

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

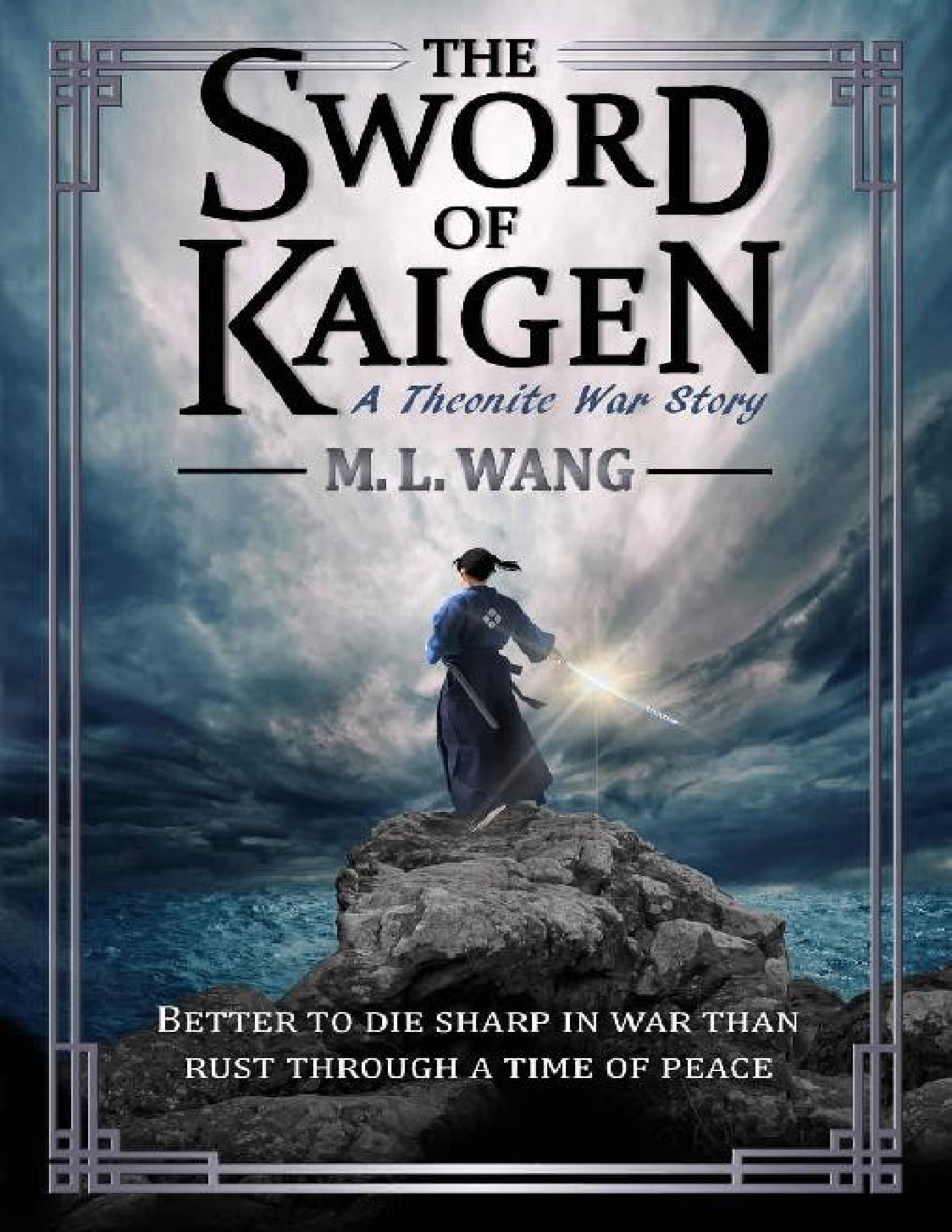
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the entire cover is a dramatic, high-contrast image. It depicts a person from behind, standing on a dark, jagged rock. The person is wearing a long, dark blue robe with a small white emblem on the back and a black headband. They are holding a sword that glows with a bright, golden-yellow light. The sword is held horizontally, and the light emanates from its tip, creating a lens flare effect. The person's feet are visible, wearing dark shoes. The rock they stand on is dark and textured. In the background, there is a vast, turbulent sky with swirling clouds in shades of blue, grey, and white. The overall mood is epic and heroic.

THE SWORD OF KAIGEN

A Theonite War Story

— M. L. WANG —

BETTER TO DIE SHARP IN WAR THAN
RUST THROUGH A TIME OF PEACE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

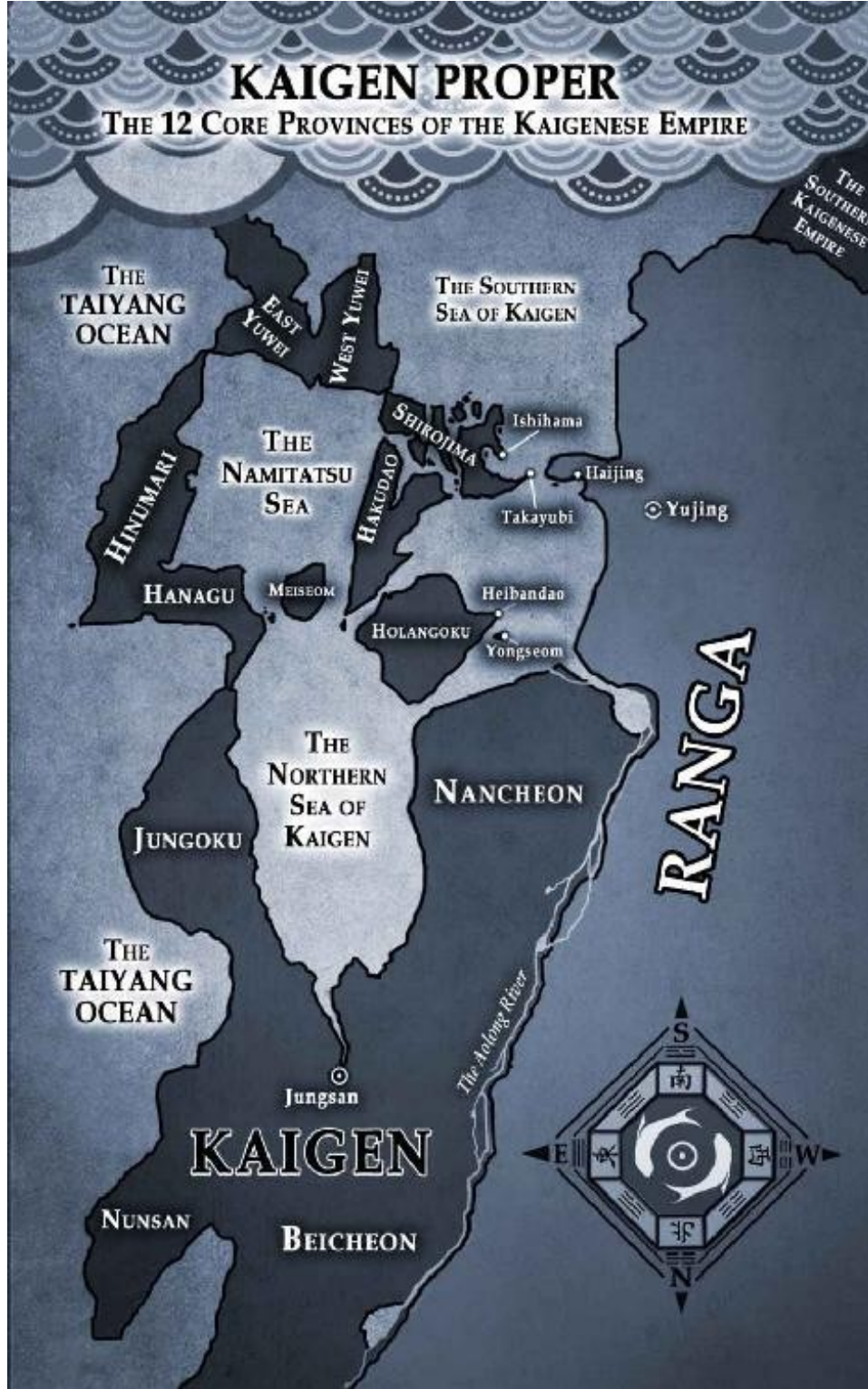
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*Mezarı ağaçlarla
işaretlenmiş Büyükanne Wang
için*





DUNA'NIN DÜNYASINDAN KİTAPLAR

BÖLÜM 1: KUZEYLI

Takayubi Dağı, Kusanagi Yarımadası
Shirojima Eyaleti
Kaigenese İmparatorluğu
Duna Gezegeni
5369 y. s. p.

Liseye tırmanmak çok zahmetliydi. Sekiz yüz yirmi bir basamak. Mamoru yukarı çıkarken bir kez saymıştı - bir dağın yamacından düşmemeye odaklanırken kolay bir başarı değildi. On dört yaşındaki çoğu dövüşçü için okula giden dolambaçlı yol gerçek bir sinir ve çeviklik sınavıydı ama Mamoru, yay gibi bacakları ve sınırsız enerjisiyle her sabah bu mücadeleyi dört gözle bekleyerek uyanırdı.

"Mamoru!" diye haykırdı arkadaşları onun çok altındaki basamaklardan. "O kadar hızlı değil!"

Itsuki ve Yuuta'nın okula giden dik patikayı kullanmaktan başka seçenekleri yoktu çünkü dağın daha aşağısındaki batı köyünde yaşıyorlardı. Mamoru'nun aile yerleşkesi, isterse daha kolay bir yoldan gidebileceği kadar yüksekte inşa edilmişti, ancak Matsuda'lar hiçbir şeye kolay yoldan gitmeleriyle tanınmazlardı. Mamoru her gün şafaktan önce, cırcır böceklerinin cıvıltıları arasında kalkıyor, böylece dağdan batı köyüne doğru inip arkadaşlarıyla birlikte dik tırmanışın üstesinden gelebiliyordu.

"Siz ikiniz çok yavaşsınız!" Mamoru geri seslendi. "Geç kalmak istemiyoruz!"

"Geç kalmayacağız," dedi Itsuki aşağıdaki sisin içinden öfkeyle. "Sadece bekleyin! Lütfen!"

"İyi, iyi." Mamoru kendini kaya çıkıntısına indirdi ve ayaklarını kenardan sarkıtarak oturdu.

Üç çocuk tırmanışa başladıklarında hava hâlâ karanlıktı ama artık sabah, sis perdesini aralayıp solgun fırça darbeleriyle kayanın yüzüne dokunmuştu. Kumono basamaklarından dağın tabanını görmek nadiren mümkün oluyordu. Mamoru'nun sallanan bacaklarının altında sadece

sis, yavaş dalgalar halinde uçuşumun kenarına doğru yuvarlanıyor, güneşin doğuşuyla birlikte giderek hafifliyordu.

Itsuki ve Yuuta kendilerini Mamoru'nun tünediği tepenin üzerine sürükledikleri anda sırtı ve ayağa fırladı.

"Nihayet!" dedi. "Siz ikiniz şimdi devam etmeye hazır mısınız?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Yuuta nefesini tutabilmek için iki büklüm oldu. "Sen bir canavarsın!" Itsuki inledi.

Mamoru her ikisinin de sırtını sıvazladı. "Sizi okulda bekleyeceğim," dedi neşeyle ve dağa doğru yola çıktı.

Ayak parmakları her yarığı, her çıkıntılı kayayı biliyordu ve patikanın en dik kısmını hızlı, kendinden emin adımlarla, her seferinde altı adım atlayarak geçti. Ayakları yavaşladığında son virajı henüz dönmüştü. İleride sisin içinde kamburlaşmış bir figür vardı, nefes nefese kaya duvara yapışmış bir çocuk. Mamoru bunu pek önemsemezdi -her sabah bu basamakları tırmanan düzinelerce öğrenci vardı- ama bu çocuğun giysileri doğru değildi. Kumono mavisini yerine, Mamoru'nun daha önce hiç görmediği modern görünümlü siyah bir üniforma giyiyordu.

"Günaydın," dedi Mamoru, yeni geleni ürkütmemek için yavaşça yaklaşarak.

"Günaydın." Çocuk selamlamak için elini kaldırdı ve göğsüne götürdü, hâlâ zor nefes alıyordu. Ağır bir aksanı vardı.

"Sen..." Mamoru başladı ve sonra imparatorluk standardı olan Kaigengua'ya geçti. *"Transfer öğrenci misin?"*

Çocuk başını salladı. *"Ben Kwang Chul-hee. Tanıştığımıza memnun oldum."*

Kuzeyli bir isim. Bu çocuk sadece komşu bir eyaletten transfer olmamıştı; çok uzaklardan gelmişti. Üniforması, Yamanka tarzı kesimi ve askeri bogolan desenleriyle Jungsan Yarımadası'ndaki büyük şehirlerde giyilen türdendi.

"Matsuda Mamoru," Mamoru eğilerek kendini tanıttı.

"Matsuda Mamoru..." diye tekrarladı çocuk. *"Lanet olası okulun ne kadar uzakta?"*

"Neredeyse vardın," diye güldü Mamoru. *"Yolun geri kalanında seninle yürüyebilirim."*

"Kaybolacağım korkmuyorum." Kwang belli belirsiz sinirlenmiş görünüyordu. *"Uçuşumdan düşeceğimden korkuyorum."*

"Merdivenlerden düşen hiç kimse ölmedi." Sis altında, hiç donmayan, kaynakla beslenen bir göl vardı ve kaybolan sakar öğrencileri yakalamak için bekliyordu.

onların ayakları.

"Ben de öyle duydum," dedi Kwang, "ama eminim hâlâ acıyordur."

"Öyle." Bir keresinde, ilk yılında, Mamoru uçmanın nasıl bir his olduğunu görmek için merdivenlerden atlamıştı. Gölün yüzey gerilimine çarptığında bu kararından derin bir pişmanlık duymuştu ama etrafında kükreyen, okyanus gibi hissettirecek kadar şiddetli rüzgârın verdiği hissi asla unutamayacaktı.

"Ama endişelenme," diye çocuğu rahatlatı Mamoru. "Ben bu basamakları yüzlerce kez çıktım. Engabeli yerlerin nereler olduğunu bilirim, bu yüzden bir basamağı kaçırırsan seni yakalarım."

"O kadar hızlı mısın?" Kwang ikna olmuş görünmüyordu. Mamoru aldırmadı.

Bırak ne istiyorsa düşünsün.

Mamoru açıklama olarak, *"Bu köyde hıza değer verilir,"* dedi.

"Burada hepimiz kılıç ustasıyız."

"Anlıyorum." Kwang, Mamoru'nun okul çantasından çıkan tahta alıştırma kılıcına başıyla işaret etti.

"Boş elle de dövüşebiliriz," diye güvence verdi Mamoru, *"ama geleneksel kılıç kullanımı tercih edilen dövüş tarzıdır."*

"Bu işte iyi misin?" *"Ben*

bir Matsuda'yım."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Evet' anlamına geliyor," dedi Mamoru. *"Peki bölgenizde hangi dövüş stili popüler?"* diye sordu, bu çocuğun ne tür bir savaşçı olduğunu merak ediyordu.

"Ne dövüş stili?" Kwang kaşlarını kaldırdı. *"Video oyunları."*

Mamoru güldü. *"Burada bunlardan pek*

oynamıyoruz." *"Neden olmasın? Bilgi iletişim*

cihazlarınız var, değil mi?" Mamoru başını salladı.

"Ne?" Kwang afallamış görünüyordu.

"Sanırım belediye başkanının bir tane var. Biz oldukça geleneksel bir köyüz." *"Evet, fark ettim."*

Itsuki ve Yuuta merdivenlerin son kısmında ikiliye yetişti ve batı köyünün çocukları kendilerini tanıttı.

"Ben Mizumaki Itsuki," dedi Itsuki, çocukların birbirleriyle konuştukları Shirojima lehçesini düşünmeden kullanarak. *"Bu da Yukino Yuuta."*

"Ben Kwang Chul-hee," dedi Kwang cesur b i r Shirojima Lehçesi selamlama denemesiyle. *"Yoroshiku onegashimasu."*

"O-ne-ga-i' demek istiyorsun," diye düzeltti Mamoru onu.

"Onegaishimasu. Ve küçük bir çocuk değilsen 'su' kısmını gerçekten telaffuz

edemezsin."

"Oh."

"*Merak etmeyin,*" dedi Mamoru. "*Derslerin çoğu Kaigengua'da veriliyor.*" Bu İmparatorluk genelinde standarttı.

Okula vardıklarında şehirli çocuk yine nefes nefese kalmıştı. Sisin içinden görünen binanın ilk parçası görkemli sütunlardı, siyah yüzeyleri yoğunlaşmadan kayganlaşmıştı, ardından kıvrımlı kil kiremitli çatı geliyordu. Kumono Akademisi kayalıkların içine inşa edilmiş, iç yapıları dağdan oyulmuştu. Bina karmaşık ahşap ve lake ön cephesi, şiddetli rüzgarlarda gıcırdayan ancak yapıyı yüz yıldır yerinde tutan bir sütun ve giriş ağı tarafından destekleniyordu.

Kwang ön basamaklarda durakladı, destek için oymalı ahşap korkuluklara tutundu, midesini aşağıdaki sislere boşaltacakmış gibi görünüyordu.

"*Böyle bir yere neden okul yaparsınız ki?*" dedi dehşet içinde.

"*Kumono aslında bir okul olarak inşa edilmedi,*" dedi Yuuta. "*Eskiden bir manastırdı.*"

Kwang, kapılarda nöbet tutan Ryuhon Falleya azizlerinin korkunç heykellerine bakarak, "*Bu dekoru açıklıyor,*" dedi.

Yuuta, "*Fina rahipleri dağın daha aşağısında, batı köyünde yeni tapınağı inşa ettikten sonra burası boş kaldı,*" dedi.

"*Ve buranın bir okul için iyi bir yer olduğuna mı karar verdiler?*" Kwang inanmadığını söyledi.

"*Kumono, Takayubi'nin seçkin koro okuludur,*" diye açıkladı Mamoru, çocuklar genkanın ön basamaklarını tırmanırken. "*Köy yetkilileri, oraya ulaşmak için seçkin bir koro olmanızın uygun olacağını düşündüler.*"

Tütsü kokusu Kumono'nun ahşap koridorlarını hiç terk etmemişti. Ayakkabı raflarındaki uykulu öğrenci kalabalığına katılıp diz çökerek tabilerinin bağlarını çözmeye çalışan dört çocuğu tanıdık koku sardı. Kwang hâlâ titreyerek ayakkabılarını karıştırırken Mamoru'nun bakışları kuzeyli çocuğun ayaklarına kaydı. Kwang, Takayubi çocuklarının giydiği iki parmaklı tabi yerine, ayak bileklerinin etrafına mıknaatılarla tutturulmuş, Yamanka tarzı hantal, parlak ayakkabılar giyiyordu. Mamoru böyle ayakkabıları televizyonda görmüştü ama Shirojima'da hiç kimsenin böyle bir ayakkabısı olmamıştı.

"*Her sabah o tırmanışı nasıl yapmam gerektiğini bilmiyorum.*"

Kwang, büyük boy ayakkabılarını açık bir yuvaya tıkıştırarak söyledi.

Itsuki, "*Eğer daha kolay bir yol istiyorsan, Takayubi Devlet Lisesi'ne geçebilirsin,*" diye önerdi.

"Oh, hayır," diye güldü Kwang. "Yeni bir yere taşındığımızda babam beni bölgedeki en iyi okuldan başka bir okula göndermez."

"Sık sık taşınır mısın?" Yuuta sordu.

Kwang başını salladı. "Babam bir iletişim şirketinin seyahat temsilcisi, bu yüzden ülkenin her yerine gidiyoruz, bazen de ülke dışına."

"Dışarıda mı?" Itsuki şaşkınlıkla söyledi. "Nerelerdeydin?" "Um..."

Kwang düşünmek için bir an durdu. "Yamma'ya birkaç kez gittim. birkaç kez, Kudazwe birkaç kez, Sizwe bir kez, birkaç hafta boyunca-"

"Çocuklar," dedi bir ses, "ayakkabılarınızı kaldırırsanız sınıflarınızda olmalısınız."

"Yukino Sensei!" Itsuki, o ve diğer çocuklar eğilirken haykırdı. "Özür dileriz."

Yukino Dai eyaletteki en iyi kılıç ustasıydı - ya da kime sorduğunuza bağlı olarak en iyi ikinci. Bir düelloda Mamoru'nun babası Matsuda Takeru'yu mu yoksa amcası Matsuda Takashi'yi mi yenebileceği konusunda tartışmalar vardı. Yukino klanı Matsuda'ların gizli kan bağı tekniklerinden hiçbirine sahip değildi ama Yukino Dai bir adamın çıplak kılıçla yapabileceği en iyi şeydi.

"Yeni bir öğrencimiz var, Sensei," diye açıkladı Mamoru. "Nereye gitmesi gerektiğinden emin değil."

"Anlıyorum." Yukino Sensei, Mamoru'nun yanından geçip bogolan üniformasıyla dikkat çeken yeni çocuğa baktı. "Sen Kwang Chul-hee olmalısın?"

"Evet, efendim." Kwang eğildi ve çok dikkatli bir şekilde "Yoroshiku onegaishimasu" dedi.

Kılıç ustası Kwang'ın telaffuzu karşısında gözle görülür bir şekilde gülümsemesini bastırdı. "Kumono Akademisi'ne hoş geldiniz," dedi Kaigengua dilinde. "Merdivenlerden ilk çıkışınız nasıldı?"

Kwang yanaklarındaki belirgin kızarıklığa rağmen, "Çok kolay efendim," dedi. "Tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum."

Yukino Sensei'nin yüzünde açık bir gülümseme belirdi. "Senden hoşlandım Kwang," dedi. "Programını almak için beni ofise kadar takip edebilirsin. Matsuda-san." Mamoru'ya döndü. "Depoya git ve Kwang-san için bir üniforma bul. Senin bedeninin olur."

"Emredersiniz efendim." Mamoru eğildi ve söyleneni yapmak için acele etti.

Dar koridorlarda hızlı adımlarla malzeme dolabına doğru ilerledi, okul direkleri üzerinde sallanırken bacakları zeminin kaymasını emiyordu.

"Günaydın, Mamoru-kun!" diye selamladı diğer çocuklar onu. "Günaydın, Matsuda-senpai!"

Giderken her birine selam verdiğinden ve gülümsediğinden emin oldu.

Deponun kapısında kilit yoktu. Kumono yeterince küçük bir liseydi - Takayubi yeterince küçük bir *kasabaydı*- ve kimse hırsızlık konusunda fazla endişelenmezdi. Bir hırsız çaldığı bir eşyayı nerede saklayabilirdi ki? Nerede satmaya çalışırdı? Burada herkes herkesi tanırdı.

Mamoru, yedek üniformaların bulunduğu rafa ulaşmak için bir kutu kırık talim kılıcının ve bir yığın mankenin üzerinden geçmek zorunda kaldı. Okul gıcırdadıkça ve mankenler altından kaydıkça ayağını tutmak zorlaştı, ama küçük bir esinti dengesini bozarsa ne tür bir Matsuda olurdu? Bir sonraki rüzgârla birlikte manken yığını raflara doğru devrildi. Mamoru öne eğildi, raftan dört beden bir üniforma kaptı ve hiçbir şey düşmeden yığının tepesinden yere atladı.

Üniforma bedenini iki kez kontrol ettikten sonra, Yukino Sensei ve Kwang ile buluşmak için aceleyle ofise gitti.

Mamoru yeni çocuğa üniformasını uzatırken Yukino Sensei, "Teşekkür ederim, Matsuda-san," dedi. "Şimdi, Kwang-san bizim ikinci sınıfımıza girecek, bu da onun programının sizinkiyle aynı olduğu anlamına geliyor." Mamoru başını salladı. Küçük bir kasabadaki iki liseden daha seçkin olan Kumono Akademisi'nde her sınıf düzeyinde yalnızca bir sınıf vardı. "Onu senin sorumluluğuna veriyorum. Bugün ona sen bakacaksın."

"Evet, Sensei."

"Ona soyunma odalarının yerini göstererek başla. Ve çabuk olun. Dersler başlamadan önce sadece birkaç siiranunuz var."

Kwang'ın yeni üniformasını giymesi Mamoru'nun düşündüğünden daha uzun sürdü ve Mamoru kendini soyunma odasının kapısının önündeki gıcırdayan zeminde sabırsızca volta atarken buldu. Kwang nihayet dışarı çıktığında, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi hâlâ belindeki kravatla uğraşıyordu.

"*Bu çok komik,*" dedi üniformanın geniş mavi kollarını sallayarak.

"*Kendimi o eski samuray filmlerinden birinde gibi hissediyorum.*"

Mamoru kaşlarını çatarak, "*Bizim için bu sadece normal bir okul üniforması,*" dedi.

"*Burası çok tuhaf.*" Kwang ellerini kollarının üzerinde gezdirerek etrafındaki süslü oymalı tapınak salonlarına baktı. "*Sanki zamanda geriye giden bir portaldan geçmiş gibiyim.*"

Mamoru içinde bir sıkıntı hissetti. Nedeninden emin değildi. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama doğru kelimeleri bulamadan eski tapınak çanı çaldı. Tek bir antik nota, yüz yıldır yaptığı gibi salonda yankılandı ve Takayubi'nin çocuklarını derse çağırdı.

MISAKI

"Sağlıklı mı, tıpkı kardeşleri gibi?" Hyori eğilip elini bebeğin başına koyarak sordu.

"Evet," dedi Misaki, "biraz daha küçük olsa da." "Bunun dördüncü olduğuna inanamıyorum!"

"Evet," diye içini çekti Misaki, kol ve bacaklarındaki ağırlığa rağmen ses tonunu hafifletmeye çalışarak, "umarım sonuncusu olur."

"Hayır!" diye haykırdı Hyori skandala uğramış bir halde. "Bunu nasıl söylersin?"

"Evet, çok iyi gidiyorsun, neden şimdi durasın ki?" Setsuko kendi bebeğini diğer kalçasına kaydırarak şaka yaptı ve baldızını dürttü.

"Cidden, Misaki-san!" Hyori sesinde bir acıyla söyledi. "Çok şanslısın!"

"Mmm." Misaki gülümsemeye zorlayarak başını salladı. "Sanırım öyleyim."

Ve Misaki şanslıydı. Shirojima standartlarına göre, dünyanın en şanslı kadınıydı. Theonite akademisinden yeni mezun olmuştu ve Shirojima'nın en büyük savaşçı ailesiyle evlenecek kadar şanslıydı. Ve bunu takiben, oğul üstüne oğulla kutsanmıştı. Mamoru'dan sonra doğum yapamadığı zorlu bir dönem olmuştu ama beş yıl önce Hiroshi'yi, hemen ardından Nagasa'yı ve şimdi de Izumo'yu dünyaya getirmişti. Dört sağlıklı erkek çocuk, her Shirojima kadınının hayaliydi.

"Alabilir miyim?" Hyori gözlerinde hevesli bir parıltıyla sordu.

"Elbette." Bebeğin dengesiz başını desteklemeye özen gösteren Misaki, Izumo'yu arkadaşına teslim etti.

"Çok daha iyi görünüyorsun," diye yorumladı Setsuko, Hyori'nin Izumo'yu görmezden gelerek sevinç çığlıkları atması üzerine.

"Kendimi çok daha iyi *hissediyorum*," dedi Misaki omuzlarını devirerek, "en azından şimdi buradasınız. İkinizi de özledim."

Normalde, üç ev kadını uyanık oldukları saatlerin çoğunu birlikte geçirir, küçük çocuklarının birlikte oynamasına izin verir, alışverişlerini, çamaşırlarını, yemeklerini ve dikişlerini yaparken bebeklerini dolaştırırlardı. Izumo'yu doğurduğundan beri Misaki bebeğe bakmak dışında pek bir şey yapamayacak kadar bitkin düşmüştü ve Takeru da ona eşlik edecek kadar iyi olmadığı konusunda ısrar etmişti. Izumo ilk kez Hyori ve teyzesi Setsuko ile tanışıyordu. Huysuz bir bebek olabilirdi ama yeni yüzlerden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu - tabii yüz hatlarını seçebiliyorsa. Hâlâ o kadar küçüktü ki gözleri henüz odak noktasını bulamamıştı.

Setsuko, kendi kızı Ayumi'yi omzunda geçirirken, "Dört oğul," diye düşündü. "Buna nasıl yetişeceğimi bilmiyorum. Yine de şu tıknaz küçük kollara bakın! Ayumi neredeyse bir erkek çocuğu olabilir. Belki de ona erkek kıyafetleri giydirmeye başlar ve kocama sağlıklı bir oğul vermişim gibi davranırım." Izumo'dan sadece iki ay büyük olan Ayumi bebek neredeyse onun iki katı büyüklüğündeydi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence o bu haliyle mükemmel." Misaki dürüst davranıyordu ama tabii ki diğer iki kadın güldü.

Misaki daha gençken hep kız çocuk sahibi olmayı hayal etmişti. Güçlü, ileri görüşlü, annelerinden daha fazlasını yapabilecek cesarete sahip genç kadınlar yetiştirmenin belirsiz fantezisi hoşuna gitmişti ama bu sadece bir fanteziydi. Misaki çocuklarını istediği gibi yetiştirebileceği ya da onların *kendi* çocukları olduğu fikrinden çoktan vazgeçmişti. Oğulları her şeyden önce Matsuda'ydı. Tek amaçları, kendilerinden önceki babaları ve ondan önceki babası gibi güçlü savaşçılar olarak büyümektir. Kendisi gibi onlar da Matsuda hanesine aitti.

Hyori bebek Izumo'yu ona geri verirken Misaki, "Ciddiyim," diye ısrar etti. "Bir kızım olursa çok mutlu olurum." En azından bir kızı olursa, kendisinden bir şeyleri çocuğuna aktarmasına izin verilebilirdi.

"Dördüncü oğlun olduğunda bunu söylemek senin için kolay!" Hyori öfkeyle söyledi.

Setsuko onaylarcasına mırıldandı. "Bunu nasıl başardığını bize anlatman gerekecek."

"Bunu nasıl başardığını ve formunu nasıl koruduğunu bilmek istiyorum!"

Hyori dedi ki. "Oh, kapa çenenini!" Setsuko Hyori'nin kafasının arkasına vurdu. "Ben de

Köydeki en güzel kadın böyle şeyler söyleyemez!"

"Setsuko-san," dedi Hyori öfkeyle kızarak. "En güzel ben değilim-" Misaki sevgiyle, "Kapa o güzel çeneni, Hyori-chan," dedi. "Sen bize karşı aptalı oynamana gerek yok. Akıllı olduğunuzda sizi daha çok seviyoruz."

Hyori nadiren zeki olurdu ama Misaki onu cesaretlendirmeye devam edebileceğini düşündü. Popüler bilgelik Hyori gibi güzel bir kadının zeki olmasına gerek olmadığını söylüyordu. Misaki'ye göre "güzel" Hyori'yi tanımlamak için doğru kelime bile değildi. Kadın, sanatsız gülümsemesi ve eriyen kar kadar yumuşak gözleriyle acı verici, yıkıcı bir güzelliğe sahipti. Pek çok Shirojima kadını 'güzeldi' ama Hyori erkeklerin uğruna savaşa gittiği türden efsanevi bir güzelliğe sahipti.

"İkiniz de safkan prenseslersiniz!" Setsuko öfkeyle Hyori'den Misaki'ye bakarak konuştu. "Pürüzsüz cildiniz ve minicik bellerinizle. İkinizi de içime sığdırabilecekken orada oturup bana kilolarınızdan şikayet etmeyin."

İronik bir şekilde, Misaki'nin dağdaki en güzel kadın olarak gördüğü kişi Setsuko'ydu. Balıkçının kızı Matsuda ailesiyle evlendiğinde, Misaki'nin Takayubi'den önceki hayatında çok özlediği tüm o kaba ve utanmaz neşeyi de beraberinde getirmişti. Onun güzelliğinin fiziksel özelliklerle pek ilgisi yoktu. Kısa saçları kulaklarına kadar dökülmüş değildi; havanın tadını çıkarırken saçlarını savurup keyifle iç çekişiydi. Koyu kirpikli iri gözleri değildi; en küçük şeylerde neşeyle kırışmalarıydı. Hantal gövdesi değildi; herkesin, hem kadınların hem de kılıç ustalarının çok hafif adımlar attığı bir dünyada onu dikkatsiz bir güvenle etrafa fırlatmasıydı.

Kayınbirader olmadan önce Misaki, Setsuko'yu -herkesin bildiği gibi- taze balıkçı kadın olarak tanıyordu. Dağın eteklerindeki pazarlara yapılan her yolculukta onun sesi duyulurdu. "Taze balık! Taze balığınızı alın!"

Göz alıcı bir iş değildi ama Setsuko, dirsekleri balık bağırsaklarına batmış, saçları şakaklarındaki tere yapışmış haldeyken en çekici halini sergileyebilecek türden biriydi. Misaki, kaygısız sırtışıyla bu tıknaz balıkçı kadına pek çok kişinin aşık olduğunu hayal etmek zorundaydı ama en çok aşık olan, bölgedeki en yüksek hanenin ilk oğlu olan Matsuda Takashi'ydi.

Misaki ilk kez sabah kayınbiraderinin onu kapıdan çıkarken durdurup, "Yorgun görünüyorsun Misaki. Tuvalete gidebilirim.

sizin için pazar."

Misaki bir an için sadece gözlerini kırıştırmayı başarabildi. "Markete mi gitmek istiyorsun?" dedi boş boş. Yemek için alışveriş yapmak bir erkeğin, hele de Takashi gibi bir asilzadenin yapması gereken bir şey değildi.

"Zaten dağın eteklerinde halletmem gereken bir iş var." Takashi onun gözlerine bakmadı.

"Kendimi iyi hissediyorum, Nii-sama," diye güvence verdi Misaki. "Önemli bir işiniz varsa, kendinizi rahatsız etmemelisiniz."

"Sorun değil," dedi Takashi ve Misaki onun alçak sesle konuştuğunu fark etti, sanki babası ve erkek kardeşinin evin içinden duyacağından endişeleniyordu. "Bana neye ihtiyacınız olduğunun bir listesini verin yeter."

"Pekâlâ." Kafası karışmış olsa da Misaki itiraz etmeyecekti.

"Peki ya Misaki?"

"Evet, Nii-sama?"

"Belki... bundan babama bahsetmezseniz?"

Misaki'nin şüpheleri, Takashi o öğleden sonra geç saatlerde dönüp mutfağına sekiz şişkin balık sepeti bıraktığında doğrulanmıştı. Bir Matsuda'dan başka hiç kimse böyle bir yükü dağın tepesine kadar taşıyamazdı. Takashi ne kadar güçlü olursa olsun, bu çaba yüzüne parlak bir kızarıklık vermişti.

"Balık," dedi savaşçı bir ailenin oğlu olduğunu belli eden sarhoş bir gülümsemeyle. "Taze balık istediğinizi söylemişsiniz, değil mi? Özür dilerim. Listedeki diğer şeyleri atlamış olabilirim."

"Um..." Misaki dehşet içinde mutfağın zeminine yığılmış sepetlere baktı. "Özür dilerim, abla, bütün bunlarla ne yapmamı istiyorsun?" Matsuda yerleşkesinde bu kadar balığı depolayacak dondurucu alanı yoktu. "Misafir mi bekliyorsunuz?"

"Ne? Hayır. Neden? Bu çok mu fazla?"

Misaki inanamayarak ve biraz da sinirlenerek kayınbiraderine baktı. *Eğer kızdan hoşlanıyorsan, bunu ona açıkça söyle, diye çıkışmak istedi. Aile servetini balıklara harcama!* Ama onu sorgulamak ona düşmezdi ve bu o kadar da basit değildi. Bir asilzade bir balıkçının kızına evlenme teklif edip onu dağa kaçıramazdı. Takayubi'de olmaz. Korunması gereken bir soyu olmayan köylüler istedikleri kişiyle evlenebilirdi ama soylu ailelerin kadın ve erkekleri böyle bir lükse sahip değildi.

"Bu çok mu fazla?" Takashi yine sordu, hala şaşkın ve her zamankinden çok daha heyecanlı, Misaki'nin bir zamanlar olduğu gibi aşık bir genç gibi. Bu düşünce göğsünü ani ve beklenmedik bir acıyla deldi.

Dikkatli ol ağabey, demek istedi o zaman, *sahip olamayacağını bildiğin şeyi ne kadar çok sevdiğine dikkat* et, ama bu da onun haddi değildi.

Bunun yerine dudaklarını büzdü, balığa baktı ve "Bir şeyler düşüneceğim" dedi.

Takashi onu görmüyor ya da duymuyor gibi görünse de "Güzel," dedi. "Güzel," dedi ve hâlâ gülümseyerek mutfaktan çıktı. Çıkarken, ne zaman mutlu birini görse takındığı aynı ekşi ifadeyle ağabeyine bakan Takeru'nun yanından geçti.

Takashi gittiğinde "Kardeşim hasta mı?" diye sordu.

Hayır, diye düşündü Misaki üzüntüyle, *sadece sefaletle mahkum*.

Ama Takashi şanslıydı, daha doğrusu şansın, umursamazlığın ve zekânın doğru bileşimine sahipti. Mücadele etmiş, entrikalar çevirmiş, bahaneler uydurmuş ve bir şekilde zalim babası vefat edene ve ona ne yapması gerektiğini söyleyecek Matsuda büyükleri kalmayana kadar evliliği ertelemeyi başarmıştı. Sonra, ailesinin seçtiği safkan bir soylu kadınla evlenmek yerine, Takashi sevdiği kadınla, ona taze balık satan gür kahkahalı bir köylüyle evlendi.

Takashi asla bilemeyecekti ama Setsuko'yla evlenerek Misaki'nin hayatını kurtarmış olabilirdi. Balıkçı kadın, Misaki'nin ikinci düşük yapmasından kısa bir süre sonra Matsuda yerleşkesine taşınmıştı, her şey gri görünürken gürültülü bir renk patlamasıydı.

Misaki yanında getirdiği birkaç eşyayı yerleştirmesine yardım ederken Setsuko, "Burada bulunduğum süre boyunca hiç gülümsemedin," diye gözlemledi. "Neden bu kadar asık suratlısın, küçük kardeşim?"

Misaki yeni görüncesinden iki yaş büyüktü ama Setsuko iki Matsuda kardeşten büyük olanıyla evlenmişti ve bu dünyada önemli olan tek şey adamın statüsüydü.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Misaki. Son birkaç yıldır her şeye verdiği varsayılan yanıt bu olmuştu.

Setsuko ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu yeterince iyi değil." "Pardon?"

"Bak, sen ve ben bu evde ikimiz de dişlerimiz dökülüp buruşuk bir kocakarı olana kadar birlikte olacağız. Seni bilmem,

Ama önümüzdeki kırk yılı gülümsemeyi bilmeyen bir kadınla geçirmek istemiyorum."

"Nasıl gülümseyeceğimi biliyorum." Bir zamanlar Misaki çok fazla gülümsemekle suçlanmıştı ama yıllar geçtikçe Takayubi onu yıpratmış, titreyen, kırılgan bir şeye dönüştürmüştü, çok yüksek sesle konuşursa kendi sesinin onu paramparça edebileceğinden korkuyordu.

"Seni hiç gülümserken görmedim," dedi Setsuko kuşkuyla. "Neyin var senin? Ağzının köşeleri falan mı kırık?"

Hayır, Misaki'nin içi kırılmıştı. "Düşük yaptım," dedi açık açık, "iki kez."

"Ah." Setsuko kısa kesti, şakacı tavrı bir anda buharlaştı. "Ah, tatlım... Çok özür dilerim. Bilmiyordum."

Misaki, Setsuko'nun gözlerindeki endişenin altında ezileceğini düşündü. Yıllar onu kayınpederinin zalimliğine ve kocasının kayıtsızlığına karşı sertleştirmişti ama bu dürüst bakışa karşı hiçbir zırhı yoktu.

"O çocukları gerçekten istiyor muydun?" Setsuko sordu ve sesinin yumuşaklığı Misaki'yi çıplak bıraktı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, kendi dürüstlüğü karşısında afallamış ve biraz da dehşete düşmüştü. Omuzları gergin, Setsuko'nun bencilliği yüzünden onu azarlamasını, çocukları kaybettiği için onu suçlamasını, herkes gibi hoşgörülü bir kocaya sahip olduğu için şanslı olduğunu söylemesini bekledi.

Setsuko sadece "O zaman neden bu kadar üzgünsün?" dedi.

"I..." Misaki merak ediyordu, sesi ne zaman bu kadar kısılmıştı? Ne zaman tek bir düşüncesini bile kelimelere dökmekten korkar hale gelmişti? "Kocama oğullarını vermek için buradayım. Hayal kırıklığı olmak istemiyorum."

"Sen bir hayal kırıklığı değilsin." "Ne?"

"Dedim ki, sen bir hayal kırıklığı değilsin. Denesen bile olamazsın." Birisi Misaki'den bu kadar basit bir güvenle bahsetmeyeli uzun zaman olmuştu - onun doğru ve iyi olduğunu kabul ederek. Bir an Setsuko'ya baktı ve bu tür bir nezakete nasıl karşılık vereceğini unuttuğunu fark etti. Dokuz yıl önce geride bıraktığını sandığı bir şeydi bu.

Setsuko ciddiyetle, "Şu haline bak," diye devam etti. "Bir erkek ne hakkında şikâyet edebilir ki? Tatlısın, güzelsin, çok da akıllı olduğunu hissediyorum, şimdiden mükemmel bir oğul doğurmuşsun ve kocam bana yemeklerinin tadına doyumaz olduğunu söylüyor."

"Bunu söylemesi çok hoş. Elimden geleni yapıyorum." "Yemek yapmayı seviyor musun?"

Misaki başını salladı.

"Bu iyi çünkü ben berbat bir aşçıyım." Misaki kibarca, "Eminim bu doğru değildir," dedi.

"Oh, öyle. Yemeklerimden birini yiyen herkese sorabilirsiniz. Şimdi, neden bir işe yaramıyor ve bana süslü kocam ve onun rafine Matsuda damak tadı için bir şeyler pişirmeyi öğretmiyorsun?"

Misaki, "Matsuda damak tadı o kadar da rafine değil," dedi. "Kocanız herkesle aynı yemekleri seviyor."

"Ben yaparsam olmaz, o yapmaz. Neden evde kalıp mutfağa yardım etmek yerine balıkları pazara taşıyan hep ben oluyorum sanıyorsun? Ailem benim yemeklerimi tam olarak bir kez denedi ve sonra yaşamayı tercih ettiklerine karar verdiler."

Misaki yüzünün bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti ve bir yaşından sonra ilk kez kıkırdadı.

"İşte o gülümseme!" Setsuko muzaffer bir edayla haykırdı. "Ve şuna bakın!" Misaki'nin yanağına bir parmağını soktu.

"Ne?" Misaki elini yüzüne götürdü, belki bir parça pirinç yapışmıştır diye düşündü.

"Gamzelerin var!"

Misaki'nin hiç kız kardeşi olmamıştı ama o günden sonra Setsuko'ya kız kardeşim demekten mutluluk duyacağına karar verdi. Kocaları, kardeş olarak büyümenin getirdiği tüm gerginlikleri, babalarının onayını almak için yarışan birinci ve ikinci oğulları da beraberlerinde taşıyorlardı ama baldızlar aralarına bu kötü nyama'nın girmesine asla izin vermediler.

Misaki, Matsuda yerleşkesinde neredeyse on yıl yaşadktan sonra, buranın soğuk salonlarını bir ev gibi hissettiren Setsuko oldu. Misaki acı çektiğinde, ona ilaç almak için batı köyüne giden Setsuko'ydu. Düşüncelerinin girdabında kaybolduğunda, onu bir şakayla geri çeken Setsuko'ydu. Hiroshi doğduktan birkaç ay sonra Setsuko, "Yukino yerleşkesinde yaşayan şu küçük güzel şey. Kim o?"

"Hyori'yi mi kastediyorsun?" Misaki söyledi. "O Yukino Dai'nin karısı." "Yukino kim?"

"Yukino Dai," dedi Misaki, "evin reisi, Yıldırım Kılıç Ustası."

"Yukino'nun atasının Yukino Ryosuke olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Siz buraya taşınmadan kısa bir süre önce, siz düğünüze hazırlanırken vefat etti. Bilmiyor muydun?"

"Hayır!" Setsuko haykırdı. "Nami, pazar dedikodularına hiç katılmadım! Eskiden tüm haberleri oradan alırdım. Derinlerdeki Tanrılar, siz soylu kadınlar nasıl böyle kapalı yaşıyorsunuz anlamıyorum!"

Misaki ona, "Sen de artık bir soylu kadınsın," diye hatırlattı. Setsuko elini sallayarak küçümseyici bir "Bah!" yaptı.

"Yukino Ryosuke'nin cenazesi siz evlenmeden hemen önceydi. Birinin mülkün kontrolünü devralması gerekiyordu ve Yukino'ların en büyük oğlu ailesini Jungsan'dan buraya kadar taşımak istemedi. Dai-san ikinci oğul, o da karısının yanına taşındı."

"Karısını manastırda mı tutuyor yoksa böyle garip bir asil şey mi?" Setsuko sordu. "Nasıl oluyor da onu hiç görmüyoruz?"

"Sanırım zamanının çoğunu Dai-san'ın annesine bakarak geçiriyor. Yaşlı ve çok hasta, bu yüzden zamanının çoğunu ona ayırdığını tahmin ediyorum."

Setsuko, "Yalnızlık çekiyor olmalısın," dedi. "Yarın ziyarete gitmeliyiz."

Baldızlar Hyori'yle böyle tanışmıştı. Şimdi, beş yıl sonra, üç kadın birbirlerinden ayrılamıyorlardı.

Hyori ve Setsuko hala birbirlerine belleri hakkında takılıyorlardı ki Misaki'nin kolundan bir çekiştirme oldu. Aşağı baktığında üçüncü oğlu iki yaşındaki Nagasa'nın kimonosunun çiçekli kolunu tuttuğunu gördü.

"Gördün mü?" diye sordu küçük sesiyle. "Gördün mü bebeğim?" Izumo geldiğinden beri en sevdiği soruydu bu.

"Elbette," dedi Misaki, Izumo'yu Nagasa'nın önünde kucağına yerleştirmek için tataminin üzerine diz çökerek. "Nazik olmayı unutma, Naga-kun. O hâlâ çok küçük."

"Bebeği tutayım mı?" Nagasa kollarını uzatarak umutla sordu. "Ne kadar şirin bir şey değil mi!" Hyori ciyakladı.

Misaki Nagasa'ya nazikçe, "Şimdilik onu ben tutacağım," dedi. "Sen birkaç koyunu daha uzamaya konsantre ol, sonra konuşuruz."

"Ağabeyin buralarda değil mi?" Hyori iki yaşındaki çocukla göz hizasına gelecek şekilde eğilerek sordu. "Neden gidip onunla oynamıyorsun?"

"Hiro-nii-san gitti," diye dudak büktü Nagasa.

"Oh? Nereye gitti?" Hyori Misaki'ye bakarak sordu.

"Hiro-kun ilkokul dojosunda," dedi Misaki, Izumo'yu dizlerinin üzerinde zıplatarak.

"Doğru," dedi Hyori. "Büyük çocukların antrenmanlarını izlemeyi seviyor, değil mi?"

"Aslında şu anda onlarla *birlikte* eğitim görüyor," dedi Misaki, "alıştırma kılıcını kaldırabilecek kadar büyür büyümez başladı."

"O sadece beş yaşında değil mi?" Hyori hayretle söyledi. "Bunun politikaya aykırı olduğunu sanıyordum."

"Eğitmenler bir istisna yaptı," dedi Misaki. Daha önce hiçbir beş yaşındaki çocuk ilkokulun başlangıç kılıç sınıfına kabul edilmemişti ama Misaki'nin ikinci oğlu Hiroshi diğer beş yaşındakiler gibi değildi.

"Ciddi bir çocuk, değil mi?" Setsuko dedi ki. "Babasının minyatür bir versiyonu gibi. Biraz korkutucu."

"Nasıl oluyor da daha fazla böyle olamıyorsun, hmm, Ryo-kun?" Hyori kendi oğlu Ryota'yı dürttü. Bunu şakacı bir sesle söylemişti ama altında belirgin bir ciddiyet vardı.

Misaki, "Şey, o hâlâ çok genç," dedi. "Ryota-kun, sen kaç yaşındasın?"

"Dört," dedi Ryota gururla.

"İşte görüyorsun," dedi Misaki. "Gelecek yıl Hiroshi gibi küçük bir kılıç ustası olabilirsin. Kim bilir?"

"Ben bir kılıç adamım!" Ryota oyuncak katanasını sallayarak duyurdu. "Ben dünyanın en iyi kılıç adamıyım!"

"Öyle mi?" Misaki elinde olmadan alay etti.

"Seni düelloya davet ediyorum!" Ryota, muhtemelen gördüğü bir çizgi filminden alıntı yaparak, görünüşte kimseye belli etmeden bağırdı. "Seni düelloya davet ediyorum!"

Misaki bir hevesle jiyasını topladı, çevresindeki su moleküllerini eline çekti ve onları dondurarak derme çatma bir kılıç haline getirdi - aslında kılıçtan çok kör bir buz saçağı gibiydi - dört yaşındaki bir çocukla savaşmak için mükemmel boyuttaydı.

"Kabul ediyorum!" diye açıkladı.

"Misaki-san, ne yapıyorsun?" Hyori sordu.

"Dövüş benimle, Yukino Ryota!" Misaki en iyi çizgi film kötü adam sesiyle Izumo'yu tehlikeden uzak olduğu sol kalçasına doğru kaydırdı.

"Ryo-kun, yapma," diye uyardı Hyori. "Misaki-san bir hanımefendi. Öyle değil-" ama çocuk bir oyun arkadaşına sahip olmanın sevinciyle çoktan tahta kılıcıyla Misaki'ye saldırmaya başlamıştı bile.

Misaki'nin kolu neredeyse unutulmuş bir dürtüyle hareket etti. İki hamlede küçük Ryota'yı etkisiz hale getirmişti. Oyun kılıcının bir başka hareketiyle

çocuğun ayaklarını yerden kesti. Sert bir "oof!" sesiyle sırt üstü yere düştü ve Misaki buz saçağını göğsüne doğrulttu.

"Ben galip geldim!" dedi dramatik bir şekilde. "Yenilgiyi kabul et yoksa seni gıdıklarım!"

"Olamaz!" Ryota çığlık attı ve kıkırdayarak kaçmaya çalıştı. "Hayır, hayır!"

Misaki'nin de elinden bir şey gelmiyordu. Kimonosunu yukarı kaldırdı ve onun peşinden koştu. Hızlı küçük çocuk muhtemelen Misaki gibi zarif bir ev hanımının ona üç adımda yetişeceğini tahmin etmemişti. Misaki onu tek koluyla ortasından kavradığında çığlık attı ve onu gıdıklayarak yere yatırdığında güldü ve güldü.

"Misaki-san, ne yapıyorsun?" Hyori ağladı, görünüşe göre skandal mı yoksa eğlence mi olduğundan emin değildi.

"Endişelenme Hyori," dedi Setsuko. "Bu Misaki'nin arada bir, keyfi yerindeyken yaptığı bir şey." Setsuko'nun anlamadığı şey, bu yabancı yaratığın -hızlı koşan ve kılıçlarla oynayan bu korkusuz, gülünç kadının- Misaki'nin tüm hayatının mutlu olduğu bir zamandan bir yankı olduğuydu.

Gıdıklama saldırısından kurtulan Ryota kıkırdayarak kılıcını aldı ve tekrar Misaki'nin üzerine yürüdü. Bu sefer biraz geri çekildi, çocuğun onun ritmini yakalamasına ve onu tekrar etkisiz hale getirmeden önce birkaç iyi vuruş yapmasına izin verdi.

Hyori gülererek, "Korkarım Ryo-kun'un Hiro-kun gibi olmasına daha çok var," dedi, "eğer bir kadına yenilirse."

Misaki ona karşı bir dövüşü kaybetmenin genç bir çocuğun, hatta bir erkeğin utanacağı bir şey olmadığını söyleyebilirdi ama bu artık konuşmadığı bir yanıydı. Takeru bunu yasaklamıştı.

"Ben de!" Nagasa ciyaklayarak kendi oyun kılıcını aldı ve bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Kaa-chan, ben de!"

"Çocuklar, bebeğe dikkat edin!" Ryota ve Nagasa aynı anda Misaki'ye saldırırken Hyori uyardı.

Ancak Misaki, bebeğini sol koluyla rahatça kucağında tutarken sağ koluyla iki çocuğu savuşturmaktan çok daha fazlasını yapabiliyordu. Sadece gürültü Izumo için çok fazla olduğunda ağlamaya başladı ve Misaki düelloyu iptal etmek zorunda kaldı.

"Üzgünüm çocuklar," dedi ve elini sallayarak buzdan kılıcını buhara çevirdi. "Bugünlük bu kadar. Pes ediyorum. İyi dövüş, Yukino-dono." O

Ryota'nın saçlarını karıştırdı. "Matsuda-dono." Nagasa'yı çenesinin altından itti. "Bir ara tekrar düello yapmamız gerekecek."

Gülümseyerek Izumo'yu rahatlatmak için kanepeye çekildi.

"Olamaz!" Nagasa oyun kılıcını bıraktı ve gerçek bir endişe ifadesiyle annesini kanepeye kadar takip etti. "Bebek ağlıyor!"

Misaki iki yaşındaki çocuğa, "Sana kızgın değil, Naga-kun," diye güvence verdi. "Sadece karnı aç."

Misaki kimonosunun önünü çekiştirerek açtı, ağlayan bebeği içeri soktu ve ona göğsünü verdi. Ağlaması neredeyse anında kesildi.

Setsuko, Izumo'nun ayağını dürterek, "Küçük bir katliamdan bu kadar korkamazsın," diye alay etti. "Ne de olsa büyüyünce tıpkı huysuz baban gibi büyük bir savaşçı olacaksın."

"Hey şimdi Setsuko," dedi Misaki gülümseyerek. "Huysuz kocamla dalga geçme. Bütün gün yüzünü asık tutmak için çok çalışıyor."

"Mattaku!" Hyori dilini kızgın bir 'cık' sesiyle haykırdı. "Dai'ye dört iyi oğul verebilseydim ne kadar mutlu olurdu biliyor musun? Senin Mamoru'n gibi bir oğlu olsa bütün gün gülümserdi."

Misaki, "Eğer teselli olacaksa, sanırım Mamoru da Dai-san'ın babası olmasından en az onun kadar mutlu olacaktır," dedi.

"Öyle mi?" Hyori canlandı.

"Bilmiyor muydun? Dai-san, kılıç ve jiya için şimdiye kadar sahip olduğu en sevdiği eğitmen."

Bu Hyori'yi kıkırdama krizine soktu. "Misaki-san, dalga geçme!" Misaki dürüstçe, "Dalga geçmiyorum," dedi.

"Babası Matsuda Takeru," dedi Hyori, "Fısıldayan Kılıç ustası, dağdaki en büyük kılıç ustası."

"Ve berbat bir öğretmen," dedi Misaki. "Verdiği eğitimin kapsamı kollarını kavuşturmak, ters ters bakmak ve 'Kötü. Bir daha yap.'" Yüzünü kaşlarını çatarak buruşturdu ve kocasının kısık monoton sesini etkilemek için ses perdesinin alt sınırına indi. "Hâlâ kötü. Bir daha yap. Dinleyin. Doğru yap yoksa bağırsaklarını deşerim, seni rezil. Anlamıyorum da ne demek? Anlayacak ne var? Sadece *doğru* yap."

"Dur! Dur!" Setsuko gülmekten karnını tutarak yalvardı. "Takeru taklidin çok iyi! Öleceğim!"

"Sesini nasıl bu kadar alçaltabiliyorsun?" Hyori güldü.

"Ne? Böyle mi demek istiyorsun?" Misaki gürledi. "Aptal kadın, bu tür meseleleri anlamam mümkün değil. Benim erkekliğim insan gibi konuşmaya izin vermez."

Üçlü bir kez daha kıkırdama krizine girdi ve anneleri güldüğü için Ryota ve Nagasa da gülmeye başladı.

Misaki yıllarını bu insanlara ait olmaya çalışarak geçirmişti. Onlar okul günlerinden arkadaşları gibi değildi. Elleen gibi kavgacı vizyonerler, Koli gibi dahiler ya da Robin gibi durdurulamaz enerji güçleri değillerdi. Asla dünyayı değiştiremeyeceklerdi ya da birinin neden bunu istediğini anlayamayacaklardı ama onu seviyorlardı. Onlarla birlikte glebiliyordu ve bu yeterliydi.

Misaki'nin kendini bunun yeterli olduğuna ikna edebildiği günler oldu.

BÖLÜM 2: SIS

Antrenman sahası, keşişlerin egzersiz ve meditasyon için kullandıkları geniş bir kaya parçasıydı. Efsaneye göre, düzleştirilmiş yarım ay, çoktan ölmüş Matsudaların Fısıldayan Kılıçları tarafından dağın yamacından yontulmuştu - Mamoru'nun ataları.

"Bugünkü antrenman için mükemmel hava!" Yukino Sensei arenada esen rüzgâra karşı böğürdü. "Şimdi gerçek bir isabet testi yapacağız!"

Mamoru dış gıcırıltıları duydu ve döndüğünde Kwang'ın kollarını üniformasının içine soktuğunu gördü.

"Burası her zaman bu kadar soğuk mudur?" Yeni çocuk titredi. Mamoru neredeyse gülecekti. *"Kış gelene kadar bekle."*

İnsan büyüklüğündeki saman demetleri, Yukino Sensei'nin buzuyla kayaya yapışmış halde arenada aralıklarla duruyordu. Her bir demete, üzerinde bir sayı yazan kaba kumaştan bir işaret bağlıydı. Yukino Sensei günün egzersizini açıklamak için rüzgârın üzerinde sesini yükselttiğinde Mamoru'nun jiya'sı harekete geçmek için can atmaya başlamıştı bile.

"Bu haftanın büyük bir bölümünde aerodinamik buz mermileri oluşturma üzerinde çalıştık. Şimdi, siz çocukların bu konuda daha yapacak çok işi var," dedi Yukino Sensei ve Mamoru'nun önünde durarak ona sert bir bakış attı, "özellikle de bir gün belirli bir soy tekniğinde ustalaşmayı umanlarınız için." Mamoru öğretmenine küçük, kararlı bir baş selamı verdi ve Yukino Sensei tüm sınıfa hitap etmek için döndü. "Vasatın altındaki şekillendirme çalışmalarınıza rağmen, bir sonraki tekniği öğitebilmemiz için hepinizi biraz rahat bırakacağım. Bugün sizin için mermilerinizi hazırladım." Her biri üç adım uzunluğunda, bir ucunda ince bir uç ve diğer ucunda güçlü bir fırlatmaya izin verecek geniş bir taban bulunan, mükemmel şekillendirilmiş bir yığın buz mızrağını işaret etti.

"Hangi kan hattı tekniğinden bahsediyor?" Yukino Sensei çocukların arasında ilerlerken Kwang Mamoru'ya sordu. "Ailen bu kadar özel ne yapıyor?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Itsuki, Kwang'a kuşkulu bir bakış atarak araya girdi. *"Mamoru bir Matsuda."*

Kwang'ın yüzünde hiçbir anlayış ifadesi yoktu. *"Evet?"*

"Matsuda'lar Fısıldayan Bıçak'ın ustalarıdır," dedi Itsuki.
"Başkentteki Fısıldayan Bıçak'ı duymuş olmalısınız." "Elbette ama bu sadece bir efsane," diye güldü Kwang ama ciddi bir tavırla
Itsuki'nin yüzündeki ifade değişmedi, gülümsemesi soldu ve kocaman gözlerle Mamoru' ya döndü. "Öyle değil mi?"

Mamoru omuz silkti. "Bazı efsaneler doğrudur."

"Ama bu mümkün değil," diye itiraz etti Kwang. "Hiçbir jijaka çeliği kesecek kadar güçlü buz yapamaz!"

"Bazıları yapabilir."

"Sen de onlardan biri misin?" Kwang hayretle sordu. Mamoru çenesini tuttu. "Olacağım."

Kwang Mamoru'yu düşündü, gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. "Sana inanmıyorum," dedi bir süre sonra. "Kusanagi jijakalu bile bu kadar güçlü olamaz."

Mamoru karşılık vermek yerine Yukino Usta'ya doğru başını salladı ve şöyle dedi,
"İzle."

Usta jijaka elinin nazik bir hareketiyle mızraklardan birini yığından kaldırmıştı. İki parmağı, o konuşurken merminin havada kıpırdamadan durmasını sağlamaya yetmişti.

"En güçlü tajaka bir mızrağı on altı fersah fırlatabilir," diye bağırdı Yukino Sensei ve serbest eliyle arenanın karşısındaki Kaigengua rakamı 16 ile boyanmış saman kuklayı işaret etti. "En iyi fonyaka rüzgârı kullanarak sağlam bir mermiyi yirmi beş menzil fırlatabilir." İlk kuklanın ötesinde, üzerinde 25 rakamı olan daha uzaktaki bir kuklayı işaret etti. "Bir jijaka olarak çok daha fazlasını yapabilirsin."

Bir elini merminin düzleştirilmiş ucuna koyan Yukino Sensei ayaklarını dikti ve buzu ileri doğru fırlattı. Mamoru, Şimşek Dai'nin jiya'sını o kadar çok görmüştü ki, artık kalbi boğazına kaçmıyordu. Ama yanı başında Kwang'ın soluğunu duydu.

Mızrak 16 numaralı kuklayı, 25 numaralı kuklayı geçerek arenanın sonuna kadar ilerledi ve üzerinde zorlukla seçilebilen 40 rakamı bulunan üçüncü bir kuklaya saplandı.

"Kutsal Falleke!" Kwang, yok edilmiş 16 ciltlik pakete aval aval bakarak nefes aldı.

Yukino Sensei sınıfına dönerek, "Tajakalu bir mermiyi fırlatmak için fiziksel gücünü kullanabilir," dedi, "fonyakalu bir mermiyi itmek için nyamasını kullanabilir. Bizim nyama'mız mermidir.

Bir silah buzdan yapıldığında, onu molekülüne kadar kontrol edebiliriz. Jijakalu olarak, gerçekten benliğin bir uzantısı olan katı bir silahla savaşılabilen tek theonite ırkıyız."

Yukino Sensei her öğrenciye bir mermi yığını verdi ve saman hedefler ordusuna ateş etme alıştırmaları yapmaları için arenada sıraya girmelerini istedi.

Bir mızrağı kaldırmak için jiyasını kullanan Mamoru, avucunu düz uca dayadı ve gücünün yükselmesine izin verdi. Okyanus Kumono Akademisi'nden görünmüyor olabilirdi ama Mamoru jiya'sını çekirdeğinde topladığında, dağdan aşağıya, dibine çarpan dalgalara ve bundan daha derine, Takayubi Dağı'nın köklerinin deniz tabanıyla bulunduğu ezici derinliklere kadar ulaşıyor gibiydi.

Ryuhon geleneği, Kusanagi'nin büyük ailelerinin zamanın başlangıcında Kaigen Denizi'nde yaşayan okyanus tanrılarının soyundan geldiğini iddia ediyordu. Yarımada'daki çoğu insan geleneklerinin bu kısmını gerçek olmaktan çok mecaz olarak görüyordu. Mantıken, insanların devasa balıkların ve deniz ejderhalarının doğrudan torunları olması mümkün değildi.

Ancak kendisinden önceki pek çok Matsuda gibi Mamoru da jiya'sının hissi onu tükettiğinde delilik dalgaları yaşadı. O anlarda, vücudunda dolaşan gücün Kaigen'i denizden çıkaran kadim güçlerden doğduğunu biliyordu. Bu inançtan öte bir şeydi. Gerçektir.

Tanrıların gücü Mamoru'nun içinde bir dalga gibi gök gürültüsüyle yükseldi ve o da bu dalgaya binerek vücudunu onunla birlikte hareket ettirdi. Dalga zirveye ulaştığında, tüm gücünü kolundan aşağı, açık avucunun içinden buza gönderdi. Mermi havada patlayarak herkesten daha uzağa fırladı ama düz uçmadı. Taş raftan sıyrıldı, yivli kanatlarını kırdı ve 25'lik hedefin yan tarafında kayarak durdu. Mamoru kaşlarını çattı ve ellerini salladı. Daha yeni ısınmaya başlamıştı. Tüm gücüyle mızrağı o kadar sert fırlatacaktı ki hedefin içinden geçip gitmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Vücudunda yeni bir nyama dalgası oluşmasına izin veren Mamoru tekrar fırlattı. Bu mızrak 25'lik hedefe saplanmayı başardı, ancak temiz bir vuruş değildi ve buz delip geçmek yerine parçalandı.

"Bu kadar zorlamayı bırak, Matsuda-san," dedi Yukino Sensei sabırla. "Bir mermiyi bu arenanın öbür ucuna göndermek için fazlasıyla yeterli güce sahipsin. Omuzlarınızı gevşetin ve güç yerine isabete odaklanın."

"Evet, Usta," diye nefes aldı Mamoru ve bir mermi daha kaldırdı.

"Yavaşla." Yukino Sensei uzanıp parmak uçlarını buzun üzerine koydu ve Mamoru buz hedefin hizasına getiremeden buz hareketsiz hale getirdi. "Jiya'n çok heyecanlı; içinde her yöne kükrediğini hissedebiliyorum. Onu sakinleştirmek için biraz zaman ayır. Enerjini odakla, sonra tekrar dene."

Mamoru başını salladı ve Yukino Sensei diğer çocukları gözlemlemek için sıranın aşağısına doğru ilerledi ve her birine birkaç iyi yerleştirilmiş tavsiye verdi. Mamoru'nun annesi bir keresinde Yukino Dai'nin sözlerini de kesikleri gibi dikkatli kullandığını söylemişti. Onu bu kadar iyi bir öğretmen yapan da buydu.

Yukino Sensei küçük kuzeni Yuuta'yı azarlayarak, "Fazla dönme," dedi ve parmak eklemleriyle çocuğun kafasına sert bir darbe indirdi. "Serbest bırakma noktanızı hesaplamadan sallanırsanız, merminizi her seferinde hedefinden kısa düşüreceksiniz."

"Evet, Sensei." Yuuta başını ovuşturdu ve tekrar denedi, bu sefer mızrağını 16'ya bağlı hedefe düzgün bir şekilde göndermeyi başardı.

Yukino Sensei tatmin olmuş bir şekilde dikkatini Yuuta'dan Kwang'a çevirdi, tam o sırada kuzeyli yeni gelen üçüncü mızrağını rotasından saptırarak kayalıklara çarptı.

"Hmm." Yukino Sensei yeni öğrenciye kaşlarını çattı ve Kwang, açıkça dalga geçilmeyi ya da kafasına vurulmasını bekleyerek yüzünü buruşturdu.

Ama Yukino Sensei'nin tek söylediği, *"Bahse girerim mızrak atmada çok iyisindir," oldu.*

Kwang şaşkınlıkla, "Evet," dedi. *"Nasıl yaptın-"*

"Omzunuzla atmaya çalışmayı bırakın. Bir adamı solar pleksusundan yumrukluyormuş gibi kalçanızdan, avuç içinizden dışarı doğru fırlatın."

"Sensei," diye yakındı Itsuki hattın ilerisinden, "rüzgar benimkini rotasından saptırıp duruyor!"

"Bu mermiler rüzgârı kesmek için yapıldı, Mizumaki-san. Tekrar. Görmek istiyorum."

Itsuki'nin mızrağı fırlatışını izlemek için durakladı. "Fırlatışınız zayıf."

Yukino Sensei ellerini Itsuki'nin omuzlarına koydu. ve onu başlangıç pozisyonuna geri döndürdü. "Duruşunu bu şekilde aç. Dizlerini bük. Biraz daha derine. İşte böyle."

Jiya'sına yerleşmesi için zaman tanıyan Mamoru, dikkatini kendi görevine geri verdi. Her zamanki gibi Yukino Sensei haklıydı. Mamoru rahatladıktan sonra nişancılığı çok daha iyi hale geldi, ancak mermileri düz uçaşa bile, 25 sınırındaki hedefi bir türlü geçemiyordu.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" Kwang bir noktada ona sordu. "Herkesten çok daha iyi atış yapıyorsun."

Yukino Usta kadar iyi değil, diye düşündü Mamoru ama bunu yüksek sesle söyleyemezdi, bu yüzden sadece çenesini sıkı ve istifinden bir mızrak daha kaldırdı. Mamoru artık neredeyse tamamen büyümüştü ve 'herkesten daha iyi' demek yeterli değildi. Bir Matsuda, diğer yüz jijakalu'nun toplamı kadar iyi olmalıydı. Herkesin gördüğünün en iyisi olmalıydı.

Mamoru hayal kırıklığı içinde tüm vücudunu harekete geçirerek bir sonraki mızrağı hedefine doğru fırlattı. Mermi 25'lik hedefe çarptı ve içinden geçti.

"Falleke!" Mamoru'nun mermisi hedefin birkaç adım ötesinde kayarak dururken Kwang haykırdı. *"O da neydi öyle?"*

Mamoru cevap verme zahmetine girmeden yığından başka bir mermi kaldırdı. Mermiyi göğüs hizasında tutmak için jiya'sını kullanarak birkaç adım geri gitti ve mermiye doğru koştu. Jiya'sının tüm gücünü fırlatmaya bile harcamadı, ancak mermi yine de 25'lik hedefi delip geçmeyi ve diğer taraftan dışarı fırlamayı başardı.

"Az önce ne yaptın sen?" Kwang şaşkınlıkla sordu.

"Neden ekim yapıyoruz?" Mamoru, delinmiş hedeften kendi ayaklarına bakarak konuştu.

"Ne?"

"Momentumun gücünü katmak varken neden ayaklarımızı dikip fırlatıyoruz?"

"Um... tekrar gelir misin?"

"En güçlü dalgalar denizin çok açığında başlar."

Yuuta arkadaşının yüzündeki ifadeyi fark ederek, "Mamoru-kun," diye uyardı. "Sensei'in senin fikirlerin hakkında ne dediğini biliyorsun-"

"Biliyorum," diye sözünü kesti Mamoru, başka bir mermi kaldırarak.

"Sadece bana bir dinma ver." Denemek zorundaydı. Denemek zorundaydı.

Jiya'sını buza kilitleyerek mermiyi havaya fırlattı ve serbest bıraktı. Mermi düşmeye başladığında Mamoru rafin izin verdiği kadar geri çekildi. Mızrağı aşağı inerken vurmak zorundaydı. Bu mükemmel bir zamanlama gerektiriyordu ama zamanlama Mamoru'ya doğal geliyordu.

Mızrağa alçalması için son bir an verdi ve ardından ona doğru koştu. Son adımında kendini havaya fırlattı ve döndü. İleriye doğru ivmesi, dönüşün gücü ve yerçekiminin onu dünyaya doğru çekmesiyle birleşti. Vücudu etrafında dönerken, avuç içini

ve fırlattı. Bir tsunaminin gücü avucunun içinde patladı.

Mermi bir saman püskürmesi halinde 40'ya bağlı hedefe çarpmadan önce herkesin gördüğü tek şey bir gümüş parıltısıydı. Mamoru çömelerek taşa çarptı ve nefesini bıraktı. Başardı!

Dağın yamacı, sınıf arkadaşlarının şok olmuş çığlıklarıyla cınladı, ardından 40'ya bağlı hedefin yok edilmesini gördüklerinde tezahüratlarla cınladı. Ancak Mamoru'nun gözleri Yukino Sensei'i bulduğunda, kılıç ustası gülümsemedi.

"Matsuda!" Rüzgârın üzerinde kükredi ve sınıf sessizliğe gömüldü. "Duna'da ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Özür dilerim, Sensei." Mamoru özür diler gibi görünmeye çalıştı ama yüzündeki gülümsemeyi tam olarak silemedi.

"Egonuzu kontrol altına alın. Talimatı verdiğim gibi yapacaksınız ya da sınıfımdan ayrılacaksınız. Anladınız mı?"

"Evet, efendim."

Sınıfın geri kalanı heyecanlı mırıldanmalarını bitirip talime döndüğünde, Mamoru Yukino Sensei'in parmaklarının kulağına girerek başını geriye çektiğini hissetti. Bir 'ah' sesini bastırarak, öğretmenin onu sıranın dışına sürüklemesine izin verdi.

"Sensei!" diye başladı, sınıfın geri kalanının duyamayacağı bir yere geldiklerinde. "I-"

"Mamoru-kun," Yukino Sensei alçak bir sesle sözünü kesti. "Bu tatbikata iki ayağımız da yerdeyken başlamamızın bir nedeni var."

"Özür dilerim. I-"

"Sözümü kesmeyin," dedi kılıç ustası yumuşak bir sesle. "Bir an için düşünmeni istiyorum, eğer bu tatbikat sırasında bu çocukların geri kalanını uçurup döndürseydim, bir sürü ölü çocuğum olurdu. Anlıyor musunuz?"

Mamoru içini acıtan bir suçluluk duygusuyla, "Evet, Sensei," dedi. Bunu hiç düşünmemişti; kendine çok fazla odaklanmıştı.

Yukino Sensei, "Matsudalar gösterişli dövüşçülerden daha fazlasıdır," dedi. "Onlar liderdir ve bir lider etrafındakileri düşünmelidir."

"Evet, Sensei."

"Güzel." Yukino Sensei Mamoru'nun ağrıyan kulağını bıraktı ve elini kaldırdı. Mamoru irkildi, hocasının parmak eklemlerinin çatırtısını hissetmeyi bekliyordu, ama kılıç ustası elini başının üzerine koymakla yetindi.

"Şimdi," dedi, "eğer bir dönüşten fırlatacaksanız, yönlendirdiğiniz dizinizin tüm dönüş boyunca vücudunuza yakın durduğundan emin olun. Bacağınızı dışarıda bıraktığınızda momentum kaybedersiniz. Bir kez

sıkı kontrollü bir dönüşe sahip olun, fırlatma anında sağ bacağınızla geriye doğru tepinmeyi deneyin. Tüm bunları bir araya getirmeyi öğrenin ve kısa sürede benimkinden daha uzağa mızrak fırlatacaksınız."

Mamoru şaşkınlık içinde sadece "Oh" diyebildi. "Evde pratik yapıyorsun, değil mi?"
"Evet, Sensei."

Raftaki rüzgar tehlikeli hızlara ulaştığında ve öğrencilerin mermileri azalmaya başladığında, Yukino Sensei kılıç çalışması için sınıfını içeriye taşıdı. Üç saat süren müsabakalar çocukların çoğunu yorgunluktan bitap düşürmüştü. Mamoru'ya daha çok ısınma hareketleri gibi geliyordu ama Yukino Sensei'nin sözlerini aklından çıkarmadı; diğer çocukları da aklından çıkarmadı. Tahta kılıcını engelleyemeyecek kadar yavaş olan sınıf arkadaşlarında korkunç çürükler bıraktığı için suçluydu - ki hepsi de öyleydi - ama bugün daha dikkatliydi, esas olarak çalım atmaya, engellemeye ve kaçmaya odaklanıyordu.

Mamoru, sınıf arkadaşlarına gerçekten vurmadan onları alt etmeye çalışırken yeni bir odaklanma düzeyi buldu. Antrenmanın bittiğini haber veren zil çaldığında yüreği ağzına geldi. Çocuklar eşyalarını toplayıp tarih dersine giderken dizleri titriyor ve terleri tatamiye damlıyordu. Kwang'ın hakkını vermek gerekirse, Yukino Sensei'in kılıç dersinde yeni öğrencilerin sık sık yaptığı gibi bayılmamıştı ama duvardan destek almadan yürüyebilecek gibi görünmüyordu.

"Hadi, şehir çocuğu," diye takıldı Yuuta, dojodan çıkarken Kwang'ın koluna girdi. "Bana yaslanabilirsin."

"Mamoru," Yukino Sensei, sınıf arkadaşlarını odadan çıkarken takip edemeden onu durdurdu. "Bugün mükemmel çalıştın. Gülünç hızıyla birlikte kontrolünün de geliştiğini gördüğüme sevindim."

Mamoru başını salladı. Bir zamanlar Şimşek Dai olarak bilinen kılıç ustası için bu büyük bir övgüydü.

"Bir süredir babanla ya da amcanla konuşma fırsatı bulamadım," dedi Yukino Sensei, fazladan bokkeni dolaba geri koyarken. "İkisinden biri seninle birlikte Fısıldayan Kılıç üzerinde çalışıyor muydu?"

"I..." Mamoru gülümsemesinin solduğunu hissetti. "Babam bunu yapmaya çalışıyor."

"Güzel," dedi Yukino Sensei ciddiyetle. Gözlerindeki gurur Mamoru'nun utanç içinde küçülmesine neden oldu.

Mamoru için kolay olmayan çok az şey vardı ama babası neredeyse bir yıldır ona Fısıldayan Kılıcı öğretmeye çalışıyordu ve Mamoru bu konuda ustalaşmanın yanına bile yaklaşamamıştı. Yüzyıllar boyunca, Matsuda

Aile, geçirimsiz buzdan silahlar yapmanın sırrını aktarmıştı. Bu teknik o kadar zordu ki Matsuda olmayan hiç kimse bunu çözememişti.

-Mamoru, bunu *kimin* nasıl anladığını merak etmeye başlamıştı.

Mükemmel bir kılıç dövüşçüsü olmak yeterli değildi. Buz çağırma ve şekillendirmede iyi olmak da yeterli değildi. Fısıldayan Kılıç Mamoru'nun anlayamadığı daha derin bir şeyden geliyordu. Babası bunu anlıyordu ama Matsuda Takeru, Yukino Sensei'nin yeteneğini kelimelere dökecek sihirli yeteneğe sahip değildi. Nasıl açıklarsa açıklasın, Mamoru bir türlü anlayamıyordu.

"Durumum iyi değil," diye ağzından kaçırdı, sonra daha iyi düşündü. "Babam bana çok kızgın."

Mamoru ağzından çıkar çıkmaz söylediklerine pişman oldu. Bir öğrencinin evdeki sorunlarını öğretmeniyile tartışması uygunsuz olmanın ötesindeydi ve bir Matsuda'nın Fısıldayan Bıçak'ın ayrıntılarını aile dışından biriyle tartışması yasaktı.

Kılıç ustası bir süre sonra, "Keşke sana yardım edebilseydim," dedi, "ama ben bir Yukino'yum ve senin baban değilim. Bu konuda seninle konuşmak bana düşse bile, pek yardımcı olamam. Fısıldayan Kılıç'ın ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Mamoru ayaklarına bakarak, "Biliyorum Sensei," dedi. "Özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Ama büyük bir jijaka gördüğümde tanırım," dedi Yukino Sensei. "Baban ve senin soyundan gelen diğer büyük dövüşçülerle aynı nyama gücüne sahip olduğunu biliyorum."

Mamoru başını salladı. Ama Matsuda gücü her zaman yeterli değildi. Bir Matsuda'nın nihai amacı, kendisini İmparatorluğunu her şeyden koruyacak kadar güçlü bir silaha dönüştürmektir. Mamoru ve onun soyundan gelen her erkek bunun için doğmuştu. Buna rağmen, hayatları boyunca deneyen ve asla bir Fısıldayan Kılıç üretemeyen birçok Matsuda vardı.

Geleceği hayal edebilecek yaşa geldiğinden beri Mamoru, elinde Fısıldayan Bıçak, mükemmel insan, mükemmel savaşçı imajını geliştirmişti. Dövüşme yaşına yaklaşıyordu ama o adam hâlâ çok uzakta görünüyordu...

"Ya yeterli değilse. Ya..." Bir Matsuda'nın korkunun üstünde olması gerekirdi ama Mamoru burada cümlesini tamamlayamayacak kadar korkuyordu. *Ya yeterli değilsem?*

"Mamoru-kun," Yukino Sensei'nin sesi yumuşadı, "Baban Fısıldayan Kılıç'ta ustalaştığında on altı yaşındaydı, amcan ise bir yaş büyüktü ve tarihteki en genç ustalar arasındaydılar. Zamanın var. Söz veriyorum, iyi olacaksın."

"Buna söz veremezsin." Mamoru endişesinden ağzından çıkan aptalca şeyleri kontrol edemiyor gibiydi. "Güçlü jiya'ya sahip olup da asla ustalaşamayan başka Matsudalar da oldu. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum Mamoru-kun," dedi Yukino Sensei, "soyunun ve ham gücünün ötesinde. Normal bir çocuğun bir tekniği kavraması için gereken sürede, sen onu çoktan geliştirdin ve tüm potansiyel uygulamalarına ve daha fazlasına genişlettin. Öğretmenin olarak bu oldukça can sıkıcı bir durum."

"Bunun için üzgünüm-"

"Ama Fısıldayan Bıçak'ın ortaya çıkmasına neden olan şeyin tam da bu tür bir yaratıcılık olduğundan hiç şüphem yok. Senin gibi, kendisine söylenenleri özümseyen ama aynı zamanda ötesini de düşünebilen bir öğrenci her şeyi yapabilir."

Mamoru'nun ağzı açıldı ama o kadar şaşırmıştı ki -o kadar etkilenmişti ki- öğretmenine teşekkür edecek bir kelime bulamadı. Hak etmediğiniz bir övgü için birine nasıl teşekkür ederdiniz?

Yukino Sensei kapıya doğru başını sallayarak, "Şimdi sınıfınıza gidin," dedi.

"Evet, Sensei." Mamoru başını eğerek eşyalarını topladı ve aceleyle sınıf arkadaşlarını takip etmeye başladı.

Kılıç taliminin yürek hoplatan heyecanından sonra, tarih dersi her zaman ısırtıp vericiydi. Rüzgar şiddetlendiğinde okul eski bir gemi gibi gıcırda ve Hibiki Sensei'nin sesi ahşap kirişlerin sıkıcı iniltileri arasında kaybolurdu.

"Büyük Savaş'a ya da Yammankaluların deyimiyle Keleba'ya yol açan bir dizi faktör vardı. Ke-le-ba." Hibiki Sensei tahtaya Yammaninke harflerini yazdı ve Mamoru acının kendisini uyanık tutmasını umarak dişlerini sol yumruğunun eklemlerine geçirdi. *"İlk olarak, Baxaria'nın kaynakları için birbirleriyle sürekli rekabet halinde olan sömürgeci güçler Yamma ve Sizwe arasındaki gerilim vardı. Ardından, Yammanka ve Sizwe yönetimini reddeden Baxarian kolonilerinin yarattığı gerilim vardı. Son olarak, elbette, kendi büyük imparatorluğumuz ile bir gün Rangan Birliği'ni kurmak için imparatorlarına ihanet edecek olan batıdaki aşırı isyancılar arasındaki gerilim vardı."*

"Not almayacak mısın?" Mamoru Kwang'a fısıldadı, yeni çocuğun fırça kalemini bile almadığını fark etti.

"Oh, gerek yok. Yammanka yöntemiyle, kulaklarımla öğrenmeye alışkınım. Ayrıca," diye mırıldandı daha da sessizce, "tüm bu saçmalıkları daha önce de duymuştum zaten."

"Ne?" Mamoru doğru duyduğundan emin olamayarak eğildi. Kwang az önce Hibiki Sensei'nin tarih dersine *saçmalık* mı demişti?

"Matsuda-san," dedi Hibiki Sensei sertçe, "sınıfta konuşmak yok."

Öğretmen dersine dönerken Mamoru, "Özür dilerim Sensei," dedi.

"Şimdi, Keleba ile ilgili olarak bilmeniz gereken birkaç arka plan tarihi var. Bunlardan ilki 5153." Tarihi tahtaya yazdı. "Bu tarih, kendilerine Uzunev Konfederasyonu adını veren bir grup şiddet yanlısının Yammanka İmparatorluğu'na karşı silahlı direniş başlatacak kadar taraftar topladığı ilk Abirya isyanının yaşandığı yıldır. Abiria, kabileler arası şiddetle boğuşmasına ve kendi istikrarlı hükümetine sahip olmamasına rağmen Yamma'dan bağımsız olmak istiyordu. Elbette bu dağınık isyancılar Yamma'nın üstün güçleri tarafından kısa sürede bastırıldı."

Arkasında, Mamoru Kwang'ın eleştirel bir "Hmm," sesi çıkardığını duyduğunu sandı ama omzunun üzerinden bakmak için döndüğünde kuzeyli çocuğun sessizce dinlediğini gördü.

"Düşük genleriyle Abiryalıların yenilgisi kaçınılmazdı. Yammankalı'lar safkan tajakalı'lardı, sahip oldukları gücü kullanmak için doğmuş ve yetiştirilmişlerdi, oysa onlara karşı çıkan Abiryalılar karışık kanlıydı, Abirya Yerlileri, Yammankalı'lar, Kaigenese göçmenleri ve en kötüsü de beyaz köleler arasındaki evliliklerin ürünüydüler. Bu tür bir kirlilik, teonitlere güçlerini veren ilahi enerjileri sulandırır. Abiryalılar gibi karışık teonitler safkan bir tajaka ordusuna karşı tek başlarına durmayı asla ümit edemezlerdi.

"Şimdi size Yammanka ve Sizwean'ın sömürge toprakları üzerindeki rekabetiyle ilgili birkaç tarih vermek istiyorum."

Mamoru, Hibiki Sensei Kaigengua'da konuşurken not almaya çalıştı ama onun yerine kendini karalamalar yaparken buldu. Bir kılıcın düz kılıcını çizmeye başladı, ancak bir rüzgar okulu itti, fırça kalemi kaydı ve kılıç suya dönüştü. Mamoru yeni eğriyi takip etti ve altına çizgiler ekleyerek annesinin aile tepesi olan Tsusano dalgasının kabaca bir benzerine dönüştürdü. Tsusano tepesinin yanına başka dalgalar da düştü, bazıları

Mamoru, derse dikkatini vermesi gerektiğini hatırlayana kadar sayfanın yarısını fırtınalı denizle doldurmuştu.

Hibiki Sensei, *"Bu da bizi Keleba'ya giden tarihlere getiriyor,"* dedi ve Mamoru derse yeniden odaklanmaya çalıştı.

"5286, Karythia Birliği'nin kurulduğu ve Yammanka yönetimine direndiği yıl." Hibiki Sensei yılı tahtaya yazdı.

"5287," Mamoru notlarına yetişmek için çabalarken bir sonraki tarihi yazdı. *"Bu yıl, Sizwean kolonisi Malusia, Sizwe'nin tüm bölge üzerindeki kontrolünü sarsan büyük bir ayaklanma düzenledi. Aynı zamanda, Kaigenese İmparatorluğu'nun batı kesiminde bir dizi köylü ayaklanması oldu. Bunlar kendi İmparatorluk ordumuz tarafından çabucak bastırıldı, ancak gelecekteki daha büyük isyanların habercisi oldular..."*

"5288. Yozlaşmış politikacıların etkisi altında, Ranga liderliğindeki bir şehir topluluğu Kaigenese İmparatorluğu'na karşı ayaklandı. Bu isyan aynı yıl bastırıldı ve liderleri İmparatorluğa karşı ihanetleri nedeniyle halka açık bir şekilde idam edildi."

"5289, Yamma'nın Malusia'nın kontrolü için Sizwe'yi yendiği ve Sizwe'nin diğer kolonilerini almak için baskı yaptığı ve iki Kelenduguka süper gücü arasında uzun süredir devam eden gerilimi tırmandırdığı yıl."

"5290. Kaigen'in batı eyaletleri bir kez daha ayaklandı. Propaganda ve sahte vaatler kullanan Thulanist isyancılar, Ranga'nın eğitimsiz köylülerini her zamankinden daha fazla sayıda kendilerini takip etmeleri için kandırmayı başardılar. Aynı zamanda, Abiria Uzunev Konfederasyonu da 5153 yılında aynı bayrak altında bağımsızlık teklifinin bir misillemesini gerçekleştirdi."

"O yılın sonunda, Kribakalo'nun yirmi sekizinde, Ranganlı teröristler Carytha'daki Daybreak Akademisi'ndeki mezuniyet törenine saldırarak müdür Oyede Biida ile birlikte birkaç Yammanka ve Kaigenese öğrencisini öldürdüler. Bu kötü niyetli ve korkakça saldırının ardından Yamma, Ranganlı isyancılara karşı mücadelesinde büyük imparatorluğumuzu desteklemeyi kabul etti."

"5291. Bu yılın başlarında Yammankalı bizimle müttefik oldu ve ilk kez yabancı birlikleri Kaigen topraklarına getirdi. Onların bu müdahalesine karşılık olarak Sizwe, hem kendi isyancı düşmanlarımızla hem de bağımsızlıkları için Yamma'ya karşı savaşan Abiryalı isyancılarla aynı safta yer aldı. Bu durum Yamma ve Sizwe arasında açık bir savaşa yol açtı. Abtya Yamma'nın yanında yer aldı."

"5292. Bu yıl Duna tarihinde tüm büyük theonite güçlerinin -Kaigen, Yamma, Abtya ve Sizwe- savaş halinde olduğu tek yıl oldu. Ranganese fonyakaluları Shirojima'ya saldırılarını bu yıl başlattılar ve ağır bir yenilgiye uğradılar.

"Sonunda, savaşta zafer her zaman kan bağına bağlıdır," dedi Hibiki Sensei, dramatik bir edayla sınıfına dönerek. "Biz burada, Kaigen Kılıcı'nda dünyadaki en iyi ve en saf jijaka soylarından bazılarına sahip olduğumuz için kutsanmış durumdayız. Matsuda," dedi Mamoru'yu işaret ederek, "Yukino," Yuuta'yı gösterdi ve ardından sınıfta temsil edilen diğer büyük evleri göstermeye devam etti, "Ameno, Ginkawa, Ikeno, Katakouri, hepiniz efsanevi zamanlara kadar uzanan büyük savaşçılar zincirine aitsiniz.

"Kaigen'in doğuşundan bu yana, bu yarımada düşmanlarını başarısızlığa uğratmadan geri püskürttü. Bu yüzden bize Kaigen'in Kılıcı deniyor. Ve yine Keleba sırasında Matsudalar, Yukinolar ve Kusanagi Yarımadası'nın diğer güçlü jijakaluları düşmanlarını büyük bir zaferle geri püskürttüler."

Mamoru bu kez arkasından küçümseyici bir homurtu duyduğundan emindi ama Hibiki Sensei konuşmasına devam ederken dikkatini dersten ayırmadı: "Çünkü bu Kaigen'in Kılıcıdır; ona saldırmak ölmek demektir. Rangan donanması Kusanagi Yarımadası'na ulaştığında, Matsuda, Yukino, Ameno, Ikeno ve Ginkawa evlerinin savaşçıları, tüm vasal savaşçılarıyla birlikte sahil boyunca bir hat oluşturdular. Rangan gemilerinin ilk haberini alan başkentimiz, Yamma'dan yardım talebinde bulundu. Ancak Yammanka kuvvetleri yarımadamıza ulaştığında, buradaki jijaka askerleri -kendi dedeleriniz ve büyük dedeleriniz- Ranganlı işgalcileri çoktan yerle bir etmişti.

"Yammanka pilotları yarımada boyunca uçtuklarını ve sahilleri zaferin tadına varmış bir bıçağın kenarı gibi kırmızıya boyanmış halde bulduklarını anlatırlar. Savaşa hazırlanan Yamma'nın adamları alçaktan uçarken savaşın bittiğini fark etmişler. Denizdeki cesetler Rangan üniformaları giyiyordu. Kumu boyayan kırmızı, fonyakalu'nun saf olmayan kanıydı. Kusanagi'nin savaşçıları öyle bir öfkeyle savaşmışlardı ki neredeyse hiç Kaigeneli kayıp vermemişlerdi."

Mamoru Kwang'ın kahkaha attığını duydu. Hibiki Sensei de duydu.

"Tarihimiz sana komik mi geliyor Kwang-san?" "Hayır, Sensei. Özür dilerim."

Hibiki Sensei Kwang'a son kez soğuk bir bakış attıktan sonra sınıfa dönerek bu kez lehçeyle devam etti. "Bu sizin geçmişiniz. Bu sizin mirasınız. Bu okuldasınız çünkü Duna'nın gördüğü en büyük dövüşçülerin torunlarısınız. Dünyadaki en iyi kan sizin damarlarınızda akıyor. Eğer iyi öğrenir, iyi dinler ve çok çalışırsanız, Kaigen'in Kılıcı parlak ve keskin bir şekilde oğullarınıza ve onlardan sonra onların oğullarına aktarılmak üzere hayatta kalacaktır."

MISAKI

Misaki, Theonite Akademisi'ndeki ilk yılında tüm derslerinden en yüksek notları almıştı. İkinci yılında, çeviklik parkurunda Robin Thundyil'den sonra en hızlı sürelerden birini elde etmişti. Üçüncü yılında, Carytha'nın en korkulan pala savaşçılarından bazılarını teke tek dövüşte yenmişti. Gençliğinde bu başarıları gururla taşıymıştı... Otuz dört yaşında, en gurur duyduğu başarısının beş yaramaz çocuğu aynı anda uyutmak olacağını asla fark etmemişti.

"Başarılı mı?" diye fısıldadı eve döndüğünde, kolları uyuklayan beş yaşındaki çocukla doluydu.

"Başarılı!" Misaki ayak parmaklarını kullanarak ayakkabıları ayağından çıkarırken Hyori onayladı. "Hepsi uyuyor, tıpkı planladığın gibi."

Hiroshi, Misaki'nin omzunda onu ilkokuldan geri taşıırken uyuyakalmıştı. Kendisinin iki katı büyüklükteki çocuklarla iki saat kılıç talimi yaptıktan sonra onun bile takati tükenmişti. Saçları terden ıslanmıştı ve küçük elleri büyük boy alıştırma kılıcını kavramaktan su toplamıştı ama tek bir şikayet kelimesi bile etmemiş, sessizce annesinin üzerine çökmüş ve yolun geri kalanında onu taşımasına izin vermişti. İkinci oğlu tuhaf bir yaratıktı. Daha içinde küçük bir kalp atışından başka bir şey değilken onun babasının çocuğu olduğunu anlamıştı. Soğuk. Tüm jijakaluların içlerinde denizden bir şeylerle doğduğu söylenirdi ama çoğu denizin sıcak akıntıları ve derinlerde soğuk, volkanik kaynakları, buz akıntıları arasında serbest suları vardı.

En soğuk jijakaluların bile ruhlarında sıcak yerler vardı; en azından Misaki, Matsuda ailesiyle evlenmeden önce böyle düşünüyordu. Hiroshi donmuş bir denizin ölümcül sakinliğiyle doğdu. Babası gibi o da dokunulduğunda soğuktu.

Ruh hali ya da efor seviyesi ne olursa olsun. Teri bile sabah çiği gibi serindi.

Misaki onu Ryota ve Nagasa'nın çoktan uykuya dalmış olduğu şilteye yatırırken ayak hareketleriyle ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Şşşt," Misaki onun saçlarına doğru nefes aldı. "Neredeyse beşte beş yaptık." "Ne?" Hiroshi'nin gözleri kırpışarak açıldı.

"Bir şey yok." Misaki bir elini alnına koyarak onu kardeşinin yanına yatırdı. "Hiçbir şey, benim küçük savaşçım. Sadece dinlen."

"Mmm," diye başını salladı Hiroshi ve uykuya daldı.

"Ve başardık!" Misaki fısıldayarak kapıyı arkasından kapattı. "Beşi de yere serildi."

"Ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" Hyori sordu.

"Muhtemelen o kadar uzun sürmez," diye içini çekti Misaki, diğer iki kadının yanındaki minderlere çökerek. "Oğlanların hepsi çok yorgun ama bebekler çok geçmeden acıkmış olarak uyanacaklardır."

Misaki umutsuzca gözlerini kapatıp uykuya dalmak istiyordu ama elleri kıvranan bir bebekle dolu değilken onları kullanması gerektiğini biliyordu, bu yüzden kendini toparladı ve dikiş kutusunu çıkardı. Aile arması Takeru'nun haori'sinin arkasından yırtılmaya başlamıştı ve yeniden dikilmesi gerekiyordu. Dikkatle, Matsuda armasının lacivert ve beyaz elmaslarıyla uyumlu doğru ipliği seçti ve iğnesini geçirdi.

Matsuda ailesinin gücünün doruğunda, Kaigen'in Keleba'ya kadar uzanan veraset savaşları sırasında, bu eski yerleşke evin hanımı için tüm yemek, temizlik ve dikiş işlerini yapan hizmetkârlarla doluydu. Takeru'nun babası lanet olası vasaal evlerin artık hizmetçi göndermemesinden acı acı yakınmıştı ama Misaki artık kendilerini geçindiremeyen bir evi terk ettikleri için yoksul koronuları suçlayamazdı.

Matsudalar gibi savaşçı haneler bir zamanlar geçimlerini daha küçük hanelerin oğullarını jiya ve kılıç ustalığı konusunda eğiterek sağlıyorlardı. Savaşların yaygın olduğu huzursuzluk zamanlarında öğrenciler akın akın gelirdi, ancak barış zamanı farklı bir hikâyeydi. Keleba'dan bu yana geçen on yıllar boyunca, Kaigen'deki en iyi kılıç ustalarıyla eğitim alma şansı vaadi bile sıradan koronuların çoğunu Takayubi'de tutmaya yetmemişti.

Yine de Matsuda arması bir gurur nişanesiydi ve Misaki sahip oldukları her palto, kimono ve haori'ye dikildiğinden emin oluyordu.

Hyori evden getirdiği çantadan kendi dikiş projesini çıkararak, "Ben de biraz çalışsam iyi olacak," dedi. Yorgun olduğu kadar

Misaki aynı dört elması bir düzine giysiye dikerek büyümüştü, Hyori'nin dikiş işlerini kıskanmıyordu; Yukino amblemi bir kar tanesiydi.

Setsuko, "Çok sessiz," diye düşündü. "Yerleşkenin en son ne zaman bu kadar huzurlu olduğunu hatırlamıyorum. Sen bir dahi olabilirsin, küçük kardeşim."

"Deniyorum." Misaki gülümsedi.

"Düşünsenize, zavallı annem dokuzumuzu bu oda büyüklüğündeki bir evde büyüttü!" dedi Setsuko. "Bunca yıldan sonra kafayı yemesine şaşmamalı."

"Annen nasıl Setsuko?" Misaki baldızına dönerek sordu. "Birkaç hafta önce onu ziyarete gitmiştin, değil mi?" Misaki yeni bebeği ve iki büyük oğlanı idare etmekle o kadar meşguldü ki, seyahatin nasıl geçtiğini soracak kadar sessiz bir an bile bulamamıştı.

Setsuko, "Annem iyi," dedi, "sağlığı hâlâ tuhaf bir şekilde yerinde ama yaşlanıyor. Dediğim gibi, akıllı biraz gidiyor. Ranganese'nin okyanusu aşır bize saldıracasına inanıyor."

"Neden böyle düşünüyor?" Hyori gülüyordu ama Misaki sakinleşti ve iğneyi daha sıkı tutmaya başladı.

"Hissedebildiğini söylüyor," dedi Setsuko, "yaşlı balıkçı kadının sezgisi' ya da onun gibi bir şey. Fonyaka rüzgârının tadının normal deniz havasından farklı olduğunu söylüyor."

Hyori, "Bunu söylemen çok tuhaf," dedi.

Misaki, "Setsuko'nun annesi doksan yıldır okyanusta yaşıyor," diye belirtti. "Ranganese son geldiğinde o da buradaydı. Belki bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur."

"Sence kaçık annem bir şeylerin peşinde mi?" Setsuko eğlenerek söyledi.

"Misaki, "Eğer Ranganese saldıracak olursa, bunu ilk hisseden ve ilk vuran bu bölge olacaktır," dedi.

Kusanagi Yarımadası, takımadaların güvenli limanlarına ve sahillerine giden yolu engelleyerek Kaigenese Denizi'ne kadar uzanıyordu. Denizden gelen herhangi bir istilacı önce bu dağlık kara parçasını ve sakinlerini aşmak zorundaydı.

"Ama Ranga'dan korkacak bir şeyimiz yok," dedi Hyori küçümseyerek. "Kardeşlerimiz ve kocalarımız herhangi bir istilacıyı geri çevirecek kadar güçlüler. Hem zaten Rangalılardan ciddi bir tehdit gelseydi hükümet bize söylerdi."

Misaki şüpheyle, "Belki," dedi.

"Ne demek 'belki'?"

"Yani..." Misaki durakladı. "Demek istediğim, haberin doğru olması şart değil."

"Ne?" Hyori çok şaşırılmış görünüyordu ve Misaki hiçbir şey söylememiş olmayı diledi.

Setsuko yengesine sitem dolu bir bakış atarak, "Misaki-chan bazen tuhaf, uğursuz şeyler söylüyor," dedi. "O güzel kafanı bu konuda yorma."

Ama Hyori hâlâ anlamamış bir şekilde Misaki'ye bakıyordu. "Sen... hükümetimizin bize yalan söyleyeceğini mi söylüyorsun?"

Cevap elbette 'evet'ti ama Misaki bunu açıkça söyleyemiyordu. Kaigen'de böyle şeyler söylenmezdi.

"Misaki?" Hyori sordu ve o güzel gözlerde o kadar çok korku ve acı vardı ki Misaki bir yanıt vermek zorunda kaldı. Dudaklarını ısırdı, kelimelerini dikkatle seçti.

"Okula bir sürü Yammanka jaseliwu'su ile gittim," dedi sonunda, "Yamma'nın tarihinin kendi kendini ilan eden koruyucuları. Bu jaseliwu'larla ilgili komik olan şey, ailelerine, Yamma'nın kendi bölgelerine ve hizmet ettikleri korona bağlı olarak çok farklı tarihler anlatmalarındı. Bazen ikisi yan yana oturup aynı olayla ilgili birbiriyle çelişen hikayeler anlatıyorlardı. Bu jaseliwu'lardan biriyle konuştum. Ona, bir sonraki jaseliwu bana farklı bir hikaye anlatıp bunun gerçek olduğunu iddia ederken, kendi hikayesinin doğru olduğunu nasıl söyleyebildiğini sordum. Bana göre içlerinden biri yalan söylüyor olmalıydı. Bunu ona söyledim."

"Peki o ne dedi?" Setsuko sordu.

"Dedi ki, 'aynı hikayeyi anlatmanın milyonlarca yolu var. Jaseliwu olarak bizim işimiz, dinleyicinin duymaya ihtiyacı olanı bulmaktır. Onları en çok mutlu eden ya da en çok bilgi vereni değil, yapmaları gerekeni yapmak için duymaları gerekeni. Bana jaseliwu'nun koronu ve diğer kafokaluları bu şekilde önemseyeceğini söyledi."

"Pekala," dedi Hyori, kafasının karıştığı belliydi. "Bunun hükümetimizle ne ilgisi var?"

"Sanırım Kaigenese hükümeti bizimle bu şekilde ilgileniyor," dedi Misaki, "Yamma'daki bir jaseli'nin korosuyla ilgilendiği gibi." Elbette Yamma'da jaseliwu'lar şarkılarını nasıl söyleyeceklerine ve tarihlerini nasıl anlatacaklarına karar vermekte özgürdü. Onlara hükümet tarafından onaylanmış

ama bu Hyori'nin hoşuna gidecek bir tartışma değildi. "İmparatorumuz bize duymamız gereken şeyleri söyler."

Hyori'nin gözlerini kırptırmasından, Misaki onun anlamadığını söyleyebilirdi.

"Peki, sence hükümetimiz ne kadar güvende olduğumuz konusunda haklı mı?" Setsuko sordu. "Yoksa sevgili yaşlı annemin bir şeylerin peşinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ülke dışına çıkmayalı uzun zaman oldu," diye itiraf etti Misaki, "ama fonyakalu'nun çoğu Kaigenelinin inandığından daha fazlasını yapabildiğini biliyorum."

"Gerçekten mi?" Hyori ikna olmuş görünmüyordu. "Ne gibi?"

Misaki, "Ranganese İmparatorluktan ilk ayrıldığında savaş farklıydı," dedi. "Kaigenese İmparatorluğu'nun ordusu her zaman bizim gibi jijakalu'ya dayanıyordu, fonyakalu ise sonradan akla gelen bir şeydi."

"Bu çok doğal," dedi Hyori. "Fonyakalu sadece eğitimsiz köylüler. Jijakalu daha saf, daha güçlüdür."

"Pek sayılmaz," dedi Misaki. "Her zaman değil."

"Sen neden bahsediyorsun?" Hyori kızgın bir ifadeyle sordu. "Eğer fonyakalu gerçekten bizim kadar iyiye, İmparatorluğumuz neden tüm jijakalu'lardan oluşan bir orduya sahip olsun ki?"

"Çünkü İmparatorluğun ana güç merkezleri -Jungsan, Shirojima, Haijing- her zaman çoğunlukla jijakalu'lardan oluşmuştur," dedi Misaki, dikişini kucağında unutarak. "Rangan Devrimi'nin başarısı, büyük bir fonyakalu gücünün, dağınık bile olsa, bir jijaka ordusunu yenebileceğini kanıtladı."

Hyori öfkeyle, "Ama bizi yenemediler," dedi. "Devrim başarılı olmadı."

"Eh," dedi Setsuko, "İmparatorluğu ikiye böldüler."

"Ama ordularımızı gerçekten yenemediler," diye ısrar etti Hyori. "Okyanusa ulaşır ulaşmaz onları iç bölgelere geri püskürttük."

"Doğru." Misaki, Kaigen'de liseye gittiğinizde bunu öğrendiğinizi unutmuştu ama şu anda Hyori'yle bunu tartışmasına gerek yoktu. "Haklısın ama bu da demek istediğimin bir parçası. Keleba sırasında Rangan ordusu iyi organize olmamış ya da iyi eğitilmemişti. Fonyakalu hiçbir zaman bu sayılarda birlikte çalışmamıştı, bu yüzden bizimkilere ya da Yamma'nınkilere rakip olacak özel askeri oluşumlar bulamadılar ama Rangan Birliği yetmiş sekiz yıldır egemen bir güç. Onlarca yıldır

bir savaş gücü olarak nasıl işlev göreceklerini anlamaya çalışıyorlar. Bu fonyakalu grupları elli yıl önce kimsenin hayal bile edemeyeceği şeyler yapabiliyor."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Hyori sordu.

Setsuko komplocu bir fısıltıyla, "Sus artık, Hyori-chan," dedi. "Takeru-sama kimsenin bundan bahsetmesinden hoşlanmaz ama Misaki-chan aslında uzun bir süre Kaigen'in dışında yaşadı."

"Hayır!" Hyori'nin güzel gözleri şok içinde açıldı.

"Ah, evet," dedi Setsuko. "Ergenlik çağındayken Carytha'daki şu süslü uluslararası teonit okuluna gitti."

"Carytha!" Hyori'nin gözleri daha da büyüdü. "Çok uzakta!"

"Evet," dedi Setsuko, genç kadının yaşadığı şokun tadını çıkararak, "ve o tuhaf uluslararası okulda Misaki, oda arkadaşı da dahil olmak üzere her türden tuhaf uluslararası arkadaş edindi..." Setsuko dramatik bir etki yaratmak için durakladı ve fısıldadı, "Ranganese fonyaka!"

"Hayır!" diye tekrar haykırdı Hyori, dikişini bırakıp iki eliyle ağzını kapattı. "Misaki-san, bu korkutucu değil miydi?"

"Pek sayılmaz," dedi Misaki, başını işinden kaldırmadan. "Sadece on üç yaşında bir kızdı ve sanırım o benden, benim ondan korktuğumdan daha çok korkuyordu - en azından birbirimizi daha iyi tanıyana kadar."

"Ama gerçekten arkadaş olamazsınız, değil mi?" Hyori endişeyle sordu. "Yani, o Ranganlı!"

Misaki omuz silkti. "İlk iki yılımız boyunca çok tartıştık. Sofra adabı pek hoşuma gitmezdi..." ama daha fazla ayrıntıya girmeden durdu. Okul günlerini Hyori'ye anlatmaya çalışmak muhtemelen yarardan çok zarar getirecekti. Misaki genellikle Setsuko dışında herhangi biriyle Daybreak hakkında konuşmanın kötü bir fikir olduğunu düşünürdü ve Setsuko bile bunu anlayamazdı. Hayatı boyunca aynı küçük ada kümesinde yaşamış bir insanın anlayabileceği çok şey vardı.

"Ve fonyaka oda arkadaşın... Rangan ordusu hakkında sana bu şeyleri söyleyen o mu?" Hyori söyledi.

"Bazıları, evet," dedi Misaki. Elbette başka Ranganlı arkadaşları, tanıdıkları ve profesörleri de vardı ama Hyori'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

Hyori, ancak milliyetçiliğin sisleri içinde yaşanmış bir hayattan gelebilecek türden masum bir güvenle, "O zaman muhtemelen uydurmuştur," dedi. "Ranganlılara güvenilmeyeceğini herkes bilir."

Misaki cevap vermedi.

"Ve her neyse," diye devam etti Hyori, "Rangan Birliği'nin ne kadar güçlendiği önemli değil çünkü Kaigen de artık daha güçlü. Ordumuzun her zamankinden daha büyük olduğunu ve ekonomimizin patlama yaptığını görmek için herhangi bir haber raporuna bakabilirsiniz."

Misaki yorum yapmadı, onun yerine dikişine odaklandı. Şahsen, Kaigen'in aslında TV muhabirlerinin iddia ettiği ekonomik cenneti yaşamadığından şüpheleniyordu. Eğer öyleyse bile bu zenginlik kesinlikle Shirojima'ya kadar uzanmıyordu. Setsuko'nun balıkçı köyü zor günler geçiriyordu ve Misaki'nin ailesi en son ziyaret ettiğinde ona Ishihama yakınlarındaki en büyük iki fabrikanın kapandığını ve bin kişinin işsiz kaldığını söylemişlerdi. Yıllar önce İmparatorluk, Shirojima'nın büyük adaları arasında modern bir tren yolu sözü vermişti ama proje hiçbir zaman tamamlanmamıştı.

"Ranga'nın burada bize herhangi bir tehdit oluşturduğunu düşünmek gülünç," dedi Hyori. "Herhangi bir savaşçı size Kaigen'in en güçlü savaşçılara sahip olduğunu söyleyecektir."

"Her savaşçı size güçlülerin bile rehavete kapılamayacağını söyleyecektir," diye mırıldandı Misaki.

"Ne dedin sen?"

"Yok bir şey," diye başını salladı Misaki. "Önemli bir şey değil."

Setsuko Hyori'ye gülerek güvence verirken, Misaki kucağındaki mavi kumaşa baktı ve bunu neden daha önce düşünmediğini merak etti. Keleba Kaigen'e en verimli tarımsal eyaletlerini, düşük ücretli işgücünün çoğunu ve başlıca ticaret yollarının çoğunu kaybettirmişti; bu kaynaklar artık Ranganese Birliği'ne aitti.

Daybreak'teki fonyakalu Misaki'nin asla hayal edemeyeceği şeyler yapabilmişti ve bu uzun zaman önceydi. Ranga'nın orduları on beş yıl daha pratik yapsa ne yapabilirdi? Kaigen Ranga'yla son kez savaşa girdiğinde tamamen çökmekten kurtulmuş olabilirdi ama İmparatorluk yeni bir saldırı karşısında da aynı başarıyı gösterebilir miydi? Misaki bir adım geri çekilip tüm parçaları göz önüne aldığında, Ranga'nın Keleba zamanındakinden çok daha güçlü, Kaigen'in ise çok daha zayıf olduğu sonucuna vardı.

Ama burada, Takayubi'nin belirsiz sislerinin arasında, bin yıldır hiçbir şeyin değişmemiş gibi görüldüğu yerde, istikrarlı bir dünya hayaline inanmak kolaydı.

MAMORU

Sınıf ögle yemeği için okul bahçesine doğru ilerlerken, Mamoru Kwang'a yetişmek için hızını artırdı.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu, şehirli çocuğun yanına geçerek.

"Neyle ilgiliydi?"

"Tarih dersinde. Neden gülüyordun?"

Kwang, *"Yapmamaya çalışıyordum,"* dedi, *"ve Jaseli'nin kusmakta olduğu çöplere tarih demezdim."*

"Ne demek istiyorsun?" Itsuki Yuuta'ya yetişmeye çalışırken sordu.

"Size anlattığı şeylerin en az yarısının doğru bile olmadığını fark ediyorsunuz."

Kwang etrafındaki üç Takayubi çocuğuna baktı. *"Bu bir propaganda."*

"Propaganda mı?" Mamoru bu kelimenin kullanıldığını sadece birkaç kez duymuştu.

Daha önce. İnsanlar propagandanın Rangan Birliği'nin eğitimsiz vatandaşlarını kandırarak kendi savaşlarına çekmek için kullandığı bir yöntem olduğunu söylüyordu. Bu belirgin bir Rangan taktiği idi. Kaigen propaganda kullanmazdı. Bunu herkes biliyordu.

"Falleke!" Kwang küfretti. *"Siz bu köydekiler tüm bu şeylere gerçekten inanıyorsunuz, değil mi? Hükümetin size söylediği her şeye inanıyorsunuz?"*

"Neden yapmayalım ki?" Itsuki ciddiyetle sordu.

"Burada neler olduğunu görmelisiniz." Kwang'ın sesi bir yüzden diğerine bakarken neredeyse yalvarır gibiydi. *"İmparator seni kullanıyor."*

"İmparatorumuza hizmet etmekten mutluluk duyuyoruz," diye ekledi Yuuta tutkuyla.

"Bizi nasıl kullanabilir?"

"Size Ranga ve kendi atalarınız hakkında yalanlar söyleyebilir. Gerçekte yenilmez olmadığınız halde yenilmez olduğunuzu düşünmenizi sağlayabilir."

"Biz Kaigen'in Kılıcıyız," dedi Yuuta şiddetle, *"İmparatorluğun savunucularıyız."*

Kwang alay etti. *"Bu 'top yemi' demenin süslü bir yolu."*

Mamoru'nun sesi buza dönmüştü. *"Az önce ne dedin sen?"*

Kwang'ın gerginleşmesinden, Mamoru'nun nyama'sının kaynayan öfkesini hissettiği belliydi. Mamoru kuzeyli çocuğun gözlerinin kararsızlık içinde kayışını izledi ve sonra şehirli çocuk kendini tutup gözlerinin içine baktığında hayranlık dolu bir çırpınışı yaşadı.

"Sana top yemi olduğunu söyledim." Kwang'ın sesi eşitti. *"İmparator, onun için ölmeniz anlamına geliyorsa size her türlü uydurma hikâyeyi*

anlatacaktır. Asil bir amacı olan büyük savaşçılar olduğunuzu düşünebilirsiniz ama başkent söz konusu olduğunda siz sadece oyun taşlarısınız."

Mamoru ayağa kalktı, gözlerini kısmış Kwang'a bakıyordu. Okyanus yumruklarında kaynıyordu. *"Sözünü geri al."*

Kwang inatla, *"Hiçbir şeyi geri almayacağım,"* dedi. *"Ben yemeğe gidiyorum."* Yürümeye başladı ama Mamoru onun önüne geçerek avludan çıkmasını engelledi.

"Geri al dedim."

"Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun, Matsuda?" Kwang'ın parmakları kıvrıldı ve Mamoru diğer çocuğun jiya'sının harekete hazır bir şekilde dalgalandığını hissetti. *"Ne kadar iyi bir dövüşçü olduğun umurumda değil. Eğer bir adım daha yaklaşırsan, ben-"*

Mamoru bir adım öne çıktı. *"Ne yapacaksın?"*

Kwang hızlı hareket etti. Buz gibi aparkatı herhangi bir theonite üzerinde işe yarayabilirdi ama Mamoru sıradan bir theonite değildi. Yumruğa yan adımlarla yaklaştı ve şehirli çocuğu anında yere serdi. Kwang'ın sırtı avludaki taşlara çarpıp nefesi kesildiğinde tatmin edici bir gümbürtü duyuldu.

Hâlâ sersemlemiş olan kuzeyli çocuk başka bir saldırı için etraftaki su buharını ellerine çekmeye çalıştı ama Mamoru'nun jiası onunkini ezip geçerek molekülleri kontrolünden çıkardı. Kwang'ı üniformasının önünden tutup yukarı çekti. Sis toplanarak serbest elinin arkasında bir buz bıçağı oluşturdu ve parmak eklemlerinden Kwang'ın boğazına doğru uzandı. Çelik parçalayan bir Sasayaiba değildi ama bir insan bedenini delip geçebilirdi.

"Oha!" Mamoru öfkesinin kabarmasıyla Itsuki ve Yuuta'nın telaşlı seslerini zar zor duyabiliyordu. "Sakin ol, Mamoru-kun! Başımız belaya girmeden şu bıçağın ucunu kaldır!"

"İyi bir dövüşçüsün," dedi Kwang, boğazında bir bıçak varken her nasılsa hâlâ kendini beğenmiş bir ifadeyle, *"ve küçük kasaba gururun sevimli, ama hepsi bir yalan üzerine kurulu."*

Mamoru'nun dişleri birbirine çarptı ve buzu

keskinleşti. "Mamoru-kun, onu öldürmek istemezsin!"

"Haklısın." Mamoru nefesini bıraktı, bıçağı suya dönüştü.

Yapmak istediği şey Kwang'ın kendini beğenmiş suratına bir yumruk indirmektir.

O da öyle yaptı.

Tam da müdür okul bahçesine girerken.

BÖLÜM 3: ÇATI

Mamoru'nun gözleri dizlerine sabitlenmişti ama müdürün bakışlarının onu delip geçtiğini hissedebiliyordu. Kwang yanındaki ofisin tatamisinde diz çökmüş, burnundan akan kanı durdurmak için yüzüne bir bez bastırıyordu. Darbe hiçbir yerini kırmamıştı -Mamoru bundan daha iyi kontrol edebiliyordu- ama kuzeyli çocuk bir süre kan kaybedecekti.

"Kwang Chul-hee burada yeni," dedi müdür, ellerini önündeki masanın üzerinde kavuşturmak için fırça kalemini bir kenara bırakarak. "Önceki okulunda ona daha iyi bir eğitim verilmemiş olabilir ama Mamoru, Takayubi savaşçıların anlaşılmazlıklarını bu şekilde çözmediklerini biliyorsun."

Mamoru'nun yumrukları dizlerinin üzerinde kenetlendi, içi utançla kıvrılırken sağ elinin eklemleri hâlâ acıyordu.

"Çok özür dilerim efendim," dedi dizlerinin üzerine çökerek.

"Yeni transfer öğrencimize daha iyi bir örnek olamadığın için üzgünüm," dedi müdür ve sesindeki sert onaylamama Mamoru'nun dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. "Yeteneklisin Mamoru, ama öz disiplin olmadan yeteneğin bir anlamı yok. Sürekli olarak gururunun prensiplerinin önüne geçmesine izin verirsen asla tam anlamıyla bir Matsuda olamayacaksın."

Utançtan boğulan Mamoru sadece başını sallayabildi.

"Ve Kwang Chul-hee." Okul müdürü kanaması olan çocuğa döndü. "Bu tür davranışlara ne bu okulda ne de bu köyde müsamaha gösterilmeyeceğini açıkça belirtmek isterim. Sıradan köylülerin oğulları okul bahçesinde kavgaya tutuşabilir ama savaşçılar değil. Farklılıklarımızı teke tek dövüşte çözeriz. Mamoru'yla bir daha kavga ettiğinizde bunu dövüş çemberine taşıyacak ya da kendinize saklayacaksınız. Anladınız mı?"

Kwang burnundan hala kan akarken elinden geldiğince "Evet efendim," diye mırıldandı.

"Ceza olarak, ikiniz de okuldan sonra kalacak ve tüm çatıyı temizleyeceksiniz.
-Güçlerini kullanmadan."

Mamoru'nun kalbi sıkıştı. Bu iş aşılamayacak kadar zor değildi, sadece Kwang'la birlikte yapmak istemiyordu.

"Ayaklarınızı sabitlemek için buz kullanabilirsiniz," diye devam etti müdür, "ama temizliği çıplak ellerinizle yapacaksınız. Kwang, seninle iletişime geçeceğim."

Bu akşam geç saate kadar kalacağını söylemek için babanı aradım. Mamoru..." Uzun bir süre yeğenine baktı ve içini çekti. "Eve döndüğümde annene haber veririm."

Mamoru'nun göğsündeki utanç fiziksel acıya dönüştü. "Lütfen ona söyleme!" diye bağırmamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

Gerçek bir savaşçının kadınların fikirleriyle ilgilenmemesi gerektiğini biliyordu ama Mamoru'nun elinden bir şey gelmiyordu. Annesinin hayal kırıklığından herhangi bir erkeğin sert bakışından daha çok korkuyordu. Tatlı bir gülümsemesi ve sessiz bir sesi olan ufak tefek bir kadındı ama gözlerinde Mamoru'nun her zaman birazcık da olsa rahatsız edici bulduğu bir zeka vardı. Bazen sanki onun içini, atan kalbini ve damarlarında dolaşan kusurları görebiliyormuş gibi hissediyordu.

"Şimdi gidin," dedi müdür, kollarını silkeleyip fırça kalemini alarak işine devam etmek için. "Temizlenin ve bir sonraki dersinize geç kalmayın."

Her iki çocuk da sessiz bir şekilde "Başüstüne efendim" dedi ve eğilerek odadan çıktı. *"Eve döndüğünde annene söyleyeceğim derken ne demek istedi?"* Kwang, müdürün odasından çıkar çıkmaz sordu. *"Mü d ü r l e mi yaşıyorsun? Bir dakika."* Kwang'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. *"O senin Baba?"*

Mamoru sadece acınası bir ses çıkarabildi ve elini yüzüne götürdü.

"O senin baban mı?" Kwang tekrarladı.

Daha da kötüsü. *"O benim amcam."*

"Vay canına!" Kwang güldü, burnuna yumruk yemiş bir çocuk için şaşırtıcı derecede neşeliydi. *"Bu kasabadaki herkes akraba mı?"*

Mamoru cevap vermedi. Sadece sertçe, *"Hadi tuvalete gidip yüzünü temizleyelim. Her yere kan bulaştırıyorsun."*

Kwang, *"Teknik olarak her yerde kanım var,"* dedi ama Mamoru'yu gıcırdayan koridordan tuvalete doğru takip etti. *"Müdür insanları teke tek dövüşe davet etme konusunda ciddi miydi? Bunu gerçekten hâlâ yapıyor musunuz?"*

"Farklılıklarımızı başka nasıl çözebiliriz ki?" *"Bilmiyorum. Konuşarak mı?"*

Mamoru ilk yumruğu Kwang'ın attığını söylemek istiyordu ama bu kulağa çocukça gelecekti, o yüzden bunun yerine, *"Belki de bu şehirlerde sahip olduğunuz bir lükstür. Biz burada kendimizi ve inançlarımızı güçlü tutuyoruz."*

Kwang temizlenirken, Mamoru tuvaletin dışındaki koridorda volta atıyordu. Aslında kalması için bir neden yoktu. Kwang tuvaletten dönüş yolunu biliyordu ve Mamoru acele ederse öğle yemeği için hâlâ vakti olacaktı. Ama bir şekilde kendini oradan uzaklaşmaya ikna edemiyordu. Bir şekilde burada işlerin bitmediği hissinden kurtulamıyordu.

Tuvaletin içindeki suyun şırıltısını dinlerken -Kwang yüzündeki kanı temizliyordu- kendi kanı içinde çalkalanıyor gibiydi. Yumruklarını sıkı ve parmak eklemlerinin Kwang'ın yüzüne vurduğu yumruğun yankısını hissetti. Öfkesi de yankılanıyor, nyama'sında sakinleştiremediği huzursuz dalgalanmalar yaratıyordu.

Mamoru sinirlendiğinde babası suçu Kaa-chan'ın üzerine atmayı severdi. Klanı, deniz serpintisi ve dalgaların çarpmasından doğan öfkeli ve tutkulu bir gruptu. Kaigen'in savaşçı evleri arasında ne en güçlüsü ne de en yeteneklisi olan Tsusanolar, insanüstü ruhları ve öfkeleriyle savaş alanında isimlerini duyurmuşlardı. Gerçek bir Tsusano'nun ham gücünün bir kıyı fırtınası kadar değişken ve yıkıcı olduğu söylenirdi.

Ama Mamoru bir Tsusano değildi. O bir Matsuda'ydı. Ve Matsudalar fırtınalardan oluşmazdı. Onlar hesaplamalarında buz gibi soğuk ve bütünlüklerinde boyun eğmezlerdi. Duygularının ruhunu fırtınalara sürüklemesine izin vermemesi gerekiyordu.

Sen buzsun, diye hatırlattı kendine, başparmağını parmak eklemlerinin üzerinde ileri geri ovuşturarak Matsuda'nın Kwang'la nasıl başa çıkacağını düşünmeye çalıştı. Olgun savaşçı kendini kaybettiği için özür dileyecekti. Takashi Amca'nın dediği gibi, bir savaşçı böyle davranamazdı.

Yine de Takashi Amca, Mamoru onu avluda yere sermeden önce Kwang'ın ne söylediğini bilmiyordu. Kwang İmparatorluğa ihanet eden biriydi ya da öyle değilse bile tehlikeli derecede yakın bir şeydi. Eğer sadece çatışmayı körüklemek için yalanlar uyduruyorsa, Mamoru özür dilemekle uğraşmamalıydı; şehirli çocuğu doğruca arenaya götürmeli ve ona biraz saygı göstermeliydi. Ama eğer Kwang yalan söylemiyorsa... Eğer yalan söylemiyorsa... Mamoru kendini hasta hissederek duvara yaslandı.

Düşünceleri baş döndürücü daireler çiziyordu. Kapı açılıp Kwang üst dudağındaki kanı silerek dışarı çıktığında hâlâ ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

Kwang hafifçe, *"Ah,"* dedi. *"Hâlâ burada mısın?"*

Mamoru nefes aldı ve doğru kelimelerin aklına gelmesini umarak ağzını açtı. Ama gelmedi. Bu yüzden dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini önünde yere koydu.

"Um... ne yapıyorsun?" Kwang endişeyle söyledi.

Mamoru alını parmaklarına değene kadar eğildi. "Kwang-san," diye başladı, "ben-"

Kwang hızla, "*Reddediyorum*," dedi.

"Ne?" Mamoru başını kaldırdı.

"Eğer beni düelloya davet ediyorsan, *reddediyorum* - ya da kaybediyorum, ya da teslim oluyorum, ya da siz insanlar ne yapıyorsanız. Seni kılıç dersinde gördüm. Seninle dövüşmeyeceğim. Beni buna zorlayamazsın."

"Ne? Yaptığım şey bu değil," dedi Mamoru, başını tekrar yere koyarak. "Üzgün olduğumu söylemek istedim. Sana o şeyleri söylememeliydim. Bir savaşçı kendini böyle kaybetmemeli. Benim hatamdı."

"Öyle miydi?" Kwang söyledi.

"Ne?"

"Vatansever ve sadıksın. Tam da herkesin sana söylediği gibisin."

Kwang'ın sesinde Mamoru'nun parmaklarını geren, yumruk haline getirmek için can atan bir küçümseme notası vardı ama yine de kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. Söyleyecek bir şey bulamayınca, alnını yumruklarına daha sert bastırdı, Kwang'a bakarsa onu tekrar yumruklayacağından endişelendi.

Kwang bir süre sonra, "*Ayağa kalk*," diye iç geçirdi. Mamoru kılını bile kıpırdatmayınca sabırsız bir sesle, "*Lütfen. Sana bir şey göstermek istiyorum*."

Üniformasının kıvrımlarına uzanan Kwang, Mamoru'nun o güne kadar gördüğü en küçük bilgi-iletişim cihazını çıkardı. Dikdörtgen ekran avucundan ancak daha büyüktü.

"Bunu okula mı getirdin?" dedi Mamoru. Kumono'da bir bilgi-iletişim cihazına izin verilip verilmediğinden emin değildi ama verilmediği hissine kapıldı.

"Her yere yanımda götürüyorum," dedi Kwang, şık cam cihaza bir komut girerek. "*Biz şehir çocukları böyle yaparız. Bir bakayım...*" Ekranı dokunarak bir şeyler aradı. "*İşte*." Mamoru'nun şimdiye kadar gördüğü en net holografik görüntüyü, güneşli bir avlunun ortasında duran uzun, obsidyen bir heykeli getirdi.

"O da ne?" Mamoru sordu.

"Yammanka başkentinin yakınlarında, Yamma'nın girdiği hemen hemen her savaşta ölen askerlerin anısına dikilmiş anıtlarla dolu devasa bir park var. Babam Kolunjara'da iş yaparken, keşfetmek için boş zamanım vardı ve bu anıtı buldum."

Pırıl pırıl parlayan siyah cam bir savaş uçağı şeklini alıyordu ve yanında, kaskı kalçasına yaslanmış, uzun örgülerini geriye çekmiş ve çenesini güneşe doğru kaldırmış bir Yammanka pilotu - bir kadın - duruyordu.

Mamoru Yammanka ordusunun ve hava kuvvetlerinin kadınları istihdam ettiğini duymuştu ama askeri kıyafetler içinde kıvrımlı genç bir kadın görmenin tuhaf bir yanı vardı. Kötü görünmüyordu, diye düşündü Mamoru obsidyen pilotu düşünürken; güçlü görünüyordu. Ama yine de tuhaftı.

"Bu heykel -aslında parkın tüm bu bölümü- Kaigen'de savaşırken hayatını kaybeden Yammankalu'lara adanmıştır."

"Ama Kaigen'de hiçbir Yammankalu ölmedi," dedi Mamoru şaşkınlıkla. "Hibiki Sensei de az önce bize bundan bahsediyordu. İmparatorluk, Yammanka takviye birlikleri daha gelmeden Ranganese'yi geri püskürtmüş."

"Şey..." Kwang bilgi-iletişim cihazına bir komut verdi ve görüntü heykelin dibindeki beyaz Yammaninke yazısına yakınlaştı.

"Bundan... bundanuttaananu sayara ka..." Mamoru yazıyı seslendirmeye başladı ama Yammaninke'si pek iyi değildi.

"Bundanuttaananu sayara ka dima Kaigenka kelejonyunu ye Kusanagi Gungille la to hakili da," diye bitirdi Kwang ve onun için tercüme etti. "Kusanagi Yarımadası'ndaki Kaigenese müttefiklerimizi savunurken hayatlarını kaybeden savaşçıların anısına."

Anıtın kaidesinden Falleya tılsımları damlıyordu; aile üyelerinin kendi elleriyle yaptıkları ve sevdiklerinin mezarlarına astıkları türden tılsımlar. Fotoğraftan, gerçek insanların yas tutmak ve hatırlamak için burayı ziyaret ettiği anlaşıyordu... ama bu nasıl olabilirdi? Bu nasıl olabilir? Hibiki Sensei, Shirojima'da hiçbir Yammankalu'nun ölmediğini söylemişti. Bir tane bile.

"Ben de şaşırdım," dedi Kwang. Mamoru'nun yüzünü dikkatle izliyor gibiydi. "Parktaki jaselihu'ya sordum ve burada dört yüzden fazla Yammanka askerinin öldüğünü söylediler."

"Ne?"

"Çoğu hava desteği idi. Yammanka jetleri o zamanlar pek iyi değildi. Görünüşe göre, fonyakalu onları gökyüzünden koparıp yerdeki Kaigenese birliklerine çarpmış."

Okul sallanarak Mamoru'nun dengesini bozdu ve ayakta kalabilmek için bir elini duvara koymak zorunda kaldı. Kwang'ın orada öylece durup bunları söylemesine izin veremeyeceğinin farkındaydı. Savaşmak zorundaydı. Bir Matsuda her zaman ayakta durur ve dövüşürdü ama Mamoru daha önce ne bir ayaktan, ne bir yumruktan ne de alıştırma kılıcından onu bu kadar sarsan bir darbe almıştı. Midesinin derinliklerinde hasta hissetti.

Obsidyen pilot Kwang'ın ekranından ona bakarken bile, *"Sana inanmıyorum,"* dedi. *"Bu gerçek değil. Bu- bu olamaz-"*

"Tek anıt bu değil." Kwang başka bir resme doğru ilerledi. *"Bu, Kaigenese İmparatorluğu'nun Jungsan'ı savunmasına ve Ranganese'yi şu anki sınırimıza kadar geri püskürtmesine yardım ederken ölen iki binden fazla Yammanka savaşçısını onurlandırıyor."*

İnce dağ havası Mamoru'yu hiç rahatsız etmemişti. Neden birdenbire vücudunda hiç oksijen yokmuş gibi hissetmeye başlamıştı? "Hayır." Başını sallıyordu. "Hayır, hayır. Bu olamaz. Bu doğru olamaz. Hibiki Sensei - herkes biliyor- Ranganese'nin Jungsan'a hiç ulaşmadığını söylüyor. Bu çok saçma."

"Ben de inanmak istemiyordum ama kanıtlar gerçekten sağlam. Yammanka'nın yardımı olmasaydı İmparatorluğumuz Rangan Devrimi'nden sağ çıkamazdı. Yammankalu'nun bu konuda yalan söylemesi için hiçbir sebep yok."

"Ama yalan söylüyor olmalılar," diye ısrar etti Mamoru. *"Yalan söylüyor olmalılar. Eğer bunların hepsi doğruysa, eğer tüm bu Yammankalu'lar burada savaşıysa, neden bunu bilmiyoruz? Hibiki Sensei bize neden söylemedi?"*

"Hiç Kaigen'in dışına çıktı mı?" Kwang sordu.

"Sanmıyorum." Hibiki Sensei'nin Shirojima eyaletinin dışına hiç çıkmamış olması çok mümkündü. *"Ama büyükbabam o savaşta savaştı. Pek çok insanın yaşlı akrabaları oradaydı. Neden bunun hakkında konuşmasınlar ki?"*

Bu sözleri söylerken Mamoru, Keleba hakkında konuştuğu hiç kimsenin gerçekten ayrıntıya girmediğini fark etti. Büyükbabası Susumu, hayattayken, savaştan sadece belli belirsiz söz etmişti.

Kwang, *"Hükümet onlara yapmamalarını emretmiş olabilir,"* diye önerdi. *"Olur böyle şeyler. İmparator'un iyi olduğu bir şey varsa o da sansürdür."*

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Mamoru, açıklanamaz baş dönmesini bastırıp düşüncelerini düzene sokmaya çalışarak. *"Burası Kaigen. Biz bir savaşçı kültürüz. İmparator ve yetkilileri binlerce şehit savaşçının ölümünü örtbas ederek onlara asla saygısızlık etmezlerdi. Kaigenli olsun ya*

da olmasın,

Onlar burada savaşmış ve ölmüş askerler. Kaigen'in onlara böyle bir saygısızlık göstereceğini nasıl düşünürsünüz?"

"Çünkü Kaigen bir savaşçı kültürü değil," dedi Kwang sabırsızca. "Öyle olduğunu düşündüğünüzü biliyorum. Bu köyde yaşayan sizlerin güzel, sağlıklı, eski moda değerlere sahip olduğunuzu biliyorum ama hiç bu eyaletin dışına çıktınız mı?"

"Ben... hayır," diye itiraf etmek zorunda kaldı Mamoru.

"O zaman bilemezsin," dedi Kwang. "Sen bilemezsin ama İmparatorluğun geri kalanı yüz yıldır eski savaşçı değerlerine sahip değil. İmparator kimin yaşayıp kimin öldüğünü umursamıyor - kesinlikle asilce savaşmayı umursamıyor. O, İmparatorluğunun kendi yönetimi altında sağlam kalmasını önemsiyor."

"Ama..." Mamoru bocaladı. "Ama bu, hükümetin Keleba konusunda bize neden yalan söylediğini açıklamıyor."

"Elbette öyle," dedi Kwang. "Sizler Kaigen'in Kılıcı'sınız. Ranga ile İmparatorluğun doğu adalarının geri kalanı arasındaki tamponsunuz. İmparatorun sizin yenilmez olduğunuzu düşünmenize ihtiyacı var. Ve eyaletin geri kalanının da Kusanagi Yarımadası'nın onları her şeyden koruyabileceğine inanmasına ihtiyacı var."

"Neden?"

"Yani siz adalılar buradan ayrılmayacaksınız, bu yüzden burada kalacak, kıyılarda balık tutmaya devam edecek ve ölmekte olan ekonomimizi beslemek için toprağı işleyeceksiniz, böylece aşırı nüfuslu şehirlere taşınmak ve herkes gibi İmparatorluğun durumu hakkında hayal kırıklığına uğramak yerine topraklarını korurken öleceksiniz."

"Hayır, hayır, hayır." Mamoru yine başını sallıyordu. "Sana inanmıyorum." Kwang'dan uzaklaştı ama kuzeyli çocuğun sözleri zehir gibi zihnine sızmıştı bile. Yammanka heykellerini çoktan görmüştü. "Sana inanmıyorum."

"Matsuda-san." Kwang ona doğru uzandı. "Sorun yok-"

"Dokunma bana!" Mamoru Kwang'ı geri itti. "Sadece uzak dur!" Mamoru dehşet içinde, kusursuz bir şekilde sabit duran ellerinin titremeye başladığını fark etti.

"Matsuda-san-"

"Uzak dur dedim!" Mamoru Kwang'ı o kadar sert itti ki Kwang tuvaletin kapısına çarptı. Birkaç sendeleme adımıyla koridorda koşmaya başladı.

-Neresi olduğunu bilmiyordu. Sadece uzağı. Kwang'dan uzakta.

Sen bir Matsuda'sın, demeye çalıştı kendine. Sen katı buzsun, ama içindeki deniz kaynayan tuzlu suya dönüşmüştü.

Zemin kayarak onu bir duvara çarptı. Ayaklarını altına almak için tökezledi ama tüm dünya dönüyor gibiydi. Bu doğru olamazdı - ama yalan da olamazdı - ama bu doğru olamazdı ve Mamoru dengesini bulamıyor gibiydi. Kwang'ın sözleri dünyayı ekseninden kaydırmıştı.

Mamoru amaçsızca kendini Kumono'nun açık hava yürüyüş yollarından birine sendeleyerek çıkarken buldu. Rüzgâr tenini yakıyor, görüşünü kan lekeli kum ve savaş uçakları karmaşasına dönüştürüyordu. Kendini bel yüksekliğindeki korkulukta yakaladı ve dağın altında döndüğünü, genellikle çok tanıdık olan sislerinin aniden gri ve korkutucu olduğunu gördü. Ve Mamoru sallanan okulda geçirdiği üç yıl boyunca ilk kez kustu.

.....

Mamoru'nun midesi, içindekilerin çoğunu dağın yamacından aşağı boşalttıktan sonra duruldu. Kendisine ne olduğunu anlamamıştı ve bu konu üzerinde daha fazla düşünmemenin en iyisi olacağına karar verdi. Kendi utanç verici zayıflığını ve Kwang'ın yalanlarını tekrar hatırlamanın hiçbir yararı olamazdı. Bu bir hataydı. Hepsi - kavga, özür, Kwang'la olan tüm o konuşma. Kimse Mamoru'nun korkulukların üzerinden onuruyla kustuğunu görmemişti. Bunu geride bırakabilirdi.

Sisten sıvı su toplayarak dişlerindeki asidi yıkadı, baş dönmesini üzerinden attı ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Hiçbiri olmamıştı. Kendine buz yaptı. Tavizsiz. Kımıldamaz. Ve hiçbirisi ona dokunamadı.

Günün ikinci yarısı boyunca Kwang'la konuşmadı, derslerinin geri kalanında yan yana oturdular. Ona bakmadı bile. Kwang -belki de kendi güvenliğinden endişe ettiği için- konuyu zorlamadı ve Mamoru da dersler bitene kadar Kwang yokmuş gibi davranmayı başardı. İkili okuldan sonra temizlik zamanlarını doldurmak için buluşana kadar herhangi bir kelime alışverişinde bulunmadılar.

"*Bu ne için?*" Mamoru omzuna asılı bir ip bobiniyle dolaptan çıkarken Kwang sordu.

"*Bu senin için,*" dedi Mamoru soğuk bir sesle, "*tabii çatıda emniyet kemeri olmadan bir waati boyunca dolaşmak istemiyorsan.*"

"*Oh.*"

Mamoru diğer çocuğun gözlerine bakmadan ipin bir ucunu Kwang'ın beline bağladı.

"Yani, ben-ugh!" Mamoru düğümü sıkıca çekerken Kwang homurdandı. "Ah," dedi Mamoru'ya sitem dolu bir bakış atarak. "Yani, beni ölüme terk etmeyeceğin konusunda sana güvenmem mi gerekiyor?"

Mamoru ters ters baktı. "Aptal olma. Eğer sen düşersen, ben de düşerim."

Mamoru ipin diğer ucunu kendi beline bağladıktan sonra dolaptan bir merdiven çıkardı ve Kwang'a kendisini en yakın açık hava geçidine kadar takip etmesini işaret etti. Mamoru'nun çatıya çıkmak için merdivene ihtiyacı yoktu ama yumuşak şehirli çocuğun onun çevikliğini paylaşmayacağını tahmin ediyordu. Gün ortasındaki antrenmanlarından beri rüzgâr durulmuştu. İyi, diye düşündü Mamoru. Temizlik hızlı olmalı.

Kwang pek güvende görünmüyordu.

Mamoru merdiveni çatının kenarına yerleştirirken, "Oraya tırmanacak mıyız?" diye sordu.

"Evet."

"Ve... tüm bunların beni vatana ihanetten öldürtmek için hazırlanmış ayrıntılı bir plan olmadığına emin misin?" Kwang'ın sesindeki kararsızlık sadece kısmen şaka yaptığını gösteriyordu, bu yüzden Mamoru doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Eğer seni öldürürsem, elinde bir kılıçla karşıma çıkacaksın." Başıyla merdiveni işaret etti. "Tırman."

Kumono Akademisi'nde yapılması gereken tüm işler arasında çatıyı temizlemek en tehlikelisiydi. Çoğunlukla Takayubi'nin bol yağmuru kil kiremitlerin temiz kalmasını sağlıyordu ancak dağın daha yukarılarından akan toprak, dallar ve ölü yapraklar çatının kıvrımlı kısımlarında toplanıyordu. Çatı gözle görülür şekilde darmadağın olduğunda, emin ayaklı öğrenciler temizlemek için yukarı gönderilirdi.

Kiremitleri yıkamak için su tabakaları kullanmak, temizlik görevi birkaç siiranu'nun işiydi, ancak Takashi Amca ikisinin jiya'larını kullanmasını açıkça yasaklamıştı. Bunun yerine Mamoru ve Kwang'ın dal ve kir tabakalarını çıplak elleriyle toplayıp çatının kenarından aşağı atmaları gerekiyordu. Bu iş, işinin ehli bir temizlik ortağıyla yeterince zor olabilirdi ama Kwang yüksekte korkuyordu.

Merdivenin tepesine ulaşıp çatıya çıktığında titriyordu.

"Yapamam-" diye kekeledi elleri ve dizleri üzerinde. "Bunu yapamam."

Mamoru, kibirli şehir çocuğunun bu kadar dehşete düştüğünü görmekten intikamcı bir memnuniyet dalgası hissetti, ama kontrolünün ötesine geçmeden önce bu duyguyu bastırdı. Sen buzsun. O seni etkilemez.

"Ayağa kalk," dedi.

"Yapamam. Düşeceğim."

"Düşmene izin vermeyeceğimi söylemiştim," dedi Mamoru. "Ben yalancı değilim. Şimdi ayağa kalk."

"Yapamam!" Kwang hayal kırıklığı içinde geri seslendi. "Senin o çılgın kılıç dersin yüzünden bacak kaslarımın hepsi vuruldu!"

Mamoru anlayış gösterebilirdi. Bacaklarını onu daha fazla tutamayacak hale gelene kadar kaç kez çalıştırdığını sayamıyordu -dövülmüş çelik kaslarını böyle kazanmıştı- ama basit bir iş için sızlanıp duran biri için üzülmek zordu.

"Sadece katlan," dedi. "İşimiz biter bitmez eve gidebiliriz."

"Düşmeden nasıl ayağa kalkabilirim?" Kwang sordu.

Haklı bir soru. Çatı ürkütücü derecede dik olmasa da, pürüzsüz kil kiremitler kaygandı. Mamoru gibi dağ doğumlu bir teonit bile yüzeyde güvenle yürüyemezdi ve çatının geniş kirişleri boyunca kıvrılan dekoratif taş ejderhalar dışında hiçbir tutamak yoktu.

"Ayaklarının altında su biriktirmelisin," dedi Mamoru, kendi tabanı altında buğu ve yoğunlaşmayı sıvı haline getirerek. "Sonra da kaymamak için dondurmalsın. İşte böyle." Bir elini kendi ayaklarının üzerinde salladı, suyu dondurarak sert buz haline getirdi ve onu dik çatı kiremitlerine sabitledi. "Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Kwang titreyerek başını salladı ve ayaklarının tabanına su toplamaya başladı.

"Güzel," dedi Mamoru ve Kwang'dan uzaklaştı, kuzeyli çocuğu daha fazla düşünmemeye kararlıydı.

Mamoru çatıda dikkatli bir şekilde ilerliyor, hareket etmesi gerektiğinde buzunu eritiyor ve yeni bir dayanak bulduğunda yeniden donduruyordu. Bu işi tek başına yapıyor olsaydı, bir saat içinde bitirmiş olurdu. Ama sürekli ipin ucuna ulaşıyor ve arkasına dönüp baktığında Kwang'ın çok gerisinde, dik yüzeyde dengesini korumaya çalışırken bir yandan da küçük avuçlar dolusu ölü yaprak topladığını görüyordu. Mamoru pozisyonunu değiştirdiğinde Kwang birkaç kez kısa bir çığlık attı ve panik içinde neredeyse kenar çatıdan aşağıya savruluyordu.

"Ne?" Mamoru bu üçüncü kez olduğunda tersledi.

"Bana ne zaman taşınacağınızı söyleyebilir misiniz?"

Kwang, sesini sabit tutmak için açıkça mücadele ettiğini söyledi. "Sadece bu yüzden"

Güvende olduğumdan emin misin?"

"Peki," dedi Mamoru, sabırsızlığı buz gibi dış görünüşünü aşındırmaya başlamıştı, *"ama acele et. Eğer bir sonraki gbaati'de bitiremezsek, ışığı kaybedeceğiz."*

Güneş gökyüzünde çoktan alçalmıştı ve karanlıkta çatıda gezinmeye çalışmak iki kat daha tehlikeli olacaktı. Ancak Mamoru'nun tüm sert sözlerine rağmen Kwang daha hızlı çalışabilecek gibi görünmüyordu. Güneş kıızıla dönüp sis denizine gömülmeye başladığında hâlâ işlerini bitirmemişlerdi.

"Bu imkânsız!" Kwang yüzüncü kezmiş gibi hissettiren bir şekilde yakındı. *"Güçlerimizi kullanarak bu işi bitiremez miyiz?"*

Mamoru kısaca, *"Hayır,"* dedi.

"Neden olmasın? Müdürün bilmesine gerek yok."

"Bilecek," dedi Mamoru.

"Nasıl?"

"O bir Matsuda," dedi Mamoru. *"O bilir."*

"Sadece küçük, tespit edilemeyen bir parça jiya mı?" Kwang bastırdı, *"Sadece işleri hızlandırmak için mi?"*

"Bu sahtekârlık olur," dedi Mamoru.

Kwang, Mamoru'nun geçen waatinu boyunca nefret etmeye başladığı o küçük alaycı sesi çıkardı. Bunu görmezden gelmek istiyordu ama kendini diğer çocuğa dönmüş, öfkelenirken buldu.

"Dinle, seyahat ettiğin o süslü yabancı yerlerde işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama burada, Takayubi'de dürüstlüğe değer veririz. Canımız istediğinde saçma sapan, kendimize hizmet eden yalanlar uydurmamız."

Kwang, Mamoru'ya okunamayan bir ifadeyle baktı, yüzünün çizgileri batan güneşle renklenmişti. Kan kırmızısı tonu olmasa neredeyse üzgün görünebilirdi. *"Sana karşı dürüst oldum, Matsuda-san."*

Sen buzsun, diye kendine hatırlattı Mamoru ve Kwang'ın bakışlarına duygusuzca karşılık verdi. *"Sadece çalışmaya devam et."*

"Bak, anlamlısın-"

"Bunu seninle tartışmayacağım," diye tersledi Mamoru. *"İğrenç yalanları dinlemek istemiyorum, bu köydeki hiç kimse de istemiyor. Bu yüzden, eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, bu yalanları söylemeyi bırakacaksın."* Mamoru Kwang'a dik dik baktı, cevap vermesini bekliyordu - ona meydan okuyordu.

Belki kuzeyli çocuğun tartışacak enerjisi kalmamıştı, belki de düşmekten çok korktuğu için ipin diğer ucundaki çapayı kızdırmak istiyordu.

Nedeni ne olursa olsun, kendisini savunmak için hiçbir şey söylemedi. Mamoru nedenini bilemiyordu ama bu onu her şeyden çok kızdırıyordu.

Sorun ne? diye sormak istedi. *Öğretmenler seni korumak için burada olmadığına göre söyleyecek başka bir şeyin yok mu?* Ama öfkesini bastırmak için kendini zorladı. Bir el hareketiyle buzdan çapasını eriterek çatıdan aşağıya doğru inmesini sağladı.

"Bekle," diye itiraz etti Kwang, "Hazır değilim-"

"Umurumda değil," dedi Mamoru ve tapınağın çatısının en üst kirişine uzanmak için döndü. "Daha hızlı hareket et."

Kwang, elbette, ayağını kaybetmek için tam o anı seçti. Bu çok ani olmuş olmalı çünkü ağırlığı halata o kadar sert çarptı ki Mamoru'nun ayakları yerden kesildi. Mamoru kendini toparlayabilirdi ama düşüş kafasını çatı kiremitlerine çarptı. Gözlerinin önünde patlayan yıldızlar ona çok değerli anlar kaybettirdi. Kendini toparladığında, vücudunun çatının kenarından aşağı yuvarlandığını hissetmek için tam zamanıydı.

Elleri tutunmak için çabaladı, kil kiremitlerin üzerinden, çatının köşesini süsleyen taş ejderha kafasının üzerinden kaydı ve sonra ejderhanın hırlayan alt çenesine takıldı.

Kwang'ın ağırlığı ipi sıkıca çekerek Mamoru'nun karnına bir kılıç gibi saplandı. Taş dişler parmaklarına batarken yüzünü buruşturdu ama tutuşu devam etti. İpin diğer ucunda Kwang panik içinde çırpınıyordu.

"Ah Falleke!" diye soludu, dehşet içindeki sesi aşağıdaki karanlıkta yankılanıyordu. "Na-Nyaare! Öleceğiz!"

"Hareket etmeyi kes!" Mamoru emretti.

Kwang kendini ölü ağırlık haline getirebilirse, Mamoru ikisini de güvenli bir yere çekebilirdi. Ama ikisi de parmak uçlarında sallanıyordu ve Kwang her kıpırdadığında tutunmak daha da zorlaşıyordu.

"Yardım edin!" Kwang çığlık attı. "Biri yardım etsin!"

"Burada kimse yok," dedi Mamoru. Son personelin hepsi en az bir gbaati

önce evlerine gitmiş olmalıydı. "Sadece sakın ol. Bizi tekrar yukarı çekeceğim." Mamoru'nun içinde onları tekrar çatıya çıkaracak güç vardı

ama bu hassas bir operasyon olacaktı. Ve Kwang oltanın ucundaki büyük bir balık gibi çırpınırken bunu yapmaya çalışırsa, ikisi de mahvolurdu.

Mamoru'nun ejderha başını tutuşu sarsılmamış olsa da Kwang panik içinde saçmalamaya devam ederken öfkesi dinmedi.

"Ölmek için çok gencim! Ölmek için çok gencim!"

"Kapa çeneni!" Mamoru hırladı. *"Ölmeyeceğiz."* Ama kelimeler ağzından çıkarken aklına korkunç bir düşünce geldi: Çatının en doğu köşesinden, basamaklardan ve Kumono Gölü'nden uzakta sallanıyorlardı. Onları yakalamak için bekleyen su yoktu, sadece sivri kayalar vardı.

"Kwang!" Mamoru bir panik notasını bastıramayarak haykırdı. *"Nami aşkına, hareket etmeyi kes!"*

Mamoru bağırarak o kadar meşgul olmasaydı, ellerinin altında kırılan taşın belli belirsiz çatırtısını hissedebilirdi.

"Sakin bırakma!" Kwang yalvardı.

"Gitmene izin vermeyeceğim, ama hareket etmeyi bırakmazsan, bu ipi keseceğim ve düşmene izin vereceğim."

Kwang dehşet dolu bir ses çıkardı ama tehdit istenen etkiyi yarattı. Sakinleşti ve Mamoru'nun parmaklarını kaydırarak ejderhanın dişleri arasında daha iyi bir kavrama bulmasına izin verdi. Mamoru altındaki korku iniltilerini duymazdan gelerek derin bir nefes aldı ve kolları fazladan ağırlığın altında zorlanarak yukarı çekmeye başladı.

Su topladı ve sol eliyle çatıya uzandığında tuttuğundan emin olmak için sağ elinin parmaklarının etrafında dondurdu. Tutuşunun tutacağından emin olan Mamoru sol elini kaldırdı ve uzandı... ama tutuşu demirden değildi.

Ejderhanın çenesi elinde kırıldı.

"Hayır!" Mamoru çatının kenarına doğru çılgınca bir hamle yaptı ama çok uzaktaydı, parmak uçları kaydı.

Ve iki çocuk da sisin içine düştü.

BÖLÜM 4: SAVAŞCI

Burada ölmeyeceğim!

Mamoru sınıf arkadaşıyla birlikte açık havada dağın yamacından aşağıya doğru inerken aklından bu düşünce geçti. *Burada ölmeyeceğim!* Alışılmadık bir sakarlık yüzünden değil. Yalancı bir yabancının onu sinirlendirmesi yüzünden değil.

Mamoru, Matsuda hızıyla etrafındaki sisin kontrolünü ele geçirdi, onu sıvıya dönüştürdü ve en yakın tapınak korkuluğuna tutunmak için yukarı doğru bir su filizi fırlattı. Su ahşap ve taşla temas eder etmez Mamoru onu dondurmaya başladı ama o ve Kwang çok hızlı düşüyorlardı. Ağırlıkları ona karşı sarsıldığında dal tam olarak donmamıştı. Buz parçalandı ve düşmeye devam ederek tapınağın erişemeyeceği bir yere çakıldılar.

Mamoru belli belirsiz Kwang'ın çığlık attığını fark etti ama bir çözüm bulmak için çabalarken ses rüzgârın uğultusunda kayboldu. Vücudunu havada döndüren Mamoru ipi buldu ve Kwang'ı yaklaştırmak için çekti; çığlıklar daha da yaklaşıp neredeyse kulak zarını patlatacak hale gelince hemen pişman oldu. Ama en azından bu şekilde ikisini de aynı anda koruyabilirdi.

Kwang'ın çığlıklarını duymazdan gelerek, "*Oh, Tanrım! Oh, Tanrım! AHHHHH! AHHHHH!*" Mamoru çevresindeki sisi kontrolüne almak için jiya'sını uzattı. Kwang'ı üniformasının arkasından tutarak, altlarına atabildiği kadar su attı. Eğer sert kayaya çarpacaklarsa, yapabileceği en iyi şey etkiyi en aza indirmektir.

Karanlık ve her taraftan hızla geçen buhar nereye düştüklerini görmeyi imkânsız kılıyordu, bu yüzden Mamoru gözlerini kapattı. Aşağıdaki sisin kırıldığını hissetti, yoğunlaşan kayganlaşan kaya onları korkutucu bir hızla karşılamak için hızla yükseliyordu ama o daha hızlıydı. Jiya'sını harekete geçirerek, Kwang'la birlikte dağın yamacına çarpmadan önce sis ve damlacık kütesini kara dönüştürmeyi başardı.

Kar yastığı çarpışmayı hafifletti ama dağ yine de Mamoru'nun bedenine sertçe çarparak ciğerlerindeki nefesi kesti. Bir topun içine girerek düşüşle birlikte yuvarlandı ama dik bir yokuşa çarpmış olmalıydılar çünkü düzgünce ayağa kalkmak yerine yuvarlanmaya devam etti. Kayalar çarptı

Omurgası, omuzları ve incikleri Kwang'inkilere dolandı ve iki çocuk son birkaç adımı birlikte yuvarlanarak sonunda onları durduran sert bir çıkıntıya çarptı.

Mamoru sırt üstü yattı, şoktan titriyordu, tüm iskeleti kemiğe çarpan kayanın yankılarıyla çınlıyordu. Gözlerini kapatarak kendi vücudundaki hasarı değerlendirdi. Kırık kan damarları derisinin altında nabız gibi atıyor, koyu morluklara yol açıyordu. Sırtı ve dizleri sıyrılmıştı ve ön kollarındaki kesiklerden kan sızıyordu ama iyi olacaktı. Yaşıyordu.

"Kwang-san?" Gözlerini açtı. "İyi misin?"

Yanıt boğuk bir iniltiydi. Diğer çocuk yaşıyordu. Bu Mamoru'nun birkaç dakika daha sırt üstü yatıp nefes alış verişini kontrol altına alması için yeterliydi. Ayağa kalktığı anda sesinin ve uzuvlarının titremesine gerek yoktu. Nefes alış verişini ve kalp atışlarını sakinleştirdikten sonra, ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı ve çevrelerini gözden geçirdi. Dik bir yokuşun tek düz yeri gibi görünen bir yere tünemişlerdi. Mamoru çıkıntının kenarından baktığında, karanlığa doğru uzanan dik bir kaya yüzü gördü.

"Aşağı inmenin bir yolu var mı?" Kwang nazikçe sordu.

Mamoru daha fazla paniğe yol açmadan nasıl cevap vereceğinden emin değildi. "Kolay olmayacak." Dağın hangi kısmında olduklarından bile emin değildi. Dar çıkıntıda dönerek tanıdığı bir şey var mı diye dağın yamacını taradı ama kararan sisin içinden görmek zordu ve hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Sisi temizlemek için jiyasını kullanabilirdi ama bunun pek işe yarayacağından şüpheliydi. Yeterince ışık kalmamıştı.

"Burada ölecek miyiz?" Kwang sordu.

"Hayır," dedi Mamoru, hissettiğinden daha emin görünmeye çalışarak. "En kötü ihtimalle, aşağı inmenin bir yolunu bulmak için sabah ışığını beklememiz gerekecek, ama hâlâ alacakaranlık varken şimdi denemeliyiz."

"Üzgünüm," dedi Kwang. "Bunun mümkün olacağını sanmıyorum."

"Kwang-san." Mamoru öfkeyle arkasını döndü. "Biliyorum, sen "Yükseklikten korkarım, ama-oh... oh hayır."

Kuzeyli çocuk yakındaki bir kayanın üzerine yığılmıştı. Sol ön kolu ters yöne bükülmüş, kırılmıştı.

"Özür dilerim." Mamoru, kendisinden çok daha fazla morarmış görünen Kwang'ın yanına gitti. "Düşüşü engellemek için daha iyi bir iş çıkarmalıydım."

"Sanırım iyi iş çıkardınız," dedi Kwang, korkunç bir acıdan olsa gerek dişleri sıkılmıştı ve hareket etmekten korkuyor gibiydi. *"Hayattayız. Daha önce hiç bu kadar karı bir anda cisimleştiren birini görmemiştim. Vahşi Kusanagi savaşçılarının bu kadar kabarık kar yastıkları yapabildiğini bilmiyordum."*

"Başka bir yerin incindi mi?" Mamoru sordu. *"Herhangi bir kanama var mı?" "Sanmıyorum," diye kekeleydi Kwang.*

Kanın belirgin bir şekilde damladığını ve aktığını hisseden Mamoru, Kwang'ın hakamasının bacağına geri çekerek, çıkıntı yapan bir kayanın baldırından bir parça kopardığı derin bir oyuk ortaya çıkardı. Yaradan serbestçe kan sızıyor, kaval kemiğinden aşağı damlayarak aptal Yammarka ayakkabılarını lekeliyordu.

"Oh!" Kwang bir kız gibi ciyakladı. *"Ne? Nasıl yaptın-Nyaare, bu korkunç görünüyor!"*

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Mamoru, "ama kanamayı durdurmalıyız."

Kwang yarayı temizlemek için uzandı, elleri titriyordu ve jiya'sı daha da titriyordu. Mamoru onun elini itti.

"Ben yaparım. Kıpırdama." Elini sallayarak havadan bir su tabakası çekti ve Kwang'ın bacağına üzerinden geçirerek kanı temizledi. Kwang sıçradı ve dişlerinin arasından bir nefes çekti ama çok fazla kıvrınmamayı başardı. Mamoru daha fazla kan sızmasına fırsat vermeden bir elini yaraya koyarak, *"Bu biraz garip hissettirecek," diye uyardı. Mamoru jiyasını kullanarak akan kanı yaranın üzerinde tuttu ve demir ile karbon molekülleri arasındaki nemi çekerek sıvıyı koyulaşmaya ve katılaşmaya zorladı.*

"Ne yapıyorsun sen?" Kwang, şüphesiz her zaman hızlandırılmış iyileşmeye eşlik eden sürünen, iğneye benzer kaşıntıyı hissederek sordu.

"Geçici bir yara kabuğu oluşturuyorum," diye yanıtladı Mamoru. "Lütfen kıpırdamadan durun."

Kwang şaşkınlıkla bakakaldı, acısı şaşkınlığı içinde unutulmuş gibiydi. *"Bunu yapabiliyor musun? Kanı kontrol edebiliyor musun?"*

Mamoru'nun çenesi sıkıştı ve işine daha derinden odaklanmaya çalıştı. *"Biraz."*

"Bu nadir bir yetenek!"

Mamoru Kwang'a bakmadan, *"Annemin ailesinde öyle bir şey yok," diye cevap verdi. "O bir Tsusano."*

Mamoru'ya derme çatma bir yara kabuğunun nasıl yapılacağını öğreten Kaa-chan'dı. *Sadece acil durumlar için, demişti ona sertçe. Kan manipülasyonu bir oyuncak olmadığı gibi, namuslu bir Matsuda'nın toplum içinde sergilemesi gereken bir şey de değildir.*

Mamoru her zaman Kaa-chan'ın yeteneklerinin kapsamını merak etmişti ama bunu sormak uygunsuz olurdu. Setsuko Teyze bir keresinde annesinin Kan İğnesi'ni kullanabildiğini fısıldamıştı; Tsusano soyundan gelen bu teknikte jijaka parmağını düşmanın vücutuna koyar ve kurbanın bir damla kanını dondurarak büyük kan damarlarını ve ölümcül basınç noktalarını delebilecek kadar ince ve keskin bir iğneye dönüştürürdü. Mamoru'nun neşeli teyzesi onu korkutmak için şaka yapıyor olabilirdi; bunu yapmayı severdi ve yerel söylencelerde Tsusano kan manipülasyonu ile ilgili korku hikâyeleri eksik değildi.

Tsusano jijakalu'nun kanı kontrol etmede o kadar ustalaştığına dair tüyler ürpertici hikâyeler vardı ki, diğer insanların vücutlarındaki sıvıyı manipüle ederek onları kukla olarak kullanabiliyorlardı. Fısıldayan Bıçak'ın aksine, Tsusano Kan Kuklacıları bir efsaneden başka bir şey değildi. Yaşayan hiçbir Tsusano onların varlığına tanıklık edemezdi, ancak çocukları korkutmak için iyi bir hikaye oluşturuyordu.

"Bu inanılmaz!" Mamoru ellerini yaradan çekip ince kırmızı bir kabuk ortaya çıkarırken Kwang hayretle baktı.

Mamoru, Kwang'ın işini kurcalamasına fırsat vermeden, *"Dokunma ona,"* dedi sertçe. *"Doğal iyileşmenin yerini tutamaz. Stres altında dayanmaz. Ve eğer mümkünse... lütfen bundan başka kimseye bahsetmeyin."* Bu yetenek Matsuda ailesi içinde hoş karşılanmıyordu.

"Neden olmasın?" Kwang patavatsızca sordu.

"Değil..." Mamoru yere baktı. *"Bu bir Matsuda'nın sahip olması gereken bir yetenek değil."*

Tou-sama'ya göre, Mamoru'nun Fısıldayan Kılıç'ta ustalaşamamasının nedeni kan manipülasyonu idi. Gerçek bir Matsuda çevresinden su çektiğinde, bu su saf olurdu. Usta Matsuda, birkaç milyar su molekülünü nyama'nın saf gücüyle ince bir bıçağa sıkıştırarak silahını oluşturur, metal kadar sert buz ve tek bir molekül genişliğinde bir kenar yaratır. Mamoru her zaman suyunda başka şeyler yakalamayı başarırdı - bazı demir parçacıkları, bazı kir, bazı tuz, bazı hava kabarcıkları - bu da buzunu zayıflatır ve basınç altında parçalanmasına neden olurdu.

"Okuldaki diğer çocuklara söyleme yeter."

Kwang şaşkın görünüyordu ama kabul etti. *"Tamam, yapmayacağım."*

Mamoru dizlerinin üzerine oturarak Kwang'a baktı. Teonit vücutu iyileşmeye başlamadan önce kırık kolun düzgün bir şekilde yerine oturtulması gerekiyordu, derme çatma yara kabuğu dayanmayabilirdi ve Kwang'ın bir şifacının ilgisini gerektiren iç çürükleri olabilirdi. Mamoru iç geçirdi.

"Bu iş sabaha kadar bekleyemez," diye karar verdi. "O zaman ay." "Ne?"

"Ay yükselene kadar bekleyeceğiz. Neredeyse dolunay. Aşağıya tırmanmamız ya da... benim seni dağdan aşağıya taşımam için yeterli ışık sağlayacaktır."

"Ambulans çağıramaz mıyız?" Kwang sordu.

Bu soru Mamoru'nun yüksek sesle gülmesine neden oldu. "Takayubi'de ambulans yok. Asfalt bir yolumuz bile yok."

"Tamam, ama bir hastane olmalı, değil mi?" Kwang endişeyle söyledi.

"En yakın hastane nerede?"

"Tıp rahipleri batı köyünde yaşıyor."

"Tıp rahipleri değil!" Kwang hırladı, acısı kızgınlıkla dışa vuruyordu.

"Demek istediğim gerçek bir hastane, gerçek tıbbi ekipmanlar, araçlar ve diğer şeyler."

"Çok uzakta," dedi Mamoru, "Tatsuyama'daki Ameno kalesinin yakınında." "Hangi cehennemde orası?"

"Bir sonraki dağın eteklerinde."

Kwang yüksek sesle inledi. "Kaç farklı okula gittiğimi biliyor musun? On iki falan. Ve ne var biliyor musun? Bu şimdiye kadar yaşadığım en kötü okulun ilk günü. Hiç."

"İyi olacaksın," dedi Mamoru. "Bizi aşağı indireceğim."

Kafasında dağdaki konumlarını hesaplamaya çalıştı. Tapınağın doğu tarafından düşmüşlerdi, yani gölün doğusunda bir yerde olmalıydılar. Burası Mamoru'nun daha önce hiç gitmediği bir dağ parçasıydı; patika yoktu ve sarp kayalar tırmanmayı gözü pek bir maceracı için bile çok riskli kılıyordu. Şu anda tünedikleri yamaç o kadar dikti ki, eğer bu tuhaf çıkıntılı kaya oluşumu olmasa muhtemelen dağın yamacından aşağı yuvarlanıp öleceklerdi... ki Mamoru şimdi dikkat ediyordu, hiç de kaya gibi hissetmiyordu. Düzlüğü içinde çok mükemmeldi. Çok sert ve parlaktı.

"Bu şey de ne böyle?" Kwang, Mamoru'nun düşüncelerine ses verdi.

Kwang, tüm vücuduyla pürüzsüz yüzeye yaslanmıştı, Sağlam koluyla kendini yukarı itti ve elini garip oluşumun üzerinde gezdirdi. Mamoru ayağa kalkarak çıkıntının izin verdiği ölçüde geri çekildi ve şekli inceledi. Kwang'ın arkasındaki derin bir gölge gibi, dağ yamacının geri kalanından daha karanlıktı. Gölgenin gövdesinden düzleştirilmiş bir parça çıkıntı yapıyordu, bir yüzgeç gibi... ya da bir kanat?

"Bu bir uçak!" Kwang haykırdı, aynı anda Mamoru da aynı şeyi fark etti ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Oh!" Mamoru zihinsel haritasında parçalar birbirine kayarken ellerini birbirine vurdu. *"Nerede olduğumuzu biliyorum!"*

"Ne?"

"Bu kara uçak enkazı," diye açıkladı. *"Uzun zamandır burada. Gölün karşısına baktığınızda alt basamaklardan görebilirsiniz, bu da suya yakın olmamız gerektiği anlamına geliyor."* Mamoru'nun içinden bir rahatlama geçti. Tırmanış her şeye rağmen idare edilebilirdi.

"Ah," Kwang Mamoru'dan dağın yamacına yarı yarıya gömülmüş uçağa baktı. *"Yani bu uzun zamandır burada mıydı?"*

"Evet." Mamoru, Yuuta'nın işaret ettiği ilk açık sabahı hatırladı; gölün uzak tarafındaki yamaçta koyu metal bir leke vardı. *"Kumono okul olmadan önce buradaydı."* Babası ve amcası çocukken merdivenleri tırmanırken uçağı gördüklerinden bahsetmişlerdi.

"Bekle, yani... buraya nasıl geldi?" Kwang şaşkınlıkla gözlerini kısarak sordu.

"İmparatorluğun burada eğitim gören birlikleri varken, bir askeri tatbikat sırasında düşmüş." Yuuta sorduğunda Hibiki Sensei'nin söylediği buydu. *"Hükümet bazı insansız hayalet uçakları test ediyordu. Bunda bir tür arıza vardı, motorları arızalandı, bu yüzden düşmesi için dağın ıssız bir kısmına yönlendirdiler."*

"Gerçekten mi...?" Kwang sağ elinin parmaklarıyla uçağa dokunmak için uzandı, kaşları çatılmıştı. *"Yani bu ne zaman olmuş olabilir?"*

"Keleba sırasında." Büyük Savaş, hükümetin Shirojima'da herhangi bir askeri varlık bulundurduğu son dönem olmuştu.

Kwang sanki bir şey arıyormuş gibi elini uçağın gövdesi üzerinde yavaş daireler çizerek gezdiriyordu. *"Matsuda-san..."* Sesi kısılmış ve gerginleşmişti. *"Bunu size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum... Bu bir Kaigenese uçağı değil."*

"Ne?" Mamoru, içindeki zayıf bir şey dehşete kapılmış olsa da, inanmaz bir kahkaha attı. *"Tabii ki öyle! Başka nereden gelmiş olabilir ki?"*

Kwang başını salladı, özür diler gibi, neredeyse korkmuş görünüyordu. *"Ben Yammanka."*

"Bunu neden söyledin?" Lanet olsun Kwang, Mamoru öfkesini sesinden uzak tutamıyordu. *"Bunu neden söyledin!?"*

Kwang artık kesinlikle korkuyordu ama bu onu açıklama yapmaktan alıkoymadı: *"Kaigen uçakları metalden yapılır. Bu metal değil."*

"Saçmalama." Mamoru iki öfkeli adımda uçağa doğru ilerledi. *"Tabii ki, o..."* Ancak parmakları uçağın gövdesine dokunduğunda kelimeler boğazında düğümlendi. Hiçbir metal bu kadar pürüzsüz olamazdı. *"Ne... bu da ne?"*

Kwang, *"Zilazen camı,"* dedi.

"Ne?"

"Zilazen camı," diye tekrarladı Kwang. *"Yammanka obsidyeninin en sert türü. Dünyadaki en güçlü malzemedir."*

Mamoru çaresizlik içinde, *"Sen bir zanaatkâr değilsin,"* diye tersledi. *"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"*

"Sadece bak." Kwang elini uçağa dayadı ve özenle ayağa kalkarak uçağın burnunun dağa çarptığı yeri işaret etti. *"Bu jet buraya düştü ve kırılmadı. Doğruca dağın yamacına çarptı ve üzerinde tek bir çatlak bile yok."* Mamoru şimdi baktığında Kwang'ın haklı olduğunu gördü. Uçağın dış yüzeyi dün üretilmiş olsa bile daha pürüzsüz olamazdı. En saf Kotetsu çeliği bile bu tür bir dayanıklılığa sahip değildi. *"Bunu sadece Zilazen camı yapabilir."*

Mamoru'nun parmakları uçağın kabuğuna doğru kıvrıldı.

"Hayır," diye nefes aldı. *"Yalan söylüyorsun."* Bu bir Yammanka uçağı değildi. Zilazen camı değildi. *"Yalan söylüyorsun."* Bunu kanıtlayacaktı.

Mamoru, tırnaklarının kırılma tehlikesi geçirdiğini hissedene kadar ellerini uçağın yan tarafına soktu, sonra onları aşağı sürükledi ve sözde geçirimsiz camı çizmeye çalıştı. Ancak Mamoru'nun tırnakları bükülüp kırılrsa da uçakta en ufak bir iz bile bırakamadı. Yüzey o kadar mükemmeldi ki, zayıflayan alacakaranlıkta Mamoru kendi yüzünün karanlığa yansıdığını görebiliyordu. Sıkıntılı. Çılgın. Kayıp bir çocuğun yüzüydü, bir savaşçının değil.

"Yalan söylemiyorum," dedi Kwang sessizce. *"Kaigen'deki tüm kılıçları o cama sapsanız bile çizemezsiniz."*

"Kapa çeneni!" Mamoru sesindeki korkudan nefret ederek hırladı.

Kwang'ı susturacaktı, tıpkı okul bahçesinde yaptığı gibi. Bu siyah camı kıracak ve onun yalancı olduğunu kanıtlayacak ve her şey sona erecekti. Mamoru bir kolunu geriye çekti ve tüm gücüyle uçağın yan tarafını yumrukladı. Bir acı mızrağı koluna saplandı ama bunun onu durdurmasına izin vermedi. Herhangi bir metali parçalayabilecek bir darbe yağmuruyla tekrar tekrar vurdu. Mamoru'nun elleri kayayı ve çeliği kırabilirdi,

Ama Şimdi kırılan tek Şey parmak eklemlerindeki deri ve kan damarlarıydı.

"Matsuda-san, dur! Dur!" Kwang yalvardı ama kendini ikinci kez o yumrukların menziline sokmaya niyetli görünmüyordu. *"Elini kıracaksın! Sana söylüyorum, bu dünyadaki en sert cam-"*

Mamoru dişlerini sıkarak, "Hayır," diye homurdandı. "Hayır, *değil!*"

Yumruğunu geri çekerek kanı ve buğuyu parmak eklemleri boyunca oluşturabileceğİ en sert buza dönüştürdü ve tekrar yumrukladı. Buz kırıldı ve eline doğru bir acı dalgası gönderdi. Uçağın parlayan siyah dış yüzeyinde çizik bile yoktu. Ama Mamoru paramparça olmuştu.

Bir saat önce Kwang'ın iddiaları sadece kelimelerden ve birkaç holografik görüntüden ibaretti. Bunlar sahte ve uydurma olabilirdi. Şimdi hikayesinin bir parçası Mamoru'nun tam önündeydi. Zilazen camıydı, kendi buzundan daha sertti. Kırılmaz. Reddedilemez.

"Matsuda-san." Kwang'ın sesi, kelimeler Mamoru'ya bıçak gibi saplanmasaydı kulağā nazik gelebilirdi. *"Sadece bir dinma için bak. Hiç bu şekilde bir Kaigenese jeti gördün mü?"*

Mamoru kelimeleri duymamayı diledi -duymamaya çalıştı- ama uçak tam önündeydi. Ve Kwang haklıydı; ne daha önce tepesinde gök gürültüsüyle uçarken gördüğÜ jetlere ne de televizyondaki Kaigenese askeri geçit törenlerinde gördüğÜ uçaklara benziyordu. Bu tür bir jeti daha önce nerede gördüğünü fark etmesi bir anını aldı: obsidyen bir anıt heykel şeklinde, yanında gururlu bir kadın pilotla. Bir pilot...

Mamoru umutsuz bir çırpınışla uçağın yana yatmış kanadına tırmanmaya çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Kwang tek sağlam koluyla güçlü çocuğÜ zapt etmeye çalışıyor ama başaramıyordu. *"Dikkatli ol, Matsuda-san! Bunun ne kadar sağlam olduğunu bilmiyorsun!"*

Hibiki Sensei siyah uçağın Keleba sırasında Kaigenelerin insansız jetlerle yaptığı denemelerin bir parçası olduğunu söylemişti. Mamoru bunun doğru olduğunu teyit edebilirdi. Uçağın tepesine tırmanırsa ve pilot koltuğÜ yoksa, Kwang'ın söylediğİ her Şeyi görmezden gelebilirdi. Tüm bunları geride bırakabilirdi. Yapabilirdi-

Uçağın tepesine ulaştığında ve önünde yükseltilmiş bir kokpit bulunduğunda umudu tükendi. Uçağın gövdesi soğumuş kömür gibi simsiyahken, kokpit şeffaf camdan yapılmıştı ve o kadar berraktı ki

bir gün önce cilalanmış. Mamoru orada durmalıydı. Camın arkasından bakmak için sürünerek ilerlememeliydi.

Ama baktı ve tüm vücudu kaskatı kesildi. Kan yanaklarından süzüldü ve onu önündeki yüz kadar solgun bıraktı - tabii buna yüz denebilirse. Pilottan geriye kalan tek şey, beyaz kemiklerden oluşan bir yığının üzerinde eğri büğrü duran bir kafatasıydı. Savaşçının göğüs kafesine yapışan kumaş parçaları herhangi bir askeri üniforma olarak tanımlanamayacak kadar yıpranmıştı. İster soluk ister koyu renk olsun, deri uzun zaman önce kemiklerden ayrılıp çürümüşü.

Mamoru'nun ilk dürtüsü insan kalıntılarından uzaklaşmak olmalıydı ama donup kalmış, bir zamanlar bir pilotun keskin gözlerinin bulunduğu o yuvaların boşluğunda sıkışıp kalmıştı.

"Matsuda-san? Ne oldu?" Kwang da kokpite bakmak için yukarı tırmanacak gibi yaptı ama Mamoru başını salladı. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor olmalıydı çünkü Kwang durdu.

"Kötü mü?" diye sordu sessizce.

"Sadece... bakma," dedi Mamoru, gerçi kendisi de gözlerini iskeletten alamıyordu. "Bakma."

Pilotlar keskin görüş ve hızlı reflekslere sahip, bir makineyi bir insanın hızının kat kat üstünde manevra ettirebilecek kadar yetenekli, denizin ya da karanın çok üstünde savaşılabilecek kadar cesur genç insanlardı. Ve bu genç savaşçı burada ne bir mezar, ne bir anıt, ne de onları hatırlayacak kimse olmadan çürümeye terk edilmişti. Ta ki rüzgar ve yağmur yüzlerini, tenlerini, üniformalarını, kim olduklarına ve ne için savaştıklarına dair her türlü göstergeyi silip süpürene kadar.

Mamoru göz çukurlarına baktı ve pilotun da kendisinininki gibi siyah gözleri olup olmadığını merak etti. Tüm derisi soyulmuş yüzü de aynı görünür müydü? Dağ onu da bu kadar kolay yıkar mıydı?

Elini kokpitin camına koydu ve parmaklarının camdaki bir dizi ince oluktan geçene kadar aşağıya inmesine izin verdi. Dikkatini parmak uçlarının altındaki şekillere yönelten Mamoru, kokpitin Falleya'nın güç ve koruma sembolleriyle kaplı olduğunu gördü. Sembollerin arasında, Yammaninke harfleriyle yazılmış bir yazı vardı.

"N... nyama du-gu la," diye yavaşça okudu Mamoru. "N'nyama ga-na la." Sesinin titremesine engel olamayarak Kwang'a döndü. "Bu ne anlama geliyor?"

"N'nyama dugu la. N'nyama gana la?" Kwang kelimeleri ana dili İngilizce olan birinin müzikal rahatlığıyla tekrarlardı. "Benim nyama'm ülkem için. Kralım için nyama."

Mamoru'nun kol ve bacaklarındaki güç tükendi. İstemsizce, kendini yay gibi bir şeyin, acı gibi bir şeyin içinde buruşurken buldu. Alnı kokpite çarptı. Bu uçağın dağın yamacına çarpmasının üzerinden onlarca yıl geçmişti ama Mamoru uçağın bildiği her şeye çarptığını ve kırık parçalarını etrafa saçtığını hissedebiliyordu.

İskeletin bir erkeğe mi yoksa bir kadına mı, bir Kaigenese pilotuna mı yoksa bir Yamanka pilotuna mı ait olduğu önemli değildi. Burada bir savaşçı ölmüştü ve Hibiki Sensei bu konuda yalan söylemişti. Tüm köy bu konuda yalan söylemişti.

Mamoru'nun nyama'sı öfkeden, acıdan farklı bir şeyle kaynıyordu. Bu tam bir şaşkınlıktı. Dünyasının parçalanmasının gücü sisi çalkaladı. Yoğunlaşma kayaların üzerinde kıvranıyor ve sürünüyordu.

"Matsuda?" Kwang, Mamoru'nun jiya'sının girdabına kapılan kanın derisinden yükseldiğini söyledi. Endişeyle baktı - ta ki Mamoru'nun kargaşası açık yaralarının içindeki kanı çekene kadar. "Ow! Hey!"

Acı çığlığı Mamoru'yu şaşkınlığından kurtarmaya yetti.

Başını yukarı kaldırdı. Keskin bir nefesle dağın yamacına tekrar odaklandı. Birkaç ölçülü nefesle jiyasını kontrol altına almayı başardı. Sabit buzdan çok uzaktı ama Kwang'ın kanındakiler de dahil olmak üzere etrafındaki su parçacıklarını serbest bırakmayı başardı.

"Ow..." Kwang tekrarladı, kendi kanı yapışkan bir karmaşa halinde tekrar derisine yerleşirken şaşkınlık ve dehşet karışımı bir duyguyla bakıyordu. Baldırındaki yara yeniden kanamaya başlamıştı, hem de öncekinden daha kötü bir şekilde.

Mamoru başını sallayarak, "Özür dilerim," diye nefes aldı. "Özür dilerim. İşte, düzeltereğim."

Sarsılarak uçaktan indi ve Kwang'ın bacağına bakmak için dizlerinin üzerine çöktü. Kırık kabuğu onararak kendi jiyasında teselli bulmaya çalıştı. Ama kontrolü elinden kaçmış, gücü avuçlarından dağılmıştı.

"Ah!" Mamoru'nun yara kabuğunu onarmaya yönelik üçüncü girişimi kanamayı daha da kötüleştirince Kwang bacağını geri çekti.

Mamoru kendisine aitmiş gibi görünmeyen zayıf bir sesle, "Özür dilerim," diye tekrarladı. "Özür dilerim."

Kwang, Mamoru'nun yardımını sessizce reddederek bir elini yaranın üzerine koymuş olsa da, "Sorun değil," dedi. "Sadece kolumun bir kısmını kesip bağlayacağım."

Mamoru başını salladı ve gülüp geçmeye çalıştı. "Sanırım kanla aram sandığım kadar iyi değilmiş."

"Benim için sorun değil." Kwang Mamoru'ya gergin bir gülümseme verdi. "Bir gün uyandığımda beni kukla olarak kullandığını görmek istemiyorum."

"Bu değil-" Mamoru başını salladı, Kwang'ın sözlerine zar zor odaklanabiliyordu. "Kan Kuklacılığı gerçek değil. Bu sadece bir efsane."

"Şey... Shirojima savaşçıları hakkındaki tüm söylentilerin sadece efsane olduğunu sanıyordum, ama siz ada insanları düşündüğümünden daha güçlüsünüz." Kwang dudaklarını birbirine bastırdı ve garip bir ifadeyle Mamoru'ya baktı - Mamoru'nun öğürmek istemesine neden olan suçlu ve acıyan bir şey. "Belki de tarih öğretmeninizin size söylediklerinde doğruluk payı vardır. Belki-"

"Yapma," diye fisıldadı Mamoru.

"Ne?"

"Sadece yapma..." Sesi gergindi. "Benimle konuşma." Jiya'sı üzerindeki zayıf hakimiyetini tekrar kaybetmesine ramak kalmıştı. Sertçe Kwang'dan ve lanetli cam uçaktan uzaklaştı. "Meditasyon yapmaya gidiyorum."

Yapmak için düşünebildiği tek şey buydu.

Katıksız yorgunluk yardımcı oluyordu. Mamoru genellikle bitkin düştüğünde, uykuya yakın olduğunda, etrafındaki su dışında tüm dünya eriyip gittiğinde daha iyi meditasyon yapabiliyordu. Mamoru, Kwang gözden kaybolana kadar odaklandı. Uçak ve pilotu kayboldu. Kaya yok oldu. Dünyada kalan tek şey saf suydı, gün ışığı kadar berrak ve cilalı çelik kadar temiz. Mamoru trans halindeyken, su damlacıklarından oluşan bir parlaklıkla kaplanmış dağın dış hatlarını hissedebiliyordu.

Sisi ve yoğunlaşmayı takip etti, sıvı suyun, Kumono Gölü'nün ağır dalgalanmasını hissedene kadar aşağıya doğru hafifçe battı ve damladı. Suyun ağırlığı Mamoru'nun vücudundan yavaşça nefes almasını sağlayarak kaslarını gevşetti. Gölün kucağına yerleşti ve uzun bir süre orada kaynak suyuyla girdap oluşturarak yuvalandı. Sonra, zamanı geldiğinde, yerçekimi onu gölün en büyük akıntısına çekti ve içine kaydı.

Dere onu dağdan aşağıya, batı köyünün nemli otlarının arasından geçirdi, ta ki parmaklarını finawu tapınağının etrafındaki kayaların üzerinde gezdirene kadar, hepsi de aşağıya, Kaigen'i, insanlığı ve yaşamın kendisini doğuran ilksel güç olan okyanusun tuzlu ağırlığıyla buluşana kadar akan birçok dere haline geldi. Burada, dağ dereleri kadar geçici şeyler bile sonsuzluğun bir parçası haline geliyordu. Burada, alçalıp yükselen ama asla ölmeyen bir gerçek vardı. Burada, evindeydi.

Derinlere kök salmışken ayın yükseldiğini hissetti. Nami'nin aynasının dayanılmaz cazibesine kapılarak o da yükseldi ve balıkçı teknelerini demir attıkları yerden kaldırdı. Gelgit havuzları kıyı boyunca doldu, dolunayın altında ejderha pulları gibi gümüş, onun parlaklığına cevap vermek için küçük aynalar.

Gözlerini, bulacağını bildiği manzaraya açtı: Nami'nin gökyüzüne tuttuğu ayna, geçmişin ve şimdinin alemlerini delip geçen saf bir ışıkla parlıyordu. Nefes verirken yine Mamoru'ydu ama daha fazlasıydı. Bütündü.

"Gelgit havuzları doldu," dedi duygusuzca. "Vakit geldi."

"Ne?" Kwang uçağın kenarına yaslanmış uyukladığı yerden doğruldu. *"Ne için zaman?"*

Mamoru başıyla gökyüzünü işaret etti. *"Alabileceğimiz tüm ay ışığı bu kadar. Endişelenmeyin. Çok uzağa gitmemize gerek yok."*

"Nereye kadar?" Kwang hâlâ yarı uykulu bir halde mırıldandı.

"Kumono Gölü. Yaklaşık on sınır altımızda."

"Emin misin?" Kwang sordu. *"On sınır net bir şekilde algılamak için uzun bir yol."*

Mamoru hâlâ etrafını saran suya dikkat kesilmişken, insani bir gülümsemeyle eğlenmekten kendini alamadı. *"Benim için değil."*

"Peki. Ama Nyaare'ye yemin ederim, aşağıda daha fazla kaya varsa ve atlarsak, benim hayaletimi Laaxara'nın sonuna kadar senin hayaletine musallat eder."

"Atlamayacağız." Mamoru bunu kabul etmiyordu ama aşağıdaki suyu ne kadar net hissederse hissetsin, karanlıkta daha fazla serbest düşüş yapacak cesareti olduğunu sanmıyordu. *"Sen benim sırtıma bineceksin, ben de aşağı ineceğim."*

"Tek kolumla tutunabilir miyim bilmiyorum." "İyi ki halatımız var."

Mamoru daha önce hiç dik bir uçuruma tırmanmayı denememişti ama annesi bir keresinde ona, jiyan güçlüyse ve fiziksel hareketlerini doğru koordine edersen düz duvarlara sadece buzla tırmanmanın kolay olduğunu söylemişti. Kaa-chan gibi bir ev hanımının duvarlara tırmanmayı nasıl bildiği hakkında Mamoru'nun hiçbir fikri yoktu ama haklı olduğu ortaya çıktı. Onun talimatlarını hatırlayarak, her iki elinin etrafında bir su diski oluşturdu ve ardından suyu buza çevirerek ellerini kayaya dondurdu. Aşağı inmek için tek yapması gereken, bir elinin altındaki buzla aşağı kaydıracak kadar eritmek, yeniden dondurmak ve ardından işlemi diğer eliyle tekrarlamaktı.

Daha zayıf bir jijaka buzun düz yüzeyden kırılma riskini göze alabilirdi ama Mamoru'nun jiyası onu dağa sabitleyecek kadar güçlüydü,

Sırtında gergin bir Kwang varken bile. El ele tutuşarak kendini ve sınıf arkadaşını uçurumun kenarından aşağıya indirdi.

Göle yaklaştıkça sis daha da yoğunlaştı, su yüzeyinden uzanan kıvrımlı dallar etraflarını sararak ay ışığını boğdu. Alçaldıkça görüş mesafesi giderek azaldı ve Mamoru suya giden son birkaç yolu hissetmek için jiya'sına güvenmek zorunda kaldı.

"*Tamam, peki şimdi planın ne?*" Kwang da altlarındaki gölü hissedince sordu. "*Tek kolumla o kadar uzağa yüzebilir miyim bilmiyorum.*"

"*Buna gerek kalmayacak.*" Mamoru çoktan işe koyulmuş, hemen altlarındaki göl suyunu dondurarak geniş bir şekil oluşturmuştu.

Onları göle indirdiğinde, ayakları sağlam, yüzdürücü buzdan yapılmış bir teknenin dibine değdi.

Kwang şaşkınlıkla "*Oh,*" dedi ve şık gemiye takdirle baktı. "*Aferin Matsuda-san. Bu kadar güzel bir tekne yapmak için koca bir gbaati gerekirdi.*"

Mamoru dizlerinin üzerine çökerek, "*Otur,*" dedi. Tekne mükemmel bir dengeye sahip değildi; içlerinden biri ayağa kalkıp çok fazla hareket ederse alabora olabilirdi.

"*Tamam.*" Kwang hasar görmüş bedenini Mamoru'nun karşısında oturur pozisyona getirdi. "*İtmek için yardımına ihtiyacın var mı yoksa-*"

"*Hayır,*" dedi Mamoru ve elinin bir hareketiyle onları gölün yüzeyinde hızla süzölmeye gönderdi. "*Nereye gittiğimizi bilmiyorsun.*"

İnsanlar gölün üzerindeki ay ışığıyla aydınlanmış sis kıvrımlarının öteki dünyadan gelen hayaletler olduğunu ve su yüzeyinde gümüşü yollarında ilerlediklerini fısıldardı. Mamoru onlardan hiç korkmamıştı. Geçmişte burada yaşamış ve ölmüş olan insanlar Matsuda'lar ve Yukino'lardı. Onlar ailedendi.

Bu gece, ilk kez yabancı gibi görünüyorlardı.

İlk kez geçmişin izlerine bakmak ve onların *gerçekte* ne olduklarını merak etmek zorunda kalmıştı. Onlar her zaman hayal ettiği ataları mıydı, yoksa tamamen farklı bir şey mi? Dünyanın geri kalanının üstünü örttüğü ve unuttuğu savaşlarda mı savaşmışlardı? Yaşam kanları denize dökülmeden önce bu sulara mı bulaşmıştı? Eğer öyleyse, fedakârlıklarının anısını bir kıyı şeridindeki kan gibi kolayca silip süpürdükleri için yaşayanlara kızıyor olmalıydılar.

Ryuhon rahipleri, ruhların Duna Diyarı'na sadece istemeden bağlı kaldıklarını, acı, pişmanlık ya da basit bir kinle oraya hapsoldüklerini söylerdi. Etrafını saran gümüşü dallarda öfke var mıydı?

Mamoru mu? Cehaleti yüzünden ona kızdılar mı? Fedakârlıklarının boyutunu bilmediği için gücenmişler miydi? Yoksa haince düşünceleri mi onları uğursuzluğa sürüklemişti?

Belki de Kwang bir şekilde onu gerçekten kandırmıştı. Bir yalancı onu ailesinden, imparatorluğundan ve kendisine öğretilen her şeyden şüphe eder hale getirmişti. Şimdi ataları bu hakaretin acısıyla onu sürükleyip götürmek için Laaxara'dan çıkıp gelmişlerdi. Gölgeler sisin içinde dalgalandı ve Mamoru kendini Kwang'a yaklaşırken buldu.

"Ne oldu?" diye sordu diğer çocuk, dünya dışı varlıklardan habersiz.

"Hiçbir şey." Mamoru bir elini kaldırarak omurganın önündeki sisi dağıttı ve ilerideki karanlıkta bekleyen hayalet yüzleri bir kenara itti. "Bir şey yok."

Mamoru gölün geri kalanında kendini sakın tutmayı başardı, ancak gemileri kıyıya çarptığında ve ikisi sağlam zemine adım attığında yine de rahat bir nefes aldı. Omuzları gergin olan Mamoru dönüp göle bakmaya korktuğunu fark etti.

"İyi olduğuna emin misin?" Kwang loş ışıktaki Mamoru'nun yüzüne bakarak sordu.

Mamoru buz gibi bir ses tonu takınmak için elinden geleni yaparak, *"Elbette iyiyim," dedi. "Kırık bir uzvu olan sensin. Gel bakalım."* Kwang'ın yaralanmamış kolunu iki eliyle tuttu. *"Yakın dur. Buradaki yolu biliyorum ama dik ve engebeli. Düşüp daha fazla kemiğini kırmanı istemiyorum."*

Makul bir bahaneydi ama o anda tutunacak bir canlıya gerçekten ihtiyacı olan Mamoru'ydu.

BÖLÜM 5: DEMIRHANE

Mamoru içgüdüsel olarak dağın bu kısmının yolunu basamaklarda yaptığı gibi bilmiyordu ama teknelerini bilerek Kumono Gölü'nden gelen derenin yakınına getirmişti. Ayaklarını kaybetmeden suyu takip ederlerse onları yardıma götüreceğini biliyordu. Dere kenarındaki otların arasında yürürken kurbağalar şakıyor ve çiğ damlaları ayak bileklerine değiyordu. Kıyı boyunca sallanan ateş böcekleri yolu aydınlatmak için pek bir şey yapmıyordu ama Mamoru çiğ damlaları ve akan su sayesinde gözlerini kullanmadan onları rotalarında tutabiliyordu.

"Daha ne kadar var?" Kwang sordu ve Mamoru onun sesindeki yorgunluğu duyabiliyordu.

"Neredeyse geldik. Bakın." Dağın aşağısını, kayalık bir sırtın üzerinde kırmızı-turuncu bir ışıltının belirlediği yeri işaret etti.

"O da ne?"

"Demirci ateşi," dedi Mamoru, rahatlamış bir gülümsemeye izin vererek. *"Numu köyüne ulaştık."*

"Ne?"

"Numu köyü. Bilirsiniz, kılıç ustalarının yaşadığı yer."

"Beni oraya mı götürüyorsun?" Kwang ateş ışığında gözlerini kocaman açmış ve korkuyla bakıyordu.

"Onlar bilgili şifacılar," dedi Mamoru, *"gecenin bu saatinde bulabileceklerimizin en iyisi. Kolun için ne yapmaları gerektiğini bilirler."*

Kaigen haritasında Takayubi Dağı halkı tek bir 'Takayubi Köyü'nde toplanmıştı. Gerçekte, dağda her biri farklı türden insanlarla meskûn dört ayrı köy vardı.

Bu yerleşim yerlerinin en aşağısı, Mamoru'nun halası Setsuko'nun doğduğu, dağın eteklerindeki balıkçı köyüydü. Dağın yarısına kadar çam ormanlarıyla çevrili batı köyünde, büyük Matsuda'lar ve Yukino'larla birlikte eğitim görme umuduyla yıllar içinde Takayubi'ye taşınan koro aileleri yaşırdı.

Mamoru'nun kendi köyü dağın tepesinde, bulut çizgisinin hemen altında yer alıyordu. Eski köy diğerlerinin var olma sebebiydi, bin yıldan uzun bir süredir bu dağa hükmeden Matsuda ve Yukino'lara ev sahipliği yapıyordu.

yıllar. Numu köyü eski köyden çok uzakta değildi, kayaların arasında yuvalanmıştı ve en soğuk gecelerde bile parlıyordu.

Kwang hâlâ tepeden atlayıp onu ısıracakmış gibi ateşe bakıyordu ama numu köyü Mamoru için ikinci bir ev gibiydi. Babası onu her yıl birkaç aylığına Kotetsu kılıç ustalarının yanında çıraklık yapması için buraya gönderirdi. Kaigen'in büyük bölümünde bir koronun numu sanatlarında eğitim alması alışılmadık, hatta düşünülemez bir şey olarak kabul edilirdi ama Matsudaların Kotetsu komşularıyla özel bir ilişkisi vardı.

Bugünlerde Takayubi'nin numu topluluğu bir köyden çok Kumono deresi kenarındaki evlerden oluşan büyük bir kümeye dönüşmüştü. Mamoru, Kwang'ı ateş ışığına doğru inen ana patikaya yönlendirdiğinde, tapınak çanları gibi çınlayan ve metaldeki kirleri döven çekiç sesleriyle karşılandılar. Dağın geri kalanı uyurken, demirciler gecenin serinliğinde, demirhanelerden gelen sıcaklığın daha katlanılabilir olduğu zamanlarda çalışıyorlardı.

Kwang, etraflarındaki hava ısınırken, *"Böyle numu köylerinin artık var olduğunu bile bilmiyordum,"* dedi. *"Artık işlerini onlar için yapabilecek makineler yok mu?"*

Mamoru, *"Eğer işlerini geliştirebilecek makineler olsaydı, kullandıkları şey bu olurdu,"* dedi. *"Kotetsu ailesi dünyanın en iyi kılıç ustalarıdır."*

"Eğer kılıçları dünyanın en iyisiyse, nasıl oluyor da hâlâ buradalar?" Kwang meydan okudu. *"Neden gidip Kaigenese ordusunu silahlandırmak için iş bulmuyorlar?"*

"Bazıları öyle," dedi Mamoru. Büyükbabasının zamanında Kotetsu köyü şimdikininki iki katı büyüklüğündeydi. *"Takayubi demircilerinin çoğu imalat işine girmek için kuzeye, şehirlere taşındı ama en iyileri burada kaldı."*

"Ve geçimlerini bundan mı sağlıyorlar?" Kwang inanamayarak söyledi. *"Bir ateş çukurunda çalışarak ayda kaç kılıç yapabilirsin ki?"*

"Üç," dedi Mamoru, *"aceleleri olduğunda."*

"Bekle, ne?" Kwang dedi ki. *"Sadece üç kişi mi? Tek yaptıkları bu mu? Buna kim sponsor olur ki?"*

"Biliyoruz," dedi Mamoru. *"Hâlâ buradalar çünkü ordunun onlara parası yetmiyor; biz onlara değerleri kadar ödeme yapıyoruz."*

Doğrusu, Matsuda ailesi şu anda Kotetsu'lara değerlerini ödeyemiyordu. Mamoru'nun son iki aylık çıraklık dönemi

Demirciler, Matsuda ailesinin son kılıç siparişini ödemek için çalıştıkları kadar eğitim almamışlardı.

"Bu kılıçlardan herhangi biri rahatlıkla bütün bir eve bedel." Yukino ailesi, yaptırdıkları son birkaç kılıcın maliyetini karşılamak için eski şatolarından birini satmıştı.

Bu sırada Mamoru ve Kwang köyü boydan boya kat eden geniş patikaya ulaşmışlardı. Dağın geri kalanı serin ay ışığında uyurken, numu yerleşimi meşalelerin sarı-turuncu parıltısıyla canlıydı. Burada hiç sönmeyen bir ateş ışığı vardı. Gecenin hangi saati olursa olsun, her zaman iş başında birileri vardı.

Kwang tereddüt etti ve Mamoru onu ana yolda ilerlemesi için ikna etmek zorunda kaldı. Onun tepkisi alışılmadık değildi. Çoğu koronu numu'nun ateşli bölgesine karşı sağlıklı bir korku beslerdi ama Mamoru burada yeterince yürümüştü ve artık sıcaktan korkmuyordu.

Yine de içini yakıcı bir suçluluk dalgasının kapladığını hissetti. Burada aylar süren eğitimine rağmen çelik sanatını buza dönüştürememişti. Bilenen çekiçlerin sesi ve her bir halka Mamoru'ya bir bıçak yaratmak için kendi çabalarını hatırlatıyordu - tüm kirliliklerini.

Mamoru ateş ışığında hareket eden bir figür gördüğünde patikadan çok uzaklaşmamışlardı; baş kılıç ustasının oğlu, büyük bir odun yığını taşıyordu.

"Atsushi!" Mamoru arkadaşına seslendi.

On yaşındaki numu durakladı, başını kaldırdı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Mamo-Matsuda-dono!" diye kendini tuttu, terbiyesini hatırladı.

İkisi de çocukken birbirlerine kendi isimleriyle hitap ederek kurtulmuşlardı ama artık ikisi de genç birer adam olduklarından, Atsushi hami evinin oğluna gereken saygıyla hitap etmeyi unutmamalıydı. Yakacak odunları yere bırakıp eğilmeden önce bir süre elindeki yükü karıştırdı.

"Hoş geldiniz, çok özür dilerim. Sizi beklemiyorduk." Mamoru'ya baktı. "Ne... burada ne yapıyorsun?"

"Sizi ve ailenizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," dedi Mamoru. "Bir sorunumuz var-"

"Yaralanmışsın!" Atsushi, Mamoru'nun parmak eklemlerindeki kanı fark ederek haykırdı.

"Ben iyiyim," dedi Mamoru aceleyle, "ama sınıf arkadaşımın tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Sizden rica ettiğim için üzgünüm-"

"Hemen babamı çağırayım." Mamoru teşekkür edemeden Atsushi eve doğru koşmaya başladı, yakacak odunları toprakta unutmuştu.

"Peki, kimdi o?" Kwang sordu.

"Kotetsu Atsushi baş kılıç ustasının oğlu," dedi Mamoru, Atsushi'nin düşürdüğü odunları toplamak için eğilerek. "*Küçüklüğümüzden beri onun yanında çıraklık yapıyorum.*"

"Sen-bekle, sen ne?"

Mamoru daha açıklama yapamadan, bir kadın kafasını evden dışarı uzattı ve "Mamoru-dono, seni aptal çocuk, bırak onu!" diye seslendi.

"Sorun değil Kotetsu-san," dedi Mamoru. "Yapabilirim-"

"Saçmalama!" Demircinin karısı haykırdı. "Oğlum onu alacak. Sen ve arkadaşın, içeri gelin."

"Peki kimdi o?" Mamoru kadının talimatlarına aldırmayıp odun yığınına Kotetsu'ların kapısının eşiğine kadar taşırken Kwang sordu.

"Atsushi'nin annesi," dedi Mamoru odunları yere bırakarak, "*Kotetsu Tamami.*"

"O da mı kılıç ustası?"

"Hayır, hayır," diye güldü Mamoru. Kadınlar bırakın kılıç dövmeyi, kılıca bile dokunmazlardı. "*Saç süsleri yapıyor.*"

Mamoru ve Kwang eve girdiklerinde Tamami ocağın başında yemek pişiriyor, yaşlı kayınvalidesi Chizue ise yakınlardaki bir sandalyede uyukluyordu. Genellikle Mamoru'yu bağırırları ve kıkırdamalarıyla karşılayan küçük Hotaru, Naoko ve Kyoko ortalıkta görünmüyordu, muhtemelen yataklarındaydılar.

Numu köyünün sokakları ve yapıları dışarıdan ne kadar kirli görünse de, Kotetsu'ların mütevazı evinin içi her zaman tertemizdi. Mamoru, Kwang'ı Kotetsu Tamami'ye düzgün bir şekilde tanıtmayı ve ona bir kez daha teşekkür etmeyi henüz bitirmişti ki, kılıç ustasının kendisi is lekeli ellerini bir bez parçasına silerek arka kapıdan içeri girdi.

Kotetsu Katashi dağ gibi bir adamdı. Kolları sert kas telleriyle kıvrılıyordu ve omuzları bir kapı aralığını dolduracak şekildeydi. Çekicini savurduğunda korkutucu bir görüntü oluştururdu, gözleri odaklanmaktan öfkelenirdi. Ancak demirhaneden uzakta, en endişeli insanları bile rahatlatabilecek sıcak bir sesi ve nazik bir gülümsemesi vardı. Şimdi Mamoru'yu karşılayan da o gülümsemeydi, siyah lekelerin altında geniş ve parlak.

"Kotetsu Kama, iyi akşamlar," diye selamladı Mamoru öğretmenini. "Çok özür dilerim! İşinizi bölmek istememiştim."

"Ah, sorun değil, küçük Matsuda." Kotetsu ona el salladı. "Atsushi-kun bir gbaati için ateşlere bakabilir. Elimi yüzümü yıkayayım ve arkadaşına bir bakayım. Bu arada siz ikiniz mutfakta oturabilirsiniz. Eşim birazdan sizin için çay ve yemek hazırlayacak."

"Kotetsu Kama, lütfen, buna gerek yok," diye itiraz etti Mamoru. "Zorla kabul ettirmek istemiyoruz-"

"Saçmalama, Mamoru-dono. Dayatmacı değilsin. Burası bizim olduğu gibi sizin de eviniz."

"Yemeğinizi yememize gerek yok-"

"Peki Matsuda Takeru-dono'ya ne diyeceğim? Yaralı oğlunu boş bir mideyle gönderdiğimi mi? Akşam yemeğine kalacaksın," dedi Kotetsu, Mamoru'yu susturan bir kesinlik notuyla.

"Teşekkür ederim Kotetsu Kama," dedi bir kez daha eğilerek. Kwang da eğildi ve kendi sessizliğiyle "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Kılıç ustası gittiğinde Kwang şaşkın bir bakışla Mamoru'ya döndü.

"Ona 'Kama' mı diyorsun?" dedi alçak bir sesle. Mamoru onun şaşkınlığını anlayabiliyordu; bu unvan genellikle bir hizmetçi ya da çırak tarafından ustasına hitap etmek için kullanılırdı. Ortalama bir Kaigenese korosunun isli bir numu'ya hitap etmek için kullanacağı bir unvan değildi. *"Senin yüksek bir savaşçı ailesinden geldiğini sanıyordum."*

"Öyleyim," dedi Mamoru. *"İşte bu yüzden ona saygı borçluyum."*

"Anlamıyorum, bu ne demek oluyor?" Kwang, Mamoru'yu Kotetsus'ların mutfağına kadar takip ederken fısıldadı.

"Ailemin Kotetsus'larla özel bir ilişkisi var. Sen anlayamazsın-"

"Tabii ki, çocuk anlamıyor," diye sabırsız bir ses gıcırdadı ve Mamoru sıçrayarak bunun Kotetsu'nun annesinden geldiğini fark etti. Buruşuk yaşlı kadının uyanık olduğunu bilmiyordu. "Nasıl anlayabilir ki? O bir yabancı." Eğilmiş kadın öne doğru eğildi, buğulu gözleri kısıldı. "Artık göremiyor olabilirim ama bu dağdaki her nyama zerresini bilirim. *Ve sen, evlat, burada doğmadın. Çok uzaklardan bir yerden geldin, değil mi?"*

Kwang sadece ağzı açık bir şekilde yaşlı numu'ya bakabiliyordu.

"*Senin bir sorunun mu var oğlum?*" Kotetsu'nun annesi tersledi. "*Kırılanın kolun olduğunu sanıyordum, dilin değil.*"

"*Özür dilerim, numuba,*" diye kekeledi Kwang.

"*Numuba mı?*" Büyükanne Kotetsu, Yammaninke'nin onurlandırılması karşısında kıkırdadı. "*O da çok uzaklardan gelmiş gibi konuşuyor. Matsuda-kun.*" Kadının görmeyen gözleri hareket etmedi ama başını sevgiyle Mamoru'ya doğru eğdi. "*Ne kadar anlatmaya çalışırsan çalış, onun gibi bir şehir çocuğunun bizim yöntemlerimizi anlamasını bekleyemezsin. Biz onun için sadece bir tuhaflıkız. Bir efsane. Çok uzak geçmişten gelen aptalca bir fantezi.*"

"*Ben asla-*" demedim.

"*Lütfen oturun Kwang-san,*" dedi Tamami nazikçe. "Mamoru-dono, sen de.

Biraz çay iç."

İkisine de birer fincan sıcak çay doldurduktan sonra aceleyle masaya yemek koydu. Mamoru havadan biraz su çekti ve ellerini temizlemek için kullanırken yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Parmak eklemleri, üzerlerinde oluşturduğu derme çatma kabuklara rağmen hâlâ kan sızıyordu. Su yakıyordu. Suyu etrafındaki havaya geri atarken Kwang'ın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ve gözlerini aşağıda tutmak için elinden geleni yaptı.

"Koro'muzun başı dertte," diye mırıldandı Büyükanne Kotetsu, neredeyse kendi kendine. "Jiya'sı kaynayıp onu boğabilir."

Mamoru duymamış gibi yaptı ve çay fincanından bir yudum aldı. Acı kafeinin onu yeniden canlandırması gerekirdi. Bunun yerine, sıcaklık kemiklerine sızıyor, onu alevin üzerindeki buz gibi yumuşatıyor gibiydi.

"Şimdi," dedi Kotetsu arka odadan yeniden çıkarak. "*Kendimi tanıtmayı unuttuğum için özür dilerim.*" Kwang'a dönerek başıyla selam verdi. "*Ben Numu Kotetsu Katashi.*"

"*Ben Kwang Chul-hee.*" Kwang aceleyle ayağa kalktı ve selam verdi.

"*Memnun oldum.*

-"

Kotetsu kıkırdayarak, "*Otur, otur,*" dedi ve Kwang'ın omzuna bir el koyarak onu rahatlattı. "*Tam bir karmaşa gibi görünüyorsun. Kendini zorlamana gerek yok. Şu koluna bir bakalım.*"

"Bacağından da kan akıyor," dedi Mamoru. "Kabuk bağlamaya çalıştım ama-"

"Sus, Matsuda-kun," dedi Kotetsu Nine gıcırtılı sesiyle. "Bırak numu işini yapsın."

"Evet, hanımefendi. Özür dilerim."

"Al bakalım." Tamami bir kâseye biraz pirinç koydu ve Mamoru'ya uzattı. "Ye."

"Teşekkür ederim." Mamoru kâseyi almak için uzandığında, ılık ellerinin üzerine düştü. Kadının gözleri önce kanlı parmak eklemlerine, sonra da endişeyle dolu yüzüne kayd.

"Mamoru-dono... Sen ve sınıf arkadaşın neye bulaştınız?"

"I..." Mamoru başladı ama daha sözünü bitiremeden Kotetsu Nine sitem dolu bir ses tonuyla araya girdi.

"Koro işini koronilere bırakın," dedi gelinine. "Eğer bu çocuklar gidip kan dökmüşlerse, bu onların işi, bizim değil."

"Elbette," dedi Tamami ağırbaşlı bir ifadeyle, ancak endişesi yüzünden okunuyordu. "Özür dilerim."

"Yani..." Mamoru hemen başka bir konuşma konusu aramaya koyuldu. "Ufaklıkların hepsi iyi mi?" Kotetsu'ların en küçük üç çocuğunun uyuduğunu tahmin ettiği arka odaya doğru başıyla işaret etti.

"Evet," dedi Tamami gülümseyerek. "Hepsinin uyanık olduğu bir zamanda ziyaret etmen gerekecek. Ne zaman gelsen çok heyecanlanıyorlar."

Odanın diğer tarafında Kotetsu Kama, Kwang'ın koluna bir atel bağlamaya başlamıştı.

"Sakin ol," diye gürledi demirci. "Senin gibi bir şehir çocuğunun muhtemelen bir sürü süslü ekipmanı olan parlak ışıklı kliniklere alışkın olduğunu biliyorum ama korkmanı gerektirecek bir şey yok. Ben ne yaptığımı biliyorum."

Kwang yutkundu ve başını salladı.

"Senin gibi bir çocuk nasıl oldu da bizimki gibi küçük bir köye geldi?"

"Babam-ahh için çalışıyor!" Kwang yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

Babam

Geomijul için."

"Ne için?"

"Geomijul. Bilgi ve iletişim teknolojilerinde uzmanlaşmış bir şirket." "Yani, gezgin bir elektronik satıcısı mı?"

"Tam olarak değil. Onun görevi bilgi iletişim cihazlarını kullanmak için gereken altyapıyı kurmak. Sanırım bu bölgedeki birileri Geomijul'a buraya uydu kuleleri kurması için para ödemeyi kabul etti, böylece sizler info-com cihazlarınızla daha iyi sinyal alabileceksiniz. O da bunu denetlemek için burada."

"Baban burada neredeyse hiç kimsede bilgi iletişim cihazı olmadığını biliyor mu?" Kotetsu sordu.

"Şirket, gerçekten çalışabilmeleri için altyapı hazırlandıktan sonra daha

iyi satış yapacaklarını umuyor. Amaçları, Türkiye'de yeterli sayıda kule kurmak.

önümüzdeki üç yıl içinde Kaigen'in her yerinden bilgi iletişiminin mümkün olacağını söyledi. Babamın yerel zanaatkârlarla konuşup onların yardımını almakla ilgili bir şeyler söylediğini biliyorum. Henüz pek bir şey yapma şansı olmadı ama muhtemelen yakında buraya gelip birkaç numuwu kiralamak isteyecektir. Eminim büyük metal kuleler inşa etmek sizin uzmanlık alanınız değildir, bu yüzden eğer yapmak istemezseniz, ona haber verebilirim."

"Tam tersine, kulağa harika geliyor. Oğlum Atsushi'yi göndereceğim." "Ne? Gerçekten mi?"

"Oh, evet. Genç bir numu her zaman yeni teknolojileri öğrenmelidir. Benim gibi yaşlı bir adam için bu tür şeyler zordur, ancak büyüyen bir zihin için bu çok önemlidir. Genç Mamoru-dono'nun kendisi de iyi bir metal işçisidir," dedi Kotetsu Mamoru'ya gülümseyerek. "Eğer babası izin verirse, o da size yardımcı olabilir."

"Doğru." Kwang şaşkınlık içinde Mamoru'dan Kotetsu Kama'ya baktı. "Yani, Matsuda-san... seninle çırak olduğunu mu söylüyor?"

"Garip görüldüğünü biliyorum," dedi Kotetsu, "ama bu modern Kaigen toplumundan önce gelen bir gelenek."

"Ama... neden? Anlamıyorum."

"Bu uzun bir hikâye. Lütfen kıpırdamadan dur, Kwang-san."

Büyükanne Kotetsu öne doğru eğildiğinde bir gıcırta duyuldu. "Bin yıl önce," diye başladı, "metalın iletken tellere ve uzaya giden uydulara dönüşmesinden çok önce, Kaigen'de en çok rağbet gören metal, burada Takayubi'de yaşayan küçük bir demirci ailesi tarafından yapılırdı. Alet ve silah dövmedeki üstün becerileri onlara Shirojima Lehçesinde 'çelik' anlamına gelen Kotetsu adını kazandırdı. Kafonu ve kamaya yasaları henüz Kaigen'e gelmemiş olsa da, bu demirci ailesi soylu Matsuda hanedanıyla yakın bir himaye ilişkisi kurdu - Kotetsu demircilerinin her zaman korunmasını ve Matsudaların her zaman üstün kılıçlarına sahip olmasını sağlayan derin bir kan ve çelik bağı.

"O zamanlar Matsudalar buzdan kılıç ve mızrak yapımında ustaydı. Bu ilk buz silahları kaba olsa da, savaş tarzı onlara iyi hizmet etti. Uzun menzilli savaşlarda buzlarını, yakın mesafeli savaşlarda ise Kotetsu'da dövülmüş çeliklerini kullanarak bu yarımadaya ve batı Shirojima'nın büyük bölümüne hakim oldular."

Kwang şaşkınlıkla Büyükanne Kotetsu'ya bakıyordu ama sözünü kesemeyecek kadar ilgisini çekmiş görünüyordu. Mamoru'ya göre ise, kendi anlattığı bir hikâyeyi duymak garipti.

pek çok kez Kaigengua lehçesine çevrildiğini duymuştum.

"Matsuda ailesinin hükümdarlığının zirvesindeyken, ilk Falleya misyonerleri bu kıyılara topluca geldi. Bazıları anakaradan, bazıları Disa'dan, bazıları da Yamma İmparatorluğu kadar uzaklardan geldi. Bu misyonerler beraberlerinde yeni teknolojiler ve dünyaya yeni bakış açıları getirdiler. Matsudaların en yakın komşusu Yukino evi de dahil olmak üzere, Shirojima'daki pek çok insan yeni dini benimsedi ve hevesle hayatlarına entegre etti.

"Ancak dönemin Matsuda patriği Falleya'yı açıkça reddederek, adamlarını sokaklarda misyonerlerin ve din değiştirenlerin kafalarını kesmeye gönderecek kadar ileri gitti. Misilleme olarak, Lord Yukino Izumi liderliğindeki bir Falleya ordusu Matsuda kalesini kuşattı ve yerle bir etti. Savaşta ölmeyen Matsudalar cehennemde yanarak öldüler... biri hariç hepsi. Bu, lordun en küçük oğlu Matsuda Takeru'ydu, bu çocuğun babasının adı da ondan geliyor." Mamoru'ya doğru başını salladı. "Uyuduğu odanın etrafında alevler yükselirken, annesi onu su ve buzdan bir kucağa sardı. Ateş etraflarındaki odunu, eti ve kemiği tüketti ama sevgisi onu korudu. Ertesi gün güneş doğduğunda kadın ölmüştü, sonunda sığa ve dumana yenik düşmüştü ama çocuk Takeru onun kollarında hayatta kalmıştı."

Mamoru hareketsizdi, acıyan elleri kucagında dinleniyordu. Matsuda Takeru'nun hikâyesini onlarca kez dinlemişti. Küçük bir çocukken, Matsuda şatosunun yerle bir edilmesi onu gözyaşlarına boğmuştu. Şimdi ise kanlı eklemlerine bakıyor ve hikâyenin gerçek olup olmadığını merak ediyordu. Kendini hiç bu kadar boş hissetmemişti.

"Yukino Izumi'nin Falleya ordusu kalede ve çevredeki evlerde buldukları her koroyu öldürmek için ellerinden geleni yaptı," diye devam etti Büyükanne Kotetsu, "ancak Kotetsu demircilerinin yerleşik ailesinin canı bağışlandı, değerli ocaklarına dokunulmadı. Çünkü Falleya'da bir zanaatkâra şiddet uygulamak günahtır."

Kwang başını salladı. Yamma'da yaşadığı için bunu anlayabilirdi.

"Duman dağıldığında küllerin arasından yolunu bulan Kenzou adında bir Kotetsu adamıydı. Genç Takeru'yu yıkıntıların arasında bulan ve nazikçe ayağa kalkmasına yardım eden de Kenzou'ydu. Bu sırada Yukino Izumi kendisini bölgenin hükümdarı ilan etmişti ve Kenzou çocuğun fark edilmesi halinde öldürüleceğini biliyordu. Böylece Takeru'yu evine götürdü ve koroyu kendi oğullarından biri gibi yetiştirdi. Ve bu hareket - bu tek başına hareket

Matsuda ailesinin, Kotetsu ailesinin ve tüm Shirojima'nın kaderini sonsuza dek değiştirdi.

"Sahte bir isim altında saklanan genç Takeru, Yukino Izumi'nin Falleya devletinin yönetimi altında Kotetsu Kenzou'nun evinde ergenlik çağına kadar büyüdü. Takeru büyüdüğü bir dahi olduğunu kanıtladı.

"Ailesinin başına gelenlere rağmen, misyoner finawu'yu dinlemeyi ve Falleya'nın değerini öğrenmeyi başardı. Savaşçı kanına rağmen, doğal bir numu gibi demirci ocağına girdi ve mükemmel kalitede ve inanılmaz güzellikte kılıçlar yarattı. Bir demirci olarak becerisine rağmen, ailesinin intikamını almanın ve Matsuda soyunu devam ettirmenin görevi olduğunu biliyordu. Bu yüzden, genç bir adam olarak, daha kuzeydeki Ameno ve Ginkawa klanlarının jiya kılıç ustalarıyla eğitim almak için kılık değiştirerek yola çıktı.

"O dönemde tam olarak nereye gittiğini ya da onu kimin eğittiğini kimse bilmiyor, gerçi pek çok koro evi bu konuda hak iddia etmeye çalıştı. Ancak onu efsane haline getiren, yıllar sonra geri dönüşünün hikayesidir..."

Kotetsu Chizue kendi kendine başını sallayarak devam etti.

"Yani..." Kwang bir süre sonra sordu. "Ne oldu?"

"Oh, devam etmemi mi istiyorsun?" Büyükanne Kotetsu eğlenerek konuştu. "Bu yaşlı kadının aptalca hikâyesiyle işinizin bitmiş olabileceğini düşünmüştüm."

Kwang ısrarla, "Hayır, lütfen," dedi. "Devam etmek zorundasın."

"Pekâlâ, şehir çocuğu," diye kıkırdadı. "Takeru'nun dönüşünde, o yürüdü silahsız, sadece sırtında bez bir seyahat çantasıyla şehrin kapılarından içeri girdi. Şehrin içinde, herkesin duyması için kendini ilan etti: "Ben Matsuda Takeru, Takayubi Lordu. Ailemin evini geri almak için buradayım." Bunu duyan şehir muhafızları onu yakaladı ve Lord Yukino Izumi'nin huzuruna çıkardı.

Yukino'nun salonunda, Takeru ailesinin katiliyle ilk kez yüzleşti ve meydan okumasını tekrarlardı. Yukino Izumi etkilenmemişti.

"Matsuda hanesinin varisi Takeru olduğunu iddia ediyorsun," dedi, "ama tüm Matsuda'ların yıllar önce öldürüldüğünü biliyorum. Bu seni hem yalancı hem de hain yapar. Meydan okumanı kabul etmek zorunda değilim. İdam edileceksin."

"O zaman sana bir uzlaşma öneriyorum," dedi Takeru. "Seninle silahsız olarak yüzleşeceğim."

"Silahsız!" Yukino güldü. "Beni kılıcsız öldürebileceğine mi inanıyorsun?"

Takeru sakince, "Biliyorum," dedi.

"Yeteneklerine bu kadar güveniyorsan," dedi Yukino, "o zaman neden beni şimdi öldürmüyorsun?"

Takeru etrafına bakındı ve şöyle cevap verdi: "Muhafızlarınız da benim gibi bu dağın evlatları. Onlara zarar vermemeyi tercih ederim."

Meraklanan Yukino düelloyu kabul etti, bir zaman belirledi ve Takeru'yu serbest bıraktı. Adamları kararını sorguladığında lord şöyle dedi: "Ya kuyruğunu kıstırıp kaçacak ya da benimle birlikte çembere girip ölecek. Her iki durumda da ondan kurtulacağız."

Takeru'nun geri döndüğünü ve meydan okuduğunu duyan Kotetsu Kenzou aceleyle üvey oğlunun yanına gitti ve dövüşten çekilmesi için ona yalvardı.

"Meydan okuma yapıldı," dedi Takeru. "Bir erkek ve bir koro olarak geri çekilemem."

Kenzou umutsuzluk içinde, "Yukino Izumi bölgedeki en iyi kılıç ustalarından biridir," diye uyardı. "Kullandığı kılıç benimkilerden biri, şimdiye kadar yaptıklarımın en iyisi. Hiçbir silahın olmadan kendini nasıl korumayı düşünüyorsun?"

Takeru sadece gülümsedi. "Yukino-dono'ya büyük bir kılıç vermiş olabilirsin ama bana verdiğin silah metalden daha büyük. Bana kılıcın kendisi hakkında bilgi verdin." Bununla birlikte genç Matsuda akıl hocası ve üvey babasını kucakladı ve dövüşten sonra ona döneceğine söz verdi.

Yukino Izumi ertesi gün Kotetsu Kenzou'nun kendisi için dövdüğü, zamanının en iyi silahı olan, bin kez katlanmış, bir vuruşta beş adamı kesecek kadar keskinleştirilmiş kılıcıyla ortaya çıktı. Yukino, Matsuda ile ana meydanın ortasında, tüm Takayubi'nin gözleri önünde buluştu..."

Kwang öne doğru eğildi, gözleri irileşmişti.

"Yukino büyük kılıcını kınından çıkardı ve dövüş sona erdi."

"Ne?" Kwang söyledi.

"Matsuda Takeru'nun jiyası tek bir vuruşta Kotetsu dövmesi bıçağı ve Yukino'nun bedenini kesti. Gaspçı yere düşmeden ölmüştü, Fısıldayan Bıçak'ın ilk kurbanıydı."

"Ne? Ama... nasıl?" Kwang Mamoru'dan numu ailesine baktı. "Buz metali kesemez. Bu bilimsel olarak imkansız. Sıfırın altındaki sıcaklıklarda bile, çok fazla basınç altında, buz hala çelik kadar yoğunlaşamaz. Ordu bunu laboratuvarlarda test etti. Buz metali kesemez. Yapamaz."

Büyükanne Kotetsu sakince, "Yine de öyle," dedi, "Matsuda Takeru bu tekniğe öncülük ettiğinden beri defalarca öyle oldu."

Ne Kwang'ın ne de Kotetsulardan herhangi birinin bilmediği şey, Fısıldayan Bıçak'ın gücünün yalnızca yoğunluğundan gelmediği idi. Kesme gücü, kullananın hassasiyetinin bir ürünüydü. Kılıç ustası jiya'sı üzerinde o kadar derin ve mükemmel bir kontrole sahip olmalıydı ki, kılıcın kenarını tek bir moleküle kadar keskinleştirerek yoğunluğu ne olursa olsun her maddenin içinden kaymasını sağlayabilmeliydi. Bu teknik insan becerisinin ve odaklanmasının bir başarısıydı ve asla bir laboratuarda taklit edilemezdi.

"Hikayeye inanırsınız ya da inanmazsınız," dedi Kotetsu Nine, "ama birkaç siiranu boyunca hareketsiz kaldınız."

"Ne?" Kwang kendine baktı ve Kotetsu Kama'nın yaralarının her birini temizlediğini, bandajladığını ve atellediğini fark eder gibi oldu. "Ah." Büyükanne Kotetsu'nun yüzünde dişsiz bir sırıtiş belirirken bir kahkaha attı.

"Görüyorsunuz, yaşlı bir kadının da numaraları vardır."

Kotetsu'nun karısı Kwang'a masayı işaret ederek, *"Şimdi otur ve biraz yemek ye,"* dedi.

"Ama ondan sonra ne oldu?" Kwang, Mamoru'ya numuwu'nun temizlenmiş ahşap yemek masasında katılırken sordu. "Matsuda Takeru Yukino Izumi'yi ikiye böldükten sonra mı? Köy meydanının ortasında, yönetici lordun cesedinin başında duruyordu, değil mi? Peki sonra ne oldu?"

"En iyi kılıç ustasının bir dövüğü tek bir kesikte kazanabileceğini söylerler," dedi Büyükanne Kotetsu. "Matsuda Takeru bu dövüğü ve bundan sonraki tüm dövüşleri o kesikte kazandı, çünkü onun gücüne tanık olduktan sonra kimse ona meydan okumaya cesaret edemedi. Öne çıkan tek kişi Yukino Izumi'nin oğlu Hayase'ydi, on iki yaşında bir çocuk.

Yeni şekil değiştirmiş Yukino, Takeru'ya "Takayubi'nin kontrolü için seninle savaşmak niyetinde değilim, ancak bu kasabanın finawu'sunu idam etmene veya Falleya tapınaklarımızı yok etmene izin vermeyeceğim" dedi.

Takeru merakla, "Ya Falleya'nın bu bölgeden temizlenmesini emredersem?" diye sordu.

Yukino Hayase tereddüt etmeden, "Size teke tek dövüşte meydan okuyorum," dedi.

Takeru çocuğun cesaretinden etkilenmişti ve babasının hatalarını tekrarlamayacak kadar akıllıydı. Gücüne rağmen korkuyla hükmetmek istemiyordu.

"Ben tanrıların kanındanım," dedi toplanan kalabalığa, "hepiniz gibi. Ay ve okyanus değişimden korkmaz."

Hayase'nin isteğine uyarak Falleya tapınaklarını ayakta tuttu ve Falleya yasalarını yönetimine dahil etti, sonunda kendisi de dindar bir Falleka oldu. Yeni kamaya yasaları uyarınca, Kotetsus numus'unu Matsuda ailesine verdi ve iki haneyi gelecek tüm zamanlar için sadakat ve karşılıklı destekle bağladı."

"Ve Yukino denen çocuk," dedi Kwang. "Öylece yaşamasına izin mi verdi?"

"Sadece bu da değil, atalarının Yukino kalesine dönmesine ve orada hüküm sürmesine izin verdi. Evleri arasında kalıcı bir barış sağlamak için Yukino Izumi'nin en büyük kızı Mitsuki ile evlendi. Kılıç ustanız Yukino Dai, Yukino Hayase'nin soyundan gelmektedir, tıpkı Matsuda Mamoru ve ailesinin Matsuda Takeru'nun soyundan gelmesi gibi. Bu iki aile bin yıldır bu bölgede bir arada yaşıyor, hiçbir zaman gerilimsiz ama saygısız da olmadılar. Zira Shirojima'da ilk Ryuhon Falleya devletini kuranlar bizim atalarımız -Matsuda, Yukino ve Kotetsu- olmuştur."

"Vay canına," dedi Kwang. "Ve Fısıldayan Kılıç bunca zamandır Matsuda Takeru'nun soyundan mı geliyordu?"

Büyükanne Kotetsu başını salladı. "Takeru Fısıldayan Kılıcı oğullarına, onlar da kendi oğullarına devretti. Onun zamanından bu yana, Matsuda ailesinin erkek çocukları, çelikteki becerinin Fısıldayan Bıçak'a yol açacağı umuduyla her zaman Kotetsu demircilerinin yanına çırak olarak gönderilir."

"Ama... dur bir saniye," dedi Kwang. "Falleya döneminde, Matsudalar gibi koronilerin numuwuların yanında çıraklık yapması biraz tuhaf değil mi?"

Kotetsu Kama, "Fısıldayan Kılıç, Takayubi'yi bir araya getiren kutsal güçtür," dedi. "Matsuda soy tekniğini korumak adına, bu konuda bir istisna yapıyoruz. Numu ve koro sanatlarının birleşimi olmadan teknik devam ettirilemez. Matsuda Takeru, bin yılda bir ortaya çıkan türden bir dahiydi. Onun tekniğini kopyalayabilenler genellikle bir nesilde birdir."

Kwang Mamoru'ya döndü. "Bekle. Yani bazı Matsudalar Fısıldayan Kılıcı kullanabilirken bazıları kullanamıyor mu?"

Kotetsu Kama, Mamoru'yu cevap vermekten alıkoyarak, "Çoğu asla ustalaşamaz," dedi, "yine de hayatlarını denemek için harcamak tüm Matsudaların kaderidir. Geçmişte, insanların tekniğin dünyadan kaybolabileceğinden korktuğu zayıf nesiller oldu. Şanslıyız ki bu nesilde en azından bir Fısıldayan Kılıca sahip olacağız." Öğrencisine Mamoru'nun karşılık veremediği bir gülümseme verdi. "Bundan eminiz."

Çoğu gün Mamoru da bundan emindi. Ama şu an öyle değildi. Şimdi, hiçbir şey yapamayan, hiçbir şey içermeyen kırılğan bir kabuk gibi hissediyordu.

Ay ve okyanus değişimden korkmaz. "Yani Matsuda Takeru sonunda ailesinin katilinin ideallerini mi benimsedi?" Mamoru sessizce söyledi.

Üç yetişkin numuwu şaşkınlıkla ona baktı. "Şey... evet," dedi Kotetsu Kama. "Hikayeyi biliyorsunuz."

"Çok güçlüydü," diye mırıldandı Mamoru. "Damarlarında tanrıların kanı vardı ve o sadece... yabancı fikirlere yol mu verdi?"

"Falleya'nın ileriye giden yol olduğunu görecektik kadar zekiydi," dedi Kotetsu Kama, genellikle çok sakinleştirici olan derin sesi bir şekilde Mamoru'nun sinirlerini bozuyordu. "Ailesini öldüren Falleya olsa da, bağlı olduğu Kotetsu'sun canını bağışlayan da Falleya'ydı ve o zamandan beri bu bölgeyi bu kadar güçlü kılan da onun öncülük ettiği Ryuhon Falleya'sıdır."

"Ama nereden biliyordu?" Mamoru kaşlarını çatarak parmak eklemlerine baktı. "Nasıl bu kadar emin olabildi?" Bir insan binlerce kişinin kaderini belirleyecek bir karardan nasıl bu kadar emin olabilirdi? Nasıl?

"İyi misin Mamoru-dono?" diye sordu numu nazikçe.

Mamoru iyi değildi. Yine çalkalanıyordu, jiya'sı sıcaktan tedirgin olmuştu. "Bildiği her şeyi -ailesinin mirasını- nasıl terk edebildi?

-Yeni bir din için mi?"

"Takeru her iki dinin ilkelerini öğrenerek büyüdü. Her ikisini de kılıcı incelediği gibi aynı titizlikle inceledi. Ve bir lider olarak vermesi gereken bir karar vardı." Kotetsu durakladı. "İyi olduğuna emin misin? Jiyan kendini iyi hissetmiyor-"

"Kotetsu Kama." Mamoru sertçe başını kaldırdı. "Bana Yammanka obsidyeninden bahset."

"Ne?" Kotetsu şaşırılmış bir halde, "Ne?" dedi.

"Yammanka camının gerçekten sert türleri," dedi Mamoru. "Bunu yapmayı bilen Kaigeneli ustalar var mı?"

"Elbette," dedi Kotetsu. "Bugünlerde Kaigen ve Yamma arasında çok fazla ticaret ve kültürel alışveriş var, jonjo camında çalışan pek çok Kaigenli var."

"Ama Zilazen camı değil?"

"Tabii ki hayır." Kotetsu güldü. "Bu malzemenin üretimi, tıpkı bizim çelik katlamamız ve sizin Fısıldayan Kılıcınız gibi bir soy tekniğidir. Sırları Zilazen ailesini terk etmez."

"Oh." Mamoru bunu fark etmemiştir. "Yani, Kaigen ordusu hiç Zilazen camından yapılmış bir şey üretmedi mi?"

"Hayır," dedi Kotetsu, "ama kuzenim bana İmparatorluğun çok sayıda Yamanka mermisi ithal ettiğini söyledi, yani belki-"

"Peki ya daha büyük şeyler?" Mamoru sordu. "Kaigen'in hiç Zilazen cam makineleri oldu mu? Tanklar ya da uçaklar gibi?"

"Bildığım kadarıyla hayır," dedi Kotetsu. "Zilazenler jıakalu değil, tajakalu tarafından çalıştırılacak makineler yaparlar. Bu tür bir ekipmanı ithal etmek saçmalık olur. Ve Kaigen'de kesinlikle Zilazen camı yapabilecek bir zanaatkâr yok. Sanırım Kaigenli bir demircinin bu sırlara vakıf olabilmesi için bir Zilazen senkuli ile evlenmesi gerekir. O zaman bile, çok dikkatli korunuyor olabilir. Belki de sadece Zilazen kanı taşıyanların öğrenmesine izin veriliyordur - yani, karma bir evliliğin çocuğu belki?"

Tamami onaylamayan bir 'tsk' çekti. "Hangi iyi Theonite soyunu bu şekilde lekelemek ister ki?"

"Bilmiyorum," dedi Kotetsu omuz silkerek. "Eğer bir Zilazen cam katanası görececek olursak, bu kirlilik buna değebilir."

"*Bunun mümkün olabileceğini düşünüyor musun?*" Kwang sordu ve Mamoru onun gerçekten heyecanlı mı yoksa sadece konuşmayı uçaklardan uzaklaştırmaya mı hevesli olduğunu anlayamadı.

Kotetsu, "*Geçmişte Zilazen cam kılıçlarının yapıldığını biliyorum,*" dedi.

"*Gerçekten mi?*"

"*Son derece nadir bulunurlar,*" dedi Kotetsu. "*Dünyada yüzden fazla yoktur.*"

Kwang kılıç dövmekle ilgili birkaç düzine soru daha sorduktan ve Kotetsu'nun karısı her iki çocuğun da yiyebildikleri kadar yediklerinden emin olduktan sonra, demirci Mamoru ve Kwang'ı numu köyünün kenarına kadar götürdü ve onları yollarına gönderdi. Mamoru mekanik bir şekilde öğretmeninin önünde eğildi ve ona iyi geceler diledi.

Kwang'la birlikte dağa doğru yola çıktıklarında, kuzeyli çocuğun kendisine bir tür 'ben demiştim' demesini bekliyordu. Buna hazırlıklıydı ama Kwang kına yakmadı. Sadece Mamoru'nun dirseğinden batı köyüne giden patıkayı sözsüzce takip etti.

Konuştuğunda tek söylediği "*İyi olacak mısın?*" oldu.

Mamoru'nun sesi ne sert ne de fırtınalıydı. Boştu. "*Evet.*"

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Kwang'ın artık Mamoru'nun ona yol göstermesine ihtiyacı yoktu. İlk ışık gökyüzüne süzölmüş ve önlerindeki yolu aydınlatmıştı.

"Kolun nasıl, Kwang-san?"

"Chul-hee."

"Ne?"

"Bana Chul-hee de," dedi Kwang. "Birlikte bir dağın yamacından düştük. İlk adımızla hitap edebiliriz, değil mi?"

Mamoru dönüp diğer çocuğa bakmadı. *"Nasıl istersen."*

"Bu arada beni numu arkadaşlarıyla tanıştırdığın için teşekkürler. Çok iyilerdi."

"Beğendiğine sevindim," dedi Mamoru, "yine de bütün bir tarih dersini dinlemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Sorun değil," dedi Kwang. "Dinlemeyi seviyorum. Ve geçmişiniz de oldukça ilginç."

Eğer bu gerçekten tarihse, diye düşündü Mamoru. Eğer Hibiki Sensei Takayubi'nin geçmişi hakkında yanılabilirse, Büyükanne Kotetsu da yanılabilirdi. Herkes yanılabilirdi.

"Yani, um..." Kwang, Mamoru'nun nyama'sının ağırlığını hissetmiş olmalı ki konuyu değiştirdi. "Numu Kotetsu'nun Zilazen cam silahları hakkında söyledikleri oldukça havalı, değil mi? Zilazen'in kılıç yaptığını hiç bilmiyordum!"

"Ben de öyle," dedi Mamoru. "Sanırım dünyanın zanaatkârları birbirleriyle biz koronları her zaman ilgilendirmeyen şeyler paylaşıyorlar."

"Zilazen camdan bir katananın sizin büyüü Fısıldayan Kılıcınızdan daha güçlü olacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Bir Fısıldayan Kılıç yapamam," dedi Mamoru, "ve zaten muhtemelen onu test etme şansımız da olmayacak. Kotetsu Kama tüm dünyada yüzden az Zilazen kılıcı olduğunu söyledi."

Yolun çok ilerisinde iki çocuğun yolları ayrıldı.

"İyi geceler, Chul-hee-kun," dedi Mamoru, bu tanıdık hitabın dilinde nasıl bir his uyandıracağını görmek için. Kwang dönüp ona gülümseyene kadar garip hissetti - hak etmediği minnettarlık ve sevgiyle dolu yorgun bir gülümseme.

"İyi geceler, Mamoru-kun."

Mamoru'nun tüm hayatı boyunca bir Zilazen cam kılıcının bir kol mesafesinde yaşadığını bilmesine imkân yoktu. Siyah kılıç

O doğmadan kısa bir süre önce Matsuda'ların mutfağının döşeme tahtalarının altına gömülmüş ve o zamandan beri hiç dokunulmadan orada kalmıştı. Geleneksel bir wakizashi'den biraz daha büyük, hafif bir silahtı ama Matsuda dojosundaki herhangi bir katanadan daha fazla savaş görmüştü.

Elbette Mamoru'nun bunların hiçbirini bilmesine imkân yoktu. Ne de olsa annesi geçmişi hakkında konuşmazdı.

BÖLÜM 6: GEÇMİŞ

Tsusano Misaki doğruldu, zor nefes alıyordu. Titremiyordu. Tam olarak değil. Daha çok gümbürdüyordu.

"Başardık!" Sokağın ilerisinde duran kapüşonlu figüre döndü. Kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. *"Başardık!"*

"Başardın." Elleen Elden kapüşonunu geri çekerek altın sarısı saçlarını serbest bıraktı ve ürkütücü açık kahverengi gözleriyle kanlar içindeki ve baygın theonitlerin oluşturduğu karmaşayı taradı. *"Ben sadece onları tuzağa düşürdüm."*

Littigi bıçağını önünde hazır tutuyordu ama ona ihtiyacı yoktu. İllüzyon düştüğü anda Misaki içeri dalmış ve hiçbirisi saflarını süpüren gölgeyi fark edemedi dört adamı öldürmüştü. Elleen pek titiz bir kız sayılmazdı ama Misaki'nin yaptığı işe bakarken kaşları çatıldı.

"Bunun için üzgünüm," dedi. *"Kendimin titremesine izin vermemeliydim."* Elleen bunu sık sık yapar, illüzyonlarından kendisi olarak bahsederdi. *"Ben sadece... palalarını çektiklerinde odağımı kaybettim. Araya girmek zorunda kaldığım için üzgünüm."*

"Değilim," dedi Misaki, yüzü çılgın bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

"Kimsenin canı yanmadan onları burada tutabilirdik." Elleen'in kaşları çatıldı. *"Eğer sinirlerime hakim olsaydım-"*

Ara sokağın ötesindeki caddede bir gümbürtü yankılandı ve iki kız da gökyüzüne baktı. Henüz Firebird sinyali yoktu. Robin hâlâ savaşıyordu.

"Ben gidiyorum." Misaki en yakındaki baygın adamın üzerinden atlayarak sokağa doğru ilerledi ama Elleen onu kolundan yakaladı.

"Ne?" Misaki talep etti. Elleen'in zayıf Hadean elleri fazla baskı uygulayamıyordu ama tutuşundaki gerginlik, sıkı olması gerektiğini gösteriyordu.

"Ya bu adamlar yardım gelmeden önce kan kaybından ölürlerse?"

"Ah." Misaki, kirli kaldırıma yayılmış kurbanlarına bakmak için geri döndü. *"Eminim onlar..."* Serbestçe akan kanın kokusu duyularına ulaştığında ve Elleen'in haklı olduğunu isteksizce fark ettiğinde sözlerini yarıda kesti. Kesiklerinden bazıları amaçladığından daha derin kesilmişti. İnsan bedenleri neden bu kadar yumuşaktı? Tajakalu'nun sert olması gerekmiyor muydu?

Belki de bu Malusyalı kaçakçılar karışık kanları nedeniyle daha zayıftı.

"*Tamam.*" Misaki kolunu Elleen'in elinden çekti. "*Ölmemelerini sağlayacağım.*"

"*Ben gidip savaşa katılacağım,*" dedi Elleen. "*Eminim sen de hemen arkamda olacaksın.*"

"*Eğer oraya ilk ben varmazsam.*"

"*Ha.*" Bıçağını kınına sokan Elleen, saçlarını saklamak için beyaz kapüşonunu yukarı kaldırdı ve ara sokaktan koşarak çıktı.

Misaki bu savaşçıların yaşamasını şahsen umursamıyordu ama Robin'in görevlerinden birinde birinin öldüğünü öğrenirse ne kadar üzüleceğini düşündü ve her bir tajakayı iyice tedavi etti. Küçük kesiklerin bile hesabını yaptı, dışarı sızdığını gördüğü kanı pıhtılaştırdı. İki tanesinin kafasında Misaki'nin buzla güçlendirilmiş yumruklarının isabet ettiği yerden kan akıyordu. Üçüncüsünün kollarından birini neredeyse kemiğe kadar keserek oldukça kötü bir şekilde parçalamayı başarmıştı. Ameliyat olması gerekecekti.

Kadın son adamın daha küçük yaralarıyla uğraşırken adam kıpırdandı ve inledi. Eli hançerine gitti ama Maluslu'nun bir tehdit oluşturamayacak kadar sersemlemiş olduğu belliydi. Ayrıca baldırına iyi bir kesik atmıştı. Yakın zamanda bırakın dövüşmeyi, yürüyemeyecekti bile. Gözlerini kırpıştırarak ona baktı ama yüzünü göremedi. Koli dövüş kıyafetlerini özenle tasarlamıştı; kapüşonu geri çekilip saçları ortaya çıksa bile, Misaki'nin yüzüne yapışan koyu renkli maske yüz hatlarını gizliyordu.

"*Ne... ne-*" Adam söylemeye başladı ama yaralı bacağını hareket ettirmeye çalışınca yüzünü buruşturarak kesti.

"*Çok şanslısın.*"

"*Neden?*" diye sordu, hâlâ yarı bilinçli görünüyordu.

"*Firebird ölmeni istemiyor.*"

"*Uçmak... kuş?*" diye mırıldandı. Kesinlikle sadece kısmen bilinçliydi.

"*Firebird,*" diye tekrarladı Misaki sertçe. "*Livingston'ın bu bölümünde başarılı olmak istiyorsan, bu ismi hatırlayacaksın.*"

Adamın bacağını kesmeyi bitiren Misaki ayağa kalktı ve çatışma sırasında kaybettiği bıçağı aradı. Kalçasına bağlı tek Koumbia hançeriyle dengesinin bozulduğunu hissetti ama diğerini bulamadı. Belki de Maluslulardan biri üzerine düşmüştü?

"*Sen...*" adam ayağa kalkmaya çalışarak tekrar hareket etti.

"Orada kal," diye sertçe emretti Misaki. "Aptal patronun seni Pantera bölgesine soktu. Açık alana sürünerek çıkarsan boynuna bir ok yersin. Burada sessizce yat, Firebird seninle ilgilenecektir. Yerinde olsam ölü taklidi yapardım."

"Ölü taklidi mi?"

"Evet. Ve bir daha asla Yaotl Texca'dan iş alma."

Kayıp bıçağın bir işe yaramayacağına karar veren Misaki kapüşonunu yukarı çekti ve asıl kavganın olduğu yöne doğru yola koyulup caddeyi keserek bir sonraki sokağa girdi. Robin ve Elleen'in ona ihtiyacı olabileceksen Texca'nın işe yaramaz uşaklarıyla yeterince vakit kaybetmişti.

Evsiz adynlerden oluşan bir grup, kız onlara doğru hızla gelirken şaşkınlıkla bağırdı. Uygunsuz. Sokağı tıkamışlardı ve etraflarından dolanmak çok uzun sürecekti. Bunun yerine, onlara doğru tam bir depar attı ve son anda beton duvara tırmanmak için döndü. Beşinci adımında iki bacağını birden itti. Su molekülleri ellerine ve ayaklarına hücum etti. Karşı duvara çarptı, buz oluştu ve orada sıkıştı.

Adynler şok içinde birbirlerine bağırdılar. Ufak tefek yabancı bir kızın kertenkele gibi duvara yapıştığını herhalde pek sık görmüyorlardı. Onlar şaşkınlıkla bakarken Misaki tırmandı. Suyu ellerine ve ayak toplarına sıkıca tutuyor, her elini ya da ayağını kaldırması gerektiğinde eritiyor ve sonra tekrar binaya geri donduruyordu.

Yeni keşfettiği tırmanma tekniğinde hâlâ istediğinden daha yavaştı ama bir kez ritme girdiğinde -sağ ayak, sağ el, sol ayak, sol el- binanın tepesine ulaşması uzun sürmedi. Düz beton çatıya tırmanan Misaki, etrafına bakmak için döndü.

North End gecekondualarının bu kadar yukarısında rüzgâr kapüşonunu ve pelerinini savuruyordu. Birkaç blok ötedeki bir duman patlaması Robin'in yerini gösterdi ve Elleen, beyaz paltosunun içinde parlak bir çizgiyle harekete doğru koşuyordu. Misaki kolayca yetişebilirdi. Bir insan kalp atışı dikkatini çekti ve döndüğünde çatıdaki kapıdan çıkan kumral saçlı bir adyn gördü. Elinde bir arbalet ve belinde Pantera sarısı bir kuşak vardı.

"Shimatta," diye küfretti nefesinin altında Shirojima lehçesinde.

"Hey!" dedi adam. "Burada ne işiniz var? Burası Pantera bölgesi!"

Arbaleti kaldırdı ama çoğu adyn gibi o da yavaştı. Misaki ona su fırlattı ve jiyasının sert bir hareketiyle suyu buza çevirdi.

Buz sürgüyü yaya, yayı da eline dondururken adam haykırdı. *"Davetsiz misafir! Davetsiz-"*

Bir sonraki su damlası ağzına isabet etti ve ağzı donarak kapandı.

"Özür dilerim." Misaki adyn'e yaklaştı ve yüzüne doğru savurduğu yumruğu görmezden gelerek onu kapıya doğru itti.

Yetişkin bir adyn'den gelen bir darbenin kabaca dört yaşındaki bir çocuktan gelen darbeye eşdeğer olduğunu keşfetmişti - can sıkıcı ama sonuçta zararsız. Kendi küçük kardeşleri daha konuşmaya başlamadan önce bu adamdan daha sert yumruklar atıyorlardı. Parmak eklemleri Misaki'nin elmacık kemiğini fena halde morartan adyn kemerindeki palaya uzandı. Misaki onun boştaki elini silaha ulaşmadan yakaladı.

"Özür dilerim," diye tekrarladı, palanın sapını kavradı ve kılıf yerine kullanılan kaba kılıfından çıkardı. *"Bunu ödünç alacağım."*

Adamdan uzaklaşmak rahatlatıcıydı çünkü adamın pis kokusu yüzüne yediği yumruklardan daha rahatsız ediciydi. Palayı deneysel bir şekilde çevirdi ve yüzünü buruşturdu. Dengesi *berbattı* ama ekstra erişim hançerlere göre hoş bir değişiklik olacaktı.

"Buraya bölgenizi ihlal etmeye gelmedik," dedi Adyn'e, görünüşte basit olan bu adamın onu Kaigen aksanıyla anlayacağını umarak. *"Maluslu davetsiz misafirlerinizle işimiz biter bitmez gideceğiz."*

Sersemlemiş Pantera'yı orada öylece bırakan Misaki, çatının kenarına koştu ve aşağı atladı. En iyi atlayıcı değildi ama ayaklarının altında buz toplayarak ve jiya'nın itici bir itişiyile fırlatarak normal mesafesini iki katına çıkarabileceğini keşfetmişti. Bir sonraki çatının betonu onu karşılamak için hızla yükselmeden önce, muhteşem bir uçuş anında rüzgâr etrafında kükredi.

Misaki'nin ayakkabılarının altında yeni su birikti ve Misaki onu kara çevirdi. Çok fazla değil, sadece yere inerken dizlerinin ve bileklerinin üzerindeki etkinin bir kısmını almaya yetecek kadar. Çatıya çarptıktan sonra momentumla yuvarlandı, ayaklarını topladı ve koşmaya devam etti. Gerektiğinde inişleri yumuşatmak için kar ve duvarlara yapışmak için buz kullanarak birkaç jiya itişli sıçrama daha yaptı ve Misaki, Elleen'in yanına adım attı.

"İşte buradasın Gölge," diye nefes nefese koştular. *"Mükemmel zamanlama."*

Elleen'in efor sarf ettiği belliydi ama türünün çoğunun ne kadar zayıf olduğu düşünöldüğünde, Misaki beyaz kızın bu kadar uzun mesafelerde bu kadar hızlı koşabilmesini şaşkırtıcı buluyordu. İkili dumana doğru son bir blok daha koşarken uzun bacakları ve kararlılığı yumuşak kaslarını telafi ediyor gibiydi.

Ateş Kuşu yeri geldiğinde ufak tefek suçları durdururdu ama aktif olarak sadece katilleri avlardı. Bu üç Maluslu kaçakçı -Yaotl Texca, Mecatl Silangwe ve Kolonka Mathaba- geçtiğimiz birkaç hafta içinde Abiryalı rakiplerinden bazılarının evlerini basmış ve bu süreçte iki kişiyi öldürmüşlerdi. Misaki ve Elleen'in daha önce karşılaştığı adamlar Texca'nın kiralık yardımcısıydı, sadece işe ihtiyacı olan bir avuç bahtsız Malusyalı göçmendi. Katillerin kendileri öndeydi.

Misaki ve Elleen harekete geçmek için koşarken, kırılmış şişeler ve diğer çöplerin arasında betona yayılmış baygın bir Malusyalının yanından geçtiler.

"Hangisiydi o?" Misaki buruşmuş figüre sadece bir bakış atarak sordu.

"Silangwe," dedi Elleen, fotoğrafık hafızası bir yüzü tanımakta asla başarısız olmazdı.

İlerideki köşede üç kalp atışı, serin havada üç alevli sıcak nokta vardı. Texca ve Mathaba, iki ciddi savaşçı, hâlâ dövüşüyorlardı.

"Hazır mısın Gölge?" Elleen nefes aldı.

"Eğer öyleysen."

İki kız köşeden fırladı ve hemen Kolonka Mathaba onlarla yüzleşmek için döndü, uzun siyah örgüsü omzunun üzerinden savruldu, elleri ateşle doluydu. Onun ötesinde, Robin kötü şöhretli Yaotl Texca ile savaşa kilitlenmişti ama Misaki ve Elleen şu anda onun için endişelenemezdi.

İlk endişeleri Mathaba'nın alevlerinin tehdidiydi - turuncu yerine mavi - beyaz, ortalama bir tajakanın ateşinden çok daha sıcak ve Misaki'nin söndürme gücünün ötesinde. Elleen'in eli Misaki'nin pelerini geri çekene kadar Misaki tajakaya saldırmak için küstahça ve aptalca ilerlediğini fark etmedi.

"Ben git dediğimde," dedi Elleen ve kemiklerinden etleri eritecek kadar sıcak alevler karşısında ses tonunu ancak bu kadar sakın tutabilirdi. Misaki arkasında, bitkin littigi'nin derin bir nefes aldığını ve kendini toparladığını hissetti.

Konsantrasyon. "*Sakin ol...*" Mathaba onlara doğru yaklaşırken Elleen Misaki'yi bir adım geri çekti, sonra avucunu Misaki'nin kürek kemikleri arasına yerleştirdi. "*Git!*" İtti.

Misaki ileri doğru patladı. Bunu yaptığında, yarım düzine Misaki ondan fırladı, dalgalanan illüzyonlar, hepsi aynı mavi ve siyah pelerini giyyordu ve onun alametifarikası olan çeviklikle hareket ediyorlardı. Elleen'in holografik Misakileri her yöne dağıldı ve Mathaba'nın bir an için yönünü şaşırttı ama tajaka aptal değildi. Kolunu geniş bir kavisle savurdu ve illüzyon halkasının içinden geçen mavi bir alev kırbacı saldı.

Bu, hangi siyah başlıklı kızın gerçek olduğunu belirlemenin etkili bir yoluydu. Misaki alevlerin altına eğildiği anda, kendisini elbette ısıdan etkilenmeyen illüzyonlardan ayırdı.

Sonuçta, yanılısamalar ona sadece bir dinma zaman kazandırmıştı, ancak babası her zaman büyük bir savaşçının en küçük avantajdan yararlanabileceğini söylerdi. Mathaba'nın gözleri gerçek Misaki'ye odaklandığında, tajaka'nın gardını çoktan almıştı. Mathaba'nın aurasının baş döndürücü sıcaklığıyla sarmalanan Misaki yukarı doğru bir hamle yaptı. Pala, kadının kolunu kolayca koparabilecek bir katana kadar temiz kesmedi ama hatırı sayılır miktarda hasar verdi.

Mathaba çılglık attı, kolundan kaynayan sıcak kan fişkirirken alevleri dışarı fişkirdi. Kadının diğer kolunun bir hamlesini yandan savuşturan Misaki, şakağına buz gibi bir yumruk indirdi. Yumruk sertçe indi ama Mathaba'nın taya'sı o kadar sıcaktı ki Misaki'nin buzunu zayıflatarak saldırıyı yumuşattı. Uzun boylu kadın sendeledi, sersemlemişti ama baygın değildi.

Alevler Misaki'nin elini sıyrarak palayı düşürmesine neden oldu. Geriye düşen Misaki bıçağını çekti ve önündeki kısa silahı sol elinde tuttu. Acıyan sağ eli yumruk şeklinde kıvrıldı ve kalçasına doğru geri çekildi, parmak eklemlerinde yeni bir buz sertleşti.

Mavi ateş Mathaba'nın etrafında yeniden alevlenmiş, yoğun ısı dalgaları yaratmıştı ama Misaki korkmuyordu. Aksine, bu sıcaklık kanının kaynayan bir su gibi heyecanla sıçramasına neden oldu. Tek yapması gereken bıçağıyla bir yara daha açmak, kadının taya'sının tekrar titremesine neden olmak ve sonra buzuyla içeri girmektir. Kolay ve tatmin edici olacaktır. Misaki sırtıyordu, dövüşmeye hazırdı, hazır-

Crash!

Elleen'in güçlükle kaldırabildiği büyüklükteki beton levha, tajakanın kafasına çarparak birkaç parçaya ayrıldı. Kolonka Mathaba sallanırken

Kaya tozu bulutu saçlarına dağıldı ve omuzlarından aşağı döküldü. Bir adım attı... sonra kaldırıma düştü, baygındı.

"Ah..." Elleen ellerini ovuştururken Misaki bıçağını indirdi.

"Teşekkür ederim."

"Ateş Kuşu'na yardım edin," dedi Elleen.

Misaki Robin'e doğru baktığında onu Yaotl Texca'nın altında yere yapışmış halde buldu. Robin'i daha önce hiç bir dövüşte yerde görmemişti ve bu onu paniğe sürükledi. Arkadaşını suçlayamazdı; Elleen ve Misaki'yi uşakları uzak tutmak için bıraktığından beri dönüşümlü olarak bu üç yetişkin theoniti kovalıyor ve onlarla dövüşüyordu. Genelde hızını ve North End'in sokakları hakkındaki bilgisini kullanarak rakiplerini alt etmeyi başarırdı ama Texca'nın palasını boynundan uzak tutmaya çalışırken elleri titriyordu.

Misaki başka bir şey düşünmeden saldırdı. Kendisi gibi genç bir jijakanın, nyaması kendisinininkini aşip onu yakabilecek yaşlı bir tajakayla boğuşması akıllıca değildi ama Misaki rakibinin ateşini yoğun bir soğuk patlamasıyla geçici olarak *sersemletebileceğini* öğrenmişti. Tam hıza ulaşarak toplayabildiği tüm buzlu jiya'yı topladı ve vücudunu Texca'nınkine doğru fırlattı.

Çarpışma acı vericiydi. O ve devasa tajakaya birbirlerinin üzerinden yuvarlandı, omuzları ve dirsekleri betona sürtündü. Yuvarlanırken, Texca muhtemelen cüssesinin onu yere sermesini kolaylaştıracağını düşünerek pelerinin yakaladı ama Misaki ondan öndeydi. Kalan momentumlarını kullanarak tajakayı kalçasının üzerinden sırt üstü çevirdi ve üzerine yuvarlandı, bıçağını saldırmak için kaldırdı.

Robin'in itiraz çığlığını zar zor duyarak bıçağı kurbanının göğsüne doğru sürdü ama Texca hızlıydı. Aşağı inen koluna vurarak bıçağın yönünü değiştirdi. Bıçak kolunun üst kısmına saplandı ve kalbini ıskaladı.

Misaki'nin parmak eklemleri çoktan buz tutmuştu. Texca'ya olabildiğince sert bir yumruk attı, bir, iki, üç kez. Dördüncü yumruk buzu parçaladı ve tajakaya hâlâ bilinçliydi. Ellerinin topuklarını Texca'nın şakaklarına vurmaya çalıştı ama iki elini de geri çektiği anda bir açıklık yarattı.

Ağzından ve burnundan kan damlayan Texca yukarı doğru hamle yaparak onu boğazından yakaladı. Devasa, kavurucu derecede sıcak eli, kızın boynunu tamamen sarmıştı. Muhtemelen omurgasını kırmak için fazla çaba sarf etmesine gerek kalmayacaktı ama ona bu şansı vermedi. Kadının boğazından sular akıyordu.

Parmak uçlarına kadar parmak eklemleri ve Texca'yı pençeledi, bir eli yüzünü yırtarken, diğeri boğazındaki elin arkasını yırttı. Çılgılık attı ve yüzünü kavramak için Misaki'nin boynunu serbest bıraktı.

Misaki'nin jiya'sı içgüdüsel olarak hareket etti, sağ elindeki pençeler beş parmağının üzerinde tek bir uzun buz dikenine dönüştü. Çiviye geri çekti, bu kez kan ve acıdan kör olmuş Texca'nın onu durduramayacağını biliyordu-

Bir kol omuzlarını sararak onu geriye doğru çekti. Buz Texca'nın boynunu kesti ama avından çekilirken delip geçmedi. Kadın mücadele etti ama Robin çileden çıkaran bir kararlılıkla onu tuttu ve Texca ile arasına girdi.

"Yapma!" Robin onun omuzlarını kavradı -ve lanet olsun, *çok güçlüydü* çaresiz kaldığında. *"Lütfen, yapma!"*

"Ne yapıyorsun sen?" Misaki hayal kırıklığı içinde sordu.

"O düştü. Bunu yapmana gerek yok."

"Baygın değil," diye itiraz etti Misaki, Robin'in tutuşuna karşı çekiştirerek, buzunu ona çevirme dürtüsünü zar zor bastırdı. *"O tehlikeli biri!"*

"Bu bize şu hakkı vermez-" Robin kısa bir acı çılgılığıyla kesti. Arkadaşı yere yığılırken Misaki aşağı baktığında kendi hançerinin Robin'in baldırından çıktığını gördü. Texca silahı omzundan sökmüş ve Robin'in bacağına saplamak için kullanmıştı.

Malusyalı beyaz ve turuncu bir alev girdabıyla ayağa fırladı. Adamın yumruğu Robin'in göğsüne çarpıp onu geriye savururken Misaki yanmamak için geriye sıçramak zorunda kaldı. Robin dövüş pozisyonuna geçerken öksürdü, belli ki nefes nefese kalmıştı ama Texca dövüşmeye devam etmedi. Alevleri kırılınca döndü ve koşmaya başladı. Kaçacaktı!

Misaki elini geri çekerek nemi bir buz mızrağına dönüştürdü ve avucunu ileri doğru iterek mermiyi Texca'nın sırtına fırlattı.

"Hayır!" Robin böğürdü. Ellerinden çıkan alevler o kadar sıcaktı ki Misaki'nin ince mızrağı Koyinu'yu hedefinden ayırıp eritti.

Texca bir köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Misaki peşinden koştu ama kendisi de köşeyi döndüğünde Texca gitmişti. Hangi yola ya da sokağa girdiğine dair hiçbir iz yoktu. Daha yüksek bir yere tırmanıp onu yakalamaya çalışabilirdi ama adamın koşuşunu izlerken onu asla yakalayamayacağını biliyordu. Robin bir aptal gibi bacağından bıçaklanmasaydı yakalayabilirdi.

Ona doğru döndü. *"Bu da neydi böyle?"*

"Biz öldürmeyiz," dedi dişlerini gıcırdatarak, sendeleyerek en yakındaki duvara doğru yürüdü ve destek almak için duvara yaslandı.

"Bizi öldürebilirdi," diye itiraz etti Misaki. "Ben-" dediğinde işinizi bitirmek üzereydi.

Robin, *"Bunun için teşekkür ederim,"* dedi ve ardından kararlı bir şekilde *"Biz öldürmeyiz,"* diye tekrarladı.

Misaki cevap vermek istedi ama bir kavga sonrası uzun bir tartışmanın yeri değildi. Her şeyi olabildiğince hızlı bir şekilde toparlamanın ve ortalığı toparlamanın tam zamanıydı.

Elleen Silangwe ve Mathaba'yı kelepçelerken, Misaki Koli Kuruma'nın kendisi için tasarladığı kapsülü çıkardı ve yerde parçaladı. Kapsül kırılıp açıldığında, Misaki'nin kolayca takip edebilmesi için parlak yeşil renkte olan kimyasal sis dışarı döküldü ve tüm sokağa yayılarak olay yerini kapladı. Gerektiği yerde bulutları jiyasıyla iterek tüm sokağın kaplanmasını sağladı.

Bu işlem bittiğinde ikinci bir kapsül aldı ve Silangwe'nin düştüğü bölgede işlemi tekrarlamak için acele etti. Kimyasal çözelti iki amaca hizmet ediyordu; kendisinin, Robin'in ya da Elleen'in bırakmış olabileceği parmak izlerini bozmak ve kanı DNA testi için uygunsuz hale getirmek. Bu, kolluk kuvvetlerinin ya da laboratuvar ekipmanı olan herhangi birinin kimliklerini ortaya çıkarmasını engellemenin yollarından biriydi. Misaki kaldırımdaki son taze kan lekelerini örtmek için yeşil bulutları yaymayı bitirdiğinde, Robin'i bıraktığı ara sokaktan bir ateş sütunu patladı.

Dikkatinin dağılmasını istememişti -Robin'in Ateş Kuşu'nun parlayışını daha önce görmemiş gibi değildi- ama elleri yanlarına düştü ve kendini gözleriyle sıcaklığı içebilecekmiş gibi bakarken buldu. Alevler, Ateş Kuşu'na adını veren bir çift kanada dönüşmeden önce bulutlara doğru yükseliyordu. Şimdiye kadar Livingston'ın bu bölgesindeki herkes sinyalin ne anlama geldiğini biliyordu: suçlular polisin yakalaması için hazırды.

Elbette Firebird hiçbir zaman olay yerini öylece terk etmez ve polisin yakaladığı kişiyi olaysız bir şekilde tutuklayacağına güvenmezdi. Ters gidebilecek her türlü şey vardı: yeterince güçlü bir suçlu bilincini yeniden kazanabilir ve memurları yaralayabilir, ürkek memurlar etkisiz hale getirilmiş bir mahkuma zarar verebilir ya da üçüncü bir taraf araya girip herkesi tehlikeye atabilirdi.

"Burada saklan ve etrafı izle, tamam mı?" Robin sokağa döndüğünde Misaki'ye söyledi. *"Ben gidip diğer dördünün icabına bakacağım."*

"Bacağına iyileştirmeme izin vermelisin," dedi Misaki. Hançeri hâlâ Robin'in baldırından acayip bir şekilde çıkıyordu ve açık kahverengi teni acıdan solmuştu.

"Şimdi olmaz," dedi Robin. "Olay yerini çoktan buğulandırdın. Bıçağı çıkarıp daha fazla kan akıtmak istemiyorum."

"Kanınızı yerden uzak tutabilirim," diye güvence verdi Misaki, "ve yedek kapsüllerim var-"

"Bunu yurttan düşünürüz."

Bununla birlikte, döndü ve Misaki'nin etkisiz hale getirdiği dört adama doğru topallayarak geri döndü, Elleen onun koltuk değneği olarak hizmet ediyor ve onları meraklı gözlerden gizlemek için illüzyonlarını kullanıyordu.

Misaki yukarıdaki çatıda kendine gizli bir yer buldu ve Mathaba ile Silangwe'yi izlemek için yerleşti. Polisin iki suçluya kötü davranması ya da Pantera'nın saklandığı yerden çıkıp onları öldürmesi açıkçası umurunda değildi ama Robin'in umurundaydı. Elleen önemsiyordu. Ve burası onların şehriydi, onun değil. Çok geçmeden Livingston polisi Mathaba ve Silangwe'yi almak için jonjo camlı devriye arabalarıyla geldi. Tam suçluların üzerine kapıları kapatıyorlardı ki ateş ışığı dikkatlerini çekti.

Robin, Misaki ve Elleen'in ilk kavgasının olduğu yere ikinci bir sinyal göndermişti; yetkilileri tutuklanmaya hazır suçlular konusunda uyarı. Ateş Kuşu kanatları değil, üç uçlu tıjka işaret fişegi: tıbbi yardım için evrensel bir talep. Memurların gözleri işarete çevrildiğinde Misaki fark edilmemek için hızla çatının kenarından çekildi. Dikkatli olması muhtemelen gereksizdi; Robin'in alevlerinin parlaklığı altında sürünen bir gölgeyi kimse fark etmiyor gibiydi. Amaç da buydu zaten.

"Sizce bu da Firebird'ün mü?" diye sordu genç bir subay, belli ki çok şaşırmıştı.

"Belki," dedi amiri daha az etkilenmiş bir tonda. "Önemli değil. Bu sadece bir tıbbi yardım fişegi, kanatlar değil. Texca'sı yok."

"Ama sizce kontrol etmiyoruz? Ya da bir ambulans gönderelim mi? Birinin yardıma ihtiyacı olabilir."

"Belki de öyledir. Bizim sorunumuz değil." "Ama-"

"Bu kallaanalar sürekli birbirlerini öldürüyorlar," diye tükürdü üçüncü bir memur. "Her seferinde bir ambulans gönderseydik, şehir iflas ederdi. Şimdi buz gibi arabaya bin, koroden. Tabii sizi gece boyunca Pantera bölgesinde bırakmamızı istemiyorsanız."

Bu genç adamı susturmuşa benziyordu. Ayak sesleri ve kapanan bir kapının gümbürtüsü duyuldu. Misaki doğruldu ve polis arabalarının olay yerinden hızla uzaklaşmasını, tekerleklerin kötü asfalt yolda patinaj yapmasını izledi. Cam zırhlı arabalarında bile, theonite memurları şehrin daha karanlık bölgesine dönmek için sabırsızlanıyor gibiydi.

İşini bitiren Misaki, kendisi, Robin ve Elleen'in belirlediği buluşma yerine doğru yöneldi. Kararlaştırdıkları sokağa ulaştığında Robin ortalıkta görünmüyordu ama Elleen Elden'in ısıltılı halini hemen buldu. İri yarı kız, Misaki'ye bir çocuğun oynayabileceği en kötü yer gibi görünen bir oyun alanının kenarındaki kısa bir çitin üzerine t nemişt . Metal aletler, tajakalu'nun parçalarını koparıp eriterek silah haline getirdiği keskin ve ezik bir haldeydi. Kum, çetelerle ilgili bir çatışmadan kalma oklarla doluydu.

Misaki yaklaştıkça Elleen parılıyor, bir görünüp bir kayboluyordu. Littigi bunu sık sık yapardı - kendi vücudundaki ışıkla oynar, kendini bir tür seraba dönüştürürdü.

İlkokuldayken Misaki'ye Hadianların açık renkli saçları ve gözlerinin, renklerini paylaşan köpekler ve maymunlarla yakın akraba olan daha ilkel bir insan türü olduklarının işareti olduğu s ylenmişt . Kendisine pek çok saçma şey söylendiğini fark ediyordu.

İnkâr edilemez gerçek, Elleen'in güzel olduğuydu - sert ve acı verici bir şekilde. Buradaki insanlar Shirojima Kaigenese'yi her zaman sert olmakla suçlardı ama bu Hadean doğumlu kızda farklı bir sertlik vardı. O da Robin gibi genç yaşta Carytha'ya mülteci olarak gelmişt . Ondan önce anavatanında gördükleri hakkında pek konuşmazdı, sadece Livingston sokaklarını cennet gibi gösterdiğini söylerdi. Her neyse, bu onu sertleştirmişt . Elleen'in altın sarısı saçları ve soluk gözleri biraz ürkütücü olsa da -belki de biraz ürkütücü oldukları için- Misaki onları güzel buluyordu. Elleen'in herhangi bir hayvanla akrabalığı varsa, bunun leopar ya da şahin gibi ağırbaşlı ve tehlikeli bir şey olduğuna karar vermişt .

"Ne istiyorsun Gölge?" Elleen'in Hades'teki anavatanından geldiği anlaşılan ilginç, son derece artik le bir aksanı vardı. Lindish dilini bir Karythli gibi konuşabiliyordu ama bunca yıldır kabilesinin aksanını bilerek korumuştu. Soluk kahverengi gözleri dönüp Misaki'ye baktı. *"Sanırım sana teşekkür etmemi bekliyorsun? Yeterince makul."* Sakin sesine rağmen Misaki arkadaşının mutsuz olduğunu hissedebiliyordu. *"Beni kurtardığın için teşekkür ederim."*

"Düşündüm de... belki de burada açıkta oturmamalısın?" Misaki endişeyle etrafına bakındı. "Burası çete bölgesi, değil mi? Okçular olabilir."

"Okçular ıssız oyun alanlarına ateş etmez," dedi Elleen küçümseyerek. "Birbirimizi görebiliyoruz ama çevredeki binalardaki insanlara göre burada kimse yok."

"Ah." Misaki, Elleen'in fotoğrafik hafızasından görüntülere ışık dokumakla kalmayıp insanları belirli açılardan görünmez hale getirebildiğini unutmuştu.

"Lütfen daha öncesi için endişelenme," dedi Misaki. "Utanacak bir şeyin olduğunu sanmıyorum. İllüzyonun inanılmazdı. Ben sana ulaşana kadar onları uzak tuttu. Ve netliğini kaybettikten sonra bile o kadar şaşırmışlardı ki benim işim kolay oldu."

"Evet," diye kaşlarını çattı Elleen, kaybolmasına izin vermeden önce parmaklarının arasında bir ışık şeridi döndürdü. "Bir kız olarak hep hayalini kurduğum şey buydu: gerçek bir theonite tarafından kurtarılacak kadar uzun süre dayanmak."

"Ell-Whitewing, her şey yolunda mı?" Kılık değiştirdiklerinde hepsinin suç savaşçısı isimlerini kullanmaları gerekiyordu - bir fonyaka veya sondatigi'nin dinleme ihtimaline karşı - ama görünüşe göre bu söylenecek yanlış şeydi. Elleen bir huff çekti, yüzü alaycı bir ifadeye büründü.

"Fark ettin mi," dedi, "benim ten rengimdeki her lanet olası suç savaşçısının takma adında 'beyaz' kelimesi olması gerekiyor. Sanki gerçek bir suç savaşçısı değil de beyaz bir suç savaşçısı olarak nitelendirilmeleri gerekiyormuş gibi."

Misaki, "Bunu fark etmemiştim," dedi.

"Sanırım buna şaşırmamalıyım. Bana Beyazkanat adını veren muhabir, benim Ateş Kuşu'nun yardımcısı olduğuma karar veren aynı xuro parçası." Elleen tipik olarak soğukkanlı bir insandı, başkaları pahasına keskin espriler yapar ama kendisi hakkında fazla bir şey söylemezdi. Günün olayları derin bir güvensizliğin üzerindeki kabuğu soymuş gibi görünüyordu. Bu öyle bir şeydi ki

Misaki'nin kanaması durdurulamadı.

On dört yaşındaki başka herhangi bir littigi için, tam teonitlerle yapılan bir dövüşte hayatta kalmak gurur duyulacak bir başarı olurdu ama Elleen yapabildiklerinden asla memnun görünmüyordu. Hadeanlar tajakalu ve jijakalu ile fiziksel rekabete dayanacak şekilde yaratılmamışlardı. Bir dövüşten diğerine hayatta kalmayı başaran Elleen olağanüstüydü.

"Bana teşekkür etmen gerekiyorsa, ben de sana aynısını borçluyum," diye belirtti Misaki, bunun littigi'nin moralini düzeltereğini umarak. "Sen de

beni kurtardın."

"Yararlı olmak istedim." Elleen yere ters ters baktı. *"Onunla tek başına savaşılmaya hazırdın."*

Misaki ne diyeceğini bilemedi. Kadınların kırılgan olarak görüldüğü bir kültürden geliyordu. Herhangi bir theonitten gerçekten daha kırılgan olan koca bir insan ırkının bulunduğu Carytha'ya hâlâ alışmaya çalışıyordu. Elleen çoğu beyaz insanın sahip olmayı hayal bile edemeyeceği yeteneklere sahipti ama yine de dezavantajlıydı. Çıldırııcı derecede sinir bozucu olmalı.

"İllüzyonlarının iyi olduğunu sanıyordum-"

"Bana patronluk taslamayın, Prenses." Tuhaf bir şekilde, kelimeler olması gerektiği gibi düşmanca bir ısırıkla çıkmadı. Bunun yerine Elleen'in sesi üzgündü.

"Değildim," diye ısrar etti Misaki. *"Gerçekten, Elleen, ben-"* *"Ben Whitewing, Gölge,"* diye sözünü kesti Elleen. *"Doğru."*

"Burada kal ve Firebird'ün başını daha fazla belaya sokmadığından emin ol, olur mu?" Çittten atladı ve beyaz ceketini kibarca düzeltti. *"Ben geri dönüp akşam yemeğinden önce biraz pratik yapacağım."*

"Ateş Kuşu nerede?" Misaki sordu.

Elleen bir kolunu kaldırdı ve Misaki onun işaret parmağını takip ederek Texca'nın muhafızlarıyla dövüştükleri sokağa bakan bir çatıya çıktı. Tam binanın kenarında duruyordu, kırmızı paltosunun saçakları rüzgârda dalgalanıyordu.

"Yarın sınıfta görüşürüz," dedi Elleen ve gözden kayboldu, tek yaşam belirtisi kalp atışlarının yavaşça yakındaki bir sokağa çekilmesi idi.

Elleen'in illüzyonlarının artık onu Pantera'dan koruyamayacağını anlayan Misaki aceleyle başka bir sokağa girdi. Ellerine su topladı ve bunu Robin'in bulunduğu yere doğru beton duvara tırmanmak için kullandı.

Kendini çatının kenarından yukarı çektiğinde, adam hâlâ oradaydı, apartman kompleksinin kenarında duruyordu, sırtı ona dönüktü. Robin bazı açılardan çok güçlü duyulara sahipti ama yine de nyama'ya dair genel farkındalığı eksikti. Misaki ses çıkarmazsa, şüphesiz orada durmaya devam edecek, arkasındaki insan şeklindeki soğuk noktayı asla fark etmeyecekti.

Gri gökyüzüne karşı kıpırdamadan duruyordu, rüzgâr siyah saçlarını savuruyor ve kırmızı paltosunu arkasından savuruyordu. Sert kırmızı kumaşın katmanları ceketin arkasında üst üste binerek Koli'nin tasarladığı Ateş Kuşu sembolünü oluşturuyordu.

Misaki bunun neden bir kuş olması gerektiğini hiç anlamamıştı. Ryuhon Falleya'da kuşlar, düzensizliğin, hastalığın ve yıkımın habercisi olan uğursuz figürlerdi. Ama

Çocukluğundaki efsanelere göre, kuş özelliklerine bürünen her insan bir tür şeytandı. Ancak Robin, kuşu ikinci kişiliğinin sembolü olarak almaktan onur duyduğunu açıklamıştı. Görünüşe göre, Hadealılar ve Yerli Baxaryalılar için güç veren bir yaratıktı. Kuş türüne ve kabilesine bağlı olarak bilgeliği, özgürlüğü ya da yeniden doğuşu temsil edebiliyordu. Misaki, eğer Robin bir iblisse, o kırmızı ceketin içinde güç ve özgürlük gibi görünerek iyi bir iş çıkardığını düşündü.

Koli, Ateş Kuşu paltosuna yeni özellikler eklemekten bahsetti - karanlıkla birleşmesini, parlamasını ya da yanıyormuş gibi görünmesini sağlayacak holografik lifler- ama Misaki bunun saçma olduğunu düşündü. Elbette, Robin muhtemelen gizlilik modu olan bir paltodan faydalanabilirdi ama parlamak için yardıma ihtiyacı yoktu.

Misaki doğrulurken boğazını temizledi.

Robin başını eğdi. *"Gölge."*

"Ateş Kuşu." Kollarını kavuşturdu. *"Bacağına bakmaya geldim ama görüyorum ki kara kara düşünmekle meşgulsün, ben gideyim."* Geldiği yoldan geri inecekmiş gibi döndü.

"Bacağım iyi," dedi Robin. *"Şimdilik kanamayı durduracak kadar iyi sargılandı ve daha sonra birine baktıracam. Düzeltmek için sana ihtiyacım olacağını sanmıyorum."*

"Tamir etmekten bahseden kim?" Misaki saçlarını öfkeyle savurarak geri döndü. *"Ben sadece bıçağımı geri istedim."*

Robin bir kolunu yukarı doğru kaldırdı. Gümüşü bir şekil elinden fırlayarak döndü. Misaki hançeri sapından yakaladı.

"Teşekkürler." Silahı kılıfına geri soktu ve sonra daha ciddi bir şekilde, *"Gerçekten de kabuk bağlamamı istemiyor musun?"* dedi.

Robin omuz silkti. *"İyi hissettiriyor."*

"Misaki, 'Kesin ölümün kıyısına tünemek için ona güvendiğine göre harika hissettiriyor olmalı,' dedi. Yere olan mesafeyi değerlendirmek için onun yanına geldi. *"Gerçek bir kuş olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu yükseklikten düşersen yere çakılır ve ölürsün."*

"Hayır." Robin gözlerini devirdi, sesinde Misaki'nin yeni yeni alışmaya başladığı Karythia tarzı alaycılık vardı. *"Bunu bilmiyordum."*

Misaki'nin Texca'nın muhafızlarıyla olan kavgasından kalan kan hâlâ aşağıdaki çimentoya bulaşmıştı ama adamların kendileri ortalıkta görünmüyordu.

"Ben iyi olacağım," diye ekledi. "O adamların iyi olduğundan emin olmak için kalmam gerekiyordu."

"İyi olup olmadıkları kimin umurunda?" Misaki sabırsızca konuştu. "Korkunçlardı."

"Onlar sadece Texca'nın kiraladığı güvenlik görevlileriydi. Bildiğimiz kadarıyla yanlış adamdan iş kabul etmek dışında bir şey yapmadılar."

Misaki öfkeyle, "Palalarını Elleen'e çektiler," dedi, "genç bir kıza."

"Sizinle tanıştıktan sonra bu hatayı tekrar yapacaklarını sanmıyorum. Amacın bu olduğunun farkındasınız, değil mi? Bu şehrin insanlarını yok etmek değil, onları daha iyi hale getirmek."

"Bu adamlar bu şehirde bir hafta bile yaşamadılar. Onlar yabancı."

"Sen de öylesin," dedi Robin. "Buraya ilk geldiğimde ben de öyleydim. Hayata en az savaştığımız suçlular kadar saygısızlık edersek suç savaşçısı olduğumuzu iddia edemeyiz."

Misaki, "Korkunç, düşmanca bir insanı öldürmenin hayata gerçekten saygısızlık olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Çoğu koronu bunun bir görev olduğunu söylerdi." Tüm savaşçı kültürleri -Kaigen, Yamma, Sizwe-kendini savunmak ya da masumları korumak için öldürmenin asil bir şey olduğu konusunda hemfikir.

"Ben çoğu koronu değilim." Robin, "ve bunu seninle tartışmak istemiyorum. Yaptığın şeyi savunmak zorunda değilsin. Bunu anlıyorum. Bu sadece... Bu görevlerde başka kimseyi öldürmeye çalışmayacağına söz vermeni istiyorum, tamam mı?"

Misaki kaşlarını çatı. "Benim ne olduğumu biliyorsun, değil mi? İnsanları kılıçla öldürmekle ünlü çok özel bir aileden gelen bir jijaka'yım. Düşmanlarınızın ölmesini istemiyorsanız beni neden gemiye aldınız? Neden..." Misaki durakladı, son iki aydır içini kemiren soruyu dile getirip getirmemeyi düşünüyordu. "Neden beni seçtiniz?"

Misaki bu soru üzerinde düşünmek için itiraf etmek istediğinden daha fazla zaman harcamıştı. Elbette, iki yetimhane arkadaşı takımlarında üçüncü bir koroya ihtiyaç duyduklarına karar verdiklerinde Robin ve Elleen ile zaten arkadaştı. Ama en azından Robin'in Misaki'den çok daha güçlü arkadaşları vardı. Robin ve Elleen'in gizli dünyalarına davet etmek için seçtikleri kişinin kendisi olması ona hiçbir zaman mantıklı gelmemişti.

Robin uzun bir süre cevap vermeyince endişelendi ve ağzından daha fazla kelime döküldüğünü fark etti. "Yani, sanırım benim yeteneğim

Tüm düşmanlarınızı hayatta tutmayı sevdiğiniz için insanları iyileştirmek cazip geliyordu."

"Onlar benim düşmanım değil," dedi Robin, "ve bunun senin yeteneklerinle hiçbir ilgisi yoktu."

"O zaman neden?" Misaki bastırdı.

"Seni bu yüzden seçtim... çünkü bu gibi konularda benimle mücadele edeceksin. Dünyayı benim göremediğim bir şekilde görüyorsun ve bu..." Onun meraklı bakışlarından gözlerini kaçırdı, görünüşe göre gözleriyle buluşmak istemiyordu. *"Bu benim için önemli."*

"Gerçekten mi?" Misaki başını öne eğdi. "Dünyayı seninle aynı şekilde gören insanlarla çalışmak isteyeceğini düşünmüştüm." Herkesin istediği bu değil miydi? Benzer zihinlerden oluşan bir topluluk?

"Bence bu bir hata olur," dedi Robin. "O zaman aptallık ettiğimi bana kim söyleyecek?"

"Elleen yapardı," dedi Misaki. "Sana hatalı olduğunu söylemeye bayılıyor ve seninkinden tamamen farklı bir kişiliği var."

"Elbette, ama yine de aynı yerden geliyoruz. Bu yönden kardeş gibiyiz. İkimizin de sorgulamayı düşünmeyeceği, belki de sorgulanması gereken pek çok şey var. Bu, göze alamayacağımız türden bir körlük."

Misaki eğlenerek, *"Ne yaptığınızı sorgulayacak birini bulmanın zor olacağını sanmıyorum,"* dedi.

"Evet, ama... senin gibi biri değil. Pek çok insan kendini daha iyi, daha akıllı ya da daha asil hissetmek için benimle tartışır. Sen bunu yapmazsın. Sen iyi bir insansın."

Şaşkınlık Misaki'yi susturdu. Bu şaşkınlığı hemen ardından rahatsız edici bir suçluluk duygusu takip etti ve bir iç çekti.

"Dinle... Texca'nın sırtına ateş ettiğim için özür dilerim, tamam mı?" dedi isteksizce. *"Haklısın. Asilce değildi."* Babası olsa utanırdı. Bir dövüşçüyü öldürürken gözlerinin içine bakman gerekirdi; bunu herkes bilirdi.

"Misaki, insanlara arkadan ya da yukarıdan saldırman ya da rögarlardan üzerlerine atlamaktan gerçekten umurumda değil," dedi Robin, onu yine şaşırtarak. *"Sokak dövüşleri her zaman dağınık ve hile dolu olur."*

"Peki," dedi Misaki, kafası karışmış bir şekilde, *"o zaman sorun nedir?"*

Robin bıkkın bir iç geçirdi. *"Dizlerine saldıramaz mıydın?"*

"Arka taraf daha büyük bir hedef," dedi savunmacı bir tavırla. "Bu buz mızraklarını herhangi bir mesafeden nişan almak zordur. Bakın, kimseyi öldürmek istememenizi anlıyorum ama tehlikeli bir suçluyu öldürmekle kaçmasına izin vermek arasında bir seçim yapmanız gerekiyorsa-"

Robin kararlı bir şekilde, *"O zaman kaçır,"* dedi.

"Yani herkesin yaşamasını önemsiyorsun ama temiz dövüşüp dövüşmemeyi önemsemiyorsun öyle mi?" Misaki kafası karışmış bir şekilde sordu.

"Sanırım her zaman çocukça bir temiz dövüş kavramım vardı." Robin kollarını kavuşturdu. *"Bana göre 'temiz bir dövüş' dünyayı olduğundan daha temiz bırakan bir dövüştür, daha kanlı değil."*

Misaki gülmek istememişti -Robin çok ciddi görünüyordu- ama elinde değildi. *"Bu sadece çocukça değil, seni aptal. Bu delilik."* Ve yine de çok tatlı. Robin gibi. *"Hiç mantıklı bile değil."*

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya birinin gitmesine izin verirsiniz ve bu kişi Yaotl Texca gibi tek seferlik karanlık bir katil değilse? Ya bu kişi bir seri katil, deli ya da kan davası güden biriye? Ya onları serbest bırakmak başka insanları da tehlikeye atarsa?"

"O zaman bunun sorumluluğunu ben alıyorum," dedi Robin kararlılıkla. *"Onlar yakalanana kadar uyumayacağım."*

"Ve bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" *"Yaramak zorunda."*

Misaki bir an için arkadaşını inceledi. *"Robin... Ateş Kuşu... insanlar ölüyor,"* dedi. *"Burası hakkında duyduklarıma göre, insanlar burada sürekli ölüyor. Bu bir avuç hayat senin için neden bu kadar önemli?"*

"Çünkü kimse onlara sahip çıkmıyor."

"Buna değmedikleri için olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

Robin ona sertçe döndü, kömür gözleri parlıyordu. *"Şuraya bak."* Misaki'nin daha önce Texca'nın muhafızlarını indirdiği kaldırımdaki birkaç kan lekesini işaret etti. *"O adamların bu sokaktan nasıl çıktıklarını biliyor musun?"*

"Şey, bir yetenek gönderdin. Polisin ambulans çağırmadığını biliyorum ama birinin çağıracağını düşündüm." Gerçi şimdi düşününce hiç siren sesi duymadığını fark etti.

Robin başını salladı. *"Buraya yakın bir adyn-run yolu var."*

"Bir waysis mi?" Misaki bu Karythia terimini daha önce duyduğunu biliyordu ama ne anlama geldiğinden hiçbir zaman tam olarak emin olamamıştı.

"Tarafsız bölge," dedi Robin, "tüm büyük çeteler tarafından tanınan güvenli bir sığınak. Bir sığınağa sığınan bir kişiye saldıramazsınız; bu sokak kurallarına aykırıdır."

Misaki, *"Burada herhangi bir onur kuralı olduğunu bilmiyordum,"* diye itiraf etti.

"Hükümet tarafından tanınan hiçbirisi yok. Şehrin bu kısmındaki herkes, dünyanın geri kalanının bağlı olduğu teonit güçler tarafından ezilmiş ya da terk edilmiş ama onlar pes etmiyor. Bunun yerine burada kendilerine bir hayat ve kültür kurmuşlar. Mükemmel değil ama korunmaya değer, her ne kadar yönetici theonitler, politikacılar ve polis aksi yönde karar vermiş olsa da."

"Eğer buradaki insanlar gerçekten çabalıyorsa, o zaman burası nasıl bu kadar dağınık?" Misaki meydan okudu. *"Nasıl oluyor da hâlâ bu kadar fakir ve eğitimsizler?"*

"North End'in yaklaşık yarısının Yerli Baxarialılar tarafından doldurulduğunu düşünün. Yammanka sömürgecileri gelip üçte birini öldürene, diğer üçte birini köleleştirene ve son üçte birini de Falleka evliliklerine zorlayana kadar durumları iyiydi."

"Doğru." Ishihama'daki jaselihu Misaki'ye her zaman Abiria ve Carytha yerlilerinin daha güçlü Yammankalu'larla evlendikleri için minnettar olduklarını söylediler. Carytha'da tanıştığı Yerli Baxarialılardan bunun gerçeklerden çok uzak olduğunu hemen anlamıştı. Görünüşe göre dünyadaki herkes güçlü bir soydan gelmeyi özerklikleri için iyi bir takas olarak görmüyordu.

"Adynler daha da dezavantajlı durumda," diye devam etti Robin. *"Yammankalu'nun Yerlilerden çaldığı toprakları işlemek için buraya köle olarak getirildiler ama azat edildiklerinde kendilerine ait hiçbir mülk verilmedi. Yerli Baxaryahıların bazıları en azından fiziksel olarak Kelenduguka ile rekabet edebilir, ancak Adynler buna bile sahip değil. Ailenizden size bir mülk, önemli bir isim ve inanılmaz güçler miras kaldığında yargılamak kolaydır."* Robin'in sesi kızarmıştı. *"Yoktan bir hayat kurmanın ne kadar kolay olduğunu sanıyorsun?"*

Misaki sessizce, *"Sadece Adynlerden ve Yerli Karythialılardan bahsetmiyorsun,"* dedi. *"Kendinden bahsediyorsun."* Karytha'ya hiçbir şeyi olmayan bir mülteci olarak geldiğinden, bu insanlarla bu kadar güçlü bir şekilde özdeşleşmesine şaşmamak gerekirdi.

"Ne?" Robin şaşırmış görünüyordu. *"Hayır. Yani ben çoğu North End'liden çok şanslıyım. Elbette, Elleen ve ben bu gecekond mahallelerinde mülteciydik ama*

Birçok Livingston yetimi, kendilerini bir Theonite akademisine kabul ettirecek kadar iyi güçlere sahiptir."

"Sizi özel kılan güçleriniz değil," dedi Misaki, "ikiniz de."

Babası her zaman bir dövüşçüyü eğitemeyeceğin şeyler olduğunu söylerdi.

-Ruh, cesaret, kendinden daha büyük bir şey olabilme yeteneği. Robin, cesur ve özverili olduğunu iddia eden yüzlerce koroniye benzemiyordu. Bu gecekondlu mahallesindeki en pis dilenciye korumak için gerçekten ölebilirdi. Gülünçtü, güzeldi ve Misaki'yi korkunç bir endişeye sürüklüyordu.

Robin'in dediği gibiydi: sokak dövüşü dağınık ve hile doluydu. North End'deki çetelerin onur kurallarına bağlı olduğunu iddia edebilirdi ama Misaki onun gibi dürüst bir çocuğu koruyacak kurallar olmadığından emindi. Orada durmuş, bu sokaklardaki canavarların Robin'in iyiliğinden nasıl faydalanabileceklerini, ona neler yapabileceklerini düşündükçe midesi bulanıyordu... Mesele onun ölüp ölmeyeceği değildi. Mesele, tüm ruhu bozulmadan çabucak mı yoksa dünyanın kötülükleri içindeki iyimserlik kırıntılarını söküp attıktan sonra yavaşça mı öleceğiydi.

Robin güçlü bir dövüşçüydü ama bir devi devirmek için sadece kararlı bir şekilde yerleştirilmiş bir iğnenin yeterli olduğunu herkesten iyi biliyordu. Bazı dövüşleri ancak rakibinizden daha acımasız davranarak kazanabilirdiniz. Gerçekten tehlikeli bir rakibe karşı bir anlık tereddüt ya da yumuşaklık Robin'in hayatına mal olabilirdi. O ışık sönerdi. Bu düşünce Misaki'de çılgınca, önlenemez bir panik yarattı.

"Ama öldürebilirsin," dedi ve bu bir yalvarış, bir talep gibi geldi, "eğer gerçekten, gerçekten zorunda olsaydın."

"Hayır."

"Seri katil bile değil mi? Tecavüzcü? Düşmanlarını vahşi hayvanlarla besleyen şu cadı doktoruna ne demeli?"

Robin başını salladı. *"Bunu yapmak bana düşmez. Dünyanın kendi adalet anlayışını bir Adyn şehrine dayatmaya çalışan başka bir güçlü Theonite'a ihtiyacı yok. Ben böyle biri olmayacağım."*

"Peki ya kendi hayatını kurtarmak için?" diye sordu. "Eğer iş senin ya da düşmanın hayatına gelirse-"

"Onları ölüm olmadan durdurmanın bir yolunu bulacağım."

"Ama eğer yapamazsan," diye bastırdı. "Eğer çok güçlülerse, başka bir yol yoksa, o zaman öldürecek misin?"

Robin tereddüt etmeden, *"Hayır," diye cevap verdi. "Bakın, Livingston'ın ilk suç savaşçıları insanları öldürdü ve hepsi de zamanından önce vahşi bir şekilde öldü."*

"Oh, güzel," dedi Misaki, sıkıntısını gizlemek için yeni keşfettiği Karythia alaycılığını kullanarak. "Bu çok güven verici."

"Demek istediğim şu ki, suçlular sizi bıçaklamadan onları bıçaklamaya çalışmak her zaman iyi bir strateji olmayabilir."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey," diye tersledi Misaki, "ve bugün zaten bir sürü aptalca şey söyledin." Livingston sokak dövüşçülerinin nasıl çalıştığını bilmiyordu ama her kılıç ustası ilk vuruşu yapmanın çok önemli olduğunu bilirdi.

"Sadece işleri daha iyi hale getirmeye çalışıyorum." "Sen bir aptalsın."

Robin omuz silkti. *"Kardeşim de küçüklüğümüzden beri aynı şeyi söylüyor. Bu benim fikrimi hiç değiştirmedir."*

Misaki bir süre Robin'e baktı, yanağının içini ısırды, içinde garip bir öfke kabarıyordu.

Sonra onu itti.

Genelde zarif olan dövüşçü haysiyetsiz bir ciyaklama sesi çıkardı ve Misaki onun gerçekten düşeceğini, yani onu gerçekten öldürdüğünü düşündüğü, kalbinin sıkıştığı bir an yaşadı ama çatının kenarında dengesini zar zor korumayı başardı.

"Misaki!" Ona döndü, ateşi öfkeyle yükseliyordu. *"Bu da neydi böyle?"*

"Bilmiyorum..." Yüzündeki öfkeyi görmek, ölmek istemediğini bilmek ne kadar da rahatlatıcıydı. *"Aklının başında olduğundan emin olmam gerekiyordu."*

"Neyin var senin?"

"Ölmeni istemiyorum."

"Misaki." Başını iki yana salladı. *"Ne yaptığını sanıyorsun bilmiyorum ama ben kendi başımın çaresine bakabilirim."*

"Yapabileceğini biliyorum," dedi. "Sadece yapacağından emin değilim." "Yapacağım."

"Gerçekten mi? Peki Yaotl Texca boynunuza palayı dayamadan önce bugün onu kaç kez alt edebildiniz? Kaç kez

Bunu hak etmeyen bir suçluyu kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye mi atacaksın? Ölmeden önce bunu ne kadar sürdürebileceğini sanıyorsun?"

"Eğer bu iş için öldürmem gerekiyorsa, o zaman ölmüş olmalıyım. Haklı olduklarını düşündükleri için hayatlarını başkalarınınkinin önüne koyan çok fazla Theonit gördüm. Ben onlardan biri olmayacağım."

"Anlamıyor musun? Öleceksin!"

"O zaman doğru öleceğim!" Ona doğru adım atıyordu ki yaralı bacağı tutmadı ve düştü.

"Robin!" Misaki ileri atıldı ve tam ona uzanırken elini yakaladı.

En sağlam duruşunda bile ikisini birden sabitleyecek kadar ağır olmadığını bilen Misaki tüm ağırlığını geriye doğru verdi. Birlikte beton çatıya devrildiler, Robin onun üzerine düştü. Robin kendini elleriyle tutarak vücudunun onunkine çarpmasını engelledi ama Misaki bir sıcaklık dalgası içinde bunun şimdiye kadar en yakın oldukları an olduğunu fark etti.

Büyük Nagi! Başı dönerek düşündü. *O çok sıcak!* Mavi alevli Mathaba gibi kabarcıklı, acımasızca sıcak değil. Sadece... sıcak. Nefes verdi ve sıcaklık Misaki'nin soğukluğunu buhar haline getirerek onu bir buhar bulutu içinde yıkadı. Misaki yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti.

"Affedersiniz!" Çok yüksek sesle söyledi.

"Özür dilerim." Robin ondan uzaklaştı ve Robin, Robin'in üstün duyularına sahip olmadığı için şükrederek oflayıp puflayarak doğruldu. Eğer olsaydı, kızgın dış görünüşü içinde kalbinin nasıl çırpındığını hissederd. Gerçi şimdi dinlediğine göre, onun kalbi de oldukça hızlı atıyordu. *Acaba o...* Az önce ölüme yakın bir deneyim yaşamıştı. Muhtemelen nedeni buydu.

"Teşekkür ederim," dedi ciddiyetle. *"I-"*

"Bunu bir daha asla yapma!" Misaki sesindeki duygu yoğunluğuna şaşırarak patladı. Bu Robin'i de sersemletmiş gibiydi ve ona göz kırptı.

"Ne yapmak?" diye sordu. *"Bir binadan düşmek mi?"*

"Beni böyle korkutuyorsun! Sana kenara bu kadar yakın durmamı söylemiştim, seni aptal! Sana söylemiştim!"

Misaki ona bakarken, yanakları kızarmış, öfkeyle kabarmış bir halde, kendi amacı önünde şekillenmeye başladı.

Robin şaşkınlık içinde, *"Beni iten sensin,"* dedi.

"Beni davet eden sendin," diye tersledi.

"Neden bana bu kadar kırgınsın?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum!" Misaki kelimeleri düşünmeden haykırdı. Robin'in gözleri fal taşı gibi açılırken, yüzündeki kızarıklığın arttığını ve tüm yüzünü pembenin parlak bir tonuna dönüştürdüğünü hissetti.

"Sen... ne?"

"Sana saygı duyuyorum," diye düzeltti, yanakları hâlâ yanıyordu. *"Öldürmeyeceğinize saygı duyuyorum ve gelecekte kılıçlarımla daha dikkatli olmaya çalışacağım, ama bir şeyi anlamanızı istiyorum."*

"Öyle mi?" Robin ihtiyatla konuştu.

"Eğer hayatının tehlikede olduğunu düşünürsem, senin için öldürürüm." "Ne? Bunu yapmanı istemiyorum."

"Bu sana bağlı değil."

"Bu şehirde kimseyi öldürmeni istemiyorum."

Misaki, *"O zaman kendini ölümcül tehlikeden uzak tutsan iyi edersin,"* dedi.

"Ne?"

Misaki, Robin'in üzerinde durmak için ayağa kalkarak, *"Oldukça basit,"* dedi. *"Değerli katillerini ve uyuşturucu satıcılarını güvende tutmak istiyorsan, seni öldürmelerine izin verme. Senden tek istediğim kendini hayatta tutman. Bunu yapabilirsin, değil mi?"*

Robin bir elini yüzüne götürerek iç çekti. *"Bir yardım teklifini ancak sen tehlide dönüştürebilirsin."*

"Sadece kendi hayatın konusunda daha dikkatli olacağına söz ver." "Bu çok garip."

"Söz ver bana!"

"Tamam. Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Ertesi sabah Misaki erkenden uyandı ve Fieldstone Kulesi'ndeki Koli Kuruma'yı görmeye gitti. Birinci sınıfların genellikle kendilerine ait özel atölyeleri olmazdı ama birinci sınıflar genellikle kendi bilgisayarlarını ve holografik projektörlerini de yapamazlardı.

Tajaka masasının üzerinde kambur duruyordu, geniş elleri örümcekler gibi işinin üzerinde sıçırıyordu. Çoğu numuwu teonit hızını pek kullanmazdı; Koli bunu parmaklarını beyni kadar hızlı hareket ettirmek için kullanıyordu.

"Numu Kuruma?" dedi ve kapıyı iterek açtı. *"Böldüğüm için üzgünüm -"*

"Sana söyledim, sadece Koli iyi."

"Koli..." Böylesine ünlü bir aileden gelen bir demirciye tanıdık bir hitapta bulunmak garip hissettirdi. *"Üzgünüm ama bana verdiğiniz bıçaklardan*

birini kaybettim."

"Koumbia'lı dostlarımın bunları ne kadar sürede dövdüğünü biliyor musun?" Koli bir numu için kötü bir silah ustasıydı ama diğer zanaatkârlarla o kadar geniş bir ağ kurmuştu ki bunun bir önemi yoktu. Hiçbirinin anlamadığı karmaşık teknik işler karşılığında tasarımlar hazırlıyor ve metal işçiliğini kardeşlerine, kuzenlerine ve arkadaşlarına yaptırıyordu.

"Özür dilerim. Yerine yenisini almamız mümkün mü?"

"O bıçaklar ikizdi, Misaki. Sadece birini değiştirip setin aynı olmasını bekleyemezsiniz."

Zanaatkârlar, diye düşündü Misaki öfkeyle. "Tamam, eğer bu sizi rahatsız ediyorsa, başka bir çift alırım. Ne kadar ödersem ödeyeyim-"

"Ailemin hayatınızda görmediğiniz kadar çok parası var, Prenses."

"Tamam..." Misaki kararsızca konuştu. Koli Kuruma'yı aylardır tanıyordu ama davranışları hâlâ kafasını karıştırıyordu.

"Siz önemli koronilerin her zaman numuwu'nun korunması ve himaye edilmesi gerektiğini düşündüğünüzü biliyorum ama ben para için çalışmıyorum."

Misaki buna ne diyeceğinden emin değildi. Neden bu kadar suçlayıcı bir tavır takındığını bilmiyordu; numuwuların büyük çoğunluğu yaşamak için koro desteğine ihtiyaç duyuyordu. Koli'nin muazzam zengin ailesi, dünyada kendi multi-milyon-walla şirketlerini yönetme hakkı için savaşmış ve kazanmış birkaç numu klanından biriydi. Kaigen'de böyle bir örnek yoktu.

"Ben hiçbir şey söylemedim-"

"Anla Misaki, seni, Robin'i ve Elleen'i istediğim için tedarik ediyorum. Buna saygı duy ve bana bir daha para teklif etme. Daha fazla hançere ihtiyacın olursa, senindir."

"Ben-um... Aslında seninle bu konuda konuşmak istiyordum, Numu Ku-Koli. Hançerlerden uzaklaşabileceğimi düşünüyordum. I..." Durakladı. "Bir kılıç istiyorum."

Bu, Koli'nin kaşlarını kaldırarak sandalyesinde dönmesine neden oldu.

"Ne?" Misaki onun dikkatli bakışları altında utanarak sordu.

"Hiçbir şey. Bana silah almak için ilk kez geldiğinde bir kılıç önerdiğimi hatırlıyor gibiyim. Bana gerçekten anlamsız bir şey söylemiştin. Neydi o?" Gözlerini kısmıştı. "Kılıç bir erkeğin silahı mı?"

Misaki kaşlarını çattı. "Biliyor musun, boş ver. Eğer yardım etmek istemiyorsan, kendim yeni bir silah alabilirim." Gitmek için döndü ve Koli tekrar konuştuğunda neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi:

"Özellikler?"

Kıpırdamadan durdu, bir elini kapının pervazına dayadı.

"*Sıra dışı bir şey değil,*" diye karar verdi bir süre sonra. "*Sadece o hançerlerden daha uzun menzilli bir bıçağa ihtiyacım var, gerekirse birkaç cesedin içinden geçebilecek kadar keskin bir şey.*"

"*Aman Tanrım. Suikast mi planlıyorsunuz, Prenses?*"

Eli kapının pervazına sıkıca yapıştı. "*Umarım öyle değildir.*"

Misaki'nin o günkü bir sonraki durağı ana spor salonuydu. Daybreak'e geldiğinden beri açık ileri seviye kılıç antrenmanlarından kaçınmıştı. Yılın başlarında eğlenmek için birkaç acemi antrenmanına katılmıştı ama hiçbir zaman daha ciddi öğrencilere katılması gerektiğini düşünmemişti. Yetenekli olsa da kılıç onun için hiçbir zaman ciddi bir uğraş olmamıştı. Nasıl olabilirdi ki? O bir kızdı. Ama o sabah, spor salonunun cam kubbesi altında ileri düzey kılıç öğrencilerine katıldı.

Daybreak'in usta kılıç eğitmeni Mekan Wangara, acemi talimlerinin gözetimini genellikle oğlu Kinoro'ya ya da diğer yüksek rütbeli öğrencilerinden birine devrederdi, ancak yıpranmış yaşlı koro her zaman ileri düzey talimleri kendisi denetlerdi. Bugün de tribünde durmuş, içeri süzülen öğrencileri izliyordu. İleri seviye antrenmanlar herkese açıktı, ancak Wangara'nın boyundan büyük işlere kalkışan öğrencileri acemi grubuna aldığı biliniyordu.

Misaki, bazıları Daybreak'e katıldıkları üç ya da dört yıldır sadece kılıçla eğitim gören bu gruba ayak uydurabileceğinden emindi. Bununla birlikte, hepsi eğitim eşleri bulmak için ayağa kalktığında kendini acınacak kadar küçük hissetti. Kendi yaşındaki insanlar arasında boyu kısaydı ve bu öğrencilerin hepsi ondan iki ila dört yaş büyüktü.

Kahverengi tenli bir Biladuguka kızı Misaki'ye acıdı ve onunla birlikte talim yapmayı teklif etti. On beş yaşlarında, ikinci ya da üçüncü sınıfta görünüyordu.

"*Ben Azar Tarore.*" Kız Misaki'yi Yammanka usulü selamladı, jijaka'nın elini eline aldı ve dudaklarını parmak eklemlerine dokundurdu.

"*Doğru.*" Misaki jeste karşılık vererek dudaklarını garip bir şekilde Tarore'nin parmak eklemlerine çarptı ve kabalık etmeden olabildiğince hızlı bir şekilde elini bıraktı. Tajakalu'nun bu kadar çok dokunmasına alışmamıştı ve alışabileceğinden de emin değildi. Açıklanamaz bir şekilde sıcağa aldırmıyordu ama soğuk teninin onları rahatsız ettiğini biliyordu ve bu onu her zaman utangaç hissettiriyordu... gerçi Robin hiç aldırmıyor gibiydi- Kendini silkeledi ve kızın gülümsemesine karşılık verdi.

"*Ben Misaki Tsusano. Sizinle tanışmak bir zevk, Koro Tarore.*"

"Sadece Azar, lütfen," dedi kız kutudan alıştırma kılıçlarını seçmeye giderken.

Buradaki bokkenler Misaki'nin memleketinde kullandıkları gibi ahşap değildi. Bunun yerine, aşırı hevesli bir tajakanın elinde alev almayacak bir tür sentetik malzemeden yapılmışlardı. Carytha'da ağaçlar dışında pek az şey ahşaptan yapılmıştı. Ülke nüfusunun yüzde kırkıdan fazlası tajaka olduğundan, ahşap pratik bir yapı malzemesi değildi.

Usta Wangara Misaki'nin tanımadığı bir talimin adını seslendi ve diğer dövüşçüler sentetik bokkenleri birbirine vurarak harekete geçti. Deneyimine rağmen Misaki Yammanka terminolojisine ve eğitim yöntemlerine alışık değildi.

"Bu tatbikatı daha önce yaptınız mı?" Azar sabırla sordu.

"Hayır," dedi Misaki, yanlarındaki bir çift öğrencinin hareketleri bir, iki, üç kez yapmasını dikkatle izleyerek.

"Awa, sana yol gösterebilirim."

"Sorun değil." Misaki'nin gözleri diğer iki öğrenciyi dördüncü kez sırayla takip etti. *"Ben hallederim."*

"Ne-?"

"Ben hallederim. Lütfen, gel bana, Koro Azar."

Azar ilk saldırdığında, sanki çok sert vurursa Misaki'yi kırabileceğinden endişeleniyormuş gibi nazıkçe saldırdı. Misaki buna alışkındı ama Azar Misaki'yi hareket halinde görür görmez hızını ve gücünü artırdı.

"Sen nereden geldin?" Azar, Üstat Wangara talimlere ara verdiğinde sordu.

"Ben Shirojima'danım, Kaigen."

"Neden seni daha önce bu antrenmanlarda görmedim?"

"Ben-um..." Misaki omuz silkti, gerçekten açıklamak istemiyordu.

Daybreak'teki diğer kızlar büyüüp ev hanımı olma fikrine tiksintiyle tepki verme eğilimindeydi. Misaki'nin derin ve huzursuz bir parçası, hırçınlığının sürpriz değil beklenti olduğu bir yerde olduğu için rahatlamıştı. Aynı derecede derin olan bir başka parçası ise kültürünü, onu anlamadığı açıkça belli olan bu yabancılara karşı savunma ihtiyacı hissediyordu.

"Sana kim öğretti?" Azar sordu.

"Babam."

"Oh. O bir asker mi?"

"Hayır." Bu anlaşılabilir bir varsayımdı. Çoğu ülkede, en yetenekli savaşçıların hepsi orduya katılmıştır. Kaigenese İmparatorluğu çoğunlukla

Shirojima ve diğer vilayetlerdeki koro evlerini silahlandırmak ve eğitmek için kendi çekirdek vilayetlerinden askere aldılar.

Azar'ın daha fazla sorusu olduğu belliydi ama Üstat Wangara onları sıralarına geri çağırdı. İkinci talim daha zordu ve Misaki kendine geldiğini hissetti. Azar, Misaki'yi meşgul edecek kadar iyiydi, ancak duruşları dar taraftaydı ve omuzlarında çok fazla gerginlik taşıyordu. Misaki bunu söylemedi elbette. Azar bir üst sınıf öğrencisiydi; bu uygun gelmedi.

Daha ileri alıştırımlara geçtiklerinde Azar, Misaki'nin beceri seviyesini kavramaya başladı.

"Büyük Falleke!" diye haykırdı. *"Hiç bu kadar hızlı duruş değiştiren birini görmemiştim!"*

"Ben küçüğüm." Misaki iltifatı omuz silkerek savuşturdu. *"Ağırlık merkezim düşük."*

Bazı koronilerin aksine, Azar'ın Misaki'nin becerisine verdiği ilk tepki savunmacı ve rekabetçi olmak değildi. Heyecanlı görünüyordu.

"Bir dahaki sefere Kinoro ya da dördüncü sınıf öğrencilerinden biriyle talim yapmalısın," dedi Üstat Wangara talimleri sonlandırdığında, *"senin seviyene daha yakın biriyle."*

Misaki, Kinoro Wangara'nın antrenmanlarına göz atmıştı ve Azar'ın onun seviyesine yakın olduğunu söylerken cömert davrandığını biliyordu. Ya da yetkin bir dövüşçü ile bir dahi arasındaki farkı anlamamıştı.

Kısa bir aradan sonra Üstat Wangara öğrencileri spor salonunun zemininde işaretlenmiş dövüş çemberlerinden birinin etrafında topladı.

"Şimdi ne oluyor?" Misaki Azar'a fısıldadı.

"Bilmiyor muydun? İleri seviye antrenmanlar her zaman maçlarla biter. Herkes en az bir kez dövüşür."

"Oh," dedi Misaki şaşkınlıkla. *"Eğlenceli."*

Azar yüzünü buruşturdu. *"Bazen,"* dedi. *"Bazen korkutucu oluyor."*

Üstat Wangara ellerini birbirine vurarak grubu dikkat kesilmeye çağırdı ve konuşma kesildi.

"Bu kadar mola yeter çocuklar." Kılıç ustası asla yüksek sesle konuşmazdı; konuşmak zorunda da değildi. Herkesin duymak için öne eğildiği türden biriydi. *"Dövüş zamanı."*

"İkinci bir yüzük için hakemlik yapmamı ister misin, Baba?" Kinoro teklif etti.

"Hayır, başlangıç olarak hakemlik yapacağım," dedi Üstat Wangara, "ve dövüşçülere gelince..." Ellerini ovuşturdu ve çemberin etrafındaki öğrencileri incelemek için döndü. *"Sen."* Misaki'yi işaret etti ve Misaki şaşkınlıkla doğruldu. *"Yeni çocuk. Puan maçlarına aşına mısın?"*

Misaki içten içe yüzünü buruşturdu. Uluslararası kılıç müsabakalarının puanlama stiline aşınaydı; sadece bunun üzerinde pek düşünmemişti.

Tajakalu, her iki dövüşçüyü de fiziksel sınırlarına kadar zorlayan ve yaratıcılık ve gösteriş için çok fazla fırsat sağlayan sefil, uzun süren mücadelelerden gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Kılıç maçlarında bu durum, pratik kılıçları olan dövüşçülerin gerçek silahlarla yapılan bir dövüşte her ikisinin de öleceği noktayı çoktan geçmelerine izin veren saçma bir puan sisteminde kendini gösterirdi.

İlk ölümcül olabilecek vuruş beş puan değerindeydi. Bundan sonraki her ölümcül olabilecek vuruş iki puan değerindeyken, kan akıtacak ancak ölümcül olmayacak her vuruş sadece bir puan değerindeydi. Hakem hiç ara vermeden puanları gördüğü gibi söylerdi. Her ne kadar ilk öldürücü darbeye beş puanlık bir kredi sağlasa da, bu durum ne yazık ki gerçekçi değildi.

Misaki, Robin'in her hafta yarım düzine suçluyla ölmeden dövüşebileceğini düşünerek kendini kandırmasına izin veren şeyin tam da bu dövüş yaklaşımı olduğundan şüpheleniyordu. Çeliğine değen her Shirojima kılıç ustası, gerçek bir dövüşçünün rakibini tek bir kesikle yere serebilen kişi olduğunu bilirdi. Öte yandan, eğer North End ve Livingston'da suçluları öldürmeden kesip biçmeyi planlıyorsa, sürekli nokta dövüşü Misaki'nin işine yarayabilirdi...

"Eee?" Wangara Usta sordu ve Misaki bir an için ona aptal aptal baktığını fark etti.

"Evet, Koroba," dedi küçük bir sesle. *"Puan maçlarına aşınayım."*

"Mükemmel. Bizimle ilk seferin olduğu için, ilk seçimi sen yapacaksın." "Ne?"

"Savaşmak için birini seç."

Misaki grubu taradı, seçeneklerini tarttı - hiçbirini tanımıyordu. Kendini çelikleştirdi ve rakibinin adını söylemeden önce omuzlarını geriye çekti.

"Kinoro Wangara."

Spor salonu sessizliğe gömüldü.

Bu küstahça, kibirli ve Misaki'nin genelde yaptığı türden bir şey değildi ama sözünü yerine getirmek istiyorsa Misaki'den daha fazlası olması gerekiyordu. Orta halli bir kılıç dövüşçüsü Robin'i koruyamazdı.

Diğer öğrenciler arasında mırıltılar yükselirken Üstat Wangara ona yeni bir ilgiyle bakıyordu.

"Ringe çıkmadan önce şunu sormak gerektiğini düşünüyorum: Kime meydan okuduğunuzu anlıyor musunuz?"

"Evet, Koroba."

"Yeterince iyi." Wangara oğlunun çembere girmesi için başıyla işaret etti ama Kinoro tereddüt etti. Bakışları babasından Misaki'ye, oradan da tekrar babasına kaydı.

"Emin misin, Baba?" dedi.

"Evet," dedi kılıç ustası kısaca. *"Yerlerinize geçin."*

Genç Wangara hâlâ tereddüt ediyordu. *"Emin misin?"* diye sordu Misaki'ye.

Kinoro Wangara on altı yaşındaydı - Misaki'den iki yaş büyüktü - tipik Sizvanyalı koyu teni ve dövüşürken bir saç bağıyla geriye çektiği siyah örgüleri vardı. Bir orman kedisi gibi yapılıydı, uzun bacakları inceydi ama kasları dalgalanıyordu.

"Kabalaşma Kinoro," diye azarladı Wangara Usta. *"Dövüşmek istediğini söyledi. Kıza biraz saygı gösterin."*

Kinoro rahatlayarak ringe çıktı ve Misaki de onun karşısındaki yerini aldı. Etraftaki öğrenciler çığlıklar atıyor ve el çırpıyorlardı. Bu Kaigeneli olmayanların, dövüşçüler dövüşürken bağırıp çağırmak, tepinmek ve her türlü dikkat dağıtıcı gürültüyü çıkarmak gibi çileden çıkarıcı bir alışkanlıkları vardı. Onlara göre, yardımcı oluyorlardı. Övgü ve şarkının bir insana güç kazandırabileceğine dair tuhaf bir fikirleri vardı. Bir Yammanka jaseli'nin işinin çoğu koronu takip etmek, onlardan bahsetmek ve başarılarını şarkılarla anlatmaktan ibaretti.

Misaki bir şarkının insanı nasıl güçlü kıldığını hiç anlamamıştı. Güç insanın içinde doğar ve ruhunun sözsüz derinliklerinde yaşırdı. Bir soyun gücü hakkında şarkı söylenmezdi; bu, sahibinin bildiği ve başkalarının tanık olduğu bir şeydi. Kaigenese koronu nadiren onları takip eden jaseliwu'lara sahipti. Gerçek gücün söze ihtiyacı yoktu. Kendi adına konuşurdu.

Otomatik olarak eğildi, elleri yanlarında, bokken sağ kolunun arkasında ters bir tutuşla duruyordu. Yay, dövüş ritüelinin bir parçası değildi.

Ama maça başka türlü başlamak yanlış olurdu. Kinoro, her Kaigeneli kılıç ustasının yapacağı gibi yayı yumuşak bir şekilde iade etti ve Misaki, Wangaraların Sizwe'den Ranga'ya ve Biladugu'ya kadar dünyanın dört bir yanında farklı stillerde eğitim vermeleriyle ünlü olduklarını hatırladı. Bu çocuk neredeyse kesinlikle daha önce onun gibi bir Kaigeneli ile eğitim görmüştü. Onun numaralarını biliyor olabilirdi ama Misaki onunkilere aşına değildi.

"Duruşlarınızı alın," dedi Wangara Usta.

Misaki bokkenini babasının ona öğrettiği standart hazır pozisyonda orta savunmaya kaldırırken, Kinoro tanımadığı garip, kediye benzer bir duruşa geçti. Yavaş bir nefes alarak onu bir suçlu olarak görmeye çalıştı. Robin'e zarar vermesini engellemek zorundaydı. O-

"Dövüş!"

Kinoro bir top mermisi gibi ileri fırladı. Bokkeni, Misaki savunmaya bile başlayamadan ortasına doğru kaydı.

Wangara Usta seslendi, *"Beş puan - Kinoro!"*

Ve dövüşün sonu, diye düşündü Misaki, az önce kendisine çarpan alıştırmacı kılıcıyla hiçbir ilgisi olmayan mide bulandırıcı bir hisle.

Ama bunlar tajaka kurallarıydı ve dövüş devam etti. Misaki kendi bokkenini Kinoro'nun boynuna doğru savurarak karşılık vermeye çalıştı ama Kinoro o kadar hızlı geri sıçradı ki silahı savurduğunda menzilin dışına çıkmıştı. İkinci bir kesik için kılıcı çevirme aşamasındaydı ki Kinoro bu kez bacağına bir darbe daha indirdi.

"Bir puan, Kinoro!"

Kılıç ustasının oğlu Misaki'ye karşı mümkün olan her türlü fiziksel avantaja sahipti; boyut, güç, hız, esneklik ve en sinir bozucu şey de bunların hiçbirine ihtiyaç duymamasıydı. Yetenekleri Misaki'ninkileri o kadar geride bırakmıştı ki, muhtemelen herhangi bir fiziksel engelle bile onu alt edebilirdi. Her çalım onu tuzağa düşürmek için mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti, her vuruş kusursuz bir şekilde yerleştirilmişti. Ayak hareketleri o kadar ustacaydı ki, zaman zaman Misaki'nin bir tarafından diğerine ışınlanıyor gibi görünüyordu.

Onu bir kesikle yakaladığını düşündüğü anda aniden ortadan kayboldu - sadece yarım kalp atışı sonra yeniden ortaya çıktı ve kılıcı genişçe savrulup merkezini ortaya çıkarırken bir puan aldı. Ona sert vurmamıştı ama bokkeninin her darbesi onu sarsmıştı. Kenardaki öğrenciler o kadar yüksek sesle bağırıyor ve tepiniyordu ki zar zor düşünebiliyordu ve adam *o kadar* hızlıydı ki

Hayır, diye düşündü adam omzuna vurmak için tekrar gardını aşarken. *Bu sadece hız değil. Bu bir öngörü.* Kinoro Wangara

Mükemmel zamanlama, onun her hareketini önceden tahmin etme ve savunmasız olduğu anda saldırma. Tek yapması gereken daha az tahmin edilebilir olmak ve ona çelme takmaktır.

Bir sonraki ilerleyişinde, boynuna doğru birkaç kez denediği aynı kararlı hamleyi yaptı. Adam onun yapacağını bildiği gibi kaçtı: savurma yarıçapının dışında kalacak kadar geriye düştü ama yine de arka bacağından güçlü bir fırlatışla onu tekrar saldırıya geçirebilecek kadar yakındı. Ancak, ileri atılırken ona dönük durmak yerine döndü ve takip eden hamlesinin momentumunun onu ilkiyle aynı yönde, aşağı doğru bir başka darbeye taşımasına izin verdi.

Şaşıran Kinoro sadece adımlarının ortasında açıklanamaz bir şekilde yön değiştirerek kafasına bir darbe almaktan kurtuldu. Misaki'nin bokken'i saç örgülerinden birini yakaladığında bir şaplak sesi duyuldu ve çemberin kenarlarından minnettar bir kükreme yükseldi. Görünüşe göre, Kinoro'ya karşı neredeyse puan almak bile kutlama yapmaları için yeterli bir sebepti. Misaki için değil. Daha iyisini yapmak zorundaydı.

Her zaman hızlı öğrenen biri olmuştu ama bu Kinoro Wangara daha da hızlı öğreniyor gibi görünüyordu. Misaki ikinci kez çalım atıp dönmeye çalıştığında, Kinoro kendi dönüşünü yaparak karşılık verdi ve Misaki'nin ayaklarını altından çekmek için bir bacağına savurdu. Anlık dürtüsü eğilip yuvarlanarak düşüşten kurtulmaktı ama Kinoro bir şekilde ayak parmaklarıyla bileğini yakalamış ve bunu imkânsız hale getirmişti. Kendini kollarının üzerinde morartıcı bir güçle yakaladı ve jonjo cam zeminde burnunu kırmaktan zor kurtuldu.

"İki puan, Kinoro!" Tajaka'nın bokkeni Misaki'nin boynunun arkasına dokunup orada dururken Usta Wangara seslendi.

"Teslim ol." Kinoro dedi ki.

Misaki istedi. Acı verici bir şekilde nefessiz kalmıştı ve Kinoro'nun darbeleri yüzünden iki kolu da zonkluyordu. Ama Robin tekrar ayağa kalkacaktı. Robin hâlâ dövüşüyor olacaktı ve Misaki onu korumak için orada olmalıydı. Sol elini yere dayayarak dişlerini sıktı. Sonra bokkenini Kinoro'nunkine çarparak boynundan uzaklaştırdı.

O sendeleyerek ayağa kalkarken diğer öğrenciler tezahürat yaptı ve şarkı söyledi, ancak Kinoro'nun onu tekrar yere sermesi uzun sürmedi. Bu kez sırt üstü yere düştü, Kinoro'nun bokkeni boğazına değdiğinde görüş alanında yıldızlar uçuşuyordu. Tajaka'nın karanlık yüzünü netleştirebilmek için gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. Hakkını vermek gerekirse, yüz ifadesinde kibirlenen hiçbir şey yoktu. Misaki kendisinden aşağı dövüşçülere karşı hiç bu kadar nazik olmamıştı.

"İyi iş çıkardın," dedi, siyah gözleri Misaki'nin ihtiyaç duymadığı bir

sempatiyle yumuşamıştı. *"Sana saygı duyuyorum."*

Senin saygını istemiyorum, diye düşündü acı acı. *Bundan daha iyi olmak istiyorum!*

"Teslim oluyor musunuz?"

Misaki çenesini sıktı. Henüz bir vuruş yapmamıştı. Kinoro babasına baktı. *"Baba, arayabilir misin-"*

Misaki bokkenini tüm gücüyle savurdu. Gürültülü bir çatırtıyla Kinoro'nun çıplak ayak bileğine çarptı.

"Ah!" Kinoro haykırdı. Ani acı kendi bokkenini kavramasının gevşemesine neden oldu ve Misaki onu elinden çekip aldı. İki silahla birlikte geriye doğru yuvarlanarak çömeldi.

"Bu hiç hoş değildi!" Kinoro ayak bileğini tutarak haykırdı.

"Bir puan, Yeni Çocuk," diye güldü Wangara Usta.

"Baba!" Kinoro ihanete uğramış bir halde babasına baktı ve ateşi yükseldi. Misaki'ye mi yoksa babasına mı daha çok sinirlendiğini söylemek zordu ama sinirlenmek iyiydi. Belki bu onu baştan savma yapar. Tekrar Misaki'ye döndü ve onu işaret etti. *"Şimdi sana gerçekten vuracağım."*

Normalde Misaki başka bir dövüşçüyü kızdırmaktan keyif alırdı. Robin'i yumruklarken ve Kazu'nun yüzüne çelme takarken çok gülmüştü ama şimdi gülümseyecek hali yoktu.

Artık silahsız olan Kinoro dövüş pozisyonuna geçerken Misaki seçeneklerini tarttı. Onurlu bir dövüşçü tajakaya silahını geri fırlatırdı, ama ayak bileğine o darbeyi indirdiğinde onurunu bir kenara bırakmıştı. Sokakta kimse çatışma kurallarını umursamazdı; gideceği yerde başarılı olmak istiyorsa nezaketi göze alamazdı.

Dikkat dağıtmak için Kinoro'ya fazladan bokken fırlatmak da mümkün değildi. Çocuğun refleksleri o kadar hızlıydı ki onu havada kapabilirdi. Kurnaz çocuk bir şekilde onu yakalamayı başarmadan alıştırma kılıcını ringin dışına fırlatmak konusunda kendine bile güvenmiyordu.

Görünüşe göre tek seçeneği her iki bokkene de tutunmak ve ne yapabileceğini görmektir. Çift kılıç kullanmayı hiçbir zaman tam anlamıyla öğrenememişti ama suçla savaşırken kullandığı ikiz hançerler ona her iki elinde de bir silah varken denge duygusu kazandırmıştı. Daha uzun menzilli saldırılar için sağ bokkeni ön eliyle kavrarken, Kinoro çok yaklaşırsa savunmada kullanmak üzere sol bokkeni ters tutuşa çevirdi.

Tajaka'nın keskin gözleri hareketi takip etti, şüphesiz onun düşünce zincirini okuyordu. Babasından tekrar ayrılmasını istemedi. O meşguldü

Şimdi. Kalabalığın gürültüsü kalp atışı gibi ritmik alkışlara dönüştü ve iki dövüşçü daire çizerken giderek hızlandı.

Yedek savunma olarak sol elindeki kılıçla Misaki rakibini daha rahat kesebiliyordu. Kinoro ne kadar hareketli olsa da, onu ringin kenarına sıkıştırmayı başardı. Köşeye sıkışmış olsa da Kinoro saldırısını engellemeyi başardı ve Misaki'nin yanından geçip menzil dışına çıkmadan önce kaburgaları yerine ön koluna darbe aldı.

"Bir puan, Yeni Çocuk!" Usta Wangara ilan etti.

Öğrenci kalabalığı onaylayarak kükredi ama bu ses Misaki'yi rahatsız etti. Bir puan yeterli değildi. Öldürücü bir vuruşa ihtiyacı vardı. Kesin, dövüşü bitiren bir vuruş şansı olması için daha hızlı savurması gerekiyordu. Tereddüt yok.

Kinoro kolunu salladı ve sonra ona doğru geldi.

İşte böyle! Savurdu ve ıskaladı. Her nasılsa Kinoro onun düşünebileceğinden daha hızlı bir şekilde eğilmeyi başarmıştı. Ortasını savunmak için ikinci bokkeni kaldırması gereken sol eli Kinoro'nun yakıcı sıcak pençesine takıldı. Tekrar kesmek için sağ elini kaldırmaya çalıştı ama ilk darbeyi o kadar sert savurmuştu ki dengesini kaybetti. Kinoro bu momentumu kullanarak onu ters çevirdi ve sırt üstü yere düşürdü.

Misaki havada dönmeyi ve ayaklarını altına almayı başardı ama bu ona hiçbir fayda sağlamadı. Kinoro'nun avucu göğsüne çarpıp onu geriye doğru fırlattığında yere daha yeni inmişti. Her iki bokken de elinden uçtu. Kendi vücudu yere çarpıp bir bağla kayarken onların takırdayarak uzaklaştığını duydu. Cam kubbe üzerinde dönüyordu. Nefes alamıyordu.

"Kinoro!" Sitemkâr bir ses -büyük öğrencilerden biri- dedi. *"Bu çok zordu!"*

"Özür dilerim!" Kinoro konuştu ve Misaki onun hızlı ayak seslerinin yaklaştığını belli belirsiz fark etti. *"Sen-"*

"O iyi," dedi Wangara Usta. *"Bırakın onu."*

Ayak sesleri kesildi. *"Ama Baba-"*

"Koşu maçlarını devral, Kinoro. Bir sonraki çemberi kullan."

Misaki göz yaşartıcı bir çabayla nefes almayı başardı. Sadece nefes nefese kalmıştı. Wangara haklıydı; iyi olacaktı. Yine de kendini iyi hissetmiyordu. Paniklemiş ve yetersiz hissediyordu. Dövüşmek -hatta kaybetmek- ona daha önce hiç böyle hissettirmemişti.

Şimdiye kadar kılıç kullanmak her zaman saf bir keyif deneyimi olmuştu. Doğal yeteneği ve babasının eğitimine erişimi onu otomatik olarak karşılaştığı diğer dövüşçülerin yüzde doksanından üstün kılıyordu. Arada bir dövüşü kaybetse de -Kazu şanslı bir vuruş yapsa ya da bir çocuk onu yere düşürse de- ne fark ederdi ki? O bir kızdı ve kimse bir kızın değerini kılıç kullanmasına bağlamazdı. Bu sadece bir hobiydi; iyi yaparsa zevk, yapmazsa önemsizdi. Ama bu hatalardan biri Robin'in yaşaması ile ölmesi arasındaki fark anlamına geliyorsa... bu düşüncede hiç keyif yoktu. Sadece acı.

Spor salonunun tavanına bakarken yavaş ayak sesleri yaklaştı ve Usta Wangara'yı başında dikilirken buldu.

"Bundan hiç hoşlanmadın," dedi kılıç ustası hafifçe.

Misaki bir an için cevap vermedi. Hâlâ derin ve dolu nefesler almaya odaklanıyordu.

"Yapmalı mıydım?" diye homurdandı sonunda.

"Pek çok dövüşçü Kinoro'ya bir darbe indirmeye çalışırken heyecanlanır. Diğerleri onu kızdırmaktan zevk alır ama senin için bunun her anı yorucuydu. Dövüş konusunda bu kadar yetkin biri olarak, bundan kesinlikle nefret ediyor gibisin."

"Kazanmayı tercih ederim."

"Pek çok koronu kazanmayı tercih eder," dedi. "Bunların çoğu oğluma teke tek dövüşte meydan okuyacak kadar aptal değil."

Misaki hareketsiz yatıyor, yavaşça nefes alıyordu.

"Ayağa kalk."

Misaki denedi ama kaslarının arkasında savaşın itici gücü olmadan bunu başaramadı. Her şey acıyordu.

Wangara Usta iç çekerek elini açtı ve ona doğru ateş püskürttü. Misaki irkildi ve alevlerin arasından sıyrılmak için tam zamanında ayağa fırladı.

"Sizi daha önce burada görmemiştim," dedi Wangara Usta. "Siz kimsiniz?" "Tsu-Misaki Tsusano," dedi, sadece adını söylemeyi hatırlayarak

Yammanka usulü - önce ad sonra soyad. "Limestone Four'da birinci sınıf öğrencisiyim."

"Tsusano," dedi Wangara Usta bilerek başını sallayarak. "Anlıyorum. Hiç kardeşin olmadığını tahmin ediyorum."

İyi bir tahmin. Bu, bir kızın neden babasıyla birlikte kılıç eğitimi aldığını açıklıyordu ama Misaki'nin durumu böyle değildi.

"Üç tane var," dedi gururla, "ama hiçbirisi benim kadar iyi değil."

"Ve siz buradasınız," dedi Üstat Wangara, "bu da ailenizin tamamen geleneksel insanlar olamayacağı anlamına geliyor."

"Oldukça gelenekseller," dedi Misaki. "Buradaki eğitimim bittiğinde beni yine de evlendirecekler." Birkaç ay önce olsa, bu düşünce Misaki'nin göğsündeki garip ve acı verici duyguyu harekete geçirmezdi. Neden Robin'in yüzü birdenbire zihnini doldurmaya başlamıştı?

Üstat Wangara kollarını kavuşturarak, "İlginç," dedi.

"Öyle mi, Koroba?"

"Sadece merak ediyorum," dedi, "müstakbel bir ev kadını neden yetenekli bir dövüşçü olmak zorunda olsun ki?"

Misaki inatla kaşlarını çattı. "Belki de benim için eğlencelidir, Koroba."

"Eminim öyledir ama bugün buraya eğlenmek için gelmediniz. İhtiyacın olduğu için geldin."

Misaki şaşkınlıkla kılıç ustasına baktı. "Nasıl-"

"Bugün buraya bir amaç için geldin. Bunu yüzünüzden anlayabiliyorum. Onca insan arasından oğluma meydan okumak senin için çok önemli bir şey olmalı."

"Belki de ben sadece egosu büyük bir aptalım."

Wangara kendinden emin bir şekilde, "Eğer o ringe egonu tatmin etmek için çıkmış olsaydın, şu anda tavrın çok daha çirkin olurdu," dedi. "Yaralı bir egodan daha çirkin çok az şey vardır. Dürüstçe nasıl ölçüldüğünü görmek istedin ve dürüstçe daha iyisini yapmak istedin."

Misaki başını salladı.

"Kılıç kendi başına güzel bir şey ama ben bir öğrencide amaç duygusunu severim." Wangara Usta bir an için Misaki'yi düşündü ve Misaki, Wangara'nın ondan antrenmana neden geldiğini detaylandırmasını isteyeceği için gergindi. Ona amacının ne olduğunu söyleyemezdi. Ona Ateş Kuşu'ndan bahsedemezdi ama o da burnunu sokmadı. Bunun yerine, "Bu Suradon'da onuncu waati'de zamanım var" dedi.

Misaki sertçe başını kaldırdı. "Ne?"

"Sana boyuna ve gücüne daha yakın bir antrenman partneri bulmaya çalışacağım."

O zamana kadar, korkarım Kinoro ile idare etmek zorunda kalacaksınız."

"Sen ne..." Misaki aniden Kinoro'nun onu yere serdiği her zamankinden daha sersemlemiş hissetti. "Beni eğitmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Teklif etmiyorum, Tsusano. Israr ediyorum."

"Ama..." Misaki'den daha iyi dövüşçüler Mekan Wangara ile antrenman yapma ayrıcalığını elde etmek için kıyasıya yarışıyordu. *"Ama siz birinci sınıfları eğitmiyorsunuz,"* dedi boş boş.

"Bana ihtiyacı olan öğrencileri eğitiyorum." Wangara Misaki'nin yere düşen bokkeninin altına bir ayak parmağını soktu ve silahı eline geçirdi. *"Çoğu birinci sınıf öğrencisi benim eğitimimden faydalanacak kadar tecrübeye sahip değil, Kinoro'nun ya da daha az tecrübeli başka bir dövüşçünün eğitiminden faydalanacakları kadar. Babandan öğrendiklerinin ötesine geçmek istiyorsan bana ihtiyacın var demektir."*

"Wangara Kama, ne diyeceğimi bilemiyorum."

Teşekkürler-"Tsusano-ryuu katalarını biliyor musun?"

"Evet, Koroba," dedi, uzun zamandır pratik yapmamış olmasına rağmen, *"Stormblade formları hariç hepsi."*

"Güzel." Bokken'i kendi yaşındaki bir adam için kör edici bir hızla ona doğru fırlattı ve kız onu yakaladığında memnun görünüyordu. *"Bunlara çalış. Suradon'a kadar bana göstermeye hazır olsunlar ve işin kolayına kaçmaya çalışmasınlar. Neye benzemeleri gerektiğini biliyorum."*

Misaki bokken'i kavradı ve kendini gülümserken buldu. *"Bir şey getirmeme gerek var mı, Koroba?"*

"O gülümseme dışında"

hiçbir şey." *"Ne?"*

"Büyük bir kılıç ustası olmak istiyorsan, dövüşürken aynı zamanda bir amaç ve keyif bulmalısın. Şimdi izin verirseniz, gidip birkaç maç daha izleyeceğim."

Misaki başını salladı. *"Suradon onuncu waati'de,"* dedi, sadece hayal etmediğinden emin olmak için. *"Tsusano-ryuu katas."*

"Ve bir gülümseme," dedi Wangara ve bir sonraki maçın hakemliğini yapmak üzere yola koyuldu.

BÖLÜM 7: GÜNEŞ

Misaki kılıcını sakladığında, döşeme tahtalarını üzerine çiviledi. Bu kendine verdiği bir sözdü. Agresif ve inatçı yanını asla yok edemeyebilirdi ama onu gömebilirdi. O zamanlar böyle düşünmüştü.

Üstat Wangara bir keresinde ona, *"Jijaka olmak güzel bir şey,"* demişti, *"Şüphesiz bir kılıç dövüşçüsü için en iyi örnek."*

"Neden?" diye sormuştu.

"Güçlü şeylerin çoğu katıdır. Eğer su iseniz, her kalıba girebilir ve kendinizi güçlü bir şekilde dondurabilirsiniz. Her şekilde güçlü olabilirsiniz. Her şey olabilirsiniz."

Misaki çekiç ve çivileri toplarken kendi kendine *"Her şekilde güçlü olabilirim"* dedi. *Her şey olabilirim.* Livingston'ın karanlık sokaklarındaki tehlikelere uyum sağladıysa, evliliğin ve anneliğin üstesinden gelmek ne kadar zor olabilirdi ki?

"Nagi'nin güçlü erkeklere gülümsediği gibi, Nami de sabırlı kadınlara gülümser," demişti annesi ona düğün gününde, gururla ışıldayarak.

"Çocuğunu kucağına aldığında her şeye degecek," demişti babası. "Onların büyümesini izlediğinde her şeye degecek."

Misaki de onlara inanmıştı. Mantıklı olduğu için değil. Çünkü inanmak zorundaydı. Çünkü buna degeceğine inanmazsa, o zaman ne yapmış olacaktı?

Bu yüzden, yeni kocası düğünlerinden sonra ona bakmadığında bile gülümsemeye devam etti. Kayınpederi onu terslediğinde eğildi, tatlı tatlı konuştu ve söyleneni yaptı. Her şeye degecekti. Kocasının soğuk nyaması tüylerini diken diken ettiğinde dişlerini sıktı ve dokunuşuna katlandı. Her şeye degecekti.

Fiziksel yakınlıktan korkmuyordu ama sıcaklığın tatlı acısı içinde erimekten hoşlanıyordu, kendininkinden daha soğuk buzun altında rendelenip bükülmekten değil. Sivri uçlarını yumuşatmak için sıcaklığa ihtiyacı vardı ve Takeru'nun nyama'sı sıcaklıktan uzak bir gezegen kadar uzaktı. Onun dokunuşuna boyun eğmek için elinden geleni yaptı. Birkaç kez elinde olmadan geri çekildi, kolları kendini korumak için otomatik olarak hareket etti. Takeru sözünü sakınmadan onun bileklerini

sıkıca, dondurucu soğukta kavradı, bir bebeği yerleştirir gibi iki yanına yerleştirdi ve devam etti.

Misaki'ye hayatı boyunca güzel olduğu söylenmişti. Kocasını böyle düşünmemiş olmalıydı, çünkü onun yüzüne hiç bakmadı, bunun yerine gözlerini yanındaki yastıklara sabitledi. Tenleri birbirine değiyor olsa da, birbirlerinden bir galaksi uzakta da olabilirlerdi. Sonunda, onun için bir araçtan, oğullarını taşıyacak bir rahimden başka bir şey olmadığı fikrine kendini bıraktı - ama sorun değildi. Çocuğunu kucağına aldığı anda her şeye değecekti.

Mamoru'yu ilk kez kucaklamak için uzandığında, gülümsemeye zorladı. Ancak minik bedeni göğsüne doğru kıvrıldığında, Takeru kadar soğuktu. Ona sıkıca sarıldı ve bekledi ama hissetmesi gereken sevinç hiç gelmedi. Hissettiği tek şey kocasının jiya'sının soğuk bir yankısıydı, küçük bedenden nabız gibi atıyor, kollarında tuttuğu çocuğun gerçekte kendisinden olmadığını hatırlatıyordu. O bir Matsuda'ydı.

İşte o zaman kendisine vaat edilen ilahi ışığın gelmediğini fark etmeliydi. Hiçbir zaman gelmeyecekti. Ama Misaki her zaman hatalarını kabul edemeyecek kadar inatçı -ya da aptal- olmuştu. Bu yüzden gözyaşlarını zorlukla bastırdı, en tatlı gülümsemesini takındı ve bebeği daha yakından tuttu, onu hissetmek ürpermesine ve öğürmesine neden olsa bile. Kendini onu sevmeye zorladı.

Mamoru büyüdükçe, jiya'sı da büyüdü. Üç yaşına geldiğinde, çok daha yaşlı bir teonitin aurasına sahipti. Sabah sisi saygılı parmaklarla tenine dokunmak için uzanır, durgun su onun dokunuşuyla donar ve çiy damlaları çim bıçaklarından kayarak ayak izlerini takip ederdi. Misaki güçlü, safkan bir jiyakalu ailesinde büyümüşü ama o bile bu kadar küçük bir çocukta böyle bir nyama olduğunu hiç duymamıştı.

"Sen ve Takeru-sama küçükken de böyle miydiniz?" Misaki bir akşam Mamoru avludaki bir su birikintisinde sıçrarken kayınbiraderine sordu. Küçük elleri suyu havaya uçuruyordu. Birkaç damla buza dönüşüp çatıya çarparken diğerleri sis bulutlarına dönüştü. "Üç yaşındayken jiyan bu kadar güçlü müydü?"

"Ah..." Takashi ensesini kaşıdı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, pek hatırlamıyorum. Jiya'mı kullandığıma dair ilk anım Büyükbaba Mizudori'nin beni dövüş için eğitmeye başladığı zamandı."

"Kaç yaşındaydın?" Misaki sordu.

Takashi omuz silkti. "Beş mi? Altı, belki? Babamıza sorabilirsin. O zaman yine..." *belki de* Takashi'nin söylemek istediği ama söyleyemediği kelimelerdi. Matsuda Susumu, ne zaman oğullarının ezici gücü konusu açılrsa huysuzlaşmaya meyilliydi. Bu onun için hassas bir konuydu.

"Yani, okul çağına gelene kadar jiya'nı düzgün bir şekilde eğitmeye başlamadın mı?" Misaki söyledi.

"Genelde bu şekilde yapılır."

"Genellikle," diye tekrarladı Misaki, "ama Mamoru alışılmadık bir çocuk. Kendine zarar vermeden önce birinin ona bu gücü kontrol etmeyi öğretmesi gerekmez mi?" Ortalama üç yaşındaki bir teonit bu durumu sorun haline getirecek kadar güç göstermezdi ama Mamoru'nun yetenekleri hızla gerçekten tehlikeli olabilecekleri bir noktaya yaklaşıyordu.

Takashi omuz silkti. "Çocuğun eğitimine ne zaman başlayacağı babasına bağlı." Misaki'nin yetkisini aştığına dair nazık bir hatırlatma.

"Elbette, Nii-sama," dedi başını eğerek.

Takashi sözlerine şöyle devam etti: "Takeru'yu tanıyorsam, çocuk en azından okulda temel bilgileri öğrenene kadar Mamoru-kun'u kendisi eğitmek istemeyecektir." "Ben-oops!" Bir elini kaldırarak yarı donmuş su damlacıklarının yayını kendisine ve Misaki'ye çarpmadan durdurdu. "Dikkat et ufaklık!" diye güldü ve parmaklarının bir hareketiyle damlaları buharlaştırdı. "Neredeyse tatlı annene çarpıyordun! Vay, vay..." diye düşündü, Mamoru'ya bakarak. "Belki biraz yardıma ihtiyacı olabilir. Takeru'ya eğitime biraz erken başlayıp başlayamayacağını sormalısın."

Misaki söyledi, ama her zamanki gibi Takeru çocuğunun ebeveynliğiyle ilgilenmiyordu ve karısının bu konudaki fikirleriyle daha da az ilgileniyordu. Takashi'nin tahmin ettiği gibi, "Ben usta bir jijaka ve kılıç ustasıyım. Küçük çocukları eğitmem."

"Ama-"

"Öğreteceklerime layık olduğunda onu eğiteceğim. Şimdi, bana biraz daha çay getir."

Misaki başını salladı ve kendisine söyleneni yaptı ama birisinin Mamoru'ya kontrolü öğretmesi gerektiğine karar verdi. Babası, amcası ve büyükbabası öğretmeyecekse, o neden öğretmesindi? Ne de olsa onun annesiydi ve bir hanımefendi olsun ya da olmasın, öğretmeye değer pek çok tekniği vardı.

Çocukken kardeşleriyle oynadığı basit oyunlarla başladı; buz parçalarını araba gibi yerde yarıştırmak, kar kuleleri inşa etmek, sıvı su topunu yere dökmeden ileri geri fırlatmak

zemin. Mamoru, çoğu jijaka çocuğunu yıllarca meşgul eden oyunlarda başarılı oldu ve çabucak yoruldu ve Misaki kendini ona daha ileri tekniklerde rehberlik ederken buldu.

"Parmak eklemlerinde buz arasında küçük bir kar yastığı bıraktığından emin olmalısın," dedi Mamoru'nun küçük yumruğunun üzerinde suyu dondururken jiya'sına rehberlik ederek. "İşte bu kadar. Şimdi tekrar dene."

Mamoru tereddüt etti ama annesinin sözünü dinledi ve yumruğunu kayaya indirdi. "Oh!" Küçük kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Acımıyor!"

"Fikir bu." Misaki gülümsedi. "Bu şekilde, Kaa-chan'inki gibi narin parmaklarınız olsa bile, elinize zarar vermeden hemen hemen her şeyi yumruklatabilirsiniz."

"Tekrar denemek istiyorum!" Mamoru elindeki suyu silkeleyerek haykırdı.

Mamoru kayaya tekrar tekrar vurma alıştırmaları yaparken, büyükbabası avlunun karşısından ekşi bir ifadeyle onu izliyordu. Misaki, kayınpederinin Mamoru'ya ne zaman bir teknik gösterse kaşlarının daha da çatıldığını fark etmişti ama bunu görmezden gelmeyi tercih etmişti. Mantıklı bir adamın, çocuğuna gücünü kontrol etmeyi öğrettiği için bir anneye kızması mümkün değildi. Elbette, Matsuda Susumu makul bir adam değildi.

Sonunda Misaki'nin Mamoru'ya kanı pıhtılaştırmayı öğrettiği gün konuştu. O zamanlar beş yaşında olan çocuğun evin önündeki patikada iki dizinin derisi yüzülmüştü. Ağlamasının huysuz büyükbabasını kızdıracağından endişelenen anne, dikkatini dağıtmak için ona ileri tekniği göstermişti; bunun kayınpederini gürültüden çok daha fazla rahatsız edeceğini fark etmemiştir.

"Misaki!" diye tersledi yaşlı adam, tam da Mamoru'ya bir sonraki kabuğu kendi başına denemesini söylediği sırada. "Bir kelime."

"Elbette, Matsuda-sama." Misaki aceleyle kayınpederinin önünde, Mamoru'nun duyamayacağı bir yerde diz çöktü. "Ne oldu?"

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Misaki, "Oğluma bir yaralanmayla nasıl başa çıkacağını öğretmek," dedi. "Bu senin görevin değil."

"Ama," diye itiraz etti Misaki kendini durduramadan, "kabuk soymak bir savaşçının bilmesi gereken faydalı bir tekniktir."

Matsuda Susumu'nun yüzü buruştu. "Haddini bil, seni aptal kadın. Bir savaşçının jiya'sından ne anlarsınız?"

Bir savaşcının jiyasından ne anlarsın ki? Misaki vahşice dūřındū. "Özür dilerim." Başını eędi. "Haddimi aştıım. Bir daha yapmayacağım."

"Umarım öyle değildir," diye homurdandı Susumu. "Matsudalar saf, bozulmamış suyla savaşır. Sizin pis Tsusano kanı büyüñüze ihtiyacımız yok ve bir savaşcının da bir kadının girdisine ihtiyacı yoktur."

Misaki öfkesini yakaladı ve yüzeye çıkmadan önce acımasızca bastırdı. "Beni affedin, Matsuda-sama."

Misaki'nin görev duygusu ne zaman onu hayal kırıklığına uğratsa ve kayınpederine saldırma isteği duysa, en keskin dikenlerinin bu adamın zaten çektiklerinden daha kötüşünü veremeyeceğini kendine hatırlatarak, tamamen kindar bir acımasızlıkla dilini tuttu. Tüm hayatını bir hayal kırıklığı olarak geçirmişti; bir Fısıldayan Kılıç üretemeyecek kadar zayıf, ailesi tarafından hor görölen, oğulları tarafından geride bırakılan, Matsuda soyadının bir varisi.

Birçok kız çocuğu arasında tek erkek çocuk olan Matsuda Susumu, kendi neslinin Matsuda tekniklerini devam ettirmek için tek umuduydu. Ailesi onun eğitimine yıllarını vermişti ama o hiçbir zaman atalarının gücünü veya yeteneğini gösteremedi. Asla bir Fısıldayan Kılıç elde edemedi. Çaresizlik içinde, yaşlanan babası tekniği Susumu'nun oğullarına yeterince büyür büyömez öğretti. Hem Takashi hem de Takeru gençlik yıllarında Fısıldayan Kılıç'ta ustalaşarak babalarından daha üstün jijakalu olduklarını kanıtladılar.

Peki tüm hayatını ve ruhunu tek bir uğraşa adayan ama tamamen başarısız olan bir adama ne olmuştu? Misaki, onca yıllık hayal kırıklığının ardından, kendisinden daha genç ve daha iyi olanlara eziyet etmekten başka teselli bulamayan buruşuk bir insan kabuğuna dönüştüğünü tahmin ediyordu. Misaki'nin kayınpederi gibi acılı bir yaratığa yapabileceği en zalimce şey, onu hiçbir şey rahatsız etmiyormuş gibi hizmet etmeye, gülümsemeye ve bebekler doğurmaya devam etmekte. Yapabileceği en acımasız şey, onun asla yapamayacağı gibi, amacına hizmet etmekte.

Matsuda Susumu'nun huzurundan ağırbaşlı bir gülümsemeyle ayrıldı ve oğlunun yanına döndü.

"Bak, Kaa-chan!" Mamoru ışınlandı. "Yapabilirim.

Yapıyorum!" "Dur." Misaki ellerini çocuğun ellerinin üzerine koyarak jiya'sını durdurdu.

Gülümsemesi kayboldu. "Neden?"

"Size göstermemeliydim... Bu kullanmanız gereken bir teknik değil. Lütfen... sana öğrettiğimi unut."

"Bir daha kullanamayacağımı mı söylöyorsun?"

Misaki tereddüt etti. "Belki..." Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Belki acil durumlar için elinizin altında bulundurursunuz." Jiya'nın kanının pıhtılaşması savaş alanında bir savaşçının hayatını kurtarabilirdi ve oğlunun yüzüne karşı tekniğinin saflığının hayatından daha önemli olduğunu söylerse lanetlenirdi. "Sadece acil durumlar için," dedi sertçe.

"Evet, Kaa-chan."

O günden sonra Misaki, Mamoru'nun kendisine ait olmadığını hatırlamaya özen gösterdi. Başarıları ona ait değildi. Onlar babasına ve büyükbabasına aitti. Mamoru'ya kontrolün temellerini öğrettikten sonra Misaki onun gelişimine karışmayı bıraktı. Kısa süre sonra, Matsuda, Ikeno ve Yukino soyundan gelen uygun dövüşçülerin ona güçlerini bir erkeğin kullanması gerektiği gibi kullanmayı öğrettiği okula gitti.

Misaki yine hamileydi. İçinde büyüyen bir çocuğun nyamasını hissetti ve her şeyi tekrar yapmak için gülümsemesini yerine yapıştırdı. Tek bir gözyaşı dökmeden ya da şikâyet etmeden bu acıya bir kez katlanmıştı; bunu tekrar yapabiliyordu. Başka bir Matsuda oğlu doğurmaktan daha acı verici tek şeyin bunu başaramamak olduğunu fark etmemişti.

"Kaybettin mi?" Matsuda Susumu hırladı. "Ne demek kaybettim?" "I..."

Misaki cevap vermeye çalıştı ama bir baş dönmesi dalgası onu ele geçirdi.

Tataminin çizgileri dizlerinin altında sürünüyor ve yüzüyordu. Oda eğiliyordu. Kendini kana bulanmış doğum yatağından sürükleyerek çıkarmış ve yıkamıştı, ve giyinmiş ne zaman ve ebeler dedi

o onu Kayınpeder bir görüşme talep etti. Finawu arınma törenlerini bile bitirmemişti. Her zaman olağanüstü bir dayanıklılığa ve acıya tahammüle sahipti ama bu onun sonu olmuştu. Vücudu titriyordu.

Tatami dönerek dalgalara dönüştü. Belki de öne doğru düşerse onu yutacaklardı ve

tüm bunları yıka..

"Seni aptal, bencil kadın," diyordu kayınpederi uzaklarda bir yerde. Onu duymaya çalıştı ama sadece kırık dökük parçalar seçebildi. "Oğullar"... "güçlü oğullar"... "sebebi"... "burada olmanın tek sebebi." Sesi her zamankinden daha öfkeliydi. Misaki kendisini karşılayan dalgalara yüzüstü düşmeden önce bir eliyle sert zeminde kendini yakaladı.

"Zavallı! Bana bir torun kaybettirdin ve konuşamayacak kadar kibirlisin. Sen gerçekten bencil bir kadınsın."

"I..." Misaki sesini duyurmakta zorlandı. "Üzgünüm-"

ÇAT!

Yanağındaki acıyı hissetmeden önce darbeyi fark etti. Hakkını vermek lazımdı; Matsuda Susumu yaşlı bir adama göre *sert* vurmuştu.

"Eğer bu aileye evlat veremiyorsan, değersizsin demektir." Misaki sersemlemiş bir halde Susumu'nun sesindeki memnuniyet notasını yakaladı. Sonunda Susumu'nun her zaman söylediği gibi bir hayal kırıklığı olduğunu kanıtlamıştı. Tek amacında başarısız olmuştu. Sonunda, gerçekten de ondan daha aşağıdaydı. "Neden burada olduğunu unutma."

Misaki kendini dirseklerinin üzerine kaldırdı ama dizlerinin üzerine kalkacak gücü kendinde bulamadı.

Onun yukarısında, Susumu iğrenç bir ses çıkardı. "O senin kadının. Onunla sen ilgilen."

"Evet, Tou-sama," dedi ikinci bir ses.

Takeru.

Misaki o kadar şaşkındı ki kocasının odada olduğunu bile fark etmemişti. O kadar hareketsizdi ki, buz gibi nyama'sı babasınıninkine o kadar benziyordu ki, arka planda kaybolup gitti. Yaşlı adam topallayarak odadan çıkana kadar Takeru hareket etmedi, yavaş adımlarla 'kadınının' yanında durdu.

Adamın çıplak ayakları Misaki'nin önünde odak noktasına dönüştü, ardından hakamasının etekleri göründü ve Misaki birden gözlerinde yaşların sıcaklığını hissetti. Bu neredeyse bir rahatlamaydı. Yıllarca iyi eş rolünü oynamış, gülümsemiş, kederini bastırmaya çalışmıştı ama artık iyi bir eş değildi. Şimdi, onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Artık ağlamasında bir sakınca yoktu. Bu beklenen bir şeydi, değil mi?

Başını kaldıracak gücü olsaydı bile ona bakmazdı. Nasıl bakabilirdi ki? Daha yeni çocuğunu kaybetmişti. Çok öfkeli olmalıydı-

"Gel, Misaki." Sesi sakindi. "Biraz dinlenmen gerek." Misaki hareket etmedi.

Takeru çömelerek yanağını babasının vurduğu yere bastırdı. Bu hareket faydacıydı; şişliği indirmek için soğuk bir nesneydi. Onun gözleriyle buluşmaya bile çalışmadı.

"Ayağa kalkabilir misin?"

"Özür dilerim," dedi Misaki, sesi boğazında düğümlenen gözyaşlarına karşı zorlanarak kısılmıştı. "Takeru-sama, çok üzgünüm."

"Sorun değil," dedi, bir kolunu dizlerinin altından geçirip diğerini omuzlarına doladı. "Ben seni taşıyım."

Takeru, her zamanki gibi, onu sanki kırılğan bir oyuncak bebekmiş gibi tutuyordu. Belki de ellerinin altında ne kadar sertleştğini hissediyor ve onu korkutmak istemiyordu. Belki de gerçekten tüm kadınların basit bir dokunuşla kırılabilecek kadar narin olduğunu düşünüyordu. Takeru'nun o vurdumduymaz ifadesinin ardında ne düşündüğünü söylemek imkânsızdı. Misaki bazen bunun bir merhamet olduğunu düşünürdü. Şimdi bu onu dayanılmaz derecede yalnızlaştırıyordu.

Adam onu kollarına alıp odadan çıkarırken kadın gevşekti. Onun nyama'sına tepki olarak mı yoksa başka bir nedenle mi titremeye başladığını bilmiyordu ama titreme bir kez başladı mı durmuyordu. Bu sadece soğuktan, kederden daha fazlasıydı. Adamın ona bağırmayacağını anladığında paniğe kapıldı. Ağlamayacaktı. Ve eğer ağlayamıyorsa... eğer ağlayamıyorsa, o ne tür bir canavardı?

"Kendini topla." Takeru ona tam olarak bakmadı, gözlerini omzunun hemen ötesindeki zemine dikmişti. "İyi olacaksın."

Ama Misaki iyi değildi. Zayıf, değersiz, bencil ve Matsuda Susumu'nun ona söylediği diğer tüm aşağılayıcı sözlere sahipti. Kaybettiği çocuğu için bir damla gözyaşı bile dökemeyen bir canavardı. Nasıl bir koca bunun 'iyi' olduğunu söyleyebilirdi? Kalbi atan hangi adam bunu söyleyebilirdi?

Takeru onu şilteye yatırdığında, Misaki parmaklarının Takeru'nun haori'sinin ön kısmına dolandığını ve içinde kalan tüm güçle onu kavradığını fark etti.

Kal, diye düşündü umutsuzca. Onu burada karanlığıyla baş başa, boğulmuş, ağlayamaz, hareket edemez halde bırakamazdı. *Kal, kal*.

"Bırak," dedi Takeru duyusuzca.

Ama Misaki'nin elleri daha sıkı kıvrıldı. Eğer şimdi çekip giderse, taş dönuşecekti.

"Misaki, bu hiç yakışık almıyor," dedi Takeru soğuk bir sesle. "Bırak beni."

"Takeru-sama..." Adamın yüzünde bir kez daha keder, empati ya da öfke, herhangi bir şey aradı. *Tanrım, ne olursa*. "Özür dilerim, seni hayal kırıklığına uğrattım. I-"

"Tekrar deneyeceğiz." Sanki pazardan dönerken yumurta düşürmüş gibi söylemişti bunu. "Gücünü geri kazandıktan sonra." Buz gibi eller onunkilerin üzerine kapandı ve parmaklarını zahmetsizce çözdü. "Dinlen."

Adam uzaklaşırken "Takeru," diye fısıldadı. "Lütfen-"

"Sana söyleneni yap." Kapıyı kapattı ve o anda ona tokat atan kişi de o olabilirdi. Nami, Fısıldayan Kılıcını alıp içindeki her şeyi oymuş da olabilirdi.

O günden sonra Misaki'nin içinde bir şeyler ölmüştü. Artık kocasını ya da Mamoru'yu evin içinden geçerken görmüyordu. Her gece, Takeru klinik olarak kimonosunu açıyor, onu aşağı itiyor ve onunla birlikte yatıyordu. İçine bir bebek daha koydu ve onu da kaybetti.

İkinci düşükten sonra, kendisinin gerçekten bir oyuncak bebek olduğunu düşünmeye başladı.

-Sert, duygusuz, yaşam üretmekten acizdi çünkü gerçekten canlı değildi. Tsusano kukla ustalarının başkalarının -ölmüş ya da yaşayan-bedenlerindeki kanı manipüle ederek onları oyuncak bebekler gibi dans ettirdiklerine dair korku hikayeleri vardı. Misaki bazen bilinçaltında onlardan biri haline gelip gelmediğini, her gün kendi bağırsakları deşilmiş bedenini kukla gibi oynatıp oynatmadığını merak ediyordu.

Setsuko evlenip aileye katılana kadar bebeğin göğsünde nabız atışları canlanmamıştı. Setsuko, Misaki'yle düşükler hakkında konuşan ilk kişiydi. İlk tartışmalarının konusu bu olmuştu... Misaki'nin yıllardır yaşadığı ilk gerçek tartışma. Misaki yengesini kızdırmak için ne söylediğini bile hatırlamıyordu - aptal ya da işe yaramaz olmakla ilgili zararsız bir şey- ve Setsuko spatulasını ocağın üstüne indirmişti.

"Kes şunu!"

Şaşkına dönen Misaki, kekeleyerek "Neyi durdurayım?" diyemeden önce bir süre bakakaldı.

"Kendin hakkında böyle korkunç şeyler söyleyip duruyorsun! "Şey... çünkü-"

"Neden olduğu umurumda değil," diye tersledi Setsuko. "Artık kendine işe yaramaz ya da kötü demene izin vermeyeceğim, anlıyor musun? Buna izin vermeyeceğim!"

"Ama bu doğru," diye itiraz etti Misaki. "Kocama yıllardır bir oğul veremedim. İki kez düşük yaptım. Böyle bir kadına ne denir?"

"İşe yaramaz değil," dedi Setsuko. "Kötü değil. Düşük yapmak sizi kötü bir kadın yapmaz."

"Öyle değil mi? Kocam güçlü bir jijaka, erkek çocuk doğurmakta hiç sorun yaşamamış bir soydan geliyor. Eğer bebekleri doğmadan ölüyorsa, bu onunla ilgili bir sorun değil. Sorun bende."

Misaki yıllar boyunca bunu düşündükçe, bunun kendi hatası olması *gerektiğini* daha iyi anlıyordu. Mamoru'dan sonra bebekleri gerçekten istememişti. Olması gereken tutkuyla değil. Bu başlı başına Nagi ve Nami'ye karşı bir günahı.

Misaki gibi güçlü bir jijaka, yeterince istemezse içindeki çocuğu boğabilirdi. Hamileliklerini sonlandırmaya çalıştığını hatırlamıyordu;

Her iki seferde de bebekleri doğurmak *istemişti*. Bu durumdan hiç heyecan duymasa da, doğum yapmayı tamamen bekliyordu ama içinde çok fazla acı vardı. Düşüklere uykusunda sebep olmuş olabilir miydi? Rüya görürken mi? Bilinçaltı uykuda yürüyen bir iblis gibi ortaya çıkıp bebekleri boğmuş muydu?

Setsuko kararlı bir şekilde, "Sen yapmadın," dedi. "Sana yaptığını söylemeye çalışan herkes aptaldır."

"Ama... kayınpederimiz düşündü ki..." Adamın sesi kafasının içinde çınlarken Misaki boğuldu. *Seni bencil, aptal kadın, bunu sen yaptın! Torunlarımı öldürdün!* Yıllarca, zihnine zehir gibi nüfuz eden bu kelimelerle hareketsiz oturmuştu - *torunlarımı sen öldürdün*.

"Kayınpederimiz öldü. Onun ne düşündüğü artık önemli değil. Öyle olsaydı, burada olmazdım." Setsuko'nun ocakta unuttuğu okonomiyaki duman çıkarmaya başlamıştı. "Önemli olan tek şey senin ne düşündüğün. Düşük yapmanın senin hatan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Umarım değildir." Misaki gerçeğin ağzından bu kadar kolay dökülmesine şaşırmıştı.

Setsuko kararlılıkla, "O zaman bu senin hatan değil," dedi. Tavadaki okonomiyakilerden biri alev aldı.

"Oh hayır-" Misaki sobaya doğru yürümeye başladı ama Setsuko onu durdurdu.

"Bırak yansın!" Setsuko vahşice konuştu. "Zaten tadı berbat olacaktı. Bak, aptal bir köylü kızı gibi görüldüğümü biliyorum -ki öyleyim- ama siz soyluların konuşmaktan hoşlanmadığı pis işler hakkında bir iki şey biliyorum. Teyzem ebedir. Size bir kadının sağlıklı bir bebekten gerçekten çabalamadıkça kurtulamayacağını söyleyecektir ve çoğu zaman bu onu öldürür. Bir Matsuda bebekten kurtulmanın daha da zor olacağını sanıyorum. Düşüklerin sebebi siz olsaydınız, bunu bilirdiniz."

Söyleyeceklerini söyledikten sonra Setsuko, Misaki'yi sessiz bir sersemlik içinde ona bakarken bırakarak, sobanın üzerinde yarattığı pisliği temizlemek için döndü. Uzun zamandır -çok uzun zamandır- kimse ona bu kadar güvenmemişti. Bununla ne yapacağından emin değildi.

"Ama eğer o benim jiya'm değilse..." dedi, kendi sesindeki korkuyu duyabilmekten nefret ederek, "o zaman yıkıldım. Ya başka çocuk sahibi olamazsam?"

"O zaman kocanızın Mamoru'da hâlâ mükemmel bir varisi var ve utanacak bir şeyiniz yok. Zaten daha fazla çocuk istemediğini söylediğini sanıyordum."

"Ama burada olmamın tek nedeni bu." Misaki'nin sesi titriyordu. "Benim evliliğim seninki gibi değildi Setsuko. Kocam beni sevdiği için burada değilim. Ona oğullar vermek için buradayım."

"Nesin sen? Bebek dağıtıcısı mı?" Setsuko burnunu kıvrırarak güldü.

Misaki de gülebilirdi, ama tam olarak öyle biriydi. Ve yıllar geçtikçe bu düşünce onu küçük bir şeye dönüştürmüştü.

"Bu yüzden benimle evlendi."

"Onunla tekrar evlendin, değil mi?" Setsuko söyledi.

"Başka seçeneğim yoktu." Bu zayıf bir yalandı. Misaki isteseydi tüm bunlardan kaçabilir ve arkasındaki köprüleri ateşe verebilirdi. Ama bu o kadar basit değildi...

"Yemin ederim Misaki, büyük kelime dağarcığın, asil yetiştirilme tarzın ve süslü theonite akademisi eğitiminle zeki olduğunu biliyorum ama bazen tanıdığım en aptal kadın oluyorsun."

"Pardon?"

"Neden kontrol edemediğin şeyler yerine kontrol edebildiğin şeylerin sorumluluğunu almayı denemiyorsun?"

"I..." Misaki bir an tartışmayı düşündü, sonra diğer kadının sözleri aklına yatınca başını Setsuko'ya doğru eğdi. "Bütün Takayubi balıkçı kadınları mı bu kadar zeki, yoksa sadece sen mi?" diye sordu sonunda.

Setsuko kendinden memnun bir sırıtişla, "Sadece ben," dedi. "Bu kadar yakışıklı bir kocayı kendime nasıl bulduğumu sanıyorsun?"

"İyi bir nokta."

"Dinle, küçük kardeşim." Setsuko Misaki'nin ellerini tuttu. "Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ama bana kendi mutluluğunu kontrol edemeyecek kadar çocuksu biri gibi gelmiyorsun."

"Senin ne olduğunu bilmiyorum."

"Bana karşı zayıf ve aptalı oynayabilirsin ama işe yaramayacak. Orada parlak, güçlü bir kadın var." Setsuko bir elini Misaki'nin göğsüne koydu. "Onunla tanışmak isterim."

Misaki bir kıkırdama çıkardı - uzun zamandır ondan çıkan en içten ses. "Ne dilediğine dikkat et. Sen..."

Setsuko'ya neredeyse ayaklarının dibindeki döşeme tahtalarının altında saklı duran kılıçtan bahsedeceğini fark edince durakladı. Bu gömülü kalmalıydı. Setsuko'ya ne kadar yakın olursa olsun, bu onun bir parçasıydı.

asla tekrar ziyaret edemezdi. Ama kılıç altlarına sıkıca saplanmış olsa bile, Misaki eski sırtışının bir parçasının ağzının köşesine döndüğünü hissetti.

"Ne dilediğine dikkat et."

Döşeme tahtaları yerlerinde çakılı kalırken, Setsuko Misaki'nin sersemliğini kırmış, onun bir parçasını yeniden hayata döndürmüştü. Belki mükemmel bir hayat değildi, belki gerçekten mutlu değildi ama üç çocuk daha doğuracak gücü kendinde bulmuştu: Mamoru'dan daha soğuk ve yaşına göre daha güçlü olan Hiroshi, keskin gözleri ve bulaşıcı enerjisiyle Nagasa ve şimdi de Izumo.

Misaki'nin dördüncü oğlu kardeşleri kadar ölümcül derecede soğuk değildi. Belki de bu kötü bir şeydi; belki de babasının aradığı türden soğuk bir güç barındırmıyordu, ama bu onu göğsüne yakın tutmayı kesinlikle kolaylaştırıyordu.

"Yosh, yosh," diye mırıldandı mırıldanma arasında bebeğin yumuşak saçlarına. "İyisin, Izu-kun. Sen iyisin."

O gece sadece üçüncü kez uyanıyordu. Fena değildi.

*"Nenneko, nenneko yo," diye usulca
şarkı söyledi. "Ay, nemli tarlaların
üzerinde parlıyor. Benim memleketimde,
Bu dağın ve diğerinin ötesinde,
Yaşlı bir adam dalgaların karaya attığı
odundan bir flüt çalardı. Güneş, uzun
zaman önce denizin altında battı,
Gece boyunca annenin aynasında parlar.*

*Büyükannem ve büyükbabam çimenlerin üzerindeki çiğ damlaları ve
rüzgârdaki notalardır. Fısıltı, küçük ses, tarlada,
Değer verdiğimiz her şey için
mırıldanıyor, Yas tuttuğumuz her şey
için iç çekiyoruz.*

*Ailem çimenlerin üzerindeki çiğ damlaları ve rüzgârdaki
notalar. Titreme, küçük ses, tarlada,
Geçmiş için ağlıyor, yarının
neşesi için gülüyorum.*

*Sen ve ben çimenlerin üzerindeki çiğ damlaları ve rüzgârdaki
notalarız. Yankı, küçük ses, tarlada,*

*Sonsuza dek sürececek olan her
şey, Yok olup gidecek olan her
şey.*

*Nenneko, nenneko yo.
Ay ışığını yakala ve parla, küçük çiy damlası, Bu
dağın ve diğerinin ötesi için,
Yaşlı adam çalmaya
devam ediyor, Yaşlı
adam çalmaya devam
ediyor..."*

Kadın ninnisini bitirdiğinde, Izumo onun omzuna doğru küçük bir nefes verdi. Uykuya dalmıştı. Bebeğin yüzündeki gözyaşlarını sildi ve onu yavaşça beşiğine yatırdı.

"Al bakalım ufaklık. İyi uykular."

Tam doğrulmuştu ki boğuk bir sesle irkildi. Koridorda biri vardı. Odadan çıkıp koridora baktı ve gölgelerde bir hareket yakaladı. Eli kalçasına gitti ama tabii ki orada hiçbir şey yoktu. Aptalca. On beş yıldır orada bir kılıç olmamıştı.

"Kim var orada?" diye sordu.

"Üzgünüm, Kaa-chan."

"Mamoru." En büyük oğlu lamba ışığına adımını attığında nefesini bıraktı. Her nasılsa, onun yüzünü ya da dış hatlarını tanıyamamıştı. Karanlıkta neredeyse yetişkin bir adam gibi görünüyordu...

"Usulca yürümeye çalışıyordum," dedi Mamoru. "Hepinizin uyuduğunu sanıyordum."

"Ben de gece gizlice girip yatmışsındır diye düşünmüştüm," diye karşılık verdi Misaki, sarsılmış gibi değil de sitemkâr bir ses çıkarmaya çalışarak. "Neredeyse sabah olduğunu biliyor musun?"

"Evet, Kaa-chan. Özür dilerim."

"Amcan bana seni ve yeni çocuğu çatı temizleme görevine verdiğini söyledi. Sakın bana basit bir işi bitirmenin bu kadar uzun sürdüğünü söyleme."

"Bir sorunla karşılaştık." Mamoru ayaklarına baktı. "Aslında bitiremedik."

"Yani sadece başını belaya sokmakla kalmadın, aynı zamanda cezayı da yerine getirmediğin öyle mi?" Mamoru böyle yapmazdı. "Buraya gel." Ona ışığa doğru ilerlemesini işaret etti.

Bir adım öne çıktı ve kızın gözleri onun üzerinde gezindi, morarmış yüzünü ve kirlenmiş üniformasını inceledi. Yeni bebeğiyle o kadar meşguldü ve Mamoru da okulla o kadar meşguldü ki, ona gerçekten bakmayalı uzun zaman olmuştu. O dikkat etmezken Mamoru çok büyümüş, neredeyse babası kadar uzun boylu olmuştu. Sıska uzuvları yetişkin bir dövüşçünün kaslarıyla dolmaya başlamıştı ama sıyrıkları ve çürükleri bir çocuğun dikkatsizliğini anlatıyordu.

"Kafam karıştı," dedi Misaki. "Amcan bana yeni çocuğa dayak attığını söyledi, tam tersini değil."

Mamoru kıpırdandı. "Bunların hiçbiri ondan kaynaklanmıyor. Çatıdan düştük."

"Bunu neden yaptın?" "Bir hataydı."

"Matsudalar hata yapmaz." Takeru çocuklara hep bunu söylediler ama Mamoru'nun yüzündeki paramparça ifadeyi görünce söylediklerine pişman oldu. Onları gerçekten ciddiye almıştı. Elbette ciddiye alıyordu. "Hey, Kaa-chan sadece şaka yapıyordu." Ona bir gülümseme sundu. "Üstünü değiştir, ben de sana yiyecek bir şeyler getireyim."

"Ben zaten yemek yedim," dedi Mamoru, "Kotetsu Kama'nın evinde. Kwang-san -yeni çocuk- düşme sonucu yaralandı, bu yüzden kolunu tamir ettirmek için durduk ve akşam yemeğine kalmamız için ısrar ettiler."

"Oh." Mamoru'nun gecesi epey kötü geçmiş gibiydi. "Neyse, üstünü değiştir artık. O üniformayı tekrar giymeden önce yıkamama izin vermelisin."

"Evet, hanımefendi." Mamoru başıyla onayladı ve koridordan odasına doğru ilerledi.

Mavi ev kimonosunu giymiş, tertemiz yıkanmış, eklemlerine sargılar sarılmış bir şekilde ortaya çıktı.

"Üniforma," diye mırıldanarak okul kıyafetlerini annesine uzattı.

Misaki, o çalışırken biraz uyumak için odasına çekilmesini bekliyordu ama Misaki çamaşır leğenine su doldururken diz çöküp gergin bir sessizlik içinde onu izledi. Üniformayı kabın içine attı, sabun ekledi ve baskın olan sağ eliyle suyu döndürmeye başladı, sol elini ise herhangi bir damlanın kenardan aşağı kaymasını önlemek için küvetin hemen üzerinde tuttu.

Kumaştaki tüm kan ve kiri temizlediğinden emin olunca, kirli suyu ikinci bir küvete akıttı ve yerine temiz su koydu. Mamoru tüm bu süre boyunca onun çalışmasını izledi, ancak onu gerçekten görmüyor gibiydi. Aklı başka bir yerdeydi.

"Tou-sama... biliyor mu?" diye sordu sonunda.

"Baban evde değil," dedi Misaki, temiz suyu döndürerek. "Gece ofiste uyuyacak, bu yüzden bu gece için paçayı kurtardın."

Takeru özellikle korkutucu bir disiplinci değildi. Gücüne ve korkutucu tavrına rağmen Takayubi'deki pek çok ebeveyn kadar sert değildi. Mamoru'yu dövmezdi.

"Ben sadece..." Mamoru dedi ki. "Düşündüm ki... sen...?" "Neyi?"

"Benimle konuş."

Misaki şaşkınlıkla oğluna baktı. Ondan kendisine kızmasını mı *istiyordu*?

"Benim bu evdeki rolüm bebekleri sallayarak uyutmak ve dizlerinin derisi yüzüldüğünde küçükleri rahatlatmak. Sen küçük bir bebek misin?"

"Hayır, Kaa-chan."

"Böyle işlere gelince -erkek işlerine- bu babanın halletmesi gereken bir iş. Ama," diye devam etti, kendini durdurmayı başaramadan önce, "eğer birinin seni azarlamasını istiyorsan, şu anda onun yerine geçecek kadar sinirliyim."

"Oh-ben-ben demek istemedim-"

"Bugün üst üste aptalca hatalar yapmışsın gibi görünüyor," dedi Mamoru'nun üniformasındaki suyu çekerken. "Bunu nasıl düzeltmeyi düşünüyorsun?"

"Kwang Chul-hee'den özür diledim," dedi Mamoru. "Okula kısa yoldan, biraz erken gideceğimi ve çatıyı kendi başıma temizlemeyi bitireceğimi düşündüm."

Misaki gökyüzüne baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Şafak vakti evlat. Ne zaman uyumayı planlıyorsun?"

"Ah." Mamoru gözlerini kırıştırdı. "Sanırım, değilim."

Misaki, "Bunun parlak bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi. "Büyümekte olan genç bir adam için uyku önemlidir." Elbette, on dört yaşındayken gecelerini nasıl geçirdiğini düşünerek konuşacak biri değildi - ve Büyük Nagi, Mamoru gerçekten o zamanki yaşında mıydı? Bu ne zaman olmuştu? "En azından bir süre uzanıp dinlenmelisin."

Mamoru dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

Misaki ancak o zaman onun yüzüne daha yakından baktı ve sadece bitkin olmadığını fark etti. Acı içindeydi.

Neyin var? Sormak istedi ama bu bir erkeğe ve bir savaşçıya sorulacak türden bir şey değildi, annesi olsanız bile.

Sonunda, "Başka bir öğrenciyle kavga etmek sana göre değil," diye sordu.

"Biliyorum." Mamoru dizlerine baktı. "I..." Kıpırdandı. "Nedenini söyleyebilir miyim?" Soru, o daha durduramadan ağzından çıkıverdi.

"Ne?"

"Ona neden vurduğumu söyleyebilir miyim?"

Misaki sert bir şekilde, "Kendini kontrol edemediysen, mazeret duymak umurumda değil," dedi, "baban da duymayacak. Bunu duyduğunda -"

"Lütfen." Mamoru'nun sesi gergindi. "Bahane üretmeye çalışmıyorum. Ben sadece..." Gözlerinde Misaki'nin daha önce hiç görmediğini hatırladığı bir çaresizlik vardı. Ona ne olmuştu böyle?

O daha iyi düşünemedi, yumuşak bir sesle, "Anlat bana," dedi.

"Kwang-san İmparatorluk aleyhinde kötü şeyler söylüyordu -mantıklı şeyler-. Hibiki Sensei'nin bize öğrettiği tarihin doğru olmadığını söyledi. Keleba sırasında burada, Kusanagi Yarımadası'nda ve Kaigen'deki diğer yerlerde çok sayıda adamın öldüğünü ve Ranganese'nin Yamanka takviye birlikleri tarafından geri püskürtülmek zorunda kaldığını söyledi. İmparatorluğun tüm bu insanların ölümünü örtbas ettiğini söylüyor." Mamoru onun yüzünü izliyordu. Dikkatle. Bir tepki bekliyordu.

"Anlıyorum," dedi sert bir sesle.

"Gördün mü?" Mamoru'nun sesi kesildi. "Tüm söyleyeceğin bu mu?" "Bu konuda başka ne söyleyebilirim ki?"

"Sen... sen..." Mamoru ona boğulmakta olan bir adamın kıyıdan çekilmesini izlemesi gibi baktı ve Misaki onun kendisine ne düşünmesi gerektiğini söylemesini beklediğini fark etti. Ne de olsa onun ebeveyniydi; cevapları biliyor olmalıydı; onu doğru yönlendirmeliydi. "Söyleyecek bir şeyin olmalı," diye yalvardı.

"I..." Misaki ağzını açtı, kapattı, yanağının içini ısırды. Sonunda, "Baban evinde bunları tekrarladığını duysa çok mutsuz olurdu," dedi.

Mamoru'nun bakışları utanç içinde yere düştü ve ani bir suçluluk duygusu hissetti. Onu doğru yönlendirmek ona kalmıştı...

"O çocuğun sana anlattığı şeyler kesinlikle haince."

"Biliyorum, Kaa-chan. Üzgünüm-"

"Ama bunlar doğru."

Mamoru başını kaldırdı, kan çanağına dönmüş gözleri şokla irileşmişti.

"Kaa-chan

-!"

"Bunu kimseye tekrarlamayacaksın," dedi hemen, "kimseye. Bu tür konuşmaların bir Matsuda'ya yakışmadığını açıklamama gerek yok sanırım."

"Ama..." Mamoru panik atağın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Gözleri sanki tüm dünya önlerinde dönmeye başlamış gibi parlıyordu. "Ama eğer hepsi doğruysa, o zaman..." Misaki çocuğun kafasında dönen çarkları izledi ve kendi göğsünde bir parça paniğin canlandığını hissetti. O ne yapmıştı? Ne düşünüyordu? Mamoru on dört yaşındaydı -dengesiz, kolay etkilenen- ve o bir *Matsuda*'ydı. Ona gerçeği söylerken ne düşünüyordu?

"Bunu neden söyledin?" Mamoru, Misaki'nin kafasının içindeki uyarıcı sesle birlikte sordu. "Bunu bana neden söyledin?"

"Çünkü bunu halledebilecek kadar erkek olduğunu düşünmüştüm." Misaki endişesini sert bir ses tonuyla maskeleydi. "Sen bir Matsuda'sın, değil mi? Kendini topla."

"Ama... ama..." Mamoru o kadar sarsılmıştı ki, bırakın çamaşır teknesindeki suyu çekip bir kısmını kenara sıçratan çalkantılı nyama'sını, sözlerini bile tutamıyordu. "Hibiki Sensei'nin tarihimiz hakkında gerçekten doğruyu söylemediğini mi söylüyorsunuz? İmparatorluk yalan söylüyordu."

-"

"Sana bunları tekrar etmemeni söylemiştim!"

Mamoru çarpılmış gibi irkildi. "Özür dilerim." Başını öne eğdi. "Bir daha unutmayacağım. Özür dilerim."

Sargılı bir elini diğer eliyle kavradı ve kendi üzerine doğru eğildi. Misaki ondan yayılan acıyı hissedebiliyordu. Sadece fiziksel acı değil; eğitimde bundan daha kötü dayaklar yemişti. Nyama'sı çalkalanıyordu, babasından miras kalan tüm o korkunç güç, kendi sarmallarından kurtulmaya çalışan düğümlenmiş bir yılan gibi kıvranıyor, şaşkınlık içinde kendini boğuyor ve ısıırıyordu.

Oğlu acı içindeydi.

Ve Misaki uzun zamandır hissetmediği bir şey hissetti: koruma içgüdüsü, sığınmak, rahatlatmak, ne pahasına olursa olsun iyileştirmek için ezici bir arzu. İyi bir annenin yapması gerekenin bu olduğunu düşündü.

her an çocuklarına karşı hissetmesi gerekiyordu ama Şafak'tan beri bunu hissetmemişti. Korumaya değer bir şeye sahip olduğundan beri.

Yavaşça uzandı ve Mamoru'nun kolunu kavradı. "Benimle otur," dedi.

"Ne?"

"Eğer okula kestirmeden gideceksen, annenle oturmak için birkaç siiranu ayırabilirsin. Gel. Güneşin doğuşunu izleyelim."

Matsuda yerleşkesinin ön güvertesi dağın yamacına kadar net bir manzaraya sahipti. Gün aydınlık ve bulutsuz olduğunda Misaki parıltıyan okyanusa kadar her yeri görebiliyordu. Bunun gibi soğuk sabahlarda dağın alt yarısı, artan ışıqla birlikte renk değıştiren bir sis denizinin içinde kaybolurdu. Şu anda, lavantaya çalan soluk bir maviydi.

Misaki dizlerini altına çekmiş, ellerini kucağında kavuşturmuş, son on beş yıldır geliştirdiğı ağırbaşlı ev kadını görüntüsüyle oturuyordu. Onun yanında Mamoru bacak bacak üstüne atmış, babasının duruşunu taklit ediyordu ama kalbi Takeru'nunkinden daha hızlı atıyordu.

Etraflarındaki dağın dinginliğine rağmen Misaki endişeliydi. Mamoru'nun durumu onu kafa karıştırıcı bir duruma sokmuştu. Mamoru'nun acısını dindirmek istiyordu ama bunu bir ev hanımının yatıştırıcı dokunuşları ve anlamsız güvenceleriyle yapamazdı. Bunun için, bir kez olsun dürüst olması gerekiyordu. Ve dürüstlüğü paslanmıştı.

"Biliyorsun, ben..." Sadece nasıl hissettireceğini görmek için küçük bir gerçeikle başladı. "Soğuşu hiç sevmedim."

Mamoru dönüp gözlerinde bir soruyla ona baktı.

"Ben yeterince soğuk bir insanım - nyama ve kişiliğimde - kendi başıma yeterince alabiliyorum. Dünyanın geri kalanı söz konusu olduğunda, içimdeki buzu dengelemek için biraz ısıdan hoşlanırım. Jijaka koronu'nun ateşten nefret etmesi gerektiğini biliyorum ama demirhanede çıraklık yapmaya gittiğinizde sizi kıskanıyorum. Bu köyde sıcak bulmak o kadar zor ki... Bu yüzden fırsat buldukça burada güneşin doğuşunu izliyorum."

Misaki sisin üzerinden hüznle baktı. "Güneşin ufukta daha görünmeden önce kaynamasını hissedebilmeyi seviyorum. Sisi aydınlattığı ve sonra da yakıp geçtiğı anı seviyorum. O parlaklık bana bu dağın ötesinde, Kaigen'in ötesinde bir dünya olduğunu hatırlatıyor. Burada geceler ne kadar soğuk olursa olsun, güneş bir yerlerden doğuyor. Bir yerlerde birilerini ısıtıyor."

Mamoru bir süre sonra, "Oraya gitmişsin," dedi. O da temkinli konuşuyordu, tereddütle onun peşinden bu yeni bölgeye doğru ilerliyordu. "Bu konuda hiç konuşmuyorsun ama Setsuko Teyze Kaigen'in dışında, dünyanın öbür ucundaki Theonite Akademisi'ne gittiğini söylüyor."

"Çok uzun zaman önceydi," dedi Misaki. "Senin şu anda olduğun yaşıydım."

Uzun bir süre sessiz kaldılar. Mamoru birden fazla kez, konuşmak için kendini zorluyormuş gibi bir nefes aldı, sonra daha iyi düşünmüş gibi göründü. Vücudu hareketsizdi, gözleri ileriye odaklanmıştı ama ellerindeki gerginlik ve kalbinin gümbürtüsü ona ihanet ediyordu. Misaki onun korktuğunu fark etti, dış dünya hakkında ne bildiğini sormaktan korkuyordu.

Korkusu yersiz değildi. Takeru'nun Misaki'nin okul yıllarıyla ilgili her türlü tartışmayı yasaklamasının bir nedeni vardı. Bildiklerinin önemli bir kısmı sadece Matsuda inancına aykırı değildi; İmparatorluğa karşı ihanet olarak da değerlendirilebilirdi. Mamoru'ya Daybreak'ten edindiği bilgileri, onun isteyebileceğinden daha fazla veremezdi.

Ama bir şey söylemesi gerekiyordu.

"Dinle evlat... Ben senin yaşındayken, dünyayı yıkacakmış gibi görünen gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldım. Senin gibi olmayan insanlarla karşılaştığında böyle olur. Zamanla dünyanın bozuk olmadığını öğrenirsin. Sadece... düşündüğünüzden daha fazla parçası var. Hepsi birbirine uyuyor ama belki de gençken hayal ettiğiniz şekilde değil."

"Ama nasıl?" Mamoru'nun sesi çatallaştı. "Anlamıyorum. Onları nasıl bir araya getirebilirim? Eğer *hiçbir şey* düşündüğüm gibi değilse... Kaa-chan, lütfen... ne düşünmem gerekiyor?"

Misaki, "Buna kendin karar vermek gerekecek," dedi. "Bu yetişkin olmanın bir parçası."

Mamoru başını salladı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bir çocuk kararları için sorumluluk almak zorunda değildir. Bir çocuk ne yapması gerektiğini söylemeleri için ebeveynlerine güvenebilir. Bir erkek ise kendine güvenir."

"Ama... hepimiz İmparatorluğun çocukları değil miyiz?" Mamoru sordu ve tabii ki böyle düşünecekti. Konuşmayı öğrendiğinden beri her hikâyede ve şarkıda ona anlatılan buydu. "Hükümetimize güvenmek *zorunda değil miyiz?*"

"Sanırım öyle," dedi Misaki ve kendini durduramadan, "eğer gerçekten sonsuza dek çocuk kalmak istiyorsan. İstiyor musun oğlum?" Büyüyen ışıktaki Mamoru'ya sertçe baktı. "Yoksa bir erkek mi olmak istiyorsun?"

"Erkek olmak istiyorum," dedi Mamoru kararlılıkla. "Sadece anlamıyorum, Kaa-chan. Ben bir koro, bir Matsuda'yım. Büyüdüğümde, tarihi şekillendirme gücüne sahip bir eylem adamı olmam gerekiyor. Neler olup bittiğini bile bilmezken bunu nasıl yapacağım?"

Basit bir cevabı olmayan adil bir soruydu. Misaki, "İşte işin zor kısmı da bu," dedi, "bilmediğin şeylerle yüzleşmek, cevapları bulmak ve pişmanlık duymadan onlara göre hareket etmek. Bazı insanlar asla öğrenemez. Bazı insanlar çok geç öğreniyor. Nami, keşke ben..." Misaki, bu düşüncenin ağzından çıkmasına bile izin verdiği için şok olmuş bir şekilde kısa kesmişti. Çünkü ne demek istemişti? *Keşke aileme ve İmparatorluğa karşı gelecek cesarete sahip olsaydım mı? Keşke önemli olduğunda kendi kararlarımı verebilseydim mi?* Eğer öyle olsaydı, gözlerinin içine endişeyle bakan çocuk var olmazdı. Tanrım, nasıl bir anneydi o?

"Ne diliyorsun, Kaa-chan?" Mamoru öylesine masum bir ilgiyle sordu ki Misaki utancından kanı donabilirdi.

"Yok bir şey oğlum." Onun yüzüne dokundu. "Güçlü bir Matsuda varisi doğurdum. Başka ne isteyebilirim ki?"

"Akıllı bir tane mi?" diye önerdi.

Misaki güldü. "Zekisin Mamoru ya da zeki olmaya başlıyorsun. Eminim iyi bir adam olacaksın."

"Öyle mi?" Gerçek bir endişeyle sordu. Misaki'nin nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"I..." Sözcükleri yetersiz kalınca, kılıç ustasından biraz ödünç aldı. Onun bilgeliği onu kurtarmamış olabilirdi ama belki Mamoru ondan daha fazlasını yapabilirdi.

"Kırılmış hissedebileceğinizi biliyorum ama biz jihakalu'yuz. Biz suyuz ve su her kalıba uyacak şekilde değişebilir. Ne kadar kırılırsak kırılalım ve yeniden şekillenirsek şekillenelim, kendimizi her zaman yeniden güçlü bir şekilde dondurabiliriz. Bu bir anda olmayacak," diye ekledi. "Buzun nasıl bir şekil alacağını görmek için mevsimin dönmesini beklemeniz gerekir, ancak buz berrak ve güçlü bir şekilde oluşacaktır. Her zaman öyle olur."

Mamoru başını salladı. "Ama ben... Senin ya da Kwang-san'ın bana söylediği hiçbir şeyi tekrarlamayacağım, değil mi?"

"Hayır," dedi Misaki, "ama bu dinleyemeyeceğiniz anlamına gelmez. Sizinkinden farklı deneyimleri olan insanları dinleyerek çok şey öğrenebilirsiniz. Bir jasele bir keresinde bana, dinlemenin hiç kimseyi aptallaştırmadığını ama pek çok insanı daha zeki yaptığını söylemişti." Elini salladı. "Bu çok iyi bir çeviri değildi. Söz veriyorum, Yammaninke'de kulağa daha şiirsel geliyor."

"Birinci Matsuda Takeru gibi..." Mamoru mırıldandı, gözlerini aşağıdaki sise dikmişti.

"Ne?" Misaki onun düşünce zincirini takip etmedi ama bir tür vahye ulaşmış gibi görünüyordu.

"Kendisi gibi olmayan insanlardan öğrendi. Bir koro olmasına rağmen demircilerle birlikte büyüdü. Onlardan, yabancı misyonerlerden, hatta en büyük düşmanının oğlundan bile bir şeyler öğrenmeye istekliydi ve sonunda bu onu daha da güçlendirdi."

Misaki bir an için sadece oğluna bakabildi. Matsuda'nın geçmişini hiç bu şekilde düşünmemişti - kendi deneyimiyle ilgili herhangi bir şekilde -ve burada kanlı, uykusuz on dört yaşındaki oğlu, asla bir araya getirmeyi düşünemeyeceği dünyanın iki parçasını birleştirmişti.

Belki de hâlâ büyümesi gerekiyordu.

"Teşekkür ederim, Kaa-chan." Mamoru geniş bir gülümsemeyle ona döndü. "Sanırım bir şey öğrendim."

Misaki sadece baktı.

"Ne?"

Başını öne eğdi. "Gamzelerin var."

"Onları senden aldım."

Güneş artık sisin arasından görünmeye başlamıştı ve Misaki Mamoru'nun perçemlerini yüzünden geriye doğru fırçaladı.

"Biliyorsun Mamoru... Yakında bir erkek olacaksın. Ama bugünlük izin ver annen olayım ve sana tüm anneliğimle her şeyin yolunda olduğunu söyleyeyim. Dünya bir bütün. Sen doğru yoldasın. Her şey yoluna girecek."

Başını salladı.

"Ve Mamoru..." Adamın çenesini avucunun içine aldı ve yüzünü kendi yüzüne çevirdi. "Sen iyi bir insansın. İyi yetişeceğine inanıyorum."

"Teşekkür ederim, Kaa-chan."

Aşağıdaki yamaçlar güneş ışığıyla altın rengine dönmüştü. Güneş, dağın yamacında parıldayan dalgalar halinde çiy damlalarını maytap gibi bırakıyordu. Mamoru onun yanında gözlerini açık tutmak için yoğun bir çaba sarf etti ama güneş dünyayı ısıttıkça başı onun omzuna yaslandı. Sonunda rahatlayan nyaması onu uykunun kucağına çekmeye başladı.

"Bir gün bana yabancı okulunu anlatacak mısın?" diye mırıldandı. "Gençken yaptığın her şeyi?"

Misaki kalbine dokunan sıcaklık dalgasına hazırlıklı değildi. Takayubi'de kimsenin Şafak'ı soracağını hiç düşünmemişti. Bu sözleri kendi çocuğundan duymak, dileyebileceğinden çok daha fazlasıydı.

"Bir gün, Mamoru-kun. Bugün değil. Şu anda, bakman gereken kendi geleceğin var."

"Mmm..." Mamoru nefes verdi, gözleri kapandı.

İşte bu, Misaki fark etti. Bu, hepsinin tek ve basit bir umutla vaat ettikleri sevinçti: Mamoru büyüyüp babasından farklı biri olabilirdi.

Küçük ayak sesleri düşüncelerini böldü.

"Günaydın, Naga-kun." Dönüp ona bakmadan önce üçüncü oğlunun çıplak ayaklı adımlarını tanıdı. "İyi uyudun mu?"

"Kaa-chan..." diye mırıldandı yürümeye başlayan çocuk, gözlerini ovuşturarak. "Bebek ağlıyor." Misaki yumuşak bir sesle, "Hemen geliyorum," dedi.

Mamoru o kadar derin bir bilinç kaybına uğramıştı ki, onu ahşap güverteye yatırıp Izumo'yu rahatlatmaya gittiğinde kıpırdamadı bile. Mamoru'nun okula gitmeden önce bir süre uyuyabileceğini umuyordu ama kucağında Izumo ve peşinde uykulu bir Hiroshi'yle çocuk odasından çıktığında bunun aptalca bir umut olduğunu fark etti.

"Nii-san kalk!" Nagasa kıkırdadı. Üç yaşındaki çocuk ağabeyinin üzerine tırmanmış, sırayla saçını çekiştiriyor ve yüzünü tokatlıyordu. "Uyan!"

Mamoru gözlerini kırpıştırarak, "Kaa-chan," diye homurdandı. "Bir iblis tarafından saldırıya uğruyorum."

"Hayır!" Nagasa sevinçle güldü. "İblis yok! Benim!"

"Hmm." Mamoru doğrulup kıkırdayan kardeşini kucağına oturttu. "Bu tam da bir iblisin söyleyeceği şey."

"Hayır!" Hâlâ manyak gibi gülen Nagasa, Mamoru'nun kolunun altından sıyrıldı ve mutfığa doğru kaçmaya başladı.

"O kadar hızlı değil, iğrenç şey!" Ayağa fırlayan Mamoru, iki hızlı adımda yürümeye başlayan çocuğa yetişti ve onu kucağına aldı. "Bahse girerim henüz dişlerini fırçalamamışsındır - ya da özür dilerim, *dişlerini*." Kardeşinin yanağını dürttü ve Nagasa şakacı bir şekilde parmağını tersledi. "Evet, hadi şu küçük iblis dişlerini fırçalayalım, olur mu?"

Mamoru Nagasa'yı omzuna atıp tuvalete doğru taşırken Misaki'nin aklına Şafak'tan daha uzak bir anı geldi

-Kendi kardeşleriyle ahşap panelli koridorlarda kıkır kıkır gülüyordu. Takashi, Takeru ile çocukken hiç oyun oynamadıklarını, daha doğrusu Takeru'nun onunla hiç oynamak istemediğini söyledi.

Misaki on beş yıl boyunca kaderinde kocasının oğullarını büyütmek olduğundan yakınmıştı. Bunca zaman, bu çocukların içinde kendisinden de bir şeyler olabileceğini düşünmemişti.

Başka ne dileyebilirim ki diye merak etti.

BÖLÜM 8: MEKTUP

Koronkalo ayı donarak pırıl pırıl soğuk Sibikalo'ya dönüşürken kırağı ağaç dallarına tırmanıyordu. Güneş erken batıyor, numu köyü donmuş akşamlarda ısıll ısıll yanıyordu ve Misaki bu yeni bebeğin diğerleri kadar soğuk olmadığına şükrediyordu. Mamoru, Hiroshi ve Nagasa güçlendikçe daha da üşümüşlerdi ama Izumo'nun küçük bedeni, kasları gelişirken bile sıcak kalmaya devam etti ve Misaki soğuk mevsimin ilk ayı boyunca ona sarılmaktan gerçekten keyif aldığını fark etti.

Haberlere göre Kaigen'in batı kıyısındaki diğer bazı köyler ve şehirler fırtınalar yüzünden harap olmuştu. Ancak Nagi dağa ilk karını yağdırırken Takayubi küçük bir kasabanın huzur tablosu olarak kalmıştı. Izumo'nun gözleri beyaza bürünmüş bir dünyaya odaklandı.

Önceki kışlar ilk karda tek bir ayak izi varken, şimdi iki ayak izi vardı. Kwang Chul-hee her sabah Mamoru'yu karşılamak için Matsuda yerleşkesinin kapısına geliyor ve ikisi birlikte konuşarak dağdan aşağıya doğru yol alıyorlardı. Geomijul'un info-com kulelerinin inşaatına başlama zamanı geldiğinde Mamoru, kış tatili sırasında Chul-hee ve Kotetsu Atsushi ile birlikte inşaat ekibine katılmasına izin vermesi için babasına yalvardı. Misaki, Takeru'nun kabul etmesini beklemiyordu ama Mamoru'nun eğitimine ve okul ödevlerine devam etmesi şartıyla buna izin verdi. Böylece, kar örtüsü altında Mamoru, Chul-hee ve küçük Atsushi, Takayubi'deki iletişimi sonsuza dek değiştirecek olan kuleler üzerinde çalışmaya başladılar.

Misaki daha iyi bir anne olsaydı, belki de oğlunun inatçı kuzeyli ile arkadaşlığını engellerdi. Ama Mamoru artık genç bir adamdı, dedi kendi kendine haklı olarak. İsteddiği kişiyle arkadaşlık edebilirdi.

Kwang Chul-hee ile ne konuştuğunu bilmiyordu. Sözüne sadık kalarak bu konuşmaların hiçbirini eve getirmemişti ama oğlundaki değişim gözle görülebiliyordu. Kaygısız bir adamla düşünen bir adam arasındaki belirgin farktı bu. Bir kılıç ustasının çevresine karşı dikkatli olması gerekirdi. Ancak rüzgâr ve su damlacıklarına uyum sağlamak bir şeydi; insan eylemlerini analiz etmek ve anlamak başka bir şeydi. Izumo'nun yeni

Gözleri fiziksel dünyaya odaklanmaya başladığında Mamoru'nun gözleri de değişiyordu. Etrafındaki her şeye bakışında bir keskinlik vardı - bir açlık - dünyasının pürüzlü kenarlarını ve değişen katmanlarını incelerken, parçaları birbirine uydurmaya çalışıyordu.

Misaki aptalca bir şey yapmasının an meselesi olduğunu fark etmeliydi. O ne dünyanın gerçeklerini saklamak ve işlemek için eğitilmiş bir jaseli ne de barışçıl bir zanaatkârdı. O bir savaşçıydı, bir savaşçının vahşiliğine sahipti. Ve dünyanın jaseliwu, finawu ve numuwu'larının koronularından bazı şeyleri saklamalarının bir nedeni vardı. Jaseliwu kan dökmeden fikirleri çarpıştırma gücüne sahipti. Koronu çatıştığında, sonuçlar her zaman çirkin olurdu.

MAMORU

"Cidden bunların hepsini kendin mi yaptın?" Chul-hee kaşlarını kaldırarak Atsushi'ye baktı. *"Hiç yardım almadan mı?"*

Demircinin oğlu öfkeyle, *"Ben dünyanın en iyi kılıçlarını yapmak için eğitim alıyorum,"* dedi. *"Birkaç somun ve cıvata dövmek için yardıma ihtiyacım yok - özellikle de şirketiniz çelik ve kalıpları sağladığına göre."*

"Yerel numuwu'nun Geomijul kalıplarından çalışması kimin fikriydi?"

"Babamın," dedi Mamoru. *"Kuleleri ekonomik hale getirmek için maliyetleri yeterince düşürmenin tek yolunun bu olduğunu söyledi."*

"Harika görünüyorlar." Chul-hee takdir dolu bir gülümsemeyle vidalardan birini inceledi. *"Yamma'da bunu yapabilmek için adam öldürecek bir numuwu tanıyorum."*

Üç çocuk daha önce dağın aşağısında, köy konağının yakınında iki info-com kulesinin inşasına yardım etmişti. Bu, Atsushi'nin ilk kez babasının yardımını olmadan bileşenleri dövdüğü ve gençlerin ilk kez gözetim olmadan inşaatta çalışmalarına izin verildiği zamandı.

Temel, o haftanın başlarında derin çukurlara dökülen çimento solüsyonuyla atılmıştı. Şimdi çocukların yapması gereken tek şey, Kwang'ların planları üzerinde çalışarak bu temelin üzerine üç karış yüksekliğinde bir kule inşa etmektir.

"İlk iki kulenin çalışıp çalışmadığını biliyor musun?" Atsushi ilk kirişi yerine yerleştirenken sordu.

Mamoru, *"Babam bana tüm tesisatı çoktan kurduklarını söyledi,"* dedi. *"Bugün çalıştırmayı umuyorlarmış."*

Mamoru küçük bir çocuk olduğundan beri babası köy konağında idari bir işte çalışıyordu. Eskiden Matsuda'ların düzenli bir işe ihtiyacı yoktu; çevredeki koro evleri, oğullarını dojolarında eğitime gönderme ayrıcalığı karşılığında onlara ihtiyaç duydukları her şeyi sağlamıştı. Ancak Takayubi'nin nüfusu azaldıkça, Matsuda ailesi geçimini sağlamak için başka yollara başvurmak zorunda kalmıştı.

Keleba'dan sonra Matsuda Mizudori kılıç eğitmeni ve ardından Kumono Akademisi'nin müdürü oldu. Oğlu Matsuda Susumu onun izinden gitti ve onun oğlu Matsuda Takashi de onun izinden gitti. Takashi'nin küçük kardeşi Takeru, birkaç yılını Kumono'da baş kılıç eğitmeni olarak geçirmiş, ancak babası vefat ettikten sonra köy konağında bir devlet işi almak için görevini Yukino Dai'ye devretmişti.

Mamoru babasının işte ne yaptığından tam olarak emin değildi; sadece çok sayıda evrak işi ve rakamlar içerdiğini ve onu son derece meşgul tuttuğunu biliyordu. Ve ne zaman hükümet ya da bir şirket köye yeni yollar, çöp imha sistemleri ya da bilgi-iletişim kuleleri gibi yeni bir şey getirirse, Tou-sama süreci kolaylaştırmak için oradaydı.

"Yani, bir kez çalıştığında, köy konağındaki bilgisayar her yerden mesaj gönderip alabilecek mi?" Atsushi sordu.

"Hiçbir yerde değil," diye açıkladı Chul-hee. *"Başlangıç olarak, muhtemelen yakınlarda çalışan kuleleri olan başka yerler."*

Atsushi heyecanla dağdan aşağı, köy konağına doğru baktı. *"Sence hâlâ çalışmıyor mu?"*

Chul-hee cebinden info-com cihazını çıkardı ve ona baktı.

"Henüz değil."

"Nereden biliyorsun?"

Chul-hee, Atsushi'ye ekranı göstermek için cihazı kaldırdı. *"Sinyal yok."*

"Yani, o şey... o info-com cihazı, eğer sinyal yoksa otomatik olarak bağlanacak."

"etrafta çalışan bir kule var mı?"

"Amaç da bu zaten."

"Yani, bir bilgi iletişim cihazının her zaman çalışması için dünyanın her yerinde kuleler olması mı gerekiyor?"

"Şart değil," dedi Chul-hee. "Yammankalu'nun uzaydan bilgi iletişim sinyalleri gönderen ve alan uyduları var."

"Ne?!" Atsushi taşıdığı kirişin ucunu düşürdü ve Mamoru, demirci çocuğun ayak parmaklarını ezmeden önce onu bir buz sütununun içinde yakalamayı zar zor başardı.

"Dikkat et!"

"Özür dilerim, Matsuda-dono!" Atsushi onu selamladı. *"Özür dilerim, ben sadece... şaka yapıyorsun, değil mi?"* diye Chul-hee'ye döndü. *"Değil mi Kwang-san? İletişim sinyallerini o kadar uzağa gönderemezsin!"*

Chul-hee çocuğun inanmayan yüzüne gülümsedi. *"Bu bir şaka değil, numuden."*

Chul-hee Yamma'nın uydularını Atsushi'ye açıklarken, çocuklar ilk ışını yerine yerleştirdiler.

"Her şey hizalandı mı?" Mamoru durduğu yerden sordu, kirişin en ağır kısmını desteklerken diğer ikisi onu tabanla aynı hizaya çekti.

"Mükemmel," dedi Kwang. *"Devam et, Mamoru."*

Başını sallayan Mamoru, jiya'sının harekete geçmesine izin verdi. Etraflarındaki kar, kirişin tabanını buzla kaplamak ve üst kısmını yerinde tutmak için sütunlar oluşturmak üzere yükseldi. Bu, üçünün bir hafta boyunca birlikte çalışarak geliştirdikleri bir sistemdi: Mamoru kulenin parçalarını manevra yaparak yerine yerleştirdi ve sadece kendisinin yapabildiği devasa buz oluşumlarıyla onları orada tuttu, Chul-hee ve Atsushi vidaları yerleştirdi ve ardından Atsushi kaynak makinesiyle parçaları birbirine kaydattı. Onlar yukarı doğru ilerlerken Mamoru da diğer ikisinin kulenin bağlantı noktalarına ulaşması için buzdan basamaklar oluşturmaya başladı.

"Yani Yamma'da nereye gidersen git, her zaman bir sinyal mi var?" Atsushi, Chul-hee ile birlikte Mamoru'nun yerden bir buçuk metre yükseklikteki buz platformlarından birinin üzerine oturmuş, bir kirişi yerine vidalarken sordu.

"Neredeyse," dedi Chul-hee, *"yeraltında değil."*

"Bekle." Atsushi durakladı. *"Bu, bu kulelerin birkaç yıl içinde kullanılmayacağı anlamına mı geliyor?"*

"Hayır. Neden öyle dedin ki?"

"Yamma'nın yıllardır uzayda bilgi-iletişim uyduları varsa, Kaigen de çok geride olamaz, değil mi?"

Chul-hee dudaklarını birbirine bastırdı ve ö n ü n d e k i vidayı sıkmaya odaklandı. Şimdiye kadar hükümet karşıtı düşüncelerini paylaşmaktan kaçınmıştı.

Atsushi ile düşünceler. Belki de numu Mamoru'dan daha genç olduğu içindir.

-Çok parlak gözlü ve masum görünüyordu. *"Uydular pahalıdır."*

Sonunda dedi ki.

"Ama Kaigen'in Yamma'dan daha fazla parası var," dedi Atsushi. *"Ekonomi hiç olmadığı kadar iyi durumda."*

"Şey..." Chul-hee başladı. *"Bu konuda-"*

Mamoru öksürdü. Kontrolü altındaki buz şiddetle çatladı, neredeyse Chul-hee ve Atsushi'yi bulundukları yerden fırlatıyordu; sorumsuz değildi. Atsushi çığlık attı ve Chul-hee'ye tutundu, o da en yakındaki kirişe tutundu.

"Özür dilerim!" Mamoru boğazını temizledi ve altlarındaki buz platformunu düzeltti. *"Az önce biraz kar soludum."*

Atsushi yönünü yeniden belirlerken, Chul-hee platformun kenarından Mamoru'ya baktı. Onunla göz göze gelen Mamoru başını salladı. Atsushi yumuşak başlı biri değildi ama daha on yaşındaydı; dünyasının paramparça olmasına ve alt üst olmasına hazır değildi.

Mamoru artık Chul-hee'ye bağırarak, yumruk atarak ya da daha dikkatli olması için yalvararak onun tehlikeli ağızını durduramayacağını biliyordu. Chul-hee'nin bakışlarını tutarken, küçük Atsushi'nin de kuzeyli çocukla tanıştığı gün yaşadığı korkunç ifşaatlara maruz kalmasının an meselesi olduğundan şüpheleniyordu. Ama şimdilik Chul-hee gözlerini devirerek rahatladı ve konuyu değiştirdi.

Üçü tam öğle yemeği için köy konağına dönmeyi tartışıyorlardı ki Mamoru dağdan kendilerine doğru gelen bir çift figür gördü. Uzaktan bile olsa Mamoru, babasının düzgün, kasıtlı yürüyüşünü tanıdı; engebeli zeminde ürkütücü derecede yumuşaktı. Onun arkasında tökezleyerek ilerleyen diğer figür ise ancak Chul-hee'nin babası Kwang Tae-min olabilirdi. Geniş bilgisine ve dünyevi havasına rağmen, gezgin Geomijul temsilcisi ayakları yere sağlam basan bir yaratık değildi. Kar ve dağlara yabancı olduğu kolayca anlaşıyordu.

"Oh-Matsuda-dono," dedi Atsushi de adamları görünce. "Onun burada ne işi var?"

"Bilmiyorum." Mamoru'nun kaşları çatıldı. Tou-sama çalışma saatleri içinde masasını terk etmesiyle tanınmazdı. Chul-hee ve Atsushi üzerinde çalıştıkları kirişi sabitlemeyi bitirdikten sonra Mamoru onları yere indirmek için buzunu kullandı.

Yetişkinler yaklaşırken Atsushi aşağı indi ve derin bir şekilde eğildi.

"Appa, Matsuda-sama, sizi görmek ne güzel," dedi Chul-hee daha rahat bir baş hareketiyle. "Burada ne yapıyorsun?"

Tou-sama, "Ne yazık ki oğlumu alıp eve gitmem gerekiyor," dedi. "Bir şey çıktı."

"Onsuz çalışmaya devam etmek zor olacak," dedi Chul-hee. "Ağır işlerin çoğunu o yapıyordu."

Kwang Tae-min, "Sorun değil," dedi. "Zaten sizi köy konağına çağıracaktım. Birkaç konuda yardımınıza ihtiyacım var."

"Kuleler çalışıyor mu?" Atsushi heyecanla sordu.

Kwang gülümseyerek, "İşte bu noktada yardımına ihtiyacım var, evlat," dedi. "Bazı donmuş parçalarımız var - çoğunlukla kablolar. Daha iyi bir yalıtım bulmama yardım edebileceğini umuyordum."

"Oh. Elbette, efendim."

Chul-hee ve Atsushi aletlerini topladıktan sonra grup patikadan köye doğru geri döndü.

Kwang Tae-min karda dikkatle ilerlerken, "Bu kadar soğuk bir yerde inşaatı bizzat hiç denetlememiştim," dedi. "Bir jijaka olarak sanırım utanmalıyım; Yamma ve Sizwe'de yıllarca Geomijul altyapısını kurduktan sonra, buzun yıkıcı gücünü tamamen hafife almışım."

Kwanglar ve Atsushi kablolar, yalıtım ve Mamoru'nun ancak yarı yarıya anlayabildiği bir sürü teknik konu hakkında konuşmaya devam ettiler, ta ki yol ayrımına gelene kadar. Çatallardan biri karla kaplı köy konağına ve onun yanında beliren çok daha büyük info-com kulesine doğru gidiyordu. Diğeri ise köye geri dönüyordu.

Atsushi, Mamoru ve babasını selamlayarak, "Hoşça kalın, Matsuda-dono," dedi.

Kwang Mamoru'nun koluna bir yumruk attı. "Yarın görüşürüz, Mamoru kun."

"Yarın görüşürüz."

Mamoru o kadar emin adımlarla yürüyordu ki kayalık dağ yollarında en hızlı inen ve çıkan kişi olmaya alışkındı ama Tou-sama kayalarla hiç uğraşmadı. Buz, her adımda ayaklarının altında düz basamaklar oluşturmak için şekil değiştirdi. Derin kar, yolunu açmak için sabırsızlanıyormuş gibi önünden ayrılıyordu.

Çoğu jijakalu gibi Mamoru'nun da suyu manipüle etmek için gözle görülür bir çaba sarf etmesi gerekiyordu. Tou-sama'nın gücü, suyun ona itaat etmek için çabaladığı bir seviyedeydi ve Mamoru kendini ayak uydurmak için mücadele ederken buldu.

Tou-sama ona dönüp bakmadan, "Bu çocuk sizi çok iyi tanıyor," dedi.

"Biz sınıf arkadaşınız."

"Yukino Yuuta ve Mizumaki Itsuki senin de sınıf arkadaşların. Bu kış onlarla pek vakit geçirmedi."

"Hâlâ bazen birlikte antrenman yapıyoruz," dedi Mamoru. "Ben sadece Chul-hee ve Atsushi ile bilgi iletişim kuleleri üzerinde çalışmak istedim." Durakladı ve endişeyle babasının yüzüne baktı. "Eğer durmamı istiyorsanız, dururum, Tou-sama. İnşaat ekibine sadece siz uygun olduğunı söylediğiniz için katıldım-"

"Benim için sorun yok. Yeter ki gerçek amacınıza odaklanmaya devam edin."

Ses tonu Mamoru'nun suçluluk duygusuyla karnının sıkışmasına neden oldu. Hala Fısıldayan Bıçak'ta ustalaşmaya yaklaşmamıştı.

"Evet, Tou-sama," dedi. "Peki... eve neden bu kadar erken gittiğimizi sorabilir miyim?" diye konuyu değiştirmeye heveslendi.

"Zaten erken çıkacaktım. Kardeşimle on birinci waati'de ofisinde bir toplantım var ama annene Ishihama'dan bir mektup geldi."

"Oh." Mamoru bunun neden yerleşkeye geri dönmeleri için bir neden olduğunu hâlâ anlamamıştı. Kaa-chan'ın Ishihama'daki ailesinden mektup alması alışılmadık bir durum değildi. Köy konağındaki postacılar bazen Tou-sama'ya ailenin mektuplarını kapıya teslim etmek yerine eve götürmesi için verirlerdi ama Mamoru babasının mektupları doğrudan eve götürdüğünü hiç görmemişti.

Mamoru'nun şaşkın bakışları karşısında Tou-sama, "Bu mektup acil olarak işaretlenmiş," diye açıkladı. "Lord Tsusano'nun kişisel mührü ile bir günlük ekspres posta yoluyla gönderildi, bu da hemen teslim edilmesi gereken haberler içerdiği anlamına geliyor."

Ve Mamoru kendini adımlarını hızlandırırken buldu, annesinin evinden gelen hangi haberin bir gün bekleyemeyecek kadar acil olduğunu merak ediyordu.

MISAKI

"Eve erken gelmişsin," dedi Misaki şaşkınlıkla. "Özür dilerim, Izumo'yu yeni uyuttum, o yüzden henüz öğle yemeği hazırlamadım."

"Diğer ikisi nerede?" Takeru sordu. Bunu yapma eğilimindeydi -çocuklar hakkında sanki bir envanterdeki öğelermiş gibi konuşuyordu.

"Hiroshi ekstra eğitim için ilkokulda ve Nagasa da uyuyor." Ryota'yı karda kovalayan üç waatinu'dan sonra, onun bir süre daha yerde kalacağını umuyordu. "Bana bir siira ver. Sana çay yapayım ve öğle yemeği hazırlayayım."

"Ondan önce," dedi Takeru, "görmen gereken bir şey var." Kolundan bir parşömen çıkardı ve ona uzattı. "Bu yüzden erken döndük. Kardeşinden geliyor."

"Ah." Misaki kayiri parşömenini kocasından aldı. Ishihama'da çalışan telefon hatları varken, Takayubi'de yoktu, bu yüzden Kazu'nun onunla iletişim kurduğu nadir durumlarda, bu her zaman mektuplar aracılığıyla olurdu. Ama bu mektuplardan biri ilk kez hızlı posta olarak işaretlenmişti. Tsusano mührünü yırttı ve parşömeni açtı.

Sevgili Misaki,

Umarım bu mesaj size zamanında ulaşır ve endişelenmenize gerek kalmaz. Dün, memleketimiz ve komşu bölge bir kıyı fırtınası tarafından vuruldu. Arashiki de dahil olmak üzere birçok ev harap oldu ve şu ana kadar 100'den fazla kişi hayatını kaybetti. Siz haberlerde duymadan önce ailemizin ve dostlarımızın hayatta ve güvende olduğunu bilmenizi isterim.

Kaito ve ben ufak tefek yaralar aldık ama Kaa-san, Tou-sama, Raiki, eşim ve tüm küçükler yara almadı. Ne de olsa biraz rüzgâr ve yağmura dayanamasaydık Tsusano olmamız zor olurdu.

Şaka bir yana, bu fırtınalar son zamanlarda özellikle kötü gibi görünüyor. Kocanızı daha iç kesimlerde bir tatile ikna etmeye çalışın. Başkent'in yılın bu zamanlarında çok güzel olduğunu duydum.

Nyama'dan sana,

Kardeşin, Tsusano Kazu, Arashiki Lordu.

"Lord Tsusano ne diyor?" Takeru sordu.

Misaki bir gülümsemeyi bastırdı. Babasının unvanını devretmesinin üzerinden yıllar geçmiş olsa da, insanların aptal küçük kardeşinden Lord Tsusano diye bahsettiğini duymak hâlâ komikti.

Misaki mektubu Takeru'ya uzattı. Gözlerini aşağı yukarı gezdirerek mektubu okudu.

"Sondaki bu kısım ne? Neden iç kesimlere gitmemizi öneriyor?"

Misaki dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi. "Bazen Kazu... tuhaf bir espri anlayışına sahip oluyor."

"Dağda yaşadığımızı biliyor, değil mi? Su baskını tehlikesiyle karşı karşıya değiliz."

"Biliyorum. Garip bir durum." Her şey garipti.

Arashiki, denize bakan bir kayalığın içine inşa edilmiş eski bir kaleydi. Tsusano klanının gücü, burayı dalgalarla dövülmüş kayalardan oluşan bir kıyı boyunca tek güvenli iniş yeri haline getirmişti. Eski günlerde, Fırtına Kalesi sakinleri anakaradan gelen ticaret gemilerini güvenli bir şekilde limana getirmek için jiya'larını kullanmışlardı. Keleba sırasında, anakara düşman haline geldiğinde, Arashiki'nin Tsusano'ları Rangan gemilerini kayalıklarda parçalara ayırarak ve hayatta kalanları yutmak için denizi yükselterek kendilerine yeni bir isim yaptılar. Artık Stormfort, İmparatorluğun bekçi kulesi olarak görev yapıyor, batıya, Rangan Birliği'ne doğru bakan dikkatli bir göz olarak hizmet veriyordu.

Misaki'nin, büyükbabasının Tsusanoların tek başlarına Rangan donanmasının yarısını yok ettiğine dair anlattıklarından şüphe duymak için sebepleri olsa da, herhangi bir deniz gücünün kıyılarından sağ salım geçtiğini hayal etmek zordu. Ama okyanus vefasız bir müttefikti. Pike yapan martılar ve parlak güneş ışığıyla geçen her güne karşılık Misaki, gök gürültülü bir geceyi ve uçuşunun kenarını sarsan dalgaları hatırlıyordu. Tou-sama ve hizmetçiler pencereleri kapatırken Kaa-san Misaki ve iki oğlanı evin derinliklerindeki güvenli taş odalara götürürdü. Misaki duvarların ağlamaklı gıcirtısına karşı dişlerini sıktığını, annesinin kollarına sarıldığını, ellerini küçük Kazu'nun kulaklarına götürdüğünü hatırlıyordu.

Kaa-san, fırtınaların dünyadaki yerlerini hatırlattığını söylerdi. "Bizimki ödünç alınmış bir güç," derdi, "bir hediye ve bir lütuf. Gerçek güç tanrılara aittir."

Ancak Nami ve Nagi, Tsusano çocuklarına karşı her zaman merhametliydi. Gürültü ve dehşete rağmen, fırtınaların hiçbirisi kudretli Arashiki'den birkaç kiremit ve panjurdan fazlasını alıp götürmemişti. Misaki, bu inatçı kaleyi yıkmak şöyle dursun, ona zarar verecek kadar güçlü bir fırtına hayal bile edemiyordu. Ve Ishihama, Takayubi'den çok da uzak olmayan Shirojima'daydı. Kaleyi yerle bir edecek kadar büyük dalgalara maruz kalsalardı

Arashiki, buradaki sular nasıl bozulmadan kalabildi? Dağın üzerindeki gökyüzü nasıl bu kadar berrak olabilir?

"Fırtına hakkında daha fazla bilgi olup olmadığını görmek için haberleri açmalıyız," dedi Takeru.

Matsuda'lar için yemek yerken televizyonun açık olması alışılmadık bir durum değildi. Çoğu zaman arka plandaki gürültüden ibaretti - cahilce yavan propagandanın sonsuz bir alayı. Ama son zamanlarda Misaki, Mamoru'nun tüm dikkatini ekrana verdiğini, dalgalanan bayrakları, ahkâm kesen jaseliwu'ları ve askeri gösterileri neredeyse yırtıcı bir hayranlıkla izlediğini fark etmişti.

"Ishihama'dayım," diyor Kaigengua'daki bir muhabir jaseli kameraya, "yakın zamanda korkunç bir fırtına nedeniyle birçok evin harap olduğu yerdeyim. İmparatorluk birliklerimiz yerinden edilenlere yardım sağlamak ve hayatta kalanları enkazdan çıkarmak için yorulmak bilmeden çalışıyor."

Misaki, hasarın bir kısmını göstereceklerini umarak endişeyle izledi -Ve aynı zamanda bunu yapmamalarını umuyordu. Ishihama onun en eski, en masum anılarının yeri idi. Orayı harabe halinde görmeye katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu. Ama hiç görüntü göstermediler. Muhabir beyaz kış gökyüzünün önünde konuşmaya devam etti, saçları ve püsküllü hanboku rüzgarda savruluyordu.

"Güvenliğimizden endişe eden askerler, kamera ekibimin yıkıma bu tepeden daha fazla yaklaşmasına izin vermedi. İhtiyaç duyduğumuz bu dönemde yardımlarını gördüğümüz ve hepimizin refahını bu kadar derinden önemseyen bir lidere sahip olduğumuz için gerçekten şanslıyız. Başkentten bazı sözler için sözü İmparatorun Sesi Jali Ban-hyang Jee'ye bırakıyorum."

"Selamlar, Kaigen halkı, İmparatorluğun çocukları." Ban-hyang'ın büyüleyici sesi her zamanki gibi ipeksi ve güçlüydü, ancak bir ciddiyet notası taşıyordu. "Bugün Majesteleri'nin kalbi Ishihama'daki çocuklarının başına gelen trajediden dolayı ağır."

İmparator'un jaseli konuşurken, ekran nihayet Ishihama'daki yıkımın hareketsiz görüntülerini göstermeye başladı - moloz yığınının dönmüş evler, dümdüz olmuş ormanlar, sular altında kalmış caddelerde yüzen arabalar, sonra da insanlara enkazdan çıkmalarında yardım etmek, yaralıları taşımak ve kaybolan çocukları kucaklamak için bembeyaz mavi üniformalarıyla gelen askerler.

"Bu gerçek değil," dedi Mamoru sessizce. "Ne?"

"Şu," diye işaret etti Mamoru tam görüntü ekrandan kaybolurken. "Sivillere yiyecek dağıtan askerlerin fotoğrafı. Bir hafta önce Heibando ve Yongseom'daki fırtınaları haber yaparken kullanmışlardı."

Misaki, Takeru'ya gergin bir bakış atarak, "Yanıldığınıza eminim," dedi. "Pek çok sahil kasabası birbirine benziyor."

"Yanılmıyorum," diye ısrar etti Mamoru. "Bunu üçüncü kez kullanıyorlar."

Bu sırada yayın farklı bir görüntüye geçmişti; yıkılmış evler ve sular altında kalmış sokaklar. Misaki ekrandaki enkaza daha yakından bakarken, manzaranın ve mimarının pek de tanıdık geldiğini söyleyemedi. Ishihama'ya gitmeyeli uzun zaman olmuştu ama manzaranın gösterdikleri yerden daha kayalık olduğundan emindi.

"Sence neden gerçek görüntüleri kullanmıyorlar?" Mamoru sordu.

"Mamoru," dedi Misaki uyararak, "endişelenmenin sırası değil. küçük teknik ayrıntılar hakkında-"

"Bu küçük bir teknik ayrıntı değil. Bize herhangi bir video görüntüsü göstermiyorlar.

Tüm görüntüler sahte olabilir-"

"Mamoru," dedi Takeru. "Annenin memleketi az önce korkunç bir trajediyle sarsıldı. Biraz saygı göster."

"Bu saygı mı?" Mamoru ekranı işaret ederek sordu. "O insanlara ne olduğu hakkında bize gerçeği bile söylemiyorlar. Siz buna saygı mı diyorsunuz, Tou-sama?"

Misaki midesinin dibe vurduğunu hissetti. Takeru'ya baktı ve onun nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Onun yüzüne karşı hiç böyle bir şey söylememişti. O bir aptal değildi.

"Mamoru, ne dediğini bildiğini sanmıyorum," diyerek hasarı onarmaya çalıştı. "Majesteleri, İmparator bize bilmemiz gerekenleri söylüyor. Bu o kadar da gerçek bir mesele değil-"

"Tou-sama'nın ne düşündüğünü bilmek istiyorum." Mamoru Takeru'ya baktı.

Takeru ölçülü bir duraksamadan sonra, "Sanırım... ateşin çıkmış olmalı," dedi. "Kotetsu Atsushi geçen hafta grip oldu ve şimdi de sana geçti. Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Mamoru'ya geri adım atması için bir şans veriyordu; akli başında her insanın o buz gibi bakışın ağırlığı altında kabul edeceği bir şans. Ama Mamoru görünüşe göre delirmişti.

"Kendimi iyi hissediyorum, Tou-sama," dedi tereddüt etmeden. "Saygılarımla, sadece hükümetinizin size yalan söylemesi konusunda ne hissettiğinizi bilmek istiyorum."

Takeru'nun yüz ifadesi, sert kaşlarının arasındaki kırıxıklığın derinleşmesi dışında pek değişmedi. Misaki'nin gördüğü en korkutucu şeydi bu.

"Şu Kwang denen çocuk, değil mi?" dedi karanlık bir sesle. "Kafana bu saçma fikirleri sokan o."

Mamoru bir nefes aldı ve babasının bakışlarını tuttu. "İçinde doğruluk payı varsa fikirlerin nereden geldiğinin bir önemi var mı?"

"Sana ne söylüyordu?"

"Pek çok şey. Hükümetin sürekli rapor ettiği kasırgaların aslında doğal fırtınalar olmadığını, bunların Rangan saldırıları olduğunu söylüyor."

Misaki'nin midesindeki his endişeden saf dehşete dönüştü. "O zaman ya yalancı ya da aptalın teki," dedi Takeru umursamaz bir tavırla. "Ya yalancı ya da

Ranganlılar, özellikle Ishihama ve Yongseom gibi onlara karşı koyacak güçlü savaşçıların bulunduğu yerlerde bu kadar yıkıma neden olacak kadar güçlü değiller."

Ama yanıliyordu. Rangan Birliği, iktidardaki Kaigenelilerin kabul etmek istediklerinden çok daha güçlü ve kurnazdı ve her zaman da öyle olmuştu. Bu, İmparatorluğun üçte ikisine mal olmuş kibirli bir yanılgıydı.

Fonya'dan zarar gören binalar doğal fırtınalardan zarar görenlerden farklı görünüyordu. Haber ekiplerinin felaket mahalline girmesine izin verilmemesinin nedeni bu olabilir miydi? Bu yüzden mi gerçek görüntüleri göstermiyorlardı?

"Kwang Chul-hee, İmparator'un paniğe kapılmamamız için Ranganese'nin ne kadar güçlendiğini bilmemizi istemediğini, bu yüzden burada kalıp kıyı şeridini savunurken öleceğimizi söylüyor."

"Sesin kızgın geliyor," dedi Takeru sakın bir sesle. "İmparator bizimle hangi bilgiyi paylaşmayı seçerse seçsin, Kaigen'i savunmak bizim görevimiz."

"Ama... bu bizi sadece top yemi yapmaz mı?" "Bizi top yapar."

Mamoru bocaladı. "Ama bu değil- İmparator bize söylemeyecekse _"

Takeru, "İmparator'un bize ne söylediği ya da söylemediği önemli değil," dedi. "Bunların hiçbirisi İmparatorluk için hayatlarımızı feda etmek üzere burada olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. Biz Kaigen'in Kılıcıyız."

"Öyle diyorsunuz -herkes öyle diyor- ama sonuçta kılıç sadece bir araçtır."

Takeru tek bir hareketle ayağa kalktı ve Mamoru'nun suratına ters bir yumruk indirdi. Mamoru şaşırılmış görünüyordu. Şaşırmamalıydı.

"Benim evimde böyle şeyler söylemeyeceksin. Anladın mı?"

"Evet, Tou-sama. Özür dilerim."

"Bir savaşçı yetiştirdiğimi sanıyordum ama sözleriniz bir çocuğun cehaletini ve zayıflığını yansıtıyor."

"Tou-sama-"

"Bir savaşçının kılıcı buzdan ya da metalden yapılmamıştır. Onun ruhudur, odak noktasıdır, inancıdır. Bir Fısıldayan Kılıcı yapan budur ve sizin sürekli olarak bir tane üretememenizin nedeni de budur."

"Evet, Tou-sama." Mamoru'nun sesi suçluluk duygusuyla boğulmuştu.

"Anlıyorum

."

"Anlamış olsaydınız, böyle utanç verici saçmalıkların ağzınızdan çıkmasına izin vermezsiniz. İmparatorluk bizim şüpheden daha güçlü, korkudan daha kuvvetli olmamıza bağlıdır. Biz kırılmadığımız sürece Kaigen'in Kılıcı da kırılmayacak ve İmparatorluk ayakta kalacaktır. Sadece zayıf biri bundan şüphe duyabilir. Sen o zayıf mısın?"

"Hayır, Tou-sama."

"Göreceğiz," dedi Takeru buz gibi bir sesle. "Kılıcını al. Ben dojo'da olacağım," dedi ve odadan çıktı.

Hâlâ sersemlemiş olan Mamoru elini yüzüne götürdü. Takeru'nun kendisine vurduğu yanağına dokunmadı. Bunun yerine, az önce ağzından çıkanlara inanamıyormuş gibi parmaklarını ağzına götürdü.

"Az önce söyledim." Misaki'ye baktı, gözleri dehşetle açılmıştı. "Az önce bunları babama söyledim."

Misaki şaşkınlık içinde, "Evet," dedi. "Ben aptal mıyım Kaa-chan?"

"Olabilirsin." Misaki, midesini korku sarmış olsa da oğluna bir gülümseme sundu. "Şimdi babanın dediğini yap. Git ve aptallığını savun."

"Beni öldürecek mi?"

"Eğer öyleyse, bir erkek gibi ayaklarının üzerinde ölsen iyi olur."

Mamoru başını sallayarak ayağa kalktı, omuzlarını dikleştirdi ve odadan çıktı.

"Kaigen'e şükürler olsun!" Jali Ban-hyang onun arkasından böğürdü. "Çok yaşa İmparator!"

BÖLÜM 9: KAVGA

Matsuda dojosu yerleşkenin yarısından fazlasını kaplıyordu. Geçmiş yüzyıllarda, bir seferde elli öğrenci barındırırdı. Bugünlerde burada eğitim gören tek kişi Matsuda'ların kendisiydi.

Kadınların kata çıkmasına izin verilmiyordu ve Misaki kapıda çok sık durmamaya özen gösteriyordu. Bir hanımefendinin kılıç dövüşüne ilgi duymaması gerekiyordu. Gözlerinin ışıldamasına ve kanının kabarmasına neden olmamalıydı. Başkalarını dövüşün harareti içinde izlediğinde, eski haline çok yaklaşıyordu ve en iyisi kenardan tamamen uzak durmaktı.

Ama bu kez Misaki'yi kocası ve oğlunu dojo kapısına kadar takip etmeye iten şey açlık değildi; saf annelik endişesiydi. Takeru'nun nyama'sında, Mamoru'ya yakın kalmak istemesine neden olan ölümcül bir kenar vardı. Her ihtimale karşı. Takeru hiçbir zaman çocuklarına aşırı şiddet uygulamamış, Mamoru'yu eğitim sırasında ciddi şekilde yaralamamıştı. Ama her ihtimale karşı.

Takeru ve Mamoru'nun dövüşmeye hazırlanmalarını izlemek için dojonun kapısında diz çöktü. Çoğu antrenman tahta kılıçlarla yapılırdı ama bu normal bir antrenman değildi. İkisi de çelik katanalarını çıkarmış, önlerinde yere koymuş ve sessizce silahların önünde eğilmişlerdi. Bu, bir düellonun başlangıcını işaret eden bir ritüeldi.

Dışarıdan bakanlar, geleneksel çeliğin bir Fısıldayan Kılıç ustası için pek bir şey ifade etmediğini varsayıyordu. Misaki ancak aileye gelin gittikten sonra çelik katananın Matsuda'lar için ne kadar önemli olduğunu fark etti. Bir Matsuda erkeğinin katanası, Fısıldayan Kılıca ulaşana kadar ve hatta ulaştıktan sonra bile en yakın yoldaşydı. Sasayaiba'sını oluşturma zamanı geldiğinde kılıcı nasıl şekillendireceğini ve ağırlığı nasıl dağıtacağını içgüdüsel olarak bildiği tek şey, o çelikle yaptığı sıkı günlük eğitimdi. Mükemmel bir metal kılıçla çalışmayan bir Matsuda'nın buzdan yarı iyi bir kılıç bile yapma şansı yoktu.

Genelde çok sakın ve hassas hareket eden Takeru, katanasını kalçasına normalden daha hızlı bağladı ve ipleri alışılmadık bir vahşilikle gerdi. Kılıcı Numu Kotetsu Katashi'nin en gurur duyduğu başarısıydı; süssüz çelikten dairesel bir siperi olan zarif, minimalist bir silahtı,

ve inci beyazı ciladan bir sap. Demirci silaha Kyougetsu, yani Ay Kulesi adını vermişti; öyle parlak ve temiz bir kılıçtı ki Nami'nin aynası gibi gecenin karanlığını bile kesebilirdi.

Mamoru'nun kendi elleriyle dövdüğü katanası neredeyse Kyougetsu kadar uzundu, bu da onu genç bir savaşçı için oldukça büyük bir kılıç haline getiriyordu. Nami ve Nagi'nin yılan formları iki tonlu gümüş ve bronzla birbirine dolanarak koyu deniz mavisi sargıyla bağlanmış bir sapın üzerindeki muhafazayı oluşturuyordu. Genç kılıcın henüz bir adı yoktu. Bu, korosunun ellerinde kazanması gereken bir şeydi; Mamoru kılıfı hakamasının kemerine geçirirken eller hafifçe bocaladı. Parmakları bir süre ipi karıştırdıktan sonra düzgün bir şekilde bağlamayı başardı.

Takashi, Mamoru'nun babasıyla neredeyse eşit şartlarda dövüşebildiği günler olduğunu iddia ediyordu. Ancak Misaki, Mamoru başlangıç pozisyonunu aldığı anda bunun o günlerden biri olmadığını görebiliyordu. Endişesini kararlılık gibi göstererek iyi bir iş çıkarmıştı. Eğitimsiz bir gözlemciyi kandırabilirdi ama üst kolları çok gergindi. Tutuşu tam olarak sabit değildi. Bunlar Misaki'nin başka bir dövüşçüyü ortadan kaldırması gerektiğinde aradığı türden ipuçlarıydı - bu da Takeru'nun da bunları görebileceği anlamına geliyordu.

Takeru oğluna buz gibi bir bakış fırlatarak, "Bana doğruyu vaaz edecek kadar erkek olduğunu düşünüyorsan, bunu savaşta desteklemeye hazır olsan iyi edersin," dedi. "Hazır mısın?"

Mamoru başını salladı. "Evet, Tou-sama."

"Güzel," dedi Takeru ve ileri atıldı. İlk çarpışma Misaki'nin kalbinin dehşet ve heyecan arasında bir şeyde sıçramasına neden oldu. Çelik bıçakların halkası damarlarındaki elektrik gibiydi. Takeru bir çınlamayla Mamoru'nun kılıcını kenara savurdu ve aşağı doğru keserek kılıcını Mamoru'nun boynundan kıl payı uzakta durdurdu.

"Savunman berbat," diye tükürdü ve bıçağının yassısıyla Mamoru'nun yanağına vurdu. "Umarım bundan daha iyisini yapabilirsin."

Takeru Mamoru'ya tekrar tekrar saldırdı, her çarpışma acımasızca hızlı bitiyordu.

"Özensiz!" Mamoru'nun parmak eklemlerine vurdu.

Takeru'nun mükemmel bir kontrolü vardı. Her iyi öğretmen gibi, Mamoru'ya hata yaptığını anlamasına yetecek kadar kuvvetle vururdu ama asla kalıcı hasara ya da ezici bir acıya neden olacak kadar değil. Ama bugün, normalden daha sert vuruyordu - gerekenden daha sert.

"Hâlâ özensizsiniz! Savunman acınacak halde!" Takeru Mamoru'nun gardını patlattı ve kılıcının kabzasıyla göğüs kafesine vurdu. Çok sertti.

Mamoru iki büklüm oldu. Misaki bir an için dizlerinin tutmayacağını düşündü ama açıklanamaz bir şekilde ayakta kalmayı başardı.

"Ayağa kalk," dedi Takeru soğuk bir sesle. "Bu dövüşü şimdi bitirmek isteseydim, sana sivri ucuyla vururdum. Ayağa kalk ve yüzleş benimle."

Mamoru doğrulmaya çalıştı, sendeledi, ögürdü ve bir elini ağzına kapattı. Misaki bir an için onun kusacağından emindi ama birkaç derin nefes aldıktan sonra yutkundu ve bakışlarını Takeru'nunkilerle buluşturdu. Katanasını bir can simidi gibi kavrayarak dövüş duruşuna devam etti.

Takeru, Mamoru'nun kendine gelmesini beklemeden daveti kabul etti. Kılıçları birbirine o kadar sert çarptı ki Misaki darbeyi kemiklerinde hissetti, kendi vücudunun bu güç altında alacağı hasarı hayal ederken ön kolları seğirdi. Çarpışma Mamoru'nun katanasının elinden fırlamasına neden oldu.

Normal bir eğitim gününde, biri silahsızlandırıldıktan sonra dururlardı. Ama Takeru devam etti. Katana dojo zeminine çarpmadan önce tekrar saldırmaya başlamıştı. Mamoru tam zamanında yetişerek kolunda bir buz kalkanı oluşturdu.

Takashi, Mamoru'nun hızla oluşturduğu buz kalkanlarıyla ne kadar yaratıcı ve yetenekli olduğundan bahsetmişti ama Misaki, çocuğun Ay Kulesi'ne karşı savunmak için buz çağırmasını izleyene kadar ne demek istediğini anlamamıştı. Takeru'nun bıçağı kalkandan bir, iki kez sıyrıldı ve sonra buzun daha yumuşak olan dış katmanına saplandı.

Misaki sofistike silahsızlandırma tekniğini tanıdı. En iyi zamanlarında bile bu teknikte ustalaşamamıştı ama Mamoru bunu ustaca başarmıştı. Jiya'sı Ay Küresi'ni yuttu ve etrafında dondu. Sonra vücudunu döndürerek kılıcı babasının elinden aldı.

Takeru bunun olmasına izin verdi. Jiya'sı oğlununkini kolayca geçersiz kılacak kadar güçlüydü, ama tutuşunu gevşetti ve Mamoru'nun kılıcı fırlatıp atmasına izin verdi.

"Pekâlâ, evlat." Takeru parmaklarını esnetti ve sıcaklık düştü. "Eğer bu şekilde dövüşmeyi tercih ediyorsan..."

Fısıldayan Bıçak bir anda parladı. Mamoru kesğin altından eğildi ve katanasını almak için yuvarlandı; ancak buzdan bir duvarla karşılaştı.

"Hiç sanmıyorum," dedi Takeru. "Eğer ayakta durup yüzüme karşı beni aşağılayacak kadar erkeksen, o zaman benimle jiya jiya yüzleşecek kadar da erkeksin demektir."

Sonrasında olanları izlemek acı vericiydi.

Mamoru Kumono müfredatındaki tüm jiya saldırılarında ve daha fazlasında ustalaşmıştı. Mermileri tam isabetle fırlatabiliyor, kör edici hızlarda su kamçıları savurabiliyor ve ağaç gövdeleri kadar kalın duvarlar yükseltebiliyordu. Takeru'yu ve Fısıldayan Kılıcını uzakta tutmak için cephaneliğindeki her şeyi kullanacak kadar akıllıydı.

Hiçbiri bir fark yaratmadı.

Takeru onun savunmasını pirinç kağıdı gibi yararak aralarındaki mesafeyi birkaç dakika içinde kapattı. Mamoru'nun babasının buzdan katanasına kendi katanasıyla karşılık vermekten başka çaresi yoktu. Takeru'nun tekniğinin görünüşte mükemmel bir taklidi olarak, elini açtı ve jiya'nın katı buzdan bir kılıç oluşturmak için avucundan akmasına izin verdi. Bir Fısıldayan Bıçak'a benziyordu -düz, keskin ve berrak- ama Takeru onu tek bir vuruşta kesip geçti.

"Zayıf," diye alay etti Mamoru bıçağı koptuğu yerden yeniden çıkarmak için çabalarırken. "Çamurlu niyetler saf olmayan bir buz üretir."

Mamoru yeniden biçimlendirdiği kılıcıyla bir hamle yaptı. Takeru'nun tek yapması gereken savunmak için kendi Fısıldayan Kılıcını kaldırmaktı ve Mamoru'nun buzunu ona karşı kırıldı. Takeru sabrını yitirip Mamoru'nun kılıcını paramparça edene kadar bu süreç tekrar tekrar tekrarlandı ve Mamoru'nun elinde bir avuç parçalanmış buz kaldı.

Silahsız olan Mamoru bir kalkan oluşturmaya başladı, ancak Takeru onu yumruklayarak tatamiye düşürdü.

"Ben-" diye başladı Mamoru ama Takeru'nun ayağı göğsüne çarpıp onu yere yapıştırdı nefesi kesildi. "Teslim oluyorum!" diye bağırmayı başardı sonunda.

"Öyle mi?" Takeru homurdandı ve bıçağı aşağı doğru sapladı. Misaki çığlık attı.

Kör bir dehşet anında Takeru'nun bıçağını Mamoru'nun ağzına sapladığını gördü ama olan tam olarak bu değildi. Takeru'nun yumruğu ileri fırladığında, Fısıldayan Kılıcı zararsız bir sıvıya dönüştü. Mamoru'nun yüzüne değdiği anda parmak eklemlerinde yeniden dondu. Çocuğun başı geriye düştü, ağzından kan fışkırdı ve sersemlemiş bir halde yere yığıldı.

Takeru nefesini bıraktı.

Bir an için Mamoru'ya tekrar vuracakmış gibi göründü. Sonra durakladı. "Ne yapıyorsun, Misaki?"

"Ne?" Misaki yere baktı ve ayağa kalktığını fark etti. Sadece bu da değil, dojo zeminine iki adım atmıştı. Tırnaklarında pençelerin başlangıcında buz oluşmuştu. "Ah..." dedi boş boş. "Özür dilerim, ben... Özür dilerim." Yasak zeminden hızla geri çekildi ve sarsılmış bir halde dizlerinin üzerine çöktü. "Özür dilerim, Takeru-sama. Devam edin."

Takeru bakışlarını tekrar Mamoru'ya çevirmeden önce uzun bir süre ona baktı. Çocuk hâlâ sırtüstü yatıyordu, ağzı ve burnu kanla kızarmıştı. Gözlerinde boş, şok olmuş bir ifade vardı ve Misaki onun da o an için kendisiyle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etti: Takeru'nun onu gerçekten öldüreceğini.

"Bir Matsuda boyun eğmez," dedi Takeru. "Önüne çıkan düşmanlarla savaşır ya da bu uğurda ölür." Takeru'nun yumruğu hâlâ sıkılıydı, parmak eklemlerindeki buz hâlâ soğuktu. "İmparatorluğun düşmanlarıyla yüzleşmekten korkuyorsan, kendine bu ailenin bir parçası demeye hakkın yok. Bu dojada karşıma çıkmaya hakkın yok."

Misaki, Takeru'nun ağzından çıkan kelimeleri zar zor duydu. Zihni *ona bir daha vurma* diye bağırırken tüm dikkati yumruğundaydı. *Derinlerdeki Tanrılar, ona bir daha vurmaya cüret etme*. Mamoru'nun bir darbe daha almasını izlemek zorunda kalırsa kendini tutabileceğini sanmıyordu. Takeru'nun buz gibi parmaklarına ve Mamoru'nun kanının kırmızısına o kadar odaklanmıştı ki, yaklaşan ayak sesleri onu yerinden sıçrattı.

"Setsuko!" diye bağırdı baldızı kapı aralığında yanında dururken.

"Özür dilerim." Setsuko, Takeru'nun önünde eğildi. "Ben-uh..." Dojo'ya yayılmış buz dağınıklığını ve Mamoru'nun yüzündeki kanı görünce durakladı. "Hiçbir şeyi bölmek istememiştim."

"Ne istiyorsun?" Takeru tersledi.

"Kocam, on birinci waati'de ofisinde kendisiyle bir toplantınız olduğunu hatırlatmamı istedi."

"Ona geç kalacağımı söyle."

"Zaten geç kaldın." Sadece Setsuko, Matsuda Takeru jiya ile diken diken olmuş, kan ve buz kristalleriyle kaplı bir halde dururken ona karşı bu tonda konuşmaya cesaret edebilirdi.

Mamoru'ya bakmadan önce bir süre ona ters ters baktı. "Bu pisliği temizle," dedi. "Ben dönene kadar kendi başına çalış. Sen

özensiz tekniğini düzeltene kadar bu dojodan ayrılma." "Harika Nami, burada ne oldu?" Setsuko Misaki'ye fısıldadı. Misaki alçak bir sesle, "Sonra açıklarım," dedi.

O ve Setsuko ayağa kalktılar ve dojodan çıkan Takeru'ya yol açmak için ayrıldılar.

Setsuko Takeru'ya, "Seninle Kumono'ya geleceğim," dedi. "Kocam öğle yemeğini unuttu, ben de ona götüreceğim. Ayumi'yi soğuk için giydirmem gerekiyor-"

"Devam edin," dedi Takeru ilgisizce. "Neye ihtiyacın varsa topla. Gitmeye hazır olduğunuzda yanınızda olacağım."

Setsuko bu ipucunu değerlendirdi ve eğilerek onun yanından ayrıldı. O gittiğinde, Takeru buz gibi bakışlarını Misaki'ye çevirdi.

"Bunu sen mi yapıyorsun?" diye sordu alçak bir sesle. "Yoksa sadece şu şehirli çocuk mu?" "I.." Misaki ne diyeceğini bilemedi. Suçlu olabilirdi Mamoru'nun aklına tehlikeli düşünceler sokuyordu ve Kwang Chul-hee'nin onun üzerinde ne kadar etkisi olduğunu bilmiyordu; şüpheleri için kimin suçlanacağını söylemek zordu. Ancak babasına meydan okuma cesaretini ikisinden de almış olamazdı. Mamoru'nun öfkesi sadece kendisine aitti. "Özür dilerim. Bilmiyorum-"

"Umurumda değil." Takeru ondan uzaklaştı. "Sadece tamir et." "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer bu işte senin parmağın varsa... onu ele geçiren bu zayıflıkta, bunu düzelteceksin. Anlıyor musun?"

"Evet efendim," dedi Misaki çekingen bir sesle.

Takeru soğuğun en kötüsünü de beraberinde götürerek uzaklaşırken salonda kaskatı duruyordu.

Dojo'da Mamoru dizlerinin üzerine çökmüştü ama ayakta duracak gücü kendinde bulamıyor gibiydi. Misaki yanına gitmek, onu kaldırmak ve yaralarını iyileştirmek için yanıp tutuşuyordu. Bunun yerine usulca "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Mamoru hantalca ayağa kalktı, ağzından ve burnundan hakamasına kan damlıyordu. Ellerini ağzına götürerek kapıya doğru baktı. "Özür dilerim." Ellerinin içine söyledi. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Tavrından mı, özensiz dövüşünden mi, yoksa kandan mı söz ettiği belli değildi. Misaki biraz yersiz bir eğlenceyle Mamoru'nun muhtemelen bunun şimdiye kadar tanık olduğu en büyük şiddet olduğunu düşündüğünü fark etti.

Sonunda güven verici olduğunu umduğu bir cümle kurdu: "Daha kötülerini de gördüm."

Mamoru, Takeru ve Setsuko'nun yerleşkeden çıkan ayak seslerini ve arkalarından kapanan sürgülü kapının gümbürtüsünü duyana kadar dojonun ortasında elleriyle ağzını kapatarak tek başına durdu. Sonra ellerini hareket ettirerek jiyasını uyandırdı. Misaki onun yüzündeki ve giysilerindeki kanı çekip yarılan dudağının üzerinde bir kabuk oluşturmalarını şaşkınlıkla izledi.

Çocukken kan manipölasyonu konusunda umut vaat ettiğini biliyordu ama yıllar önce ona öğrettiği çok az şeyi hâlâ hatırladığını fark etmemişti.

Sadece bu da değil, belli ki bu işte daha iyi olmak için zaman ayırmıştı.

Merak etmek zorundaydı, bunca yıl boyunca bu çocuk gözünün önünde büyüyordu ve o bunu kaçırmıştı.

Dudağı onarılan Mamoru dojoda dolaşarak dövüşten kalan tüm buzları eritip buharlaştırdı. Her zamanki hızı ve gücüyle çalışmıyordu ama Misaki en azından normal bir şekilde yürüyüp nefes aldığı için memnundu. Herhangi bir küf oluşumunu önlemek için tatamideki son nem parçalarını da çıkardıktan sonra Mamoru katanasını aldı ve başlangıç duruşuna geçti. Yavaş bir nefes alarak, katarlarını çalışmaya başladı.

Karşısında gerçek bir rakip olmasa bile Mamoru, hareketler dizisini hayata geçiren bir vahşilikle hareket ediyordu. Misaki kendi ciğerlerindeki her nefesi, kendi kaslarındaki her kaymayı ve patlamayı hissedebiliyordu. Kendini onun adımlarını zihninde eşleştirirken, kılıca gözleriyle vururken ve savuştururken buldu. Yavaş yavaş zayıf noktaları, geciken hareketleri, açıklıkları seçmeye başladı... Form güzeldi. Mükemmel değildi.

"Yeterli değil."

Misaki, Mamoru dönüp ona bakana kadar bu sözleri yüksek sesle söylediğini fark etmedi.

"Ne?"

"Hiçbir şey..." demek istedi Misaki. *Önemli bir şey değil.* Ne de olsa bir kadın dövüşmekten ne anlar ki? "Babanı böyle dövüşerek alt edemezsin."

"Bunu biliyorum, Kaa-chan." Mamoru kılıç kolunun düşmesine izin verdi. "Onun ne kadar iyi olduğu ortada." Misaki çocuğun güzel ve akıcı hareketlerinden bunu asla tahmin edemezdi ama sesindeki sinirli tını hayal kırıklığının derinliklerini ele veriyordu. "Aradaki farkı nasıl kapatacağımı bilmiyorum. Onun gibi dövüşemiyorum."

"Evet, yapabilirsin," dedi Misaki. "Tıpkı onun gibi dövüşüyorsun, sadece onun kadar temiz değil. Senin sorunun da bu; senden kat kat güçlü ve nyama'lı bir kılıç ustasını taklit etmeye çalışıyorsun. Avantajlarına göre oynamalısın."

"Ne avantajı?"

"Öncelikle hareket alanın. Babandan daha hızlısın ve ayakların daha hafif."

Mamoru başını sallıyordu. "Bunu söylemen çok hoş Kaa-chan, ama ben değilim. Dövüş hakkında bir şeyler biliyor olsaydın, dövüştüğümüzde ona karşı koyacak kadar hızlı olmadığımı görürdün."

"Evet, öylesin." Misaki ayağa kalktı. "Tepki süreniz onunkinden belirgin şekilde daha kısa ama omuzlarınızdaki gerginliği tuttuğunuzda hareketi boşa harcıyorsunuz. Bu yüzden gardını aşmaya devam ediyor."

Mamoru ona bakıyordu ve Mamoru onun kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordu

-Söylediklerinin mantıklı olduğunu fark etti ama nasıl bildiğini anlayamadı. "Eğer... eğer bunu yaptığım bu kadar açıksa -sen bile görebiliyorsan- o zaman neden bana söylemedi?"

"Deniyor," diye iç geçirdi Misaki. "Sürekli 'baştan savma' derken bunu kastediyor."

"Oh..." Mamoru bir an boşluğa baktı, düşündü, hayal etti. Sonra iki kesik attı, o kadar hızlıydı ki Misaki bıçağı gözleriyle zar zor takip edebildi.

"Daha iyi," diye mırıldandı. Mükemmel değil. "Daha iyi..."

Mamoru tekrar denedi ve Misaki yarım adım ileri gittiğini fark etti.

"O kadar sert savurma," dedi. "Açıyı doğru ayarlarsanız, tüm vücudunuzu arkaya atmanıza gerek kalmadan kesik geçecektir."

"Yukino Sensei kemik ve siniri kesmenin kolay olmadığını söylüyor," dedi Mamoru, gözleri hâlâ ileriye odaklanmıştı. "Çok fazla güç gerektiriyor."

"Güç," dedi Misaki, "kas değil. Kendine ve kılıcına güvenirsen... bir insan vücudunu kesmenin ne kadar kolay olduğunu görsen şaşırırsın."

Ayak parmakları eşikte kıvrıldı. Hafifçe öne doğru eğildi. Sallanıyor.

"Kaa-chan..." Mamoru endişeli görünmeye başlamıştı. "Duna'da neden bahsediyorsun?"

"Sana söyleyemem..." Misaki kendini u ç u r u m u n kenarından geri çekmeye çalışarak eğildi. *Bu yanlış. Bu yanlış, seni aptal kadın. Haddini bil*

- "Ama sana gösterebilirim." Ve uçurumun kenarındaydı, bir aptalın sevinciyle dojo zemininde hafif adımlarla ilerliyordu.

Mamoru'nun gözleri kocaman açılmıştı. "Kaa-chan, ne yapıyorsun?"

"Muhtemelen yapmamam gereken bir şey." Kılıç rafına ulaştığında gülümsedi. "Ama bugünkü davranışına bakılırsa, yargılayacak biri değilsin, değil mi?" Elleri kalçalarında bir an durdu ve rafine cila kılıfları içindeki Kotetsu kılıçlarını inceledi. Rafin en üstündeki kılıçlar geçmişteki Matsuda patriklerine aitti. Erkeklerin silahlarını daha önce hiç bu kadar yakından görmemişti, onlara hayranlıkla bakmak için bir an durdu.

Takeru'nun beyaz Moon Spire'ının yanında Takashi'nin eşleşen katana ve wakizashi'leri Nagimaru ve Namimaru oturuyordu. Adlarını Tanrı ve Tanrıça'dan alan her iki silahın kabzalarına sıçrayan balıklar oyulmuş ve kabzalarının etrafına okyanus mavisi sargılar düğümlenmişti. Rafin daha yukarısında, Matsuda Susumu ve geçmişteki büyük Matsudalar tarafından kullanılan ata kılıcı Kurokouri, Kara Buz duruyordu. *Onun* üzerinde Matsuda Mizudori'nin kılıcı Sis Kesici Kirinagi, babasının kılıcı Bulut Kırbağı Kumokei ve babasının kılıcı Tanrı Dişi Senkiba duruyordu.

Efsane kılıçların önünde durmak bile Misaki'nin parmak uçlarını karıncalandırıyordu. Ellerini böylesine kutsal silahlara sürmeyi asla hayal edemezdi, ama daha aşağıda daha küçük silahlar duruyordu -katana, wakizashi ve tanto, yıpranmış, hasar görmüş veya başka bir şekilde daha düşük, ancak hala işlevsel. Misaki bunların arasından ince bir wakizashi seçti ve ellerinde ağırlığını test etti.

"Kaa-chan!" Mamoru kendi katanasını kınına sokarak haykırdı. "Bence onlara dokunmamalısın."

Misaki onu görmezden geldi. "Ağır." Kaşlarını çatı. "Sanırım Kotetsu silahları her zaman ağır olur. Omuzlarının bu kadar gergin olmasına şaşmamalı."

"Kaa-chan, o bıçakların hepsi keskin," dedi Mamoru artan bir endişeyle. "Kendine zarar vermeni istemiyorum."

"Haklısın." Wakizashi'yi kılıç rafına geri yerleştiren Misaki, dojo malzeme dolabına geçti ve bir çift bokken aradı. "Katana'nı kaldır evlat."

Misaki kutsal alanı ihlal ettiğini biliyordu. Dojoyu hemen terk etmesi ve bu hiç olmamış gibi davranması gerektiğini biliyordu ama eli tahta bir kılıcın kabzasını bulduğunda kararlılığı daha da arttı. Takeru ona Mamoru'yu düzeltmesini söylemişti. Onun kafasının karışık olduğu gerçeğini düzeltemezdi.

Kızgındı. Onun on dört yaşında olduğu gerçeğini düzeltemezdi. Düzeltebileceği şey onun tekniğiydi.

Biraz ikna edildikten sonra Mamoru metal kılıcını bir kenara bıraktı ve Misaki'nin sunduğu tahta kılıcı aldı.

"Bunu anlamıyorum, Kaa-chan? Neler oluyor?"

"Yıllar önce o yabancı okulda ne yaptığımı sormuştun." Misaki tahta kılıcı bir kez daha çevirerek eklemlerini gevşetti. "Baban bu konuda konuşmamdan hoşlanmıyor ama bunun için konuşmaya gerek yok. Hadi," diyerek Mamoru'ya başıyla işaret etti. "Bir salla bakalım."

Şaşkın şaşkın baktı. "Ciddi olamazsın! Kaa-chan, yapmayacağım-"

"Küçük yaşlı bir kadına saldırmak istemiyor musun?" Misaki gülümsedi.

"Peki. O zaman savun!"

BÖLÜM 10: SEBEP

Misaki Carytha'da olduğu kadar hızlı değildi ama Mamoru o kadar şaşırmıştı ki bokkenini zar zor kaldırıp engelleyebildi. Tahta kılıçların birbirine sertçe çarpması Misaki'nin içindeki eski neşeyi uyandırdı ve aniden saf, sınırsız bir içgüdüyle hareket ederek rakibini geri püskürtmeye başladı.

Mamoru güçlüydü ama Misaki kendisinden fiziksel olarak daha güçlü theonitlerle savaşıyor isim yapmıştı. Onunla kas kasta karşılaşırsa, darbe eklemlerini harap edebilirdi. Bunun yerine, bıçağının onunkinden sekmesine izin verdi ve enerjiyi kendi vuruşlarında ona geri çevirdi - Kinoro Wangara ile dövüştüğü yıllar boyunca öğrendiği bir numara. Ahşapta metalde olmayan bir yay vardı. Mamoru ne kadar sert vurursa, ona o kadar hız veriyordu.

Mamoru'nun yüzünden zihninin şoktan uyuştüğünü görebiliyordu. Vücudu kas hafızasıyla hareket ediyor, otomatik olarak onun her adımını mükemmel bir biçimde eşleştiriyor, her vuruşa düzgünce karşılık veriyordu. Ancak refleksleri ne kadar hızlı olursa olsun, bu tür şartlandırılmış hareketlerin sınırları vardı. Bir kere, tahmin edilebilirdi.

Misaki bir hamle yapar gibi yaptı. Hareket on beş yıl önceki taklitlerine kıyasla gülünç derecede yavaştı ama Mamoru bunu yuttu, önemli olan da buydu. Mamoru kılıcını engellemek için karşıdan getirdiğinde, Misaki bokkenini ters çevirdi ve Mamoru'nun kaburgalarına vurdu.

Mamoru acıdan çok şaşkınlıkla onursuz bir inilti çıkardı; Misaki tahta bir kılıçla ona zarar verebileceğinden çok şüpheliydi.

Geri adım atarak dilini şaklattı. "Evlat, bu tuzağa düşmemeliydin."

Mamoru'nun gözleri kocaman açılmıştı, eli kızın vurduğu yerdeydi. "Kaa-chan... bu... okuldayken yurtdışında yaptığın şey *bu* muydu? *Dövüştün mü?*" Mamoru başını salladı, görünüşe göre bu yeni bilgiyi bildiği her şeye uydurmakta zorlanıyordu. Bir elini başına götürdü, perçemlerinin arasından geriye doğru itti ve annesine baktı. "Ben... Sanırım şaşırmamalıyım."

"Yapmamalı mısın?"

"Chul-hee bana gittiği yerlerden bahsediyordu; Mamma, Sizwe ve Kudazwe. Tüm bu ülkelerde kadın koronilerin savaşmasına ve orduda görev almasına izin veriliyor."

Misaki başını salladı. "Dünyanın büyük bölümünde durum böyle."

"Doğru," dedi Mamoru yavaşça, "ve sen Kaigen dışındaki bir okula gittin, yani savaşma çağına geldiğinde o savaşçı kadınlarla birlikte okula gittin. Setsuko Teyze her zaman orada çok başarılı olduğunu söyler. Sanırım herkes kadar iyi dövüşebilmen mantıklı. Bilmediğime inanamıyorum... Nasıl bilmem?"

"Kimse bilmiyor," dedi Misaki.

Dürüst olmak gerekirse, bunun doğru olduğundan tam olarak emin değildi. Bir dövüşçünün diğerini sadece hareketlerinden fark edebilmesi yaygın bir durumdu ve Takeru ile Takashi tanıdığı en zeki dövüşçülerden ikisiydi. Bazen, kardeşlerin bunca yıl onunla aynı çatıyı paylaşıp da onun dövüş geçmişini fark etmemiş olabileceklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Öte yandan, yetiştirilme tarzlarının doğasında var olan cinsiyetçilik, bir kadındaki bu yetenekleri fark edemeyecek kadar kör bir nokta yaratmış olabilirdi. Her halükarda bu, kocası ya da kayınbiraderiyle asla tartışacağı bir konu değildi.

Misaki ciddiyetle, "Babanın neden bilmediğini, neden *bilemeyeceğini* anlıyorsun," dedi. "O asla onaylamaz."

Takeru, geçmişindeki her şeyi reddettiği gibi onun dövüşme aşkını da reddedecekti. Oğlunun da bunu reddetmesi için acı dolu bir an bekledi. Yetiştirilme tarzındaki her şey kadınların savaşmaması gerektiğini, savaşamayacağını söylüyordu. Onlar korunması gereken değerli bebeklerdi-

"Tou-sama neden onaylamasın ki?" Mamoru sordu. "Yani, kadınların dövüşmesinin normal olmadığını biliyorum ama herkes her zaman Matsuda'ların güçlü ailelerden gelen kadınlarla evlenerek soylarını güçlü tutmalarının ne kadar önemli olduğundan bahseder. Eğer dövüşebiliyorsan, bu Tou-sama'nın güçlü bir kadınla evlendiğini kanıtlamaz mı?"

"Yani... üzgün değil misin?" Misaki sesinin ne kadar kırılğanlaştığına şaşırarak sordu. O garip anda, ne kadar uygunsuz olursa olsun, Mamoru'nun onaylamaması fikrinin onu Takeru'nunkinden çok daha fazla üzdüğünü fark etti. "Dövüşebildiğimi bilmek seni rahatsız etmiyor mu?"

"Bu beni neden rahatsız etsin ki?" Mamoru dedi ki. "Bu iyi bir haber. Bir yerine iki büyük savaşçının oğluyum. Bu iyi bir şey. Bu demek oluyor ki

güçlü olmalıyım. Gurur duymalıyım."

Misaki bakakaldı. Mantığa meydan okuyordu; Takeru gibi ruhsuz bir buz kütlesi ve onun gibi bencil bir şey nasıl bu kadar parlak bir şey yaratmıştı? Her nasılsa, her şeye rağmen, bu küçük köye, soğuk babasına, acımasız annesine, beyin yıkayan okuluna, her şeye rağmen Mamoru iyi bir insan olarak büyüyordu.

"Kaa-chan?" Mamoru kararsızca konuştu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Kendini salladı. "Yapacak işlerimiz var. Bana düzgün bir yumruk atman gerekecek."

Mamoru gergin görünüyordu. "Seni incitmek istemiyorum."

Misaki gülümsedi. On sekiz yıl önce, eğer bir erkek ona bunu söyleseydi, dişlerini gösterip "Dene bakalım" derdi. Şimdi ise sadece gülümsedi. "Onlar sadece tahta bıçaklar, evlat. Sana güveniyorum." Duruşunu aldı ve Mamoru'ya cesaretlendirici bir baş selamı verdi. "Sana güveniyorum."

Bir süre sonra Mamoru onun gülümsemesine karşılık verdi ve saldırdı. Ona doğru tüm hızıyla gelmedi. Misaki kendine karşı dürüst olsaydı, muhtemelen onunla tam hızıyla baş edemezdi. Ama eğer ona açık kapı bırakacaksa, onu pişman edecekti. Mamoru'nun bokkeninin özellikle tereddütlü bir darbesini yana atarak, parmak eklemlerine vurdu.

"Ah!" Geri adım attı ve elini salladı. "Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun?" **Yapmıyorum.** Senin yanlış yerleştirilmiş gücünü zıplatıyorum ve yeniden yönlendiriyorum.

sana karşı. Ben böyle sinsiyimdir." "İnanılmazsın!"

"Belki yaşlı bir kadın için." Misaki omzunu döndürdü ve sırtındaki birkaç eklemin patladığını hissetti. "Beni en iyi zamanlarımda görmeliydin. İcini boşaltırdım."

"O kadar güçlü müydün?" Mamoru söyledi ve -kalbine bereket- şüpheci bile görünmedi.

"Hayır," dedi Misaki dürüstçe, "asla senin kadar güçlü ya da yetenekli değildim. Ama kararlıydım ve kirli dövüşmeye istekliydim."

Livingston sokaklarında suçla mücadele eden üç arkadaştan, haberlerde ya da kartvizitlerde resmi olmayan tek kişi Misaki'ydi. Bunun iyi bir nedeni vardı. Ateş Kuşu ve Beyaz Kanat dikkat çekmek için kullanılan sembollerdi. Bir sokağa adım attıklarında görülmek, duyulmak ve korkulmak istiyorlardı. Çok geç olana kadar kimse onların sürünen Gölgesinden korkmayı düşünmedi.

Misaki pusuya yatmış bir avcıydı. Tercih ettiği taktik, gölgelerin arasında çömelmiş olduğunu fark etmeden önce bir suçlunun Aşil tendonlarını koparmaktı. Eğer suçlu onu tuzağını kuramadan önce görürse, hâlâ sürpriz yapma şansına sahipti çünkü çok az dövüşçü ufak tefek bir Kaigenese kızının bu kadar gözü kara bir vahşete sahip olmasını beklerdi. Ve eğer iş kafa kafaya, bıçak bıçağa bir çarpışmaya gelirse, hâlâ pek çok sürprizi vardı.

Bir sonraki müsabakada Misaki en sevdiği manevralardan birini kullandı. Bir yumruk attı ve ıskaladı. Herkes gibi Mamoru da onun dengesizlik anından faydalanmak için hamle yaptı. Ama devamında bokkeni ters bir tutuşa çevirdi. Mamoru hâlâ savurmaya devam ederken, kız onu karşılamak için ileri atıldı. Bokken baldırına çarptı; gerçek bir dövüşte bacağından kötü bir şekilde yaralanabilirdi ama kılıcı adamın boğazındaydı.

Mamoru kısa bir soluk verirken, "Ben kazandım," diye nefes aldı. "Beni neden içeri aldın?"

"Kandırıldım."

"Sadece bir dinma için." Onun gözlerini dikkatle izlemişti. "Düzeltmek için bir anın vardı ve senin hızınla, ihtiyacın olan tek şey bir an."

Mamoru başını salladı. "Yeterli değildi. Çok hızlıydın."

"Hayır," dedi Misaki. "On yıl önce çok hızlı olabilirdim. Şu anda ise sadece yavaşsın."

Misaki tekrar saldırdığında Mamoru boynuna gelen darbeyi engelledi - belki de sadece bu numarayı zaten beklediği için. Karşı hamlesi korkunç derecede hızlıydı ama Misaki bunu sezdi ve eğildi. Mamoru'nun bokkeni başının üzerindeki boş havada ıslık çalarak ilerledi. Her zaman olduğu gibi, çok sert savurdu ve gereksiz yere dengesini bozdu. Toparlanmasına saniyeler kala Misaki ayak bileklerine doğru döndü ve bokkeninin bir hamlesiyle iki ayağını da altından çekti.

Mamoru sert bir şekilde sırt üstü yere düştü ama ikisi de doğrulurken acı içinde homurdanan Misaki'ydi. Yıllardır dizlerine böyle bir yük bindirmemişti ve dizleri protesto çığlıkları atıyordu.

"Sen iyi misin?" Mamoru sordu.

"Ben iyiyim," dedi Misaki ters bir ifadeyle. "Öte yandan sen tam bir aptalsın. Baban da ben de senden daha yavaşız. Neden ikimiz de senin savunmanı aşabiliyoruz biliyor musun?"

"I..." Mamoru kollarına baktı. "Çok gerginim."

Misaki başını salladı. "Ve saldırılarında çok sert savruluyorsun. Bu da takip hareketlerin sırasında savunmasız olduğun bir açıklık yaratıyor."

"Ne yaptığınızdan emin
değilim." "Size
göstereceğim. Gel bana."

Mamoru kendisine söyleneni yaptı ve Misaki ön kollarında çınlayan bir acıyla Mamoru'nun kendisiyle ciddi bir şekilde dövüşmeye başladığını fark etti. Kaçınılmaz olarak çok sert bir yumruk savurana kadar savunmada kaldı.

"İşte!" diye bağırdı ve ileri atıldı.

Mamoru, insanüstü refleksleriyle hızlı bir geri adım atmayı başardı. Misaki'nin bokkeni kimonosunun önünü sıyırdı.

"Ah." Kendi göğsüne bakarken yüzünü anlayış aydınlattı. "Gördün mü?" Misaki söyledi.

"İstiyorum!" Mamoru mutlulukla haykırdı. "Anlıyorum!"

Daha hızlı bacaklara ya da daha uzun menzile sahip birine karşı yarı yolda kalırdı.

"Peki, bunu nasıl düzeltebilirim?" diye sordu, hevesli gözlerle ona bakarak.

"Yapmanız gereken ilk şey omuzlarınızı gevşetmek ve kılıcınızı bu kadar sıkı tutmayı bırakmak."

"Doğru." Mamoru bir nefes verdi. "Deneyeceğim."

Misaki, "O zaman kesiklerin boyunca vücudunu rahat tutmalısın," diye devam etti. "Hedefini kesmeye çalışıyorsun, onu bir sopayla parçalamaya değil. O kadar sert savurmana gerek yok."

"Ama sert sallamazsam, herhangi bir şeyi nasıl kesebilirim ki?"

"Kendine *güvenerek*," dedi Misaki. "Eğer vuruşunuz hızlı ve kararlı olursa, tüm kaslarınızı arkasına atmanız gerekmez." Eğer Mamoru kadar sıkı dövüşseydi, şimdiye kadar kendini tamamen yıpratmış olurdu. "Kesik, son kararın özüdür - senin ya da rakibinin hayatı. Seçiminize güvenmiyorsanız, ona bağlı kalmazsınız. Kendini adamazsan da başarısız olursun."

"O zaman..." Mamoru'nun vücudundaki gerginlik geri döndü, elleri tahta kılıcın kabzasını sıktı. "Ben bir başarısızım."

"Ne? Ben öyle bir şey demedim."

"Ama öyleyim. Ben bir başarısızım!" Mamoru bokkeniyle kendi kafasına vurdu. "İçimde çok fazla şüphe var. Tou-sama şüphelerimin beni zayıflattığını söyledi ve haklı. Yapamam-"

"Mamoru, Mamoru!" Misaki, Mamoru kafasına tekrar vuramadan bokken'i yakaladı. "Bence bu işi olması gerekenden daha karmaşık hale getiriyorsun."

"Ne?" Adam gözlerini kırıştırdı, gözlerinin arasında kırmızı bir yarık

oluşmuştu.

"Kaigen'le ilgili hayal kırıklığına uğramış hissediyorsun. Bunu anlıyorum. Ama bir an için düşünün; bu gerçekten savaşıma nedeninizi değiştirir mi?"

"Ben... Sanırım öyle değil?" Mamoru kaşlarını çattı. "İnsanların savaşıp öldüğünü ve bu konudaki gerçeği asla öğrenemeyeceğimizi düşünmek bana doğru gelmiyor. Koronilerine bu şekilde saygısızlık eden bir İmparatorluk için savaşmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Yaptıklarıyla hatırlanmayan savaşçılar var-"

"Peki, hatırlanmak için mi savaşıyorsunuz?" Misaki sordu. "Ben... Ben öyle demek istemedim-"

"Dürüstçe soruyorum," dedi Misaki. "Kişisel zafer için mi savaşıyorsun? Matsuda Mamoru adı tarihe geçsin diye mi? Yoksa heyecan için mi savaşırsınız? Ya da İmparatorunuza hizmet etme ayrıcalığı için mi? Kendinize bu soruları sormanız gerekiyor. Eksikliğini hissettiğiniz inancı bulmanın tek yolu, ne için savaştığınızı şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilmektir."

"Peki... Mahkumiyetini nereden buldun, Kaa-chan?" Mamoru sordu. "Okul günlerinde, en iyi olduğun zamanlarda, ne için savaşırdın?"

Nihayet cevaplaması kolay bir soru. Misaki, "Değer verdiğim insanları korumak için savaştım," dedi. "Çok basitti. Arkadaşlarımla temsil ettikleri büyük idealleri vardı. Ben sadece onların zarar görmesini istemedim. Bazı insanlar bana bencil dedi - ve haklıydılar - ama kendime karşı dürüsttüm ve bu beni durdurulamaz yaptı. Neden savaştığım konusunda hiçbir zaman şüphe duymadım ve aşamayacağım hiçbir şey yoktu."

"Kaa-chan..." Mamoru'nun sesi sanki dilindeki soruyu sormaktan korkuyormuş gibi kısılmıştı. "Hiç birini öldürdün mü?"

"Hayır."

Misaki Daybreak'te dövüş ve sağlık derslerini bir arada almış, ardından kendini klinik bir hassasiyetle kesmek üzere eğitmişti. Suçluların zayıf noktalarına vurarak onları dövüşemez hale getiriyor ve ardından yetkililer gelmeden önce kan kaybından ölmelerini önlemek için kanı pıhtılaştırıyordu. Tendonları, gözleri ve uzuvları almıştı ama asla bir can almamıştı.

"Hiç kimseyi öldürmek zorunda kalmadım, ama..." Misaki başparmağı ile işaret parmağı arasında bir kabarcığın oluştuğu deriyi ovma için durakladı.

"Ama ne?"

"Yapardım." Misaki oğlunun yüzüne bakmak için başını kaldırdı. "İş o noktaya gelseydi, hiç düşünmeden öldürürdüm. Eğer Robin'i kurtarmak için olsaydı, gerektiği kadar insan öldürürdüm."

"Robin kim?" Mamoru sordu.

"O..." *Sıcaklık. Umut. Sisinden yakan güneş.* "Kızılgerdan bir Carythian kuşudur. Bu bir metafor."

"Oh."

"Şu anda her şeyin karmaşık göründüğünü biliyorum," dedi Misaki, "ama sanırım gerçekten önemli olan tek soru şu... Eğer yabancılar buraya seni, beni ve tüm küçük kardeşlerini öldürmek niyetiyle gelseydi, ne yapardın?"

"Onları öldürürdüm," dedi Mamoru kararlılıkla. "Bunu düşünmek zorunda kalmazdım. Hepsini öldürürdüm."

"İşte." Misaki göğsünü işaret etti. "İhtiyacın olan tek şey bu." "Gerçekten mi?" Mamoru bir an için düşündü. "Bu kadar basit mi?"

"Benim için öyleydi. Yine de... yaşlı hanımını örnek almak istemeyebilirsin." Ne de olsa Mamoru ona pek benzemiyordu. Şimdi Misaki düşününce, o daha çok Misaki'nin uğruna öldüğü ve ölebileceği insanlara benziyordu. "Uğruna savaşmak istediğin daha yüksek bir idealin olduğunu fark edebilirsin. Sen benden daha asil bir insansın."

Mamoru şaşırmış görünüyordu. "Sen asilsin, Kaa-chan."

"Bu bütün gün söylediğin en aptalca şey. Toparlan."

Mamoru annesinin gerçekten de dövüşebildiği gerçeğini özümsemişti için, koro beyni onun dövüşme *şeklini* çözmeye başlamıştı. Mamoru onun numaralarını yakaladıkça, koro da ona karşı koymak için daha yaratıcı yöntemler bulmak zorunda kalıyordu. Bu, bir zamanlar hayatındaki en önemli insanlarla -öğretmenleriyle, en yakın arkadaşlarıyla, en tehlikeli düşmanlarıyla- yaptığı bir danstı. Ama o zamandan beri vücudu değişmişti. Kılıcı düşünceleri kadar hızlı kesmiyordu ve eklemleri her dövüşte daha ısrarlı bir şekilde çılgık atıyordu, sonunda daha fazla dayanamadı.

Kaslarının önümüzdeki birkaç dinmanu içinde pes edeceğini fark ederek Mamoru'nun el üstü vuruşunu savuşturdu ve dönerek yaptığı saldırılardan birine yöneldi

-Hâlâ yapıp yapamayacağını görmek için. Adım atmayı beceremedi ve kısa düştü, ama Mamoru'nun yüzünden etkilendiğini görebiliyordu.

"Bu tarzda dövüşen birini hiç görmedim," dedi, "Kazu Amca bile. Bunlar Tsusano teknikleri değil."

"Hayır, değiller." Misaki ellerini dizlerinin üzerine koydu ve ne kadar acı verici bir şekilde soluk soluğa olduğunu gizlemeye çalıştı.

İlk öğretmeni, onu kardeşleriyle birlikte eğlenmek için eğiten babasıydı ve kızında köklü bir dövüş sevgisine dönüşecek olan şeyin tohumlarını ektiğinin farkında değildi. Ama o onun öğretmeni değildi.

en büyük etkiye sahipti. Bu ayrıcalık Yamma'nın vahşi kılıç ustası Usta Wangara'ya aitti.

"Bu teknikler nereden geliyor?" Mamoru sordu.

Misaki başını salladı ve derin nefesler arasında soluk soluğa, "Bu konuda konuşmuyoruz," demeyi başardı.

"İyi misin?"

"Evet." Sağ ön kolunu yoğurarak başını salladı, "gücümün sonuna geldim. Üzgünüm evlat. Sanırım içimdeki tek şey bu. Kaslar artık orada değil."

"Bunca yıldır hiç eğitim almadın mı?"

"Tabii ki hayır," dedi Misaki. "Ev kadınları kavga etmez."

"Özür dilerim," dedi Mamoru. "Fark etmemiştim, bu senin için zor olmuş olmalı."

"Saçmalama," diye güldü Misaki. "Bu yıllardır yaşadığım en eğlenceli şey. Baban eve gelene kadar kendi başına pratik yapmaya devam etmen gerekecek. Soran olursa, ben hiç burada değildim."

"Dövüşmeyi gerçekten seviyorsun," dedi Mamoru. Bu bir soru değildi. "Bundan nasıl vazgeçebilirsin?"

"I..." Misaki durakladı, hâlâ koluna masaj yapıyor ve oğluna mantıklı gelecek bir cevap bulmaya çalışıyordu. "Öğrendiğim bir şey varsa o da savaşıma eyleminin kendi başına önemli olmadığıdır. Benim için asıl önemli olan, değer verdiğim insanları korumaktır. Seni korumak için asla bir kılıca ihtiyacım olmadı - seni babanın istediği gibi yetiştirmek için. Ailemle ilgilenmek dövüşçüyü bir kenara bırakmak anlamına geliyordu, ben de öyle yaptım."

Mamoru bir an sessiz kaldı ve Misaki kafasını kaldırdığında Mamoru'nun yüzünde şaşkın bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Neden kendine bencil diyorsun?"

Misaki cevap vermenin bir yolunu bulamadan koridorda bir inilti yankılandı ve Mamoru sese doğru döndü. "Izumo."

"Bu konuda endişelenmek bana düşer. Gözler ileri, şimdi." Misaki bokkeninin ucunu adamın çenesine dayayarak yüzünü öne çevirdi. "Sen sadece önündekiler için endişelen."

.....

Izumo'nun ağlaması Nagasa'yı uyandırmıştı ama iki çocuk da Misaki'nin beklediğinden çok daha uzun süre uyumuştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, Izumo'yu kucağına almak için beşiğe uzanmadan önce Nagasa'nın saçlarını karıştırdı. *Bana Mamoru'yla geçirdiğim zamanı verdiğin için teşekkür ederim*, demek istiyordu ama iki küçük çocuk bu tür bir duyguyu anlamak için çok küçüktü.

Izumo ağlamaya devam ederken Nagasa kibarca, "Bir şey değil Kaa-chan," diye karşılık verdi.

Izumo'yu besledikten sonra Misaki bebeği sırtına bağladı, Nagasa'nın montunu giymesine yardım etti ve Hiroshi'yi antrenmandan almak için ilkokula uğradı. Nagasa'nın yanında olması karda ilerlemesini yavaşlatıyordu ama bugün, küçük çocuk yanında mücadele ettiği için minnettardı. Bu, ona kendi yorgun bacaklarını dinlendirmek için periyodik bir bahane veriyordu.

"Uh-oh!" Nagasa derin kara üçüncü kez düştüğünde haykırdı. "Çok kaygan!" Misaki koluna girerek onu ayağa kaldırdı. "Üzerime kar yağdı," diye gözlemledi ve kollarındaki karı silkeledi, jiya'sı parıldayan bulutlar halinde geniş bir alana gönderdi.

Yeni yürümeye başlayan çocuk su parçacıklarını hareket ettirme yeteneğini çoktan geliştirmişti ama onları istediği yere götürecek kontrolden yoksundu. Hâlâ annesinin önündeki yolu açmasına ve çok buzlu yerlerde elini tutmasına ihtiyacı vardı. Mamoru ve Hiroshi üç yaşındayken Nagasa'dan daha güçlü ve becerikliydiler ama Matsuda Takeru'nun üçüncü oğlu jiya'da eksik olanı gevezelikle telafi ediyordu.

"Düştüm Kaa-chan," diye açıkladı Misaki onu kucağına alıp paltosunun önündeki karı fırçalarken. "Üç kez." Üç parmağını havaya kaldırdı. "Üç kez düştüm. Eğer tekrar olursa, dört kez olacak. Şimdi daha çok yürüyoruz. Evimizi görebiliyorum."

Misaki onun cevap vermesine gerçekten ihtiyacı olmadığını öğrenmişti; kendi kendine devam ediyordu. Nagasa'nın aşırı gelişmiş kelime dağarcığını ve konuşma sevgisini nereden aldığını bilmiyordu ama kendi monologuyla kendini eğlendirebilen bir çocuğa sahip olmak kullanışlı olabilirdi.

"Hey, yukarıda kuşlar var. O kuşlar uçabiliyor, çok yukarıda. Belki Izumo kuşları görebilir. İşte Ryota'nın evi!" dedi mutlu bir şekilde Yukino yerleşkesini işaret ederek. "Gördün mü? Izu-kun, Ryota'nın evini gördün mü? Ryota'yı görmeye gidebilir miyiz?"

Misaki, "Ryota-kun'u bugün zaten gördük," diye belirtti. "Hyori ziyarete geldiğinde onunla uzun süre oynadınız."

"Ryota ile oynamayı seviyorum," dedi Nagasa. "Ryota'nın evinde oyuncak arabalar var."

"Biliyorum ama şu anda Hiroshi'yi antrenmandan almamız gerekiyor."

"Tamam," dedi Nagasa ve hemen ardından başka bir saçmalığa başladı bütün kuşların nereye gittiği hakkında.

İlkokula vardıklarında Ameno Samusa en küçük öğrencisini uğurlamak için kapıda bekliyordu.

"Nasıl yaptı?" Misaki sordu.

"Gittikçe güçleniyor," diyor Ameno. "Ciddi rakiplerle karşılaşmaya hazır olması için epey bir süre geçmesi gerekecek ama onun yaşında birinin bu kadar iyi kontrol sahibi olması çok sıra dışı. Yirmi yıldır burada ders veriyorum ve onun gibisini gördüğümü hiç sanmıyorum."

"Peki ya Mamoru?" Misaki sırf meraktan sordu.

"Mamoru olağanüstü biriydi," dedi Ameno. "Bu daha iyi olabilir." Omuz silkti. "Bunu sadece zaman gösterecek."

Misaki eğilerek, "Teşekkür ederim Ameno Sensei," dedi. "Hiro-kun, ayakkabılarını giy. Gitme zamanı."

"Sadece zaman gösterecek' ne anlama geliyor?" Hiroshi, Matsuda yerleşkesine geri dönerlerken sordu.

"Sanırım Ameno Sensei demek istiyor ki, kardeşinle dövüşecek kadar büyüyene kadar beklememiz gerekecek."

"Onu yenebileceğimi mi düşünüyor?" Hiroshi bu fikirden belli belirsiz etkilenmiş görünüyordu.

Misaki gülerek, "On yıl içinde, belki," dedi.

"Mamoru-nii-san çok güçlü," dedi Hiroshi. "O benden daha büyük."

"Öyle," dedi Misaki.

"Ama büyüyebilirim. Onu yenebilirim."

"Belki."

"Tou-sama'nın Takashi Amca'yı yendiği gibi mi?"

"Hiro-kun!" Misaki o kadar hızlı durdu ki Nagasa bacaklarına çarptı.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Öğretmenler bazen bundan bahsediyor," dedi Hiroshi. "Sadece, amcanın yanında bundan bahsetmemeye çalış, tamam mı?" "Peki, Kaa-chan."

Matsuda kardeşlerin son düellosunun sonuçları köyde herkes tarafından biliniyordu, ancak çoğu kişi bunu tartışmayacak kadar kibardı. Kavga yıllar önce, Takeru belediye başkanının ofisinde çalışmak için Kumono Akademisi'nden ayrılmak istediğinde ve Takashi onun kalmasını istediğinde olmuştu. O zamana kadar çok yaşlı olan ve mesleki kariyerleriyle ilgilenmeyen babaları, onu rahatsız etmek yerine meseleyi teke tek dövüşte çözmelerini istemişti.

Dövüşü sadece birkaç kişi izlemişti -hakem olarak görev yapan Sukino Dai ve birkaç kişi daha- ama insanlar konuşuyordu. Bir Fısıldayan Kılıç diğerine eşit olmak zorunda değildi. Takashi yaratıcı, yıkıcı derecede güçlü bir kılıç ustasıydı, patlayıcı bir dövüş stili ve binlerce numarası vardı. Ancak iş jiya'ya karşı jiya'ya geldiğinde, onun buzu Takeru'nun odağıyla eşleşmiyordu.

Misaki, "Ama biliyorsun, Takashi-nii-sama geçmişte babana karşı kendi payına düşen zaferleri kazandı," diye belirtti. Tüm erkek Matsuda kardeşlerin kaderi buydu, değil mi? Çeliğe vurulan çekiçler gibi birbirlerini yüceltmek? "Dövüş yetenekleri her zaman birbirine yakın olmuştur ama yaşlarının da yakın olduğunu unutmamalısın. Ağabeyine meydan okuyacak kadar büyümen için on yıl geçmesi gerekecek ve o zaman bile senden çok daha tecrübeli olacak."

Misaki Hiroshi'ye baktığında, her zaman ciddi olan ikinci oğlunun yüzünde gülümsemeye benzer bir şey olduğunu görmek onu rahatsız etti.

"Olabildiğince hızlı büyüyeceğim," dedi.

BÖLÜM 11: PATRIK

Takeru Kumono Akademisi'nden döndüğünde hava kararmıştı. Dalgın görünüyordu. Öfkesi geçmemişti -hatta kaşları daha da çatılmıştı- ama dağılmıştı. Sadece dojo'nun önünden geçip Mamoru'yu çalışırken gördüğünde daha önceki tehdidini hatırlar gibi oldu.

"Hazır mısın oğlum?" diye sordu.

"Evet, Tou-sama," dedi Mamoru küçük bir gülümsemeyle. Her ne kadar yorgun olsa da omuzları gevşemişti.

Misaki dövüşü izlemek için dojo kapısında durdu, Izumo kalçasına tünedi.

Bir anda Kyougetsu kılıfından çıktı.

Kasları gevşeyen Mamoru da aynı hızla karşılık verdi ve kendi katanasını mükemmel bir savunma pozisyonunda çekti. İki kılıç birbirine çarptı, Mamoru darbeyi emdi ve kendi temiz kesiğiyle karşılık verdi, Takeru'nun kılıcı boynunda durmadan önce babasının kimonosunun önünü sıyırdı.

Takeru iki adım geri çekildi, kimonosunun önündeki kesiğe baktı ve gözlerini tekrar Mamoru'ya çevirmeden önce tarafsız bir "Hmm," dedi.

"Tekrar," dedi.

Bu kez ilk saldıran Mamoru oldu. Misaki, Mamoru'nun kısa dersinde öğrendiği her şeyi işlediğini görünce kendi sert omuzlarının gevşediğini hissetti. Daha önce onu bağlayan gerginlikten kurtulmuş, yeni bir yaratık haline gelmişti - sıvı şimşek. Onun hareketlerinde Yukino Dai kadar hızlı, Takashi kadar güçlü ve belki de bir gün babası kadar hassas bir dövüşçünün vaadini gördü.

Yaylın ateşi uzun ve vahşiydi, her adam Misaki'nin gözlerinin takip edebileceği kadar hızlı bir şekilde yer kazanıyor ve kaybediyordu.

Sonunda, özellikle vahşi bir Kyougetsu darbesi Mamoru'nun tökezlemesine neden oldu. Bitirmek için bastırmak yerine, Takeru geri çekildi. Mamoru tek bir adımda ayağa kalktı ve dövüş duruşuna geri döndü.

Bir anlık durgunlukta baba ve oğul birbirlerine baktılar.

Mamoru, babasının kılıcının en ufak bir kıpırtısında yeniden harekete geçmeye hazır bir şekilde, duruşunun derinliklerine gömülmüştü. Takeru düşünüyör gibi görünüyordu. Açlık Mamoru'nun gözlerini parlatmış ve ağzının kenarına bir dövüşçünün gülümsemesi yerleşmişti. Babasının bir sonraki hamlesinden korkmuyordu; onu dört gözle bekliyordu.

Ancak Takeru tekrar saldırmak yerine başını salladı ve "Güzel" dedi. "İyi mi?"

"Evet. Gidebilirsiniz."

"Gerçekten mi?" Mamoru neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Yapmadın-"

Takeru, Mamoru'nun irkilmesine neden olan bir çınlamayla Ay Mızrağı'nı kılıfına geri soktu. "Kovulduğunu söyledim."

O gece Takeru yatak odasında ya da çalışma odasında değildi. Misaki onu ön güvertede ayakta dururken buldu.

"Rüzgar."

Misaki etraflarına baktı. Hafif bir esinti vardı ve çıplak dallar sakindi.

"Orada mı?"

"Denizde," diye açıkladı Takeru.

Misaki'nin keskin gözleri ve kulakları vardı ama duyuları kocasınınkiler kadar keskin değildi. Takeru bir çiy damlasının köyün öbür ucundaki bir ottan kaydığını ve yere düşmeden önce onu ikiye böldüğünü hissedebiliyordu. Okyanusu rahatsız eden doğal hava akımlarından başka bir şey hissetse bile bunu karısıyla tartışmazdı. Bu tür şeylerin bir kadını ilgilendirmediğini söylerdi.

Bu yüzden bastırmak yerine korkuluklara yaslandı ve onu inceledi. Takeru'yu hiç sevmemiş olabilirdi ama güçlü theonitlerin onu her zaman büyülediği gibi Takeru da onu büyülüyordu. Bu yüzden ailesi ona bir Matsuda'yla evleneceğini söylediğinde, onu sevebileceğini düşünmüştü. Sevgi huşudan doğabilirdi. Ama bunca yıldan sonra Misaki hâlâ kocasını bir hayvanı uzaktan inceler gibi inceliyordu. Araştırıyordu. Anlayış ya da ortak bir zemin arıyordu. Hiçbir zaman tam olarak bir bağlantı bulamadı.

Objektif olarak bakıldığında, Takeru mükemmeldi. Yüzünün kesin hatlarından kollarının güçlü bağlarına kadar tüm vücudu antik dünyanın bir numu meleği tarafından yontulmuş olabilirdi.

Mükemmel bir silah.

Takayubi'deki tüm erkekler gibi o da saçlarını uzun tutuyor ve yüzünden geriye doğru bağlıyordu. Takashi'nin yüzünde gülümsemenin ve uykusuz gecelerin insani bir bileşiminden kaynaklanan kırıksıklıklar belirmeye başlamışken, Takeru'nun yüzünde çok az yabancı çizgi vardı. *Genç* görüldüğü söylenemezdi, yaşlanmamış demek daha doğru bir tanımlama olurdu. Misaki, yaşlanıp buruştuğunda Takeru'nun tıpkı şimdiki gibi, bir buz tanrısı gibi görüneceğini düşündü.

Bu düşünce normal bir kadını güvensiz yapardı ama Misaki yaşının kocasının yanındaki konumunu etkileyeceğinden şüpheliydi. Kocasının onun dış görünüşüyle hiç ilgilenmemiştir. Önceleri bu durum onu rahatsız etmişti. Matsuda kocasının asla takdir etmeyeceğini bildiği bazı nitelikleri vardı - kılıç ustalığı, kimyadaki becerisi, yabancı dillere olan ilgisi- ama bir erkeğin karısının güzel olmasını önemsemesi gerekirdi. Tüm tuhaf ve erkeksi alışkanlıklarına rağmen o hâlâ bir kadındı ve kocasının onu çekici bulmadığını düşünmek hâlâ gururunu incitiyordu; ta ki Takeru onu arzuluyorsa, ona daha sık dokunmak isteyeceği aklına gelene kadar. Ve onun o soğuk ellerini kendine saklamasından memnundu.

Misaki gözlerini söz konusu ellere diktiğinde, ellerin ahşap parmaklığa oldukça sıkı bir şekilde kenetlenmiş olduğunu fark etti. Parmak eklemleri morarmıştı ve birden aklına Mamoru'nun dizlerinin üzerinde çok sıkı tuttuğu kanlı yumrukları geldi. Uzun zamandır Matsuda Takeru'nun insandan çok buz olduğuna inanıyordu ama bugün farklıydı. Mamoru'ya hiç bu kadar sert vurduğunu görmemiştir. Buzda çatlaklar olması mümkün müydü?

"Gününüz iyi geçti mi, Takeru-sama?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Tahta, onun tutuşu altında bir protesto gıcırtısı çıkardı. "Pek sayılmaz." "Takashi-nii-sama seninle ne hakkında konuşmak istiyordu?"

Kocasının ona sık sık 'erkek işlerine' burnunu sokmamasını söylerdi, bu yüzden gerçekten bir cevap beklemiyordu. Bir an için soru için onu azarlayacakmış gibi göründü ama sonra sert bir şekilde, "Belediye başkanlığındaki işimi bırakmamı istiyor," dedi.

"Ne?" Misaki şaşkınlığını ya da öfkesini sesinden uzak tutamadı. "Neden?"

"Okulda dövüş öğretmeni olmamı istiyor."

"Ama Kumono'nun zaten bir kılıç eğitmeni var," dedi Misaki. "Onların Dai-san'ı var."

"Nii-sama Dai'yi yarı zamanlı eğitimci yapacak. Dai'nin öğrencilere karşı çok yumuşak olduğunu söylüyor. Standartların düşmesinden endişe ediyor."

"Ne?"

Bu kesinlikle doğru değildi. Misaki, Yukino Dai'yi sadece birkaç kez izlediğinde bile onun bir kılıç ustası olduğu kadar parlak bir eğitimci olduğunu söyleyebilirdi. Matsuda kardeşlerden biriyle jiya-to-jiya dövüşünü kazanamayabilirdi ama bilgi aktarma konusunda birkaç Takeru'sa bedeldi.

Takashi'nin küçük kardeşini neden Kumono'ya geri istediğini çok iyi biliyordu ve bu tamamen bencilceydi. Takashi idari işler için biçilmiş kaftan değildi. Okul müdürlüğü görevine kendisinden önce babası ve büyükbabası bu görevi üstlendiği için gelmişti, okulu yönetmek gibi bir arzusu olduğu için değil. Takeru Kumono'da onunla birlikte çalışırken, Takashi büyük ölçüde küçük kardeşinin organizasyon ve profesyonellik anlayışına güvenmişti. Misaki, Takeru'yu neden geri istediğini anlayabiliyordu ama bu yine de onu iyi bir karar yapmıyordu.

"Peki Dai-san ne yapacak?" diye sordu. "Evde bir karısı ve küçük bir çocuğu var. Yarı zamanlı bir maaşla onlara nasıl bakacak?"

"Bu kardeşimi ilgilendirmez," dedi Takeru soğuk bir sesle, "seni de ilgilendirmez." "Tabii ki ilgilendirir! Hyori benim arkadaşım."

"Bu evin reisini eleştirmek sana düşmez."

Misaki yıllardır yaptığı gibi gururunu ayaklar altına aldı. "Haklısın. Değil," diye kabul etti, "ama arkadaşımın ve kocamın mutluluğu için endişelenmeye hakkım yok mu?"

"Mutluluk mu?" Takeru'nun ses tonu acıdan ziyade şaşkınlık doluydu. "Bunların mutlulukla ne alakası var?"

"Belediye binasındaki işini seviyorsun. Sayılarla uğraşmayı seviyorsun." Aşk belki de güçlü bir kelimeydi. Tüm kanıtlar Takeru'nun aşık olamayacağını gösteriyordu ama Misaki onun uzaktan da olsa neşeli olduğunu hatırlayabildiği tek zaman belediye başkanlığındaki işinden bahsettiği zamanlardı. Genellikle bütçe yönetimi gibi akıl almaz derecede sıkıcı şeylerdi ama bu onu tatmin ediyor gibiydi.

"Eminim onu başka türlü ikna edebilirsiniz."

"Yeniden düşünmesini istedim," dedi Takeru. "O kararını verdi."

"Hâlâ 'hayır' diyebilirsin."

Takeru Misaki'ye öyle bir bakış attı ki, sanki Misaki'yi hapse attırmayı düşünüyormuş gibiydi. "Bu evin reisi benim kardeşim. Onu sorgulamak bana düşmez, sana da düşmez."

"Ama sen..." *Az önce Mamoru'ya şüpheleriyle savaştık kadar güçlü olmadığı konusunda ders verdin. Oğlunu yerden yere vuracaksın ama kendin için savaşmaya zahmet edemeyecek misin?*

"Ne oldu kadın?" Takeru tersledi ve Misaki geri çekilmekten başka çaresi olmadığını biliyordu.

"Özür dilerim. Seninle çelişmemeliydim."

Kendini mutsuz etmek istiyorsa, öyle olsun. Tartışmak ona düşmezdi.

.....

Takeru ertesi gün hâlâ kızgınsa bile, hoşnutsuzluğunu Misaki'nin gösterdiğinden daha fazla göstermedi. Kahvaltıda her zamanki gülümsemesiyle ona çayını ikram etti, o da her zamanki kayıtsızlığıyla kabul etti. "Günaydın, Misaki!" Takashi sanki hiçbir şey olmamış gibi onu selamladı.

Yanlış.

"Günaydın, Nii-sama," dedi ve sıcak çayı kupağı yerine fincanına döktü.

"Hayır Çay, Misaki." O itilmiş ve Fincan
uzakta. "Bu o a gün kutlama için."

"Oh-um... Neden?"

"Ne? Sana söylemedi mi? Ona söylemedin mi, Takeru-kun?" diye kardeşine baktı. "Takeru Kumono Akademisi'nde öğretmenlik yapmak için geri dönüyor!"

"Oh-evet, bundan bahsetti, Nii-sama." Misaki yüzünü tekrar gülümseme pozisyonuna getirdi. "Bu harika bir haber. Çok minnettarız."

"Görüyorsunuz, bugün mutlu bir gün!" Takashi ışınladı. "Bugün içiyoruz!"

Takashi'nin yanaklarının rengine ve sesinin yüksekliğine bakılırsa çoktan başlamıştı.

"Elbette," dedi Misaki. "Gidip biraz sake alacağım."

Mutfağa geri döndüğünde Setsuko oradaydı ve Misaki'nin hazırladığı miso çorbasını kaselere dolduruyordu.

Neler oluyor? Misaki onu gördüğü anda patlamak istedi. *Kocanın nesi var böyle?*

Bir an sonra bunun ne kadar adaletsiz olduğunu fark etti ve kendini tokatlamak istedi. Setsuko kocasıyla çoğu kadından daha iyi bir ilişkiye sahip olabilirdi ama onun işte ne yaptığını kontrol edemezdi. Onun kararları kendisine ait değildi.

"Günaydın Setsuko," dedi.

"Günaydın, Misaki." Setsuko'nun bir bakışı Misaki'ye Takashi'nin kararını zaten bildiğini ve bunun ne kadar felaket olacağını anladığını söyledi. "Dinle, ben-"

"Kaa-chan, acıktım!" Nagasa, Misaki'nin önlüğünü çekiştirerek sızlandı.

"Oturun." Misaki başıyla mutfak masasını işaret etti; orada kendisi, Setsuko ve

Erkekler ana masayı kullanırken küçükler de yemek yiyordu. "En kısa zamanda sana biraz pirinç getireceğim-"

"Kaa-chan," Mamoru kafasını mutfığa uzattı. "Izumo ağlıyor.

Oh." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Ayumi de öyle."

"Sadece bir dinma," dedi Setsuko, Misaki'nin erkekler için bir tepsiye pirinç, çorba ve sake doldurmasına yardım ederken. "Ben gidip onları getireyim."

"Miii-sa-kiii!" Takashi diğer odadan şarkı söylüyordu. "Saaa-ke nerede?"

"Geliyorum, Nii-sama!" Misaki tepsiyi aldı ve yemek odasına doğru ilerlemeye başladı, ancak Setsuko omzuna bir el atarak onu durdurdu.

"Ah-ah. Ondan önce..." Üçüncü bir fincan aldı ve Misaki'nin dudaklarına götürdü. "Ne? Hayır. Setsuko yapamam-"

"Buna ihtiyacın var."

"Tamam." Misaki yumuşadı ve Setsuko'nun sakeyi ağzına götürmesine izin verdi.

"Aferin kızıma." Misaki gözlerini kapatıp ateşi yutarken Setsuko sırıttı.

Sıvı boğazından göğsünün derinliklerine doğru yanarken Misaki "Teşekkür ederim," diye nefes aldı. "Buna ihtiyacım vardı-"

"Biliyorum." Setsuko onun sırtına bir şaplak attı ve aceleyle bebekleri almaya gitti.

"Oradaki Mamoru mu?" Misaki çorba ve pilavı önüne koyarken Takashi eğilip mutfığa bakarak sordu. "Hey, Mamoru! Buraya gel!"

"Neden?" Takeru sert bir şekilde sordu.

"O artık genç bir adam. Erkeklerle birlikte oturmalı."

"Daha on dört yaşında," dedi Takeru.

"Senden daha iyi olduğu için üzülyyorsun. Misaki, git Mamoru'ya buraya gelmesini söyle ve ona biraz sake getir."

"Gerek yok," dedi Takeru. "Benimkini alabilir."

Misaki, Takeru'nun duyularının körelmesinden endişe ettiği için mi yoksa sadece kaşlarını çatma yeteneğinden dolayı mı içmeyi reddettiğinden hiçbir zaman emin olamadı. Bugün, bu sadece kardeşini küçümsemenin küçük bir yolu olabilirdi.

"Hayır, hayır. Çamura saplanıp kalma," dedi Takashi. "İç şunu." "Abla, daha öğlen bile olmadı."

Takashi avucunu masaya o kadar sert vurdu ki Misaki yerinden sıçradı. "İç dedim."

Takeru ağabeyinin bakışlarını tuttu ve bir an için Misaki onun itiraz edeceğini düşündü. İtiraz etmesini istiyordu. Bakışlarını indirdi ve fincanı bir yudumda geri devirdi.

"İşte böyle, küçük kardeşim!" Takashi, Takeru'nun omzuna vurdu.

Çenesini sıkkan Misaki gitmek için döndü. Mutfağa varmadan Mamoru elinde Izumo ile kapıda belirdi. "Beni mi çağırdın, amca?"

"Bebeği annene ver oğlum," dedi Takashi. "Gel bizimle otur." "Teşekkür ederim," dedi Misaki, tepsiyi bir koluna kaydırıp bir bebek almak için Izumo'yu diğeriyle telaşlandırıyor. "Bir kerede çok fazla yutmaya çalışma," diye fısıldadı Mamoru'ya.

"Ne?"

"Burnunuza bir yumruk yemiş gibi hissedeceksiniz ama yüzünüzü asmamaya çalışın.

Eğer yapmazsan, amcan haftanın geri kalanında seninle alay edecek."

"Gel, Mamoru," dedi Takashi, onu masaya doğru yönlendirerek. "Bizimle bir içki iç. İşte..." Mamoru sol elinde diz çökerken yüzü gülüyordu. "Kendine bir bak. Ne kadar uzamışsın. Büyüyüp iyi bir adam oluyorsun, değil mi?"

Mamoru nasıl cevap vereceğinden emin görünmüyordu. "Umarım öyledir amca." Misaki Izumo'yu teselli etmek için geri çekilirken Takashi, "İyi genç adam," diye düşündü.

"Babanı çok gururlandırıyor olmalısın."

"Umarım bir gün olur," dedi Mamoru, duyulabilir bir şekilde rahatsız olarak. "Bunu hak ettiğimi sanmıyorum."

"Oh, babanın gururunu kazanacaksın" -Takashi kendine biraz daha sake koyarken bir tıkırtı duyuldu- "ya da hayatının geri kalanını onun yaptığı gibi, bizim ihtiyarın yaptığı gibi, ondan önceki ihtiyarın yaptığı gibi çabalayarak geçireceksin. Büyüyeceksin, antrenman yapacaksın, büyüyeceksin ve tüm ruhunla antrenman yapacaksın, ta ki bir gün

Kumono masasının arkasında oturup bu kadar güçlü bir dövüşçü olmak için neden bu kadar zaman harcadığınızı merak ediyorsunuz. Programlar ve kayıt formlarıyla savaşmak için mi? Tüm bu sıkıcı saçmalıkları kendi oğluna aktarabilmek için mi?"

"Nii-sama." Takeru'nun sesi o kadar sertti ki kırılacakmış gibi geliyordu. "Lütfen ailemizin mirası hakkında bu şekilde konuşmayın."

"Sessiz ol, Takeru-kun. Seninle konuşmuyordum. Sana bir şey söyleyeceğim Mamoru-kun-" derin bir yudum almak için durakladı-"Küçük bir kızım olduğu için mutluyum."

Şaşkın bir sessizlik oldu.

"Bana deliymişim gibi bakıyorsunuz," diye güldü Takashi, "ama ben ciddiym. Kızlar barış zamanı için yaratılmıştır. Bir kız barış zamanında gelişebilir. Küçük Ayumi'min tüm bu saçmalıklara katlanmak zorunda kalmayacağını düşünmek beni rahatlatıyor. Kanayana kadar antrenman yapmak, sadece bir kılıfın içinde paslanmaya terk edilmek..."

"Anladığımdan emin değilim amca."

"Umarım asla olmaz. Paslanmak için fazla parlaksın." Takashi neredeyse bir inilti gibi bir iç çekti. "Bir zamanlar ben de zekiydim, biliyorsun."

"Amca-"

"Bu kadar konuşma yeter," dedi Takashi aniden. "Bir içki al, yeğenim."

Bir duraklama oldu, özenli bir yudum alındı ve Takashi kahkahayı patlattı.

"Oh, Mamoru-kun! Yüzünü görmelisin!"

.....

Setsuko daha sonra Misaki ve Hyori'ye, "Onunla konuşacağım," diye söz verdi, "ikiniz için de. Ama şimdi değil. Sanırım aklı başına gelene kadar bekleyeceğim."

Üç kadın az önce nadir bir huzur anına yerleşmişlerdi. Mamoru yan odada Kwang Chul-hee ile ders çalışıyordu. Hiroshi, Nagasa ve Ryota büyük oğlanlarla birlikte yerde koşturuyor, Mamoru'nun onlara öğrettiği buzdan araba yarışı oyununa dalmışlardı, Izumo uyuyordu ve Ayumi sessizce Setsuko'nun göğsünden besleniyordu.

Hyori ciddiyetle, "Kocanla bizim adımıza konuşmak zorunda değilsin, Setsuko-san," dedi. "Bu tür şeyler erkeklerin işidir."

"Hyori-chan haklı," dedi Misaki yorgun bir şekilde, dikiş kutusundan bir iğne seçerek. Takashi ve Takeru'nun durumu hakkında konuşacak havada değildi; tek istediği dikiş dikmekti, bu yüzden konuyu mümkün olduğunca çabuk kapatmaya hevesliydi. "Kumono Takashi-sama'nın okulu. Eğer

personeli değiştirmek istiyorsa, bu onun kararıdır."

"Elbette," dedi Setsuko, "ama bu aptalca bir karar ve *birinin* bunu ona söylemesi gerekiyor."

"Setsuko-san!" Hyori'nin nefesi kesildi. "Kocan hakkında nasıl böyle saygısızca şeyler söylersin?"

Setsuko omuz silkti. "Onu sevdiğimi biliyor."

Misaki, "Eminim Dai-san itirazlarını çoktan dile getirmiştir," diye belirtti. Dai kendi adına konuşabilecek kadar iyi bir adamdı. "Onun ya da kocamın Takashi-sama'nın kararıyla ilgili bir sorunu varsa, bunu onunla konuşmak onların görevi. Onlar yetişkin insanlar, değil mi?"

"Bir dakika. Kocan neden değişikliklerle ilgili bir sorun yaşasın ki?" Hyori kafası karışmış bir şekilde sordu.

Setsuko, "Takeru pek şikâyet eden biri değildir," dedi, "ama Kumono'da öğretmenlik yapmaktan hiç hoşlanmazdı."

"Gerçekten mi?" Hyori şaşırılmış görünüyor. "Kocam sanki dünyanın en iyi işiymiş gibi bahsediyor. Takeru gibi büyük bir kılıç ustasının da bu işi seveceğine eminim."

Misaki, "Dövüşte harika olmak ile öğretmede harika olmak arasında fark var," dedi. "Takeru-sama öğrencilere bir şeyler öğretmektense masa başında evrak işleriyle uğraşmayı tercih eder. Bu yüzden Takashi-sama onu gerçekten yanında istiyor, nefret ettiği idari işlerde ona yardımcı olması için."

"Bilmiyorum..." Hyori kuşkulu görünüyor. "Ailenizin reisi hakkında gerçekten böyle varsayımlarda bulunmalı mısınız?"

Setsuko, "Hayır, Misaki haklı," dedi ve iç geçirdi. "Zavallı Takashi sama Kumono'nun müdürü olmaktan hiç hoşlanmadı. Bazen gerçekten yapması gerekenin -gerçekten yapmak *istediği* şeyin- bu işi Takeru ya da Dai'ye devretmek olduğunu düşünüyorum. Onlar bu işte çok iyi olurlar."

Misaki inanmadığı bir kahkahanın ağzından kaçmasına engel olamadı. "Dai-san, belki, ama Takeru..." *Takeru bir kese kağıdından liderlik yapamaz,* diye neredeyse yüksek sesle söyleyecekti. *Liderlik etmek için bir omurgaya ihtiyacın var.*

Setsuko, "Takeru'da o asilzade kitap zekâsı var," dedi, "benim zavallı adamım için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

"Setsuko-san!" Hyori'nin güzel gözleri dehşet içinde açılmıştı. "Kocan hakkında gerçekten böyle konuşmamalısın!"

Misaki dikişlerine baktı, Takeru hakkındaki düşüncelerini dile getirmediği için memnundu. Zavallı Hyori'nin kalp krizi geçirmesini istemiyordu.

Setsuko hemen, "Kötü anlamda söylemedim," dedi. "Kocam kendine has güçlü yanları olan harika bir adam ama Takeru gibi mükemmeliyetçi değil. Büro işlerinden hiç tatmin olmuyor. Bu onu sadece sıkıyor, huysuzlaştırıyor ve yatakta daha az eğlenceli hale getiriyor."

"Setsuko-san!" Hyori iki eliyle ağzını kapattı ve öylesine kızardı ki Misaki başına hücum eden kan yüzünden bayılacağından korktu.

"Ne?" Setsuko böyle deyince Misaki baldızının da sakeden birkaç yudum alıp almadığını merak etti. Setsuko bile genellikle daha incelikliydi. "Dojo'da antrenman yaparken tüm günü ofiste geçirdiğinden çok daha enerjik oluyor. Eminim Dai-san da aynı şekildedir."

"Dai-san hakkında konuşmamız gerektiğini sanmıyorum," dedi Misaki telaşla konuyu değiştirmek için etrafına bakınarak. "Hyori-chan, sende hiç yedek lacivert iplik yok mu?"

"Tabii," diye kekeledi Hyori. "Ben senin kadar mavi kullanmıyorum." Yukino ailesinin renkleri beyaz, gümüş ve adaçayı yeşiliydi.

Dikiş kutusunun çekmecesini bir süre karıştıran Misaki, soluk gri iplik makarasını bulup havaya kaldırdı. "Takas edelim."

"Oh-Misaki-san, gerek yok-"

Misaki "Takas edelim," diye ısrar etti ve makarayı Hyori'nin kucağına attı. "Oh... Teşekkür ederim." Hyori makarayı aldı ve kendine doğru tuttu.

Sanki bir hazineymiş gibi. "Her zaman çok nazıksınız, Misaki-san." Yanaklarındaki kızarıklık henüz tam olarak geçmemişti ve Misaki evli ve çocuklu bir kadının nasıl bu kadar gülünç derecede masum olabildiğini merak etti.

"Bana bir dinma ver." Hyori ayağa kalkarak yanında getirdiği çantayı karıştırmaya başladı. "Senin için biraz mavi bulacağım."

Normalde Misaki dikiş dikmeyi umursamazdı ama bugün kendini hüsrana uğramış buldu. "Mattaku mou!" diye küfretti. "Bu bir karmaşa. Bunu Tamami-san'a vermek zorunda kalabilirim." Kotetsu'nun karısı koro kadınlarının hepsinden çok daha iyi bir terziydi.

"Ne oldu ona?" Hyori sordu. Misaki,

"Kavga," dedi.

"Ama Dai aylardır kocanızla antrenman yapmıyor..." Dai'nin Takeru'nun korumasını çelik bir katanayla geçebilen az sayıdaki kılıç ustasından biri olduğu herkesçe biliniyordu. "Peki, kimonosuna bunu kim yaptı?"

"Mamoru."

Hyori'nin nefesi kesildi. "Gerçekten bu kadar yetenekli mi?"

Misaki o gün ilk kez kendini gülümserken buldu. "*O kadar* da yetenekli değil." Mamoru'nun aynı gün giydiği, o kadar parçalanmıştı ki zar zor bir arada duran kimonosunu kaldırdı.

"Ah canım!" Hyori gülerek haykırdı. "Bu çok fazla iplik gerektirecek, değil mi? Bu iyi bir gölge mi?" Bir makara uzattı.

"Mükemmel görünüyor," dedi Misaki ve onu almak için uzandı.

"Ah, Misaki-san!" Hyori aniden haykırdı, kısa keserek. "Ellerine ne oldu?"

"Ne?" Misaki'nin yüreği ağzına geldi. "Oh-! Hiçbir şey." Elini hızla geri çekti. Kabarcıkları iyileştirmek için daha fazla zaman harcaması gerektiğini biliyordu! "Sanırım kullanmayı denediğim bu yeni sabuna karşı alerjik bir reaksiyon gösterdim. Beni kızarttı."

Setsuko, "Yeni bir sabun görmedim," dedi. O ve Misaki aynı yerlerde banyo yapıyor, çamaşırlarını yıkıyor ve bulaşıklarını yıkıyorlardı.

"Çünkü onu çöpe attım," dedi Misaki. "İyi bir şey değildi." "Biliyor musun, neredeyse su toplamış gibi görünüyorsun," dedi Hyori endişeyle. "Bu çok garip... bazen kocamın elleri de böyle oluyor."

"Gerçekten mi?" Misaki'nin kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Takeru zaten ondan hoşnut değildi; şu anda ihtiyacı olan son şey, birinin onun dojo'suna girip silahlarına el sürdüğünü öğrenmesiydi. Ve eğer saf ve naif Hyori onu bunu yaparken yakalayan kişiye, gururunun bunu kaldırabileceğini sanmıyordu.

Hyori yaklaştı ve Misaki'nin ellerinden birini tutmak için uzandı. "Neden senin de Dai'ninki gibi kabarcıkların var?"

Misaki'nin zihni bir yalan uydurmak için çabalıyordu ki - "Takeru-sama!" diye haykırdı rahatlayarak. Kocasının odayı dolduran nahoş soğukluğunu hissetmekten genellikle bu kadar mutlu olmazdı. "Eve erken dönmüşsün!"

"Shimatta-!" Setsuko nefesinin altında küfretti ve göğüslerini örtmek için kimonosunu yukarı çekti.

Takeru kadınlara selam verme zahmetine katlanmadan, "Misafirimiz olduğunu fark etmemiştim," dedi. "Kwang'ın oğlu neden bizim evde?"

"Mamoru ile bir anlaşması var," dedi

Misaki. "Ne?"

"Mamoru ona dövüş eğitiminde yardım ediyor ve karşılığında o da Mamoru'ya Kaigengua ödevinde yardımcı oluyor."

Zavallı Chul-hee genellikle bokkenini kaldıramayacak kadar bitkin düşmeden önce dojoda bir waati geçmezdi ve ikisi de aile odasına çekilip gökyüzü kararınca kadar Kaigengua kelime dağarcığında koşarlardı. Çocuklar kış ortası tatillerinin çoğunu böyle geçirmişlerdi.

"Hmm." Takeru ofladı, sonra soğuk bakışlarını Hyori'ye çevirdi. "Ve senin... eve gidip kocan için akşam yemeği hazırlaman gerekmiyor mu?"

"Oh-y-evet, Matsuda-dono." Hyori odadan çıkmadan önce eşyalarını toplamak için çabaladı.

Setsuko, "Bu çok kabaydı," diye mırıldandı.

"Misaki," dedi Takeru, "arkadaşını uğurla ve sonra çalışma odama gel."

Adamın anlaşılmaz monoton sesi Misaki'nin başının belada olup olmadığını anlamasını zorlaştırdı. Her iki durumda da, soru sormadan onun dediklerini yapmanın en iyisi olacağını düşündü.

Hyori gitme vaktinin geldiğini söylediğinde Ryota ağladı.

"Yosh, yosh," Misaki yeni yürümeye başlayan çocuğu yatıştırarak başını okşadı. "Naga-kun yarın da burada olacak."

"Her zamanki gibi beni ağırladığınız için teşekkür ederim, Misaki-san." Hyori eğildi. "Mamoru'nun kimonosu için de endişelenme," dedi alışılmadık derecede muzip bir gülümsemeyle.

"Ne?"

Hyori çantasını okşadı. "Önümüzdeki haftaya kadar geri getireceğim."

"Hyori-chan, bütün bu işi yapmana izin veremem!" Misaki Hyori'nin çantasına uzandı ama genç kadın onu göğsüne bastırdı.

"Hayır, lütfen!" dedi ciddiyetle. "Lütfen bunu senin için yapmama izin ver Misaki-san. Dai tüm kıyafetlerini o kadar iyi durumda tutuyor ki, benim de tamir etmem gereken çok şey yok."

"Peki," diye iç geçirdi Misaki. "Sana borçlanacağım. Daha sonra çamaşırlarına yardım etmeme izin vermen gerekecek."

Hyori iyi bir aileden gelse de, kendi jiyası zayıftı. Misaki'ye kolay gelen ağır su taşıma işleri onu çabuk yoruyordu.

Hyori ona Misaki'nin ne anladığı ne de hak ettiği sevgi dolu bir bakış attı. "Bana karşı her zaman çok nazıksın, Misaki-san."

"İyi geceler, Hyori-chan." Selam verdikten sonra Misaki kendini tutamadı ve uzanıp tatlı arkadaşının yanağına kısa bir vuruş yaptı. "Yarın görüşürüz."

"İyi geceler, güzel kız!" Setsuko, Hyori'yi el sallayarak uğurladı.

Misaki yüzündeki gülümsemenin kaybolmasıyla birlikte aile odasından geçerek Takeru'nun çalışma odasına doğru ilerledi.

Kapıya ulaştığında usulca, "Takeru-sama," dedi. "Beni mi görmek istediniz?"

Takeru onu içeri buyur etmek dışında varlığını kabul etmedi. Hâlâ önündeki masanın üzerinde duran kayiri ile ilgileniyordu, bu yüzden Misaki eğilerek odaya girdi ve sessizce yaklaştı. Takeru'nun önünde diz çöktü - eskiden babasının önünde diz çöktüğü gibi - onunla konuşmaya hazır olana kadar.

Sonunda fırça kalemini yere bıraktı ve yukarı baktı.

"Size gönderilmiş bir mektup daha vardı." Kimonosunun kıvrımlarına uzanarak bir tomar çıkardı ve ona uzattı. Rulo halindeki kayiri sanki uzun bir yoldan gelmiş gibi hırpalanmış ve lekelenmişti.

"Kolunjara'dan!" Misaki gözleri gönderenin adresine takıldığında haykırdı.

İsim yoktu. Parmakları mührün üzerinden geçti ve bozulmamış olduğunu görünce durakladı. Bakışları bir anlık şaşkınlıkla Takeru'nunkilerle buluştu. O açmamıştı.

Misaki, Takeru'nun evliliklerinin ilk birkaç yılını onun yurtdışından gelen mektuplarını engelleyerek geçirdiğini hissediyordu -hayır, emindi-. Evliliği için ona ulaşan tek şey en yavan tebriklerdi, önemli hiçbir şey yoktu. Gerçekten önemli olan hiçbir şey.

Gelmesi gereken mektuplar vardı ama dikkat çekici bir şekilde eline ulaşmamıştı. Çoğunun ne diyeceğini zaten biliyordu. Elleen, Misaki'nin kararına saygı duyduğunu söylemeden önce gerçekte hissettiğinden daha az üzüntü duyduğunu sert bir şekilde ifade edecekti. Wangara Usta ona kendi başının çaresine bakmasını söyleyecekti. Koli, insan hırsı ve özgür iradesinin doğası üzerine saçmalamaya başlamadan önce mantıklı başlayan bir tirada devam ederdi. Ve Robin... şey, onun neler yazmış olabileceğini hayal etmemeye çalıştı. Çok fazla acı veriyordu.

İtiraz edebilirdi -ve eğer gerçekten isteseydi, Takeru'dan önce mektuplara ulaşmanın bir yolunu bulabilirdi- ama bir bakıma bu bir nezaketti. Geride bıraktığı hayatı unutmasını kolaylaştırmıştı... ya da en azından zihninin gerisine itmesini.

Belki de on yıl sonra kocası nihayet ona yabancı bir mektuba bakmadan verecek kadar güvendiği için minnettar olmalıydı. Ama acı dolu küçük kalbinde bir damla minnettarlık aradığında eli boş dönmüştü.

"Neden Kolunjara'dan mektup alıyorsun ki?" Takeru sordu.

Misaki onun sesinden herhangi bir şüphe okuyamıyordu ama varlığı yeterince açıktı: Ona mektuplarını almasına izin verecek kadar güveniyordu ama mektubu okurken başında duracaktı.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe.

"Orada bunu göndermiş olabilecek bir tanıdığınız yok mu?"

Misaki'nin son duyduğuna göre Koli Kuruma hâlâ Yammanka'nın başkentinde yaşıyordu ama parşömen üzerindeki el yazısı ona ait olamayacak kadar düzgündü. Başını iki yana salladı.

"Dürüst olmak gerekirse, bunun kimden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Merakla mührü kırdı ve mektubu açtı. Yazı Yammaninke dilindeydi, hayır. Tam olarak değil. Harfler Yammaninke dilindeydi ama sözcüklerin kendileri Misaki'nin okul günlerinden beri görmediği ya da duymadığı bir dil olan Lindish dilindeydi.

Kayiri üzerindeki tek nagiji tanıdık bir dizi karakterdi; metnin altındaki bir imza. Misaki nefesinin kesildiğini hissetti.

"Ne oldu?" Takeru sordu. "Kimden gelmiş?"

"Benim... benim eski oda arkadaşım," dedi Misaki. Oda arkadaşının Ranganese olduğunu söylemeyi ihmal etti.

Sevgili Misaki,

Uzun zaman oldu. Bana artık iletişim kurmamamızın evliliğiniz için daha iyi olacağını söylediğinizi biliyorum ve bunu ihlal ettiğim için üzgünüm. Bu mesajı sana ulaştırmak için söylemek istediğimden daha fazlasını riske atıyorum ama göndermezsem kendimle yaşayamam. Ülkeme sadık biriyim ama siz de benim dostumunuz ve size ya da sevdiklerinize zarar gelmesini istemiyorum.

Eğer artık Kusanagi Yarımadası'nda yaşamıyorsanız, bu mektup muhtemelen size ulaşmayacaktır ve tehlikeden uzak olduğunuz için Tanrılara şükredin.

Ancak, eğer bunu okuyorsanız, hala Takayubi'deki adresinizde olduğunuzu varsayabilirim. Eğer durum buysa, güvende değilsiniz. Kaigenese hükümetinin size Ranga'nın durumu veya savaş olasılığı hakkında ne tür bilgiler verdiğini bilmiyorum, ancak size söylemiş olsunlar ya da olmasınlar, ciddi bir tehlike altındasınız. Ailenizi alın ve mümkün olduğunca çabuk Takayubi'yi terk edin.

Ve eğer önümüzdeki haftalarda hayatta kalırsanız, bu adrese bir mektup gönderebilerseniz, iyi olduğunuzu bileyim.

*Nyama sana. Milyonlarca kez, Nyama sana.
Nami, bunun son temasımız olmasına izin verme.*

*Sadık dostunuz,
Guang Ya-li*

Misaki kendini taşa dönüşmüş gibi hissetti.

"Ne oldu?" Takeru onun yüzündeki şaşkınlığı okuyarak sordu. "Ne yazıyor?"

"Lütfen, Takeru-sama, oturun," dedi sessizce.

"Ne?"

"Bunu duymalısın."

Misaki kocasının karşısında diz çökerek mektubu yüksek sesle tercüme etti. Takeru yüz ifadesi olmadan dinledi.

"Peki kim bu Guang Ya-li?" diye sordu.

Misaki, Takeru'nun kendisini daha fazla sıkıştırmayacağını umarak, "Sana söyledim, o okuldan bir arkadaş," diye cevap verdi.

"Peki nerede doğdu?"

Guang, Namindugu'da yaygın bir aile ismiydi. Kuzey Kaigen'de Ranga'nın herhangi bir yerinde olduğu kadar çok Guang vardı, ama "Ya-li Ranganlıdır."

Takeru sakince, "O halde bu mektup yok edilmeli ve unutulmalı," dedi. "Söylediği hiçbir şeye güvenilmez."

"O yakın bir arkadaştı-" Misaki itiraz etti.

"Saçma sapan konuşuyorsun Misaki. Bu Guang Ya-li gerçekten arkadaşın olsa bile, bir kadın Rangan ordusunun planlarını nasıl bilebilir? Bu imkansız."

Misaki öfkesini sesinden uzak tutmaya çalışarak, "Bu mümkünden de öte," dedi. "Ya-li ve benim mezun olduğumuz yıl, kız kardeşi Rangan ordusunda generalliğe terfi etti."

Takeru, Misaki'nin dişlerini sıkmasına neden olan küçümseyici bir ses çıkardı. "Kız kardeşi mi? Orada ne tür bir şaka ordusu yönetiyorlar?"

Misaki kocasının yorumunu duymazdan geldi. "Ya-li bilirdi ve sen ne düşünürsen düşün, bana yalan söylemezdi. Bu konuda değil. Ranganlı bir kadının sözüne inanmak istememeni anlıyorum ama mesele sadece o değil. Kazu -Lord Tsusano- da bizi kendi yöntemiyle uyardı."

"Ağabeyinin tek söylediği Jungsan'a tatile gitmemiz gerektiği idi."

"Söylediği garip bir şeydi. Bize bir şey söylemek istiyordu."

"Bu bir tesadüftü."

"Saygılarımla, Takeru-sama, kardeşimi tanıyorum. Ve bu kadını da tanıyorum."

Bence Ranganese gerçekten bir şeyler planlıyor olabilir."

"Peki ya geliyorsa? Eğer Ranganese geliyorsa, ölüme geliyorlar demektir." Takayubi'deki herkesi ele geçirmiş gibi görünen aynı aptal güvenle konuştu. "Bu Kaigen'in Kılıcı. Ona koşmak ölmek demektir."

"Bunlar güzel sözler," dedi Misaki, "ama dışarıda ne olduğunu görmediniz."

"Fark etmez," dedi Takeru, ayağa kalkıp karısının üzerine doğru yükselerek. "İmparatorluk batıdan gelebilecek herhangi bir tehdidi engellemek için bize güveniyor ve biz de bunu yüzyıllardır hiç aksatmadan yaptık."

"Biliyorum." Misaki dizlerinin üzerinde durdu, öfkesini kontrol altında tutup yumuşak bir sesle konuşursa onun mantıklı düşünmesini sağlayabileceğini umuyordu. "Sen ve buradaki diğer adamlar harika savaşçılarsınız ama bir ordu değilsiniz. Bu yarımada Ranganese'nin son saldırısında olduğu gibi bir theonite güç merkezi değil."

"Belki değil," diye kabul etti Takeru, "ama gidersek çok daha kötü olacak. Bu eski dostunun seni ihanete ikna etmeye çalışıyor olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Ne?"

"Kiminle evlendiğini biliyor, değil mi?"

"Evet."

"O halde bu iyi bir plan, değil mi?" Takeru dedi ki. "İmparatorluğun bize burada en çok ihtiyacı olduğu anda ailenle birlikte -belki de tüm Matsuda ailesiyle birlikte- yarımadayı terk etmeni sağlamak. Rangan halkı sinsidir."

Rangan halkı hakkında ne biliyorsun ki? Misaki patlamak istedi. *Hiç tanışmadın*, ama öfkesini tuttu. Bir kadın kocasıyla bu şekilde konuşmaz.

"Niyetinin bu olduğunu sanmıyorum-" diye söze başladı Misaki ama Takeru yine sözünü kesti.

"Artık ne düşündüğünü duymak istemiyorum!" Sesi nadir görülen bir öfke anında yükseldi. "Belli ki ağzından çıkanlar hakkında hiçbir şey anlamıyorsun. Bu Ranganlı kadının yalan söylemesi ya da doğruyu söylemesi önemli değil. Ülkemizin bize ihtiyacı varken kaçmak ihanet olur ve bu konuda tek kelime etmeyeceksiniz. Bizler

Kaigen'in Kılıcı. Eğer paslanmasına izin verdiysek, düşmanlarımızla birlikte onun üzerinde ölmeyi hak ediyoruz demektir."

"Oğullarınız da dahil mi?" Misaki sordu. "Küçük çocuklarınız mı?"

"Evet," dedi Takeru ironi yapmadan ya da tereddüt etmeden. "Kiminle evlendiğini sanıyorsun?"

Misaki'nin yumrukları sıkıldı. Şimdi kocasından özür dileme ve ondan af dileme zamanıydı. Şimdi hürmet ve utanç içinde yere bakma zamanıydı. Bunun yerine ayağa kalktı ve doğrudan Takeru'nun gözlerinin içine baktı. Bir nefeste on beş yılın öfkesi göğsüne doldu, çenesini kaldırdı ve omuzlarını geriye çekti.

"Çocukları ben alıyorum." "Pardon?"

"Oğullarımı alıp Ishihama'ya ailemi ziyarete gideceğim," diye karar verdi, kelimeler ağzından çıkarken.

"Saçmalama. Ailenin artık ziyaret edebileceği bir evi yok. Olsa olsa bizimle kalmaya gelirler-"

"İstersen sen de bizimle gelebilirsin," dedi Misaki, "ama onları ben götürüyorum." "Misaki." Takeru bir adım öne çıkarak karısına ters ters baktı

sertleşmiş adamları titreten bir şeydi. "Bu senin vereceğin bir karar değil."

Misaki gözünü korkutmadan onun bakışlarını tuttu. Bir şey için savaşmaya cesaret edemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Eğer kendi çocukları için savaşmıyorsa, o zaman kimdi? Neye dönüşmüştü?

"Beni durdurmaya çalışabilirsin," dedi ve kapıya yöneldi.

"Misaki-" Takeru onun kolunu yakaladı. Kız kendini suya bıraktı ve adamın demir pençesinin sıkışmasına fırsat vermeden parmaklarının arasından kaydı.

Adamın kolunun altından sıyrılarak kapıya doğru atıldı ama adam daha hızlıydı. Misaki, adamın bileğini kavradığı anda bileğini kurtaramayacağını biliyordu ama savunmasız da değildi.

Refleksle hareket ederek tüm jiyasını boştaki eline odakladı ve ilk iki parmağını Takeru'nun koluna soktu.

Kan Kuklacıları efsanesinin dışında, bir jijaka'nın başka bir kişinin vücudundaki kanın önemli bir kısmını kontrol etmesi imkansızdı. Bir theonite'nin nyama'sı hiçbir yerde kendi damarlarından daha güçlü değildi. Ancak Tsusanos'un yüzyıllar önce öğrendiği şey, nokta atışı hassasiyetle manipüle edilen küçük bir miktar kanın en ölümcül silah olabileceğiydi.

Misaki'nin gücü bir iğne ucu kadar azaldı. Takeru'nun güçlü vücudu ve daha da güçlü jiya'sı onu delip geçmeyi zorlaştırıyordu ama Misaki bunu başardı. Bir an için adamın kanı iğnesi oldu ve adamın kolunun derinliklerindeki bir basınç noktasına saplandı. Takeru'nun kolu sarsıldı, bir an için sertleşti ve sonra tamamen gevşedi.

Adamın eli bileğinden kaydı ve Misaki neredeyse orada durup adamın yüzündeki şok ifadesinin tadını çıkarmayı dileyecekti.

"Bu muydu-?"

"Kan İğnesi," dedi nefes nefese bir gülümsemeyle. Daha açık bir ifadeyle, geleneksel Tsusano Kan İğnesi ile Ya-li'den öğrendiği tıbbi akupunkturun bir kombinasyonuydu. "Rahatlarsanız kolunuz beş siiranu-dört içinde tekrar çalışacak." Kapıya doğru ilerledi.

"Misaki," Takeru'nun sesi saf buz gibiydi. "Sen-"

"Oh, ve yerinde olsam o süre boyunca jiya'mı kullanmazdım," diye ekledi. "Tabii o değerli kılıç kolundaki kaslara kalıcı hasar verme riskini almak istemiyorsan."

"Pişman olacaksın-"

O sözünü bitiremeden Misaki kapıyı çarptı ve kalın bir buz tabakasıyla kapattı. Jiya'sını kullanmamasıyla ilgili kısım anlık bir yalandı - her zaman iyi olduğu türden. Takeru blöfünü görüp jiyasıyla kendini kurtarsa da, kapıyı tekmelese de, Kan İğnesi'nin etkisinin geçmesi için dört siiranu beklese de Misaki'nin sadece birkaç dakikası vardı.

Kimonosunu yukarı kaldırarak koridorda koşmaya başladı. Çocukların yatak odasında duraklayarak Izumo'yu beşiğinden aldı. Annesinin çılgınca jiyasıyla karışan ani hareket onu uyandırdı ve ağlamaya başladı ama Misaki'nin bunun için endişelenecek zamanı yoktu.

"Yosh, yosh, Izu-kun. Her şey yolunda, her şey yolunda." Aile odasına doğru koşarken bebeğine olduğu kadar kendine de şarkı söylüyordu. "Kaa-chan her şeyi yoluna koyacak."

"Kaa-chan!" Misaki aile odasına daldığında Mamoru haykırdı, gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı, jiya'sı panik yayıyordu. "Sen-"

Misaki, "Kardeşlerinin paltolarını giymelerine yardım et," dedi. "Biz gidiyoruz." "Ne yapıyoruz?" Mamoru boş boş konuştu. "Kaa-chan-"

"Chul-hee-kun," diye seslendi Misaki, hâlâ Mamoru'nun karşısındaki çalışma masasında diz çökmüş olan kuzeyli çocuğa. "Eve koşmak, babanı almak ve bu dağdan inmek isteyeceksin."

"Matsuda-dono, bu da ne? Bir şey mi duydun-"

"Soru sormak için daha sonra vaktin olacak," dedi -ve Tanrılar, bunun doğru olmasını umuyordu- "Şu anda sadece dediğimi yap!"

Setsuko kapıda belirdi. "Neler oluyor?" "Sen de Setsuko. Ayumi'yi al da gidelim." "Ne?"

"Açıklayacak zaman yok," dedi Misaki, Izumo'yu paltosunun içine sokup kafası karışmış Mamoru'ya teslim ederken. "Sadece buradan, bu dağdan gitmemiz gerekiyor."

"Ne? Ve nereye gideceğiz?"

Misaki aklına gelen düşünceyle, "Bilmiyorum, annenlerin evi," dedi. "Önce orada duracağız." İhtiyaç duyarlarsa balıkçı aile onlara barınak sağlayabilirdi ve Misaki, Setsuko'nun onlar olmadan Kusanagi'den kaçmak istemeyeceğinden emindi.

"Neden?" Setsuko sordu. "Tehlikede miyiz?"

"Bir bakıma evet." Cevap evetti. Misaki sadece en yakın tehlikenin kendi kocasından geldiğinden bahsetmemiştir.

Setsuko, "Takashi olmadan gidemem," diye itiraz etti. "O henüz evde değil."

"Hızlıdır," dedi Misaki. "İhtiyaç duyarsa bizi takip edebilir. Küçüklerle biz yavaşız. Buradan hemen gitmeliyiz!"

Misaki, Setsuko'nun hiç bu kadar korkmuş görüldüğünü görmemiştir.

"Pekâlâ," dedi, "peki ya kocanız? Takeru nerede?" "Birazdan gelir."

Misaki çocuklarla birlikte kaçmak için kendine gerçekten zaman kazanmak istiyorsa, kocasını etkisiz hale getirmek için daha fazlasını yapmalıydı. O şaşkınlık anında dizlerini kırmaya ya da şakağına indireceği bir darbeyle onu bayıltmaya çalışmalıydı. Ama kocasına karşı düpedüz şiddet uygulayacak noktada değildi... değil mi?

Öyle miydi?

Şimdi durumu düşündüğünde, Takeru'nun onları takip edeceği kesindi. Öfkeli olduğu kesindi. Misaki'nin ona bu kadar açık bir şekilde meydan okuduktan sonra onu kendi tarafına çekmesi pek mümkün değildi. Kaçınılmaz olarak onlara yetişecekti. Onları geri dönmeye zorlamaya çalışacaktı. O zaman Misaki ona zarar verir miydi? Onunla ciddi bir şekilde savaşıyor muydu? Bu düşünce silsilesinden daha karanlık bir soru ortaya çıktı: Bu bir fark yaratır mıydı?

Misaki kendi payına düşen korkunç theonitlerle savaşmıştı ama Takeru hepsinden daha güçlüydü. Şimdi geri dönüp onu düzgün bir şekilde etkisiz hale getirmeli miydi? Bu onun tek şansı olabilirdi - şimdi, sağ kolunu kullanamazken ve jiya'sını kullanmakta tereddüt edebilirken.

"Kaa-chan," Mamoru'nun sesi onu düşüncelerinden sıyırdı. "Hiro-kun ve Naga-kun paltolarının içinde. Chul-hee biri ona bir şey açıklayana kadar gitmeyeceğini söylüyor. Şimdi ne yapmalıyım?"

"Mamoru..." Misaki yavaşça dönerek oğluna baktı.

Takeru'nun peşlerine düşmesinden duyduğu endişe yüzünden, bu senaryoların hiçbirinde Mamoru'nun da orada olacağını düşünmemişti... Kendi başına dengeleri her iki yönde de değiştirebilecek kadar güçlü olan Mamoru. Herkesin beceri, güç ve deneyim seviyesini hesaba kattığında, çatışmanın Mamoru'nun hangi ebeveynin yanında yer alacağına bağlı olması çok muhtemeldi.

Ama bu olamazdı.

Ciddi, sadık ve her iki ebeveynini de önemseyen Mamoru için değil. Hiçbir çocuk böyle bir seçim yapmak zorunda kalmamalıydı. Ama gerçek şuydu ki, Misaki ve Takeru gözlerinin önünde çatışmaya girerlerse, seçim yapmak zorunda kalacaktı. Takeru'nun da onu takip edeceğini bile bile çocuklarla birlikte kaçarsa, Mamoru'yu ebeveynlerinden birine kılıç kaldırma günahına mahkum etmiş olacaktı.

Bunu ona yapamazdı. Kararını vermişti. "Mamoru."

"Evet, Kaa-chan?"

"Nagasa ve Ryota için yaptığınız şu buz kızakları var ya, onlardan birini teyzeniz ve dört küçük çocuğunuzu alacak kadar büyük yapabilir misiniz?"

"Elbette. Sanırım öyle."

"Güzel. O kızıağı yapacaksın, herkesi içine bindireceksin ve dağdan aşağıya çarpmadan olabildiğince hızlı indireceksin."

"Ne-şimdi?"

"Evet, şimdi. Git!"

"Peki ya sen, Kaa-chan?"

"Çok uzakta olmayacağım." Misaki omuzlarını dikleştirerek koridora doğru döndü. "Halletmem gereken bir şey daha var."

Mamoru itiraz edemedi koridorda ilerlemeye başladı, kararlılığı buz gibi sertleşmişti.

Takeru'nun kafasına saldırması gerektiğine karar verdi. Geçmişte uğraştığı, kopan tek bir tendon ya da dizine aldığı iyi yerleştirilmiş bir darbeye etkisiz hale getirilebilen düşmanlarına benzemiyordu. Nyama'sı o kadar derindi ki sadece zihniyle suyu hareket ettirebiliyordu. Tüm uzuvları paramparça olmuş bir Takeru hâlâ tehlikeliydi. *Seğirebilen* bir Takeru hâlâ tehlikeliydi.

Zihni onun verebileceği her türlü olası tepkiyi, yapabileceği her türlü saldırıyı ve buna nasıl karşı koyabileceğini haritalandırmaya çalışırken kalp atışları hızlandı.

Son köşeyi döndü ve yolunun tıklandığını gördü. "Nii-sama!"

Kendi endişesine o kadar kapılmıştı ki Takashi'nin nyama'sının yerleşkeye girdiğini bile fark etmemişti.

"Misaki, Duna'da neler oluyor burada?" Takashi talep etti. "Kardeşimin çalışma odasının kapısı neden donmuş durumda? Neden herkes panik içinde?"

Misaki'nin buzları çözülde. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Takashi buradaydı. Takashi buradaydı. Bu her şeyi değıştirdi. Bir usta Matsuda'ya karşı şansı azsa, ikisine karşı şansı sonsuzdu.

"Neler oluyor?" Takashi daha ısrarlı bir şekilde tekrarladi.

Misaki'nin jiya'sı harekete geçmesi gerektiğini bildiğı halde hangi yöne gideceğinden emin olamayarak içinde kaynadı.

"I..." Misaki'nin başı döndü. Kelimeler bir türlü gelmiyordu.

"Jiya'n garip davranıyor, küçük kardeşim," dedi Takashi, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Sen iyi misin?" Ona doğru uzandı.

Eğer şimdi, Takashi'nin bunu tahmin etmesine fırsat vermeden ona saldırırsa, ama hayır. Eğer Takashi'ye el kaldırırsa, Setsuko onu asla affetmezdi, onu güvenli bir yere kadar takip etmek şöyle dursun. Ve Setsuko olmadan gidemezdi...

"Cevap ver, Misaki."

Misaki ağzını açtı ama daha yalan söyleyemeden bir gürültü koptu.

Takeru'nun çalışma odasının kapısı patlayarak kırık tahta ve buz parçalarını her yöne savurdu.

"O da neydi?" diye bir ses duyuldu ve Mamoru koridora fırladı, Setsuko ve Chul-hee de hemen arkasındaydı. "Kaa-chan, sen..."

Ancak Takeru çalışma odasının kapısında belirdeğinde tüm sesler kesildi. Öfkesinin gücü o kadar ağırdı ki kimse konuşamıyor, hatta nefes bile alamıyordu. Koridora doğru bir adım attı ve herkes geri çekildi - hareket etme yeteneğini kaybetmiş olan Misaki hariç herkes.

Takeru'nun sağ kolu hâlâ yanında hareketsiz duruyordu ama Misaki'yi tutmak için ona ihtiyacı yoktu. Bakışları, bağırsaklara saplanan bir bıçak gibi Misaki'yi olduğu yerde sabitliyordu. Konuştuğunda sesi güneşi bile dondurabilirdi.

"Misaki..."

Ve bu üç heceyle, kocasının bir duyguyu hissedebildiğinden ilk kez emin oldu. Nefret edebiliyordu.

Takeru'nun bakışlarının fiziksel buza dönüşüp hayatına son vermesini kaskatı kesilmiş bir halde bekledi. Onun yüzüne bakamayınca gözlerini kapattı. Bir insan bedenini delip geçen kılıcın sesini biliyordu. Fısıldayan Kılıcın ölümcül soğuşunu biliyordu. O buzu içinde taşımanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. O hazırды...

Ama kulaklarına çarpan bir sonraki ses, buzun kemik üzerinde çıkardığı hastalıklı çıtırtı değildi. Bu bir çan sesiydi. Hissettiğı bir sonraki şey karnındaki sert buz değil, yanağındaki yumuşak esinti dokunuşuydu. Silik. Çok silik ama belirgin bir şekilde canlı. Ve bir anda Misaki'nin, Takeru'nun, Takashi'nin ve Mamoru'nun jiası yabancı bir şey tarafından süpürüldü - daha hafif ve daha hızlı, ama en az onun kadar güçlü bir şey.

Misaki'nin gözleri yeni ve dehşet verici bir berraklıkla açıldı. Dünya yeniden yön değıştirdi. Tehdit iki Matsuda adamından çok daha büyük, çok daha kötü bir şeye dönüşürken, dehşet gözbebeklerinin büyümesi gibi genişledi...

Takeru'nun dikkati beklenmedik sese yönelirken bakışları onu bıraktı. "Bu tapınak çanı mı?"

Setsuko başını yana eğerek, "Kulağa öyle geliyor," dedi. "Finawu neden şimdi çalışıyor?" Mamoru sordu. "Fırtına mı var?" "Öyle olmalı," dedi

Takashi. "Haberler bizi fırtına hakkında uyarıyordu. fırtınalar sahile vuruyor."

"Bu bir kıyı fırtınası değil, Müdür Bey." Kwang Chul-hee, Misaki'nin seslendiremeyecek kadar donmuş olduğu gerçeğı dile getirdi. "Bu Fonya."

Takashi öfkeyle, "Kwang-kun," diye söze başladı ama söylemek istediğı güven verici şey, daha önce hiçbirinin duymadığı bir ses tarafından yutuldu; bir kükremler - ne tam olarak hayvan, ne insan, ne de ilahi, ikisinin arasında bir şey.

Ses dağı salladı, ayaklarının altındaki döşeme tahtalarını takırdattı. Fina'nın çağlar boyunca durmadan çalması gereken çanı hızlandı, durakladı ve Laaxara'nın esneyen ağzı olabilecek kadar vahşi ve içi boş bir ulumayla boğuldu.

Misaki, rüzgâr tenini taradığında Ya-li'nin mektubunun çok geç geldiğini kesin olarak anladı.

"Buradalar."

BÖLÜM 12: RANGANESE

Misaki'nin dünyası altüst oldu. Ölebileceği düşüncesinden *hepsinin* öleceğinin farkına varmasına kadar garip bir yalpalamaydı bu. Siiranu önce Kan İğnesini kocasına çevirmişti, jiyasını kayınbiraderine kaldırmaya hazırды ve Takeru ona bakışlarında cinayetle bakmıştı. Ama rüzgâr eve çarptığı anda, dünya bir geminin güvertesi gibi devrildi ve hepsini aynı yöne savurdu.

İnleyen ahşap ve yabancı nyama sesleri arasında ayağa kalkan ilk kişi Mamoru oldu. Dönerek koridordan ön güverteye doğru koşmaya başladı. Misaki onu takip etti, Takeru ve Takashi de hemen arkasındaydı; kılıçlarını birbirlerine çevirmekten dinamu olmuş savaşçıların hepsi aynı yöne koşuyordu. Çünkü birdenbire kavgalarının hiçbir önemi kalmamıştı. Eğer ölürlerse hiçbirinin önemi kalmayacaktı.

Mamoru kapıyı açtığında, ısıran bir rüzgâr üzerlerine hücum etti.

"Ah!" diye haykırdı, Izumo ağlamaya başladığında bir kolunda bir bebek olduğunu hatırlar gibi oldu. "Üzgünüm, Izu-kun!" Aceleyle bebeği kollarına sararak rüzgârdan korudu.

Gökyüzü yanlış renkteydi - Takayubi'ye özgü mavi alacakaranlık ya da puslu gri değil. Bu yabancı bir karanlıktı, pas gibi kirli, günlük kanla damarlı.

Takashi, ailenin geri kalanıyla birlikte güverteye çıkarken, "Ufaklığı annene ver Mamoru-kun," dedi.

Mamoru ağlayan kardeşini dikkatle Misaki'ye uzatarak, "Peki amca," dedi.

Zayıf bir teselli çabasıyla Izumo'nun sırtını sıvazladı ama gözleri ufuktaydı. Denizde, bir evren ötede, Misaki güneşin aydınlattığı gökyüzünün bir parçasını seçebiliyordu, ancak pencere hızla bir bulut duvarının arkasında kayboluyordu. Fırtına yaklaştıkça rüzgâr şiddetleniyor, Kumono Akademisi'nin kirişlerinin eğilip bükülmesine ve sesin dağda yankılanmasına neden oluyordu. Genelde sakin olan Kumono Gölü dalgalarla kıvrandı ve dağın daha aşağısında, batı köyünün etrafındaki çamlar sanki çimen yapraklarıymış gibi omurgasız bir şekilde kırbaçlandı.

Nagasa güverteye çıktı, ancak rüzgârın etkisiyle ayakları yerden kesildi.

"Dikkat et!" Mamoru haykırarak ağlayan kardeşini kucağına aldı ve evin içine doğru itti.

Hiroshi, Nagasa'nın yaptığı gibi doğrudan rüzgâra doğru yürümeyecek kadar akıllıydı ama eşikte durdu, denge için kapının pervazını kavradı ve tedirgin edici bakışlarını toplanmakta olan bulutlara sabitledi.

"Setsuko, Misaki, çocukları içeri götürün," dedi Takashi. "Tüm kapıları ve pencereleri kapatın."

Tüm kapı ve pencereleri kapatın. Misaki histerik bir kahkaha atabilirdi. *Bunun ne faydası olacak ki?*

"Bak!" Chul-hee dağı işaret ederek haykırdı. "Nami adına bu da ne?" Setsuko ağladı.

Bulutların en koyusu hemen açıkta, dağın eteklerindeki balıkçı köyünün yakınında toplanıyordu. Misaki ne gördüğünü daha inanmaya hazır olmadan fark etti...

Chul-hee de benzer bir düşünceye kapılmış gibiydi. "Hayır..." dedi nefesinin altında. "Hiçbir yolu yok..."

Daybreak'te rüzgâr hunilerinin savaşa sokulamayacağı herkes tarafından biliniyordu. Hiçbir fonyaka tek başına bir tane üretecek kadar güçlü değildi ve hiçbir takım da başlattıkları bir tanesini kontrol edebilecek kadar koordineli değildi. Misaki'nin bazı öğrenci arkadaşları da dahil olmak üzere pek çok yetenekli fonyakalu rüzgâr hunilerini silah haline getirmeye çalışırken yaralanmış ya da ölmüştü. Ve bunlar bir düzine sınırdan daha büyük olmayan küçük hunilerdi.

Bulut kümesinin aşağıdaki balıkçı köyünü gölgede bırakmasına bakılırsa, bu çok daha büyük bir şeydi.

"Onlar değil..." Chul-hee'nin sesi bir korku notasına dönüşmüştü. "Onlar değil."

Yine de, inanamayan gözlerinin önünde, bulutlar bir araya geldi ve kıyının üzerinde bir huni oluşturdu. Misaki bunun bir insan fonu olduğunu bilse de, gökyüzü tanrılarına inanmasa da, tüm dünyaya bir tanrının yeryüzüne doğru uzanan karanlık parmağı gibi görünüyordu.

Setsuko neler olduğunu anlayınca, "Hayır," dedi. "Bekle! Yapamazlar!"

Misaki saldırının stratejik olarak yerleştirildiğini fark etti. Fonyakalu fırtına sistemini denizde, hemen dikkat çekmeyeceği bir yerde oluşturmuştu ama kasırga ancak şimdi yere inecekti.

kuru karaya ulaştılar. Bu şekilde, deniz suyunu kıyıya taşımdan ve dūřmanlarına savaşacak daha fazla řey vermekten kaçındılar - sanki zavallı kıyı balıkçıların her halükarda bir şansı olacaktı gibi.

"Hayır!" Setsuko, kükreyen sütun ailesinin köyüne inerken çığlık attı. "Bekle! Bekle!"

Gök tanrısı onun çığlıklarını duymazdan gelerek gürledi ve parmak ucunu kıyıya dayadı.

Evlerin parçalara ayrıldığını göremeyecek ya da içlerindeki balıkçıların çığlıklarını duyamayacak kadar yüksektydiler. Ama Misaki bunu hissetti. Tek bir theonitin ölümü atmosferde bir kargaşaya neden olabilirdi. Bu kadar çok kişinin aynı anda ölmesi ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. Normalde nyama'yı bu kadar uzaktan hissedemezdi ama kar omurilik sıvısı gibi davranarak acıyı Takayubi'nin kayalık omurgasına fırlattı. Sessizliğe gömülmeden önce damarlarında bir hıçkırık gibi titrediğini hissetti. Düzinelerce nabız. Gitti. Kendi kalbinin tek bir atışıyla.

Misaki baldızının böyle bir ses çıkarabildiğini bilmiyordu. "Setsuko-"

Takashi başladı, kendi sesi de gergindi. Elini uzattığında Karısı, sanki dağdan aşağı koşacakmış gibi rüzgâra doğru ileri atıldı. "Setsuko, bekle!" Karısı güvertenin kenarına doğru hamle yapamadan onu yakaladı ve sıkıca tuttu.

Kollarında titriyordu. Genellikle kumun üzerinde köpüren sığ dalgalar kadar hafif olan jiya'sı kanı çalkalayabilirdi. Takashi onu sıkıca tuttu. Gözleri, acısının her damlasını hissedebilecekmiş gibi, sanki yeterince isterse hepsini kendi göğsüne alabilecekmiş gibi kapalıydı.

"Sakin bakma." Bir elini karısının başına koydu ve aşağıdaki evlerin sonuncusu da rüzgâr tarafından yutulurken nyamasını bir battaniye gibi karısının etrafına sardı.

Gücünü sağlam bir duvar haline getirerek Setsuko'yu yıkımın sarsıntılarından korudu ama Setsuko titremeye devam etti. Yüzünü Takashi'nin göğsüne gömüp çığlık attı. Kederden çok daha fazlası olan tiz, çiğ bir ses. Öfkeden kaynaklanıyordu. Takashi başını eğdi ve diğerklerine dönmeden önce onun saçlarına yumuşak sözler söyledi.

"Misaki, onu içeri götür. Burası güvenli değil. Takeru-kun..." Kardeşine baktı. "Öldürmemiz gereken birkaç Rangalı var. Sen de Mamoru-kun. Hadi gidelim."

Misaki'nin kanı hala damarlarında dolaşıyor gibiydi. Hayır. Hayır. Mamoru olmaz. Mamoru olmaz.

İtiraz etmek için ağzını açtı -çok gençti ya da burada kalıp kardeşlerini korumalıydı- ama aniden kollarını hıçkıran Setsuko'yla dolu buldu. Izumo'yu bir kalçasına doğru kaydırarak baldızının titreyen elini buldu, sıkıca tuttu ve onu içeri götürdü. Adamlar yanlarından geçip gittiklerinde daha kapıdan yeni çıkmışlardı.

Bir Shirojima savaşçısının savaştan önce kılıcına ve tanrılarına dua etmesi adettendi. Ama ritüel için zaman yoktu. Takashi, silah rafına koşup her iki eline de ikişer kılıç almadan önce dojo eşiğinde selam vermek için zar zor durakladı - sağ eline Nagimaru ve Kyougetsu, sol eline Namimaru ve Mamoru'nun kılıcını aldı. Dönerek kardeşine ve yeğenine katanalarını fırlattı.

Takeru'nun sol eliyle Moon Spire'ını tuttuğunu kimse fark etmemiş gibiydi. Takashi ve Mamoru kılıçlarını bağlamak için acele ederken o inci gibi kılıfı hâlâ yanında tutuyordu. Sağ elinin parmakları seğiriyordu. Yakında çalışır duruma geleceklerdi ama belli ki düğüm atmak için henüz onlara güvenmiyordu.

Mamoru'nun elleri hızlı, neredeyse çılgınca hareket ediyordu, Misaki'nin tanıdığı bir enerji tarafından yönlendiriliyordu. Eskiden o da bunu hissedirdi -kendisinden daha üstün bir düşmana karşı hayatını riske attığında, korkuyu ve sağduyuyu bastırabilen bir adrenalin, kararlılık ve dövüşçü çılgınlığı kokteyli. Tehlikede olan tek kişi kendisi olsaydı belki şimdi de aynı heyecanı hissedebilirdi. Ama o oğluydu. Zeki, büyümekte olan ve kendisinden daha iyi bir koro olan oğluydu. Onun hayatı kumar oynamak için çok değerliydi.

"Mamoru..." diye söze başladı ama herkesin dikkati Takashi'nin üzerindeydi, Matsuda patriği wakizashi'sini katanasının yanına bağladı ve emirlerini vermek için döndü.

Belediye başkanı köyün resmi başkanı olsa da, Matsuda patriği Takayubi'nin askeri bir komutana sahip olduğu en yakın şeydi. Sadece Mamoru ve Takeru değil, dağdaki her savaşçı herkesten önce Takashi'ye hesap verirdi. Jungsan'ın onları denetlemek için bürokratlar göndermesinden çok önce bile halkları işleri bu şekilde yürütüyordu.

"O hortum dağdan yukarı çıkamaz," diyordu Takashi. Bu makul bir varsayımdı; doğal olarak meydana gelen hortumlar kayalık Kaigenese kıyılarının değil, batı Ranganese çöl ülkesinin ve düz Abirian ovalarının karakteristik özelliği idi. "Dağın tabanına ulaşır ulaşmaz

engebeli arazi onu parçalayacak. Bunu her kim yapıyorsa sağlam bir zemine inmesi gerekecek ve biz de onları karşılamak için orada olacağız."

Chul-hee, "Bundan emin değilim, Müdür Bey," dedi.

"Kwang-kun, şu an senin tuhaf davranışlarının zamanı değil-"

"O haklı, Nii-sama," diye araya girdi Misaki. "Dışarıdaki şey doğal bir rüzgâr hunisi değil." Sadece bu büyüklükte bir kasırga yaratmakla kalmayıp onu kontrol etmek için gereken hassasiyet ve ekip çalışmasının miktarını kavrayamıyordu. Bu, kapılarına dayanan bir grup paralı asker ya da kötü eğitilmiş köylü çocuğu değildi; bu son derece organize bir askeri birlikti. "Bu kadar rüzgârı manipüle edebilecek kadar güçlü bir fonyakalu ordusu, onu bir dağa çıkarabilecek kadar güçlüdür." Aklında hiç şüphe yoktu. "O kasırga Siiranu'daki köyün kapısında olacak."

"Daha da iyi," dedi Takashi ve Misaki onun gülümsediğini görünce hafifçe dehşete kapıldı.

"Ne?"

"Bizi onlarla savaşma zahmetinden kurtarıyor." Takashi, Takeru ve Mamoru'nun yüzüne döndü, Misaki'nin onu hiç görmediği kadar canlı görünüyordu. "Bu Ranganlılar karımın halkına, bizim kıyılarımızdaki balıkçılara saldırmaya cüret ediyorlar. Okyanusumuzun tanrılarıyla alay etmeye cüret ediyorlar. Onlara tanrıların gerçek gücünü gösterelim. Ve sen, şehir çocuğu." Chul-hee'yi işaret etti.

"İnsanlar bana hala öyle mi diyor?"

"Takeru ve Mamoru'nun sürekli bahsettiği şu küçük telefon dikdörtgeni var ya?"

Chul-hee cebinden bilgi-iletişim cihazını çıkararak, "Evet, Müdür Bey," dedi.

"Hükümeti aramak için kullanabilir misin?"

"Buradan değil. Şu ana kadar kurduğumuz kuleler sadece dağın daha yukarısında çalışıyor."

"O halde hemen oraya çıksanız iyi olur," dedi Misaki. "Rüzgârın kuleleri yıkmadığını varsayarsak, o dikdörtgen İmparator'a bunun olduğunu bildirmemizin en hızlı yolu olabilir."

Kaigenese hükümetine hiç güvenmiyordu ama şu anda Takayubi'nin takviye için tek şansı onlardı.

"Takashi, "Dağa tırman ve bunu al," dedi. Raftan yedek bir wakizashi aldı ve kılıflı silahı, onu yakalamayı başaran Chul-hee'ye fırlattı. "Başın belaya girerse diye."

"Bir kız kılıcı mı alacağım?"

Takashi homurdandı. "Seni dövüşürken gördüm Kwang-kun. Tam boy katanalarımız senin için çok fazla."

"Ah." Chul-hee Mamoru'nun kılıcından Takeru'nun daha da büyük olan Ay Spire'ına baktı. "Tuş. Ama kulelere mümkün olduğunca çabuk ulaşmak için birine ihtiyacımız varsa, o kişi gerçekten ben mi olmalıyım? Yani Mamoru daha hızlı değil mi?"

Takashi, "Mamoru çok daha hızlı," diye onayladı. "Ayrıca o bir Matsuda. Düşmanla yüzleşmek için yaratıldı, diğer tarafa kaçmak için değil."

"Düşmanla yüzleşmek mi?" Chul-hee inanamayarak söyledi. "Fark ettiniz mi bilmiyorum Müdür Bey ama düşmanımız bir kasırga. Ne yapacaksınız?"

"Öldür onu," dedi Takashi. "Şimdi, git!"

"Doğru." Chul-hee'nin ses tonu rahattı ama wakizashi'nin kılıfını o kadar sıkı tutuyordu ki eklemleri beyazlaşmıştı. "Hepinizle tanışmak güzeldi... Hepinizle tanıştığıma memnun oldum." Başını eğip derin bir selam vermeden önce gözleri bir an Mamoru'nunkilerle buluştu. "Her şey için teşekkür ederim. Ve endişelenmeyin." Doğruldu. "Sana o takviyeleri getireceğim. Sadece bekleyin." Dönerek evden çıktı ve Matsuda'lara seslendi. "Dayanın!"

Chul-hee gittiğinde, Takashi Setsuko'ya son bir kez sarılmak için döndü.

Şefkatle yüzüne dokundu. "Artık gözyaşı dökmek yok, aşkım. Annen, baban ve kardeşlerin huzur içinde yatmak üzereler. Onları tüm düşmanlarının katledilmiş cesetleriyle birlikte uğurlayacağım."

Setsuko, Misaki'nin gözlerinde daha önce hiç görmediği bir vahşilikle başını salladı. "Yap şunu," diye fısıldadı.

"Ayaklarının dibine o kadar çok Ranganlı ruhu atacağım ki, Laaxara'ya giden bir köprü gibi üzerlerinden geçebilecekler. Üzülme tatlım," diye ekledi Setsuko'nun kollarında ağlayan Ayumi'ye. "Baban seni koruyacak."

Ve gidiyorlardı. Gidiyorlardı. Misaki dünyanın parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissetti.

"Bekle!"

"Zamanımız yok Misaki," dedi Takashi.

Onu görmezden geldi ve Mamoru'nun kolunu tuttu. *Kal!* Yalvarmak istedi. *Seni koruyabileceğim bir yerde kal!* Ama bu çok saçma bir düşünceydi. Mamoru güçlü bir savaşçıydı. Eğer kendini koruyamazsa, Mamoru'nun ona pek yardımı dokunmayacaktı.

Bunun yerine "Mesafenize dikkat edin" dedi. "Fonyakalu'lar en çok orta mesafeden, iki ya da üç adımdan tehlikeli olurlar. Saldırıların en sert olduğu yer orasıdır. Kılıcınızla çok geride ya da yakında kalın. Orta menzilli vuruş bölgelerinde oyalanmayın.

Amcasının sabırsızlığına rağmen Mamoru dikkatle dinliyordu. "Evet, Kaa-chan."

"Ve üniformalarının rengine bakın," diye ekledi Misaki. "Rütbeli ve rütbesiz Rangan askerleri sarı giyer. Seçkin savaşçıları siyah giyer. Sarı görürseniz şansınız var demektir. Siyah görürseniz, kaçmanızı istiyorum."

"Kaa-chan, bunu yapamayacağımı biliyorsun." "Ama..." *Yapmanı istemem iyi bir sebep değildi.*

"Kaa-chan." Mamoru onun omuzlarını sıkıca kavradı ve elleri ne zaman bu kadar büyük ve güçlü olmuştu? "Ben bir Matsuda'yım. Bunu yapmak için doğmadım mı?"

Cevabı evetti. Sevdiği her şeyi bırakıp bu aileye gelin gitmesinin, kayınpederinin tacizlerine ve kocasının ilgisizliğine bunca yıl katlanmasının nedeni buydu; Matsuda ailesinin güçlü bir varisi olsun, Kusanagi'nin bıçağı keskin olsun diye.

Bu, hayatlarının şimdiye kadar sahip olduğu en büyük amaçtı ve şimdi Mamoru'nun bu amaca uygun yaşaması, her şeye bir anlam katması gereken andı. Bunu ondan alamazdı.

O yüzden tek söylediği "Evet" oldu. Kalbi acıyla dolup taşarken oğlunun kollarını sıktı. "Evet, oğlum. Seninle gurur duyuyorum."

"Gururuna layık olduğumdan emin değilim," dedi Mamoru gülümseyerek, "ama olacağım. Sadece bekle."

Mamoru ondan ayrıldı ama Misaki bacaklarının onu oğlunun ve kocasının peşinden sürüklediğini fark etti, elleri uzanıyordu, bırakmaya hazır değildi, hazır değildi... Başka bir şey olmalıydı, onları kurtarabileceği bir yol. Fonyakalu ile karşılaşan tek kişi oydu. Yıllarını onları izleyerek, onlarla antrenman yaparak geçirmişti. Rüzgâr hunilerinin ardındaki teoriyi biliyordu, her ne kadar bir tanesinin başarıyla yapıldığını hiç görmemiş olsa da. Hafızasında bir şeyler olmalıydı.

Düşün, Misaki. Düşün!

"Rüzgârın kendisine saldırmaya kalkma," dedi Mamoru'nun kolunu yakalayarak. "Herhangi bir tekil theonitten daha güçlüdür."

"Misaki," dedi Takashi. "Bunun için gerçekten zamanımız yok. Vedalaşın-"

"Hayır!" Misaki, görgü kurallarını umursamadan homurdandı. "Dinleyin!" Bir kasırganın başladıktan sonra durdurulduğunu hiç duymamıştı. Eğer bunu yapacak biri varsa, o da bu adamlar olurdu, ama sadece neyle karşı karşıya olduklarını anladıkları takdirde.

"Bu rüzgar hunileri iki parçalı ekipler tarafından oluşturulur. Bir grup soğuk havanın dışarıda dolaşmasını sağlarken, diğeri sıcak havayı yukarı doğru akımı beslemek için merkeze doğru zorluyor."

Takashi şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Nereden biliyorsun-" "Kasırgayı durdurmak için fonyakalu'yu

Dışarıda," diye devam etti Misaki. "Tek yaptıkları zaten hareket etmekte olan rüzgârı düzene sokmak. Siklona güç veren şey yukarı doğru esen rüzgârdır. En güçlü fonyakalu orada, huninin içinde olacak ve sıcak havayı yukarı doğru zorlayacaktır. Eğer kasırgayı durdurmak istiyorsanız, onları ortadan kaldırmalısınız. Onları rüzgarın içinde bulmanız gerekecek."

"Pekala..." Mamoru öyle dedi, ama Mamoru onun yüzünde anlamadığını görebiliyordu.

"Rüzgar kandan ya da sudan daha hızlıdır -daha düzensizdir- ama yine de içindeki cesetleri seçebilirsiniz, akıntıdaki küçük balıklar gibi-"

"Bu kadar yeter," dedi Takashi, Mamoru'yu onun elinden çekip alarak. "Gitmemiz gerekiyor."

Çaresiz kalan Misaki aklına gelen son şeyi haykırdı. "Takeru- sama!"

Kocası dönmedi. Onu dinlemesini beklemeye hakkı yoktu, onunla konuşmaya hiç hakkı yoktu ama oğlunu kurtarmak için son şansıydı.

"İnsan vücudu gibi hayati noktaları var... Tıpkı senin kolun gibi." Mamoru tam bir şaşkınlıkla ona baktı. "Ne-"

"Gel," Takeru Mamoru'nun kimonosunun önünü sol eliyle kavradı ve onu kapıdan dışarı çekti. "Annen saçma sapan konuşuyor."

MAMORU

Mamoru düşünmeden hareket etti. Vücudu ne yapacağını biliyordu. Her erkek ve çocuk alarm zili çaldığında ne yapacağını bilirdi, aynı şey onların

Ataları Keleba'da bunu yapmıştı: Eski köyün erkekleri kapılarda toplanacak, sonra da batı köyünden gelen savaşçılarla güçlerini birleştirmek üzere dağdan aşağı ineceklerdi. Matsudalar köyün kapısına doğru koşarken, Yukino Sensei de büyük kuzenleri ve Mizumaki evinin savaşçılarıyla birlikte onların yanında yer aldı. Hep birlikte, düşmanlarıyla karşılaşmak için dağdan aşağıya doğru koştular.

Bu sahne Mamoru'nun sınıfta gördüğü gündüz düşlerinde, uykuya dalmadan önce karanlık tavanda ve sonrasında gördüğü rüyalarda binlerce kez oynamıştı... rüya görebilecek yaşa geldiğinden beri. Tüm hayatını bu an için hazırlanarak, ondan korkarak, onu umut ederek geçirmişti. Ama bacakları onu dağdan aşağı taşıırken bile bunun gerçek olduğuna tam olarak inanamıyordu.

Bakır rengi gökyüzü tüm köyü renklendiriyor, tanıdık evlerin yabancı ve uzak görünmesine neden oluyordu. Binlerce savaş uçağı gibi kulakları sağır eden ses, bu dünya ile öteki dünya arasındaki sınırı yırtabilirmiş gibi geliyordu. Mamoru'nun kendi bedeni bile pek gerçekmiş gibi görünmüyordu. Rüzgâr vücudunu olması gerekenden daha yavaş ve daha hafif hale getirdi. Derisinin üzerinde kükreyerek onu uyuşturuyor ve karıncalandırıyordu, daha çok bir ruhun derisi gibi, sanki bedeni rüyalarındaki o yetişkin savaşçıya aitmiş gibi - çok uzaklarda, gelecekte, belki de hiç gelmeyecek o günde...

"Sayılara ihtiyacım var, Takeru-kun!" Takashi Amca onlar koşarken rüzgâra karşı bağırdı. "Bu köy ile batı köyü arasında savaşabilecek yaşta kaç adamımız var?"

"İki yüz dört," dedi Tou-sama hiç vakit kaybetmeden. "Ha!"

Takashi Amca bir kahkaha attı. "Fazlasıyla yeterli!"

Ancak köyün sınırında onları karşılayan manzara kısa kesmelerine neden oldu, tabi karda kayarak durdu. Takashi Amca'nın yüzündeki gülümseme kayboldu.

İçinden küfretti ve Tou-sama'ya döndü. "Karınız haklıydı. Lanet şey dağa doğru geliyor!"

Sadece bu da değil; kasırga Mamoru'nun şimdiye kadar herhangi bir theonitin karada hareket ettiğini gördüğünden daha hızlı ilerliyordu. Aşağı yamaçlardaki ormanları çoktan yutmuştu. Birkaç dakika içinde batı köyünün sınırına varmış olacaktı. Mizumaki adamlarından biri, "Oraya inmeliyiz, Matsuda-dono!" dedi.

ağladı. "Şimdi!"

Ama henüz bütün adamlar toplanmamıştı ve artık çok geçti. "Hayır!"

Mamoru batı köyüne doğru koşmaya başladı. gitti, sadece geri çekilmek için.

Yukino Sensei kimonosunun arkasını avuçlamıştı.

"Emirleri bekleyin," dedi kılıç ustası.

"Ama onlara yardım etmeliyiz!" Rüzgâr en alttaki evlere ulaştığında Mamoru'nun adrenalin yükselişi acı dolu bir iniltiyle karıştı. "Itsuki-kun aşağıda! Yuuta-kun! Ailen-"

"Şu anda onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamayız." Yukino Sensei onu geri çekti ve Mamoru bir an için kılıç ustasının acısını dayanılmaz bir şekilde hissetti. Ama bu sadece bir andı. Yukino Sensei duygularını yüzeyin altında tutmak için yeterince kontrol sahibiydi. "Şimdi yapabileceğimiz tek şey onların intikamını almak."

Yukino Sensei haklıydı elbette. Engelsiz bir şekilde dağdan aşağı koşsalar bile, kardeş köylerine asla zamanında ulaşamayacaklardı. Yaşlı köyün erkeklerinin tek yapabildiği, Takayubi nüfusunun çoğunluğunun dağın yamacından koparılışını izlemektir. Mamoru mümkün olduğunca az hissetmek için jiya'sının gücünü azaltmaya çalıştı ama damarlarındaki adrenalin buna izin vermedi. Yıkımdan gözlerini kaçıramadığı kadar ölümden de gözlerini kaçırıyordu.

Koronu savaştı. Mamoru uzaktan bile jialarının rüzgâra karşı dış gibi gıcırdadığını hissetti. Buzdan sivri uçlar, diğer her şeyle birlikte parçalara ayrılmadan önce binaların arasından göründü. Ama elbette ölenler sadece savaşanlar değildi. Anneler ve çocuklar evlerinden koparılmış ve kayalara çarpmışlardı. Mamoru'nun her bayram dua ettiği ve tanrıların isimlerini öğrendiği tapınak parçalandı, kil çatı kiremitleri hiçbir şeye dağıldı.

Rüzgâr nyama gibi hissettirse de Mamoru onun insan olduğuna inanamıyordu. Nyama ruhuna sahip hangi insan koronu ve savaşçı olmayanları aynı nefeste öldürebilirdi? Bu şeytanların işiydi.

Acısı azaldıkça Mamoru, Yukino Usta'nın onu hiç bırakmadığını fark etti.

O rüzgarda kaybolanlar sadece Yuuta ve Yukino Sensei'in diğer kuzenleri değildi. Yukino Sensei'in öğrencilerinin neredeyse tamamı batı köyünden Kumono'ya gelmişti. Geriye bir tek Mamoru kalmıştı. Etraflarındaki diğer adamlar öfkeyle ağlıyordu. Bazıları gözyaşı döktü. Bazıları dizlerinin üstüne çöktü. Yukino Sensei boyun eğmedi ya da ağlamadı. Setsuko'nun yaptığı gibi çığlık atmadı. Kıpırdamadan durdu, omuzları geride, gözleri ileriye sabitlenmişti ama nedense hiç bu kadar kırılğan görünmemişti. Sanki kendini buza dönüştürmüş gibiydi. Kıpırdarsa çatlayacaktı.

"Sensei..." Mamoru başladı, kendi sesi de titriyordu ama ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Gözlerini kırptırdı ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzldüğünü hissetti. Batı köyünden gelen çocuklarla birlikte büyümüşü ve onların kaybını göğsünde bir delik gibi hissediyordu. Ama Yukino Sensei onların öğretmeni idi. Hayatının yıllarını onları yetiştirmeye, zorlamaya ve büyümelerini izlemeye adanmıştı. Onlar onun gururuydu. Tüm bunların bir anda yok olması... Mamoru bunun nasıl bir his olduğunu ancak hayal edebilirdi.

"Takeru-kun..." Takashi Amca'nın sesi ayılmıştı, "sayılar. Kimler kaldı? Her aileden kaç kişi?"

"Ikeno: on iki, Katakouri: dokuz, on üç yaşındaki ve sakat olanı sayarsak, Ginkawa: dokuz, on iki yaşındaki olanı sayarsak, Ameno: altı, Mizumaki: beş, Yukino: dört ve Matsuda..." Tou-sama oğlundan kardeşine baktı, "sadece üçümüz."

"Peki, toplam kaç kişi?"

"Kırk sekiz, Nii-sama."

"Güzel." Takashi Amca toplanan adamlara doğru döndü. Az önce tanık oldukları yıkıma rağmen hiçbirini geri dönmemişti. "Ameno, Ikeno, Ginkawa, kuzey geçidine! İki sıra halinde dizilin, Ameno ve Ginkawa önde, Ikeno arkada! Katakouri, uçurumda nöbet tut. Kayalara tırmanmaya çalışan herhangi bir fonyakayı vurun."

Takashi Amca'nın sesi - ne kadar yüksek olursa olsun - rüzgârın etkisiyle tüm adamlara ulaşamıyordu, ancak birkaç dakika içinde savaşçılar gruptaki emirlerini tekrarlıyorlardı.

"Bekle..." Ameno, Ginkawa ve Ikeno kılıç ustaları ve Katakouri okçuları emirleri yerine getirmek için koşuştururken Mamoru konuştu. "Güney geçidini kim koruyacak?"

Güney geçidi dağa çıkan iki yoldan daha geniş olanıydı ve Takashi Amca savaş güçlerinin üçte ikisinden fazlasını diğer yöne göndermişti.

"Öyleyiz," dedi Takashi Amca. "Yukino, Mizumaki, benimle gelin!" diye seslendi ve kalan on bir savaşçı onu yamaçtan aşağı, güney geçidine doğru takip etti.

Mamoru hayatının neredeyse her günü bu yoldan yürümüştü. Demirci köyündeki Kotetsus'u her ziyaret ettiğinde, Kumono Akademisi'ne gitmeden önce Yuuta ve Itsuki ile her buluştuğunda geçtiği yoldu bu. Yine de şimdi yabancı görünüyordu, pasla lekelenmiş-

Fırtınanın renkli ışığı. Kar ve toz, düşmanlarıyla yüzleşmek için koşuşturan savaşçıları yakalamak için yükselen Laaxara gibi, kararsız hayaletler gibi savruluyordu.

"Hyousuke!" Takashi Amca, numu köyünün yanından geçerken en yakındaki Mizumaki'ye seslendi. "Git demircilerin kapıları kapalı bir şekilde evlerinin içinde kalmalarını söyle!"

Adam başıyla onayladı ve grubun geri kalanından ayrıldı.

Takashi Amca adamlarını geçidin en dar noktasında durmaya çağırdı. Kolunun bir hareketiyle, sağ taraflarındaki sivri kayalıklardan sol taraflarındaki Kumono Akademisi'ne çıkan yamacın tabanına kadar uzanan karda düz bir çizgi kesti.

"Onları burada tutuyoruz!" diye bağırdı. "Hiçbir fonyaka bu çizgiyi geçemez!"

Çizdiği hat en az otuz sınır uzunluğunda görünüyordu. Mamoru böyle bir alanı savunmayı uman bir generalin elli kadar asker göndereceğini hayal etti.

On iki kişilerdi.

Adamlar otomatik olarak yeteneklerine göre sıralandılar; genç Mizumakiler kendilerini daha savunulabilir kenarlara yerleştirirken, güçlü Yukinolar da Ranganlıların geçme ihtimalinin en yüksek olduğu geçidin ortasına yakın açık araziye kapladılar. Amcası ve Yukino Sensei'nin arasında sıralandığını fark eden Mamoru, pozisyonunu daha deneyimli bir savaşçıya bırakması gerektiğini düşünerek geri çekildi.

"Olduğun yerde kal, Mamoru-kun." Yukino Sensei'nin sesi sert ama nazikti. "Sen bir Matsuda'sın, değil mi?"

Mamoru yutkunarak başını salladı. Bir elin omzuna vurduğunu hissetti ve amcasının ona gülümsediğini görmek için döndü.

"Görünüşe göre pas görmek zorunda kalmayacaksın, yeğenim." Takashi Amca onun omzunu sıktı ve Mamoru saf bir sevincin kafa karıştırıcı sarsıntısını hissetti. Amcası sadece diğer adamların moralini yükseltmek için gülümsemedi. Heyecanlanmıştı.

Takashi Amca, kardeşi ve yeğeninin arasında yerini alırken dağ ayaklarının altında sarsıldı. Kasırga hız kesmeden tüm batı köyünü ve çevresindeki ormanı yutmuştu ve şu anda durdukları yerden yüz sınırdan daha uzakta değildi; devasa bir rüzgâr sütununa karşı on iki adam.

"Bu hattı tutuyoruz!" Takashi Amca gürledi.

"Bu hattı tutuyoruz!" diye yankılandı diğer savaşçılar, onun vahşetine uyarak. "Biz Kaigen'in Kılıcıyız!"

"Biz Kaigen'in Kılıcıyız!" "Bu hattı tutuyoruz!"

Rüzgâr sanki seslerine karşılık verircesine yükseliyor, onları sağır etmeye ve derilerini kemiklerinden ayırmaya çalışıyordu. Ancak Takayubi'nin adamları ayaklarını kara kökleyerek güçlü durdular.

"Ateş serbest!" Takashi Amca rüzgâra karşı kükredi.

Mamoru jiyasını kaldırdı ve bir mızrak oluşturmaya çalıştı ama rüzgâr karı avuçlarından koparmaya çalışırken bu çok zordu. Ve düzgün bir mermi oluşturabilse bile, neye ateş etmesi gerekiyordu? Karşılarında katı bir rüzgâr duvarı vardı. Karın girdabında herhangi bir şeyi ayırt etmek imkânsızdı.

İlk atışı yapan Yukino Sensei oldu. Kardan uzun bir mızrağı kaldırarak, tüm gücü ve hassasiyetiyle birbiri ardına üç mızrak fırlattı.

Mamoru'nun söyleyebildiği kadarıyla, mermilerin yaptığı tek şey girdabın içinde kaybolmaktı, ama öğretmenine dönüp baktığında Yukino gülümsüyordu.

"Bir şeye çarptım."

"Vurdun mu?"

"Evet." Yukino Sensei nasırlı parmaklarını esnetti ve kardan bir buz mızrağı daha çıkardı. "Sadece hasar verecek kadar sert değil. Aynı anda hem hedefi hissedip hem de saldırmak zor. Biraz Matsuda gücü kullanabilirim."

"Ne?"

Yukino Sensei elleriyle bir süpürme hareketi yaparak mızrağı Mamoru'nun önünde duracak şekilde konumlandırdı.

"Koşmaya başla, Mamoru. Sonra dön."

Mamoru'nun anlaması bir an sürdü. Sonra anlayışla gülümsedi. "Evet, Sensei!" Adımlarını sayarak geri geri gitti. Sonra buz dikenine doğru koştu.

Karlı zeminden fırlayarak havada döndü ve elinin topuğunu mermiye çarparak tüm jiyasını koluna yönlendirdi. Son anda Yukino Sensei'nin jiyasının inanılmaz bir güç patlamasıyla kendi jiyasına katıldığını hissetti. Hocasının daha kontrollü jiası onunkiyile birleşerek mızrağı rüzgârın içinden hedefine doğru yönlendirdi. Mamoru mızrağın sert bir şeye temas ettiğini hissedince irkildi.

Yukino Sensei'nin duyuları o kadar keskindi ki, tıpkı Kaa-chan'ın söylediği gibi, akıntıdaki balıklar gibi, dönen karların arasından cesetleri seçebiliyordu.

"Tekrar!" Yukino Sensei, Mamoru daha fazla dayanamadan ve hayret edemeden bağırdı.

"Evet, Sensei!"

Mamoru, Yukino Sensei'in ona nasıl mükemmelleştireceğini anlatmasından bu yana geçen aylar boyunca dönerek fırlatma üzerinde çalışmıştı. Hedefini hala geliştirmesi gerekiyordu, ancak mermileri yorulmadan bir waati boyunca tam güçle ateşleyebiliyordu.

Hat boyunca, diğer jijakalu'lar da onların tekniğini kopyalamış, kasırgaya mermi fırlatmak için çiftler oluşturmuşlardı. Sadece Tou-sama ve Takashi Amca yardım almadan sıraya girip saldırılarını başlatabilecek kadar güçlüydü. Bir siira içinde, yaklaşmakta olan kasırganın içine iyi hedeflenmiş buzdan oluşan sabit bir yaylım ateşi yağmaya başladı.

Mamoru bedenlere çarptıklarını anlayabiliyordu. Tamamen Yukino Sensei'in üstün nişancılığına güveniyor olsa bile, jiya'sı hala buzun ete çarpışının belirsiz hissini alıyordu - tekrar tekrar. Fonyakalu'yu vuruyorlardı ama bir şekilde rüzgar yavaşlamıyordu.

Takashi Amca'nın el işaretiyle Tou-sama, Yukino Sensei, en kıdemli Mizumakiler ve Mamoru onun yanında toplandı. Bu kadar yakından bile, rüzgarın uğultusundan herhangi birinin sesini duymak zordu.

"Fonyakalu'ya çarpıyoruz," dedi Takashi Amca. "Neden durmuyor?"

Yukino Sensei, "Yedekleri olmalı," dedi. "Bir tanesi asker düşer, bir başkası onun yerini alır."

"Ne yapacağız?" Mizumaki Hyousuke sordu.

Tou-sama, "Yeri doldurulamayacak olanlardan kurtulmamız gerekiyor," dedi. "Huninin güç kaynağını yok etmemiz gerekiyor."

"Nasıl?" diye sordu Hyousuke'nin ağabeyi Toki.

Tou-sama'nın mırıltısı o kadar sessizdi ki Mamoru rüzgârdan neredeyse duymuyordu. "İğneler."

"Mızrak mı demek istiyorsun, Matsuda-dono?" Toki söyledi. "Biz de bunu deniyorduk! Rüzgâr çok güçlü! Huniyi çevreleyen rüzgârın içinden zor geçiyoruz."

"Mizumaki-san haklı," dedi Yukino Sensei. "Merkezi nasıl delmemiz gerekiyor?"

"Hiçbiriniz yapamazsınız." Tou-sama sağ koluna masaj yapıyordu, gözleri yaklaşmakta olan kasırgaya sabitlenmişti. "Ben yaparım."

"Ne?"

"Mızraklarınızı ateşlemeye devam edin," dedi Tou-sama. "Yapabildiğiniz kadar çok fonyakalu öldürün." Kasırgaya sırtını dönerek diz çöktü, açık avuçlarını yere koydu ve gözlerini kapattı. Bir anda, jiya'sı savaşı saldırganlıktan mükemmel bir sakinliğe düştü.

"Ne yapıyor bu?" Mizumaki Hyousuke talep etti. "Matsuda-dono!" Takeru'nun omzuna dokunmak için uzandı.

"Hayır, bekle!" Mamoru Hyousuke'nin kolunu tutarak onu durdurdu. "Meditasyon yapıyor."

"Meditasyon mu?" dedi Mizumaki kuşkuyla. "Dua etmenin şu anda bize bir faydası olmayacak! Savaşmak için ona ihtiyacımız var!"

"Sadece bekle," diye ısrar etti Mamoru.

Mamoru'nun en derin meditasyon haline ulaşması waatini sürmüştü ama bu haldeyken dağda hareket eden her su damlasını ve kar tanesini hissedebiliyordu. Eğer babasının efsanevi odaklanması bu değerli birkaç dakika içinde o duruma ulaşmaya yeterse, bir şansları olabilirdi.

Takashi Amca da aynı fikirde görünüyordu. "Yerinize dönün. Rüzgar dinene kadar orada kal."

"Ölene kadar mı?" Hyousuke inanamayarak söyledi.

"Lordlarınıza güveniyorsunuz, değil mi Mizumaki-san?" Yukino Sensei meydan okudu.

Hyousuke tereddüt etti ama başını salladı ve Toki ile diğer Mizumakilerin yanındaki yerine dönmek üzere geri çekildi.

Mamoru ve Yukino Sensei kasırgaya daha fazla mermi fırlatmaya çalıştı, ancak rüzgar o kadar güçlenmişti ki, her iki jijaka da ayaklarının yerden kesilme riski olmadan bir adım bile atamıyordu.

Yukino Usta, Mamoru'nun sağır edici uğultudan duyamadığı bir şey haykırdı, ancak dudaklarının hareketinden "Kök!" gibi görünüyordu.

Mamoru kendisine söyleneni yaptı, etrafındaki karı dizlerine kadar kaldırıp buza dönüştürdü ve kendini dağın yamacına yapıştırarak dondurdu. Artık hiçbir şey duyamıyordu. Kendi saçları yüzüne kesikler bırakacak kadar sert vuruyordu.

Duruşu ve buzu ne kadar güçlü olursa olsun, Mamoru rüzgara karşı daha fazla durursa inciklerinden kopacağını fark etti. Vücudunu öne doğru kıvrırmak ve dizlerinin üzerine çökmek için tüm gücünü harcadı. Karın içine gömülen Mamoru, etrafına buzdan koruyucu bir koza ördü. Tou- sama hâlâ kıpırdamamıştı; rüzgârdan önce dağın kendisi gibi hareketsizdi.

Huni artık neredeyse tepelerindeydi. Mamoru hortumla ölmenin nasıl bir his olduğunu merak etti. Bir ağacın köklerinden sökölmesi gibi kardan sökölüp dağın yamacına mı çarpacaktı? Yoksa bundan daha mı yavaş olurdu? Ya daha inatçı olsaydı? Eğer dağın yamacını bırakmayı reddederse, rüzgâr etlerini kemiklerinden ayıracak mıydı? Bunu öğrenmek üzere olduğundan emindi-

Sonra Tou-sama hareket etti.

Fiziksel olarak çok küçük bir hareketti, parmaklarının keskin bir seğirmesiydi. Ama sanki bir iplik kopmuş gibiydi. Bir şeyler değişmişti. Rüzgâr hâlâ dönüyordu ama aniden zayıflamış, uhrevi öfkesini kaybetmişti.

Mamoru başını kaldırmaya cesaret ettiğinde, rüzgâr hunisinin parçalandığını ve dağınık bulut parçalarına dönüştüğünü gördü. Enkaz dağın yamacına yağıyordu.

Adamların çoğu ne olduğunu anlamamış gibiydi ama Takashi Amca gülümseyerek kardeşine döndü. "Aferin, Takeru-kun!"

Mamoru aşağıdaki karda, sadece iki siyah giysili bedenın buruşuk ve hareketsiz yattığını görebiliyordu. Bir an sonra, üçüncü bir beden önlerinde yere düşerek Mamoru'nun sıçramasına neden oldu.

Mamoru düşen fonyakadan uzaklaşırken, Takashi Amca ona doğru yürüdü. Bir ayağını topal formun altına koyarak, adamı yere düşüren yarayı ortaya çıkarmak için onu ters çevirdi. Deliğın kendisi zar zor görülebiliyordu ama Mamoru fonyakanın göğsünden sızan kanın üniformasının siyah kumaş düğmelerine sızdığını hissedebiliyordu. Adamın yüzü düşerken tanınmayacak kadar parçalanmıştı ama saçları hâlâ düzgündü ve Rangan savaşçılarına özgü uzun örgü şeklinde geriye doğru toplanmıştı.

Mamoru gözlerini parçalanmış bedenden alamadığını fark etti; etten, kandan ve saçtan. Ne kadar uzun süre bakarsa baksın, o bir adamdı. Sadece bir adam. Gökyüzünü karartan ve bir tanrı gibi kükreyen o rüzgâr... onun kalbi bir insandı.

"Hepsini böyle mi öldürdün?" Takashi Amca, Fonyaka'nın göğsündeki deliğı düşünerek sordu.

"Huninin merkezinde sadece üç kişi vardı." Tou-sama usulca ayağa kalktı ve hakamasını düzeltti. "Özür dilerim, Nii-sama. Hepsinin vücutlarını aynı anda tespit etmem biraz zaman aldı."

Mamoru için babasının az önce yaptıklarını sindirmek zordu. O fonyakaluları göğsünden mızraklamak için, sadece inanılmaz bir hızla hareket eden bir milyon kar zerresinin hareketlerini takip etmek zorunda kalmamıştı.

hızlarını kontrol altına almak zorundaydı. İnsanüstü bir şeydi. Bu yüzden Matsuda'nın damarlarında tanrıların kanı dolaştığı söylenirdi.

Takashi Amca hayranlıkla başını sallayarak, "Bunu nasıl yaptığını hâlâ bilmiyorum," dedi.

"Dağı dinliyorum."

"Peki dağ sana ne söyledi küçük kardeşim? Nereye saldıracağını dışında?"

"Sayıca üstün durumdayız," dedi Tou-sama, "yirmiye bir."

Mamoru şaşkınlık içinde babasına baktı. Sadece hava akımını yaratan fonyakalu'yu öldürmemişti; o derin meditasyon halindeyken dağın yamacındaki yabancı cisimlerin sayısını sayacak kadar da aklı vardı.

"Yirmiye bir mi?" Takashi alay etti. "Ranganlılar bu sayılarla bize meydan okuyabileceklerini sanıyorlarsa aptaldırlar."

Yukino Sensei, "Sayılar beni endişelendirmiyor," dedi. "Her şey gönderdikleri dövüşçülerin kalitesine bağlı."

"Yerlerinize dönün!" Takashi, etrafı saran karda sendeleyerek ayağa kalkan Yukino ve Mizumakilere seslendi. "Bu savaş daha bitmedi. Yaklaşan düşmanlarımız var!"

Mamoru gözlerini kısarak beyazlığa bakarken, "O kadar çok görmüyorum," dedi.

Bunun üzerine Tou-sama bir elini kaldırarak önlerindeki sis ve karı kaldırdı.

Batı köyünün yıkıntılarının önünde, yüzlerce rütbeli askerin saf tuttuğu sarı bir duvar duruyordu. Sancaklar açılmış, Ranga'nın siyah ejderhası kan kırmızısı bir güneşe karşı şaha kalkmıştı. Bu adamlar hortumu dağa kadar takip etmiş, cesetlerin ve yerle bir olmuş evlerin üzerinden geçmiş olmalıydı.

Mamoru omurgasında bir karıncalanmayla, sarı giysili askerleri görebildikleri anın Ranganese'nin onları görebildiği anla aynı olduğunu fark etti.

Göz teması mükemmel bir durgunluk ritmi yarattı.

Sonra Ranganese'den bir ses yükseldi. Mamoru'yu kasırganın gürültüsünden daha fazla sarsan bir savaş çılgılığı -ham ve insan-. Pas rengi rüyası ilk kez gerçeğe dönüştü.

Ranganese dağa doğru ilerledi.

BÖLÜM 13: EJDERHA

Hücum eden Ranganlıların kat etmesi gereken çok fazla kar vardı ama hızlı hareket ediyorlardı.

Kasırganın gürültüsü geçince Takashi Amca sesini tekrar duyurabildi. "Hattı koruyun!"

Hattı oluşturan on iki adamdan ikisi ortalıkta görünmüyordu; şiddetli rüzgârda savrulup gitmişlerdi. Karda demirli kalmayı başaranlardan sadece bazıları ayağa kalkıyordu.

"Hattı tutuyoruz!" Takashi Amca tekrar bağırdı ve hala ayakta durabilenler geçit boyunca onun çağrısını tekrarladı.

"Hattı tutuyoruz!"

Takashi Amca güçlerinin azalmasından belli belirsiz rahatsız olmuş görünüyordu. "Siz üçünüz," diye hitap etti Tou-sama, Yukino Sensei ve Mamoru'ya. "Daha fazla dağılın. Kaybettiklerimizi koruyun."

Dört, diye düşündü Mamoru, gözleri hattı tararken. Dört dövüşçü kaybettik. Şu anda sadece sekiz kişiydiler; üç Matsuda, Yukino Sensei, iki kuzeni ve Mizumakilerin en güçlü ikisi. Sekiz adam koca bir orduya karşı bu geçidi nasıl savunabilirdi?

Mamoru'nun düşüncesine cevap verircesine Takashi Amca iki kolunu da kaldırdı. Onlarla birlikte Mamoru'nun bedenini sarsacak kadar güçlü bir nyama dalgası yükseldi. Takashi Amca ellerini ileri atarak nyama'sını tek bir büyük dalga halinde dağdan aşağı gönderdi. Onun gücüyle itilen kar, bir sivri uç ordusu oluşturarak yerden yukarıya, yaklaşmakta olan insan ordusuna doğru yükseldi.

Eğer Tou-sama Matsuda hassasiyetinin bir örneğiye, Takashi Amca da Matsuda gücünün vücut bulmuş haliydi. Onunki, Mamoru'nun okyanusun kendisinin çarpma ve çekilme sesini yankıladığını bildiği tek nyama'ydı.

Takashi Amca'nın sivri uçları fonyakalu'nun ön saflarıyla buz ve et patlamasıyla buluştu. Kırılan bir dalganın üzerinde beyaz bir tepenin oluşmasını izlemek gibiydi.

-Sadece bu dalganın tepesi kırmızıydı. Fonyakalu sivri uçlara saplandıkça ya da parçalara ayrıldıkça ön cepheden kan fişkırdı, ancak bazıları kaçtı. İlk başta Mamoru, Takashi Amca'nın dikenlerinin nasıl olup da

neredeysse her koyinde düz bir zemin vardı. Her nasılsa, buz ormanının üzerinde yükseliyorlardı.

"Uçabiliyorlar mı?" Şaşkınlık ve korku karışımı bir ifadeyle ağzından kaçırıldı.

"Hayır," dedi Yukino Sensei, zeki gözleri fonyakalu'nun hareketlerine odaklanmıştı. "Fonyalarını yere doğru fırlatarak kendilerini havada tutuyorlar."

Askerler yaklaştıkça Mamoru onun haklı olduğunu görebiliyordu. Ranganlılar gerçekten de ağırlıksız değillerdi. Her biri sivri uçlara doğru düşmeye başladığında, yere bir avuç içi darbesi veya itici bir tekme fırlattı ve onu tekrar havaya iten yoğun bir rüzgâr patlaması yarattı.

"Yaprak gibiler..." Mamoru söyledi. Sarı yapraklardan oluşan bir telaş, esintiyle savruluyor, asla yere tam olarak değmiyordu.

"Yanlış mevsimde gelmişler. Sonbahar, kışın dişleri arasında ölür." Takashi Amca kardeşine başıyla işaret etti. "Hadi şu sarının içine biraz daha kırmızı koyalım."

Grubun ön tarafındaki bir fonyaka, Takashi Amca'nın iki çivisinin arasından inmeye başladığında, bir üçüncüsü aniden yerden fırladı ve onu karnından deldi. Bir sonraki anda, üç fonyakalu daha yere inmeye çalıştı, ancak sadece Tou-sama'nın jiya'sının ürünü olabilecek kadar net ve mükemmel şekilde düz olan sivri uçlara saplandılar.

Kardeşler genellikle bu şekilde birlikte çalışırdı; Takashi Amca kararlı kişiliği ve ezici gücüyle liderlik eder, Tou-sama ise kendine özgü hassasiyetiyle boşlukları doldurarak onu takip ederdi.

Kardeşler birbirleriyle ritim tutturdular; Takashi Amca daha beceriksiz fonyakaluları aşağı inerken yakalayan çivilerden duvarlar örüyor, Tou-sama daha dikkatli fonyakaluların yararlanmaya çalıştığı açıklıklara mızraklar gönderiyordu.

Yukino Sensei farklı bir yaklaşım benimseyerek düşman askerlerini havadan vuran mızraklar oluşturup ateşledi. Diğer jiyakalu'lardan bazıları da aynı şeyi yapmaya çalıştı ama fonyaka hedeflerine ateş ederken karşılaşılan sorun, bu hedeflerin *hareket etmesi* ve hava akımlarını kullanarak havada aniden yön değiştirmesiydi. Yukino Sensei isabet kaydediyor olabilirdi ama onun kusursuz kontrolünden yoksun olan Mizumakiler o kadar şanslı değildi. Ve ne kadar sarı giysili asker öldürürlerse öldürsünler, ordu ilerlemeye devam ediyordu. Buzlarına düşen her askerin hemen arkasında bir başkası vardı. Fonyakalu'nun en yakınları artık sadece birkaç adım uzaktaydı - ateşe karşılık verebilecek kadar yakın.

İlk rüzgâr patlaması Mizumaki savaşçılarından birinin ayaklarını yerden kesti. Mamoru ilerleyen fonyakaluları tarıyor, saldırının nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu ki birden kendini karda sırt üstü yatarken buldu.

Geldiğini ne görebildiği ne de duyabildiği bir şey tarafından vurulmak kafa karıştırıcıydı. Eğer yaklaşmakta olan fonya atmosferde bir etki yaratıyorsa, Mamoru'nun bununla etrafındaki kafa karıştırıcı hava girdabını birbirinden ayırt etmesi çok zordu. Bunu algılamak için eğitilmemişti.

"Ayağa kalk!" Takashi Amca'nın sesi kükredi. "Sakın bırakma!"

Mamoru elleri ve dizleri üzerinde yuvarlanarak yükselmeye başladı, buzdan bir mızrak hazırды -ancak ilkinden daha güçlü olan başka bir rüzgâr patlamasıyla tekrar yere serildi ve Kaa-chan'ın uyarısını hatırladı: *Fonyakalu orta menzilde en tehlikelidir-iki ila üç sınır. Saldırıların en sert olduğu yer orasıdır.*

En yakın fonyakalu Mamoru ve diğer kılıç ustalarından hâlâ birkaç adım uzaktaydı. Yaklaştıklarında, görünmez rüzgâr saldırıları adamları yere sermekten daha fazlasını yapacaktı. Ölümcül olabilirlerdi.

Dâhiyane bir hareketle, birisi - manevranın sessiz etkinliğine bakılırsa You-sama - ayaklarının altındaki karı kaldırarak su zerreciklerinden bir perde oluşturdu. Jiya yapımı sis, yaklaşmakta olan askerlerin görüşünü engelleyecek kadar yoğun değildi. Tam tersine kutsanmış bir berraklık getiriyordu.

Bir fonyaka bir sonraki saldırısında su molekülleri arasında dalgalanarak perdede gözle görülür bir kırılma yarattı. Rüzgârın geldiğini gören hedef Mizumaki Hyousuke kaçtı ve fonyakayı göğsünden mızraklayarak ateşe karşılık verdi.

Mamoru bir hava patlamasını savuşturdu ve karşı saldırı için jiya'sını topladı, ancak mızrağı şekillendirir şekillendirmez kendini bir başka tehlikeli rüzgâr patlamasından kaçarken buldu. Kar örtüsü havanın hareketlerini anlamasını sağlasa bile, bu çok fazlaydı. Fonyakalu'lar en uygun vuruş mesafelerine çok hızlı yığılıyordu.

"Sakın bırakma!" Takashi Amca tekrar emretti.

Ancak üzerlerine gelen, dikenlerin üzerinden uçan ve arasından kaçan, buz oluşumlarının üzerinden tırmanan bu kadar çok fonyakalu varken, aynı anda hem saldırmak hem de savunmak imkânsızdı.

Bunu fark eden Takashi Amca emirlerini değiştirdi. "Kalkın!" diye seslendi. "Kalkın ve pozisyonunuzu koruyun!"

Mamoru önündeki karı kaldırarak tam zamanında kalın bir duvar oluşturdu. İki ayrı rüzgâr patlaması diğerk tarafa çarptı. Buz çatladı ve Mamoru onu onarmak için acele etti. Ellerini kalkana dayayarak, bir sonraki saldırının etkisini hafifletmek umuduyla dışarıda daha yumuşak bir kar tabakası topladı, ancak rüzgara karşı savunmanın bıçaklara veya keskin olmayan nesnelere karşı savunmadan farklı olduğu ortaya çıktı. Bir sonraki saldırı karı savurdu ve neredeyse altındaki buzu parçalayacaktı. Sadece Mamoru'nun jiya'sının inatçı gücü kalkanın binlerce parçaya ayrılmasını engelledi.

Buz kalkanları tüm hat boyunca çatlayıp parçalandı ama Yukino Sensei günlerini dağın en rüzgarlı yerlerinden biri olan Kumono çıkıntısında eğitim ve öğretim vererek geçirdi. Fırtınaya karşı güçlü duran bir kalkanın nasıl şekillendirileceğini biliyordu.

Mamoru, öğretmeninin jiya'sının önünde yükseldiğini ve yetersiz kalkanını en güçlü rüzgârı bile yönlendirmek için tasarlanmış kalın bir kama haline getirdiğini hissetti.

Takashi Amca elini kaldırarak, "İyi düşündün, Dai," dedi.

Jiya'larını birleştiren iki usta jijakalu, hat boyunca sıkışmış kalkanlar dikerek arkadaşlarını korudu.

"Bariyerin arkasında kalın!" Takashi bağırdı. "Hazır ol!"

"Hazır ol!" diye yankılandı erkeklerin sesleri. "Hazır ol!"

Bir el kimonosunun arkasına kapanıp Yukino Sensei "Hazır ol!" emrini tekrarlayana kadar Mamoru orada öylece durduğunu fark etmedi.

Yukino Sensei onu bariyerin içine itti ve Mamoru ellerini bariyere dayadı. Sadece mekanik refleks sayesinde jiya'sını önündeki duvara kilitlemeyi başardı ve kendi gücünü buza ödünç verdi. Rüzgâr patlamaları daha da güçlenmişti ama Yukino Sensei'nin iyi tasarlanmış bariyerini destekleyen sekiz güçlü jijakalu ile savunmaları dayanıyordu.

Mamoru konuşmaya çalışana kadar titrediğini fark etmemişti. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Takashi Amca, "Burada kalıp düşmanı bekleyeceğiz," dedi.

"Yani gelmelerine izin mi vereceğiz?" Mamoru boş boş sordu. "Bariyeri geçmelerine izin mi vereceğiz?"

Takashi Amca başını sallayarak, "Yaklaşın," dedi. Eli, wakizaşisi Namimaru'nun mavi sargılı sapına gitmişti. "Onları istediğimiz yerde."

Fonyakalu'lar artık neredeyse tepelerindeydi. Mamoru fonyalarının yabancı vızıltısını ve donmuş toprakta ayaklarının çıkardığı çitirtıları duyabiliyordu.

yere. Yavaş bir nefes alarak kendi kılıcının kabzasını kavradı. Silahın parmaklarındaki hissi genellikle ona güç verir, onu sakinleştirirdi...

Sarı giysili ilk asker bariyerin üzerinden uçarak geldi ve Mamoru donakaldı.

Hareket etmek Mamoru için hiçbir zaman zor olmamıştı. Her zaman ilk tepki veren, ilk harekete geçen o olurdu. Ama aniden, en önemli anda, sanki Mamoru değildi. Kaslı bir Rangan askerinin önüne inip hücum etmesini izleyen bir kabuktan ibaretti.

Saf bir refleksle kılıcını kınından çıkararak bir kesme hareketi yaptı ve fonyakanın geriye sıçramasına neden oldu. Eğer odaklanmış ve hazır olsaydı, Mamoru kolayca ölümcül bir kesik atabilirdi ama hazır değildi. Kılıcının ucu sadece fonyakanın üniformasının ön tarafını sıyırdı.

Düşmanı tökezlerken, Mamoru'nun şartlanmış elleri kılıcını ters çevirip üstten bir kesik için pozisyon aldı ama zihni saldırıyı tamamlayamadı. Savuramadı.

Bir anlık tereddüt, fonyakanın Mamoru'nun karnına bir tekme atarak iskeletini acıya boğması için gereken tek şeydi. Sırtı Yukino Sensei'nin bariyerine çarptı ve kafası geriye doğru buza çarparak görüş alanına yıldızlar saçtı. Gözlerini kırıştırarak savunma pozisyonuna geçmeye çalıştı ama artık çok geçti. Fonyaka çoktan, bu mesafeden onu kesinlikle öldürecek bir saldırı hazırlıyordu. Başı dönüyor, jiası darmadağınaktı, zamanında savunma ya da karşı saldırı yapamayacaktı.

Fonyaka bir elini kaldırdı.

Sonra vücudu sarsıldı. Nagimaru'nun kavisli kılıcı göğsüne saplandı. Bir an sonra kılıcın daha kısa olan eşi Namimaru, adamın kafasını omuzlarından ayırdı.

Katana çekilip çıkarıldı ve iki fonyaka parçası yere düşerek Takashi Amca'yı kanlar içinde, iki elinde birer kılıçla, öfkeli bir şekilde ortaya çıkardı.

"Ne yapıyorsun oğlum?"

"Özür dilerim, amca! I-"

"Eğer doğru düzgün dövüşmeyeceksen o zaman yoldan çekil!" Takashi Amca, kanlı Nagimaru'nun sapını Mamoru'nun kafasının arkasına geçirerek onu bariyerden uzaklaştırdı ve tam da yeni bir fonyakalu grubu duvarın üzerinden atlayarak gelirken geri fırlattı.

Tipik sağ elini kullanan Matsuda'nın aksine, Takashi Amca tamamen iki elini de kullanabiliyordu. Katanası Nagimaru sağ elinde ve

Sol elindeki wakizashi, Namimaru, tek bir dönüşte beş fonyakalu'yu da parçaladı.

Aniden sıçrayan kandan kaçmak için tökezlediğinde Mamoru kolunda sert bir el buldu.

"Benim ikinci sıram ol," dedi Yukino Sensei, sesi her zamanki gibi sert ve sakindi.

"Ne?"

"Orada dur," dedi Yukino Sensei, onu bariyerden biraz daha geriye iterek. "Arkamı kolla. Eğer herhangi bir fonyakalu beni ya da kuzenlerimi geçerse temizleyin."

Mamoru, "Evet, Sensei," demeyi başardı ama Yukino çoktan katanasını çekmiş, fonyakalu ile yüzleşmek için dönmüştü bile.

Yukino Usta'nın kılıcı Takenagi'ydi, Bambu Kesici, adaçayı yeşiliyle sarılmış kabzası ve gümüş bambu yapraklarından muhafazası olan zarif bir silah. Hâlâ kullanılmakta olan Kotetsu yapımı silahların en eskisiydi, Yukino soyundan birkaç nesil boyunca aktarılmıştı ama Mamoru bu kılıcın Yukino Dai'den daha iyi bir kullanıcıya yakışacağını düşünemiyordu. Tou-sama'nın Kyougetsu'sundan daha kısa ve Takashi Amca'nın Nagimaru'sundan daha ince olan Takenagi, ustası gibi hız için yapılmıştı.

Yukino Sensei, en iyi zamanlarında kayıtlara geçmiş en hızlı kılıç ustalarından biriydi. Şimdi, Mamoru'nun iki katı yaşındayken, hızı Takayubi'nin savaşçıları arasında hâlâ eşsizdi. Onun sanatı karmaşık tekniklerde ya da gösterişli numaralarda değil; temel bilgileri ortalama bir kılıç ustasının üç katı hızla mükemmel bir şekilde uygulamaktaydı.

Takenagi ilk şanssız fonyakayı kesip kanı ile karı boyarken Yukino Sensei'nin bu kadar doğal görünmesi garipti. Mamoru bu adamla o kadar uzun yıllardır antrenman ve idman yapmıştı ki, hareketlerini bir dansın adımları gibi biliyordu. O rahatlatıcı derecede tanıdık adımları ve vuruşları izlemek, kafaları vücutlardan ayırmak, organları dökmek ve beyazlık üzerinde kan yayları çizmek büyüleyiciydi.

Açık gri kimonosu ve hakamasıyla Yukino Sensei karla bütünleşmişti. Ona doğru gelen birçok fonyakalu muhtemelen varlığını fark etmeden kılıcına yenik düşüyordu. Hızlı ayakları üzerinde verimli bir şekilde hareket ediyor, aynı anda ikiden fazla fonyakunun kendisine ulaşamayacağı şekilde konumlanıyor ve çok sayıda teke tek dövüşü çok sayıda teke tek dövüşü dönüştürüyordu. Ve teke tek dövüşte Yukino Dai'ye karşı koyabilecek çok az dövüşçü vardı.

Mamoru, kılıç ustasının bir askeri düşürmek için tek bir darbeden fazlasını kullanmadığını hayretle fark etti. Hiçbir vuruş boşa gitmiyordu.

Dağ yamacının beyazı yerini sızan kırmızıya bıraktı.

Sayılarına rağmen, fonyakalu ölümcül bir dezavantajla savaşıyordu. Yukino Sensei'nin rüzgâr savar bariyerini aşamadıkları için üzerinden atlamak zorunda kaldılar ve önlerinde jijakalu, arkalarında kırılmaz bir buz duvarı olmak üzere tehlikeli bir pozisyonda yere indiler. Bariyer ve kılıç ustaları arasında, Ranganese'liler rüzgâr saldırılarını tam güçle yapmak için gereken iki adımlık mesafeye sahip değildi ve Takayubi'nin adamlarıyla yakın mesafeli bir dövüşe hazırlıklı değillerdi.

Her Rangan askeri standart gibi görünen bir kılıç ve daha kısa bir hançer taşıyordu ama bunların çeliği daha düşüktü. Silahları jijakalu'nun Kotetsu çeliği karşısında o kadar kolay kırılıyordu ki, sopalarla savaşıyor gibi görünüyordular.

Bazıları kendilerini dağın daha yukarısına taşıyabilir ve jijakalu'ya arkadan saldırabilirdi ama Takashi Amca'nın direnmek için burayı seçmesinin bir nedeni vardı. Arkalarındaki yamaç dik ve buzla kaygandı. Kendilerine dayanak sağlayacak jiya'dan yoksun oldukları için atlamaya çalışan birkaç fonyakalu, eğer Matsuda ya da Yukino'nun buzları yerden fırlayıp onları mızraklamazsa, tehlikeli bölgeye geri kayıyordu. Düzinelerce sarı giysili asker ölüm tuzağına atladı ve cesetler kızarmış karın üzerine yığılmaya başladı.

Yukino Sensei düşmanlarını metodik bir şekilde her seferinde iyi yerleştirilmiş kesiklerle bertaraf ederken, Takashi Amca fonyakaluları neredeyse ona gelebileceklerinden daha hızlı bir şekilde vahşice doğruyordu. Aynı anda hem hırlayarak hem de gülümseyerek dönüyor, sanki bir kerede ne kadar kan dökebileceklerini görmeye çalışıyormuş gibi bir bıçak diğerinin ardından yanıp sönüyordu.

Nagimaru bir fonyakanın göğüs kafesine saplandığında, Takashi Amca silahı bıraktı. Momentumdaki kırılmadan yararlanmak için içeri dalan zavallı fonyaka kendini aniden bir Fısıldayan Bıçak'ın ucunda şişlenmiş buldu. Takashi Amca gülerek döndü, buz kılıcıyla başka bir askeri ikiye böldü ve Namimaru'yu yaklaştakta olan başka bir fonyakanın göğsüne fırlattı. Dönüşünden her iki elinde birer Fısıldayan Bıçakla çıktı.

Takashi Amca tarihte çift Fısıldayan Kılıç kullanan tek kişiydi. Görünüşe göre, ustası Matsuda Mizudori, Takashi'nin çift Sasayaibas'ının kusursuz olmadığından şikayet ederek onaylamamıştı

Tekniğin tezahürleri - jiya'sını sadece bir tanesine odakladığında olacağı kadar mükemmel keskinlikte değillerdi. Ama amaçlarına yeterince iyi hizmet ediyor gibiydiler, fonyaka kaslarını ve kemiklerini hiçbir şey yokmuş gibi kesiyorlardı.

Matsuda patriği kükredi ve sesindeki enerjinin nefretle alakası yoktu. Aslında yüzündeki gülümsemeden Mamoru neredeyse amcasının bu Rangalı istilacıları karısından, küçük kızından ya da Duna diyarındaki her şeyden daha çok sevdiğini düşünecekti.

"Haydi!" diye bağırdı, gözlerindeki o manik ışıkla başka bir kanlı dönüşten çıkarak. "Tüm yapabildiğin bu mu, Ranga? Haydi!"

Ama başka hiçbir fonyakalu onu karşılamak için duvarın üzerinden atlayarak gelmedi. Birdenbire her şey sessizleşmişti.

Tek ses Takayubi kılıç ustalarının ağır nefesleri ve ayaklarının dibinde hâlâ ölmekte olan birkaç Rangalı'nın korkunç hırıltılı nefesleriydi.

Mamoru'nun gözleri kanla kaplı karda gezinerek Ranganese cesetlerinin sayısını tahmin etmeye çalıştı. O kadar çoktu ki -düzinelerce- ama dağdan onlara doğru hücum eden askerlerin sayısı yüzlerle ifade ediliyordu. Peki neden gelmeyi bırakmışlardı?

"Ne yapıyorlar bunlar?" Mizumaki Hyousuke temkinli bir şekilde sordu.

"Sarsılmış durumdalar," dedi Yukino Sensei. "Muhtemelen bizi kolaylıkla alt etmeyi umuyorlardı. Eğer akıllılarsa, yeniden toparlanmak ve stratejilerini gözden geçirmek için geri çekileceklerdir." Takashi Amca'ya döndü. "Biz de aynısını yapabilir miyiz, Matsuda-dono?"

"Evet." Takashi Amca başını salladı, ancak gözleri yabaniydi ve hafifçe buğulanmıştı, sanki ona değil de Yukino Sensei'ye bakıyor gibiydi. Aklı hâlâ savaşın heyecanında bir yerlerde kaybolmuştu. Kana bulanmış durumdaydı. "Evet, yapabiliriz." Gözlerini kırıştırarak savaşçılığının doruğundan indi, giysilerindeki kanın bir kısmını temizledi ve adamlarına döndü. "Hâlâ sekizimiz var, değil mi?"

"Evet, Matsuda-dono," dedi Yukino Sensei.

Mizumaki Toki yaralanmıştı ama herkes hâlâ ayakta idi. "Mamoru-kun," dedi Takashi Amca Mamoru'nun temiz yüzüne bir bakış atarak bıçak. "Sen hiç fonyakalu öldürmedin." Sesi her şeyden çok şaşırmıştı.

Mamoru zayıf bir sesle, "Bana hiç bırakmadın," dedi.

Takashi Amca güldü - genellikle sadece sarhoş olduğunda çıkardığı yüksek sesli, yarı deli bir ses. "Biz yapmadık," diye güldü. "Sanırım bu bizim kabalığımızdı, değil mi Takeru-kun?"

Tou-sama başını kaldırıp kardeşine baktı ama bu şakaya bir yanıt vermeye tenezzül etmedi. Sessiz ve etkili yöntemiyle gülünç sayıda fonyakalu katletmiş gibi görünüyordu. Ayaklarının dibindeki cesetlerin sayısına bakılırsa, o da en az kardeşi kadar adam öldürmüştü ama bunu bir şekilde üzerine o kadar kan bulaşmadan yapmayı başarmıştı.

Kavga Takashi Amca ve Yukino Sensei'yi değiştirmiş, Takashi Amca'nın gözlerini vahşileştirmiş ve Yukino Sensei'nin jiya'sını aşırı tetikte hale getirmişti, ancak Tou-sama neredeyse hiç değişmemişti. Kırmızı lekeler ve göğsünün hafifçe hızlanan inip kalkması dışında, her zamanki tertemiz halinden farklı görünmüyordu. Sanki küçük bir orduyu yarmak onu hiç etkilememiş gibiydi.

Fısıldayan Kılıcını yüceltip, Ay Spire'nin düşmüş bir fonyakanın göğsünden çıktığı yere gitti ve onu çekip çıkardı. Kılıcını kandan temizledi ve kınına geri koymadan önce silahın göksel parlaklığını geri kazandırdı.

Çelik kılıçların sorunu -bunlar kadar iyi olanlar bile- keskinliklerini kaybetmeye başlamadan önce sadece çok fazla cesetten geçebilmeleriydi. Bir Fısıldayan Kılıç'ın böyle bir dezavantajı yoktu. Bir Matsuda'nın on adam öldürdükten sonra Sasayaiba'sına geçmesi adettendi. Mamoru Nagimaru, Namimaru ve Kyougetsu'nun şimdiye kadar sekiz beden standardının çok ötesine geçtiğini tahmin ediyordu. Çok fazla ceset vardı...

Mamoru rüyalarında birçok kez burada, savaş alanında bulunmuştu ama o çocuksu rüyalar bu kadar kanı hesaba katmamıştı. Tüm kıvamlarıyla kan hissine alışkındı ama kana bulanmış bir dünyaya hazırlıksızdı. Ağır ve mide bulandırıcı geliyordu. Burası Takayubi'ydi, berrak bir yerdi, kristal pınarların ve saf beyaz karın olduğu temiz bir yer. İçine batan bu kadar çok kırmızının ağır demiriyle yanlış hissetti ve Mamoru hayatında ilk kez, Büyükbaba Susumu'nun neden her zaman kan ve onun manipülasyonuna 'kirli' dediğini anladığını düşündü.

Takashi Amca, "Yerlerinize dönün," diye emretti.

Mamoru, amcası sıradaki yerine dönmesini işaret ettiğinde kopmuş bir kolun ve tanımlayamadığı bir organ birikintisinin üzerinden geçmek zorunda kaldı.

Finawu, Nagi'nin mızrağı sulara dokunup onları insan formuna sokmadan önce jiyakalu ve fonyakalu'nun aynı ilkel denizde birlikte kaynadığını söylüyordu. Dünyanın şafağında hepsi böyle mi görünüyordu? Nagi'nin gücü onları insan yapmadan önce? Deniz köpüğünün içinde köpüren bir et yığını mı? Mamoru dalgın bir şekilde başparmağını tanrının izini sürerken buldu.

kılıcının muhafazasını oluşturan yılanlar. *Nami. Nagi. Tüm olduğumuz bu mu? Sadece et ve kan mı? Çok fazla kan.*

"Mamoru-kun," diyen ses Mamoru'yu kırmızı lekeli trans halinden keskin bir şekilde çıkardı. Yukino Sensei endişeyle ona bakıyordu ama Mamoru'nun görebildiği tek şey öğretmeninin solgun yüzündeki kan lekeleriydi. "Sayımız seni korumaya devam etmem için çok az. Sen bu askerlerle yüzleşebilecek kadar güçlü bir savaşçısın. Öylesin. Ama hazır olman gerek-"

Yukino Sensei'nin konuşması, ikisinin de sıçramasına neden olan bir gürültüyle kesildi. Buz parçaları her yöne uçtu ve Mamoru öğretmenin gözlerinin açılmasını izledi. Birisi bariyeri aşmıştı.

"Ama-" diye başladı diğer Yukinolardan biri, "Nasıl-?"

Daha sözünü bitirmeden ikinci bir çarpışma oldu. Bu rüzgâr patlaması o kadar güçlüydü ki sadece bariyerin bir kısmını parçalamakla kalmadı, Mamoru'yu da birkaç adım geriye savurdu. Etraflarına buz parçaları yağdı. Bariyerin orta kısmının yıkılmasıyla Mamoru ve diğerleri bir kez daha dağın aşağısını görebildiler.

Yukino Sensei fonyakaluların yeniden toplanmak için geri çekildiği konusunda haklıydı. Sayıları oldukça azalmış olan sarı giysili askerler dağdan aşağı birkaç adım geri çekilmişlerdi ama artık yalnız değillerdi. Yanlarında yeni askerler vardı. Siyah giysili askerler.

Annesinin sözlerini hatırlayınca Mamoru'nun omurgasından aşağı bir endişe sızdı. *Rütbeli ve rütbesiz Rangan askerleri sarı giyer. Seçkin savaşçıları siyah giyer. Sarı görürsen, şansın var demektir. Siyah görürsen, kaçmanı istiyorum.*

Eli kılıcına sıkıca sarıldı.

"Siyah giyenlerin güçlü olması gerekiyor, değil mi?" Takashi Amca gözlerinde aç bir bakışla konuştu.

"Yukino-dono'nun bariyerini aştılar," dedi Yukino'nun kuzenlerinden biri, yeni toparlanan Ranganese safları hücumla geçerken, "bu kadar büyük bir mesafeden... Onlar canavar."

"Stratejileri değişti," diye düşündü Yukino Sensei, siyah giysili fonyakalu sarı giysili astlarının önüne geçerken. "Geri kalanların önünü açmak için en iyi savaşçıların önden gönderiyorlar. Bu adil bir dövüş dönüşmek üzere."

Adil bir dövüş mü? Siyah şekiller o kadar hızlı hareket ediyordu ki onları saymak imkânsızdı ama sayıları sekizden çok daha fazlaydı.

Tou-sama ve Yukino Sensei tam zamanında kar parçacıklarından oluşan yeni bir örtü kaldırdı. Grubun başındaki fonyaka havada bir takla attı, Mamoru'nun bazen güç üretmek için yaptığı gibi döndü ve bir saldırı fırlattı. Eğer Mamoru rüzgârın sisi dağıttığını görmeseydi, bundan asla kaçınamazdı. Öyle de oldu, rüzgâr dağın yamacına çarpmadan önce zar zor kurtulmayı başardı. Saldırının kenarından gelen fonya bile Mamoru'yu bir kar spreyi içinde yuvarlanmaya gönderdi. Tekrar ayağa kalktığı anda, fonyakanın -o mesafeden bile olsa- en zayıf halkayı hedef alıp almadığını merak etmekten kendini alamadı.

Hem Takashi Amca hem de Yukino Sensei'in kuzeni Shiro baştaki fonyakaya ateş etti. Siyahlı adam ikisini de savuşturduktan sonra Yukino Sensei'den gelen daha küçük bir buz oku boğazına isabet etti ve yere düştü.

Siyah giysili askerler yaklaştıkça, Yukino Sensei bir hareket bulanıklığına dönüştü ve Mamoru'nun gözlerinin zar zor takip edebileceği kadar hızlı mızraklar fırlattı. Yıldırım kılıç ustası mızraklarının normal etkileyici boyutlarından feragat ederek, onların yerine saldırganların üzerine ok gibi yağdırdığı daha küçük mermiler kullandı. Hızına ve reflekslerine rağmen Mamoru böyle bir saldırıya karşı koymayı hayal bile edemezdi. Yine de siyahlı adamlar gelmeye devam ediyor, kaçıyor, saptırıyor, hatta bacaklarına ve omuzlarına oklar yiyor ve yine de bastırıyorlardı.

"Ne düşünüyorsun, Takeru-kun?" Takashi Amca kardeşine baktı. "Bu canavarların bir tanrıyla yüzleşecek kadar güçlü olup olmadıklarını görelim mi?"

Tou-sama başıyla onayladı. "Ben hazırım, Nii-sama."

O anda Mamoru, Matsuda ailesinin en gelişmiş tekniklerinden birinin uygulanışına tanık olmak üzere olduğunu fark etti.

Fısıldayan Bıçak'ın işleyişinin aksine, bu tekniğin ardındaki teori bir sır değildi. Birbirine kenetlenmiş buz parçalarından oluşan bir yapıydı ve dikiş yerlerinden sıvı su harcıyla birleştiriliyordu. Doğru yapıldığında, suyun akışkanlığına ve buzun gücüne sahip bir silah yaratıyordu. Bunu mütevazı miktarda suyla başarabilen birçok usta jijakalu vardı. Buna Buz Yılanı denirdi.

Ancak iki Matsuda güçlerini birleştirdiğinde, ortaya çıkan yaratık herhangi bir yilandan daha büyüktü.

Takashi Amca, Yukino Sensei'nin bariyerinden geriye kalanları tutup suya dönüştürürken Matsuda soyunun tüm gücü harekete geçti. Tou-sama da onu takip ederek kardeşinin deresini buzla kapladı, çelik kadar sert pullar ve kılıç kadar keskin dikenler oluşturdu. Takashi Amca'nın öfkesi

Tou-sama'nın soğuk hassasiyetiyle iç içe geçerek, geçidin yarısını kaplayacak kadar uzun yeni bir yaratık oluşturdu. Kışın dişleriydi. Şiirdi. Suyun içindeki Tanrı'ydı.

Matsuda Ejderhası düşmanlarının üzerinde yükselmek için şaha kalktı, buz parçası gözleri basit jiya'nın ötesinde bir güçle parladı. Dişlerini gıcırdattı ve birkaç bin pulunun birbirine çarparak çıkardığı ses aç bir tıslamaya dönüştü.

Fonyakalu kısa kesti.

Bu adamlar kasırgalar yaratabilirdi, ama bir tanrıyla karşılaştıklarında onlar bile bocaladı.

"*Ji xu!*" dedi siyah giysili fonyakalu'lardan biri kabaca ve diğerlerine ileri gitmelerini emrediyor gibiydi. Tereddüt ettiler. "*Ji xu!*"

İçlerinden biri bir adım attı ve ejderha saldırdı.

Fonyaka bir anda yok oldu ve karların üzerinde sadece kanlı bir leke bıraktı. Siyah şekiller hareket halinde dağıldı ve Matsuda Ejderhası peşlerinden daldı. Takashi Amca suya öncülük ediyor, ejderhanın sarmallarını kendine özgü hızı ve öngörülemezliğiyle savuruyordu. Tou-sama onu takip etti, bıçakları döndürerek pullarının buzunu sert ve keskin tuttu.

Bir çift fonyakalu ejderhanın dişlerinin çarpmasından kaçtı, ancak kendilerini gövdesi boyunca uzanan pulların hücumuyla parçalanmış halde buldular. Ejderhanın kafası, kendi başına korkunç bir silah olsa da, esas olarak aynı derecede tehlikeli sarmallarından dikkati dağıtmaya yarıyordu. Takashi Amca'nın gücü bu sarmallarda en hızlı şekilde dönüyor ve Tou-sama'nın jilet gibi keskin dikenlerine ölümcül bir hız kazandırıyor. Mamoru, bir fonyaka yaratığın gövdesinden ayaklarıyla sıçramaya çalışmak gibi bir hata yaptığında irkilme dürtüsüne direndi. Bacakları kesilmekten çok un ufak olmuş, kan ve kemik parçalarından oluşan ince bir spreye dönüşmüştü.

Çok sayıda fonyakalu ejderhaya rüzgâr saldırıları fırlattı. Saldırıları güçlüydü ve birkaçı ejderhanın vücudundan parçalar koparmayı başardı ancak bunun yaratığın bütünü üzerinde pek bir etkisi olmadı. Ejderhanın gerçek bedeni Takashi Amca ve Tou-sama arasındaki dile getirilmemiş anlayıştan oluşuyordu. Kardeşler sırt sırta verip birbirlerinin jiya'sına sarıldıkları sürece, yarattıkları şey herhangi bir kör kuvvet tarafından yok edilemezdi. Ejderhaya yapılan saldırıların çoğu, dağılan pullar şarapnel gibi davranarak patlamaların menzilerindeki talihsiz fonyakaluları vurduğu için geri tepti.

Birkaç fonyakalu, Matsuda kardeşlere doğrudan saldırmak için ejderhanın kendisini geçmeye çalıştı, ancak ejderhanın merkezi sarmalları

yaratıcılarını çevreledi,

Bu en hızlı elit savaşçılar için bile imkânsızdı. Ejderhanın ara sıra savrulan gövdesinden kaçmak yeterli değildi. Her tarafı buz pullarıyla kaplıydı ve Tou-sama bu pulları fırlatarak birkaç adımlık menzile içindeki herkesin etini delebiliyordu. Fonyakalu'nun güçlü uzun menzilli saldırılarının çok az etkisi vardı ve ejderhaya yaklaşan herhangi bir fonyaka kendini ejderhanın mermi pullarının merhametine bırakıyordu.

Mamoru, tanrı avıyla ziyafet çekerken Matsuda Ejderhası'ndan uzaklaşmaya başladığını fark etti. Ondan korktuğu için değil. Kendi kanının gücünden neden korksun ki? Ama böyle bir gücün yanında nasıl bir yardım sunabilirdi ki?

Hattın ilerisinde, Yukino Sensei kuzenlerinin de desteğiyle mızrak yağmurunu sürdürüyor ve kalan seçkin fonyakalu hatlarını uzakta tutmayı başarıyordu. Mamoru, Yukino'ların yanında pozisyon almış, kendi mızrağını hazırlıyordu ki, şaşkınlıkla duraklamasına neden olan bir şey gördü: siyah bir şekil, o kadar hızlıydı ki, onu dalan bir şahinin gölgesi sanabilirdi, buzdan mızrakların arasında zikzaklar çiziyordu. Mamoru'nun bu şeklin başka bir fonyaka olduğunu anlaması bir anını aldı ve Yukino Sensei'nin mermilerinin arasından geçmekle kalmıyor, aynı zamanda ayaklarının üzerinde zıplayarak onları rotalarından saptırıyor ve dağa tırmanırken basamak olarak kullanıyordu.

Yukino kuzenlerden biri şok içinde, "Çok hızlı!" diye haykırdı.

Yukino Sensei kuzenlerine, "Ateşe devam edin," diye emrederek jiyasını indirdi ve kılıcına uzandı.

Fonyaka hızlı olabilirdi ama Takenagi'nin ölüm menziline doğru ilerliyordu. Siyah bir parıltıyla kılıç ustasının üzerine geldi. Takenagi kılıcını kınından çıkardı ve Yukino Sensei yıldırım gibi hızlı ve temiz bir kesik attı.

Fonyaka *kaçtı*.

Mamoru beyninin kısa devre yaptığını hissetti. Hızlı ayaklı bir dövüşçünün Yukino Sensei'in kesme menzilinin dışında kalarak ondan kaçması ancak mümkündü. Birinin onun kılıcını bu kadar yakından atlatması mümkün değildi. Bu mümkün değildi.

Yine de fonyaka, Yukino Sensei'nin kılıcının bambuları parçalayan yıldırım darbesinden kaçınmak için vücudunu ustalıkla eğerek bunu başarmıştı. Takenagi, ayağı yukarı doğru fırlayıp Yukino Sensei'nin göğsüne çarparken adamın örgüsünün ucunu kesti. Kılıç ustası geriye doğru uçtu ve bir eliyle sıçrayarak ayaklarının üzerine düştü.

Tekmesini savuran fonyaka, saç örgüsünü savrulurken yakaladı. Kendisine doğru ilerleyen ikinci Yukino kılıç ustasını umursamıyormuş gibi görünürken, saçının kesik uçlarına kaşlarını çatmak için bir dinma aldı. Yeni saldırganına yan gözle bile bakmadan Yukino Kiyomu'nun kılıcının ilk darbesinden kurtuldu ve Mamoru'nun yedek bir saç bağı olduğunu fark ettiği şeyi çıkardı.

Mamoru şaşkınlıkla izlerken, fonyaka örgüsünün ucunu bağlamaya başladı. Mamoru meraktan bir mızrak kaldırdı ve ona ateş etti. Ranganlı asker ellerini ya da gözlerini işinden ayırmadan rahatça yoldan çekildi. Bir an sonra Yukino Kiyomu tekrar saldırdı. Fonyaka tek bir hareketle onun savurduğu darbenin altından sıyrıldı ve çenesine bir tekme savurarak onu yanlamasına karın içine düşürdü.

Tekrar doğrulan fonyaka, örgüsünü bağlamayı bitirdi, omzunun üzerinden attı ve Yukino Sensei'ye döndü.

"*Ni qie le wo de tou fa.*" Kaşlarını çattı ve kılıç ustasına doğru kararlı adımlarla yürüdü.

Mamoru ve Yukino Kiyomu onu durdurmak için ileri atıldılar. Fonyaka ilgisiz bir bilek hareketiyle o kadar güçlü bir hava basıncı dalgası yaydı ki, her ikisini de geriye savurdu. Mamoru karların üzerine düşerken, insanlık dışı bir hızla koşmaya başlayan fonyakayı izledi. Kemerinin arkasına uzanarak bir çift ikiz hançer çıkardı.

Yukino Sensei sakince duruşunu değiştirdi. Bir çelik şimşegiyle beyaz siyahla buluştu. Mamoru kılıçların çınlamasını ve parıltısını takip etmekte zorlanırken bile, bir şey korkunç derecede açıktı: Yukino Sensei *kaybediyordu*. Mamoru, yıldırım kılıç ustasının en iyi zamanlarını geride bıraktığı, fiziksel yeteneğinin zirvesini geride bıraktığı gerçeğini hiç düşünmemişti. Rangan askerlerinin çoğu gibi bu fonyaka da yirmili yaşlarının başında, hızının zirvesinde görünüyordu. Bu bir fark yarattı.

Yukino Sensei sol omzuna saplanmış bir hançerle yere düştü. Kalbini ıskalayacak şekilde saplanan hançerin yönünü değiştirmişti ama şimdi sırt üstü yatmış, kanlar içindeydi ve Takenagi düşmanının çizmesinin altında sıkışmıştı. Fonyaka bitirici darbeyi vurmak için diğer hançerini geri çekti.

"Hayır!" Mamoru ileri atıldı, bir saldırı oluşturmak için elini kaldırdı-

Matsuda Ejderhası bir anda şaha kalktı. Su ve buzdan oluşan çeneleri siyah giysili askerin üzerine çarparak onu bütünüyle yedi. Yukino Sensei, ejderha efendilerinin etrafına dolanmak üzere geri çekilirken nefesini bıraktı ve başını Tou-sama ile Takashi Amca'nın arasına yasladı.

"Bu biraz dramatik oldu, Matsuda-dono."

"Rica ederim," diye gülümsedi Takashi Amca.

"Nii-sama," dedi Tou-sama, sesi birdenbire aceleci çıkmıştı. "Bir sorun var."

"Ne?" Takashi Amca küçük kardeşine döndü. "Ne yap-"

Ejderhanın kafası patlayarak her yöne parçalanmış buz ve su damlacıkları yağdırdı.

İnanılmaz bir şekilde, fonyaka titreyerek, su ve kan içinde ama hala nefes alarak ortaya çıktı. Bu Ranganlı asker Yukino Sensei'i teke tek dövüşte alt etmekle kalmamıştı. Matsuda Ejderhası'nı *içeriden* yok etmişti.

Matsuda kardeşlerin ejderhalarını bir düşünceyle yeniden biçimlendirebilmeleri gerekirdi, ancak fonyaka tam aralarından kafasından fırlayarak yarattığı sağlam tutan içsel jiya akışını bozmuştu. Ejderhanın dişleri vücudunun her yerinde kesikler açmış, üniformasının gömleğini siyah şeritler halinde asılı bırakmıştı. Kendini silkeleyip bir saldırı fırlatmadan önce kendi dişleri bir an için soğuktan takırdadı. Takashi Amca rüzgâr patlamasından kurtuldu ve o ve kardeşi aynı anda ateşe karşılık verdi.

Fonyaka döndü ve tek bir theonitin kasırga yaratması imkansız olsa da, bu hem Tou-sama'nın hem de Takashi Amca'nın saldırılarını aynı anda püskürtecek kadar güçlü minyatür bir kasırga yaratabildi. O kadar hızlıydı ki! Ama durup izleyecek zaman yoktu.

Ejderhanın gitmesi ve hem Takashi Amca hem de Tou-sama'nın tek bir rakiple meşgul olmasıyla, Ranganese seçkinlerinin geri kalanı cesaretlenerek ileri atıldı. Yukino Sensei omzundaki hançeri yırtarak ayağa kalktı ve üzerlerine mızrak yağdırdı ama onlar gelmeye devam etti.

Beş dövüşçü Mamoru'nun pozisyonuna doğru ilerledi. Mamoru kılıcını hazırladı ama Yukino Sensei onun önüne geçerek yakın mesafeden küçük mermiler yağdırdı. İlk askerin gözüne buz isabet etti ve yere düştü, ancak diğer dördü ya saptırdı ya da kaçtı. Hareket dağınıklığı içinde, biri Yukino Sensei'i sağ kolundan vuran ve Takenagi'yi elinden düşüren bir karşı saldırıyı başardı.

Ama bu kılıç ustasını durdurmadı. Sırtını dayayabileceği bir Fısıldayan Kılıcı olmayabilirdi ama eli boş bir dövüşte savunmasız olmaktan çok uzaktı. İlk fonyakanın şakağına bir dirsek indirerek onu bayılttı, ardından adamın topal bedenini en yakınındaki

Adam kılıcını kardan kurtarmak için ona bir an kazandırdı. Elinde Takenagi'yle döndü ve diğer ikisine saldırdı ama beşincisi yanından kaçarak doğruca Mamoru'ya yöneldi.

Bu fonyaka bir sansetsukon, yani üç parçalı bir Rangan asası kullanıyordu -Mamoru'nun adını duyduğu ama kullanıldığını hiç görmediği bir silahtı. Bu tuhaf aygıt, her biri bir adamın ön kolu uzunluğunda olan ve bir çift zincir eklemiyle uç uca bağlanmış üç kısa sopadan oluşuyordu.

Mamoru önce saldırdı, hızının dövüşü tek hamlede bitirmeye yeteceğini umuyordu ama fonyaka da hızlı hareket etti, asanın bir parçasıyla ustaca savuşturduktan sonra silahın tamamını bir kırbaç gibi savurdu. Tam boyuna açılmış olan sansetsukon, Mamoru'nun hızlı bir geri adımla menzilinden çıkamayacağı kadar çok mesafe kat etti. Çömeldi ve kafasının kopmasını önlemek için neredeyse kendini kara yapıştıracaktı. Eklemler asa onun üzerinde vınlayarak bir kar püskürmesi gönderdi.

Bıçak geçer geçmez Mamoru ayağa fırladı ve takip anından faydalanmak için öne doğru hamle yaptı. Bir kılıç ustasına karşı işe yarayabilirdi ama sansetsukon takip etmesi gereken tek bir yörüngesi olan sert bir bıçak değildi. Mamoru fonyakanın kaburgalarının altına bir bıçak saplamayı hedeflediğinde, sansetsukon kullanıcısının vücudunun etrafında kıvrıldı, uç kısmı katanasının tepesine çarpmak için dönerek onu bir kez daha rotasından çıkardı.

Mamoru başka bir saldırı için dengesini yeniden sağlayamadan, sansetsukon sert bir şaklamayla, vurucu bir yılan gibi tekrar ona doğru açıldı. Engelledi ama eklemleri olan bir silaha karşı koymaya alışık değildi. Ortadaki parçayı yakaladığında, uç parça fonyakanın boştaki eline doğru savruldu ve Mamoru düşmanının tuzağına düştüğünü fark etti. Sansetsukon avının etrafını sararak kılıcını hapsedi.

Fonyaka vücudunu sert bir şekilde döndürerek silahının parçalarını zıt yönlerde savurdu ve Mamoru'nun kılıcını ikiye ayırmaya çalıştı ama bir Kotetsu kılıcını kırmak için bundan daha fazlası gerekiyordu; hareket Mamoru'nun kolunu sarsarak neredeyse yuvasından çıkaracaktı ama çeliği sağlam kaldı. Fonyaka kılıcı kıramayacağını anladığında, kılıcı kullananı kırmaya razı olmuş gibiydi.

Fonyaka ürkütücü derecede tiz bir hırıltıyla başını öne, Mamoru'nunkine doğru uzattı. Yıldızlar Mamoru'nun görüş alanına kan gibi püskürerek dünyanın dengesini bozdu. Mamoru başının dönmesine rağmen dizine inen tekmeyle temas etmeden bir saniye önce fark etti. Kaçamadı ya da

Dizini içe doğru çevirdi ve darbenin etkisiyle bükölmesine izin verdi. Bu onu korkunç derecede savunmasız bir pozisyona soktu, kılıcı sıkışmış bir şekilde tek dizinin üzerine ökmüşü ama en azından darbe diz kapağını paralamamıştı.

En iyisini umarak kılıcını iki eliyle kavradı ve hapishanesine çarptı ve muhtemelen tarihte bininci kez, bir Matsuda hayatı için bir Kotetsu'ya teşekkür etti. Vuruş beceriksizce ve kötü hizalanmış olsa da, Mamoru'nun üstün çeliği fonyakanın sansetsukonunun zincir halkalarını kopardı.

Katanası serbest kalan Mamoru, fonyakanın bacaklarını altından kesmek için döndü ama siyah giysili asker karşı koymak için çok hızlıydı. Kırık sansetsukon'u bir nunaku gibi kullanarak, silahı Mamoru'nun yüzüne çarptı.

Mamoru'nun sırtı yere çarptığında, en az bir dişiyle birlikte kanı yanındaki karın üzerine sıçramıştı. Ağzını hissedemiyordu. Daha ayağa kalkamadan, fonyaka tekrar üzerine çullandı ve kılıcının kolunu dizinin altına sıkıştırdı. Metal şıngırdadı ve Mamoru'nun boynuna sürtündü.

Başı dönen Mamoru, zincir sıkıca çekilip nefes alamaz hale gelene kadar neler olduğunu fark etmedi. Sansetsukon boynuna dolanmıştı ve fonyaka ağırlığını ona vererek onu boğuyordu. Panik Mamoru'nun içine doldu ve vücudunu işe yaramaz bir şekilde yere doğru savurdu.

Serbest eli fonyakaya sürtünüyordu ama hareketleri çılgınca ve gelişigüzeldi. Tek şansının bir karşı saldırı için altındaki kardan faydalanmak olduğunu biliyordu ama kulaklarına kan hücum ediyor, yönünü şaşıırıyordu. Oluşturduğu buz, saldırmak için kullanamadan kasıldı ve çatladı.

Fonyaka daha sert eğildi ve kıkırdadı. Başının dönmesine rağmen bu ses Mamoru'nun gözlerini kırıştırtmasına neden oldu ve aklından kafa karıştırmacı bir düşünce geçti: *Kaa-chan?*

Ama annesi burada değildi. Neden bu kahkaha aklına onu getirdi?

Mamoru tekrar gözlerini kırıştırdı ve garip bir netlik anında gözleri fonyakaninkileri buldu. Üniformanın rengi ve garip silahla o kadar meşgul olmuştu ki rakibinin yüzüne bakmamıştı. Şimdi baktığında yumuşak bir çene hattı ve narin yüz hatları buldu. *ok güzel*, diye düşündü karanlık onu yutmak için görüşünün kenarlarından içeri girmeden önce.

Gümüş bir bıçak parladı.

Takenagi, Mamoru'nun üzerindeki siyah şekli yararak askerin omurgasına doğru ilerledi. Rüzgâr Mamoru'nun saçlarını geriye savurdu. Boğulmaktan aniden kurtulan Mamoru öksürdü, hırıldadı ve buz gibi berrak bilinci ciğerlerine geri çekti. Yukino Sensei cesedi öğrencisinin üzerinden tekmeledi ve sakince düşüşünü izledi.

Sonra yüzündeki bir şey değişti. Mamoru'nun birkaç dakika önce ne yaptığını anlayınca ifadesi önce şoka, sonra da dehşete dönüştü:

Fonyaka bir kadındı.

Yanaklarının rengi solup gözleri buğulanırken bile tatlı yüzü güzeldi. Otuz yaşlarında görünüyordu, Yukino Sensei'in kendi karısı Hyori'den daha yaşlı değildi ve karanlık kıkırdaması Mamoru'ya Kaa-chan'inkini hatırlatmış olsa da, gerçekten de Hyori'ye benziyordu...

Takenagi'nin elleri titredi.

"Hayır..." Yukino Sensei alçak bir sesle konuştu. "Ben..."

Sensei, demeye çalıştı Mamoru ama boğuldu ve dirseklerinin üzerine dönmek zorunda kaldı, öksürerek karların üzerine kan zerrecikleri bıraktı.

"Ben yapmadım..." Yukino Sensei fısıldadı ve Mamoru öğretmenin bu kadar kaybolmuş görünebileceğini bilmiyordu. Kılıç ustası, çevresinde ilerleyen siyah giysili bir başka askeri görmedi, rüzgârın esişini hissetmedi.

Mamoru ciğerlerini çalıştırmayı başarabilseydi bile, uyarı için çok geç olacaktı.

Hava basıncı Yukino Sensei'e korkunç bir kemik çatırtısıyla çarptı. Bu güç onu birkaç fersah uçurarak yamacın ilerisindeki kar yığına çarpmasına neden oldu.

"Hayır!" Mamoru ayağa fırladı.

Neredeyse öğretmeniyle aynı hatayı yapıyordu ama fonyakanın bir saldırı hazırlığında olduğunu tam zamanında fark ederek yolundan çekildi. Yoğunlaşan rüzgâr bir an önce bulunduğu yamaca çarptı, yamacı kardan temizledi ve altındaki kayayı çatlattı.

"*Ni hao kuai*," dedi Ranganlı asker, yolunu keserek.

Mamoru'nun çocuksu ve panik içindeki bir parçası, Yukino Usta'nın vücudunun saldırıya uğradığında çıkardığı çıtırdama sesini geçemedi.

Koş! Koş! Kaa-chan'ın sesi ciğerlerine hırıltıyla hava çekerken ve kalbi küt küt atarken yalvarıyordu. *Eğer siyah görürsen, kaçmanı istiyorum.*

Ama bu adam onunla Yukino Sensei arasında duruyordu.

Mamoru yavaş bir nefes aldı, zihnini duygulardan arındırdı ve rakibini tarttı. Bu kesinlikle erkekti, diğer elitlerden daha ağır yapılydı

Mamoru görmüştü. Hiç silah taşımıyordu, bu da çıplak elle saldırılarda uzmanlaştığını gösteriyordu. Bu hantal yapısıyla, sansetsukonlu kadın veya çift hançerli adam gibi son derece hareketli bir dövüşçü olamazdı. Mamoru onun başlıca saldırı yönteminin, sarsıcı bir hava basıncı patlaması yaratan avuç içi darbesi olduğunu tahmin etti.

Mamoru izlerken, fonyaka duruşuna gömüldü ve bir elini göğüs kafesine doğru çekerek patlayıcı bir salınım için tüm fonyasını çekirdeğine topladı. Mamoru'nun Yukino Sensei'den öğrendiği ilk şeylerden biri, bu denli hızlı saldırıların arka arkaya yapılamayacağıydı. Fonyaka'nın bu kadar gücü bir araya getirebilmesi için duruşunun derinliklerine yerleşmesi gerekiyordu ki bu da onu hareketsiz bırakıyordu. Kayaları parçalayan avuç içi darbeleri arasında bir fırsat penceresi vardı... Mamoru'nun bundan faydalanmak için yeterince yaklaşması gerekiyordu.

Fonyakalu'lar en çok orta mesafeden iki-üç vuruşta tehlikelidir. Orta menzilli vuruş bölgelerinde oyalanmayın.

Mamoru gözleriyle kendisi ve fonyaka arasındaki mesafeyi hesapladı. Üç adımdan biraz daha uzakta, en uygun vuruş bölgesinin hemen dışında duruyordu. Fonyaka onun yaklaşmasını bekliyordu.

Üzgünüm, Kaa-chan.

Mamoru vuruş alanına girdi.

Fonyaka hemen saldırdı, ama hücum yemden başka bir şey değildi ve Mamoru sola sıçradı. Saldırının saçakları bile ayaklarını yerden kesmeye yetmişti. Ayakta durmaya çalışarak değerli zamanını harcamak yerine Mamoru rüzgârla birlikte hareket etti ve rüzgârın onu ileri doğru yuvarlamasına izin verdi. Yuvarlandığı yerden çıkarken, ayaklarının topları kara saplandı. Bacakları ve jiya ile iterek, tek bir düşünceyle ileri atıldı: *mesafeyi kapatmak. Mesafeyi olabildiğince hızlı kapatmak.*

Ranganlı adam duruşuna çoktan yerleşmiş, ikinci bir avuç içi topuk vuruşu için hazırlanıyordu. Adamın eli geri çekilirken Mamoru katanasını tek elle kavrayacak şekilde çevirdi ve serbest elini uzatarak adamın ayaklarının dibindeki karı kaldırdı. Koşarken bir mızrak oluşturacak kadar kontrolü yoktu ama basit bir buz oluşturabilirdi.

Fonyaka'nın bir hamlesiyle Mamoru sağa savruldu ve ikinci saldırıdan kıl payı kurtuldu. Rüzgâr yine dengesini bozdu ama fiziksel rahatsızlığın odağını bozmasına izin vermedi. Ayakları altında tökezlerken, kar üzerindeki kontrolünü sürdürdü ve onu düşmanının botlarının etrafında buza çevirdi.

Mamoru tam fonayakanın yanına geldiğinde buz sertleşti. Adam dönüp onunla yüzleşmeye çalıştı ama elbette botları donduğu için bunu yapamadı. Mamoru'ya vurmak için kolunu sallamaya başladı - kapalı bir yumrukla, dirsekle ya da bir tür rüzgâr saldırısıyla, kimse bilemeyecekti.

Mamoru yukarı doğru bir kesik attı. Çelik ete çarptı, kemiği parçaladı ve fonyakanın kolu vücudundan uçtu. Kaa-chan haklıydı; temiz bir vuruşla gerçekten kolaydı. Mamoru kılıcının yayını takip etti ve vücudunu döndürerek ikinci bir kesik attı, hareketsiz duran fonyakayı kaburgalarının altından kesti.

Adam korkunç bir boğulma sesi çıkardı, nefes almaya çalışıp başaramadığı için etrafındaki hava acı çekiyormuş gibi sarsılıyordu. Mamoru, katanasındaki kanı akıtıp onu tekrar kınına sokarken bu manzaraya sırtını döndü.

İlk ciddi düşmanını teke tek dövüşte yenmişti. İsimsiz kılıcı ilk ölümünü tatmıştı. Bu gurur verici bir an olmalıydı, ama Mamoru dönüp Yukino Usta'ya doğru yokuş yukarı koşarken hiç gurur duymuyordu - sadece kalbinin hastalıklı bir şekilde çarpmasını hissediyordu.

Cesede ulaştığında artık çok geç olduğunu biliyordu. Kılıç ustasının nyaması güçlü ve ayırt ediciydi, ancak Mamoru öğretmenin yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde buna dair hiçbir ipucu yoktu. Yukino Sensei yan yatmış, Takenagi hâlâ ellerinde gevşekçe duruyordu. Rüzgâr ona o kadar sert çarpmıştı ki kafatası çökmüştü. Gözlerinden biri yuvasından çıkmıştı.

Mamoru adına yakışır, onurlu bir savaşçı olsaydı, bir anlığına dua edebilirdi. Bu adamın gerçek Yukino kılıç ustalarının sonuncusu olduğunu, vefatının Takayubi'nin kurucu atalarına kadar uzanan bir çizgiyi sona erdirdiğini düşünebilirdi. Hocasının Laaxara'ya girişini kolaylaştıracak bazı saygı sözcükleri bulabilirdi.

Onun yerine, bir çocuk gibi titredi ve "Özür dilerim Sensei," dedi, sesi düzensiz ve kısıktı. "Çok özür dilerim." Uzandı ve ustasının ellerine dokundu; ona kılıç tutmayı öğreten ellere. "Gitme."

Korumasız sırtına hiçbir fonyakalı saldırmadığı için ne kadar şanslı olduğunu düşünmedi. Etrafındaki rüzgâr girdabı ve kılıç şakırtıları azaldığında fark etmedi. Bir el nazikçe başına konduğunda bile kıpırdamadı.

Takashi Amca.

Bir şeyler söylemeliydi. Amcası ve komutanıyla yüzleşmeliydi ama hiçbir hareket yapamadı.

"Mamoru," dedi bir ses ve Mamoru bunun amcasına değil de babasına ait olduğunu anlayınca şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Tou-sama'nın kafasına daha önce hiç böyle sevgiyle dokunduğunu sanmıyordu. "Ayağa kalkma vakti geldi."

Mamoru mekanik bir şekilde, "Emredersiniz efendim," dedi ama vücudunun itaat etmesini sağlayamadı. Elleri Yukino Sensei'in ellerinin üzerinde donmuş kalmış, bırakamıyordu.

Babasının sabırsızlanıp onu azarlamasını, belki de ayağa kaldırmasını bekliyordu. Bunun yerine, Tou-sama'nın sesi yumuşaktı. "O savaşıırken öldü, Mamoru. Yapmak için doğduğu şey buydu."

Mamoru başını eğerek selam verdi ama bir daha kaldıramadığını fark etti. "Bunu yapan fonyaka..."

Mamoru uyumuş bir halde, "Onu ben öldürdüm," dedi.

Tou-sama, Mamoru'nun paylaşmayı dilediği sakın bir kesinlik içinde, "O halde öğretmeninin hakkını verdin," dedi. "O huzur içinde yoluna devam edebilir ama bizim işimiz henüz bitmedi. Kasırga balıkçı köyünü temizler temizlemez Ranganlılar tekneleri kıyıya getirmeye başladı. Bu asker dalgaları durmayacak. Bir sonraki bir siira içinde üzerimizde olacak."

"Beni korurken öldü." Mamoru babasının bilmesine neden ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu. "Eğer beni kurtarmak için durmasaydı, hala..."

Tou-sama, "O halde bu dövüşten geriye kalanları sana bıraktı," dedi. "Onu hayal kırıklığına uğratacak mısın?"

Mamoru gözlerini kapattı. Elbette, Tou-sama haklıydı. Ellerini Yukino Sensei'nin ellerinden çekti, yumruklarını karda sıktı. Dizlerinin üzerinde ağlayarak ne yapıyordu? Yukino Sensei ona bundan daha iyisini öğretmişti. Öğrencisi için canını verirken daha iyisini beklediği kesindi...

Tou-sama bir kez daha, "Ayağa kalk," dedi.

Bu kez Yukino Sensei için Mamoru itaat etti.

BÖLÜM 14: KILIÇ

Misaki kendisini ele geçiren sakin amaç duygusuna şaşırmamıştı. Onu şaşırtan şey, Setsuko'nun da onunla birlikte bu duyguya kapılmış gibi görünmesiydi. İri yarı balıkçı kadın enerjik bir kararlılıkla evin içinde dolaşıyor, artan rüzgâra karşı tüm pencere ve kapılara barikat kuruyordu. Kocasının dağdan inişini izlediğinden beri bir damla gözyaşı dökmemişti. Sarsıntılar nefesini ve ellerini terk etmiş, yerini geniş gözlü, vahşi bir odaklanmaya bırakmıştı.

"Pekâlâ." Bir masayı son kapıya doğru itti ve Misaki'ye döndü. "Şimdi ne yapacağız?"

Misaki, "Çocukları alıp bodrumda saklanmamız gerekiyor," dedi.

"Rüzgâr yavaşlıyor gibi görünüyor," dedi Setsuko, gıcırdamayı kesmiş olan çevredeki duvarlara bakarak. Fırtına hâlâ uğulduyordu ama artık Matsuda yerleşkesini temellerinden söküp atacakmış gibi gelmiyordu.

"Haklısın..." Misaki ellerini titrek havaya doğru açtı ve daha önce hissettiği korkunç kükremeyi hissetti. Orada değildi. "Kasırğa yok oldu!" diye haykırdı. Başardılar! Göğsünde belli belirsiz bir umut kabardı. Eğer adamlar kasırganın üstesinden gelebilmişlerse, bir şansları vardı.

"Eğer kasırğa konusunda endişelenmemize gerek yoksa, buraya, orta avluya yakın bir yere sığınmak daha mantıklı olmaz mı?" Setsuko söyledi.

"Ah, Setsuko." Balıkçı kadın o kadar çok konuda zeki ve bilgeydi ki Misaki bazen onun savaş hakkında hiçbir şey bilmediğini unutuyordu.

"Ne?"

"Bu yerleşke, jiya-on-jiya savaşında, tam bir muhafız birliği ile yeterince savunulabilir, ancak bu duvarlar fonyakalu'ya karşı bize pek iyi gelmeyecektir."

Setsuko hâlâ şaşkın görünüyordu.

Misaki, "Rangan koronu daha önce gördüğünüz hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde zıplayabilir," diye açıkladı. "Bu duvarlar kararlı bir fonyakayı ya da tırmanmayı bilen bir jiyakayı yavaşlatmaz."

"Kaa-chan kötü bir kelime söyledi!" Nagasa haykırdı.

"Ama ne var biliyor musun?" Misaki masalardan birini hareket ettirdi, kapıyı açtı ve avluya bakan güverteye çıktı. "İyi bir noktaya değindin."

Izumo'yu sol kalçasına kaydırarak baskın sağ elini uzattı ve jiyasını etkinleştirdi. Avluyu kaplayan karın kontrolünü ele alarak, gökyüzünü işaret eden kol uzunluğunda buz sivri uçları oluşturdu. "Bunun üzerine inmeyi nasıl sevdiklerini göreceğiz."

O çalışırken Misaki, Setsuko'nun jiya'sının yanı başında harekete geçtiğini hissedince şaşırdı. Setsuko karı kaldırarak kendi sivri ucunu oluşturdu.

"Setsuko, yapmak zorunda değilsin-"

Setsuko, "Ölmelerini istiyorum," diye homurdandı ve jiya'sını ikinci bir çiviye doğru itti.

Çok iyi değildi. Balıkçı jijakaluları güçlerini çoğunlukla balıkları ağlara çekmek ve yakalandıklarında bağırsaklarını deşmek için kullanırlardı. İnsan öldüren sivri uçlar yapmalarına nadiren ihtiyaç duyulurdu ve Setsuko'nunkiler oldukça pütürlü çıkardı. Bir fonyakanın iyi bir çürük oluşturması için bunlardan birinin üzerine çok sert düşmesi gerekirdi. Ama Misaki bu yönde bir şey söylemedi. Yardıma ihtiyacı olan güçlü dövüşçüler arasında kendini işe yaramaz hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. En başta ciddi dövüş eğitimine başlamasının nedeni buydu.

Bu düşünceyle birlikte dirseğinde gergin ve soğuk bir jiya nabızı fark etti. Hiroshi onun yanında duruyordu. Elleri, kafası karışmış küçük çocuğu rahatlatmak istercesine Nagasa'nın omuzlarındaydı ama gözleri renksiz gökyüzüne sabitlenmişti. Küçük çocuklar arasında neler olduğunu anlayabilecek yaşta olan tek kişi oydu.

Misaki, "Hiro-kun, bir iyilik yap ve teyzene yardım et," dedi.

"Evet, Kaa-chan." Hiroshi hemen itaat etmek için harekete geçti, yapacak bir şeyi olduğu için rahatlamış görünüyordu.

Misaki işine geri döndü, gökyüzüne doğru daha fazla sivri uç sürdü, jiya ivme kazandıkça oluşumlar daha da uzadı ve güçlendi. Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir fonyakalu doğrudan yerleşkenin merkezine atlayacak kadar pervasız olsa bile, bu sivri uçların bir işe yaraması pek olası değildi. Ama geçmiş waati'nin sinir bozucu stresiyle ilgili bir şeydi. Uzuvarlarını gevşetmek, jiya'sının hâlâ neler yapabileceğini görmek için iyi bir yoldu... eğer onu gerçekten kullanması gerekirse.

"Bu iyi mi, Kaa-chan?" diye sordu küçük, monoton bir ses.

Misaki döndü ve şaşkınlıktan ağzının açık kaldığını hissetti. Hiroshi'den Setsuko'dan beklediğinden daha fazlasını beklememişti. Yine de, beş yaşında

yaşındaydı ve adının hakkını veriyordu. Şekillendirdiği sivri uçlar neredeyse onunki kadar uzun ve keskindi. İş o noktaya gelirse, kan akıtabilirlerdi. Hatta öldürebilirlerdi.

"Evet," dedi boş bir sesle. "Bu çok iyi, Hiro-kun. Teşekkür ederim."

Hiroshi'nin perçemlerini yüzünden geriye doğru taradı ve çocuğa baktı.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı, Kaa-chan?" Hiroshi'nin sesinde ender rastlanan bir duygu notası vardı. Hayal kırıklığı.

Bu yaşta Hiroshi'nin varoluşuyla ilgili tek bir şeyi kavramış olması çok mümkündü: savaşmak için doğduğunu. Amcası, babası ve ağabeyi bu amacı gerçekleştirmek için dağdan aşağı inmişlerdi. Ama Hiroshi çok küçüktü. Ne olup bittiğini anlayacak kadar büyük ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar küçük olmak için korkunç bir yer olmalıydı.

"Bugün değil," dedi Misaki, elini buz gibi yanağına koyarak.

"Ama Kaa-chan-"

"Bugün değil," diye tekrarladı Misaki ama oğlunun yüzündeki gergin ifadeye dayanamayıp ekledi: "Ama bir gün."

O zaman, acımasız bir kesinlikle, bir gün geleceğine karar verdi. Gelmek zorundaydı. Onu bıraktığı anda Mamoru'nun omuzlarının parmaklarının arasından kaydığını hâlâ hissedebiliyordu. Çünkü o bir savaşçıydı. Ve bir parçası, bir savaşçıyı doğuştan sahip olduğu mücadeleden mahrum bırakmaktan daha acımasız bir şey olmadığını anlıyordu. Bu, kendi tarzında, ölümden daha kötüydü.

Bu çocukların damarlarında aynı kan, aynı güç ve aynı ihtiyaç vardı. Ama bunu fark etmelerine daha yıllar vardı. Eğer Mamoru'yu mücadelesinden mahrum edemezse, bu çocukların kendi mücadelelerine hiç fırsat bulamadan ölmelerine nasıl izin verebilirdi? Nasıl bir anne olurdu?

"Siz iyi çocuklarsınız," dedi. "Üçünüz de. Güçlü bir şekilde büyüyeceksiniz." Nagasa'nın başını güven verici bir şekilde okşadı. "Uğruna savaşmaya değer bir şey bulacaksın ve bunun için savaşma şansını elde edeceksin. Bir gün. Kaa-chan bundan emin olacak." Sonra doğruldu. "Setsuko, Izu-kun'u almana ihtiyacım olacak."

Setsuko baldızının bebeğini alırken kararsız görünüyordu. Küçük Ayumi hâlâ güvenli bir şekilde sırtına bağlıydı. Nedenini sormak üzere ağzını açmıştı ki bir ses durmasını sağladı.

Bir çarpışma. Yakın bir yerden geldi. Çok yakından.

"O da ne?" Setsuko sordu.

Çığlıklar gürültüyü delerken Misaki, "Bu, evlere çarpan fonya sesi," dedi. "Köydeler."

"Bu şu anlama mı geliyor... erkekler-"

"Şimdi bunu düşünme," dedi Misaki, kendi duygularını kontrolden çıkmadan önce bastırarak. Çocuklarını tekrar içeri soktu, kapıyı çarparak kapattı ve olduğu yerde dondurdu. "Çocukları alın ve mahzene saklanın! Hemen!"

"Bekle, nereye gidiyorsun?" Misaki arkasını dönüp evin içine doğru koşarken Setsuko sordu.

"Benim için endişelenme!" Misaki omzunun üzerinden seslendi. "Sadece saklan!" Misaki bu kez dojonun eşiğinde tereddüt etmedi. Kendini içeri attı, kılıç rafına doğru koştu ve bulabildiği ilk silahı kaptı. Çok ağırdı. Daha kınından çıkarmadan bunun onu savaşta sadece yavaşlatacağını biliyordu. Eli boş olsa daha iyi olurdu; en azından hareket edebilirdi.

Kılıcı bir kenara bırakarak bir sonraki kılıcı aldı ve kınından çıkardı. O da çok ağırdı. Daha fazla çığlık havayı delip geçerken dudağını ısırdı. En iyi halindeyken bu silahlardan biriyle dövüşebilirdi ama en iyi halinden çok ama çok uzaktaydı. Kullanmamak içgüdülerini köreltmış ve kaslarını yumuşatmıştı. Bir handikapı göze alamazdı.

Misaki dönerek dojodan mutfığa doğru koştu.

"Misaki!" Setsuko bu kez tek başına giderken yolunu kesti. Çocukları çoktan mahzene indirmiş olmalıydı. "Ne yapıyorsun?"

"Bana aldırmayın." Misaki adımlarını hiç bozmadı ve Setsuko'yu peşinden koşturmaya zorladı. "Sen git küçüklerin yanına saklan." Mutfığa ulaşan Misaki, döşeme tahtalarının üzerine dizlerinin üzerine çöktü ve Setsuko'nun hâlâ yanında olduğunu görünce hafifçe sinirlendi. "Git dedim!"

"Kiler kapıları bizi gerçekten koruyacak mı?" Setsuko, Fonya yerleşkeden çok uzak olmayan bir yerde bir şeye çarpınca irkilerek sordu.

"Hayır." Misaki parmak eklemlerindeki buzları dondurdu. "Donduruyorum." "Ne-?"

Misaki yumruğunu geri çekti ve konsantre bir jiya patlamasıyla döşeme tahtalarını yumrukladı. O kadar kolaydı ki gülebilirdi. Yıllar önce tahtaları böyle bir kesinlik duygusuyla yerlerine sabitlemişti. Yine de, pençeleri ve aciliyet duygusuyla donanmışken, tahtayı yırtması sadece dinmanu'ya mal oldu.

Kendine *unuttuğunu* söylemeye çalışmıştı. *Önceki hayatındaki her şeyle birlikte unutulmuştu.* Ama küçük bıçak ne aklından ne de kalbinden hiç çıkmamıştı. Elleri silahı sanki dün oraya koymuş gibi kolayca buldu.

"Bu da ne?" Misaki dizlerinin üzerinde doğrulurken ve kılıftan bir toz bulutu kaldırırken Setsuko sordu.

"Bu..." Her şeye rağmen Misaki'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu Gölge'nin Kızı."

Etrafı narin sarmaşıklar ve çiçeklerle çevrili olan kılıf, cilalanmış ahşap görünümündeydi ama gerçekte çok daha sağlam bir şeyden yapılmıştı.

"*Senin gibi,*" demişti Koli ona sevinçle. "*Dıştı güzel çiçekler.*" "*Peki ya içi?*" Misaki numu'ya kaşlarını kaldırarak sordu. "*İçi...*" diye gülümsedi, "*tıpkı senin gibi.*"

Misaki çekingen bir tavırla sapı kavradı ve bıçağı yarıya kadar kılıfından çıkardı. Gözleri irileşti. Nefesinin göğsünde sıkıştığını hissetti.

"Bu..." Sesi ancak fısıltı halindeydi. "*Koli, bu düşündüğüm şey değil!*"

"*Sana söyledim, tüm bağlantılar bende.*"

Misaki yüzünü soğukkanlı tutmak için çok uğraştı. "*Yani... Dış görünüşüm güzel ama içim sert ve karanlık.*" Hain parmakları silahı sıkıca kavrarken bile Koli'ye bir bakış fırlattı. "*Kendimi aşağılanmış gibi hissediyorum.*"

"*Shirojima'nın bir leydisi olarak, kesinlikle öyle olmalısınız. Bir savaşçı olarak, konuşacak yeriniz yok.*"

"*Bir adı var mı?*" Misaki, daha yüksek sesle konuşursa Koli'nin sesindeki heyecan titremesini duyacağından korkarak usulca sordu.

"*Onun üzerinde çalışırken ona Misaki-denyaa adını taktık. Onu sokaklarda kullanmaya başladığınızda, bu isim gizli kimliğinizi tehlikeye atabilir. Onun yerine sizin kod adınızı koyabileceğimizi düşündüm, ona Sirawu-denyaa diyelim. Belki de kısaca Siradenyaa?*"

"*Gölge'nin Kızı mı?*" Misaki bir kaşını kaldırdı. "*Biraz dramatik, sence de öyle değil mi?*"

Koli hışımla kollarını kavuşturdu. "*Bir teşekkür alacağım.*" "*Koli... Bunu kabul edemem.*"

"*Çok kötü. O senin için yaratılmış.*"

"*Ama... bu inanılmaz bir silah-*"

"Türünün tek örneği," dedi Koli gururla.

"Onu daha çok kullanacak bir koroya vermeniz gerekmez mi? Yani, benim dövüşmem bile gerekmiyor..." Koli'nin gözlerini devirmesi üzerine sözlerini yarıda kesti. "Ne?"

"Bu, bıçağın kesmemesi gerektiğini söylemek gibi bir şey."

Misaki bir an için numu'yu düşündü. "Bazen senin bir insan olup olmadığını merak ediyorum Koli." İkisinin bu kadar iyi anlaşmasının nedenlerinden birinin de bu olduğunun farkındaydı.

"Ne demek istiyorsun?" Alınmış gibi görünmüyordu. Masasının üzerine serpiştirilmiş makinelerle uğraşmaya devam etmişti bile.

"İnsanları fiziksel işlevlerinin ötesinde görüyor musunuz? Yoksa hepimiz sadece..."

şeyler mi? Sadece aletler, silahlar ve bebek yapma makineleri mi?"

"Ben bir numu'yum." Omuz silkti, iki parçayı birbirine kaynak yapmak için parmaklarını ısıttı. "Tanrılar beni dünyayı hammadde olarak görmem için yarattı."

"Tanrılarım bana güzel görünmemi, iyi evlenmemi ve çocuk yapmamı emretti."

Misaki dedi ki.

Koli homurdandı. "Madem öyle diyorsun. Gerçi bu iddia değerli Nami ve Nagi'yi berbat zanaatkârlar gibi gösteriyor."

"Affedersiniz?"

"Yetkin bir tanrı senin yeteneğin ve açlığınla asla bir ev kadını yaratmaz. Dekoratif bir çiçek gibi görünebilirsin ama sen her şeyden çok kılıçsın."

Misaki suçlayıcı bir parmak göstererek, "Yine yapıyorsun," dedi.

"Bana silah diyorsun."

"Etkili bir tane," dedi Koli. "Bunun bir iltifat olması gerekiyordu."

"Ben sadece... bunu kaldırabileceğimden emin değilim." İltifat ya da kılıç.

"O zaman yapma," dedi Koli sabırsızlıkla. "Tek söyleyebileceğim bunun korkunç bir kayıp olacağı. Bir sonraki dövüşüne girdiğinde -ve dürüst olalım Misaki, başka bir dövüşe gireceksin- o kılıçla diğerlerinden daha iyi iş çıkaracaksın. Dediğim gibi, bu kız senin için yaratılmış. Başkasının elinde bu kadar iyi olmayacaktır."

"Ama-"

"O kılıç bir hediye idi, sıkıcı bir sohbete davet değil," dedi kısaca. "Din ve felsefe tartışması yapmak istiyorsan git kendine bir caseli bul. Söyleyeceğim her şey tam orada, ellerinin arasında. Onunla ne istersen yap."

"Misaki, bu da ne?" Setsuko, Siradenyaa'ya bakarken korkusu ve şaşkınlığı arasında kekeliyordu. "Sen ne-"

"Merak etme." Misaki obsidyen kılıcı kalçasına bağladı ve onun ağırlığından ne kadar acı çektiğini fark etti. Bir bebek aynı şey değildi. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Yani... nasıl dövüşüleceğini biliyor musun? Nasıl?"

Misaki, Mamoru için olduğu gibi Setsuko için de parçaların bir araya gelişini izledi. Ama bu kez onay için endişeli bir sessizlik içinde bekleyemezdi. Setsuko'nun ya da herhangi birinin onun hanımefendiye yakışmayan davranışları hakkında ne düşündüğü artık önemli değildi. Önemli olan, Misaki ve onun sahtekâr siyah bıçağının, ailesi ile kesin ölüm arasında duran tek şey olmasıydı.

Evin önünden bir gürültü geldi ve iki kadın da sıçradı. Birisi kapıları kırmaya çalışıyordu.

"Hemen saklanmalısın!" Misaki acilen tısladı. "Mümkün olduğunca az gürültü yapın. Fonyakalu'nun işitme duyusu mükemmeldir. Orada olduğunu bilmezlerse onları senden uzaklaştırmak benim için daha kolay olur."

"Onları bizden uzaklaştırmak mı?" Setsuko'nun yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Misaki, yapamam, seni burada yalnız bırakmak istemiyorum."

"Yapmak zorundasın."

Bir başka gürültü evi sarstı. Setsuko'nun gözleri inanılmaz derecede büyümüştü. Dehşete kapılmıştı. Misaki'nin içindeki yırtıcı hayvan, onun kaçmak için can attığını görebiliyordu. Ama sinir bozucu bir şekilde bunu yapmadı.

"Misaki, seni yalnız bırakamam," diye fısıldadı. "Onları uzak tutmakta bir işe yaramayacağımı biliyorum ama-"

Misaki dizlerine bakarak, "Sorun bu değil," dedi.

Misaki'nin dövüş geçmişini mutfak tahtalarının altında saklamasının belli nedenleri vardı: şiddet, iyi doğmuş bir hanımefendi için son derece uygunsuz bir hobiydi ve kocası denizaşırı ülkelerde geçirdiği zamanlardan söz edilmesini kesinlikle yasaklamıştı. Ama eğer edep ve itaat onu tahtaları çivilemeye ittiyse, daha güçlü bir şey onları yerinde tutmuştu, daha derin bir utanç duygusu.

Gerçek şu ki, saf kan ve büyük güce sahip bir erkek olsaydı bile, saygıdeğer bir Matsuda'nın birlikte olmak isteyeceği türden bir savaşçı olmazdı. Takayubi kılıç ustaları, rakipleriyle açık alanda yüz yüze karşılaşan ve ünlerini destekleyecek ham güce ve disipline sahip asil savaşçılardı. Misaki ise tam tersiydi: zayıf biriydi,

Kurbanlarına temiz bir dövüşün onurunu nadiren veren hilekâr pusu yırtıcısı. Çünkü temiz bir dövüşte kaybederdi.

Yaptığı şey gerçekten asil Koronu'ya yapılmış bir hakaretti. Onu gerçekte olduğu gibi tanıyan insanlar bunu affedebilmişti... yine de bunun affedilmesi gereken bir şey olduğundan emin değildi.

"Setsuko, yapmak üzere olduğum şeyi... seyretmezsen sevinirim."

"Korkmuyorum," diye yalan söyledi Setsuko, kapıların bir sonraki çarpışında bile

irkildi. "O kadar çok balığın bağırsaklarını deştim ki, fonyaka kanının çok farklı göründüğünü hayal bile edemiyorum."

"Sorun bu değil. *Beni* görmeni istemiyorum." Gerçekte olduğu gibi değil. Siradenyaa kanın tadına bakar bakmaz dönüşeceği kişiyi değil. Geçmişte birlikte savaştığı insanlar onu dizginlemiş, öldürme arzusunu tatmin etmesini engellemişti ama eğer öldürmesi *gerekiyorsa*...

"Anlamıyorum."

"Sen..." Misaki'nin sözleri boğazında düğümlendi ve yutkunmak zorunda kaldı. "Benim iyi bir insan olduğumu düşünüyorsun." Setsuko'nun ellerine dokundu. "O benim hayatımı kurtardı."

"Ne?"

"Bunu asla kabul etmedim çünkü gururlu ve aptalım-" ve zamanları tükeniyordu. Misaki gözlerini hızla kırıştırdı. Gözyaşları için zaman yoktu. "Sen beni kurtardın. İyiliğinin karşılığını vereceğim ama bana güvenmen ve *saklanman* gerekiyor."

Setsuko bir an tereddüt etti. Sonra başını salladı, Misaki'nin kolunu sıktı ve öne doğru eğildi. Alınları birbirine değdi, bir anlığına sessiz bir destekle birbirlerine bastırdılar. Sonra ikisi yollarını ayırdı; Setsuko mahzene doğru geri koşarken Misaki tehditle yüzleşmek için döndü. Bu aileye ait olmaya layık olmayabilirdi ama içindeki tüm zehri, kana susamışlığı ve el altından çevirdiği hileleri kullanarak ailesini koruyacaktı.

Misaki ön salona adımını attığında Fonya kapılara çarparak onları kırdı. Rakipleriyle yüz yüze karşılaşmaktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. İçindeki her içgüdü saklanıp pusu kurmasını söylüyordu ama askerleri Setsuko ve çocuklardan uzaklaştırması gerekiyordu ve bunu yapmak için de onların dikkatine ihtiyacı vardı.

Çift kapı patlayarak açıldı. Parçalanmış tahtalar yere düşerken, Misaki kendini sarı üniformalı dört adamla yüz yüze buldu - pek de yüz yüze sayılmazdı. Vücudu, kalçasındaki kılıcı gizlemek için hafifçe eğilmişti ve bu da ona ufak tefek bir ev kadını görüntüsü veriyordu. Kendi açısından, bu herhangi bir gölgeden daha iyi bir gizlilikti.

MAMORU

Dağ pas renginden kıızıla dönmüştü. Fonya bulutlarının sonuncusunun da gitmesiyle gökyüzü yeniden berraklaşmıştı ama parlayan günün parlak ışığı değildi. Bunun yerine gün batımı, zaten kanla ıslanmamış her kar koyuna dokunarak ceset dolu dağ yamacını kırmızıya boyadı.

Sarı ve siyah giysili ölümler arasında Mamoru iki tane gök mavisi - Mizumakiler - ve iki tane de açık gri - Yukino Sensei'nin kuzenleri - buldu. Takashi Amca iki adım ötede duruyordu, eskisinden çok daha bitkin görünüyordu ama hâlâ gülümsüyordu. O ve Tou- sama ayakta kalan tek dövüşçülerdi.

"Sen... sen hepsini öldürdün," diye mırıldandı Mamoru hayretle. "Tüm o seçkin askerleri."

Tou-sama, "Yukino ve Mizumaki yoldaşlarımız yenik düşmeden önce üzerlerine düşeni yaptılar," dedi. "Aileleri gurur duyabilir."

"Peki ya hızlı olan?" Mamoru sordu. "Ejderha katili mi?"

Takashi Amca bir kahkaha attı. "Demek 'ejderha katili' ha?" Gülümsemesinin ardında biraz kızgınlık vardı ama Mamoru, Yukino Sensei'yi teke tek dövüşte yenen ve her iki Matsuda kardeşi de alt eden bir dövüşçünün bu unvanı fazlasıyla hak ettiğini düşünüyordu. "Baban onunla ilgilendi," dedi Takashi Amca Tou-sama'ya minnettar bir gülümsemeyle.

"Neredeyse." Tou-sama sağ elinin parmaklarını büktü ve yüzünde mesafeli, hafif sinirli bir ifade belirdi. "O ölmedi."

"Gerçekten mi?" Takashi Amca dedi ki. "Doğrudan bir isabet gibi görünüyordu."

Tou-sama, "Nişan almam biraz hatalıydı," dedi. "Mızrak saplandı ama kalbini ıskaladı."

Takashi Amca umursamaz bir tavırla, "Yine de onu epey uzağa fırlatmış," dedi. "Yeterince sersemlemiş olduğu sürece, düşüş onu öldürmüş olacaktır."

Mamoru dağın çok aşağısında, batıdaki köyün yıkıntıları arasından tırmanarak onlara doğru gelen sarı giysili figürlerin hareketlerini seçebiliyordu.

"Gücünüzü toplamak için bu siiranuları alın," dedi Takashi Amca kardeşine ve yeğenine. "Savaş buradan sonra daha da zorlaşacak."

O anda, yakındaki kayaların üzerindeki bir hareket Mamoru'nun dikkatini çekti. İçgüdüsel olarak, o ve amcası silahlarına uzandılar, jiya yükseldi, ama Tou-sama bir elini kaldırdı.

"Bu bizimkilerden biri."

Kayaların üzerinde beliren figür kimono ve hakama giymişti. Elleri bambu bir uzun yayı kavramıştı.

"Katakouri Senpai!" Mamoru şaşkınlıkla söyledi.

Katakouri Hakuzora, kuzey geçidini korumaya giden okçuların en genciydi; Kumono Akademisi'nde Mamoru'dan bir yaş büyük, hafif, sessiz bir çocuktü.

"Neden çizgini terk ettin?" Takashi Amca talep etti.

"Başka satır yok, Matsuda-dono," dedi çocuk. Elleri yayının üzerinde titriyordu.

"Ne?"

"Bir tek ben..." sesi kesildi ve gözyaşları yıpranmış izlerden yüzüne doğru aktı. "Affet beni, Matsuda-dono. Geriye bir tek ben kaldım."

"Ne?"

"Siiranu'nun içinden geçtiler. Babam beni sana söylemem için gönderdi. Hat gitti."

"Ne demek istiyorsun, Senpai?" Mamoru'yu panik kapladı. "Yani köydeler mi?"

"Onları durdurmaya çalıştık-"

"Takeru," dedi Takashi Amca hemen. "Eve geri dön."

Tou-sama dondu kaldı, yüzünde alışılmadık bir tereddüt ifadesi belirdi. "Nii-sama-"

"Şimdi!" Takashi Amca emretti. "Setsuko ve diğerlerini korumalısın."

Tou-sama, "İlerleyen Ranganlılarla hâlâ uğraşmamız gerekiyor," dedi. "Ben kalıp onları burada tutmanıza yardım etmeliyim. Mamoru geri dönmeli."

"Ne kadar yetenekli olursa olsun, ailemizin kaderini on dört yaşındaki bir çocuk üzerine kumar oynayamayız. En güçlü savaşçı sensin, bu yüzden sen gideceksin. Ailemizin hayatta kalmasını sağla."

Mantık sağladı. Mamoru Tou-sama'nın mantığı reddettiğini ya da emirleri sorguladığını hiç görmemişti. Yine de itaat etmek için hiçbir hareket yapmadı. Gözleri Mamoru'ya kaydı, sonra tekrar kardeşine döndü.

"Nii-sama... lütfen."

"Ne?" Takashi Amca kardeşine vurmaya hazır görünerek tersledi. "Ben... o kadar güçlü değilim."

"Öylesin," Takashi Amca'nın sesi nedense cesaretlendirici olmaktan ziyade sert çıkmıştı. "Emirlerinizi aldınız."

Tou-sama'nın jiası sanki isyan ediyormuş gibi yükseldi. Mamoru rahatsız edici bir an için babasının amcasına saldırmak üzere olduğundan emin oldu - sonra Tou-sama'nın jiası kusursuz sakinliğine geri döndü. Görünmez bir gerilim vücudunu terk etti.

"Evet, Abi-sama," dedi duygusuzca, bakışları aşağıdaydı. Mamoru'ya "Çizgiyi koru" derken ona bakmadı bile.

"Evet, efendim," dedi Mamoru.

Tou-sama kardeşine ya da oğluna bir kez daha bakmadan döndü ve dağa tırmandı. Gidişini izleyecek zaman yoktu. Bir sonraki Rangan dalgası neredeyse tepelerindeydi.

Bu askerler çoğunlukla sarı giysiler giyiyordu ancak siyahlar içindeki bir figür bir çift kılıç sallayarak hücumla öncülük etti.

Mamoru dövüş pozisyonunu alırken, "Özür dilerim amca," dedi. "Sana herhangi bir gelişmiş saldırıda nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum ya da-"

"Buna gerek kalmayacak," dedi Takashi Amca, yaklaşmakta olan askerlere bakarak. "Sadece en soldaki dördünün icabına bakın. Gerisini bana bırakın."

"Evet, amca."

Katakouri Hakuzora da bir pozisyon almıştı. Çocuğun sadağı boş olmasına rağmen, buzdan bir ok oluşturdu ve onu ipe taktı.

"Zahmet etme Katakouri-kun," dedi Takashi Amca. "Matsuda-dono?"

"Bu savaş seni aşar. Dağa çıkın ve kadınlarla çocukları korumak için elinizden geleni yapın."

Tou-sama'nın aksine, genç Katakouri'nin iki kez söylemeye ihtiyacı yoktu. "Evet, Matsuda-dono." Eğildi ve dağa doğru koşmaya başladı.

Fonyakalu da onların peşindeydi.

Bu sefer Mamoru donup kalmadı. Hayat Yukino Sensei'den ayrıldığında içindeki bir şey sertleşmişti, sanki kılıç ustasının güçlü ve sakin nyama'sından bir parça ona geçmişti. Kılıcı çoktan kanın tadına bakmıştı. Artık bu hissi bildiği için hareketler daha kolay geliyordu. İlk fonyaka katanasını karnına sapladı ve iki parçaya bölündü. İkincisi akıllıca geri çekilerek Mamoru'nun kesme menziline çıktı ve

Saldırmak için kolunu geri çekti. Çok yavaştı. Mamoru boğazına bir buz mızrağı fırlattı.

Sonraki iki fonyaka aynı anda ona doğru hava basıncı patlamaları ateşledi. Bir saldırıdan sıyrıldı ama diğer saldırı onu tam göğsünden yakalayarak nefesini kesti. Tökezlediğinde, düşmanlarından biri avantajı değerlendirdi ve kılıcının kolunu yakalamak için atılarak onu demir bir kavramayla hareketsiz hale getirdi.

Akıllıca bir hareket, diye düşündü Mamoru pişmanlıkla. Güçlü olduğundan daha hızlıydı; yetişkin bir askerin pençesinden kurtulmak için mücadele edemezdi.

Fonyaka öldürücü darbeyi vurmak için kendi kılıcını geri çekti. Mamoru yetişkin bir theonite ile mücadele edebilecek fiziksel güce sahip olsa bile, kılıcın kolunu kurtarmaya ayıracak zamanı yoktu. Ama güçten yoksun olduğu şeyi hızıyla telafi edebilirdi.

Adam vuruşunu tamamlayamadan Mamoru suratına buz gibi bir yumruk indirdi. Yumruk daha çok dikkat dağıtmaktan başka bir işe yaramamıştı. Fonyaka'nın burnunu kırmadı ya da tutuşunun önemli ölçüde gevşemesine bile neden olmadı. Yaptığı şey Mamoru'ya çevresindeki su moleküllerini şekillendirmesi için bir an kazandırmak oldu.

Sol elinde toplanan su, sağ elindeki metal silahı yansıtacak bir silah oluşturdu. Ve Mamoru yukarı doğru kesti. Bu Fısıldayan Bıçak değildi. Mamoru bunu biliyordu. Buz çeliği kesecek kadar keskin değildi, ama insan kasını kesecek kadar keskin *olduğunu* doğruladığında vahşi bir gurur heyecanı hissetti. Fonyaka çılgılık attı, omzundan kan fişkirirken kendi kılıcını düşürdü. Can sıkıcı bir şekilde Mamoru'nun sağ kolunu tutmaktan vazgeçmedi.

Mamoru bir ayağını kaldırarak kanayan adamın karnına bir tekme savurdu ve onu geriye düşürdü. Fonyaka o kadar inatçıydı ki düşerken Mamoru'nun katanasını elinden söküp aldı. Ama önemli değildi. Mamoru'nun sağ eli içgüdüsel olarak sol eliyle yeni şekillendirdiği buz kılıcının kabzasında birleşti ve ileri atılarak adamın boğazını kesti.

Bir sonraki asker kılıcını çekmiş ona doğru gelirken Mamoru'nun gözleri karda bir adımdan daha az bir mesafede duran çelik katanasına kaydı. Onu geri almak için zamanı olabilirdi... ama burada, savaşın ortasında kendini çok güçlü hissediyordu. *Belki* de... Fonyaka'nın metal kılıcıyla buluşmak için buzdan kılıcını çevirdi ve çarpışma kollarına bir şok dalgası gönderdi.

İki bıçak da kırıldı.

Pek sayılmaz. Mamoru hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. *Yeterince iyi değil.* Tökezleyen fonyaka çeliğinin koptuğunu görünce o kadar şaşırdı ki Mamoru'nun buzu yeniden şekillenip göğsüne saplanmadan önce herhangi bir savunma yapamadı.

Mamoru emirleri yerine getirdikten sonra amcasına yardım etmek için döndü ama yardım edecek pek bir şey kalmamıştı. En az bir düzine sarı giysili asker Takashi Amca'nın ayaklarının dibinde ölü yatıyordu. Ayakta kalan tek fonyaka siyah giysili elitti ve o da daha fazla ayakta kalacak gibi görünmüyordu. Sol eli geniş ağızlı bir Rangan kılıcının kabzasına sıkıca sarılmıştı ama sağ kolu kemiğe kadar kesilmişti ve kan akıyordu. Takashi Amca onu tek bir vuruşta kesebilirdi.

Ancak Matsuda patriğinin bir adım öne çıkıp katanasını savurması epey çaba gerektirmiş gibiydi. Bunu yaptığında, vuruşu zayıftı. Yaralı fonyaka sol elindeki kılıçla engellemeyi başardı. Nagimaru Rangan kılıcına karşı çılgılık attı ve fonyakanın omzunu ısırdı. Ardından, Takashi Amca ilkel bir kükremeyle Namimaru'yu sol eliyle çevirdi ve küçük kılıcı askerin karnına sapladı.

Fonyaka hırlayarak ileri atılıp ölmek üzere olan bir theonite için şaşırtıcı bir güçle Takashi Amca'ya saldırırken hava kıvrandı. Çelik, Takashi Amca geri adım atmadan önce koluna çarptı, kendi kılıçlarını serbest bıraktı ve fonyakanın hayatını bir kan patlamasıyla sona erdirdi.

Takashi Amca'nın omzundaki yara sığıdı ama sendeleyerek geri çekilirken Mamoru hareketlerinin neden yavaş olduğunu anladı. Taze kanın sisi içinde Mamoru bunu hissetmemişti ama şimdi görebiliyordu: Takashi Amca'nın gövdesi boyunca, sol omzundan sağ kalçasına kadar uzanan derin bir yara vardı ve kan fişkırıyordu.

"Biliyorsun..." Takashi Amca, koyu mavi kimonosu kırmızının daha koyu bir tonuna dönüşürken bile sıkılmış dişlerinin arasından gülümsedi. "Başka bir çift silah kullanıcısıyla hiç dövüşmedim. Piç kurusu beni iyi benzetti, değil mi?"

"Amca!" Mamoru kendi kılıcındaki kanı aceleyle akıttı, silahını kınına soktu ve ileri doğru koştu. Tam amcasına ulaşmıştı ki kanlar içindeki adam sıraya girdi ve onun üzerine düştü.

Yeğeni onu yakaladığında Takashi Amca, "Ben iyiyim," diye itiraz etti ama bu doğru olamayacak kadar ağır bir şekilde Mamoru'nun omzuna yaslanmıştı.

Takashi Amca hâlâ sığ bir kâğıt kesiği hakkında saçma sapan şeyler mırıldanıyordu ama Mamoru bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Özür dilemek

Amcasının kimonosunun önünü çekerek açtı ve yaraya baskı uygulamak için çabaladı. Elleri kanın içinde kayarken ve kimonosunun kolları hızla kanla ıslanırken yüzünü buruşturdu. Sadece elleriyle akıntıyı durdurabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Mamoru yine annesinin sözünden çıkmak zorunda kalacağını fark etti.

Titrek bir nefes aldı.

"Kız gibi davranma Mamoru," diye alay etti Takashi Amca, sanki çok fazla sake içmiş gibi kelimeleri geveleyerek. "Sadece birazcık kan."

Kabul etmekten başka bir şey yapmak uygunsuz olurdu, bu yüzden Mamoru sadece başını salladı. "Elbette amca. Lütfen-lütfen kıpırdamayın."

Elinin bir hareketiyle Takashi Amca'sının göğsündeki fazla kanı çekti. *Çok fazla. Hem de çok fazla.* Ama şimdi bunu düşünemezdi. İki elini yaranın en derin yerine koyarak tüm dikkatini avuçlarına verdi.

"Ne yapıyorsun oğlum?"

Mamoru'nun cevap vermek için ayıracak dikkati yoktu. Daha önce hiç bu kadar çok kanı aynı anda bir araya getirmemişti. Konsantrasyonunun her zerresini tüketmişti. Takashi Amca bir an sessiz kaldı, Mamoru'nun jiya'sının göğsünden çıkan kanı katılaştırmak için mücadele ettiğini hissediyordu.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu sonunda şaşkınlıkla.

Mamoru elinden gelse cevap vermezdi. Kaa-chan'a asla cevap vermeyeceğine söz vermişti-

"Misaki," diye mırıldandı Takashi Amca, tek mantıklı sonuca kendisi varmıştı. Matsuda'lar ve Yukino'lar kan manipölasyonu ile hiç uğraşmamışlardı. Kaa-chan ona bunu öğretebilecek tek kişiydi. "Tuhaf küçük kadın, baldızım. Sanırım... Onu daha yakından tanımak isterdim."

Mamoru gözlerini sıkıca kapadı ve ellerinin altındaki kanı kontrol etmek için savaşıırken dünyanın geri kalanıyla birlikte amcasının mırıltılarını da duymazdan geldi. Bu, kendi hasarlı parmak eklemlerini ya da Chul-hee'nin bacaklarındaki kesikleri kabuk bağlamaya hiç benzemiyordu. Mamoru daha önce jiya'sına karşı bu kadar inatla savaşan, bedeni terk etmeye bu kadar hevesli bir kanla hiç karşılaşmamıştı. Fonyaka'nın kılıcı Takashi Amca'nın kalbine yakın büyük bir kan damarına isabet etmiş olmalıydı. Mamoru kan akışını durdurmaya çalışırken, amcasının tüm gücünün pompalandığı çekirdeğe karşı savaşıyordu ve bu kaçınılmaz olarak kaybedilen bir savaşı.

"Özür dilerim." Mamoru gözlerini açtı, oluşturmaya başardığı zayıf kabuğun asla tutmayacağını biliyordu. "Ben bunu yapamam. Ben güçlü değilim."

Yeterince. Özür dilerim."

Nagimaru yanlarındaki karın üzerine düştü ve Mamoru, Takashi Amca'nın elini başının üzerinde bulunca şaşırdı. "Yapabilirsin," diye mırıldandı sessizce. "Çok fazla endişeleniyorsun, Takeru-kun."

"Ben..." Mamoru, dağın çok aşağısında, çevresinde sarı bir şey hareket edince sözünü yarıda kesti. "Olamaz."

"Bize doğru gelen daha fazlası var, değil mi?" Takashi Amca'nın sesi sakindi.

"Evet, amca."

"Hmm," diye nefes verdi adam. "Kaç tane görüyorsun?" "Ben... Yirmi gibi görünüyor? Belki daha fazla."

Yukino Sensei ve Tou-sama gerçekten üstün duyulara sahip jijakalulardı. Onlar olmadan Mamoru ve yaralı amcası etraflarındaki dağın çoğunu göremezlerdi.

"Pekâlâ. Yirmiden fazla," dedi Mamoru grup yaklaşırken.

"Umarım öyledir." Takashi Amca Nagimaru'yu kaldırmak için eğildi ve göğsündeki yara kabuğunun zayıf bir yerinden bir parça kan fişkırdı. "Bu sefer senin için birkaç tane daha bırakmaya çalışacağım evlat. Yine de söz veremem."

Mamoru kılıcını kınından çıkardı ama daha amcasının yanında pozisyon alamadan dağdan tiz bir ses yankılandı. Çığlıklar. Mamoru ve amcası keskin bir şekilde yukarı baktılar. Bunlar savaş çığlıkları değildi, Mamoru dehşete düşerek fark etti. Bunlar dehşet çığlıklarıydı; kadın ve çocuk çığlıkları. Ses ana köyden gelemeyecek kadar yakındı ama...

"Demirciler!" Mamoru'nun nefesi kesildi.

Nasıl? Mamoru, Yukino Sensei'in cesedinin yanında donmuş halde otururken, o kargaşada birkaç Rangalı yanlarından geçip gitmiş miydi? Ya da kuzey geçidinden Numu köyüne geçip oradaki hatları yarmışlar mıydı? Bunun bir önemi yoktu. Demirciler tehlikedeydi.

"Git." Takashi Amca, kararan gökyüzüne karşı duman bulutlarının yükseldiği numu köyü yönünde başını salladı.

"Ama..." Mamoru dumandan hücum eden Ranganese'ye baktı. Asker dalgası bir siira içinde burada olacaktı. Tou-sama'nın desteği olmadan, Takashi Amca buz ejderhasını yapamazdı ve çok fazla kan kaybediyordu...

"Git ve demircileri koru." Takashi Amca dedi ki. "Bu aptalları senin için ayıklayacağım."

Onları inceltmek mi?

"Amca..."

"Hey!" Takashi Amca Mamoru'nun yüzünü kemiklerini kırarak şekilde kavradı ve Mamoru'nun ağzında bir acı sarsıntısı yarattı; az önce dişlerinden birinin kırıldığını keskin bir şekilde hatırlattı. "Benim için endişelenme. Bu senin görevin değil. Öte yandan o numuwu'lar senin koruman altında. Sana ihtiyaçları var!" Mamoru'yu yanından itti. "Git!"

"Emredersiniz efendim." Mamoru'nun bacakları itaatkâr bir şekilde harekete geçti ve koşmaya başladı. Bencil bir yanı, amcasına selam verecek ya da iyi dileklerde bulunacak zamanı olmadığı için memnundu. Eğer bir an daha oyalansaydı, havada konuşulmayan korkunç gerçeği kabul etmek zorunda kalacaktı:

Amcasını ölüme terk ediyordu.

BÖLÜM 15: KATILLER

Ranganlılar Matsuda yerleşkesinin kapısında duraksadılar ve Misaki'ye endişeli ile eğlenceli arasında değişen ifadelerle baktılar. Misaki bir erkek ya da daha heybetli bir kadın olsaydı şimdiye kadar çoktan saldırmış olurlardı ama karşılarında ufacık bir ev hanımının durduğunu görünce kafaları karışmış gibi geri çekildiler. Koridor dördünün omuz omuza durmasına izin vermeyecek kadar dardı. Birinin ilk hamleyi yapması gerekiyordu. Kurbanı bir adım öne çıktı ve bilmeden kaderini mühürledi.

Otuzlu yaşlarının sonlarında ya da kırklı yaşlarının başlarında, orta yaşlara yaklaşmış gibi görünüyordu ama hâlâ düşük rütbeli bir askerin renklerini taşıyordu. Terfi almadan bu kadar uzun süre geçirdiğine göre çok yetenekli ya da güçlü biri olmamalıydı. Yüzüne bir kez bakan Misaki onun içini, onu harekete geçiren iç mekanizmaları görebiliyordu. Bu adam güvensizdi, kendini güçlü hissetmek için kolay bir yol arıyordu, savunmasız bir ev kadınına sataşmak gibi.

Robin, kendisine karşı yapılmış olsa bile, bu tür bir zalimlikteki insanlığı görebilirdi. Bu adamı iyileştirmenin bir yolunu görürdü. Misaki sadece göz çukurları, bir boğaz, hassas bir kasık, seçebileceği yüzlerce saldırı noktası gördü.

Fonyaka yaklaşırken omuzlarını geriye çekmek yerine sinmişti. Bilgisiz bir balığın önüne yem atmak gibi. Gülümsedi.

- Kendini güçlü hissetmek için çok nadir bir fırsat yakalayan zayıf bir adamın gülümsemesi. Shirojima lehçesinde "Canımı yakma," diye inledi. Nasıl yapılacağını biliyordu

kelimeleri Rangan dilinde söylüyordu, ama neden onların dilini bildiğini belli ediyordu? Neden çok geç olmadan onu görmelerine izin versin?

"Lütfen, bana zarar verme." Onun cazibesine kapılan adam gözlerindeki açlıkla aralarındaki mesafeyi kapattı. Misaki adam neredeyse üzerine çıkana kadar bekledi ve sonra en basit saldırı noktasını seçti. Neden en iyi malzemesini bu salak için harcasın ki? O

kasıklarına bir tekme attı. Yüksek bir homurtuyla fonyaka iki büküm oldu.

Tekme hiçbir şekilde etkisiz hale getirici değildi ama parmak uçlarına buz toplamak için ihtiyaç duyduğu zamanı kazandırdı. Adam daha doğrulamadan boğazına yapışmıştı. Misaki'nin elleri o kadar hassastı ki, tutuşu kendi başına pek de tehlikeli sayılmazdı. Bu yüzden pençeleri için bu kadar çok zaman harcamış ve eğitim almıştı. Bu adamlar

ya da çocuklarını. Robin onu affedecekti. Buzdan beş çivi adamın boynunu derinlemesine deldi.

Gözleri şok içinde açıldı. Çığlık atacakmış gibi ağzını açtı ve dudaklarının arasından fişkırان kan çenesinden aşağı süzöldü. Misaki parmaklarını gidebildikleri kadar içeri kıvrarak elini kurtardı. Soluk borusu parmaklarının arasında parçalandı.

İşte böyle, o bir katildi.

Kalan adamlar yoldaşları düşerken alarm çığlıkları attılar ama Misaki onlara durumu değeriendirmeleri için zaman vermedi. Ceset yere düşmeden önce harekete geçmiş, çıplak ayaklarıyla en yakındaki askere doğru koşmaya başlamıştı. Hızını artırdı ve hedefinin yüzüne odaklanarak ifadesini okudu. Adam kandı. Ona saldıracak kadar aptal olduğunu düşünmüştü.

Kendinden emin görünerek kolunu geriye çekti ve bir avuç içi darbesi savurdu. Fonya patlaması elini terk etmeden hemen önce Misaki sağa saptı ve duvara doğru koşmaya başladı. Sonunda Misaki, bacaklarının onu eski manevrasının sonuna kadar taşıyacak güce sahip olup olmadığını asla öğrenemedi. Patlamanın yarattığı çevresel rüzgâr vücudunu iterek onu fonyakanın hemen arkasında ayaklarının üzerine çevirdi. Hatasını anlayan asker dönmeye başladı ama artık çok geçti. Siradenyaa kınından çıkmıştı. Tek bir darbe omuriliğini kopardı.

Misaki aynı dönüşle döndü ve bir sonraki askeri kesti. Yoldaşının sadece birkaç adım gerisinde olduğu için Gölge'nin Kızı gövdesini bacaklarından ayırmadan önce ne olduğunu muhtemelen görmemişti bile.

Bir tane daha kaldı.

Misaki hamlesini yaptı ama bu son asker *genç* bir adamdı -hızlıydı- ve geri adım atarak menzilden çıktı. İhtiyatlı gözler onun üzerinde gezindi, boyunu posunu, silahını, duruşunu ölçüp biçti. Buna izin veremezdi, bu yüzden bastırdı, siyah bıçağı onu duvara ve bir köşeye itmek için ikinci bir saldırıda parladı.

Sinir bozucu bir şekilde tekrar kaçtı, genkanın içinden geri geri geçerek kapıdan çıktı ve kendi kalitesiz kılıcını çekti. Akıllı çocuk. Misaki'nin saldırgan yanı onu takip etmek için yanıp tutuşuyordu ama kavgayı dışarıya, açık araziye taşımasına izin verirse ölü bir kadın olacağını biliyordu. Bu yüzden onun yerine sağa, en yakın yan koridora saptı ve her zamanki gibi gözden kayboldu.

Penceresiz koridor o kadar karanlıktı ki Livingston'ın ara sokaklarından biri olabilirdi ve öyle de kalacaktı. Misaki bir

buz bloğunu ışık düğmesinin üzerine koydu. Giderken tüm kapıları kaydırarak açtı ve kapı çerçevelerini buzla kapladı. Sonra kendini duvara yasladı, gölgelerin içinde eridi ve bekledi.

Asker temkinli adımlarla koridorda ilerledi. Eğer akıllıysa, ellerini açmış, havayı karıştıran nefesini algılamaya çalışarak dikkatle dinliyordu. Ama Misaki nefesini uzun süre tutabilirdi. Karanlığın bir fonyakayı ciddi bir dezavantaja soktuğu yer burasıydı: keskin işitme duyularına rağmen, fonyakalı bir kişinin ısı imzasını veya kan akışını algılayamaz, bu da onları yeterince gizli bir rakibe karşı kör yapar. Öte yandan Misaki, yaklaşan avının her santimini hissedebiliyordu; atardamarlar, kılcal damarlar, ilik ve omurilik sıvısından oluşan nabız gibi atan bir ağ.

Fonyaka onun bulunduğu yere yaklaşırken Misaki parmaklarını şıklattı ve kapılardan birinin üzerinde oluşturduğu buzı kullanarak kapıyı kapattı. Adam içgüdüsel olarak sese doğru döndü ve ona sırtını döndü.

Misaki gölgeden sıyrıldı ve bıçağı sapladı.

Siradenyaa hedefini vurduğunda bir çıtırtı duyuldu ve buna boğucu bir şaşkınlık homurtusu eşlik etti. Fonyaka'nın acı içinde uzun süre kalmasına gerek kalmadı. Karanlık Misaki'nin saldırılarına benzersiz bir kesinlik kazandırmıştı. Kıyafetlerin, derinin ve diğer görünür özelliklerin dikkat dağıtıcı etkisi olmadan, hedeflediği kişinin tam olarak iç kısmını vurabiliyordu. Daha küçük bir kılıcı durdurabilecek kemikler tarafından engellenmeyen Siradenyaa, doğrudan genç adamın kalbine saplanmıştı.

Misaki bıçağı askerin göğsünden kurtardı ve asker düşerken kanının yere aktığını hissetti. Bir an hareketsiz durdu ve hissi içine çekti. Birini kalbinden bıçaklamanın nasıl bir his olduğunu hep merak etmişti ama bu... bu hayal kırıklığıydı.

Nedense bir insanı öldürmenin zor olacağını düşünmüştü. Ama değildi. Tendonları kesmeye alışık olduğunuzda, elbette bir adamı ikiye bölmek kolaydı. Ana arterleri bıçaklamak için eğitim aldığınızda, elbette bütün bir organı delmek kolaydı. Siradenyaa gibi bir bıçakla, öldürmek öldürmemekten daha kolay olacaktı. Bunu anlaması gerekirdi ama aniden içine dolan boşluğu açıklayamıyordu.

Yaralamakla can almak arasındaki çizgi Robin ve Elleen için o kadar somut ve tartışılmaz bir şeydi ki. Yine de Misaki o çizgiyi en ufak bir dirençle karşılaşmadan geçmişti. Misaki

direniş olmasını *istemişti*. Kalbinin derinliklerinde, içinde Robin'den bir şeyler olmasını ummuştu.

Genç adamın kanı vücudundan yayılıp çıplak ayak parmaklarının arasına sızdı, artık olmayan bir hayatın ürkütücü sıcaklığıydı bu. Birinin oğluydu. Neden hiçbir şey hissedemiyordu? Bir anne, bir kadın, bir *insan* olarak nasıl olur da hiçbir şey hissetmezdi?

Boşta kalan eli istemeden beline dokunmak için kalktı. Nasıl yapabildi?

Koridordan gelen bir hareket Misaki'nin dikkatini çekti. Eli Shadow'un Kızını kavramak için karnından ayrılırken, boşluğu memnuniyetle karşıladı. Sıradaki kurbanlarıyla yüzleşmeye giderken korkuya yer bırakmıyordu. Üç sarı giysili fonyakalu ön koridorda karşısına çıktı.

Ve o an için Misaki olduğu şey için şükretti. Ne de olsa bir hanımefendi bir adamın bacaklarını altından kesip çılgılık atmak için açtığında ağzına bıçağı saplayamazdı. Bir anne genç bir kadının kafasını omuzlarından ayıramazdı. Bir insan, tek bir suçluluk duygusu duymadan parçalanmış cesetlerine dönüp bakamazdı.

Tanrılara şükürler olsun ki o bir canavardı.

Üçüncü asker bir fonya patlamasıyla Misaki'yi kolundan yakalamayı başardı ve Gölge'nin Kızı'nı elinden düşürdü. Livingston'dayken, silahsız kaldığında başvurabileceği hançerleri her zaman yanındaydı. "*Ama senin en büyük gizli silahın aslında bu ya da şu değil,*" demişti Koli ona, bıçakların her birini sırayla havaya kaldırarak. "*Onlar senin yaratıcılığın... ve vahşetin.*"

Saçındaki uzun iğnelerden birini kaparak son fonyakaya doğru fırladı. Adam bir avuç içi darbesi savurdu ama telgraf gibiydi. Kadın kaçtı ve saç tokasını adamın boynunun yan tarafına saplayarak saç süsünü ucundaki çiçekli bibloya kadar gömdü. Adam boğuldu, ağzından kan sıçradı ve boğazını tırmaladı. Gereğinden fazla acı çekmesini istemeyen Misaki, yoğunlaştırılmış jiya'nın bir parmak ucunu gözlerinden birine batırdı. Kan İğnesi beyninin derinliklerine saplandı ve onu anında öldürdü.

Adamın bedeni yere yığılırken bir nefes verdi. Adam seğirdi ve sonra hareketsiz yattı, boynundan ve gözünden Misaki'nin saç tokasının çiçeklerine kan akıyordu. Kotetsu Tamami'nin tüm eserleri gibi bu süsleme de bir başyapıtı; inciler ve pembe lake çiçeklerden oluşan hassas bir kompozisyondu.

Yaprakların arasından akan kan, onları kırmızıya boyamadan önce bir anlığına tüm detaylarının güzelliğini vurguluyordu.

Misaki'nin sıkıca tutturulmuş topuzundan kurtulan saçları ensesine yapıştı ve ne kadar terlediğini fark etti. Livingston'da yedi düşmanı etkisiz hale getirmek onun için bir ısınma hareketiydi. Şimdi ise sanki bir şehir boyunca koşmuş gibi nefes alıyordu.

Kaslarındaki yanmayı ve böğründe büyüyen dikişi görmezden gelmeye çalışarak Siradenyaa'yı almak için cesetlerin arasından ilerledi. Bıçağındaki kanı temizlerken gözlerini kırık dökük kapılardan ayırmıyordu ama başka asker görünmüyordu. Silahı kınına sokmak için Siradenyaa'nın tepesini sol eklemine dayamıştı ki, hava dağınık saçlarını karıştırarak durmasına neden oldu. Fonya. *Güçlü* fonya. Kapı aralığında bir çift üniformalı figür belirlediğinde iki elini de kılıcının kabzasına götürdü.

"Oh, *xuro*." Misaki'nin yüreği ağzına geldi. Bu askerler siyah giyiyordu.

MAMORU

Mamoru hayatında hiç olmadığı kadar hızlı koşuyordu. Karla kaplı kayalıklarda en kolay yolu seçecek zamanı yoktu, bu yüzden babasının yaptığını yaptı, koşarken kendine buzdan basamaklar yaptı. Demirci köyüne ulaşmak için acele ederken, neredeyse ayağı takılıyor ve yoluna çıkan bir cesedin üzerine düşüyordu.

Katakouri Hakuzora'ydı, karda ölmüştü.

Okçu eski köye dönerken çığlıkları duymuş ya da dumanı görmüş ve demirciye yardım etmek için yoldan sapmış olmalı. Yayı yanında parçalanmış bir şekilde yatıyordu, görmeyen gözleri sanki öldüğünde bir atış hazırlığındaymış gibi hafifçe kısılmıştı.

Yere çöküp yas tutacak zaman yoktu. Mamoru Yukino Sensei'in cesedi üzerinde yeterince yas tutmuştu. Büyük olasılıkla, fonyakalu numu köyüne girdiğinde Mamoru diz çökmüş bir çocuk gibi ağlıyordu. Kısa bir süreliğine tek dizinin üzerine çöken Mamoru, Katakouri'nin elini tuttu ve ait olduğu yere, yayının kabzasına sardı.

"Ruhuna Nyama, Senpai," diye mırıldandı ve tekrar ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Numu köyüne yaklaşırken Mamoru o gün ikinci kez derisinin soyulabileceğini hissetti - bu sefer rüzgârdan değil, sıcaktan. Demir ocaklarının uzaktan gelen sıcaklığına, küçük köye yaklaştıkça artan sığağı alışkındı, ama üzerinden geçen ateşle kurumuş hava dalgaları olması gerekenden çok daha sıcaktı.

Köye giden son sırtın üzerinden atladı ve onu yamaçtan aşağı geri düşürecekmiş gibi hissettiren yoğun bir ısı duvarına çarptı. Büyük duman sütunlarından bir şeylerin yanmakta olduğunu anlamıştı ama hiçbir şey onu şu anda önünde uzanan cehenneme hazırlayamazdı. Duman nefesini keserken ve sıcaklık tenindeki nemi emerken bir an için sadece şaşkın ve dehşet içinde durabildi. Kotetsu Kama ona her zaman "Ateş bir hayvan gibidir," derdi. "Eğer onu beslersen, onu yatıştırın ve ona özenle davranın, sizi ısırmasına gerek kalmaz."

Demirci ustasının ona ateş yaktırdığı ilk birkaç seferde Mamoru, jiya'sı ısıya tepki olarak sıçradığında kazara ateşi söndürmüştü.

"Sakin ol, Koro," diye tersledi Kotetsu, elini bir çift maşayla vurarak. "Bu bir kavga değil. Anlıyor musun?"

"Evet, Kama." Mamoru acıyan eklemlerini ovuşturdu, az önce ıslattığı çıranın nemini çekti ve yeniden başlamak için vurucu taşları aldı. Ama alev her kabardığında, Mamoru'nun jiya'sı refleks olarak ona karşı yükseldi, tıpkı bir havuza düşen taşın bıraktığı boşluğu doldurmak için geri akan su gibi.

"Neden korkuyorsun?" Kotetsu, Mamoru'nun dördüncü başarısız denemesinden sonra sordu.

"Ben-" diye itiraz etmeye başladı Mamoru. Bir koro için korkuyu itiraf etmek yakışıksızdı ama akıl hocasının yüzündeki bilmiş ifadeyle durdu. "Sadece... Cehennem ateşten yapılmıyor mu?"

"Sadece ateş değil. Cehennemde kaynayan denizler de var," diye belirtti Kotetsu. "Oh." Mamoru bunu hiç düşünmemişti. "Ben..."

"Dünyanın düzenini yanlış anlıyorsunuz. Nagi ve Nami'nin sakinleştirici etkisi olmadan cehennem ateştir. Onu dengeleyecek tanrıların gücü olmadan ateştir. Peki bizim jiya'mız nedir?"

"Tanrıların gücü," dedi Mamoru.

Kotetsu, "Siz koronilerin karşıtlar arasındaki ilişkileri çatışma terimleriyle çerçevelemeyi sevdiğinizi biliyorum," dedi ve parlayan sıcak metalden bir parça çekerek

kömürler. "Ateş suya karşı, ışık karanlığa karşı, gündüz geceye karşı, ama yaratmayı uman biri zıtlıkların birbirini dengelemek ve tamamlamak için var olduğunu anlamalıdır. Bu yüzden gelgit getiren ay kurutan güneşi takip eder, bu yüzden gündüz geceyi takip eder, bu yüzden erkekler kadınlarla evlenir. En büyük iki imparatorluğun ateşin gücü üzerine kurulu Yamma ve suyun gücü üzerine kurulu bizim Kaigen olmasının nedeninin de bu olduğuna inanıyorum. Bu ikisi bu alemde birbirlerini yok etmek için değil, jiya ve taya arasında bir denge yaratmak için varlar."

Kızgın metali suyla ıslatmak için durakladı. "Bu dengede, yaratılış vardır." Metalden çıkan buhar tıslayarak dağıldı ve bir gün Mamoru'nun kılıcının muhafazasını oluşturacak olan bükülmüş yılanları ortaya çıkardı. "Numu sanatlarından yararlanmaya çalışan bir savaşçı olarak bunu anlaman hayati önem taşıyor."

"Peki ya fonya?" Mamoru iki farklı metalden yapılmış ama birbirine sıkıca sarılmış yılanlara bakarak sordu. "Finawu, fonyakaluların tıpkı atalarımız gibi bu okyanustan doğduğunu söylüyor. Onlar da tanrılardan doğmuşlar."

Kotetsu düşünceli bir ses çıkardı. "İnanıyorum ki fonyakalu... sahip oldukları ilahiyat ne olursa olsun, asla olmaması gereken bir güç türüne dönüştü. Duna aleminde değil."

"Anlamıyorum."

"Rüzgâr hakkında bildiklerime dayanarak -ateşe, okyanuslara ve imparatorluklara yaptıklarına- fonya'nın kaosun gücü olduğunu söyleyebilirim. Farkında olsun ya da olmasın, rüzgârın gücünü kullanan herkes bir tür şeytandır."

Mamoru o zamanlar akıl hocasının mantığını anlamamıştı. Fonyakalu, su ve ateşin önemli bir parçası olan havayı kontrol ediyordu. Kotetsu Mamoru'ya ateşin uygun şekilde oksijenlenmesini sağlamak için körük kullanmayı öğretmişti. Jijakalu ve tajakalu da dahil olmak üzere yaşayan her insan hayatta kalmak için hava solurdu. Duna diyarındaki tüm yaşam için bu kadar hayati olan bir şeyin nasıl olup da Cehennem'in bir gücü olabileceğini hiç anlamamıştı.

Şimdi anlıyordu.

Fonyakalu buraya ulaşalı birkaç siiranudan fazla olmamıştı ama demirci köyü çoktan kül olmuştu. Demirhaneler paramparça olsa bile, arkasında rüzgâr olmadan ateş asla bu kadar hızlı yayılamaz ya da bu kadar şiddetli büyüyemezdi. Mamoru ateşi jiya ile evcilleştirilebilen bir hayvan olarak tanımıştı ama bu ateş kontrolsüzdü - patlayacak kadar beslenen, öfkeden kırbaçlanan ve bakıcılarının üzerine salınan bir hayvan.

Dünyanın düzenini altüst eden, Yamma'nın Namindugu kolonilerinin dengesini bozan, Kaigenese İmparatorluğu'nu ikiye bölen güç buydu... Bu kaosun gücüydü.

Mamoru midesini bulandıran bir hisle, Takashi Amca'nın numuwu'lara evlerinde kalmalarını emrettiğini hatırladı. Kaç tanesinin alevlerden kaçabildiğini ve bunlardan kaç tanesinin Rangan askerlerinden kurtulabildiğini merak etti.

Doğruca Kotetsus'un evine doğru koşmaya çalıştı ama en yakın yapıya yaklaştığı anda alevler aç iblisler gibi üzerine sıçradı, aynı anda hem derisini parçaladı hem de tek savunma aracını buharlaştırdı. İleriye doğru bastırarak jiyasını kaldırdı ve alevlerin arasından bir yol açmak için ateşe kar fırlattı. İşe yaramadı. Fırlattıklarının çoğu etkisiz bir tıslamayla buharlaştı. Matsuda Ejderhası'nın kendisi bile bu yaratıkla savaşırken çenesini zorlardı. Sıcaktan bunalan Mamoru'nun geri dönüp yangının en kötü kısmının etrafından dolaşmaktan başka çaresi yoktu.

Şu anda yapabileceği en iyi şey hayatta kalanları bulmak ve onları dışarı çıkarmaktı. Yangının daha az yoğun olduğu köyün bir kısmına doğru koşarken, bir ses dikkatini çekti. Ağlama. Hıçkırık bir kemik çatırtısıyla aniden kesildi. Yanan bir evin etrafında döndüğünde, yüzükoyun yatan bir kadının başında duran bir Rangan askeriyle karşılaştı. Kadının yüzü o kadar kanlıydı ki Mamoru'nun onu Kotetsu Kama'nın kuzenlerinden biri olan Kotetsu Saori olarak tanıması bir anını aldı. Kılıfların üzerindeki cila işini yapan oydu. Annesinin dikiş kutusunu tasarlamak için bir yıldan fazla zaman harcamış, her bir yanardöner çiçek yaprağı için acı çekmişti.

Fonyaka'nın botu boynundaydı. Mamoru'nun varlığından habersizmiş gibi görünerek ayağını tekrar vurmak için kaldırdı.

Mamoru hayatı boyunca bir mızrağı hiç bu kadar hızlı şekillendirip ateşlememişti. Su, düşünceleri daha bir saldırıya dönüşmeden, saf öfkeyle ileriye doğru fırladı. Fonyaka göğsüne saplanmadan önce başını kaldırmaya fırsat bulamadı. Buzlu mermi askerin sırtından fırladığında Mamoru çoktan ileri doğru koşmaya başlamıştı bile.

"Kotetsu-san!" Kadının yanında dizlerinin üzerine çöktü ve omzuna dokundu. "Kotetsu-san, beni duyabiliyor musun?" Ama damarlarındaki kan yavaşlamıştı. Nyama kıpırdamadı. O gitmişti.

Genç kızı bir bağ ötede yatıyordu, omurgası korkunç bir açıyla bükülmüş, kırılmıştı. Köyün ortasından geçen patikanın ilerisinde başka cesetler vardı - büyük ve küçük, kadın ve erkek. Kotetsu Saori'nin

En büyük kızı Kasumi, minik bir bedeninin yanında ölü yatıyordu. Yeni doğan oğlu. Bir *bebek*. Küçük Izumo'dan daha büyük değil.

Birkaç siiranu önce Mamoru, öğretmeninin hareketsiz parmaklarına ve parçalanmış kafatasına bakmaktan daha kötü bir şey olabileceğini düşünmemişti. Ama Yukino Sensei bir savaşçıydı. Savaşmak için yaşamıştı. Sizin karşınıza gurur ve amaçla çıkan bir koroyu öldürmek başka bir şeydi. Ama bir numu için savaşta ölmenin hiçbir anlamı yoktu. Burada yapılan şey düşünülemezdi. Affedilemezdi.

Mamoru'nun yanındaki fonyaka kan öksürerek yere yığıldı. Tam olarak ölmemişti. Öfke Mamoru'nun içine doldu ve kılıcını adamın açıkta kalan boğazına indirdi. Garip aç ve özensiz teknik, kılıcın fonyakanın omurgasına saplanmasına neden oldu. Mamoru bir hırıltıyla kılıcı çekip kurtardı ve ayağa kalktı.

Bir an için, kendi ayağını kaldırıp fonyakanın üzerine basmak, vücudunun topuğunun altında kırıldığını hissetmek için karşı konulmaz bir dürtü hissetti. Onu ezmek. Öldürdüğü kadınlar ve küçük çocuklar gibi paramparça olana kadar onu kırmak.

Ama bu köyde daha fazla numuwu vardı ve bir tanesi bile hâlâ nefes alıyorsa, Mamoru onları korumak zorundaydı. Yumruklarını sıkarak fonyaka'nın cesedinin üzerinden geçti ve hayatta kalanları aramaya devam etti. İlerlerken enkazın her parçasını taradı ama alevlerin cehennemi çırpınışları dışında hiçbir hareket bulamadı. Görünüşe göre burada bulunan Ranganese her neyse, kurbanlarının öldüğünden emin olduktan sonra yoluna devam etmişti. Kotetsu Saori'nin katili başıboş dolaşan biri olmalıydı.

Mamoru köyün yarısına geldiğinde kalın bir buz duvarıyla karşılaştı. Çoğunlukla erimişti ama alevleri köyün en doğusundaki evlerden uzak tutmayı başarmıştı. Mamoru elini sudan kayganlaşmış buzun üzerinde gezdirdi ve yanmış sinirlerinin rahatladığını hissetti. Bu buzdu tanıyor, altında yatan sağlam yapıyı biliyordu. Duvarın ucunu döndüğünde, nihayet molozların arasında bir insan hareketi buldu. Akıl hocasının is lekeli yüzünü tanıdığı anda yüzü rahatlamış bir gülümsemeye dönüştü.

"Kotetsu Kama!" Sesi çatladı. "Yaşıyorsun!"

Buzdan duvar yangınların Kotetsu'sun ahşap evine ulaşmasını engellemişti ama fonyakalu yapıyı yerle bir ederek bir moloz yığınınca dönüştürmüştü.

"Matsuda-dono." Mamoru ona doğru koşarken demirci başını kaldırdı. "Bana yardım etmek zorundasın!"

"Ne oldu?" Mamoru sordu.

"Oğlum." Kotetsu'nun genellikle sabit olan elleri titriyordu ve Mamoru enkazı tırmalamaktan ellerine kan bulaştığını fark etti. "Atsushi evin altında mahsur kaldı."

"Peki ya ailenin geri kalanı?" Mamoru sordu.

Kotetsu Kama yutkundu. "Onlar..." Mamoru, Kotetsu'nun sesini kontrol etmekte zorlandığını hiç duymamıştı. "Küçük olanlar sürünerek dışarı çıkmayı ve peşlerinden koşmayı başardılar..." Yutkundu. "Askerler gittikten sonra. Sanırım güvenli bir yere ulaştılar."

"Peki ya karın?" Mamoru sordu. "Annen?"

Kotetsu başını salladı. "Çok hızlı oldu. Sadece birkaç kişilerdi ama ocaklardan ateş çıkardılar. Sonra insanlar evlerden koşarak çıktıklarında onları öldürdüler. Kaa-san biliyordu. En başından beri içeride kalmamamızı söylemişti..." Bir elini gözlerine götürdü. Mamoru akıl hocasını hiç bu şekilde, bir koca ve oğul olarak, kendini kaybolmuş hissedebilecek biri olarak görmemişti.

"Kotetsu Kama." Mamoru kendi sesinin titremesini nasıl önlediğini bilmiyordu. "Buradan çıkmak zorundasın. Hala dağdan gelen Ranganese'ler var. Takashi Amca onları tutacağını söyledi ama ne kadar sürer bilmiyorum."

"Oğlumu almadan gitmeyeceğim."

Mamoru kendini başını sallayarak onaylamak isterken buldu. İçinden bir ses Kotetsu'nun gitmesini istemiyordu. Numu her zaman bir teselli ve rehberlik kaynağı olmuştu ama o bir demirciydi. Dağdan gelen tehdidi durdurmak ne onun gücündeydi ne de onun sorumluluğundaydı; bu Mamoru'nun sorumluluğundaydı.

"Oğlunu koruyacağım," diye söz verdi Mamoru. "Ama sana tehlikeden uzakta ihtiyacım var. Ben sadece bir savaşçıyım. İkinizi aynı anda koruyabilir miyim bilmiyorum."

Kotetsu, "Elbette tek başınıza değilsiniz," dedi.

"Yukinolar ve Mizumakilerin hepsi gitti. Babam kadınları ve çocukları korumak için ana köye geri gönderildi ve amcam..." Mamoru birdenbire nasıl bildiğini anlayamadı. "Amcam öldü," dedi usulca.

"Ne?" Kotetsu'nun yüzündeki şaşkın ifade Mamoru'ya demircinin bir zamanlar genç Takashi'nin demirhanede eğitilmesine yardım ettiğini hatırlattı. Çocukluktan beri arkadaşları. "O olamaz..."

Kotetsu'nun inkârına rağmen Mamoru biliyordu. Yine de nasıl olduğundan emin değildi. Belki de bu kesinlik, etrafındaki nyama'nın bilinçaltındaki farkındalığından geliyordu. Belki de Takashi Amca'nın ne kadar çok kan kaybettiğinin, ne kadar çok düşmanla yüzleştiğinin ve ne kadar uzun zaman geçtiğinin basit mantığıydı.

"Ranganese her an burada olabilir," dedi Kotetsu'ya yeni bir aciliyetle. "Onlar gelmeden gitmiş olman gerek. Ben Atsushi'nin icabına bakacağım. Git!"

"Ama-"

"Dediğimi yap!" Mamoru kendi sesindeki güce şaşırarak bağırdı.

Demirhanede Kotetsu'nun öğrencisiydi ama artık demirhaneler yoktu. Bu köy bir savaş alanına dönüşmüştü ve savaş alanında Koro'nun komutası hüküm sürüyordu.

Kotetsu bir an duraksadı, Mamoru'yu sanki ilk kez görüyormuş gibi süzdü. "Sen iyi bir korosun, Matsuda Mamoru." Başını eğerek kabul etti. "Oğlumu sana bırakıyorum."

Mamoru sessizce sorumluluğu kabul ederek başını salladı.

"Nyama sana, Matsuda-dono." Kotetsu dedi ve dağa doğru kaçtı.

Mamoru hemen ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve molozların altındaki karanlığa baktı.

"Atsushi-kun?" diye seslendi arkadaşına. Önce sesi titredi ama gülümseyerek bu titremeyi bastırdı. "Atsushi-kun?" sesi şimdi daha güçlüydü, daha cesaret vericiydi. "Beni duyabiliyor musun?"

Kelimeleri tam olarak çıkaramıyordu ama kırık tahta ve taşın altından boğuk bir yanıt geldi. Rüzgâr Kotetsu'nun buz duvarının diğer tarafındaki alevleri kamçılardı. Fonyakalu neredeyse onlara ulaşmıştı.

"Dayan, tamam mı? Seni oradan çıkaracağım. Önce biraz fonyakalu ile ilgilenmem gerek. Bekle biraz."

Mamoru kılıcını kavrayarak köyün kenarına, alevlerden uzağa, düşmanlarını jiya'sının donmuş gücüyle karşılayabileceği yere doğru koştu. Amcasının ona yardım etmek için hayatta kalacağına dair küçük bir umut varsa bile, güney geçidine bakan tepeye ulaştığında bu umut yok oldu.

Bir theonitin nyama'sının ölüm anında garip şeyler yapabildiğini hep duymuştu. Fonyakalu'yu öldürdüğünde havanın kasıldığını hissetmişti ama aşağıdaki korkunç manzara daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu.

Sanki Takashi Amca'nın tanrısal nyama'sının her damlası son bir meydan okumayla buza dönüşmüş gibiydi. Ortaya çıkan şekil bir katana ya da ejderha gibi tanınabilir bir şekil değildi. İlkel ve ham bir şeydi.

Hayattayken patlayıcı bir kişiliğe sahip olan Matsuda Takashi, ölürken bir patlamaya *dönüşmüş*, vücudundan her yöne donmuş dallar ve bıçaklar fırlamıştı; kanla kaplı kristal buz. Atlayamayacak kadar yavaş olan dikkatsiz fonyakalu'lar, onun ölmekte olan jiya'sının gücüyle kollarından, göğüslerinden ve karınlarından mızraklanmıştı. Bazıları ayaklarından havaya kaldırılmış, gün batımında kırmızıya çalan bir ceset ağacı oluşturmuştu.

Katliamdan kurtulanlar yamaçtan Mamoru'ya doğru ilerliyordu.

Mamoru yavaş bir nefesle kılıcını kaldırdı. Atsushi ve Kotetsu Kama arkasındaydı ve onları koruması için ona güveniyorlardı. Onların ötesinde, annesi ve babası ona güveniyordu. Bu dağın ötesinde, Shirojima adalarının balıkçıları, Yuwei ve Hakudao'nun çiftçileri ona güveniyordu. İmparatorluğu ona güveniyordu.

Düşmanlarını -bir, iki, üç, dört, beş fonyakalu- yamaçtan yukarı doğru uçarken yakaladı. Bu noktayı geçen askerlerden herhangi biri Kotetsu Kama'yı yolda öldürecekti. Atsushi'yi bulurlarsa onu da öldürecekler ve daha fazlasını öldürmek için ana köye doğru ilerleyeceklerdi. Ve bundan sonra, Takayubi'deki herkes öldükten sonra, bu askerler iç kısımlara doğru ilerleyecek ve yüzlerce kişiye daha aynı kaderi yaşatacaklardı.

Kaigen'in Kılıcı amacına hizmet etmediği sürece.

Ben de öyle yapacağım.

Bu düşünceyle birlikte Mamoru'nun uzuvları yeni bir enerjiyle hafiflemiş gibiydi. Yukino Sensei onun savaşmaya devam edebilmesi için canını vermişti ve Takashi Amca da bu işi kolaylaştırmak için son anlarını vermişti. Onların gücü uzuvlarındaydı ve kalbinden damarlarına pompalanıyordu. Artık kafa karıştırıcı belirsizlikler veya zor seçimler yoktu. Sadece Mamoru'nun kılıç tutabilecek yaşa geldiğinden beri yetiştirildiği ve eğitildiği şey vardı: dağdan aşağı düşmanlarına saldırmak ve öldürmek.

Öld

ürün

.

Öld

ürün

.

BÖLÜM 16: RUH

Misaki o gün ikinci kez kapısına dayanan Rangelıdan çekinmişti ama bu sefer korkusu rol değildi. Fiziksel olarak en iyi döneminde bile, Ranga'nın özel kuvvetlerinin bir üyesine savaşta meydan okumayı hayal bile edemezdi. Şimdi iki kişiyle karşı karşıyaydı.

Çiftin en uzun boylusu, yüzünün yarısında geçmişte savaşlardan sağ kurtulduğunun işareti olan şarapnel izleri olan kule gibi bir adamdı. Daha küçük olanı ise Misaki'nin Daybreak'teyken uğruna cinayet işleyeceği türden bacaklara sahip, uzun ve yapılı bir kadındı. İlk bakışta iki fonyakanın da silahı yoktu ama Misaki kadının kemerinde, her iki kalçasında birer tane olmak üzere bir çift tuhaf düz bıçak olduğunu fark etti. Hayır, bıçak değil, Misaki fark etti. Hayranları.

Misaki bir keresinde Ya-li'yle katlanabilir bir yelpazeyle dövüştüğü için dalga geçmişti ama ustalıkla kullanılan bir yelpazenin fonyayı nasıl güçlendirdiğini, menzilini ve gücünü iki katına çıkardığını gördükten sonra susmuştu. Bir jijaka için yelpaze, güzel mürekkep taşları ve kokulu kırtasiye malzemeleriyle birlikte kullanılacak bir aristokrat aksesuarıydı. Yetenekli bir fonyaka içinse güçlü bir saldırı ile yıkıcı bir saldırı arasındaki farktı.

Siyah giysili Ranganese öne çıktı ve Misaki geri adım attı. Sadece onlardan yayılan fonya ve hareketlerinin güçlü zarafetinden, onlarla savaşta yüzleşmenin bir seçenek olmadığını biliyordu. Yapabileceği tek şey onları ailesinin sığındığı mahzenden uzaklaştırmaya çalışmaktı.

Misaki dönerek en yakın yan koridora daldı. Dişi fonyaka peşinden fırladı ve endişe verici bir hızla ona yaklaştı. Lanet olsun şu bacaklara. Erkek fonyaka duvara çarparak Misaki'nin geri çekilmesini engelledi. Misaki tökezleyerek durdu, kalbi küt küt atıyordu, kendinden çok daha güçlü iki dövüşçünün arasında sıkışmıştı. Adam ona doğru tehditkâr bir adım atarken, kadın kemerindeki yelpazeleri çekti.

Hızlı düşünen Misaki, etrafındaki havadan çekebildiği kadar su çekti. Sanki ikiz buz kalkanları oluşturmaya hazırmış gibi sıvıyı her iki yanına kaldırdı, sanki jiya'nın gücüne yakın bir yere sahipmiş gibi

ona fırlatacaklardı. Dişı fonyaka alaycı bir kahkaha attı. Yelpazelerden biri açıldı ve çarptı.

Misaki savunmasını güçlendirmek yerine bıraktı. Su alçaldıkça o da alçaldı ve kendini yere bıraktı. Bir zamanlar tam bir soğuk algnılığına girebilirdi; şimdi sadece alçak bir çömelme kaslarını zorladı ve kalçasına yakıcı bir acı gönderdi, ancak onu etkili bir şekilde hava basıncının yörüngesinin altına koydu.

Erkek fonyaka muhtemelen açık bir dövüşte yoldaşının saldırısını savuşturabilirdi ama Misaki'nin suyu, çok geç olana kadar yelpaze kullanıcısını görmesini engellemiştı. Güçlendirilmiş fonya dalgası tüm gücüyle vücuduna çarparak onu en yakındaki duvara ve çarpma seslerine bakılırsa muhtemelen arkasındaki iki duvara da çarptı.

"*Aiya-!*" Dişı fonyaka telaşla bir nefes verdi.

Misaki'nin dürtüsü, düşmanının şaşkınlık ve sıkıntı anını aralarındaki mesafeyi kapatmak için kullanmaktı ama kalçasındaki bir acı bunun mümkün olmayacağını söyledi. Bunun yerine, kadının ayak bileklerine buzlu su dolu bir kırbaç savurdu.

Çok yavaştı. Fonyaka hafifçe ayağa kalktı ve saldırının yayının üzerinden sıçradı. Rüzgârla güçlendirilmiş zıplaması onu havada Misaki'ye doğru döndürdü. Uzun bacaklarından biri tavana doğru savruldu ve sonra bir çekiç gibi önce topuğunu yere indirdi.

Misaki'nin bu tür bir elastik çeviklikle sıçradığı günler geride kalmıştı; saldırıdan kaçınmak için kendini beceriksizce yana atmak zorunda kaldı. Balta tekmesi korkunç bir güçle indi, tahtaları parçaladı ve tüm evi salladı. Eğer kadının ayağı döşeme tahtalarını kırıp geçmeseydi, Misaki muhtemelen sonraki iki dinmanudan sağ çıkamayacaktı. Kadının bacağını tahtaların arasından çıkarması Misaki'ye hazır bir duruşa geçmesi için zaman kazandırdı. Buna rağmen, bir sonraki darbeden zar zor kurtulmayı başardı. Yelpaze kanatları koluna çarparak mavi kumaşı yırttı.

Fonyaka ıskaladığı saldırıyı savururken Misaki vücudunu yukarı doğru bir kesik haline getirerek kadının uzattığı kolunun altındaki brakiyal arteri hedefledi. Ancak kadın sıfırlamaya çalışmak yerine, ıskaladığı saldırının momentumuyla döndü. Vücudu, bıçak ona ulaşmadan önce döndü ve Misaki'nin hedefini ortadan kaldırdı.

Misaki'nin kesiğı elitin üniformasının arkasını ete değmeden sıyırdı ama Siradenyaa gibi küçük bir kılıcın güzelliğı de buydu: değıştirebiliyordu

bir neye yöneltti. Misaki'nin kesiğı ıskaladığı anda, kılıcını ters çevirerek rakibinin boynuna el üstü bir kesik attı.

Kadın dönüşünü tamamladığında, kapalı bir yelpaze Siradenyaa'nın yan tarafına çarparak onu rotasından çıkardı. Misaki Gölge'nin Kızı'nı kalçasına doğru çekerken, fonyaka da aynı şeyi kapalı yelpazeyle yaptı. Garip bir şekilde aynaya benzeyen bir anda, her iki kadın da bıçaklamak için arka ayakla fırladı.

Aptal kız, diye düşündü Misaki, genç rakibi karşısında neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Fonyaka'nın hızı ve gücü kendi tarafında olabilirdi ama bunun bir önemi yoktu; Siradenyaa'nın bıçaklama menzili bir yelpazeden çok daha uzundu, Rangalı kadının saldırısının önce inmesine imkân yoktu. Siradenyaa kurbanının göğsüne doğru ilerledi, siyah düğmeli üniformayı, göğsü geçip altında atan kalbi hedef aldı.

Ancak Misaki dövüşü bitirmek için acele ederken diğer yelpazeyi unutmuştu. Bıçağı hedefine ulaşmadan hemen önce yoluna çıkmıştı. Siradenyaa elbette ince metalin içinden geçmişti ama bıçağın yönü değişmiş, kadının kalbini ıskalayarak zararsız bir şekilde kolunu yırtmıştı.

Misaki kılıcını serbest bırakmak için hamle yaptı ama duruşunu ayarlayamadan yelpaze kapandı ve Zilazen cam bıçağını kıvrımlarına hapsetti. Kapalı yelpazeyi kavrayan kadın kılıcı Misaki'nin elinden çekip aldı ve iki silahı da savurdu.

Misaki silahsızlandırıldığını anladığı anda kılıcı bıraktı ve duruşunu değiştirerek Kan İğnesi'ne hazır parmaklarını kadının boynuna doğrulttu. Bu açıklığa rağmen hâlâ yeterince hızlı değildi. Fonyaka saldırının önünden eğildi ve Misaki'yi zahmetsizce bir eklem kilidine çekti.

Daha sert bir dövüşçüye karşı Misaki kaslarını gevşetip kurtulmaya çalışabilirdi ama bu kadın o kadar esnekti ki bir pitonun sarmallarından kaçmaya çalışabilirdi. Misaki bir kalp atışı içinde kendini ahşap zemine çarpmış, kolu acı içinde arkasından bükülmüş, dizi kürek kemiklerinin arasına girmiş halde buldu. On beş yıl önce olsa ayağının altındaki buzu bıçakla keser ve kadının suratına bir akrep tekmesi atardı ama denemeden de biliyordu ki artık omurgasında böyle bir hareketin işe yaramasını sağlayacak esneklik yoktu.

Kadın ağırlığını Misaki'nin koluna doğru vererek Misaki'nin boğazından acı dolu bir kükreme çıkmasına neden oldu.

Düşün, Misaki! Kolun kırılmadan önce düşün!

Bu fonyaka keskindi. Misaki'nin vücudunda ya da etrafındaki suda herhangi bir açık hareketi fark ederdi. Neyse ki Tsusano Kan İğnesi Misaki'nin cephaneliğindeki tek iğne değildi. İki parmağıyla, kendisinden ve fonyakadan bir adım ötede bir su molekülü şeridi çizdi: Takayubi'nin adamlarının çok sevdiği güçlü buz mızraklarının küçük bir versiyonu.

Çoğu dövüşçü bir iğneye karşı yasaklayıcı bir mızrağı tercih ederdi ama iğnelerin güzel yanı kumaşın, etin ya da havanın içinden fark edilmeden kayabilmeleri ve yönlendirmek için sadece küçük bir hareket gerektirmeleriydi. Misaki'nin su ipliği sert bir noktaya kadar donarken Ranganlı kadın hiçbir şey fark etmedi. Misaki'nin kolunu daha da sıktı. Acı artarken Misaki iki parmağını içe doğru çekerek buz iğnesini onlara doğru çekti.

Çılgılık korkunç olduğu kadar sevindiriciydi de; Misaki'ye saldırısının fonyakanın gözünde hedefini bulduğunu haber veriyordu. O yılan gibi kavrama serbest kaldığında, Misaki yuvarlanarak kurtuldu ve sendeleyerek ayağa kalktı.

Etkileyici bir şekilde, fonyaka da ayağa kalkmanın yolunu buldu, bir eli kanayan gözünün üzerindeydi. Acı çılgılığı öfkeye dönüşerek Misaki'ye doğru hamle yaptı. Kalan yelpaze ileri doğru fırladı ve kadının derinlik algısı bozulmamış olsaydı, Misaki bir sonraki kesme ve çılgılık nöbetinde parçalara ayrılacaktı. Hal böyle olunca, saldırılardan birkaçını ön kollarıyla savuşturmak zorunda kaldı, kolları parçalandı ve kanı yere sıçradı.

Kadın onu koridordan mutfığa doğru sürükledi ve Misaki avantaj hâlâ kendisindeyken buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Gözleri Setsuko'yla bıçakları sakladıkları yere kaydılar ama dolaba gitmeye çalışırken boynunu riske atmadan önce beyni bu düşüncüyü iptal etti. Bu kadını Zilazen cam kılıcıyla öldürememişti; küçük bir mutfak bıçağı ne işe yarayacaktı ki? Yaralı bile olsa bu kadın ondan çok daha hızlı hareket ediyordu; onu öldürmek için hareketsiz hale getirmesi gerekecekti. Misaki dayanma gücünün sonuna gelmişti, aşırı yorulmuş bacakları altında bükülmeye hazırdı, fonyaka'nın öfkesi ise dinma tarafından onu daha da güçlendiriyor gibi görünüyordu.

Çılgına dönmüş düşmanından tökezleyerek geri çekilen Misaki tezgâha yaslandı ve kendini doğrudan lavabonun önüne yerleştirmeye dikkat etti. Kadın vantilatörünü sallayarak bir fonya patlaması yarattı ve Misaki yana doğru dalarak hava basıncının lavaboya çarpmasına izin verdi. Su odanın içinde patladı, kırık musluktan yere döküldü ve havaya püskürdü.

Sprey onu sağlam gözünden yakalayınca fonyaka bir çığlık attı. Misaki kadının bir anlık körlüğünden faydalandı ve hamlesini yaptı. Titreyen kaslarına bir süpürme tekmesi ya da repertuarındaki daha gelişmiş yere serme hamlelerinden herhangi biri için güvenmeyerek tüm vücudunu öne doğru fırlattı. Uzun boylu dövüşçü o kadar iyi kaslanmıştı ki omzunu sert bir kayaya çarpmış gibi hissetti ama Misaki'nin momentumu onu ayaklarından kaldırmayı başardı.

Her iki kadın da altlarından yayılan ve yukarıdan yağan suyla yere çakıldı. Misaki kendisinden daha güçlü olan kadını ağırlığıyla sıkıştırmaya çalışmak yerine avuç içlerini kurbanının iki yanına koyarak yere indi ve bitkin düşmüş jiyasını harekete geçirdi. Fonyaka'nın iyi gözü açıldığında, yelpazesini sıkıca kavradı ve fonya intikam hırsıyla tekrar harekete geçti ama artık çok geçti. Dövüş sona ermişti.

Misaki'nin bir zamanlar duvarlara tırmanmak için kullandığı aynı yapışkan buz, rakibi hareketsiz hale getirmek için de mükemmeldi. Çoğu jihakalu, birinin vücudunu olduğu yerde dondurmak için hatırı sayılır miktarda su gerektirirken, Misaki'nin sadece ince bir tabakaya ihtiyacı vardı. Islak zemine çarptıkları anda, fonyakanın saçlarını, derisini ve üniformasını bir insanı gökdelenin kenarına yapıştıracak kadar güçlü bir buzla döşeme tahtalarına yapıştırmıştı.

Misaki, kadının çalışan gözlerinin ısırın soğuğu fark edip hareket edemediğini anladığında genişlemesini izledi. Yüzü bir hırıltıya dönüştü. Fonya Misaki'nin saçlarını ve kimonosunu savurdu ama rüzgâra yön verecek kol ve bacakları olmadığından, rüzgâr güçsüz bir palavradan başka bir şey değildi.

Misaki kadının sağ eline uzanarak yelpazeyi parmaklarından çekip aldı. Dağınık bir infaz aracı olabilirdi ama kasları ve jiya'sı o kadar bitkin düşmüştü ki bir buz mızrağı oluşturabilecek ya da ayağa kalkıp Siradenyaa'yı arayabilecek gücü olduğunu sanmıyordu. Yelpazeyi çevirerek açtı ve sol eliyle tabanı rahatça kavramaya çalıştı; sağ kolu o kadar sert bükülmüştü ki bir silahı tutabileceğine güvenmiyordu.

"Seni sümüklü Kaigenese deniz sümüklüböceği," diye tükürdü kadın, pek çok savaşçının yenilgide yaptığı gibi ırkçı hakaretlere başvurarak. İyi hakaretler de değildi bunlar. "Hile yaptın."

Öfkelenen Misaki kaşlarını çatarak fonyakaya baktı. Kadının anlayamayacağını bildiği Shirojima lehçesiyle, "Dört bebek doğurduktan sonra adil dövüşmeyi deniyorsun," diye soludu.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, bir düşünce duraklamasına ve fonyakaya bakmasına neden oldu. Misaki'den daha genç olduğu kesindi ama

Kendi çocuklarına sahip olmak için çok genç değildi. Mücadele etmeyi bırakmıştı. Onun yerine Misaki'nin altında yatıyordu, göğsünün inip kalkması dışında hareketsizdi. Çenesi kararlılıkla dikilmişti. Kendini ölüme hazırlayan bir kadının bakışıydı bu, her zaman ölümü bilen bir kadının bakışıydı.

-Neye bulaştığını.

Eğer çocukları varsa... o zaman başkalarının çocuklarını öldürmek için okyanus ötesine gitmemeliydi. Kendinden başka suçlayacağı kimse yoktu.

Misaki vurmak için yelpazeyi kaldırdı.

"Yanlış tutuyorsun."

Beklenmedik sözler Misaki'nin sadece bir dinma duraksamasına neden oldu. Bu bir hataydı.

O tereddüt anında kadın *hareket etti*. Sağ kolu buzdan kurtulup kolunu ve derisinin büyük bir kısmını geride bırakırken hayvani bir çığlık havayı kirletti. Misaki dehşet içinde kadının kendini ölüme değil, hayal edilebilecek en kötü acıya hazırladığını fark etti.

Acı içinde kükreyen fonyaka, Misaki'nin yüzünü demir bir kavrayışla yakaladı, parmakları kanla kayganlaşmıştı. Misaki başını geri çekmeye çalıştı ama genç kadın çok güçlüydü. Güçlü parmakları çenesini açmak için içeri girdi ve fonyaka Misaki'nin bedenini *değil*, içindeki havayı *çekti*.

Nefes Misaki'nin ciğerlerinden hızla çıkarak başını döndürdü ve keskin bir acı göğsüne bıçak gibi saplandı. Kendisine ne olduğunu anladığında paniğe kapıldı: *Lazou Linghun*, Ranganese buna Ruh Çekimi diyordu; Fısıldayan Kılıç kadar nadir ve Kan Kuklacılığı kadar korkulan bir soy tekniği. Başka bir theonite'in bedenindeki havayı vakumlamak muazzam miktarda güç gerektiriyordu ama yeterli eğitimle bunu yapabilen bazı soy üyeleri vardı. Ve acı dolu öfkesi içinde, güç bu kadın için bir sorun gibi görünmüyordu.

Misaki çekime karşı koymaya çalıştı, ciğerlerini derin bir nefesle genişletmeye çalıştı ama bunu yaptığı anda, kaburgalarını parçalayan acı neredeyse bayılmasına neden oluyordu. Dinmanu'da ciğerleri bomboş emilecek, buruşuk bir dokuya dönüşecekti. Daha güçlü olan theonite'in elini yüzünden çekmeyi başaramayınca, kanatlı yelpazeyi kadının boğazına geçirdi. Fonyaka'nın boynundan kan fışkırdı ve vücudu buzdan hapishanesine karşı sarsıldı.

Korkunç bir şekilde, ölüm sancıları sadece kavramasının *sıkılaşmasına*, tırnaklarının Misaki'nin yanaklarından kan çekmesine ve çekişin şiddetlenmesine neden oldu. Sanki

Fonyaka'nın ruhu yaşıyan dünyadan çıkarken Misaki'ye pençelerini geçirmiş ve onu da beraberinde sürüklemeye karar vermişti.

Ciğerleri çökmeye başlayan Misaki'nin göğsüne ve yanlarına acı yayıldı. Panikten gözü dönmüş bir halde tekrar saldırdı, yelpazeyi kadının boynuna o kadar derin sapladı ki omurgasına çarptı ve orada sıkıştı. Fonyaka'nın eli Misaki'nin yüzünün etrafında sertleşti, seğirdi... sonra nihayet, nihayet kaydı.

Dünya bulanıklaşırken Misaki *çok geç* olduğunu düşündü. *Çok geç*. Ağrıyan çenesi ardına kadar açıldı ama hava gelmedi. Sadece boğucu bir karanlık.

MAMORU

Mamoru beş fonyakalu'nun işini o kadar çabuk bitirdi ki gerçekmiş gibi gelmedi. Takashi Amca olmak böyle bir şey miydi, diye düşündü dönüp iki sarı giysili askeri aynı hamlede keserken. Eğer öyleyse - eğer bu kadar *iyi* hissettiriyorsa - o zaman amcasının savaşıırken öldüğü için mutlu olduğunu varsaydı.

Cesetler kara çarptı ve hareketsiz kaldı. Mamoru aralarında durdu, omuzları gerideydi, efor ve heyecan karışımı bir şekilde sert nefes alıyordu. Yamaçta ilerleyen başka fonyakalu olmadığını doğruladıktan sonra Kotetsus'ların evine koştu ve molozları kazmaya başladı. Jiya'sıyla uzanıp Atsushi'yi bulması uzun sürmedi.

"Mamo-Matsuda-dono!" Çocuğun sesi rahatlamayla kesildi.

Atsushi bir numu için jiya'sını her zaman hızlı kullanmıştı ve bu onun hayatını kurtarmıştı. Vücudundaki enkazı bir çift kalın buz sütunuyla desteklemişti. Onu tamamen üzerinden itecek gücü yoktu ama Mamoru'nun vardı.

"Atsushi-kun. Üç deyince, birlikte kaldıracacağız. Ichi... ni... *san!*" Birleştirdikleri jiya enkazı yukarı doğru itti ve Atsushi altından çıktı.

Mamoru elini tuttu ve onu güvenli bir yere çekti. Yükü tekrar aşağı indirmeden önce Mamoru kolunu son bir kez evin altına soktu, parmaklarını uzatarak canlı kan nabzını hissetti. Atsushi çöküşten kurtulduysa, belki bir başkası da kurtulmuştu. *Belki...* ama Mamoru'nun parmak uçlarında nabız atışı yoktu. Sadece yavaş, demir yüklü bir sızıntı geliyordu.

Bir cesetten çıkan kanı tanımak için. Gözlerini kapatarak kolunu geri çekti ve jiya'sını serbest bırakarak evden geriye kalanların yıkılmasına izin verdi.

Atsushi koluna yapışmış, titriyordu.

"Mamoru!" diye haykırdı küçük demirci, öfke ve histeri karışımı bir duyguyla resmiyeti unutarak. "Annem hala oranın altında! Büyükannem-"

"Beni dinle Atsushi-kun." Mamoru çocuğu omuzlarından sıkıca tuttu. "Annen-" Kelimeler boğazında düğümlendi. Söyleyemedi. Bu kelimeleri duymayı hayal bile edemiyordu, o yüzden başka kelimeler seçti. "Annenin tek istediği senin yaşaman." Ve bu daha da kötüydü çünkü hayal etmek zorunda değildi. Kendini Kaa-chan'ın ellerinden çektiğinde Kaa-chan'ın yüzündeki ifadeyi görmüş, parmaklarının onun olduğu yerde havayı kavrayışını izlemişti. "Tek istediği buydu. Büyükannen de öyle. Bunu biliyorsun."

Atsushi inkâr edercesine başını sallıyor, gözleri yaşlarla parlıyordu. Ve Mamoru, belki de aniden kendi gözlerinde de gözyaşı tehdidi hissettiğinden, bir kolunu Atsushi'ye doladı ve küçük demirciyi omzuna bastırdı.

"Annen için, Atsushi-kun. Dağa doğru git. Yapabilirsen babana yetiş. Yetişemezsen, sığınacak güvenli bir yer bul. Bu dağı Fonyakalu'dan daha iyi biliyorsun. Eğer saklanırsan..."

Mamoru'nun dikkatini bir şey çekti: Yukarıdaki kayalıklarda siyah bir parıltı -geçen bir kuş olamayacak kadar hızlıydı. Yüreği ağzına geldi.

"Koş, Atsushi-kun!" "Ne-

"

"Kaç!" Mamoru çocuğu yanından uzaklaştırdı.

Fonya çarptığında kendi bedenini zar zor geriye doğru savurmuştu. Hava basıncı dalgası, rüzgârdan çok gök gürültüsüne benzeyen bir sesle Atsushi'yle birlikte bulundukları kara çarptı.

Mamoru top gibi kıvrıldı ve yere düşerken yuvarlandı. Ayağa kalktığı anda, tabi karda kayarken, Atsushi hala saldırının gücüyle yuvarlanıyordu. Rüzgâr ikisini birbirinden birkaç fersah uzağa fırlatmıştı.

Seçkin fonyaka ikisinin arasına çömeldi, yırtık siyah kumaş tüyler gibi uçuşarak vücuduna yerleşti. Mamoru daha önce adamın yüzüne yakından bakmamıştı ama gözleri adamın vücudunda yavaşça gezinirken en büyük korkusunu doğruladı. Yukino Sensei'nin ilk vuruşuyla kesilmiş, özensizce tutturulmuş bir örgü vardı. Matsuda Ejderhası'nın dişlerinin adamın kıyafetlerini kesip içine girdiği ince kesikler vardı.

derisi. Sol omzunda Tou-sama'nın onu öldürmeyi amaçladığı ve başaramadığı kanayan bir yara vardı.

Ejderha katili tembel bir zarafetle ayakta durur pozisyona geldi.

Fonyaka'nın diğer tarafında, Mamoru'nun ulaşamayacağı ya da jiya'sının menzilinın çok ötesinde, Atsushi dizlerinin üzerinde debeleniyordu. On yaşındaki numu sarsılmış ve kafası karışmıştı. Kolay bir avdı. Çaresiz kalan Mamoru, ejderha katilinin gözlerinin sanki henüz kurbanını seçmemiş gibi şakacı bir kararsızlıkla kendisinden Atsushi'ye kayışını izledi. Yaraları onu zayıflattıysa bile duruşundan belli olmuyordu ve eğer hâlâ tam güçteyse Mamoru arkadaşını korumak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Atsushi ayağa kalkmaya çalışırken "Kaç Atsushi!" diye bağırdı. "Koş!"

Atsushi bir numu için hızlıydı. Tabii ki bu onu ses hızında hareket ediyor gibi görünen bu iblisten kurtaramazdı.

Koşarsam, diye düşündü Mamoru çılgınca, Atsushi ve ben zıt yönlere gidersek, belki fonyaka'nın beni takip etmesini sağlayabilirim.

Kaçmanın hayatına mal olacağını biliyordu. Sırtını üstün bir dövüşçüye dayayıp yaşamayı bekleyemezdin ama mesele bu değildi. Mamoru hızlıydı. Atsushi'ye güvenli bir yere gitmesi için yeterli zamanı kazandırabilirdi.

Sonra ejderha katiliyle ilk karşılaşmasını hatırladı, siyah giysili iblisin kendisini ve Yukino kuzenlerini nasıl ezip geçtiğini ve doğruca Yukino Sensei'e yöneldiğini hatırladı. Bu fonyaka da Takashi Amca gibiydi; iyi bir dövüş için diğer her şeyi gölgede bırakan bir açlığı vardı. Daha küçük yırtıcılar zayıf ve yaralılara yönelirken, bu güçlü olana yöneliyordu.

Atsushi ayağa kalkıp koşmaya başladığında farkına vardı. Etrafa saçılan geyiklerin harekete geçirdiği bir kaplan gibi, fonyaka da onun peşinden fırladı.

"Hayır!" Panik Mamoru'nun jiya'sına hız kazandırdı ve karları kaldırıp fonyaka'ya bir çift mızrak fırlattı. Ejderha katili yeterince etkilenmemiş olmalıydı çünkü Mamoru'nun saldırılarını ona doğru bir bakış bile atmadan savuşturdu ve Atsushi'nin peşinden bir adım daha attı.

"HAYIR!"

Bir düzine jijakalu'nun gücü Mamoru'nun uzuvlarını dolduruyor gibiydi. Buzdan duvar şimdiye kadar tek seferde oluşturduğu her şeyden daha büyüktü. Kardan bir gayzer gibi patladı ve ejderha katilinin üzerinde yükselerek onu izinde durdurdu.

Mamoru, fonyakanın gerçekten isterse duvarı kırabileceğinin ya da tepeden atlayabileceğinin farkındaydı. Bu basit bir güç gösterisiydi, adamın dikkatini Atsushi'den çekecek bir şeydi.

İşe yaradı.

Fonyaka sanki Mamoru'yu ilk kez görüyormuş gibi ona döndü. Sanki etkilenmiş mi yoksa sadece kızmış mı olduğuna karar verememiş gibi garip bir ifade takınmıştı.

"Onu takip etmeyi aklından bile geçirirsen, sırtını mızraklarla doldururum." Mamoru fonyakanın Shirojima lehçesini konuşmadığını biliyordu ama ses tonundaki tehditten emindi.

Ejderha katili, "*Ciddi misin?*" der gibi kaşlarını kaldırdı. *Kaçmak istemediğine emin misin?*

Ben kaçmak için yaratılmadım, diye düşündü Mamoru. "Yüzleş benimle, fonyaka." Gerçekçi olmak gerekirse, Mamoru bu adamın dengi değildi. Yukino Sensei, Tou-sama ve Takashi Amca'yı durdurmak için. Ama tam da bu yüzden kazanmak zorundaydı. Dağın yukarısında bu yarattığı durdurabilecek kimse yoktu. Yoluna devam etmesine izin verilirse düzinelerce -belki de yüzlerce- masum insan ölecekti.

Belki de onu öldüremem, diye düşündü Mamoru kılıcını çekerken. *Belki onu öldüremem ama bir şeyler yapabilirim. Onu ailemin işini bitirmekte zorlanmayacağı kadar kötü yaralayabilirim.*

"Hao." Fonyaka, *hadi şu işi bir an önce halledelim* dercesine boynunu büktü.

Mamoru dizlerini büktü, bu fonyakaluların tercih ettiği uzun menzilli saldırılardan birinin yolundan çekilmeye hazırды. Sonra bu özel fonyakunun kendisiyle Yukino Sensei arasındaki mesafeyi bir değil iki kez nasıl açıklıkla yuttuğunu hatırladı. Silahlarından birini Yukino Sensei'nin omzunda, diğerini de Matsuda Ejderhası'nın ağzında kaybetmeden önce, en iyi doğrudan fiziksel çatışmalarda işe yarayan bir çift hançer kullanıyordu. Nedeni ne olursa olsun, bu adam yakın dövüşmeyi tercih ediyordu. Ama bu daha uzun menzilli saldırılar *yapamayacağı* anlamına gelmiyordu. Mamoru her mesafeden gelecek bir saldırıya hazır olmalıydı.

Fonyaka ona doğru geldi, açık karın üzerinden o kadar hızlı ateş ediyordu ki ayakları yere değmiyor gibiydi. İnsandan çok ok gibiydi.

Mamoru'nun ilk içgüdüğü, duruşuna geri dönmek ve Tou-sama gibi vurmak için mükemmel yeri aramaktı. Yukino Sensei gibi dövüşü tek hamlede bitirmek. Ama Tou-sama ve Yukino Sensei bu adamı öldürmeyi çoktan başaramamıştı,

ve Mamoru onların dengi değildi. Mamoru'da, bu adamın Tou-sama'dan görmediği hiçbir hassasiyet ya da zeka, Yukino Sensei'den görmediği hiçbir hız ya da mükemmel teknik, Takashi Amca'dan görmediği hiçbir ham vahşet yoktu.

Kaa-chan'ın sesi ona *ileriye bakmasını* hatırlatarak paniğini bastırdı. *Önünde ne olduğuna odaklan.*

Mamoru nefes verdi ve Yukino Sensei'nin sesi onunkine katıldı. *Senin gibi, kendisine söylenenleri özümseyen ama aynı zamanda ötesini de düşünebilen bir öğrenci her şeyi yapabilir.*

Mamoru'nun tek şansı -eğer herhangi bir şansı varsa- o öğrenci olmak ve bu adama beklemediği bir şeyle vurmaktı.

Bu yüzden Mamoru, Fonyaka'yı beklemek için bir duruş belirlemek yerine, onu karşılamak için koştu.

Mamoru'nun karşılaştığı diğer seçkin askerlerin aksine, ejderha katilinin bir saldırı yapmak için ayaklarını uzatmasına gerek yoktu. Koşusunun ortasında bir avuç içi darbesi savurdu. Yıldırım hızındaki patlama Mamoru'nun ayaklarını yerden kesecek ya da kemiklerini parçalayacak kadar güçlü değildi ama vurduğu anda Mamoru amacını anladı -çok geç. Rüzgâr çoktan sağ koluna çarpmış, katanasını elinden havaya fırlatmıştı.

Kılıcını kaybetmek onu şaşırtmış olmalıydı ama herhangi bir şeyin onu yavaşlatmasına izin vermeyecek kadar büyük bir ivme kazanmıştı. O bir Matsuda'ydı. Kılıcı buzdan ya da metalden yapılmamıştı. Onun ruhuydu. Kendisiyle düşmanı arasındaki son mesafe de yok olurken sis ve kar ellerine hücum etti.

Fonyaka'nın bir sonraki avuç darbesi Mamoru'nun şimdiye kadar oluşturduğu en iyi doğaçlama buz kalkanına isabet etti. Kalkanın sertleşmiş dış tabakası paramparça olurken, altındaki kar yastığı darbeyi emdi ve Mamoru'nun kollarını koruyan en içteki buz tabakasına ulaşmadan önce avuç darbesinin gücünü köreltti. Teknikler birbirini iptal etti ve her iki dövüşçünün de uçmak yerine sadece birkaç adım geriye tökezlemesine neden oldu.

Yeniden ayağa kalkan Mamoru kalkanından geriye kalanları fonyakaya fırlattı. Siyah giysili adamın kalkanın iç katmanını bir kenara savurmak için harcadığı dinma içinde Mamoru ellerini kaldırdı ve jiya'sını dış katmanın hâlâ havada duran parçalarına kilitledi. Buz planlı dikişler boyunca kırılmış ve keskin kenarlı parçalar oluşturmuştu.

Bakalım bundan nasıl kurtulacaksınız, diye düşündü Mamoru ve ellerini içeri doğru çekerek yüzlerce keskin parçanın fonyakaya doğru hızla ilerlemesini sağladı. Hatta

En çevik dövüşçü bile bu kadar yoğun bir mermi yağmurundan kaçamazdı.

Yaklaşan buzun parıltısı karşısında fonyaka kısa bir şaşkınlık sesi çıkardı. Sonra da döndü. *Lanet olsun!* Mamoru bunu yapabildiğini unutmuştu! Dönme hareketi fonyakanın etrafında koruyucu bir kasırğa yarattı. Kasırğa bir koza gibi etrafını sararak Mamoru'nun yüzlerce küçük mermisini yakaladı ve uzağa fırlattı. Buz parçalarının bazıları geniş bir alana uçtu. Ancak çoğu, kendi jiya'sı ve düşmanının fonya'sının ölümcül bir kombinasyonuyla Mamoru'ya doğru fırladı.

Kendi mermilerinin isabet etmesini önlemek için jiyasıyla keskin bir şekilde dışarı doğru itmek zorunda kaldı. Refleksleri onu ölümcül yaralanmalardan kurtarsa da buzun bir kısmı omuzlarına ve kalçalarına isabet etti. Rakibi ona acı çekmesi için zaman bırakmadı.

Fonyaka'nın dönen ayakları hızlı olduğu kadar inceydi de. Mamoru hareketi sadece gözleriyle algılayamazdı ama o anda etrafındaki suya o kadar uyum sağlamıştı ki askerin botlarının altındaki karda meydana gelen kaymayı hissetti. Dönen tekmenin geleceğini bilse ve bunu daha önce görmüş olsa bile, Mamoru bundan kaçınmak için zamanında çömelmeyi zar zor başardı. Tekme başının üzerinden vınlayarak geçip onu tamamen iskalayınca rahat bir nefes aldı. Hesaba katmadığı şey ise ikinci tekme idi.

Siyah botun kafasına doğru geldiğini kaçmak için çok geç fark etti. Tek yapabildiği başını korumak için kolunu kaldırmak oldu. Yuvarlak yumruk ön koluna çarptı, o da yüzüne çarparak onu yana savurdu. Baş tam güçte bir tekme yemiş gibi zangırdadı ve *kolu -kolunda* bir şeyin kırıldığından oldukça emindi. Ama garip bir şekilde acı mıyordu. Dövüşçü çılgınlığıyla dolup taşıdığı için acı hissetmeyi çoktan geçmişti. Darbeden gülümseyerek kurtuldu, yumrukları havadaydı, parmak eklemlerinde buz keskinleşiyordu.

Dövüşçünün yüksekte olması ona hız kazandırmış olmalı çünkü fonyakanın boynuna yönelttiği yılan gibi el tekniğini savuşturmayı başardı. Bir eliyle fonyakanın yüzüne bir yumruk savururken, diğer elini adamın yaralı omzunu hedef almak için kullandı. Eğer Tou-sama onun için hasarın yarısını zaten yapmış olsaydı, belki- Ejderha katili bunun farkındaydı. Zayıf darbenin yanağına çarpmasına izin vererek çalımdan kaçmaya zahmet etmedi ve Mamoru'nun omzuna nişan aldığı daha güçlü yumruğu savuşturdu.

Fonyaka'nın geri kaydığını hisseden Mamoru, adamın siyah üniformasını bir avuç yakaladı. Ejderha katilinin yakın mesafeden çıkmasına izin veremezdi. O vardı

Bu adamın en uygun vuruş mesafesinden ne tür bir saldırı yapabileceğini görmüştü ve başka bir saldırı hazırlamasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Mamoru adamı ileri doğru çekti.

Ejderha katili buna aldırış etmedi ve bir yumruk atmak için kolunu geri çekti - böylesine yetenekli bir dövüşçü için garip bir şekilde telgraf gibi bir hareketti bu. Mamoru engellemek için sağ elini kaldırdı ama bir şekilde - anlaşılabilir bir şekilde- fonyaka'nın yumruğu *içinden* geçti.

Darbe Mamoru'nun karnına isabet etti ve dünya aniden durdu.

Ejderha katilinin ağzının kenarında bir gülümseme belirirken karnında donuk bir zonklama hissediyordu.

Kırık Kaigengua dilinde, "*Yakaladım seni,*" dedi.

Mamoru bir an için iblisin ağzından çıkan kelimeleri -*anladığı* kelimeler- duyunca o kadar şaşırdı ki tek yapabildiği göz kırpmak oldu.

Sonra kanın hakamasının içine işlediğini hissetti ve az önce yediği saldırının aslında bir yumruk olmadığını anladı. Yere baktığında şok yerini dehşete bıraktı.

Kılıçlı elinin başparmağı ve ilk iki parmağı yoktu, ikinci boğumlarından kesilmişti. Kaburgalarının altında uzun, parlak ve garip bir şekilde tanıdık bir bıçak vardı. Mamoru, gözleri deniz mavisi sargılara ve yılan sarmallarına takılana kadar silahın nereden geldiğini anlayamadı. Bu *onun* kılıcıydı. Ejderha katili onu aşağı inerken yakalamıştı.

Mamoru'nun zihni kekeleydi; kafa karışıklığı, inkâr ve hayıflanmış huşu, kırılan bir nehirdeki buz kütleleri gibi birbirine çarpıyordu. Kendi kılıcı... Bu, fonyaka'nın tüm bu darbe alışverişini planladığı anlamına mı geliyordu? Silahı Mamoru'nun elinden aldığı andan itibaren mi? Gerçekten o kadar iyi miydi? Eğer öyleyse, Mamoru'nun hiç şansı yoktu. Sonra tekrar, belki de yara görüldüğü kadar derin değildi. Belki hala savaşabilirdi. Hala-

Ejderha katili bıçağı çekip çıkardı ve Mamoru kendi iç organlarının vücudundan dökülüşünü izledi. Gerçeklik, kışın son buzlarını kıran nehir suları gibi onu ele geçirdi. *Öldüğümü* ürpertici bir netlikle fark etti.

Ben öldüm.

BÖLÜM 17: SON

"Misaki?" dedi yukarıdan bir ses. Neden göğsü bıçaklarla doluydu? Tanrım, çok acıyordu! "Misaki!"

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve aslında gövdesine gömülü birkaç bıçak olmadığını görünce şaşırdı. Tek parça halindeydi, tek kanama ön kollarındaki sivri kesiklerdi. Setsuko gözlerinde yaşlarla ona bakıyordu.

"Misaki! Oh, Nami'ye şükürler olsun iyisin!" Misaki tepki veremeden, diğer kadın onu kaburgalarına yeni acı dalgaları gönderen ezici bir kucaklamayla sarmıştı. Ve Misaki hatırladı: Yelpaze bıçaklarının parıltısı, derisiz bir kol, *Lazou Linghun*'un ciğerlerindeki nefesi emmesi.

Ne yapıyorsun? Misaki söylemeye çalıştı. *Geri çekilin! Geri dön ve saklan!*

Ama ağzını açtığı anda, sadece hırıltılı bir inilti çıktı.

Setsuko onun sırtını ovarak, "Yosh, yosh," diye yatıştırdı. "İyi olacaksın."

"Nasıl..." Misaki fısıldadı ve gözlerinin acıyla sulandığını hissetti. Tek bir ses çıkarmak nasıl bu kadar acı verebilirdi? "Ne kadar... uzun...?"

"Ne zamandır baygındın?" Setsuko söyledi. "Sadece birkaç dinmanu, sanırım. Korkunç çığlıklar duydum ve mahzende kalmamı söylediğini biliyorum ama... Özür dilerim. Özür dilerim," diye geveledi, "Ama iyi olduğundan emin olmalıydım. Odaya girdiğimde bayılmıştın. Ve burada çok fazla kan var! Kimin olduğunu bilmiyordum ve ölmüş olabileceğini düşündüm, Misaki! Ne oldu?"

Misaki sessizce başını salladı. Setsuko'nun bilmemesi gerekiyordu. Bunların hiçbirini bilmemesi gerekiyordu.

"Yani, buradaki kız..." Setsuko, yelpaze kullanan fonyakanın kısmen kafası kesilmiş, kısmen derisi yüzülmüş halini başıyla işaret etti. "Onu sen mi öldürdün?"

Acıya karşı gözlerini sıkarak kapatan Misaki başını salladı.

"Peki ya koridorlardaki o adamlar? Onlar da mı sendin?" Setsuko cevabı bilmekten neredeyse korkuyormuş gibi yavaşça konuştu. Ama yalan söylemeye çalışmanın bir anlamı yoktu, o yüzden tekrar başını salladı.

"Büyük Nami, Misaki!"

Misaki, Setsuko'nun yüzündeki dehşet ifadesini görmek istemediği için gözlerini kapalı tuttu. Acı içinde baldızının geri çekilmesini, kendisini itmesini bekledi. Bunun yerine Setsuko ona daha sıkı sarıldı.

"Burada olmana çok sevindim!" Setsuko'nun sesi bir hıçkırığa dönüştü. "Biz ne yapardık? Sensiz ne yapardık?"

İşte o zaman Misaki bunu hissetti: Yakınlarda hâlâ yaşayan bir fonyaka olduğuna dair belli belirsiz bir his. Setsuko'nun omuzlarını kavradı ve dişlerini sıkarak kelimeler oluşturmaya çalıştı.

"Geri... dön..." sonunda başardı. Setsuko burada güvende değildi.

Misaki'nin hissi kesinleşirken Setsuko, "Özür dilerim," dedi. Yan odada bir yerde, bir fonyaka saldırı için hazırlanıyordu. "Saklanmamı söylediğini biliyorum ama çığlıkları duyduğumda yapamadım.

."

"Geri çekil!" Misaki vücudunda kalan tüm güçle Setsuko'yu itti - tam o sırada komşu duvar patladı.

Rüzgâr Misaki'yi tahtanın üzerinde yuvarlanmaya gönderdi. Ellerini başının üzerine koyarak, itişinin Setsuko'yu kollarını ısırarak ve etrafındaki zemine çarpan enkazın menziline çıkarmaya yeteceğini umdu.

Ayağa kalk! Şokun ve darbenin uyuşukluğu uzuvlarına yayılırken bile zihni çığlık atıyordu. *Ayağa kalk ve savaş!*

Vücudu bunu yapamazdı. Her şey çok acıyordu.

Tek istediği uzanmak ve bu yeni saldırganın onu öldürmesine izin vermektir. Bitmesine izin vermek. Ama dengede olan tek şey kendi hayatı değildi. Setsuko orada olduğu için -belki *de sadece* Setsuko orada olduğu için- ellerini yere koydu ve ayağa kalkmaya çalıştı. Ayağa kalkmayı asla başaramadı.

Onun yerine, bir el gevşek saçlarını yakaladı ve onu yukarı doğru çekerek hasarlı ciğerlerinden bir çığlık kopardı. Bu yaralı fonyakaydı. Kafasından damlayan kan, Misaki'nin yelpaze kullanıcısının saldırısından onun gibi tam darbe almadığına sevinmesini sağladı. Darbe muhtemelen onu birkaç siiranu baygın bırakmıştı ama onu zayıflatmış gibi görünmüyordu. Kolunu zahmetsizce savurarak Misaki'yi mutfak bir ucundan diğerine fırlattı.

Mamoru ve Chul-hee'nin ders çalıştıkları masaya çarptı ve masanın üzerinde yuvarlanarak çay fincanlarını parçaladı ve parşömenleri etrafa saçtı. Masanın uzak tarafındaki tataminin üzerine yığıldığında, tüm vücudu oluşan morluklarla nabız gibi atıyor gibiydi. Kafa derisi acıyordu ve şimdi boynunda ciğerlerindeki rakip bir acı çığlığı vardı. Yıldızlarla savaşmak

masanın kenarını kavradı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama vücudu o kadar kötü titriyordu ki bunu yapamadı. Yıldızların arasından gözlerini kırıştırarak kendisine doğru yürüyen yaralı fonyakayı seçebildi.

"Kes şunu!" diye bağırdı bir ses ve Misaki döndüğünde Setsuko'nun mutfak bıçağını salladığını gördü. "Onu rahat bırakın!"

"Hayır!" Misaki'nin gözleri büyüdü, panik onu ayağa kaldırdı. "Setsuko, yapma!"

Çok geç kalmıştı. Setsuko çoktan askere doğru koşmuş, bıçağı saplamak için kaldırmıştı. Fonyaka'nın rahat ters vuruşu onu mutfağın arka kapısına doğru savurdu.

"Hayır!" Misaki çığlık attı. "Hayır! Hayır!" İleri atıldı - Setsuko'ya gitmek için mi? Adama saldırmak için mi? Çarpmanın etkisiyle zihni allak bullak olduğundan emin bile değildi ama fonyaka daha hızlı hareket etti.

Onu boğazından yakaladı ve tekrar yere çarptı. Bu noktada Misaki bu adamı öldürmenin bir fark yaratıp yaratmayacağını bile bilmiyordu. Evet, yaşayacaktı ama bir sonraki askerler eve girdiğinde onlarla savaşamayacak kadar güçsüz olacaktı. Vazgeçmek, adamın kendisini öldürmesine izin vermek istiyordu ama adam Setsuko'ya vurmuştu, yani ölecekti.

Adam üzerine çıkıp onu boğmak için iki elini boynuna doladığında direnmedi. Bunun yerine, jiyasını iki parmağına odakladı. Adam hatırı sayılır ağırlığını kadının nefes borusuna bastırırken, sol gözünden net bir atış yapabilecek kadar yaklaştı.

Kan İğnesi hazırды, elini geri çekti ve- Bir bıçak adamın boynuna saplandı.

Misaki başladı. İlk aklına gelen Setsuko'nun uyandığı ve yardımına koştuğı oldu. Ama gözleri Siradenyaa'nın cam ucundan kabzasına kaydığında, kabzayı tutanın Setsuko olmadığını gördü.

Hiroshi'ydi.

Beş yaşındaki çocuk hafif kılıcı iki eliyle tutacak kadar bile büyük değildi ama duruşu sağlam ve bakışları sabitti.

Misaki'nin yukarısında, fonyakanın yüzü buruş buruştu. Yaralıydı ama ölmemişti. Doğruldu ve saldırganıyla yüzleşmek için döndüğünde boynundaki kesikten acayip bir şekilde kan fışkırdı. Damlalar yüzüne ve göğsüne sıçrarken Hiroshi irkilmedi.

"Hiro-" Misaki başladı ama fonyaka bir ayağını göğsüne koyarak onu öyle bir yere çarptı ki başı döndü.

Misaki'yi hâlâ botuyla yerde tutan asker, Hiroshi'ye inanamayarak baktı. Neredeyse gücenmişti. Misaki'nin kalbi panikle çarptı ama Hiroshi'nin yüzünde ne korku ne de tereddüt vardı. Tekrar kesmeden önce silahı tutuşunu ayarlamak için duraklamadı bile, adamın kalçasından köprücük kemiğine kadar temiz bir kesik açtı.

Fonyaka garip bir ses çıkardı ve Hiroshi'yi yakalamak istercesine uzandı. Çizmeyi göğsünden iten Misaki oğlunu savunmak için ayağa fırladı. Ama adam sadece tökezledi ve yere düştü. Fonu bir an için yükseldi, bir inkar çığlığıyla odaya koştu, sonra hareketsiz kaldı.

Hiroshi onu öldürmüştü.

Misaki'yle yüzleşmek için döndüğünde boş yüzünden kan damlıyordu. "Artık güvendesin, Kaa-chan."

Misaki hıçkırıklara benzer bir sesle kılıcı elinden kaptı ve fırlatıp attı. Oğlunu omuzlarından tuttu -kaba bir şekilde, çok hızlı nefes alıyordu, neredeyse histerikti.

Bunu neden yaptın? Çılgılık atmak, onu sarsmak istedi. Bunu neden yaptın?

Ama Hiroshi sadece beş yaşındaydı. O sadece öğretmenleri, mesafeli babası ve canavar annesi tarafından kendisine öğretileni yapmıştı. Düşmanlarını öldürmek için canını vermeye hazır küçük bir çocuk yaratmışlardı. Gerçek bir Matsuda. Misaki'nin başı Hiroshi'nin minik omzuna düştü. Canavar parçalandı ve o sadece bir kadın, oğlunu hayal kırıklığına uğratan bir anne oldu.

"Hiroshi..." sesi kesildi. "Buraya gel."

Çocuğu kollarının arasına aldı, ona sıkıca sarıldı ve onu sevdi, elinden geldiğince çok sevdi ve bunun diğer her şeyi temizlemeye yeteceğini umdu.

Hiroshi, her zamanki gibi soğuktu.

MAMORU

Ejderha katili geri adım attı ve artık sahibinin kanıyla kıpkırmızı olan isimsiz kılıcı bir kenara fırlattı.

Mamoru sallandı.

Parmaklarının kütüklerinden donmuş zemine kan damlıyordu. Nyama'sını taşıyan sıvının ayrıldığını hissetmek garip bir duyguydu.

dağa doğru sızmaya başladı. Görüşü kaydı. Ama bitmiş olamazdı. Bitemezdi. Kendini hareket etmeye zorlayabilirse, itebilirse, her şey yoluna girecekti. Bir adım attı... ve bir adım daha... tek dizinin üzerine düştü. Parçalanmış eli kara çarptı-

Ve dünya odak noktasına geldi.

Acı keskindi ama küçüktü, bir şekilde önemsizdi. Birdenbire parmaklarını kaybetmiş gibi hissetmedi. Parmakları kar gibiydi. Okyanusa batmak ve tanrıların gücünü kavramak için dağdan aşağıya doğru uzanan nehirlerdi. Kan kaybetmiyordu. O dağdı. Hayatında ilk kez mükemmel, ezici bir bütünlük içindeydi.

Gülümsedi.

On yıl sonra, on beş yaşındaki Hiroshi, Fısıldayan Kılıç'ta ustalaşan en genç kılıç ustası olarak tanınacaktı. Dünyanın asla bilemeyeceği şey, onun en genç *ikinci* kişi olduğuydu.

Ranganese askeri kan kırmızısı buz parıltısını fark ettiğinde, kılıç çoktan vücudundan geçmişti. Kılıç saf Matsuda kılıcıydı -yarısı Takayubi karı, yarısı Mamoru'nun kendi kanı- ve ejderha katilini havadan farksızmış gibi kesip geçti.

Dağ yamacında tek başına duran bir Fısıldayan Kılıç, ölmekte olan güneşin son ışıklarını yakaladı. İlk ve tek kurbanı kara çarparken, gökyüzüne doğru bir kez parladı. Sonra işi biten kılıç sise gömüldü. Güneş denize battı.

Mamoru jiya'nın vücudundan çekildiğini hissetmedi, kendisinin düştüğünü hissetmedi. Tek bildiği, son kırmızı gökyüzünü terk ederken yanağının buzlu zemine karşı uyuştuguydu.

Başardım, diye düşündü ve vücudundan yayılan kan önemsiz görünüyordu. *Tou-sama, Kaa-chan, başardım!* Onlara söylemek için sabırsızlanıyordu!

Eğer bir parçası ailesini bir daha asla göremeyeceğini anlayacak kadar akli başındaysa bile bunu görmezden geldi. Az önce içini dolduran güç hatırlanamayacak kadar büyüktü. Tanrısallığa dokunmuş, onu ellerinde tutmuştu. Yaklaşan uçakların gürültüsünü ya da takviye kuvvetlerin geldiğini duyuran hoparlörleri duymadı.

O ve ejderha katili dövüşürken, ayakları çevredeki karı dünyanın başlangıcındaki tuzlu su gibi dalgalar halinde çalkalamıştı. Mamoru'nun parmaklarındaki kırmızı, diğer adamın vücudundan yavaşça sızan kanla karışmak üzere dalgaların arasından süzüldü. Kan kara dönüştü,

kan oldu, okyanus oldu... ve Mamoru gözlerini donmuş bir şekilde ejderha katilinin yüzüne bakarken buldu.

Korkutucu bir yüz değildi, hatta özellikle yabancı bir yüz bile değildi; soluk bir ten, siyah gözler ve Mamoru'nunkine çok benzeyen keskin yüz hatları. Farklı bir üniformayla, adam Kumono Akademisi'nde bir üst sınıf öğrencisi ya da genç bir öğretmen olabilirdi. İnsanlar her zaman Ranganlıların Kaigenlilerden farklı cinsten iblisler olduğunu söylerdi, ama kanları aynı renkte görünüyordu, şimdi hareketsiz durup birlikte akmasına izin veriyorlardı. Hepsi aynı okyanustan çıkmıştı, değil mi? Dünyanın başlangıcında?

Ejderha katili hiç acı çekmiş gibi görünmüyordu. Aksine, gözleri irileşmiş ve dudakları aralanmış bir halde belli belirsiz şaşırmış görünüyordu. Sadece bir insan. Yaşayan dünyanın sonunda Mamoru'yla birlikte. Vücudu ısınıp uyuşurken, Mamoru bu fonyakanın okyanusun ötesinde onu hatırlayacak birileri olup olmadığını merak etti; bir baba, bir anne, Kaigen'in Kılıcı'nda öldüğünü duyduğunda gurur duyacak biri.

BÖLÜM 18: BARINAK

Misaki çarpma sesiyle irkildi ve Hiroshi'ye daha sıkı sarıldı. Ama kapıda beliren genç fonyaka çoktan ölmüştü, omurgası boynuna dolanan tek bir soluk el tarafından kırılmıştı. Takeru çocuğun cansız bedenini bir kenara fırlatıp odaya girdiğinde buz gibi bir jiya dalgası onu sardı.

"Berbat durumdasınız," dedi selamlama amacıyla. "İkiniz de. Setsuko ve diğer çocuklar nerede?"

Misaki yan odayı işaret ederek, "S-Setsuko'nun bilinci yerinde değil," dedi. Jiya, baldızının kalbinin hâlâ attığını hemen teyit etmişti ama ne tür bir hasar almış olabileceğinden emin değildi. Oğlunu bırakmak istemediği için kendini bir türlü kımıldatamıyordu. "Izumo, Nagasa ve Ayumi mahzende saklanıyorlar."

"Peki, neden orada öylece oturuyorsun?" "Mamoru,"

diye başladı Misaki umutsuzca. "Nerede-"

Sonra bir kükreme dışarıdaki gökyüzünü yırttı. Başka bir kasırga mı?

Hayır. *Uçaklar. "Takayubi sakinleri," diye yükselen bir ses Kaigengua'da geceyi böldü.*

"Ulusal güvenlik adına, Majesteleri bölgeye bir hava saldırısı emri verdi. En yakın sığınağa ulaşmak için on siiranu hakkınız var."

Chul-hee başarmıştı! Takviye kuvvetler buradaydı.

"Majesteleri bölgeye hava saldırısı emri verdi," diye tekrarladı ses. "En yakın sığınağa ulaşmak için on siiranu süreniz var."

Takeru, sanki belediye başkanı ona birtakım evrak işlerini halletmesini söylemiş gibi, "Emirlerimizi aldık," dedi. "Hadi gidelim."

"Peki ya diğerleri?" Misaki sordu. "Kardeşin mi?" *Peki ya Mamoru?*

"Anonsu onlar da duyacak," dedi Takeru aynı ilgisiz ses tonuyla.

"Hızlılar. Bizimle barınakta buluşacaklar. Çocukların geri kalanını al."

Misaki başını sallayarak ayağa kalktı ve kilere doğru koştu. Kapıları açtığında, en küçük üç çocuk yiyecek depolarının arasında toplanmıştı. Ayumi yerde telaşla kıvranıyordu, hâlâ Setsuko'nun giydirdiği beze yarı sarılıydı.

omzundan çözülmüştü. Nagasa, Izumo kucağındayken barınağın arka tarafında kıvrılmış, elleri bebeğin kulaklarının üzerindeydi.

"Gel, Naga-kun," dedi küçük Ayumi'yi rahatlatmak için diz çökerek. "Bebeği bana getir."

Takayubi'de sadece bir tane sığınak vardı, o da belediye başkanının ofisinin bulunduğu dağın tepesindeydi ve oraya ulaşmak için sadece on siiranuları vardı.

"Naga-kun, çok üzgünüm." Her iki kolunda birer tane olmak üzere bebekleri kucağına almadan önce eliyle Nagasa'nın perçemlerini okşadı. "Koşmana ihtiyacım olacak. Kendi başına koşabilirsin, değil mi?"

"Evet, Kaa-chan," dedi Nagasa, uçaklar dışarıda alçalırken gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Misaki onun gerçekten anladığından ya da verdiği yanıtın otomatik olduğundan emin değildi ama sadece iki kolu vardı.

Nagasa ve bebeklerle birlikte mahzenden çıkarken, "Hiro-kun," dedi, "kardeşinin elini tut ve sakın bırakma. Ayakta kaldığından emin ol." "Peki, Kaa-chan." Hiroshi kana bulanmış elini Nagasa'nın elinin içine soktu ve sıkıca tutarak Misaki ön kapıya doğru ilerlerken onu peşinden sürükledi. Misaki onları evin arka koridorlarından geçirdi, mutfaktan ve katledilmiş cesetlerin çoğunun yattığı ana salondan uzak durdu. Nagasa'nın bunu bilmesine gerek yoktu.

Şuna bak.

Genkan'a adım attıklarında Takeru onları bekliyordu, Setsuko'nun gevşek formu sanki iri kadın hiç ağır değilmiş gibi bir omzuna asılmıştı.

"O-"

"İyi olacak," dedi Takeru. "Hadi gidelim."

Dışarıdaki alacakaranlık tam bir kaostu. Kadınlar çılglık atıyor ve diğerlerini bulmak için çabalıyordu. Çocuklar nereye kaçacaklarını bilemiyordu. Misaki endişeyle Rangan askerlerini aradı ama bulabildiklerinin hepsi çoktan ölmüştü, etraflarında yarattıkları kaosla dönerken karda hareketsiz yatıyorlardı.

"Köydeki tüm Ranganlıları öldürdün mü?" diye sordu.

"Ayakları kara değen herkesi," diye yanıtladı Takeru.

Tabii ki. Bir Matsuda'nın gücü dağın karından akıyordu. O karda dışarıda duran hiçbir asker Takeru'nun buzundan kaçamazdı. Ama bu, neredeyse kesinlikle gözden kaçırdığı askerler olduğu anlamına geliyordu, kadınları ve çocukları yok etmek için evlere girmiş olanlar.

Uçaklar karanlıkta kükreyerek dağın yamacına yaklaştı, çalkantılı ve kazıyıcı ses o kadar büyüktü ki birden fazla boyutta var oluyor gibiydi. Nagasa

Hiroshi onu çekerken gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde jetlere bakıyordu.

"Kuşlar mı?" diye sordu heyecanlı bir merakla, görünüşe göre etrafındaki yetişkinlerin kargaşasından habersizdi.

"Uçaklar," diye düzeltti Hiroshi. "İmparator pilotlarını gönderdi." "Neden?"

Hiroshi'nin cevabı basit ama doğrudu: "Öldürmek için."

"Siz ikiniz!" Takeru yakındaki iki Mizumaki kadına -anne ve kızı- seslendi. "Karım yaralandı. Çocuklarını sığınağa taşımasına yardım edin."

"Ne?" Kadınlar itaat etmek için harekete geçerken Misaki direnmeye başladı. "Sen neden bahsediyorsun? Ben-"

Mizumakis'e bakmadan, "Söylediği hiçbir şeyi dinlemeyin," dedi. "Beyin sarsıntısı geçiriyor."

"Ne...?" Misaki onun muhtemelen haklı olduğunu fark etti ama bunu anlayıp anlamadığını ya da sadece sözlerini görmezden gelmek için bir bahane olarak mı kullandığını söylemek zordu.

Kadınlar Izumo ve Ayumi'yi ondan alırken, bir figür yaklaştı - dikkat çekiciydi çünkü yanlış yönde ilerliyordu, sığınağa doğru değil dağdan aşağıya doğru.

Takeru onu ondan önce tanıdı.

"Kwang Chul-hee," dedi.

Kuzeyli çocuk hâlâ Takashi'nin ona verdiği wakizashi'yi kalçasına bağlı tutuyordu ama herhangi bir Ranganese ile karşılaşmış gibi görünmüyordu. Nefes nefese kalması dışında yara almamış görünüyordu.

"Matsuda-dono," diye nefes nefese kaldı. "Hepiniz iyi misiniz?"

"Biz iyiyiz," dedi Takeru. "Bu arada takviye kuvvetlerle iletişime geçmeniz iyi oldu. Size teşekkür ederiz."

Chul-hee, "Babam belediye başkanının ofisinden nüfus sayımı aldı ve sığınağa ulaşan insanları kontrol ediyor," dedi. "Ben hâlâ kayıp olan aileleri aramaya geldim." Giderek koyulaşan karanlıkta yüzünü aydınlatan info-com cihazına baktı ve ekrana dokundu. "Artık hepiniz yukarı çıktığınıza göre, ailenizi kontrol edebilirim... ama..." Tekrar küçük partilerine baktı. Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Annem nerede-"

"Başka kimi kaçıırıyoruz?" Takeru yokuşu tırmanıp sığınağa doğru ilerlerken sordu. "Savaşçılar dışında mı?"

Chul-hee, "Mizumaki ailesinin yarısından haber alınamıyor," dedi. "Katakourilerin biri hariç hepsi kayıp ve Yukino ailesinin tek bir üyesini bile gören yok."

"Ne?" Misaki olduğu yerde durdu. "Emin misin?"

"Üzgünüm," dedi Chul-hee. "Yukino Hyori'yi ya da oğlunu gören olmadı." "Hayır!" Misaki elini kalçasına götürdü ama parmakları dudaklarına değdi.

boş bir kılıfta. Siradenyaa'yı evde bırakmıştı. Silahsız bir halde, yalvarırcasına hâlâ Kyougetsu ile silahlanmış olan kocasına döndü. "Geri dönmek zorundayız! Onu bulmak zorundayız!"

"Kardeşim seni, Setsuko'yu ve çocukları güvenli bir yere götürmemi emretti.

Şimdi gel. Gitmemiz gerek." "O

bizim arkadaşımız. Nasıl-"

"Bunlar benim emirlerim," dedi, "ben de size sizinkileri verdim."

Misaki çenesini sıktı. "Evet, efendim." Sonra elini başına götürerek sallandı. "Üzgünüm, ben... Başım dönüyor. Kwang-san, kolunu alabilir miyim?"

"Elbette," dedi Chul-hee ve ona destek olmak için koştu.

Takeru onun gözlerinin Chul-hee'nin kalçasındaki wakizashi'ye kaydığını fark etmiş olmalıydı. Onu durdurmak için öne doğru adım attı. Fiziksel olarak onu alt edecek kadar hızlı olmadığını bilen Misaki döndü. Doğrudan silaha yönelmek yerine, vücudunu Chul-hee'nin vücuduna doğru çevirerek genç adamı kendisiyle kocası arasına soktu.

"Ne-bekle-ne?" Kuzeyli çocuk şaşkınlıkla kekeledi.

Takeru'nun eli kendi eli yerine Chul-hee'nin omzuna kapanınca Misaki wakizaşının sapını kavradı.

Sonra Chul-hee'nin bedenini iterek onu geriye, Takeru'ya doğru fırlattı ve kendini ileri doğru itti. Wakizashi kınından çıktı ve elinde silahıyla Yukino yerleşkesine doğru koşmaya başladı.

Takeru'nun onu takip edip etmediğini görmek için arkasına bakmadı.

Ya Setsuko'yu Chul-hee'ye bırakıp çocuğun onu güvenli bir şekilde sığınağa götürebileceğini umacaktı ya da baldızlarını taşıırken Misaki'yi takip etmeye çalışacaktı. Her iki durumda da Yukino yerleşkesi, oraya varmadan önce ona yetişemeyeceği kadar yakındı.

Evin önündeki çift kapı, Matsuda yerleşkesine giren aynı kör kuvvet fonya tarafından menteşelerinden kırılarak açılmıştı. Misaki girişten çok uzakta olmayan bir yerde, açık gri bir kimono giymiş küçük bir beden buldu. Ryota. Dört yaşındaki çocuk genkan basamağında yüzüstü yatıyordu.

Sırtından sızan kan Yukino'nun kar tanesi amblemini lekelemişti ama Misaki damarlarındaki kanın durduğunu hissedebiliyordu.

Tatlı küçük çocuk için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilerek gözlerini hızla kaçırıldı.

"Üzgünüm Ryota-kun," diye mırıldandı ve yoluna devam ederken onun parlak gözlü gülümsemesini ya da bulaşıcı kıkırdamasını düşünmemeye çalıştı. Hyori'yi bulmak zorundaydı. Misaki'nin Ranganlı askerde gördüğü ilk şey sırtıydı. Hyori'nin üstüne çıkmış, onu kucaklamıştı. Hyori'nin kimonosu yırtılarak açılmıştı.

Soluk bacaklar.

Misaki, o dönmeden önce onun üzerindeydi. Takashi'nin yedek wakizashi'si Siradenyaa kadar hafif ya da keskin olmayabilirdi, ama Misaki'nin dilimi temizdi, kasları, nefes borusunu ve omuriliği tek bir vuruşta yarıyordu.

Bu noktada Misaki ölmekte olan bir fonyakanın rüzgârına aşına olmaya başlamıştı; zayıf askerlerden gelen rahatsız edici ama zararsız bir esinti ve siyah giysili elitlerden gelen düpedüz bir uluma. Bunların hiçbirini onu, boynunu kestiği anda bu adamdan fıskıran güce hazırlamamıştı.

Rüzgâr ev sahibinin kanını her yöne savurdu, yakındaki birkaç vazoyu parçaladı ve Misaki'yi yere fırlatarak göğsündeki bıçak gibi ağrıyı yeniden uyandırdı. Adamın son fonyası evin geri kalanında kükreyip duvarları gıcırdatırken Misaki porselen parçalarının arasında elleri ve dizleri üzerinde debelendi.

Çığlık ve hıçkırık arası dehşet dolu bir sesle, kanlar içindeki Hyori tekmeleyerek kendini başsız bedeninin altından çekip çıkarmaya çalıştı.

"Özür dilerim!" Misaki haykırdı ve cesedi arkadaşının üzerinden almak için ileri atıldı. "Özür dilerim, Hyori-chan. Bu... beklediğimden daha karmaşıktı."

Hyori kanlar içindeydi, yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı ama Misaki arkadaşının nyamasının hâlâ güçlü olduğunu hissederek rahatladı. Üzerindeki kanın çoğu saldırgandan gelmişti. Hyori hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak kimonosunu yeniden düzenlemeye çalıştı ama elleri o kadar kötü titriyordu ki yapamadı.

Misaki diğer kadının omzuna dokunarak, "Hyori, çok üzgünüm," dedi. "Buraya daha erken gelemediğim için özür dilerim."

Askerin ölmekte olan fonyasının gücü düşünüldüğünde, Misaki'nin sürpriz unsuru olmadan onu öldürebilmesi pek olası değildi ama denemeliydi. Ya da biri denemeliydi. Bir şekilde. Bu asla olmamalıydı.

Misaki havadan su çekerek arkadaşının vücudundan aşağı süpürdü, kanı ve Rangalı askerin üzerinde bıraktığı diğer her şeyi temizledi. Sonra Hyori'nin kimonosunu kapatmaya çalıştı ama giysi o kadar yırtıktı ki, parmakların tırmaladığı yerleri morarmış olan göğüslerini örtmüyordu.

Misaki dişlerini sıktı. Şimdiye kadar Ranganese'ye karşı gerçek bir nefret hissetmemişti ama aniden, adamı bu kadar çabuk öldürmemiş olmayı diledi. Ölmeden önce ona yapabileceği her şeyi düşündü, onu kaç kez bıçaklayabileceğini, kaç parçasını koparabileceğini... ama hiçbir şiddet Hyori'yi iyileştiremezdi.

Misaki öfkesine rağmen arkadaşının kollarını ovarken sesini yumuşak olmaya zorladı. "Sorun yok, Hyori-chan. O artık öldü. O gitti. Her şey yoluna girecek."

"Hayır, değil. Değil." Hyori'nin gözlerinden taze yaşlar döküldü ve yanaklarından aşağı yuvarlandı. "O benim oğlumu öldürdü! Oğlumu! Benim küçük oğlumu!"

Hyori'yi her zaman bu kadar güzel yapan şeylerden biri de sadeliğiydi. O yumuşak gözler bahar eriyiği kadar berraktı ve hiçbir şeyi gizlemiyordu. Aşkta, neşede, sevinçte saftı. Acısı da aynıydı. Su katılmamış. Ve ona bakmak dayanılmazdı.

Misaki kendi gözyaşlarını acımasızca geri itti. Tehlikeyi atlatmış değillerdi. "Hâlâ hayattasın," diye ısrar etti Misaki. "Bundan kurtulacaksın."

"İstemiyorum." Hyori'nin sesi kırılmıştı. "İstemiyorum, istemiyorum."

"Çok üzgünüm, Hyori-chan." Misaki kadının saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bunun kolay olmayacağını biliyorum ama ayağa kalkmana ihtiyacım var."

Herkes güvende olduktan sonra bunu çözmek için zaman olacaktı. Kendi paltosunu çıkaran Misaki, onu arkadaşının etrafına sardı ve harap kimononun kapatamadığını kapatmak için bağladı.

"Yosh, Hyori-chan." Misaki Hyori'nin kolunu çekti, aceleciliğine rağmen nazik olmak için elinden geleni yaptı. "İşte iyi bir kız. Ayağa kalk."

"Yapamam." Hyori başını sallıyordu. "Acıyor."

"Yapmak zorundasın. Her an bu dağa bombalar yağmaya başlayabilir."

"Umurumda değil. Bırak beni."

"Bunu yapamam," dedi Misaki. "Dai-san döndüğünde ona ne diyeceğim?"

"Beni istemeyecek," diye hıçkırdı Hyori ellerine kapanarak. "Rezil oldum. Mahvoldum."

Arkadaşının itirazlarına aldırmayan Misaki, Hyori'nin kolunu omuzlarına doladı ve diğer kadını da kendisiyle birlikte yukarı çekerek ayağa kalktı. Hyori acınası bir çığlık attı, bacakları altından büküldü.

"Lütfen! Misaki, bırak beni! Oğlumla olmama izin ver!"

Misaki dişlerini sıkarak, "Hayır," dedi. "Hayır. Burada ölmeyeceksin. İkimiz de ölmeyeceğiz."

Misaki, Hyori'yi Yukino yerleşkesinin kırık kapılarına götürdüğünde, kadın bayılmıştı. Takeru hâlâ baygın Setsuko'yu kucağında tutarak orada bekliyordu.

"Bunun için zamanımız yok," dedi. Setsuko'yu bir omzunun üzerine kaydırarak Hyori'yi kaldırmak için uzandı.

"Hayır." Misaki eğildi ve Hyori'nin topal bedenini kendi omuzlarına aldı. "Onu tuttum. Sadece koş."

"Misaki-"

Kulak tırmalayan bir patlama yeri sarstı ve Misaki'nin midesi bulandı. Hava saldırısı başlamıştı. Koşmaya başladı. Hyori Misaki'den oldukça uzundu ama Robin Thundyl, Elleen Elden ve diğer birkaç kişi, Misaki kendinden daha iri birini güvenli bir yere taşımayı başaramazsa ölmüş olacaktı. Takeru da koşuyordu. Tartışacak zamanları olsaydı bile birbirlerini duymaları pek mümkün olmazdı. Bombalar aşağı yamaçları gök gürültüsü gibi sallıyor, Misaki'nin ayaklarının altındaki zemini sarsıyordu.

Uzaklardan erkekler bağıırıyordu. Misaki sadece bu çığlıkların Ranganese'ye ait olduğunu ve köye ulaşamayan köylülere ait olmadığını umabilirdi.

Barınak. Kulakları sağır eden gürültü ve karanlığın ortasında bunu söylemenin hiçbir yolu yoktu.

Önünde, Takeru karda kayarak durdu. Misaki, Takeru'nun neden durduğunu anlamadan önce neredeyse ona çarpıyordu. Önünde karanlıkta sıska bir figür duruyordu: kılıç ustasının oğlu Atuşı.

"M-Matsuda-dono!" Çocuk bağırdı. Yüzünde kül rengi bir ifade vardı, sanki az önce ruhunu bedeninden söküp atan manzaralara tanık olmuş gibiydi.

"Atsushi," dedi Takeru. "Ailen nerede?"

Küçük demircinin dudağı titredi. "Babam..." Güney geçidini işaret etti. "Bombalardan biri ona isabet etti. Bacağı gitti. Bana kaçmamı söyledi. Ona yardım edemedim. Hâlâ yolda ve ben onu taşıyacak kadar güçlü değilim. Lütfen Matsuda-dono. Geri dönmek zorundasın. Onu kurtarmalısın."

Takeru bir süre numu çocuğa baktı. Sonra onu belinden yakaladı ve koşmaya devam etti.

"Bekle! Matsuda-dono, hayır!" Atsushi çırpınırken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, Takeru'yu etkisiz bir şekilde tekmeliyordu. "Lütfen! Lütfen! Lütfen!"

Takeru soğuk bir sesle, "Bu hiç yakışık almıyor, evlat," dedi. "Seni bayıltmak zorunda bırakma beni."

Atsushi son bir çaresizlik hıçkırığıyla dövüşmeyi bırakıp Takeru'ya sarıldı ve yüzünü efendisinin kimonosuna gömdü -sanki orada bir damla teselli bulacakmış gibi.

Atsushi'nin çılgınlıkları Misaki'nin kalbini acıtıyordu ama kocasını bu kararından dolayı suçlayamazdı. Hyori'yi kurtarmak için yaptığı sapma zaten hayatlarını tehlikeye atmıştı. Alacakaranlıktaki bir hava saldırısının ortasında güney geçidine geri dönmek neredeyse kesin ölüm anlamına gelecekti. Takayubi'nin en büyük kılıç ustasını kurtarmak için bile buna değmezdi.

Sığınak görüş alanındaydı, sadece birkaç adım ilerideydi ki alçaktan uçan bir jetin sesi havayı böldü. Sesten sağır olan Misaki rüzgârın şiddetiyle tökezledi. Sonra bir bomba isabet etti - sadece birkaç adım ötesinde. Yükü olmasaydı ayaklarının üzerinde durabilirdi ama rüzgâr ve Hyori'nin ağırlığı dengesini bozunca düştü.

Pilotların gözleri iyi görüyordu ama güneş yoktu. Ve karanlıkta, fonyakalu jijakalu'dan ayırt edilemezdi.

Misaki ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı. Ayakta duracak gücü bulamayınca Hyori'ye doğru süründü. Misaki kolunu kavradığında diğer kadın inledi, kederli gözlerini kırıştıtarak açtı. Misaki kulaklarındaki çınlamanın arasından onun iniltilerini duyabiliyordu.

"Neden? Neden bize ateş ediyorlar?"

Çünkü bizim bir önemimiz yok, diye düşündü Misaki uyuşukça. İmparatorluğun önemseddiği tek şey Ranganese'yi burada durdurmak. Kaçımızın çapraz ateşte kaldığı önemli değil.

Misaki Hyori'yi yukarı çekemeden Takeru'nun jiya'sının etraflarında yükseldiğini hissetti. Altındaki kar, donmuş bir gölün yüzeyi kadar pürüzsüz bir buz düzlemine dönüştü. Çoğu jijakalu birden fazla insanı kaldıracak kadar güçlü buz oluşumları yaratamazdı ama Takeru çoğu jijakalu gibi değildi. Elini kaldırdı ve pürüzsüz buz eğilerek üzerindeki herkesin sığınağın girişine doğru kaymasına neden oldu.

Bir mermi yağmuru Hyori'nin az önce bulunduğu buzı parçaladı, ancak oluşumun kendisi dayanıyordu. Bir an sonra Misaki, Hyori, Atsushi ve bir

Bilinci yerinde olmayan Setsuko sığınağın jonjo cam zeminine yuvarlandı. Diğer köylülerin elleri hemen onları yakaladı ve yolun geri kalanını içeri çekti.

"Kaa-chan!" dedi rahatlamış bir ses ve Misaki Nagasa'yı koluna yapışmış halde buldu.

"Atsushi," dedi Chul-hee, hırpalanmış genç demircinin ayağa kalkmasına yardım ederek. "İyi misin, numuden? Ailen nerede?"

Atsushi başını salladı. Hıçkırıkları küçük sığınağı dolduran birçok hıçkırıktan biri oldu. Misaki ayağa kalkarken, Takeru kendi buzunun üzerinde sığınağa doğru kaydı, bir mermi yağmuru onu neredeyse eşiğe kadar takip etti. Silah sesleri etrafına kesici buz parçaları saçarken bile diğerlerinden daha yumuşak bir iniş yapmayı başardı.

"Geri çekilin!" diye emretti köylülerin geri kalanına, uzanmış elleri buz parçalarını sığınağa fırlatmadan önce durdurdu.

"Peki ya oğlunuz, Matsuda-dono?" Chul-hee Takeru'dan Misaki'ye baktı. "Mamoru nerede?"

"Burada değil mi?" Misaki sığınağın karanlık sınırları içindeki insan topluluğunu taradı ve onu göremedi. Hızlı sayımına göre, çoğu kadın ve çocuk olmak üzere en fazla otuz beş kişi vardı. Elbette bundan daha fazla kurtulan olmalıydı! Ama kasabaya doğru geri döndüğünde, dağda onları takip eden kimse yoktu.

Chul-hee'nin babası Kwang Tae-min, "Matsuda Mamoru hâlâ kayıp," dedi. "Amcası Yukino Dai ve neredeyse tüm adamlarıyla birlikte."

"Ne?" Hyori zayıf bir sesle söyledi.

Takeru ağır barınak kapısını tuttu ve kaydırarak kapatmaya hazırlandı.

"Bekle, b e k l e !" Hyori, Takeru'nun koluna yapıştı. "Matsuda-dono, benim

kocası hala dışarıda!"

Takeru onu görmezden geldi ve kapıyı kapatmaya başladı.

Misaki daha güçlü bir sesle, "Bekle," diye ısrar etti. "Hyori haklı. Peki ya tüm dövüşçüler?" *Peki ya Mamoru? Mamoru nerede?*

Takeru ona bakmadı. "Başka kimse gelmiyor," dedi düz bir sesle.

Misaki tüm dünyanın grileştiğini hissetti. Hareket etmesini sağlayan çıldırmış enerji durdu. "Ne?"

"Hattı terk ettiğimde, kardeşim ve oğlum hayatta kalan tek savaşçılardı. Hâlâ yüzün üzerinde Rangalı mevzilerine doğru ilerliyordu. Başka kimse gelmiyor."

Misaki'nin kol ve bacaklarındaki tüm güç tükendi.

"Hayır... hayır..." Hyori'nin sesi alçak, metodik bir inilti olarak başladı ve çığlık haline gelene kadar tonu yükseldi. "Hayır, bu doğru olamaz! *Bu doğru olamaz!*"

"Gurur duymalısın Yukino-san." Takeru harap olmuş kadına baktı. "Elinde kılıcıyla öldü."

Hyori çığlık attı.

.....

Sığınaktaki o gece, Duna Diyarı'ndaki herhangi bir gece kadar cehenneme yakındı. Karanlık kan ve kusmuk kokuyordu. Hyori oğlu ve kocası için çığlık attı. Ameno Samusa'nın karısı, etrafındakiler kızın kafatasının paramparça olduğunu söylemeye çalışsa da, kızını sığınağa getirdiğinde uyanık olduğu konusunda ısrar etti. Ikeno yaşlılarından biri, gelinleri sığınaktaki yetersiz tıbbi malzemelerle yaralarını sarmaya çalışırken, kalabalık karanlıkta orada öldü. Gürültünün arasında Misaki, Izumo'nun kucağında feryat ettiğinin belli belirsiz farkındaydı ama onu tutmak için kollarını kaldıracak gibi görünmüyordu.

Tüm bu çile boyunca, onu iş göremez hale getirmesi gereken yaralanmalara rağmen vücudunu hareket ettiren şeyin ne olduğunu ancak şimdi anlıyordu. Adrenalinden daha fazlasıydı. Ne kadar saçma olursa olsun, hepsinin bunu canlı atlatacağına dair bir umut vardı. Küçük Ryota'nın cesedini gördüğünde bu umut Yukino yerleşkesinde ölmeye başlamıştı. Kapanan kapının gümbürtüsü bir kılıç gibi inmiş ve onu tamamen öldürmüştü. Sığınak mühürlenmişti ve Mamoru orada değildi. Mamoru gelmiyordu.

Bu kadar uzun süre geride kaldıktan sonra, yorgunluk bir hışımla üzerine çöktü ve onu felç noktasına kadar zayıflattı. İstemeyerek de olsa Takeru'nun beyin sarsıntısı konusunda haklı olduğunu fark etti. Başı zonkluyordu. Net olması gereken şekiller loş ışıktaki bulanıklaşıyordu.

Onu asla yarı yolda bırakmayan jijaka duyuları bile kaybolmaya başlamıştı. Karanlıkta genellikle çok belirgin olan insan kalp atışları, kendi nabız gibi atan başındaki ve göğsündeki acıyla birlikte eğrildi ve birbirine karıştı. Gözyaşları, tükürük, kan, ter ve mide asidi insanların bedenlerinde hareket ederken ve onlardan sızarken ayırt edilemez hale geldi.

"Kaa-chan?" Nagasa'nın omzundaki dehşet dolu sesi onu gerçekliğe bağlayan tek şeydi - düşmesini engelleyen ince bir iplik

şekilsiz kaosun içine. "Kaa-chan, neler oluyor?" Yürümeye başlayan çocuk annesinin kolunu çekiştirerek onu kendine çekmeye çalıştı. "Neler oluyor?"

Sesini ona cevap vermek için kullanamadı. Onu rahatlatmak için elini bile kaldıramadı. Derisi yok olurken ve Misaki tüm bedenlerin içinde hangi sıvının hareket ettiğini ve neyin döküldüğünü bile anlayamazken olmazdı.

"Kaa-chan, Bebek ağlıyor!" Nagasa'nın küçük sesi kırıldı. "Bebek ağlıyor!" Annesinden yanıt alamayınca Nagasa da ağlamaya başladı.

Sonunda, hıçkırıklar, çığlıklar ve acı iniltileri yapışkan bir ses denizinde birleşti ve sadece sığınağa çok yakın bombaların patlamasıyla değişerek kabardı. Deniz Misaki'yi tüketti. Ateş ve asit ciğerlerine sızıyor, göğsündeki bıçaklama hissini yeniden uyandırıyor gibiydi. Acı, gövdesine saplanan bir mızrak gibi onu hareketsiz kıldı ve sırtını sığınak duvarına yasladı.

Birinin onunla konuşmasına, her şey bu kan ve ses çorbasına karışmadan önce onu gerçekliğe bağlayacak sakin bir sese ihtiyacı vardı ama Setsuko hâlâ baygındı, Hyori yere yığılmıştı, görünüşe göre etrafındaki hiçbir şeyi fark edemeyecek kadar kendi acısına gömülmüştü ve Takeru... Takeru elbette karısına bakmak için dönmedi bile. Sırtını diğer köylülere dönmüş, sığınağın kapısına bakıyordu, karanlıkta hareketsiz bir taş figürdü.

Misaki o anda anahtarın o olduğuna dair garip bir hisse kapıldı. Eğer uzanıp ona tutunabilirse, onu dengede tutabilirdi. İnsan etinin kıvranan, ağlayan sürünüşünde hareketsiz gibi görünen tek şey onun sert formuydu. Ama o da hareketsiz olduğu kadar mesafeliydi ve Misaki yılların deneyimiyle ona uzanıp seslenmenin bir fark yaratmayacağını biliyordu.

O dokunulmazdı.

Yalnızdı, çığlıklar içinde boğuluyordu.

BÖLÜM 19: FENER

Bir gök gürültüsü onları başka bir yağmur sağanağıyla şereflendirirken Robin'in elindeki ateş de söndü. Boğazından memnuniyetsiz bir ses çıkardı.

Misaki'nin parmaklarından sallanan yanmayan kayiri fenerini başıyla işaret ederek, *"Yakında o şeye geçmemiz gerekebilir,"* dedi. *"Eğer yağmur daha şiddetli yağarsa, iyi ışık veremeyeceğim."*

"İyi bir ışık oldun Robin. Zaten oradayız." Misaki ilerideki küçük ışığı, Ishihama'nın tek otobüs durağını işaret eden sokak lambasını gösterdi.

"Baban bunu tahmin etmişti," dedi Robin, artık neredeyse simsiyah bulutlarla kaplı gökyüzüne bakarak. *"Gök gürültüsünün şiddetine ve yağmur damlalarının büyüklüğüne kadar."*

"Bunu o yapıyor."

"Nasıl yapıyor?"

"Bunu bilseydim, acil tıbbi tedavi yerine hava tahmini işine başvururdum."

"Ondan bana öğretmesini istemeliydim," diye düşündü Robin, sadece elektrik direğine yapıştırılmış tahta bir tabelanın işaret ettiği otobüs durağına vardıklarında.

"Bunun nasıl olacağını bilmiyorum."

"Çünkü ben bir tajaka mıyım?"

"Hayır. Bence bu bir deneyim meselesi. O Arashiki'de doğdu, biliyorsunuz. Ne kadar çok fırtına yaşarsan, işaretleri o kadar iyi algılersin."

Yağmur daha da şiddetlendi ve Robin'in ateşi sonunda söndü, geriye sadece otobüs durağının tek sokak lambasının ışığı kaldı.

"Bunun için üzgünüm," diye güldü Misaki. Açık elini Robin'in başının üzerine uzattı -tajaka kendisinden birkaç koyunu daha uzun olduğu için bu kolay bir iş değildi- etrafındaki yağmur damlalarını dağıttı. *"Senin için gerçekten bir şemsiye bulmaya çalışmalıydık."*

"Öngörü." Omuz silkti, okyanus rüzgârı Misaki'nin korumasını aşır boynuna ve yüzüne yağmur püskürtürken hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

Bir an için sessiz kaldılar. Misaki onu yağmurdan korumak için yakınında durdu, siyah paltosunun içinden vücudundan yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yakındı. İç geçirdi, sıcaklığın içinde eriyerek kendini

bırakmaya çalıştı

tadını çıkarırdı, bunun son kez olması ihtimaline karşı... ama hayır. Bunu düşünemezdi. Robin bunu düşündüğünü bilemezdi. Eğer bunu doğru yapmak istiyorsa, devam etmeliydi.

"Ee?" dedi ve kız kararan düşüncelerinden sıyrılıp gözlerini kırpıştırarak ona baktı. *"İyi miydin? Yoksa sadece benden hoşlanıyormuş gibi mi yapıyorlardı?"*

"Numara mı yapıyorsun? Robin, hayır. Seni sevdiler, özellikle de Kazu'yu."

"Benden hoşlanan birine göre beni çok hırpaladı," dedi Robin çenesinde Kazu'nun yumruğunun yumruk yumruğa dövüşürken ona çarptığı yerdeki çürüğü ovuşturarak.

"Eğitim davetini kabul ettin," diye belirtti. *"Her neyse, o on altı yaşında bir Tsusano. Sevgisini bu şekilde gösteriyor. Seni biraz morartmamış olsaydı daha çok endişelenirdim."*

"Pekâlâ o zaman," diye güldü Robin. *"Sözüne güveniyorum ve gurur duyuyorum."*

"Onu yakmadığınız için teşekkür ederim," dedi, *"ve ona birkaç galibiyet verdiğiniz için. Çok nazıksınız."*

"Onu vermek mi?" Robin tekrarladı. *"İyi dövüştü."*

Misaki bilmiş bir ifadeyle arkadaşına bir kaşını kaldırdı.

Robin iç çekti. *"Çok çabalıyordun,"* dedi ve Misaki gözlerini devirdi.

"Tanrım, çok yumuşaksın, Thundyl."

Tsusanolar kılıçta ustaydı ama göğüs göğüse dövüş Robin'in alanıydı. Kazu yabancı misafirlerini eli boş bir maça davet ederek boyundan büyük bir işe kalkışmıştı. Robin bir meydan okumadan geri adım atacak biri olmasa da, elinden gelenin en iyisini yapan genç bir dövüşçüyü aşılamaktan zevk alan biri de değildi. Misaki'nin Kazu'yu basitçe dövüp saçlarını savurarak çekip gitmeye alışkın olduğu yerde, Robin çocuğun gururuyla oynamasına izin vermişti.

"Ayrıca," diye ekledi Robin bir süre sonra, *"buradaki amacın ailenin beni sevmesini sağlamak olduğunu sanıyordum. Varislerini dojo'nun her yerine fırlatmanın bunu yapmak için iyi bir yol olmayabileceğini düşündüm."*

"Ah, Robin," diye iç geçirdi Misaki. *"Shirojima kültürünü gerçekten anlamıyorsun. En güçlü olmak iyi bir şeydir. Bu yüzden tüm bu güçlü Shirojima aileleri sürekli birbirleriyle evleniyor. Kazu'nun birkaç vuruş yapmasına izin vermenin bir hata olduğunu söyleyebilirim, ancak babam fırlatılan bir dövüşü gördüğünde anlar. Yeterince etkilendi."* Umutluydu.

"Güç," dedi Robin. *"İnsanların kiminle evleneceklerine karar vermek için kullandıkları şey gerçekten bu mu?"*

Misaki başını salladı. *"Bütün bu nişan işi..."* Bunca zamandır bu konuyu açmaktan kaçınmıştı; şimdi neden açtığını bilmiyordu. *"Ailem beni kabul edecek en güçlü evi bulmak için bölgeyi taradı."*

"Peki iyi bir ev buldun mu?" Robin kayıtsızca sordu ama Misaki onun sesindeki gerginliği hissedebiliyordu.

"Kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Elbette konuştum," dedi Misaki, aynı derecede gergindi ama bunu kızgınlık olarak göstermeye çalışıyordu. *"Matsuda, Fısıldayan Kılıç Evi."*

"Langana, Misaki, fena değil!" Robin hâlâ sıradan görünmek için biraz fazla çaba sarf ediyordu. Başını iki yana salladı. *"Her şey çok... eski moda görünüyor."*

Bu gözlem Misaki'yi ciddi ciddi güldürdü. *"Eski moda olduğumuzu yeni mi fark ediyorsun? Evimizi nasıl aydınlattığımızı fark etmedin mi?"* Sol elindeki kayiri fenerini salladı -sağ eli hâlâ Robin'i yağmurdan koruyordu- *"Ya da babamın sana sürekli Kri'nin Oğlu demesini?"* Yüzyıllar önce soyu bilinmeyen tajakalu'lara hitap etmek için kullanılan bir unvandı bu. *"Dünyanın geri kalanının unuttuğu eski savaşçı geleneklerine bağlıyız ve bununla gurur duyuyoruz."*

Yağmur pıttırtıdan tufana dönüştü ve Robin onun elini tutarak suyun üzerine dökülmesine izin verdi. Ateşten yaratıklar genellikle yağmurda solar ve titrerdi ama Robin Thundyl türünün geri kalanına hiç uymuyor gibiydi. Misaki'ninkinden çok daha koyu ama bir Yammanka'ninkinden daha açık olan Disanka teni, bir littigi aurası gibi ama daha sıcak, ısıltılı bir niteliğe sahipti. Sağanak yağmurda *parlıyordu*. Yağmur damlaları üzerine düştükçe buharlaşıyor, usulca tıslıyordu. Yarattıkları sis, teninin ateşli ışığını yakalayarak onu alev benzeri buharlarla kapladı.

"Sensiz gitmek istemiyorum," dedi.

Misaki yağmurun altından ona baktı ve o kömür karası gözlerde alışık olmadığı bir duygu gördü. Robin Thundyl, Ateş Kuşu, azılı suçluları gölgesinde titreten suç savaşçısı korkuyordu.

"Hemen arkanda olacağım." Onun kolunu sıktı. *"Tıpkı planladığımız gibi."* *"Bir hafta,"* dedi Robin kesin bir ifadeyle. *"Bir hafta içinde Carytha'ya dönmüş olacaksın. hafta?"*

"Evet." Eğer her şey gerçekten plana uygun giderse. *"Yapacağım."*

Eğer bu planlandığı gibi gitmezse... şey... Misaki şu anda bunu düşünemezdi. Aklının o yönde dolaşmasına izin verirse, Robin'in kolunu asla bırakamazdı.

"Doğru." Robin başını sallıyordu, görünüşe göre Misaki'den çok kendi kendine konuşuyordu.

"Bu konularda benden daha akıllısın. Sana güveniyorum."

Aptal çocuk, diye içinden bir ses alay etti ama Robin'in aptallık etmediğini, güveninin boşa çıkmadığını tüm tanrılar adına umut eden bir parçası tarafından bastırıldı. Hâlâ düşüncelerine dalmışken, Robin'in dudakları onunkilerle buluşana kadar ona doğru eğildiğini fark etmedi.

Misaki küçük bir şaşkınlık sesiyle kaskatı kesildi. Robin'in kıyafetlerine sızmayı başaran ve taya tarafından ısıtılan su, Misaki'nin soğuk tenine dokunduğunda tıslayarak buharlaştı. Robin akli başında bir tajaka gibi donma tehdidinden kaçmak yerine suyun içine battı ve yarı donmuş bir nehirde kavrulan bir adam gibi soğuğu içti. Misaki eridi.

Öpüşmek Misaki'yi önce iten sonra da baştan çıkaran o tuhaf Karythia uygulamalarından biriydi. Görünüşe göre bu romantik gelenek Karytha'ya Yammanka sömürgeciliğinin zirvede olduğu dönemde Hades'ten ithal edilen beyaz köleler tarafından getirilmişti. Çoğu tajakalu öpüşmezdi ama Misaki, Robin'in dudakları kendininkilerle ilk kez buluştuğunda, bu özel tajakunun barbar bir beyaz gecekondu mahallesinde büyümüş olmasından hiç bu kadar mutlu olmadığını düşündüğünü hatırlıyordu.

Onun sıcaklığıyla sarmalandığında, bunun jiya ya da taya olmayan beyaz adynler için ne gibi bir çekiciliği olduğunu merak etmek zorunda kaldı. Aşırı uçlar arasında kaynayıp gitmeyen bir şeyin büyüğü neredeydi? Kıvılcım çıkarmayan, buharlaşmayan ve böyle *yakmayan* bir öpücüğün heyecanı neredeydi? Robin öpücüğü kesmeden önce onu orada tuttu, buhar dallarına sarıldı.

"Özür dilerim," dedi Misaki elini karıncalanan dudaklarına götürürken, erimiş görünmek yerine küskün görünmek için elinden geleni yapıyordu.

"Sadece -ne olur ne olmaz diye- özür dilerim. Sadece biraz gerginim."

"Neden?" Misaki, kendisinin de en az onun kadar endişeli olduğu gerçeğini gizlemek için güldü. *"Sen üzerine düşeni yaptın. Harikaydın."*

"Ya yeterli değilse?" Robin sordu. *"Ya hayır derlerse?"* *"Demezler."*

"Ama ya yaparlarsa?"

Misaki omuz silkti. *"O zaman cevabım hayır."*

"Hayatının geri kalanını kiminle geçireceğin konusunda son sözü başkasının söylemesine izin vermen bana garip geliyor."

"Herhangi biri değil," dedi Misaki. "Onlar benim ailem. Beni herkesten daha iyi tanıyorlar ve kararlarına güveniyorum. Seni seveceklerini bu şekilde anladım." Gülümsedi.

"Madem  yle diyorsun... Sanırım sizin uzmanlığınıza güvenmek zorundayım," diye güldü Robin. "Aile meseleleri konusunda pek tecrübem yok."

Robin henüz be  yaşındayken Ranga ve Disa arasındaki sınır  atı malarında hem anne babasını hem de ikiz kardeşi Rakesh hariç tüm kardeşlerini kaybetmişti. Böyle bir kayıp bir çocuğu onarılamayacak şekilde paramparça etmeye yeterdi ama Robin bir şekilde o parçaları bir araya getirerek geniş bir g l msemi ve herkese açık bir kalp haline getirmişti. *Susturulmu lar için bir ses, savunmasızlar için bir sığınak, güçsüzler için bir çift yumruk.*

Misaki'nin aklının almayacağı bir şey oldu: sanki yukarı doğru d  y rmi  gibi ayak parmaklarının üzerine devrildi ve Robin'in ağzını bir öpücükle daha yakaladı. Elleri Robin'in saçlarına dolanırken fener parmaklarının arasından kayıp yere d  t  ve unutuldu. Kaigenese saçlarından daha kaba, Yammarka buklelerinden daha düz - onun hakkındaki her şey gibi bir anomali. Hayatı koruyan sava cısı. Bir adyn gibi  p   en teoniti. Soğuğu onu ayakta tutabilecekmi  gibi içen tajakası.

Otobüs, farları yağmurda parlayarak patikadan gürültüyle çıkarken birbirlerinden ayrıldılar. Yanakları kızardı, farlar dağılan buharlarının üzerinden geçerken ve otobüs gıcırdayarak dururken uygun bir mesafede durmak için çabaladılar. Şoför dışarı çıktı ve gözlerini kısıarak yağan yağmurun altında gençleri görmeye çalıştı.

"İki mi?" diye sordu tam bir Ishihama aksanıyla yuvarlanmış Shirojima Lehçesinde.

"Hayır." Misaki başını sallayarak Robin'i işaret etti. "Sadece bir tane. Kaigengua ya da diyalekt konu amıyor, o yüzden lütfen durağını ka ırmadığından emin olun. Shirojima Büyük İstasyonu."

"Elbette, Ojou-sama," diye saygıyla konuştu  of r, Misaki'nin yukatasındaki Tsusano armasına dikkat ederek. "Onunla ilgilenilecek. Büyük  antanız var mı?" diye sordu ve yolcu koltuğunun altındaki bagaj bölmesini işaret etti.

Robin su geçirmez tek çantasını alıp omzuna asarken Misaki "Hayır," dedi. Thundyil ikizlerinin eline son zamanlarda gülünç miktarda para geçmiş olsa da, Robin'in alışkanlıkları henüz buna uyum sağlamamı tı. Hâlâ yetimhanede büyümüş bir  ocuk gibi toplanıyordu.

"*Pekâlâ,*" dedi Robin iyice ıslanmış ceketini düzelterek. "*Hoşça kalın, Ojou-sama.*" Belinden eğildi ve ilk iki parmağını dudaklarına götürerek Yamanka vedası ile yeni öğrendiği Kaigen vedasının tuhaf bir karışımını yaptı.

"*Ah, bekle!*" Misaki feneri düşürdüğü su birikintisinden kaptı. "*Bekle, Robin!*" Jiya'sını hızlıca çekerek feneri kuruttu ve uzattı. "*Gitmeden önce...*"

"*Oh.*" Robin gülümsedi. "*Elbette.*" Elini fenerin içine sokarak parmağının ucuyla bir alev tutuşturdu. Buhar tısladı ve içindeki küçük fitili tutuşturdu.

Robin otobüse binerken fener onu aydınlattı ve ona son bir kez gülümsedi. Kapılar kapandı ve araç, lastiklerinin altındaki çakıllar çıtırtıdayarak uzaklaştı.

Arashiki'ye dönüş yolu uzundu ama Misaki'nin feneri yağmur devam ederken bile yol boyunca yanmaya devam etti. Öpücükler Misaki'nin dudaklarında karıncalanarak kaldı ve Misaki ona söz verdi: *Hemen arkanda olacağım.* Uçurumun kenarındaki ağaçların arasından çıkıp kayalıklardan oyulmuş, yağmurun kayganlaştırdığı merdivenlerden aşağı inerken, daha fazla fener alevi göz kırparak kudretli Stormfort'un pencerelerini aydınlattı. Bölgenin çoğu bugünlerde evlerini aydınlatmak için elektrik kullanıyordu ama Arashiki'yi vuran fırtınalar elektriği güvenilmez hale getirmişti. Işık için hâlâ taşınabilir kayiri fenerleri kullanıyorlardı.

Arashiki'ye inen merdivenlerin yanında, Tsusano'ların ve ziyaretçilerinin aşağıdaki okyanusa düşmelerini engellemek için sağlam bir korkuluk vardı. Misaki artık çocukken olduğu gibi düşmekten endişe etmiyordu. Artık her adımını rüzgârda taşla sabitlemek için tabi'nin altında ince bir buz tabakası oluşturmuyordu. Kayalar ve yükseklik gibi şeyler onu korkutmayı bırakmıştı. Geçtiğimiz dört yıl içinde bir yerlerde korkuları daha büyük ve daha az fiziksel hale gelmişti.

"Ah, Misaki." Tou-sama içeri girdiğinde ona geniş bir gülümseme verdi. "Arkadaşın otobüse kadar gidebildi mi?"

"Evet." Misaki'nin saçları ve yukatası sıırıslıklamdı ama ellerini hızlıca sallayarak suyu buhara dönüştürdü.

"Onun iyiliği için, umarım oraya yağmurdan önce varmışsınızdır."

"Hayır, ama yaşayacak. Carytha'da ara sıra yağmur yağar. Sadece bizim burada aldığımız miktara alışık değil."

Robin Arashiki'de bir hafta geçirmişti. Birkaç kişi, bir insanın bu kadar kısa bir süre kalmak için dünyanın öbür ucuna gitmesinin aptalca olduğunu söylemişti ama Robin'in, işler sarpa sarmaya başlamadan şehrinden uzak kalabileceği bir süre vardı. Tsusano'ların evinde kaldığı birkaç gün içinde, dil engeline rağmen herkesle arkadaş olmayı başarmıştı. Robin böyle yapardı. Bu işin yürümesi için üzerine düşeni yapmıştı. Şimdi Misaki'nin kendi payına düşeni yapması gerekiyordu.

Nefes aldı, gerginlikten midesi bulanmıştı. "Bir sorun mu var Misaki?"

"Artık o gittiğine göre, ben... Seninle konuşmam gerek, Tou-sama."

Ertesi güne kadar beklemeyi planlamıştı. Artık geç olmuştu ve babası birazdan uyumak isteyecekti ama bekleyemezdi. Aklını kurcalayan soruyla yatmak zorunda kalırsa dinlenemeyecekti.

"Fırtına daha yeni başlıyor," dedi. "İçeride daha ayrıntılı konuşmalıyız."

Misaki babasını Arashiki'nin iç oturma odalarından birine kadar takip etti, o kadar derindi ki aslında uçurumun kenarına oyulmuş bitmiş bir mağaraydı. Burada bile yağmur damlaları Arashiki'nin duvarlarına çarpıyor, aşağıdaki kayalıklardan gelen dalga seslerine karışıyordu. Misaki babasının karşısında diz çökerek feneri aralarına yerleştirdi.

"Şimdi Misaki," dedi Tou-sama nazikçe, "ne oldu çocuğum?" "Tou-sama... Sana saygısızlık etmek istemiyorum..."

"Yapmadın, Misaki." Ses tonu hafif ve espriliydi. "Yapmayı planlıyor musun?"

"Sadece... Matsuda Takeru ile nişanlanmamı sağlamak için çok uğraştığını biliyorum. Bunu takdir etmediğimi düşünmeni istemem. Takdir ediyorum. Ama... Ben sadece..." Nagi'nin Gökyüzü, neden bu kadar kekeliyordu? Sözlerini toparlamak için bir nefes aldı. "Robin'in sana bir araştırma projesinin parçası olarak burada olduğunu söylediğini - söylediğini- biliyorum."

"Onu bu yüzden buraya getirmedi." Tou-sama muhtemelen yalanı söylediği anda anlamıştı; hava durumunu okuduğu gibi insanları da okuyabiliyordu, başka hiç kimse gibi.

"Yalan söylediğim için özür dilerim, Tou-sama." Başını öne eğdi. "Onunla tanışmana ihtiyacım vardı, böylece sana sormak üzere olduğum şeyi anlayabilirdin."

"Pekala, çiçek, şimdi beni meraklandırдың. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Ben... Matsuda Takeru ile evlenmek istemiyorum." Hepsini bir nefeste söyledi, gözleri kapalıydı. "Robin'i Carytha'ya kadar takip etmek istiyorum."

Gözlerini açtı ve Tou-sama'nın yüz ifadesini titrek fener ışığında okunamaz halde buldu.

"Benimle evlenmeyi kabul etti," diye ekledi aceleyle, başının döndüğünü hissediyordu, sanki göğsünde babasının anlaması için gereken tüm kelimeler için yeterli nefes yokmuş gibi, "Kaa-san'ın genç yaşta evlenmemi gerçekten istediğini bildiğimden ve sen de geleceğimin güvende olması konusunda endişelendiğinden. Onun ne kadar iyi bir dövüşçü olduğunu gördün, bir aileyi geçindirmeye yetecek kadar para miras kaldı ve ben yine de konumuma göre evleneceğim - teknik olarak konumumun *üstünde*, çünkü Thundyiller anavatanlarında onursal manga koronu. Tabii ki, sen benim babamsın. Senin iznin olmadan yapmam..."

Tou-sama'ya baktı, endişeli ve ağrılıydı. Yumrukları o kadar sıkı sıkılmıştı ki tırnakları avuçlarına hilal çiziyordu.

"Oh, Misaki... o iyi bir çocuk." Tou-sama'nın sesi içten geliyordu, o halde neden bu kadar üzgün görünüyordu?

Sessizliğe daha fazla dayanamadığında, "Yani," dedi. "Cevabınız?"
"Hayır."

Misaki göğsünde yükselen öfke ve *keder* dalgasına karşı koydu. Cevabı bekliyordu. Sadece küçük bir şans olduğunu biliyordu. Babasına kızamazdı. Sadece umut ettiği için, *Robin'in* umut etmesine izin verdiği için kendine kızabilirdi. Thundiyil ikizleri miraslarını öğrendiklerinde Misaki bir şans görmüştü. Robin iyi bir dövüşçüydü, iyi bir ailenin oğluydu, iyi bir servetin varisiydi. Birdenbire, büyük bir evin kızıyla evlenmek için gereken tüm niteliklere sahip olmuştu. Bir şans vardı...

"Misaki," dedi Tou-sama ve mantıksız öfkesine rağmen onun sesinin bu kadar üzgün çıkmasına dayanamadı. "Üzgünüm-"

Misaki, kendisine ait olamayacak kadar kırılgan görünen küçük, gergin bir sesle, "Lütfen," dedi. "Özür dilemeyin, Tou-sama. Anlıyorum."

Gerçekten yaptı. Robin Disanka'ydı. Halkı Yammanka fatihleriyle karışarak güçlerini miras almıştı, yani kanı saf değildi. Misaki elbette kan bağı saflığının bir insanın yetenekleri üzerinde buradaki insanların düşündüğü kadar etkisi olmadığını bilecek kadar çok şey görmüştü ama kendi deneyiminin Kaigenelerin köklü adab-ı muaşeret kavramlarını değiştirmesini beklemiyordu.

Misaki Robin'le evlenirse, çocukları daha da karışık olacak ve dolayısıyla geleneksel standartlara göre daha kötü durumda olacaklardır. Ateş ve su dengelenebilir

ama iş yavrulara gelince pek iyi anlaşıyorlardı. O da bunu biliyordu. Bunu neden yapmıştı? Ailesinin bir yabancıyla evlenmesine izin vereceğini nasıl düşünebilmişti? Neden bunun işe yarayacağını düşünmüştü? Neden Robin'le tanışmanın babasının fikrini değiştireceğini düşünmüştü?

"Yani..." Normal nefes almaya çalıştı. "Beni Matsuda'yla evlenmeye mi zorlayacaksın?"

"Hayır, Misaki. Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlayabileceğimi sanmıyorum. Sen bir Tsusano'sun - bir fırtına kadar evcilleştirilebilirsin - ama sana Matsuda Takeru ile evlenmeni emrediyorum."

Ne demek istediği açıktı. Nişanından vazgeçebilirdi. Robin'le birlikte Carytha'ya gidebilirdi ama bunu babasına karşı gelerek yapacaktı. Bu gerçek, göğsünde fiziksel bir acı gibi burkuldu. Neden? Tanrım, bunu ona neden yapmıştı?

"Misaki..." Tou-sama'nın sesi sert ya da acımasız değildi. Sessiz bir şekilde, en az onun kadar acı çekiyormuş gibi konuşuyordu. "Bunu seni incitmek için yapmıyorum."

"Ama neden?" Misaki gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine engel olamıyordu. "Bu sadece Robin bir jijaka olmadığı için mi? Onun güçleri genetik olarak benimkilerle uyumlu olmadığı için mi? Bu neden önemli olsun ki? Ben bir kızım; zaten Tsusano soyunu devam ettirmeyecektim-"

"Bunun benim için bir önemi yok," dedi Tou-sama kararlılıkla. "O başka bir jijaka da olabilirdi, gücü ve soyadı olmayan bir adyn de; cevabım aynı olurdu."

"Anlamıyorum. Eğer kanla ilgili değilse, o zaman ne? Onun nesi var?"

"Hiçbir şey, tatlı kız. Hiçbir şey. Bunu bilmek için onunla şahsen tanışmama gerek yoktu. Sana mükemmel bir baba olamamış olabilirim ama Nagi bir aptal yetiştirmediyimi biliyor. Kendinizi dehadan daha azına asla bağlamazsınız ve o da öyle. Zeki, azimli ve nazik..." İçini çekti, "ama onun yürüdüğü yoldan gitmemelisin. Onunla evlenmene kesinlikle izin verilemez."

"Neden?"

"O çocuk -olacağı adam- sizi tehlikeye ve kaçınılmaz olarak trajediye sürükleyecek. Daybreak Akademisi'nde içine girdiğin şiddet olayları konusunda seni sıkıştırmadım ama bunların kaynağı o, değil mi?"

"I..." Misaki gözlemini inkar edemedi ama daha derinlerdeki sorunu da dile getiremedi. *Tehlike beni cezbediyor.* "Evet, Tou-sama," dedi sessizce.

"Anlıyorum," dedi Tou-sama, "bu da cazibenin bir parçası. Bunu fark edemeyeceğimi sanma. Ben senin yaşındayken, Riptide'ı kullanmak için eğitim alırken, başka bir savaş diliyordum."

"Sen ne?" Misaki şaşkınlıkla konuştu. Tou-sama her zaman barış yanlısı biri olmuştu, güçlü olduğu kadar bağışlayıcıydı da. Savaş istemek kulağa hiç de onun yapacağı bir şeymiş gibi gelmiyordu.

"Keleba'nın ve ondan önceki günlerin, halkımızın gemileri batırdığı ve istilacılarla savaştığı görkemli hikayeleriyle büyüdüm. Eğitim alırken, efsanelerimizdeki kahramanlar gibi savaşta yeteneklerimi sergileme şansına susamıştım. Sırf bu susuzluğumu giderebilmek için Ranganese'nin ya da henüz bilinmeyen bir düşmanın Stormfort'umuza karşı yelken açtığını hayal ettim. Sonra bir gün, susuzluğum kayboldu. O günün hangi gün olduğunu biliyor musun?"

Misaki başını salladı.

"Senin doğduğun gündü, Misaki. Bir savaşçının zaferinden daha iyi ve daha güzel bir şey inşa etmeye başladığımdan beri, savaş fikri beni hasta etti. Küçük kızımın acı çekebileceği ya da oğullarımın savaşa gitmeye zorlanacağı fikri... Bu, en sert savaşçı bile olsa, sevgi dolu bir ebeveynin düşünmek isteyeceği bir şey değil. Artık yaşlı bir adam olduğuma, savaşma yaşımı çoktan geçtiğime göre, gerçek bir savaşta kılıcımı hiç kınından çıkarmamış olmayı büyük bir lütuf olarak görüyorum. Dünyadaki tüm zaferler için seni ya da kardeşlerini tehlikede görmek istemezdim."

"Anlıyorum, Tou-sama," dedi Misaki, gözyaşları hâlâ yanaklarında ıslaktı. En azından bunun mantığını anlamıştı. "Ama bunun ne ile ilgisi var-"

"Tehlikeli maceralarla dolu bir hayat, genç ve yenilmez göründüğünüz şu anda buna değer görünebilir, ancak bir gün çocuklarınız olacak ve bu hayatı onlar için istemeyeceksiniz."

"Robin çocuklarını tehlikeye atmaz," diye itiraz etti. "Yaptığı iş tamamen çocukları *kurtarmakla* ilgili. Kendi çocuklarını asla riske atmaz."

"Bilerek değil, eminim. Ama bunun gibi adamlar... kötülük onları her yerde takip eder. O iyi bir çocuk," dedi Tou-sama tekrar, "ama o bir kumar ve ben kızımın hayatıyla kumar oynayamam. Kendi çocukların olduğunda anlayacaksın."

Misaki yüzündeki acıyı gizlemek için başını eğdi. Tartışmayı kaybetmişti. Başka bir şey bekliyor muydu? Babası tanıdığı herkesten daha bilge ve metodikti. Her şeyi enine boyuna düşünürdü. Dolu bir kalp ve gözyaşlarından başka bir şey olmadan bunun üstesinden gelmeyi nasıl bekleyebilirdi ki?

Tou-sama, "Matsuda Takeru bir savaşçının tüm yeteneklerine sahip, ama aynı zamanda size ve gelecekteki çocuklarınıza istikrarlı ve huzurlu bir yaşam sunacak sağduyuya da sahip," dedi. "O bela arayacak ve belayı üzerinize yıkacak türden bir insan değil. O sizi güvende tutacaktır."

Tou-sama kızının acısını hissetmiş ve acıyı dindirmek için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını anlamış gibiydi.

"Seni rahat bırakacağım," dedi ve fırtına uğultuya dönüşürken odadan çıktı. Fenerin ışığı titreyerek söndü.

Bir ay sonra Misaki, Matsuda hanesinin ikinci oğlu, Fısıldayan Kılıç ustası Takeru ile evlendi. Takayubi ürkütücü derecede sessizdi. Arashiki'nin hırçın dalgalarını ya da Livingston'ın sürekli trafiğini, etrafını saran sessizliği bastıracak her şeyi özlüyordu. Belki de bu sessizlik sayesinde ön güvertedeki bir ayak sesi hemen dikkatini çekti. Gidip kapıyı açtı, başka bir komşunun gecikmiş düğün hediyesiyle karşılaşmayı bekliyordu. Unutmak için çok uğraştığı parıltıyı ve dumanlı kokuyu bulmaya hazırlıksızdı.

"Robin!" Kalbi pek çok duyguyla yerinden fırladı -şok, dehşet ve orada hiç olmaması gereken bir şey. Umut mu? Bu doğru değildi. Bu hiç mantıklı değildi.

"Misaki!" Yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi. *"Demek 'Matsuda' yazıyor."* Elindeki nottan, yerleşkenin kapısının üzerindeki taş tabelaya baktı.

"Burada ne işin var?" "Seni görmem gerekiyordu."

"Demek kocamın evine geldin? Carytha'dan buraya kadar mı? Deli misin sen?" Robin'in yeni keşfettiği servetine rağmen bu pahalı bir yolculuktu ve tek başına yapmış gibi görünüyordu.

"İyi olduğundan emin olmalıydım... ve eğer iyi değilsen kaçmana yardım etmeliydim."

"Kaçmama yardım eder misin?" Misaki kızgın görünmek istiyordu ama sesi çok yüksek çıktı; nefessiz, çaresiz. *"Robin, Matsuda Takeru ile evlendim. Bu da*

artık benim evim. Buradan ayrılamam."

"Elbette yapabilirsin," dedi Robin, gözleri Misaki'yi kendisine ilk çeken o vahşi kararlılıkla parlıyordu. "Sen kimsenin tutsağı değilsin. Sen Sirawu'sun, Gölge'sin. Her yere gidebilirsin."

Adam onun kolunu tutmak için uzandı ama kadın kolunu geri çekti.

"Dokunma bana. Yapamazsın, yani... Robin, ben evliyim."

"Biliyorum. Duyar duymaz seninle iletişime geçmeye çalıştım. Misaki... neden?" Adamın sesi kesildi ve gözlerini kaçırdı, gözleriyle buluşamadı. *"Bu nasıl oldu?"*

"Bu... bu önemli değil," dedi ayaklarına doğru. "Olan oldu. Artık bitti."

"Hayır." Robin başını sallıyordu. "Bunu kabul etmiyorum. Öylece pes edemezsin."

"Kim 'vazgeçmek' hakkında bir şey söyledi? Ben bir karar verdim."

"Neden bana söylemedin?" Robin'in sesine ilk kez acı sızmıştı. *"Öylece ortadan kayboldun. Neden?"*

Misaki'nin içinde umut ve inkâr birbirine karışmış, kelimeler bulmaya çalışırken boğuşuyordu.

Ama hiçbirini yoktu. Açıklayabileceği hiçbir yol yoktu.

"Gitmeniz gerekiyor," dedi sert bir sesle.

"Hayır. Misaki, yapmayacağım. Yapamam."

"Ben burada iyiyim Robin," diye yalan söyledi. "Şimdi gitmen gerekiyor. Söz veriyorum, her şey yolunda."

"Geçen sefer de böyle demiştin." Sesi ihanete uğramış gibi geliyordu. "O zaman seni terk etmemeliydim ve bunu bir daha yapmayacağım."

Elbette basit bir 'gitmen gerek' cümlesi Robin için yeterli olmayacaktı. Eğer gitmesini istiyorsa, onu yaralamalı, kendisini düşman haline getirmeliydi. Bu şekilde kendini ona karşı çelikleştirebilir ve üstesinden gelebilirdi. Robin her zaman bir düşmanın üstesinden gelebilirdi; sadece suçluluk duygusuyla arası hiç iyi olmamıştı. O her zaman arkadaşından daha etkili ve acımasız olmuştu. Yıllarca bunu onu desteklemek için kullanmış, mizacının içinde bıraktığı boşlukları doldurmuştu. Şimdi bunu ona zarar vermek için kullanacaktı.

"Ailemle konuşacağımı söyledim. Senin hakkında karar vereceğime ya da karar verdiğimde bunu sana söyleyeceğime dair hiçbir söz vermedim."

"Bu çok saçma. Sen-"

"Carytha'da paylaştığımız deneyimlere duyduğum saygıdan dolayı seninle dalga geçtim Thundyl, ama bunun olamayacağını bilmen gerekirdi."

"Sen de mi"

Gerçekten bir Disanka yetimiyle evleneceğimi mi düşünüyorsun? Sokakta büyümüş bir çocukla?"

Robin seğirdi. *"Yapma,"* dedi çok sessiz bir şekilde. *"Yapma bunu." "Neyi yapmayayım?"* Misaki tersledi. *"Gerçeği mi söyleyeyim?"*

"Beni korumaya çalış."

"Seni korumak mı?" Misaki, adamın nazik sözlerinin kendisini nasıl sarstığını gizlemeye çalışarak alay etti. *"Gitmeni sağlamaya çalışıyorum-"*

"Bana zarar vermeye çalışıyorsun," dedi, *"böylece seni suçluluk duymadan burada bırakabilirim."*

Çenesi sıkıştı.

"Taktiklerini biliyorum Misaki. Benim üzerimde işe yaramayacaklar." Sesi o kadar şefkatli, o kadar dayanılmaz derecede anlayışlıydı ki-

"Ben de seninkini biliyorum," dedi sertçe. *"O sesi bana karşı kullanma. Ben birinin boynuna pala dayamış bir deli değilim."* Ama öyle de olabilirdi. Aralarındaki gerilim ve çılgınca, iktidarsız öfke herhangi bir rehine durumuna rakip olabilirdi. *"Davet edilmediğin bir yere dalmak için bunca yolu gelen sensin. Konuşmaya ihtiyacı olan biri varsa, o da sensin."*

"Mesajlarıma cevap vermedin."

Misaki şaşkınlıkla bir an tereddüt etti. Hiç mesaj *almamıştı*. Neden? Kocasını ya da kayınpederi mesajlarını mı engelliyordu? Gerçekten-? Hayır. Önemli değildi. Zaten cevap vermezdi.

"Seninle konuşmak istemediğimi hiç düşündün mü?" dedi.

Kimseyi üzmemekten kaçınabileceğini düşünmüştü. Eğer babasının dediğini yapar ve Robin'le bir daha hiç görüşmezse, eski arkadaşı onu unutacak, hayatına devam edecek ve onunla asla yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Bunu mahvettiği için Robin'e lanet olsun. Lanet olsun ona!

"Sadece anlamaya ihtiyacım var," dedi. *"Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. İstedğin bu mu?"*

Misaki, kendisinden daha uzun boylu theonitlerin üzerinde yükselmek için öğrendiği duruşu kullanarak kendini yukarı çekti. *"Öyle,"* dedi, sesi buz gibiydi. Kendini uzun hissetmiyordu.

"Sana inanmıyorum." Adamın nazik tonu Misaki'nin içinde bir öfke patlamasına yol açtı.

Yumruklarını sıktı. *"Bu ne cüret?"*

"Ne?"

"Ne cüretle benim seçimlerime saygı duyduğunu iddia edip sonra da aynı fikirde olmadığın için onları inkar edersin? Ne cüretle benim özerkliğime saygı duyduğunu iddia eder ve sonra da beni elinde tutamayacağın anlamına geldiği için bunu inkar edersin?"

"Ben-ben böyle düşünmüyorum-"

"Hangisi, Thundyil? Kararlarıma saygı duyuyor musun, duymuyor musun?"

"Biliyorum," diye ısrar etti Robin, kendi sesi de yükselmişti. "Bunu biliyorsun Misaki! Bu yüzden senin için endişeleniyorum. Bu..." etrafını belli belirsiz işaret etti

-Misaki'nin kısıtlayıcı kimonosundan, sessiz küçük köyün geri kalanına ve onu çevreleyen soğuk dağa kadar-"Bu senin kendi özgür iradenle seçtiğin bir şeye benzemiyor."

"Evet, öyle," dedi Misaki inatla ve lanet olsun, neden gözyaşları boğazının arkasına bastırıyordu? Robin neden buraya gelmişti? Bunu ona neden yapıyordu? "Belki de beni sandığın kadar iyi tanıyorsun."

"Ama-"

"Birkaç yıl birlikte okula gittik diye beni anladığını mı sanıyorsun?" Gözyaşlarına karşı kendini sertleştirdi. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Arkadaşın," dedi Robin ciddiyetle -Nami kahretsin, Misaki onun delici siyah gözlerinde hiç bu kadar acı görmemişti- "Sadece okula birlikte gitmedik; birlikte savaştık, birlikte öğrendik, birbirimizin hayatını kurtardık-"

"Ben Tsusano Hanesi'nin kızıyım." Misaki'nin sesi yükseldi ve onu kontrol altında tutmak için mücadele etti. "Senin küçük sokak kavgalarının benim için bir hobiden fazlası olduğunu mu sanıyorsun? Gerçekten orada, o pis, adyn dolu şehirde kalmamı mı bekliyordun?"

Bu söz sinirlerine dokundu ve Robin'in yüzünde gerçek bir öfkenin ilk titreşimlerini gönderdi. "Böyle söyleme."

"Özür dilerim," dedi sakın bir şekilde, içindeki bir şey çılgık atsa bile avantajını bastırarak. "Dürüstlük istediğini sanıyordum ama belli ki anlamıyorsun-"

"O zaman bana açıkla," dedi Robin, sesi aynı anda hem yalvaran hem de zorlayıcı çıkıyordu. "Dürüstçe. Çünkü zorla evlendirilmeye çok benziyor."

Ama Misaki bunu dürüstçe açıklayamazdı. Bunu yapmak için onu hâlâ sevdiğini itiraf etmesi gerekirdi. Ve bunu yapamazdı. Ona yapamazdı. Ne kendisine. Hiç kimseye.

"Xuro, Misaki, ailenizi sevdiğinizi biliyordum. Senin bir korkak olduğunu düşünmemiştim."

"Oh, ben bu muyum? Hoşunuza gitmeyen bir karar verdim, bu yüzden korkak mıyım?"

"Bu benimle ilgili değil!" Robin patladı. "İstemiyorsan benimle evlenmek zorunda değilsin. İstemiyorsan Carytha'ya dönmek ya da beni bir daha görmek zorunda değilsin ama lütfen... burada kalamazsın. Arkadaşın olarak, sana izin veremem."

Robin kolunu tutup çekiştirirken Misaki geri çekilmedi. Ancak bir an sonra ön güverteye yayılan nyama dalgası karşısında irkildi. *Takeru.*

"Misaki," dedi kocası, omzunda katı soğuktan bir duvar halinde belirerek. "Burada neler oluyor? Kim bu insan?"

"Oh-!" Misaki kolunu çekerek kurtardı ve panik içinde Takeru'dan Robin'e baktı. "Bu... um..."

Robin'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Takeru'ya genellikle katillere özgü bir öfkeyle bakıyordu ve Misaki onun irkildiğini fark edip en kötüsünü düşünmüş olabileceğini fark etti. Tanrım, neden irkilmişti? Neden mi?

Takeru'nun jiya'sı sıcaklığı ürpertici bir dereceye kadar düşürmüştü. O ve Robin aynı dili konuşmuyorlardı ama birbirlerine attıkları bakışların tercüme ihtiyacı yoktu. İkisi de birinin ölmek üzere olduğunu açıkça söylüyordu.

"Bekle..." Misaki zayıfça başladı ama ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu durumda ne yapması gerekiyordu?

Robin soğğun şiddeti altında titrememek için iyi bir iş çıkarıyordu ama Misaki bunun onu tedirgin ettiğini yüzünden anlayabiliyordu. Robin kadar güçlü Theonitler, nyama'larının bir başkası tarafından tamamen ezilmesine alışık değildi.

"Demek Misaki'nin kocasısın, ha?" Robin Yammaninke'ye geçti, ancak bunun pek işe yaraması mümkün değildi; Kaigen kırsalında Yammaninke eğitimi akıcı konuşanlar üretecek kadar iyi değildi. *"Nesin sen, onun iki katı yaşında falan mı?"*

Takeru öne doğru bir adım attı ve Robin'in parmak uçlarında kıvılcımlar çaktı. Kazanamayacaktı.

Robin becerikli bir sokak dövüşçüsüydü, kendi kendini yetiştirmiş bir yetimin olabileceğinden çok daha iyiydi. Doğal zarafeti ve ortalamanın üzerindeki taya gücü onu Livingston'ın eğitimsiz, düşük güçlü suçluları için durdurulamaz kılıyordu ama bu

Carytha değildi. Burası bir İmparatorluğu yıllardır koruyan bir gücün merkeziydi. Robin'in eleştirel düşünme ve tükenmez irade gücü karışımı, daha güçlü bir theonite ile dövüşmeyi becermek için iyiydi ama Takeru, Robin'in daha önce hiç karşılaşmadığı kalibrede bir savaşçıydı. Burada, bu kadar buz ve karın arasında Matsuda ile doğrudan bir çatışma ölüm fermanı olurdu. *"Robin, yapma," diye uyardı Misaki Lindish dilinde. "Onun dengi değilsin."*

"Bu yüzden mi burada kalıyorsun?" Robin iğrenmiş görünerek sordu. *"Ondan korktuğun için mi?"*

Yüzündeki ifade felaketin habercisiydi. Birini kanlı bir şekilde dövmeye hazırdı ama Takeru bir Livingston kavgacısı ya da palalı dövüşçü gibi yere serilmeyecekti. İş o noktaya gelirse Robin'i *öldürecekti*.

"Bu adama burada hoş karşılanmadığını söyleyin," dedi Takeru. "Kafası bedeninden ayrılmadan önce buradan ayrılmalı."

Kelimeler Misaki'yi ürpertti. Onları Robin için Lindish diline çevirirken korkmuş görünmemeye çalıştı.

"Ondan korkuyorsun," dedi Robin. *"Seni burada bırakamam."*

Misaki'nin aklı karıştı. Artık Robin'in güvenliğine yönelik çok gerçek bir tehdit vardı. Takeru'nun çok güçlü olduğunu söyleyerek onu geri adım atmaya ikna edemezdi; farklı bir taktik uygulamak zorundaydı. *Sakin ol, Misaki. Sakin ol.* Çenesini kaldırarak, yönetebileceği en sert tonu benimsedi.

"Gerçekten mi Robin? Gerçekten bana zarar verebilecek biriyle evlenecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Görünüşe göre bunun senin için açıklanmasına ihtiyacın var, kocam beni taciz etmek için aniden ortaya çıkan gözü dönmüş bir deliden korumaya çalışıyor."

Robin'in canlı kömür gibi parlayan karanlık gözleri Takeru'yla arasında gidip geliyordu. Bu bakışı biliyordu. Yapılacak doğru şeyi aradığı zaman. Kolay olanı değil, doğru olanı. Şu an için afallamış görünüyordu ama Robin ne kadar zor olursa olsun her zaman doğru olanı yapardı. Misaki'nin onu her zaman takip etmesinin, onu sevmesinin nedeni de buydu.

"Burada istenmiyorsun yabancı," dedi Takeru tekrar ve bu kez Robin anlamını kaçırmadı. "Bu, zarar görmeden ayrılmak için son şansın."

"I..." Robin kararsız görünüyordu. *"Misaki, sensiz bir yere gitmiyorum."*

Takeru bir adım daha attı, hava daha da soğudu. Robin dövüş pozisyonuna geçti-

"Hayır!" Misaki kendini durduramadan Takeru'nun kılıç elinin bileğini yakalamış ve efsanevi Fısıldayan Kılıç parmaklarında şekillenmeden önce jiyasını bozmuştu. Yeni kocası -hâlâ çok yabancı- hafif bir şaşkınlıkla ona baktı.

"O sadece bir çocuk," diye açıklamaya çalıştı. "Aklı başında değil. Onu öldürmeniz doğru olmaz, Takeru-sama. Lütfen... Bunun vicdan azabını çekmenizi istemiyorum."

Matsuda Takeru ona baktı, ifadesi okunamıyordu. "Yapabilir *misin* o zaman deliyi sizi yalnız bırakmaya zorlar mısınız?" "Evet, efendim."

Misaki, en iyi arkadaşı, her zaman istediği tek insan olan Robin'e soğuk bir bakış fırlattı.

"Kocam güvenliğim için endişeleniyor, ama eğer hemen gider ve bir daha burada görünmezsen seni öldürmemeyi cömertçe kabul etti." Robin hâlâ tereddüt ediyordu, bu yüzden sesini buz gibi yaptı. *"Eğer kararına gerçekten saygı duymuyorsan, o zaman devam et. Dövüş onunla. Öl."*

Robin'in alevleri belirsizliğini yansıtıyordu. Kocaman gözleri kafa karışıklığını ve ihaneti yansıtıyordu ama Misaki onun bundan daha kötü durumlarla da mücadele ettiğini görmüştü. Her şeye rağmen her zaman savaştı. Her zaman doğru olanı yapmıştı.

Bakışlarını indirdiğinde parmaklarının arasındaki alevler cılızlaştı ve söndü. *"Eğer istediğin gerçekten buysa."*

Misaki dişlerinin arasından, *"Öyle,"* dedi.

"O halde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Başını eğen Robin arkasını döndü ve uzaklaştı.

Misaki'nin yanında, Takeru'nun jiya'sı geri çekildi, soğuk ısırlık etrafındaki su moleküllerinden uzaklaştı. Ancak Misaki içindeki her şeyin aniden gerildiğini, çılgına döndüğünü fark etti.

Robin uzaklaşıyor muydu? Robin *uzaklaşıyordu*.

Misaki arkasından seslenmek için ağzını açtı -*Geri dön! Geri dön! Lütfen, Robin! Beni de yanında götür!* Ama hiç ses çıkmadı. Nefesi göğsünde donup kalmıştı.

Takeru'nun eli onun koluna kapandı. "Gel, Misaki. İçeride, güvenli bir yerde olmalısın."

Uyuşmuştu, evlendiği soğuk yaratık onu Matsuda yerleşkesine çekip kapıları kapatırken karşı koyamıyordu.

Neden çekip gitti? Misaki'nin içinden acı dolu bir ses haykırdı. O Robin. Robin herkesi kurtarır. Robin asla bir arkadaşını geride bırakmaz. Neden çekip gitti?

Ama boğulmuş, dürüst yanı gerçeği biliyordu: O sadece bir çocuktü. Tüm yeteneklerine, başarılarına ve insanüstü ruhuna rağmen Robin Thundyil sadece on dokuz yaşındaydı. Kendinden yaşça büyük ve yanlışlıkla kendisinden daha zeki olduğunu düşündüğü insanların arasında kalmış, anlamadığı bir kültürde, kendi elementinin dışında kalmıştı. Her şeye rağmen doğru olanı yapmıştı; kadın gözlerinin içine bakıp gitmesini söylediğinde yapabileceği tek şeyi.

Robin protokol, politika ve insanlar söz konusu olduğunda her zaman ona boyun eğmişti. Neden kendisinin bile zar zor anladığı şeyleri onun sihirli bir şekilde kavramasını beklemişti ki? Neden onun kendisini okumasını ve bir erkek gibi tepki vermesini beklemişti? Cevap istenmeyen bir şekilde pusuda bekliyordu: *Çünkü bunu kendin yapmaktan çok korkuyorsun. Sen bir korkaksın, Misaki.*

Eğer kendi savaşını verecek kadar kadın değilse, Robin'in yardımına ne hakkı vardı? Kendini kurtarmak için parmağını bile kıpırdatmazken Robin'in onu kurtarmasını nasıl bekleyebilirdi? Hem Robin'in ne yapacağını sanmıştı ki? Fısıldayan Bıçaklar ve dağın geri kalanıyla savaşp sonra da onu alıp götürceğini mi? Bu onun yapabileceği bir şey değildi. Bu durumu değiştirmek için hiçbir zaman gücü olmamıştı... sadece onun vardı. Ve o da bunu gerçekleştiremeyecek kadar zayıftı.

Onun gibi bir korkağın Robin gibi birine, onunla hayal etmesine izin verdiği geleceğe hakkı yoktu. Yine de kendi içine kapandı ve bunun için ağladı. Yüksek sesle hıçkırmak sessizliği bozabilir, Matsuda evinin erkeklerinin dikkatini çekebilirdi, bu yüzden sesleri uzun kollarıyla bastırdı.

Takeru onu bir saat sonra yatak odasının ortasında kıvrılmış, titrerken buldu.

"Misaki...?" her zamanki soğuk sesi bir endişe notası almıştı. "İyi misin?"

"Evet." Yüzünü gizleyen Misaki gözyaşlarını su buharına dönüştürdü ve titremesini durdurmak için kendini zorladı. "Evet, Takeru-sama."

Ertesi gün Misaki, Robin'in ona bıraktığı çantayı ön güvertenin bir köşesine sıkıştırılmış halde buldu. İçinde sadece tek bir şey vardı: tüm maceraları boyunca ona yoldaşlık etmiş olan kılıç - birlikte yaşadıkları her şeyi hatırlamak için son bir rica.

Diz çökmüş, Gölge'nin Kızı'nı uzun süre tutmuş, parmakları Zilazen camının sapında oynamıştı. Tou-sama savaşın heyecanından daha iyi ve daha güzel şeyler olduğunu söylemişti. *Çocuğun olduğunda anlayacaksın.* Çocukları olduğunda buna değecekti.

Tou-sama söz vermişti.

BÖLÜM 20: SON KEZ

Misaki cehennemde olduğuna dair mantıklı bir sonuca vardı. Uyuşmuş beyninde mantıklı olan tek şey buydu; hiçbir Dunian gecesi Takayubi'nin sığınağındaki o gece kadar uzun olamazdı. Kaosun içinde bir yerde, bir kurşun ona isabet etmiş ve ruhunu sonsuzluğun ateşine fırlatmıştı. Onunki gibi çarpık bir ruhun Laaxara'nın huzuruna geçmesi mümkün değildi. Mantıklı geliyordu.

Ancak sabah olduğunda hoparlörler bölgenin güvenli olduğunu ilan etti ve sığınağın kapıları ölümlüler aleminin gün ışığına açıldı.

Parlaklık ilk başta kör ediciydi. Misaki etrafına göz kırptı, kendini gerçek dünyada, acı çekerken ve yaşarken bulduğu için kafası karışmıştı. Şaşkınlıkla yere baktı ve Izumo'nun kucağında olmadığını fark etti.

Panik onu ayağa kaldırdı ve göğsüne acı dolu kıymıklar gönderdi. Elleri etrafını yoklayarak Siradenyaa'nın boş kılıfını aradı ama bebek yoktu.

"Izu-kun?" Çılgınca döndü. "Naga-kun?"

Uyum sağlayan gözleri Ayumi'yi Mizumaki kadınlarından birinin kollarında buldu ama oğulları neredeydi? Onları bulduğunda çılgılık atmak için bir nefes almıştı. Omuzları gevşedi ve yumuşak bir "Oh" çekti.

Izumo bir çift is lekeli kola sarılmış, Atsushi'nin göğsüne yaslanmış mışıl mışıl uyuyordu. Gecenin bir vakti, belki insani bir temas arayışıyla, belki de Misaki'nin duyamayacak kadar uzakta olduğu ağlamasını susturmak için demircinin oğlu bebeği almış olmalıydı. Nagasa, Atsushi'nin kollarından birinin altına girmiş ve başını Izumo'nunkine yaslayarak uykuya dalmıştı; Hiroshi ise sırtı diğer çocuklara dönük bir şekilde kümeye yaslanmıştı.

Garip bir görüntü oluşturunyorlardı; demirci tuniği içindeki Kotetsu oğlanı ve ince kimonoları içindeki Matsuda oğlanları, hepsi birbirine karışmış, kan ve kir içindeydi. Gözyaşları Atsushi'nin yanaklarındaki külde kurumuştı, bu da onun uyuyana kadar ağladığını gösteriyordu. Anne babaları bunu yapamayacak kadar donmuşken, on yaşındaki çocuk gece boyunca Matsuda'lara sarılmıştı.

Sabahın kırılgan ışığında gözlerini kırıştırarak uyanan ilk kişi Hiroshi oldu. Ya da belki de hiç uyumamıştı. Gözlerinin altındaki halkalar bunu gösteriyordu.

Misaki gibi o da geceyi karanlığa bakarak geçirmişti. "İyi misin, Hiro-kun?"

Hiroshi annesine bakarken gözleri kanla kaplanmıştı. Sertçe başını salladı. Eğer ikinci oğlunun bir parçası gerçekten çocuk olduysa bile, o da artık yoktu.

Misaki'nin gözleri en küçük iki çocuğunu tutan numu çocuğa kaydı. Onu uyandırmak istemedi.

"Atsushi." Uzanarak çocuğun omzuna hafifçe dokundu. "Atsushi-kun."

Kıpırdadı. Dudakları kıpırdadı. "Kaa-chan?" dedi yumuşak bir sesle ve Misaki suçluluk duygusunu bastırmak zorunda kaldı.

"Hayır, Atsushi-kun," dedi adam gözlerini kırptırırken. "Benim."

Keder yüzünde utançla savaştı. "Oh... Ben... M-Matsuda- dono. Çok özür dilerim."

Misaki ona bir gülümseme verebilmek istiyordu. Yüzü bunu yapamazdı. "Sorun değil, Atsushi-kun. Oğullarıma göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Izumo'yu almak için eğildi ama göğsündeki ağrı şiddetlenince yüzünü buruşturarak durdu.

"İyi misin, Matsuda-dono?" Atsushi sordu.

"Evet," dedi Misaki, tek kelimeyi söyleyebilmek bile acı veriyordu. "İhtiyacın olursa bebeği taşıyabilirim."

"Onu ben alırım," dedi başka bir kadın - önceki gece Matsuda bebeklerinin taşınmasına yardım eden iki Mizumaki'den daha genç olanı. Fuyuko. Onun adı buydu. Babası ve erkek kardeşi cepheden dönmemişti.

"Sakıncası yoksa, Matsuda-dono?" dedi kız kollarını uzatarak. Izumo için.

"Sen..." *Bunu yapmak zorunda değilsin,* diye söze başladı Misaki, ama hırpalanmış ciğerleri onu yine durdurdu.

"Sorun değil," dedi Fuyuko ve Izumo'yu dikkatle kollarının arasına aldı.

Köylüler sığınaktan çıkmaya başlarken Misaki diğer kadının Izumo'yu taşımasına izin verdi. Hatta Takayubi'den geriye kalanlar sığınaktan ışığa doğru tökezlerken Atsushi'nin destek için uzattığı kolu tuttu.

Yıkım önlerinde dumanlar çıkararak yayılıyordu. Sığınağın girişinin yakınındaki belediye başkanının ofisi ve yanındaki bilgi-iletişim kulesi yerle bir olmuştu.

"Adımlarınıza dikkat edin çocuklar," diye uyardı Fuyuko Atsushi, Hiroshi ve Nagasa'yı, yıkılan info-com kulelerinden birinin girişinin üzerinden geçmek için kendi kimonosunun eteğini kaldırırken.

"*En azından bu kuleleri iyi bir şekilde kullanabildik, ha?*" Chul-hee Kaigengua'daki babasına söyledi. Sesi uyuşmuş gibiydi.

Tae-min, "*Buna iyi diyebilir miyim bilmiyorum,*" dedi.

Bombalar bazı evlerde büyük delikler açmıştı; çoğu tamamen yıkılmış, paramparça olmuştu. Cesetler dağın yamacına saçılmıştı, birçoğu paramparçaydı, Kaigenese ve Ranganese kan ve kemik parçaları içinde birbirine karışmıştı. Yürürlerken Misaki Nagasa'yı kalçasına çekti ve sanki onu tüm bunlardan gerçekten koruyabilecekmiş gibi bir elini gözlerinin üzerine koydu.

Hava saldırısı yıkıcı olsa da aşırıya kaçmamış olabilir. Enkazın üzerine serpiştirilmiş sarı ve siyah üniformalı cesetlerin sayısına bakılırsa, Ranganlılar gece boyunca dağda ilerlemeye devam ederek pilotlara ateş edecek bir şeyler vermiş gibi görünüyordu. Sonuç olarak köy yerle bir olmuştu.

Takayubi'nin nüfusundan geriye kalanlar yavaşça, keder ve şoktan halsiz bir şekilde dağıldı. Bazıları evlerinin yıkıntıları arasında sevdiklerinin cesetlerini aradı. Bazıları ise yaşadıkları ve ailelerini büyüttükleri yerde öylece durdu, yüzleri inançsızlıktan bomboştu.

Köy gerekli bir fedakârlıktı. Misaki taktiksel açıdan bunu anlıyordu. Boğazının arkasında safra gibi yükselen öfke ve dehşeti bu yüzden açıklayamıyordu.

Daha önce de yıkım görmüştü. Kalleyso'nun terör saltanatının zirvesindeyken Livingston'daydı ama o zamanlar her nasılsa o kadar da kötü görünmemişti. Hiç de azımsanmayacak bir utançla, ona göre bu dehşetin okyanusun çok ötesindeki vahşi Adyn ülkelerine ait olduğunu fark etti. Buraya değil. Bebeklerini sallayarak uyuttuğu ve onlara ilk kelimelerini öğrettiği yere değil. Hyori'yle tanıştığı yere değil. Setsuko'nun şakalarına ve yemeklerine güldüğü yere değil.

Misaki uzun yıllar boyunca asla Takayubi'ye ait olamayacağını düşünmüştü ama bir şekilde, o dikkat etmezken, burası evi haline gelmişti. Birisi *evine* bomba atmıştı.

Sallanan bacakları onu sığınaktan güçlkle indiren Hyori, Yukino yerleşkesinin kararmış kalıntıları önünde yere yığıldı. Kapıların üzerine monte edilmiş olan oyma taş Yukino amblemi şimdi karda çatlamış halde yatıyordu. Hyori'nin parmakları titreyerek taşıdaki oyukların izini sürdü.

Misaki parmaklarında bir çekilme hissetti ve aşağı baktığında Nagasa'nın elini gözlerinden çektiğini gördü. Günlerini oyun oynayarak geçirdiği Yukino yerleşkesinden geriye kalanlara doğru bakıyordu.

"Ryota-kun?" diye sordu küçük bir sesle.

Hiroshi yanlarında durmuş, küçük kardeşinin Yukino yerleşkesine bakışını takip ediyordu. "Sanırım Ryota-kun gitti," dedi yavaşça.

"Nerede?" Nagasa ağabeyinden annesine baktı, gözleri yalvarıyordu. "Nereye gitti?"

"Um..." Mizumaki Fuyuko endişeyle, "Belki de çocuklarınızı buradan götürmeliyiz, Matsuda-dono?" dedi. Misaki'ye baktı. "Belki de kendi evinize?"

"Hayır." Misaki, Hiroshi ve Nagasa'yı Matsuda yerleşkesine doğru yönlendirmeden önce Fuyuko'yu durdurmak için elini kaldırdı. "Orası temizlenene kadar olmaz."

Misaki'nin evin içinde bıraktığı şey, çocukların dışarıda görecekları her şeyden çok daha kötüydü.

"Nasıl...?" Genç kadın etrafına bakındı. "Burası nasıl temizlenecek? Çok az kişiyiz ve..." *Çok fazla yıkım var.*

"İmparatorluk ordusu yakında yardıma gelir," dedi Misaki. Kaigen ordusundan fazla bir yardım beklemiyordu ama hiç görünmemeleri de garip olurdu. En azından bazı cesetleri taşımak için insan gücü sağlayabilirlerdi.

Ancak ilk yardım hükümetten gelmedi. Çevre köylerden geldi. Balıkçılar, çiftçiler ve demirciler, hortumun kıyıda kendilerine doğru ilerlediğini ve nerede durduğunu görmüşlerdi. Güneş son sisleri de ortadan kaldırırken ortaya çıktılar. Takayubi sakinleri onları karşılamaya gittiklerinde, umutla, gönüllülerden bazılarının dağın daha aşağısından kurtulanları taşıdığını gördüler.

Aradığı yüzü ilk bulan Atsushi oldu. "Tou-san!" diye bağırdı.

Kotetsu Katashi iki balıkçı tarafından patikada destekleniyordu. Sol bacağının dizden aşağısı olmayan Katashi'nin bilinci yerinde değildi ama oğlu koşarak onu karşılamaya gelirken hâlâ gülümsemeyi başarıyordu. Atsushi'nin küçük erkek ve kız kardeşi de hayattaydı ve bir çift balıkçı kadın tarafından taşınıyorlardı. Yerle bir olmuş batı köyünde hayatta kalan tek kişi, yara bere içindeki bir fina ve bir çift korkmuş çocuktı.

Mamoru'dan hiç iz yoktu.

Balıkçıların en yaşlısı, "Hayatta kalanları aramaya devam etmeleri için dağın aşağısında birkaç adam bıraktık," diye açıkladı.

"Çok iyi," dedi Takeru. "Yardımanız için teşekkür ederim."

"Sana teşekkür etmesi gereken hepimiziz, Matsuda-dono." Adam dizlerinin üzerine çöktü ve diğer gönüllüler de onu takip ederek Takeru'nun önünde eğildiler. "Siz ve adamlarınız bu orduyu geri kalanımıza ulaşmadan durdurdunuz. Size ne kadar teşekkür etsek azdır."

Köylüler gözyaşları içinde aile üyelerine kavuşurken, şaşırtıcı derecede akli başında olan Kotetsu Katashi, Ranganese saldırdığında yeterince iyi bacakları olan numuwuların dağıldığını açıkladı. Elbette birçoğu yakalanmış ve öldürülmüştü, ancak ilk saldıran Ranganlılar yeterince azdı ve çok sayıda demirci kaçmayı başarmıştı.

"Evimiz neredeyse anında yıkıldı," dedi, "kaçmayı düşünemedim. Neyse ki iki küçük çocuğum enkazın altından sürünerek çıkacak ve herhangi bir fonyakalu bizi bulmadan önce kaçacak kadar küçüktü."

Matusdalar ve Yukinolar hariç, eski demirci aileleri dağın yamacını herkesten daha iyi biliyordu. Atsushi'nin küçük kardeşleri, diğer birkaç numuwu ile birlikte, dışarıdan birinin bulması neredeyse imkansız olan mağaralara sığınmıştı.

Patlayan bacağına turnike uyguladıktan sonra Katashi güçlü kollarıyla kendini en yakın mağaranın güvenliğine sürüklemeyi başarmıştı. Takayubi'nin kaya oluşumları, numuwu'yu sadece Ranganese'den değil, aynı zamanda müteakip hava saldırısından da koruyan doğal bomba sığınakları görevi görmüştü. Hayatta kalanlar için seslenen balıkçıların Kaigenese seslerini duyana kadar yeraltında saklanmışlardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kuzey geçidindeki katliamdan üç kişi kurtulmuştu: otuz iki yaşındaki Ginkawa Aoki, kırk üç yaşındaki Ikeno Tsuyosa ve on yedi yaşındaki kuzeni Ikeno Shun. Fonyakalu'larla ilk çatışma sırasında Ginkawa kafasına aldığı bir darbeye bilincini kaybetmiş ve saldırının geri kalanını görmezden gelmişti. Hava saldırısının başlangıcında bilinci yerine gelmiş ve bombaları göze alarak cesetlerin arasında sürünerek hayatta kalanları aramaya başlamıştı. Karanlıkta, iki yaralı Ikeno'yu güvenli bir yere sürüklemeyi başarmıştı.

Çaresiz eşler ve annelerden oluşan gruba, o karanlıkta atan başka kalp olmadığını söyledi. Ikeno Tsuyosa bir kolunu kaybetmişti ve on yedi yaşındaki çocuk daha da kötü durumdaydı.

Gövdesinde birden fazla bıçak yarası ve ağır kafa travması nedeniyle sayıklıyordu.

Yaşlı balıkçı Takeru'ya, "Onları buraya getirdik, belki yaralılarla ilgilenecek sağlık görevlileri vardır diye düşündük," dedi, "belki de operasyonlar için bir bina..." Etrafına, ana köyün için için yanan kalıntılarına baktı. "Çok üzgünüm, Matsuda-dono. Buranın bu kadar kötü bombalandığını bilmiyorduk."

"Benim evimde bir operasyon üssü kuracağız," dedi Takeru, Matsuda yerleşkesinin kalan yarısını göstererek. "Bazı Rangan cesetlerini temizlememiz ve çatının bazı kısımlarını buzla desteklememiz gerekebilir, ancak şu anda en yapısal bütünlüğe sahip binanın burası olduğuna inanıyorum."

Balıkçılara doğru dönen Takeru, yerleşkenin dış duvarının bir kısmının yıkıldığı yerde jiyasını kaldırdı. Gevşek tuğlaların bazılarını devirdi ve ardından düşen tahta ve kaya parçalarının üzerine bir tabaka dolusu kar sererek yerleşkenin hâlâ ayakta olan kısmına giden bir yol açtı.

"Sen ve sen." En uzun boylu iki balıkçıyı işaret etti. "Gelin cesetleri ve enkazı temizlememe yardım edin."

"Evet, Matsuda-dono!" dedi adamlar ve itaat etmek için çabaladılar.

"Fonyaka cesetlerini imha etme fırsatımız olana kadar avluda donduracağız," dedi Takeru, adamlar onu yerleşkeye kadar takip ederken arkalarına bakmadan. "Her cesedi taşıdıktan sonra olabildiğince çok kanı temizlediğinizden emin olun. Zayıf ve yaralıları içeri almadan önce buranın uygun şekilde sterilize edilmesi gerekiyor."

Dışarıda kalan balıkçılar hemen Takayubi halkına, yerleşkenin dış duvarına buzdan derme çatma banklar ve barınaklar yapmaları için yardım etmeye başladı. Başka bir theonit topluluğu için barınak, dağ kışının ortasında daha acil bir endişe kaynağı olabilirdi ama Kusanagi jijakaluları farklıydı. Bilinçaltlarındaki jiya, vücut ısıları donma noktasının altına düştüğünde bile kanlarının dolaşmaya devam etmesini sağlıyordu. Misaki bu sayede bütün geceyi ayak parmakları donmadan yalınayak geçirebilmişti. Şu anda Fuyuko'nun kollarında uyuyan Izumo kadar küçük bir bebek bile soğuktan pek etkilenmemişti.

Elbette iyi yetiştirilmiş jijakalular bile kışın açık havada sonsuza dek hayatta kalamazdı. Birkaç gün içinde enerjileri tükenmeye ve donmaya başlardı. Yiyecek olmasaydı, daha erken olurdu. Yıkık evlerden battaniyeler toplanır ve buz kütlelerinin üzerine örtülerek rahat koltuklar oluşturulurdu.

Matsuda yerleşkesinin temizlenmesini beklerken yaşlılar ve yaralıları dinlenebiliyordu. Balıkçı kadınlar Izumo, Ayumi ve diğer bebekler için beşikler oluşturdu, onları battaniyeler ve yedek giysilerle doldurdu.

Balıkçılar Matsuda yerleşkesine yerleştğinde, başka gönüllüler de gelmişti. Bunlar Takayubi'nin en yakın iki komşu dağından gelen savaşçılar ve demircilerdi. Tetsukai demirci ailesi, aralarında şehir eğitilmiş iki doktorun da bulunduğu sağlık görevlilerini de yanlarında getirmişti. Profesyoneller hemen ilk yardımın kontrolünü ele alarak diğerlerini ne yapmaları gerektiği konusunda yönlendirdi. Komşu dağ Tatsuyama'daki Ameno kalesinden temsilciler, hayatta kalanların aranmasına yardımcı olmak için yiyecek sepetleri ve bir düzine savaşçı getirmişti.

Misaki ve çocuklar yerleşkeye yönlendirildi. Takashi'nin zaten neredeyse hiç kullanmadığı çalışma odası küçük bir hastaneye dönüştürülmüştü. İki sağlık görevlisi Setsuko'nun üzerine eğilmişken Setsuko hâlâ baygın bir şekilde battaniyelerin üzerinde yatıyordu.

Misaki, Tetsukai doktoru onu odaya götürüp oturmasını istediğinde, "Hiçbirimiz ciddi şekilde yaralanmadık," diye güvence verdi.

"Üzgünüm, Matsuda-dono. Kocanız sizi muayene etmemiz için ısrar etti."

Misaki'nin yaraları arasında en endişe verici olanı, yelpaze kullanıcısının *Lazou Linghun'unun* göğsüne sürekli olarak acı veren bir şekilde saplanmasıydı. Ciğerleri gerçekten hasar gördüyse, bunu düzeltmek için birkaç bandajdan fazlası gerekirdi, ancak yine de numu'nun kollarındaki kesikleri dezenfekte etmesine ve bandajlamasına izin verdi.

Sağlık görevlisi Nagasa'nın yaralarını kontrol etmek için harekete geçer geçmez Misaki öne doğru diz çöktü ve Hiroshi'yi kendisine doğru çekti.

"Küçük kardeşlerine ve kuzenine göz kulak ol," diye kulağına fısıldadı. "Kaa-chan yakında döner."

"Nereye gidiyorsun?" Hiroshi sordu.

"Gidip kardeşini bulacağım." Misaki odadan çıkıp koridordan aşağıya doğru süzülmeden önce bir an için elini onun başına koydu. Siradenyaa'nın kılıfını saklamak ve kendine bir çift tabi almak için hayatta kalan bir dolapta durdu.

"Merhaba, Matsuda-dono," dedi Kotetsu Katashi, onun hafif adımlarla yerleşkenin arka kapısına doğru ilerlediğini fark ettiğinde. Kılıç ustası, Atsushi ve balıkçılardan birine yaralı bacağını temizletip enfeksiyonu önlemek için önlemler aldırırken, küçük çocukları da yanında oturuyordu. "Peki nerede

Gidiyor musun?" diye sordu, bir bacağı ve ailesinin üçte birini yeni kaybetmiş bir adam için oldukça dostane bir ses tonuyla.

"Ben-um..."

Katashi'nin gülümsemesi soldu ve bakışlarını indirdi. "Onu diğerlerinin öldüğü cephede bulamazsın."

"Ne?"

"Sanırım onu son gören Atsushi oldu." Katashi oğluna doğru baktı, o da başını salladı.

"Demirci köyünde, hanımefendi, bizim... eskiden evimiz olan yerin yakınında."

Misaki toplayabildiği kadar şefkatle "Teşekkür ederim," dedi ve yerleşkeden sıvıştı.

Yamaçlarda gönüllülerin arasına karışacağı gibi bir yanılsama içinde değildi. Tek kadın o değildi -savaşçıları bulmaya hevesli başka eşler ve anneler de vardı- ama tek soylu kadın *oydu*.

"Lütfen, Matsuda-dono," dedi balıkçılardan biri, kimonosundaki nişana dikkat çekerek. "Geri dönüp dinlenmelisiniz. Ölü ve yaralıları size geri taşıyacağız. Burası bir hanımefendiye göre bir yer değil."

"Ben..." *Daha kötülerini de gördüm*, demek istedi Misaki ama kelimeler boğazında acı içinde düğümlendi.

Cepheye inen yamaç korkunçtu. Burada mağaralara doğru koşan ama başaramayan demirciler yatıyordu. Daha aşağıda savaşçıların cesetleri yatıyordu. Kuzey geçidinden geri mi itilmişlerdi yoksa dağın daha yukarısındaki sivillerin çığlıklarını duyunca bilinçli olarak mı yamaçtan yukarı çıkmışlardı söylemek zordu. Ameno Samusa vardı, Hiroshi ve Mamoru'ya ondan önce kılıç öğreten ilkokul öğretmeni. Misaki'nin düğün takılarını kocasıyla el ele hazırlayan ve her üç ayda bir Matsuda yerleşkesinin çatısını temizlemek ve onarmak için gelen numu kadın vardı.

Gönüllüler her cesedin başında umutla durup yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorlardı ama şimdiye kadar şansları yaver gitmemiş gibiydi. Burada, açık yamaçlarda yaralanan herkes neredeyse kesinlikle İmparatorluk ordusunun mermileri ya da bombalarının enkazı tarafından vurulmuştu.

Misaki daha önce de parçalanmış cesetler, kan ve iç organ yığınları, palalarla parçalara ayrılmış insanlar görmüştü. Ama o zaman bunu hissetmemişti. Ne de olsa Livingston, Carytha egzotik ve ürkütücü bir ülkeydi.

merak ve heyecan verici tehlike. Robin Thundyil ile aralarındaki asıl fark buydu: Onun için Livingston'ın kenar mahallelerindeki trajedi gerçektir. Dünyanın öbür ucundaki dokunulmaz bir soylu evin ayrıcalıklı kızı Misaki içinse bu sadece bir oyun, macera açlığını gidermek için geçici bir heyecandı. Tam olarak gerçek değildi.

Bu gerçektir.

"Lütfen, Matsuda-dono," diyordu balıkçılardan biri, sesi çok uzaklardan geliyordu. "Bir hanımefendi bunu görmek zorunda kalmamalı."

"Hayır," dedi Misaki sessizce. "Kimse bunu görmek zorunda kalmamalı."

Robin için bir anlamı olan hayatlara karşı nasıl bu kadar kayıtsız kalabilmişti? Zulümlere nasıl omuz silkmış ve sonra da buna güç demişti? Burada, her cesedin kişisel bir kayıp olduğu dağının yamaçlarında, kendini hiç de güçlü hissetmiyordu.

"Neden ailenin yanına dönmüyorsun, Matsuda-dono?" diye sordu balıkçı.

"Bir parçasını kaçıyorum," diye cevap verdi. "Oğlumu bulmam gerekiyor." "O zaman en azından size eşlik etmeme izin verin hanımefendi. Bu yamacın bazı kısımları hala tehlikeli olabilir."

Misaki'nin yolunu bulmak için bir refakatçiye ihtiyacı yoktu ama yine de balıkçıya teşekkür etti ve onu takip etmesine izin verdi. Ona ana köye dönmesini emretme yetkisi olmayabilirdi ama bir hanımefendinin bir savaşın ardından tek başına dolaşmasına izin vermek iyi bir davranış değildi.

"Adın ne balıkçı?" diye sordu dik patikadan aşağı inerlerken. Havadan sudan konuşmak için garip bir zaman olabilirdi ama Misaki sessizliğe dayanamadığını fark etti. Nereye gittiğini, kaçınılmaz olarak ne bulacağını düşünmek için ona çok fazla alan bırakıyordu.

"Chiba Mizuiro, Matsuda-dono." Sesi, yüksek mevkilerdeki kişilerle sık sık konuşma fırsatı bulamayan bir adamın hevesli endişesini taşıyordu.

"Chiba." Misaki adamı rahatlatmak için zayıf bir çabayla gülümsedi. "Baldızım bir Chiba, biliyorsun."

"Matsuda Setsuko-sama," dedi. "Evet, o evliliği duydum." Elbette duymuştu. Tam bir skandal olmuştu. "Benim aile kolum onunkiyle yakındı."

"Bu dağın eteğindeki balıkçı köyü," dedi Misaki, "hortumun ilk düştüğü yer; ne durumda?"

"O... hiçbir şekilde değil, Matsuda-dono. Gitmiş. Eğer küçük tahta parçaları ve ağ parçaları olmasaydı, bunu asla bilemezsiniz."

orada bir köy vardı."

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm." Misaki buna, kayıp balıkçı köyünün trajedisine ve Setsuko'ya duyduğu sempatiye odaklanmaya çalıştı. Bu hiçbir şekilde hoş bir düşünce değildi, aslında oldukça acı vericiydi ama mesele de buydu zaten; neredeyse aklını ayaklarının onu götürdüğü yerden uzaklaştıracak kadar acı vericiydi. Neredeyse.

"Sanırım hayatta kalan kimse yok?" diye sordu.

"Bulabildiğimiz kadarıyla hayır," dedi Chiba, "yine de birkaçımız bakmak için geride kaldı, çoğunlukla kayıp akrabalarını bulmayı uman insanlar."

Misaki başını salladı. Zavallı Setsuko. Zavallı Setsuko.

"Kasırgayı gördüm," dedi. "Hortum yere indiğinde karım ve kızlarım ağlıyordu. Hepimizin öleceğini düşündük."

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Bu senin için korkunç olmalı." "Lütfen özür dilemeyin, Matsuda-dono," dedi Chiba şiddetle. "Eğer Sen ve ailen olmasaydınız, hiçbirimiz şu anda burada olamazdık. Yardım etmek için daha fazlasını yapamadığımız için üzgünüm."

Misaki refakatçisine bir bakış attı ve onun ciddi bakışlarıyla karşılaştı.

Matsuda Susumu her zaman yarımada'daki köylülerin ve küçük ev sahiplerinin kendisinin gençliğinde olduğu gibi sadık olmadıklarından yakınırdı. Tüm Kusanagi halkının Matsuda hanesine saygı duyduğu ve hürmet ettiği günlerden bahsederdi. Keleba sırasında Shirojima'nın büyük aileleri, Kaigen'in düşmanlarına karşı gösterdikleri tartışılmaz güç gösterileriyle tebaalarının sadakatini kazanmışlardı. Matsuda hanesi Keleba'dan bu yana her nesilde güçlü savaşçılar yetiştirmiş olabilirdi ama Misaki'nin neslinden hiç kimse bu gücün kanıtına tanık olmamıştı... ta ki şimdiye kadar.

Kusanagi sahilindeki insanlar Takayubi'nin gücü karşısında bir kasırganın düştüğünü gördüklerinde, o kadim mucizenin bir parçası uykudan uyanmış gibi görünüyordu. Sadakat, bu balıkçının gözlerinde parlayan huşudan doğmuştu. Ve şimdi, koronu dağa akın ediyor, ellerinden geldiğince hizmet etmeye hevesliydi.

Chiba hararetle, "Oğlunuz ve kayınbiraderiniz - burada savaşan hepiniz - birer kahramansınız," dedi. "Hayatlarımızı size borçluyuz."

Matsuda Susumu'nun bu sadakatin yeniden canlandığını görecektik kadar yaşamamış olmasının onu mutlu mu yoksa üzgün mü ettiğini söyleyemiyordu. Bir şeyler hissedebilmeyi diledi... dünyasının sonuna doğru attığı her adımın kaçınılmazlığından başka bir şey.

Bu sırada, demirci köyünün kömürleşmiş kalıntıları görüş alanındaydı ve her adımda biraz daha yaklaşıyordu.

"Biliyorsun, bu bölgedeki diğer balıkçı köylerini ziyaret etmek için pek fırsatım olmadı," dedi Misaki çok hızlı bir şekilde, gerginlikten sesi yükselmişti. "Bana köyünüzden biraz daha bahsedin."

"Oh." Adam şaşırmış görünüyordu. "Ama Matsuda-dono, seni aramamız gerektiğini düşünmüyor musun-"

"Anlat bana," diye sertçe sordu Misaki, "evinden, teknenden, aileden bahset. Benimle bir şeyler hakkında konuş." *Sadece beni buradan götür.*

Yanmış odun ve kömürün tanıdık kokusunun kömürleşmiş etin sinsi kokusuyla karıştığı numu köyünün tüten kalıntılarının yanından geçiyorlardı.

"En başarılı balıkçılık geziniz," dedi umutsuzca. "Bana bundan bahset."

"Pekala, Matsuda-dono," dedi Chiba kararsızca. "Ailemin gelirinin çoğu balıktan gelmiyor. Eşim mükemmel bir inci dalgıcısıdır, bu becerisini kızlarıma da aktarmaya başladı. İncileri sizin gibi hanımlar için takı ve süs eşyalarında kullanmaları için numuwu'lara satıyoruz."

Misaki, gözleri küllü, kan lekeli karı taramaya başlamışken bile Chiba Mizuiro'nun sözlerine odaklanmaya çalıştı. O teknede inci dalgıcı ve kızlarıyla birlikte olmaya çalıştı.

"Bazen karım için endişeleniyorum, suların şiddetli olduğu günlerde karanlığa o kadar dalıyor ki. Annem inciler için dalarken öldü. Her yıl pek çok kadın da öyle. Büyük kızım karımla çıkmaya başladığında her zamankinden daha çok endişelendim. Ve en küçük kızımın denemeye hazır olduğuna karar verdiğimizde, sinirden ölebileceğimi düşündüm. Ama su o kadar durgun ve berraktı ki ilk gün üçü birlikte daldı.

"Sanki Nami onları gördüğüne o kadar sevinmişti ki sırf onlar için sahili dalgalardan, köpekbalıklarından ve keskin kayalardan temizledi. O gün neredeyse hiç balık yakalayamadım ama Tanrıça kızlarımin ellerini incilerle doldurdu."

"Kulağa harika geliyor," dedi Misaki, tüm gücüyle balıkçı ailenin sevincinin bir parçasını hissetmeye çalışarak. Tabii ki bunu yapamadı. Zenginlikleri için hiç dalmak zorunda kalmamıştı. İnci kolyeler ya da saç süsleri istediğinde, birileri bunları ona getirirdi. İncilerin kendilerini ya da onları okyanus tabanından toplamak için hayatlarını tehlikeye atan insanları hiç düşünmemişti.

"Sanırım o gün, bu yarımadanın gerçekten tanrıların kanıyla kutsandığını anladığım gündü. Şehirli insanlar bazen gelip buranın ölmekte olduğunu söylüyorlar ama tanrısallık burada yaşıyor."

"İlahiyat mı?" Misaki'nin sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Gözleri karda ince bir şekle, Mamoru'nun kılıcına takılmıştı. Kılıç kana bulanmıştı.

"Chiba ciddiyle, "Bir *kasırganın* köyüme ulaşmadan burada durduğunu gördüm," dedi. Bence burası mucizelerle dolu bir yer. Tıpkı annemin bana söylediği gibi... Okyanusun aldığı her dalgıç için, bir aileye parlak inciler ve sevgi yağdırdığı mükemmel bir gün vardır."

Misaki'nin ayakları karda çatırdayarak durdu ve balıkçının bakışları onunkileri takip etti.

Önlerindeki siyah giysili asker iki parçaya ayrılmıştı, katananın acımasızca kararlı bir darbesiyle ikiye bölünmüş olmalıydı. Ve orada, karların içinde, bir adım ötede ona bakan Mamoru'ydu.

Gelişigüzel sıkılan kurşunlar kimonosunun arkasında delikler açmış, Matsuda armasının elmaslarını delen yanık halkalar oluşturmıştı.

"Merhametli Nami!" diye haykırdı balıkçı gizlemediği bir tiksintiyle. "O pilotlar onu tam ortasından vurdular! Ya hâlâ yaşıyor olsaydı?"

"Değildi," dedi Misaki yumuşak bir sesle. Bunun için Tanrılara şükürler olsun. Kalbinde daha fazla öfkeye yer yoktu.

"Nasıl anladın?" Chiba sordu.

Misaki uyuşmuş bir halde, "Kurşun yaralarından neredeyse hiç kanama yok," dedi.

"Ne?"

"Kurşunlar vücuduna isabet ettiğinde kan akışı yoktu. Kalbi bundan çok önce durmuştu."

Balıkçı ona bakıyordu, gözle görülür bir şekilde tedirgindi. "Nasıl söyleyebilirsin-" "Matsuda ailesiyle evlenmeden önce Tsusano Misaki'ydim. Biliyorum.

kan." Adamın bir adım geri çekildiğini fark etti. Batıl inançlı. "Lütfen bana oğlumla bir dakika izin verir misiniz?"

"Evet, elbette, Matsuda-dono. Sadece..." Chiba Mizuiro dizlerinin üzerine çöktü ve alnı kara gömülene kadar cesedin önünde eğildi. Dudaklarından sessiz bir dua geçti. Sonra Misaki'nin karşısına geçti ve yine aynı derinlikte eğildi. "Nyama size, Matsuda-dono, ve oğlunuza."

"Tanrı'nın izniyle," diye mırıldandı Misaki ve adam geri çekilerek onu artık Mamoru olmayan bedenle baş başa bıraktı.

Misaki zihninde sığınağı cehenneme benzetmişti. Ama bu - bu durgunluk berraklığı - daha da kötüydü. Misaki'yle ilgili tuhaf olan şey, Cehennem'de evinde gibi olabilmesiydi. Kaosun onun üzerinde sakinleştirici bir etkisi vardı. Sığınakta çığlıklar, akan kan ve silah sesleri birbirini bastırmış, onu sersemletmişti. Burada Misaki'nin dikkatini dağıtacak bir kan akışı ya da gözyaşı damlası yoktu; bu kan katı ve reddedilemez bir şeye dönüşmüştü. Onu harekete geçirecek hiçbir hareket, onaracak ya da yok edecek hiçbir şey yoktu. Sadece oğlunun ölümünün donmuş gerçeği vardı.

Misaki yavaşça cesedin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Gözleri soğukta korunmuş ayrıntıları takip etti. Kurşun yaraları kanamamış olabilirdi ama Mamoru'nun ölümüne kadar verdiği mücadelenin bir haritası olan donmuş kandan bolca vardı. Yüzünde ve kollarında ufak tefek kesikler vardı, boynundaki morluk ve çığ deri birinin onu boğmaya çalıştığını gösteriyordu ve dudağı ağzına aldığı sert bir darbe yüzünden yarılmıştı ama bunların hiçbirisi onu öldürmemişti. Ölümünün böğründeki derin bıçak yarasından kaynaklandığı açıktı.

Misaki, Livingston'daki palalı saldırıların kurbanlarında daha önce böyle yaralar görmemiş olmayı diledi. O insanların ölümünün ne kadar uzun sürdüğüne ilk elden tanık olmamayı diledi.

Mamoru'nun karşısındaki fonyaka, sağ kalçasından sol kolunun hemen altına kadar uzanan bir kılıç darbesiyle temiz bir şekilde ikiye bölünmüştü - bir adamın hayatını anında sona erdiren türden bir kesik. Dünyanın en iyi dövüşçüsü bile bundan sonra karşı saldırı için ayağa kalkamazdı. Mamoru'nun darbesi son darbe olmuştu... bu da oğlunun hayatını sona erdiren yaraya rağmen savaştığı anlamına geliyordu. Yanındaki o korkunç yaraya, kanının çekilmesine ve hayati organlarının devre dışı kalmasına rağmen savaşıyordu.

Sağ eli parçalanmıştı, iki parmağı yoktu, bu yüzden uzanıp sol eline dokundu, hırpalanmış parmak eklemlerine nazikçe dokundu. Misaki Mamoru'yu ilk kez kucağına aldığı anda, küçük bir bebekken, sırf babasınınkini hatırlattığı için onun jiyasını hissetmekten nefret etmişti. Bu onda öğürme ve geri çekilme isteği uyandırmıştı. Şimdi ona uzandı, parmakları kavradı ve duyuları en küçük bir iz için zorlandı - ama elbette hiçbir şey yoktu. Onu Mamoru yapan yaşam gücü, varoluşun farklı bir alemine doğru yola çıkmıştı.

Misaki'den nefessiz bir hıçkırık kaçtı. Buzdan parmakları oğlunun kimonosunun arkasına gömüldü ve tüm benliğiyle şöyle *diledi*

Ağrıyan göğsü, pençelerinin bir hayatı Duna'dan söküp alabileceği kadar kolay bir şekilde geri çekebileceğini söylüyordu.

Bir sonraki nefesi hıçkırıktan çok bir çığlıktı ve ciğerlerine gönderdiği acı, ellerinin altındaki saf yokluğun yanında acınacak kadar küçüktü. Eğer Mamoru'yu geri getirebilseydi, bir fonyakanın hayatını ağzından çekip almasına izin verir, ruhunu binlerce kez verirdi.

Parmaklarında sıvı kan hissedene kadar geri çekildi ve ne yaptığını fark etti. Mamoru'nun nabzını ve nyamasını hissetmek için can atarken, kendi bilinçaltı da cansız bedeni çekiştirmeye başlamıştı. Elbette gerçek bir nabızı geri getirmemişti. Tek yaptığı atardamarları çözüp ölüm katılığını bozarak Mamoru'nun kurşun yaralarının ve diğer yaralarının yeniden kanamasına neden olmaktı.

Dehşete kapılan Misaki bir adım geri çekildi.

"Özür dilerim!" Nefes nefese kalmış, ellerindeki kanı kara silmişti. "Çok özür dilerim!" Eğildi, alnını donmuş zemine acıyana kadar, buz ve ardından taş alnına değene kadar ezdi. "Çok özür dilerim."

Sanki Duna'da onu yüzüstü bırakmasını telafi etmeye yetecek kadar özür varmış gibi, özür dilemek için yere kapanarak uzun süre orada kaldı. Gözlerini kapatarak Nagi'ye güç, Nami'ye de sakinlik diledi. İkisi de yardım etmedi. Kanlı elleri titriyordu, bir nebze olsun dengede durabilmek için onları yere dayadığında bile. Hıçkırıkları durmuyordu ama buraya Mamoru'nun ruhunu karıştırmaya ve onu ikiye ayırmaya gelmemişti. Buraya ona yardım etmek, iyi bir anne olmak için gelmişti, eğer Tanrılar ona bu son şansı verirse.

Pişmanlığın ölümlerin ruhları için zehir gibi bir şey olduğunu anlamak için fina olmaya gerek yoktu. Hayatta başaramadıklarından pişmanlık duyan bir ruh Laaxara'nın huzuruna geçemezdi. Bu ruhlar Duna'nın sınırındaki yanan diyarda kapana kısılr, gerçekten ölemez, pişmanlıkları arttıkça acıları da artardı. Bu korkunç bir varoluştı. Ve en çok tehlikede olanlar da genç yaşta, umudun, tamamlanmamış işlerin ve gerçekleştirilmemiş potansiyelin ortasında ölenlerin ruhlarıydı.

Misaki sarsıntılar arasında oğluyla konuşacak sesi buldu. "Kotetsu Katashi ve Atsushi'nin ikisi de yaşadı, biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Kotetsu soyu tüm bilgileriyle birlikte senin sayende hayatta kaldı." Bilmesi gereken ilk şey buydu: bir hiç uğruna ölmemişti. için

Misaki, şu anda Kotetsus'ların hayatları önemsiz görünüyordu ama Mamoru ondan daha iyi bir insandı. Bu onun için önemli olabilirdi.

"şüphe duyduğunu biliyorum. Ne yapacağını bilemeyeceğinden endişelendiğini biliyorum. Ama kendine bir bak... Çok iyi dövüştün." Ve Misaki kederle birlikte boğazında bir gururun da kabardığını fark etti. Bu gurur acıyla iç içe geçerek acıyı arttırdı. "Sen sadece bir çocuksun ama bir erkek gibi sonuna kadar savaştın. Burada iyi iş çıkardın. Ama eminim bunu biliyorsundur..." Misaki'nin ağzının kenarlarında acı dolu, neredeyse histerik bir gülümseme belirdi. "Hiçbir savaşçı kendinden emin olmadan seninki gibi yaralarla mücadele edemezdi."

Misaki boğazı düğümленirken titreyen dudağını ısırđı. Burada Mamoru'nun ruhunu yoluna göndermek için mükemmel, aydınlanmış sözler söyleyecek kutsal adamlar yoktu. Annesi olarak, burada yaşayan tek kişi olarak, Misaki kelimeleri bulmak zorundaydı. Bu onun için yapabileceği son şeydi. Bu yüzden, vücudunu sarsmasına ve hayal bile edemeyeceği kadar acı çekmesine rağmen, konuşmaya devam etmek için kendini zorladı.

"Ailen ve ülken için doğru olanı yaptın, her ne kadar bence... hiçbirimiz senin için doğru olanı yapmamış olsak da. Bu dünyada pişman olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Hiçbir şeyden."

Ama Misaki'nin asıl korktuğu *Mamoru*'nun pişmanlığı değildi. Oğlu kendisine ve başkalarına karşı dürüst davranmıştı. İyi yaşamış ve bir amaç uğruna ölmüştü. şu anda oğlunun ruhu için en büyük tehdit Misaki'nin kendisiydi. Bir ruhun sevdiklerinin pişmanlıkları da onu bağlayabilirdi. Onu tüketen acı, daha iyi olmanın bir yolunu bulmadığı sürece onu sonsuza dek ateşe mahkum edebilirdi.

Son bir nefes alarak Mamoru'nun yüzüne bakmak için başını kaldırdı ve orada bir tür huzur bulduğuna şaşırdı. Her nasılsa, vücudundaki korkunç hasar, babasıninki kadar solgun ve temiz, ama daha yumuşak olan yüz hatlarını bozmamıştı; tıpkı sisin zar zor yumuşattığı bir ayın parlak kenarları gibi. Çenesi sıkılmamıştı, kaşları da acıdan çatılmamıştı. Bunun yerine, bir rüyadan yarı uyanmış birinin masum ve meraklı bakışına sahipti. Soğuktan buz tutmuş gözleri artık çalışmıyordu ama boşlukta bir yerlerde ruhu hâlâ onu görüyordu. Hâlâ dinliyordu. Konuşmaya başlarken o gözlere baktı, onları kendisini topraklamak için kullandı.

"Mamoru-kun..."

Kendi sesinin belirsizlik içinde dalgalanması onu oğluyla gerçekten konuştuğu ilk ana götürdü: birkaç ay önce ön güvertede güneşin doğuşunu izledikleri o şafak vaktine. O zaman da oğlunun yoluna devam etmesine yardımcı olmak için ne söyleyeceğini tam olarak bilememişti.

Küçükten başla, dedi kendi kendine, o zaman olduğu gibi, *konusarak*. Zamanla sertleşen dudaklarını gevşetirse doğru sözcükler onu takip edecekti.

"O sabahı hatırlıyor musun Mamoru? Kwang Chul-hee ile kavga ettikten ve benden yardım istedikten sonra? Bana sormuştun... bir gün sana okul günlerimi, Takayubi'den önceki hayatımı anlatıp anlatmayacağımı.

"Bunu sorduğunu duymak beni çok mutlu etti ve sana o hikayeleri anlatmak için sabırsızlanıyordum. Eğlenceli hikayeler, macera hikayeleri olacaklardı. Eminim onları severdin, ama şimdi düşünüyorum da... belki de Tsusano Misaki -Sirawu, Gölge- hakkındaki o hikayeler benim onlara atfettiğim kadar değerli değildi. Belki de yeniden anlatmaya ya da benim yaptığım gibi tutmaya değmezlerdi.

"Bak Mamoru, o hikayelerde kesinlikle ne için savaştıklarını bilen insanlar vardı, asil, iradeli ve hatırlanmaya değer kahramanlar... senin gibi. Ama ben onlardan biri değildim. Sirawu sadece bir gölgeydi. Bir gölge. Bu başka birinin hikayesiydi ve ben sadece içinden geçiyordum. Bu... *sen* benim hikayemsin... ve ben o kadar bencildim, o gölgeye o kadar bağlıydım ki onu *kaçırdım*. Ve oğlum, anlamam bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm. Özür dilerim-" kelimeler boğazında düğümlenip onu boğdu, ta ki acı göğsüne saplanıp onu onları çıkarmaya zorlayana kadar. "Seni asla olması gerektiği gibi sevmedim."

Gözyaşları Misaki'nin yanaklarından aşağı yuvarlandı. Takayubi'ye geldiğinden beri ilk kez -belki de hayatında ilk kez- insan olduğunu biliyordu. Akut, dayanılmaz bir şekilde insan. Artık çok geçti.

"Annen bencil bir kadın Mamoru." Eliyle kolunu kavradı ve gözlerindeki yaşları sildi, ancak yerlerine yenileri akmaya başladı. "Bunu inkâr etmeyeceğim. Hayatım boyunca tüm 'keşke'lerden, 'keşke'lerden kurtulamadım. Kocam için, onları bırakamadım. Hayatımın aşkı için, onları bırakamadım ve hepimiz bunun için acı çektik. Doğmamış çocuklarımı, senden sonra ve Hiroshi'den önce doğacak olanları öldüren pişmanlığımın zehriydi. Pişmanlığım yıllardır bu aileyi zehirliyor, ama yemin ederim Mamoru, sana dokunmasına izin vermeyeceğim.

"Mesele şu ki... sen hepsinden daha önemlisin. Bu yüzden ailem, Robin, Takeru ya da doğmamış bebeklerim için yapamadığım şeyi

senin için yapacağım. Oğlum, bunu senin için yapacağım. Bu dünyada herkesin isteyebileceğinden fazlasını yaptın. Bu seferlik, en başından beri olmam gereken anne olmama izin ver. Bırak gerisini ben halledeyim, tamam mı?"

Tekrar eline dokunmak için öne doğru süzüldü ama bu sefer hıçkırmadı ya da çekmedi. Jiya'sı kontrol altındaydı. Sessizce ağladı, gözyaşları rahatsız edilmeden düşüyordu. Onun hareketsiz kalmasına izin verdi.

"Senden bir şey istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama lütfen... zavallı, aptal annen senden son bir şey isteyebilirse... sana bir kez daha sarılmama izin ver. Sadece bir kez daha, Kaa-chan'ın seni tutmasına ve doğduğun gün sahip olmam gerektiği gibi sana değer vermesine izin vereceksin. Sonra da tüm kutsamalarım ile devam etmene izin vereceğim. Tamam mı?"

Finawu bir kadının ölümlere dokunmasının iyi olmadığını söylerdi ama Takayubi'nin finawularının hepsi tapınaklarıyla birlikte kasırgada kaybolmuştu. Misaki oğlunu kollarına alıp son kez sarılmak için yerleştiğinde onu yargılayacak kimse yoktu.

Lütfen Nami, lütfen Nagi, diye gözyaşları arasında dua etti. O çok iyi bir çocuk. Aptal annesinin bunu mahvetmesine izin verme. Lütfen... gitmesine izin vermem için bana güç ver.

Bir annenin, çocuğunun ölümünden sonra tapınağa gitmesi gerekiyordu. Çocuğuna söylemesi gereken her şeyi söyleyene kadar, tüm çözülmemiş duyguları tükenene, tüm çatışmalar çözülene, tüm kinler dinlenene, finawu merhumun huzur içinde yoluna devam edebileceğine ikna olana kadar Ölülerin ruhlarıyla konuşması gerekiyordu. Ama tapınak, içindeki tüm maskeler ve bilge keşişlerle birlikte yok olmuştu.

Misaki'nin yapabileceği en iyi şey bebeğini kucağına almak, onu sevmek, onu sevmek ve gitmesine izin verebilmek için bunun yeterli olmasını ummaktı.

"Duna'ya ödeyecek bir borcun yok." Yanağını onun soğuk başına yaslayarak mırıldandı. "Bir an için bile olsa senin gibi bir oğlum olması yeterli. Hiroshi, Nagasa ve Izumo'nun genç birer adam olduklarında örnek alacakları senin gibi bir kardeşleri olması yeterli. Bir daha onun küçük kardeşleriyle güldüğünü duyamayacak, başka bir kataya güzellik kattığını göremeyecek, o gamzeli çocuksu gülümsemenin bir erkeğin gülümsemesine dönüştüğünü göremeyecek olsa da bu yeterli," dedi kendi kendine. Bir an için elleri incilerle dolmuştu. Sallandı ve tekrarladı, "Bu kadar yeter.

"Bu kadarı

yeterli.

"Yeterli.

Chiba Mizuiro, cesedi dağa taşımaya yardım edecek bir grup gönüllüyle birlikte dönene kadar "Bu kadar yeter" dedi.

Ayrılmadan önce Misaki, oğlunu öldüren Rangan askerinin cesedinin önünde durakladı. Diz çökerek bir elini oğlunun gözlerine götürdü ve gözlerini kapatarak onu affetmeye çalıştı. Emirleri uygulayan genç bir adamı affetmek kolaydı.

Çok kolay.

Ve bu Misaki'nin göğsünden hiçbir yükü kaldırmadı - çünkü affedilmeye gerçekten ihtiyacı olan kişi bu Rangalı yabancı değildi.

BÖLÜM 21: FIRTINA LORDU

Setsuko o günün ilerleyen saatlerinde uyandı ve her zamanki neşeli haliyle baş ağrısından şikayet etti. Misaki ona usulca kocasına ne olduğunu anlattığında sustu. Bu haberi beklediği çok açıktı. Eğer Takashi savaştan sağ çıkabilseydi, uyandığında karısının yanında olan kişi o olacaktı.

"Nasıl gitti?" Sonunda sordu. "Bunu söylemek mümkün müydü?"

"Dövüşmek," dedi Misaki. Bu kadarını anlamak kolaydı. Aslında, bu biraz yetersiz bir ifadeydi. Takashi'nin güney geçidinde bıraktığı manzara için yok etmek ya da *katletmek* daha uygun bir tanım olabilirdi. "Takeru'yu bizi koruması için köye gönderdikten sonra, ayakta kalan son adamlarımızdan biriydi." O ve Mamoru.

"Cesedi mi?" Setsuko garip bir sakinlikle sordu.

"Şey... aslında ortada bir ceset yok," diye açıkladı Misaki. Gönüllüler, toplanan cesetleri yerleştirdikleri Matsuda yerleşkesinin duvarlarının içinde buzdan levhalar oluşturmuşlardı. Ancak Matsuda Takashi'den toplanacak pek bir şey kalmamıştı. Kemikleri dokuma bir sepete yerleştirilmişti.

"Gönüllüler kılıçlarını geri aldılar ama görünüşe göre ölüm jiyası o kadar güçlüydü ki vücudundaki tüm kanı buzdan sivri uçlara dönüştürdü. *Muhteşemdi*," diye ekledi Misaki bir hevesle. Belki bu kadar şiddetli bir şeyi anlatmak için pek hanımefendice bir yol değildi ama Setsuko'nun bilmek isteyeceğini düşünmüştü.

"Muhteşem, ha?" Setsuko'nun yüzündeki memnun ifade Misaki'ye doğru düşündüğünü söylüyordu.

"Ve korkunç."

"Şey," diye gülmeyi başardı Setsuko. "Bunu senden duymak, büyük bir övgü olarak kabul ediyorum!"

Misaki'nin ağzının kenarı seğirdi ama Setsuko'nun gülümsemesine tam olarak karşılık veremedi. Bir yanı Setsuko'nun kafasına aldığı darbenin, Matsuda yerleşkesine yapılan saldırı sırasında tanık olduklarının, Misaki'nin yarattığı katliamın hafızasından silinip gitmesini ummuştu ama Setsuko derme çatma moloz bankını bir canavarla paylaşmaktan rahatsız olduysa da öne doğru eğilirken bunu belli etmedi.

"Bana daha fazlasını anlat," dedi.

Daha fazla mı? Kocasının korkunç ölümü hakkında *daha fazla şey* mi öğrenmek istiyordu? "Hiç b ö y l e bir ölüm görmemiştim," dedi Misaki ve elinden gelenin en iyisini yaptı

kanlı diken oluşumunu tarif eder. "Son anına kadar kesinlikle yılmayan bir savaşçı tanımadım. Savaş alanına bakılırsa, ölüm anında yanında birkaç fonyakalu götürmeyi başarmış ve bundan önce öldürdüğü yüz kadar fonyakaludan hiç bahsetmiyorum bile."

Setsuko vahşet ile hayranlık arasında gidip gelen tuhaf bir gülümsemeyle gülümsedi. "O benim kocam," dedi, gözleri yaşlarla doluydu.

Ve işte benim Setsuko'm, diye düşündü Misaki, yengesinin ellerini tutarken, *düşünülemez olan karşısında bile canlı, kırılmamış.*

"Duydun mu, Ayumi-chan?" Setsuko, bebeği uyanıp kollarında telaşlanmaya başladığında gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Baban bir kahraman ve bir tanrı!"

Misaki, Setsuko'nun gücüne sahip olmayı diledi. Uzun yıllar boyunca sahip olduğu şeyin güç olduğunu düşünmüştü -acı ve öfkeyle gülümsüyormuş gibi yapmak- ama yürekten gelen bu dürüst gülümseme yeteneği, sahip olduğu her şeyin ötesinde bir şeydi. Robin'i bir pervane gibi takip etmesinin nedeni buydu. Setsuko'nun dünyanın en güzel kadını olmasının ve her zaman öyle kalacak olmasının nedeni buydu.

"Gel ufaklık." Setsuko ayağa kalktı ve kıkırdarak Ayumi'ye sokuldu. "Hadi gidip saygılarımızı sunalım."

Misaki, "Size söyledim, ortada ceset yok," dedi.

"Evet." Misaki'ye bakarken Setsuko'nun yüzündeki gülümseme soldu. "Ama cesur yeğenime veda etmek zorundayım, değil mi?"

Misaki şaşkınlıkla yengesine baktı. Daha yeni uyanmıştı. "Sen nasıl...?"

Setsuko bir elini Misaki'nin yüzüne koydu, nazik bir başparmağını gözlerinden birinin altından geçirdi. "O kadar da ağlak bir bebek değilsin, küçük kardeşim," dedi yumuşak bir sesle. "Gözlerini hiç bu kadar kırmızı görmemiştim."

Misaki'nin ifadesindeki bir şey Setsuko'nun sakinliğini bozmuş olmalıydı çünkü bir an için Misaki'nin onu hiç görmediği kadar üzgün görünüyordu. Misaki'nin yanağındaki el onu içeri çekti. Misaki daveti kabul etti ve başını Setsuko'nun göğsüne yasladı.

Söz yok. Sadece sessiz destek.

Misaki gözlerini kapadı, annesinin fırtına sırasında ona sarılışını hatırladı, çocuklarına rüzgarın ve gök gürültüsünün onlara asla zarar veremeyeceğine dair güvence verdi. Bu, Misaki'nin bir daha asla hissedemeyeceğini bildiği, kendi çocuklarına asla sunamayacağı bir teselliydi.

Setsuko sonunda, "Sanırım sizden özür dilemeliyim," dedi, "kocam burada olmadığına göre bunu kendisi yapmalı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Takeru onun emriyle bizi korumak için geri geldi... Mamoru'yu gönderebilirdi ve..." ve *Mamoru hâlâ hayatta olurdu*. Misaki'nin düşünmemeye çalıştığı bir şeydi bu. "Özür dilerim."

"Bu senin hatan değil," dedi Misaki. Aslında Takashi'nin bile değildi. Hattı korumak için kalmanın kesin ölüm anlamına geldiğini, dağa geri gönderdiği her kim olursa olsun onun yokluğunda Matsuda'ların evine gitmek zorunda kalacağını anlamış olmalıydı. Takashi, Takeru ile yer değiştirebilirdi ama Mamoru çok gençti. On dört yaşında bir çocuk, kriz anında bırakın tüm köyü, ailesine bile liderlik edemezdi.

Mamoru'nun neden babasıyla *birlikte* dağa çıkamadığını öğrenmek isteyen kafasının içindeki küçük sesi duymazdan geldi. Takeru neden bu konuda ısrar etmemiştir? Kendi oğlunu tartışmadan ölüme nasıl terk edebilmişti? Nasıl mı?

Misaki sanki acısını hafifletecek bir şey yapacakmış gibi, "Gerekliydi," diye ısrar etti. "Benden özür dilemene gerek yok."

"Mmm." Setsuko Misaki'nin sırtını sıvazladı. "Ama biri yapmalı."

Tüm gün boyunca sedyelerdeki cesetler dağa doğru akıp durdu. Her yeni cesedi karşılayan aile üyelerinin keder ve inkâr çılgınlıklarını duymak korkunçtu ama Misaki'ye göre bir cesedin sırtın üzerinden sessizliğe bürünmesini izlemek daha da korkunçtu. Bu insanlardan bazıları, onları hatırlayabilecek herkesle birlikte ölmüştü. Yasını tutacak kimse olmadan buz kütlelerinin üzerinde tek başlarına yatıyorlardı.

Setsuko kocasının kemiklerini toplayan balıkçılarla konuşmaya giderken, Misaki Mamoru'nun cesedinin önünde durdu, bir eli Nagasa'nın başında, diğeri Hiroshi'nin omzundaydı ve oğullarına açıklama yapmaya çalıştı. Nagasa anlamamıştı. Bu yaşta nasıl anlayabilirdi ki? Mamoru'yu sarsmaya devam etti, neden uyanmadığını sordu.

Nagasa Mamoru'nun kolunu tutmaya devam ederken, Hiroshi'nin eli yavaşça aşağı indi ve kardeşinin kılıcının cilalı kınına dayandı.

"Mamoru-nii-san ilk çocuktu..." dedi yavaşça.

"Evet," diye yanıtladı Misaki.

"Ve... Takashi Amca ilk çocuktu."

"Öyleydi," dedi Misaki Hiroshi'ye bakarak. Beş yaşındaki zihni, içine doğduğu hiyerarşide dikkatle ilerlerken Hiroshi'nin gözlerinin kısılmasını izledi.

"Yani, ben..."

Hiroshi henüz 'varis' ya da 'mirasçı' kelimelerini bilmiyordu ama Misaki'ye soru dolu bakışlarından bu kavramla ilgili bazı fikirlere sahip olduğu anlaşıyordu.

Tek bir gün içinde, ikinci oğulun ikinci oğlu olmaktan çıkıp Matsuda'nın varisi olmuştu. Bu değişimi tam olarak anlayamasa da hissedebiliyordu. Küçük omuzları sanki üzerlerine fiziksel bir ağırlık çökmüş gibi sertleşmişti. Yumruklarını sıktı ve Misaki doğduğu günden beri buz gibi sağlam olan ikinci çocuğunun titrediğini fark etti. Onun gözlerine baktığında, orada daha önce hiç görmediği bir şey gördü. Kendisinden dört kat büyük bir Rangan askeriyle yüzleşirken bile. Korku.

"Henüz yeterince büyük değilim," dedi. "Yeterince güçlü değilim."

"Hayır." Misaki, Hiroshi'nin saçlarını okşayıp bir elini omzuna koyarken ona gülümsemeye çalıştı. "Yeterince büyük değilsin ama oldukça güçlüsün. Hiç değilse Hiro-kun, sen güçlüsün."

Hiroshi onu duymuyor gibiydi. "Henüz gidemez." Gözlerini ona dikmiş, neredeyse telaşlı görünüyordu. "Gidemez."

"O çoktan gitti, Hiro-kun. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

"Ama *yapamaz*." Hiroshi'nin yüzü öfkeyle çarpıldı, gözleri hâlâ odaklanmamıştı. "Ona henüz yetişemedim."

Nagasa hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ve Hiroshi ellerinin altında sessizce titrerken, Misaki'nin aklına Mamoru'nun dünyalarının ne kadar büyük bir parçası olduğu geldi. Sadece ilk doğan oğulları değil, küçük kardeşlerinden on yaş büyük olduğu için onlar için çok büyük bir anlam ifade ediyor olmalıydı. Onlar ve uzaklardaki yetişkinler dünyası arasında bir dönüm noktası ve bir siper olmuştu. Nagasa için bir arkadaş ve koruyucuydu. Hiroshi için belki bir arkadaş değil ama daha önemli bir şeydi; peşinden gidilecek bir şeydi.

"Henüz ona yetişemedim."

"Dinle, Hiro-kun, sorun değil. Onu kovalamaktan vazgeçmek zorunda değilsin. O artık burada bizimle olmayacak, ama eminim ruhu onu görmekten mutlu olacaktır."

Onu örnek almaya devam ettiğini biliyorum. Zamanla sen de onun gibi güçlü bir şekilde büyüyebilirsin."

"Ama ben ilk doğan değilim," diye itiraz etti Hiroshi, sesi endişeyle gerilmişti. "Yeterince büyük değilim."

Misaki o anda Hiroşi'nin kelime dağarcığının ötesinde bir dehşeti dile getirmeye çalıştığını anladı. İlk doğan Matsuda'lar -Takashi ve Mamoru-Hiroshi için yaşlarından ve fiziksel büyüklüklerinden daha fazla 'büyük' olmuşlardı. Yeteneklerinin, güçlerinin ve sorumluluklarının büyüklüğünden bahsediyordu. Her ikisi de Hiroshi'nin dünyasında son derece güçlü figürlerdi ve ailenin geri kalanının başa çıkamadığı sıradan yetişkin tehlikeleriyle başa çıkmaktan sorumluydular. Şimdi ikisi de bu tehlikeler karşısında ölmüş ve Hiroshi'yi bir zamanlar onların durduğu yerde bırakmışlardı. Hâlâ çok küçüktü.

"Hazır değilim."

"Biliyorum, Hiro-kun. Hiçbirimiz öyle değiliz. Ama birlikte elimizden gelenin en iyisini yapacağız, tamam mı?"

Bir Katakouri yayının kirişinden daha sıkı gerilmiş olan Hiroshi başını salladı.

"Şu anda Mamoru'ya dualarımızı iletmeli ve yoluna devam etmesine yardımcı olmalıyız. Şu anda yapabileceğimiz tek şey, bizim için çok fazla endişelenmeden gitmesine izin vermek. Kardeşinize söylemek istediğiniz bir şey varsa, bilmesi gerektiğini düşündüğünüz son şeyler varsa, bunları şimdi sunmalısınız."

Hiroshi durdu ve uzun bir süre kardeşinin bedenini inceledi. Sonra geri çekildi ve alnını yere koyarak diz çöktü.

Misaki, Hiroshi ile kardeşinin ruhu arasında neler geçtiğini sadece tahmin edebiliyordu. Mamoru'yu onu terk ettiği için azarlardı mı, güç mü istedi, onun yerini aldığı için af mı diledi, güçlenip aileyi koruyacağına dair sözler mi verdi söylemek imkânsızdı ama her ne dua ettiyse bunu derinden hissetmiş olmalıydı çünkü jiya'sı hissedilir bir güçle yükseldi ve etrafındaki karı buza çevirdi. Nagasa tüm bu süre boyunca ağlamayı bırakmadı.

"Cenazeler konusunda ne yapacağız?" Setsuko, Misaki ve çocuklarıyla birlikte yerleşkenin yarı yıkık ön güvertesinde otururken sordu.

"Bilmiyorum." Misaki Nagasa'nın sırtında yavaş daireler çiziyordu. Çocuk uzun süre kontrolsüzce hıçkırmıştı ama Misaki onun Izumo'yu tutmasına izin vermişti, bu da onu şimdilik sakinleştirmiş görünüyordu. "Aslında Takayubi'nin bu tür toplu ölümlerle nasıl başa çıktığını bilmiyorum."

"Siz soyluların muhtemelen bir sürü ekstra süslü töreni vardır, değil mi?"

"Biliyoruz." Matsuda Susumu'nun vefatının ertesi günü, Takayubi'deki tüm keşişler cenazeyi giydirmek, Donkili'yi söylemek, tabutun süslemesiyle uğraşmak ve yakma yerini hazırlamak için ortaya çıkmış gibiydi. Misaki, küskün kayınpederinin ruhunu gücendirmemek için waatinu'yu saçlarının, obi'sinin ve kemik beyazı kimonosunun tam olması gerektiği gibi düzenlendiğinden emin olmak için harcamıştı. Her düşükten sonra finawu onu o kadar çok dua etmeye, oruç tutmaya ve arınmaya yönlendirmişti ki bunun hiç bitmeyeceğini düşünmüştü.

"Kötü ruhlardan korumak için evdeki mabedin üzerini örtmeliydik," dedi Misaki, bir trajediden sonra her zaman uygulanan bir ritüeli hatırlayarak.

"Ah." Setsuko'nun omuzları çöktü. Matsuda tapınağı evin tamamen çökmüş olan kısmındaydı.

"Bölgeyi tuzlayabilir miyiz?" Setsuko önerdi.

"Doğru." Misaki bazen alt sınıfların tuzu doğaüstü uğursuzluklara karşı her derde deva bir panzehir olarak gördüklerini unutuyordu. Bir köylünün bütçesine göre bu, her hayalet geldiğinde bir şeytan kovucu keşiş çağırmaktan çok daha yapılabilir bir şeydi.

"Düşük terbiyem mi belli oluyor?" Setsuko, Misaki'nin yüzündeki ifadeye bakarak sordu.

"Hayır, kötü bir fikir değil," dedi Misaki bıkkın bir ifadeyle, "ama tuz mutfakta."

Mutfak, herhangi bir bombayla vurulmamış olsa da, Misaki'nin iki seçkin fonyakalu ile mücadelesinde tamamen tahrip olmuştu. Bozuk musluk gece boyunca su fişkırtmaya devam etmiş, zemini ve etrafındaki odaları su basmıştı. Takeru ve gönüllüler evi temizlediğinde, birisi musluğu dondurarak kapatmış ve suyun yerleşkenin geri kalanına yayılmasını önlemek için buzdan bir duvar örmüştü ama mutfağın kendisi kurtarılamaz haldeydi.

Misaki, "Mezarlığımız da yok," dedi. "Ceset aramaya yardım eden balıkçılar yok olduğunu söylediler." Hortum, Takayubi'nin adamları onu durdurmayı başarana kadar batı köyünün epeyce ötesine geçmiş, mezarlığı, tapınakları ve yamacın ilerisindeki ağaçları yerle bir etmişti.

"Yani, ölülerin külleri için bir yerimiz yok mu?" Setsuko sordu. Misaki başını salladı. Takashi ve diğerleri için hazır mezarlar vardı. Kardeşler otuzlu yaşlarına geldiklerinden beri babalarının yanında Takeru

Rüzgâr, Matsuda'ların on neslinin mezar taşlarını, küllerini ve kemiklerini dağın dört bir yanına savurmuştu.

Setsuko, "Amenos'un tüm törenlere yardımcı olmaları için keşişler gönderdiğini duydum," dedi.

Misaki güven verici görünmeye çalışarak, "Bu iyi," dedi. "Ne yapacaklarını bilirler." Ama bu durumda herhangi bir fina gerçekten ne kadar işe yarayabilirdi? Çok fazla ölü çocuk. Birçoğu hiçbir uyarı olmadan ölmüştü. Bu kadar çok acının yarattığı sis bulutunu temizleyebilecek bir tören var mıydı?

"Takeru-sama nerede?" Setsuko sordu.

"Bilmiyorum." Misaki omuz silkti. "Belki hâlâ gönüllülere yol tarif ediyordur. Bilmiyorum." Açıkçası, umurunda bile değildi. Mamoru'yu ölüme terk etmişti. Peki ne için? Misaki'nin Hyori'yi kurtarmaya gitmesini engellemeye çalışmak için tam zamanında köye varabilsin diye mi?

"Mamoru için dua etti mi?"

"Bilmiyorum." Misaki yine omuz silkti. "Önemli değil."

"Tabii ki önemli..." Setsuko sözlerini yarıda keserek şaşkınlıkla Misaki'ye baktı. Bir süre sonra, "Ona kızgınsın," dedi.

"Peki sen değil misin?" Misaki söyledi. "Kocanı ölüme terk etti." "Beni de kurtardı."

"Kocan seni kurtardı," diye tersledi Misaki. "Takeru sadece emirleri uyguluyordu."

"O zaman cepheyi terk ettiği için onu suçlayamazsın, değil mi?" dedi Setsuko. "Eğer sadece emirlere uyuyorsa?"

Misaki cevap vermedi. Ancak, Yukino Dai'nin cesedinin sedyelerden birinin üzerinden geçtiğini fark edince Setsuko'nun kolunu çekti. Kılıç ustasının yüzü bir bezle örtülüydü, bu da onu hattı tutarken ölen diğer Yukino adamlarından ayırt edilemez hale getirecekti ama Misaki sedyede yanında duran katanasını tanıdı. Takayubi'deki tüm güzel kılıçlar arasında Misaki'nin imrendiği Takenagi'ydi. Diğer Kotetsu kılıçlarından daha hafifti ve Dai'nin ellerinde nefes kesecek kadar hızlıydı. Bir daha hiçbir kılıç ustasının bu silaha layık olamayacağını hüzünlü bir kesinlikle biliyordu.

Setsuko usulca, "Gitmeliyiz," dedi.

Misaki başıyla onayladı. Çocuklarını Kotetsus'un ve birkaç balıkçı kadının gözetimine bırakan baldızlar Hyori'nin yanına gittiler.

Onu o sabah yere yığıldığı yerde buldular, yarısı düşmüş taş Yukino ambleminin üzerine örtülmüştü. Baş, boynunun kıvrımına yaslanmıştı.

Ama Misaki, Hyori'nin göz hizasına çömelmeden önce onun uyumadığını biliyordu. Omuzlarında sadece uyanırken çektiği acıdan kaynaklanabilecek kırılgan bir gerginlik vardı.

"Hyori-chan?" Misaki bir elini arkadaşının sırtına koydu.

O kadar kaskatı ve hareketsizdi ki, korkunç bir an için Misaki'ye karda yatan, buz ve ölüm katılığıının birleşimiyle kaskatı kesilmiş cesetleri hatırlattı. Adamlar Dai'yi buz kütesinin üzerine, oğlundan geriye kalanların yanına indirirken Misaki kıpırdamadı.

"Hyori-chan?" Misaki tekrar söyledi.

Şaşkın gözlerini kırıştırdı ve sefilce, "Ne?" dedi.

"Kocanızın cesedini buldular."

Hyori, kurdun pençesindeki bir kuzunun melemesine benzer bir inkâr sesiyle Misaki'den uzaklaştı. "Hayır." Yüzünü kollarının arasına gömdü. "Hayır."

Setsuko usulca, "En azından ona dualarını iletmelisin, Hyori-chan," dedi, "böylece hayatına huzur içinde devam edebilir. Seni çok seviyordu."

Hyori sadece taşa daha sıkı sarıldı, dizleri göğsüne doğru seğirdi. "Yapamam."

"Ne demek istiyorsun, Hyori-chan?"

"Ben buna layık değilim," dedi Hyori acıyla boğulmuş ve kollarının arasında boğulmuş bir sesle. "Ona dokunmamalıyım. Ona bakmamalıyım bile."

"Hyori-chan, neden bahsediyorsun?" "Onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Ne?" Setsuko şaşkın görünüyor. "Ryota-kun'dan mı bahsediyorsun? Hyori-chan, bu senin hatan değildi-"

Hyori, Setsuko'nun omzuna koymaya çalıştığı elden ürkererek uzaklaştı ve başını sallayarak kendi içine kapandı. Misaki, Setsuko'ya o son Rangan askerinin arkadaşlarına ne yaptığını anlatmamıştı ve asla da anlatmayacaktı. Bu, Kaigeneli bir kadının kelimelere dökebileceği türden bir şey değildi. Utanç çok derindi.

Misaki karda diz çöküp kolunu Hyori'nin omuzlarına dolamadan önce Setsuko'nun Dai'ye saygılarını sunmak için uzaklaşmasını bekledi. Annesinin her zaman yaptığı gibi sesini alçak ve yumuşak çıkarmaya çalıştı, rahatlatmak için o büyümlü gücü yakalamaya çalışıyordu.

"Hyori," diye mırıldandı, alnını arkadaşının saçlarına dayayarak. "Bu senin hatan değildi."

Hyori geri çekilmedi. Küçük, sefil bir sesle daha sıkı kıvrıldı ama Misaki arkadaşının karanlığa gömülmesine izin vermeyi reddetti. Bir adamın utanç verici davranışı yüzünden değil.

"O senden daha güçlüydü. Oğlunuz ya da kendiniz için yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu. Bunu herkesten çok kocan anlayabilirdi. Zaferi ve yenilgiyi bilen her savaşçı bunu anlar."

Hyori burnunu çekti ve Misaki gözyaşlarını göremese de Hyori'nin gözlerinden koluna sızan tuzlu suyu hissedebiliyordu.

"Dai-san sana değer verirdi. Senin hatan olmayan bir şey yüzünden seni sevmekten asla vazgeçmezdi."

"Sanırım..." Hyori kekeleydi ve kederin içinden, Misaki'nin rahatlamasına neden olan bir şeyin en zayıf titreşimi geldi. *Umut*. "Sence beni... affedebilir mi?"

"Hayır, Hyori-chan," Misaki arkadaşının başını okşamak için bir elini kaldırdı. "Affetmek zorunda değil. Affedilecek bir şey yok."

"Ama ben artık saf değilim."

"Biri bunu senden aldı," dedi Misaki şiddetle, "onursuzca. Tıpkı birinin onun hayatını elinden aldığı gibi."

"Sizce onursuzca mı öldürüldü?"

"Saçmalama, Hyori-chan. Yıldırım Dai'yi adil bir dövüşte kim öldürebilir ki?" Misaki, Dai'nin kafasının arkadan gelen bir saldırıyla paramparça olmuş gibi görüldüğünden bahsetmedi. Bu, Hyori gibi narin bir şeyin takdir etmeyeceği türden bir ayrıntıydı ve görünüşe göre buna gerek yoktu, çünkü Hyori'nin yüzünden gülümsemelerin en kırılganı geçmişti. Misaki'nin hayatında gördüğü en güzel şeydi bu ve ona tutunmak için çaresizce arkadaşını sıktı.

"Sanırım haklısın..." Hyori tereddütle söyledi.

"Bunu yapanlar - onursuzca savaşanlar ve vicdansızca yok edenler - bunun için cehennem ateşinde yanacak olanlar onlardır. Kocan değil. Sen değil."

"Emin misin?"

"Olumlu," dedi Misaki. "Şu anda burada Dai- san'ın affına ihtiyacı olan biri varsa, o da benim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Oraya daha erken gitmeliydim. Tehlikede olabileceğini biliyordum; çocuklarımın güvende olduğunu öğrenir öğrenmez seni kontrol etmeye gitmeliydim. Nami beni affet, Rangan saldırısının gelebileceğini biliyordum. I... Ben

Bir şeyler yapmak için çok şansım oldu ama seni hayal kırıklığına uğrattım. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Bu yüzden Dai-san'dan af dilememe izin ver, sen de..." Misaki geri çekilerek Hyori'nin omuzlarını sıkıca tuttu ve ona güç vermeye çalıştı. "Sen sadece ona tüm sevgini gönder. Tamam mı?"

Hyori titriyordu, gözlerinde hâlâ yaşlar vardı ama başını salladı. "Pekâlâ."

Hyori duasını bitirdikten sonra Misaki ve Setsuko onunla birlikte oturdu. İkisinin de onun acısını dindirecek sözleri yoktu. Ama sonuçta seçtikleri kelimelerin bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Hyori sadece diz çöktü ve uyuşmuş bir şekilde cesede baktı, görünüşe göre etrafında ne olduğunu göremiyor ya da duyamıyordu. Yine de kaldılar ve sanki varlıkları onu daha az yalnızlaştırabilirmiş gibi ellerini tuttular.

Misaki hala yumuşak güvenceler mırıldanıyordu ki tanıdık renklerin dalgalanması gözüne çarptı.

"Ah." Sembolü hayal edip etmediğini merak ederek ayağa kalktı ama gerçektir. Tsusano ailesinin beyaz tepeli dalgası, Ameno sancaklarının arasından yükseliyordu.

Setsuko, "*Ben ona göz kulak olurum*" der gibi Misaki'ye başını salladı.

Misaki sessiz bir 'Teşekkür ederim' ifadesiyle onun kolunu sıktı. "Hyori-chan, bana biraz izin verir misin?" Tsusano'larla buluşmak için bir hanımefendiye yakışır şekilde acele etmeden önce elini Hyori'nin sırtında gezdirdi.

Gözleri hemen babasının mavi ve gümüş renkli haori'sine takıldı ama Tsusano lideri yüzünü ona döndüğünde bu kişi babası değildi.

"Kazu-kun!" Sesi kırıldı.

Aptal küçük kardeşini gördüğü için hiç bu kadar mutlu olmamıştı ve kendini ona doğru yalpalarken buldu. Belki de Mamoru'nun gitmesine izin vermenin boşluğu kalbinde çok tazeydi, belki de Kazu'nun yüzü tüm bunlardan önceki bir zamanı hatırlatıyordu. Kendini durduracak kontrolü bulamadan kollarını ona doladı.

Fırtına Konağı Lordu şaşkınlıkla homurdandı, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama Misaki onu kollarının arasında daha sıkı sıkıştırınca öksürmeye başladı. Tuz ve deniz rüzgârı gibi kokuyordu, artık var olmayan bir ev gibi. Mamoru'nun gitmesine izin vermek zorundaydı ama en azından Kazu buradaydı. Ona bu şekilde sarılabiliirdi, tıpkı küçük birer çocukken Kazu'nun gök gürültüsünden korkarak odasına koştuğu zamanki gibi.

"Nee-san!" Kazu'nun suratına bir yumruk indirseydi sesi daha fazla şok olmuş gibi çıkmazdı.

Gençken, edep kurallarını ihlal ettiği için onu azarlayan hep o olmuştu. Toplum içinde ona bu şekilde sarılıydı, onu tokatlayarak uzaklaştırır ve genç bir lordun böyle davranamayacağını tıslardı.

Misaki geri çekilirken "Nee-san... iyi misin?" diye sordu. "Sen...?"
Delilik mi? İma oradaydı. "Ne oldu?"

Misaki başını salladı, sesini çıkaramadı. Kazu'nun adamları şaşkınlıktan endişeye değişen ifadelerle ona bakıyorlardı. Duygu seli içinde bazılarını tanıdığını fark etti. Tsusano'ların vasal ailelerinin üyeleriydiler, babasına hizmet etmiş ve çocukken onun dojosunda eğitim almışlardı.

"Umiiro-san, Hakuyu-san." Düzgün bir şekilde selam vermek için Kazu'dan ayrıldı. "Sizi tekrar görmek güzel."

"Matsuda-dono." Derinden eğildiler.

"Ishihama'da işler nasıl?" Misaki vasal adamlardan kardeşine dönerek sordu. "Ailemiz nasıl?"

"Ailelerimiz kuzenlerimizin yanına rahatça yerleşti ve diğer herkesin en azından kısa vadede kalacak bir yeri var."

"Güzel," diye başını salladı Misaki. "Güzel, çok sevindim."

Fakir balıkçı ve ifti köyleriyle çevrili Takayubi'nin aksine, Ishihama'nın küçük bir mülteci akınını barındırabilecek komşu kasabaları vardı.

"Ama Ishihama kısa bir süre önce saldırıya uğradı. Nasıl-"

"Ne diyeceğinizi biliyorum Nee-san," dedi Kazu suçlu bir gülümsemeyle. "Felaketten bu kadar kısa bir süre sonra evden ayrılmamalıydım ama Kaito ve Raiki'yi aileye bakmaları için bıraktım."

"Doğru." Misaki en küçük kardeşlerinin bile artık yirmili yaşlarında olduğunu ve Kazu'nun yokluğunda aileye bakabilecek durumda olduklarını unutmuştu. "Yine de..." Zamanlama pek uyuşmuyordu. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" Ishihama, Takayubi'ye o kadar yakın değildi ve yollar da iyi değildi. "Sen nasıl-"

"İki gün önce yola çıktık," dedi Kazu, "deniz yoluyla."

"Deniz yoluyla!" Misaki şaşkınlıkla haykırdı.

Bir grup güçlü jijakalu, hidrodinamik buz oluşumları üzerinde kendilerini bir su kütlesi boyunca herhangi bir araba ya da trenden daha hızlı ilerletebilirdi. Ancak hızına rağmen, serbest okyanus yolculuğu tehlikeli bir ulaşım yöntemiydi ve genellikle acil durumlar için ayrılmıştı. En güçlü jijakalular bile

jijakalu kendilerini okyanusun merhametine bırakmakla aptallık etmişti. Kazu ve adamları buraya bu kadar hızlı gelebilmek için kıyıda çok uzakta, yüzlerce kilometre açık denizi aşmış olmalıydılar. Bu, hepsinin neden bu kadar bitkin görüldüğünü kesinlikle açıklıyordu.

Misaki şaşkınlık içinde, "Ranganese buraya gelmeden önce Ishihama'dan ayrılmış olmalısınız," dedi.

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedi Kazu. "Bu koşullar altında olduğu için üzgünüm ama yüzünü görmek güzel Nee-san."

Misaki başını salladı ve bir an durup kardeşini baştan aşağı süzdü. Otuz iki yaşındaki bu Kazu, gök gürültüsü duyduğunda ağlayan, kıkırdayan, hiperaktif çocuktan çok uzaktı. Misaki'yi şaşırtacak şekilde, yardımsever bakışları ve bir zamanlar babalarına ait olan haori'yi dolduran omuzlarıyla... şey... *efendi* gibi görünüyordu. Tsusano'ların atalarından kalma devasa kılıcı Anryuu - Riptide - sırtına bağlıydı ve onu sadece evin reisi olarak değil, Ishihama'nın en önde gelen savaşçısı olarak da işaretliyordu.

Cildi, düşen molozlardan kaynaklanmış gibi görünen kesik ve çürüklerle doluydu. Yüzündeki daha derin yaralardan birkaçı, üzerlerinde iyi örülmüş yara kabukları oluşmasına rağmen belli ki iz bırakacaktı. Misaki, Kazu'nun yara izleriyle kötü görünmeyeceğini anlayınca şaşkınlıkla karışık bir sevinç duydu. Daha sert ve *korkutucu* görünecekti. Gözleri aşağıya kayınca, sağ köprücük kemiği boyunca uzanan ve bıçak izi gibi görünen daha derin bir yaraya doğru başını eğdi.

"Ah..." Kazu yarasını kapatmak için kimonosunun boynunu hızla yukarı çekti. "Biliyor musun, buranın ne kadar *soğuk* olduğunu unutmuşum."

Misaki ona bilmiş bir bakış attı. Küçük kardeşlerinden hiçbirisi onun aldatma eğilimini paylaşmamıştı ama Kazu her zaman aralarındaki en kötü yalancı olmuştu.

"Ve sen de biraz... eğlenmiş gibi görünüyorsun?" Kazu'nun gözleri Misaki'nin morluklarının ve yelpaze kullananın kollarında bıraktığı kesiklerin üzerinden geçti. Normal bir ağabey kız kardeşi için endişelenirdi ama Kazu hiç şüphesiz Misaki'nin Tsusano dojo'sunda onu yendiği onca zamanı hatırlıyor ve düşmanları için herkesten daha çok endişelenmesi gerektiğini biliyordu.

"Misaki-nee-san..." Diğerlerinin duymaması için sesini alçalttı. "Cepheye gitmedin mi?"

"Oh, Kazu-kun, bundan kurtulabileceğimi düşünmen gururumu okşadı, ama kurtulmak zorunda değildim." Arkasındaki harap köyü işaret etti. "Ön saflar bana geldi."

"Buraya daha erken gelmeliydik." Sesi acı çekmiş gibiydi. "Askeri temsilciler henüz gelmedi mi?" Etrafına bakındı ve Misaki gök gürültüsünden çok korkan ürkek çocuğun bir yankısını gördü.

"Hayır. Yani uçaklar dağdaki son fonyakayı da bombalamak için geldiler ama henüz kimse bizimle konuşmadı. Yerde hiç imparatorluk askeri görmedim."

"Güzel."

"Ne?"

"Burada olmaz," dedi Kazu çabucak.

"Peki... biliyor muydun?" diye sordu. "Bana yazdığın fırtına... gerçekten bir fırtına mıydı yoksa-"

"Burada olmaz dedim," diye daha kararlı bir şekilde tekrarladı. "Misaki-nee-san, özür dilerim. Bunun sizin için zor bir zaman olduğunu biliyorum ama kayınbiraderinizle özel olarak konuşmam gerekiyor. Beni ona götürebilir misiniz?"

Misaki başını salladı. "Matsuda Takashi savaştan sağ çıkmadı. Artık evin reisi benim kocam."

"Ah..." Adamlarından birkaçı şaşkınlık ve inkâr sesleri çıkarırken Kazu şöyle dedi. "Çok özür dilerim. O zaman beni kocana götürebilir misin?"

"Evet." Misaki başını salladı. "Evet, tabii ki. Çok özür dilerim. Siz ve adamlarınız yorgun ve aç olmalısınız. Sizi içeri çay içmeye davet ederdim ama mutfağımdan geriye pek bir şey kalmadı... ya da evin tamamından." Matsuda yerleşkesine doğru başını salladı.

"Peki ya ailen?" Kazu endişeyle sordu. "Kayınbiraderin dışında -ruhu şad olsun- herkes iyi mi?"

Misaki dudaklarını birbirine bastırarak yere baktı. "Nee-san?"

"Benimle gel," dedi usulca.

Kazu ve adamları onu, yerleşkenin duvarındaki gedikten geçerek gönüllülerin ölüleri yatırdığı yere kadar takip etti. Mamoru'nun cesedinin üzeri örtülmüştü ama çocuğun katanası yanında duruyordu ve Kazu yeğeninin kılıcını tanıyordu.

"Oh, Nee-san..." Sesi titriyordu.

Bir anlığına, çocukken olduğu gibi gözyaşlarının eşiğine gelmiş gibi göründü. Bir evin efendisi adamlarının önünde ağlamazdı elbette ama Misaki kardeşinin bu zayıf anı için kendini gülünç derecede minnettar hissederken buldu. Hayatındaki erkeklerden birinin Mamoru'nun gitmiş olmasını umursadığını bilmek güzeldi.

Kazu ve adamları teker teker Mamoru'ya saygılarını sundular, cesedin önünde eğildiler ve dualarını sundular. İzlemeye dayanamayan Misaki olay yerinden uzaklaştı ve Kazu'nun istediği gibi kocasını bulmaya gitti.

Hyori için geri dönmesini engellemeye çalıştığı önceki günden beri Takeru'yla konuşmamıştı. Şimdiye kadar Mamoru'nun cesedinin bulunduğunu duymuş olmalıydı. İlk oğlu ölmüştü. Ama bu bilgi onu etkilememiş gibi görünüyordu, çünkü köyde dolaşüyor, malzemeleri düzenliyor ve gönüllülere emirler yağdırıyordu.

Onu gördüğünde ağzından çıkan ilk kelimeler "Meşgulüm," oldu.

"Biliyorum, Takeru-sama." Bakışlarını indirdi, sesini yumuşattı. Boğazında kaynayan öfkeyi tutmanın tek yolu buydu. "Üzgünüm ama kardeşim Lord Tsusano sizi görmek için burada. Acil olduğunu söylüyor."

"Ameno-san," diye hitap etti Takeru Ameno ailesinin baş temsilcisine. "Lütfen buradaki operasyonları devralın."

"Evet, Matsuda-dono." Adam eğildi.

"Kısa süre içinde dönmeyi umuyorum," dedi Takeru ve Misaki'yi Kazu'nun beklediği yere kadar takip etti. Oğlunun cesedine göz ucuyla bile bakmadan yanından geçti.

"Tsusano-dono," dedi samimi bir selamla. "Uzun zaman oldu. Sizi burada gördüğüme sevindim."

"Siz de öyle, Matsuda-dono," dedi Kazu, Takeru'nunkinden daha alçak olan kendi yayına eğilerek. Misaki kardeşinin Takeru'dan her zaman çekindiğini biliyordu ama doğrulurken bunu gizlemekte takdire şayan bir iş çıkarmıştı. "Kaybınız için çok üzgünüm."

Takeru sert bir şekilde başını salladı.

"Ama en azından kız kardeşimin kocasının saldırıdan sağ kurtulduğunu görmek güzel," diye ekledi Kazu. "Onunla ilgilenileceğini bilmek beni rahatlatmış."

Başka bir baş sallama.

"Konuşabileceğimiz daha özel bir yer var mı, Matsuda-dono?" Kazu sordu.

"Ne yazık ki evim şu anda yaralıları tarafından işgal edilmiş durumda." "O zaman başka bir yerde? Herkesin duyamayacağı bir yerde?"

Takeru başını salladı. "Beni takip et, Tsusano-dono. Misaki, bizi yalnız bırakabilirsin," diye omzunun üzerinden ekledi.

Kazu duraksayarak, "Hayır, sizin için de uygunsa onun da gelmesini tercih ederim, Matsuda-dono," dedi. "O benim kız kardeşim, bu yüzden onun da

Benim de söyleyeceklerimi dinleyin. Kocası olarak sizin için sorun olmayacağını düşünüyorum-"

Takeru, Misaki'ye karanlık bir bakış atarak, "İyi," dedi, "ama çeneni kapalı tutacaksın."

"Evet, efendim," dedi sessizce.

Kazu'nun gözleri rahatsızlığı belli olan kız kardeşinden Takeru'ya kaydını ama bir şey söylemedi. Bir şey söylemek ona düşmezdi. Takeru sadece Matsuda'nın yeni patriği değil, aynı zamanda Kazu'nun on yaşından daha kıdemliydi. Genç bir lord, kendisinden yaşça büyük bir lordun kadınına olan muamelesi hakkında yorum yapmazdı; söz konusu kadın bir zamanlar genç bir lordu sallayarak uyutan ve ona ilk kılıç formlarını öğreten bir kız kardeş olsa bile.

"Dahil etmek istediğiniz başka biri var mı, Matsuda-dono?" Kazu sordu.

"Ne?"

"Eminim güvendiğin başka adamlar da vardır?" Kazu dedi ki. "Bu toplantıya katılmasını istediğin erkekler?"

Kazu, Takeru'nun otoritesini kabul etmeye o kadar hazırdı ki, muhtemelen ikinci doğan Matsuda'nın bir gün bile evin reisi olmadığı aklına gelmemiştir.

"Ağabeyimin en yakın sırdaşları ben ve Yukino Dai'ydi," dedi Takeru. "İkincisi öldü."

"Şimşek Dai?" Kazu şok içinde söyledi. "O da mı gitti?"

"En iyilerimizin çoğunu kaybettik." Takeru, Kwang Chul-hee ve babasının Ameno adamlarına gönüllülerin dağdan getirdikleri yetersiz erzakları düzenleyip dağıtmalarına yardım ettikleri Mizumaki evinden geriye kalanların önünde adımlarını yavaşlattı. Bir an düşünür gibi oldu, gözleri yüksek rütbeli Ameno adamlarının, hayatta kalan iki Mizumaki büyüğünün ve savaşa katılamayan sakat Katakouri adamının her birinin üzerinden geçti.

Ziyarete gelen Amenoslar her ne kadar harika bir yardım işi yapsalar da Takayubi işlerine pek karışmıyorlardı. Mizumakiler ve Katakuriler yakın ve güvenilir müttefiklerdi ama geriye kalan bu adamlar onların liderleri değildi. Bacağı burkulmuş olan Katakuri Hisato, yetişkinlik hayatının tamamını batı köyünün marketinde kasiyer olarak çalışarak geçirmiş beşinci oğuldu. Mizumaki'nin büyükleri ilk zamanlarında iyi adamlardı ama bugünlerde biri duyduklarının sadece yarısını hatırlayabiliyor, diğeri ise hiç duymuyordu. Takeru'nun gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı.

Sonra kararını verdi. "Kwang Tae-min." "Evet?"

Kuzeyli başını kaldırdı.

"Oğlunuz yaptığınız işi devralabilir, değil mi?" Tae-min Chul-hee'ye baktı. "Elbette."

"Benimle geleceksin."

"Oh-" Tae-min şaşırılmış görünüyordu. "Tabii ki. Bana bir dakika verin."

"O... bir kuzeyli," diye fısıldadı Kazu endişeli bir bakışla

Takeru. Kwang Tae-min hanbokunu ve bogolan yeleğini Shirojima tarzı bir kimono lehine terk etmiş olabilirdi ama aksanı kusursuzdu. "O bizden biri değil."

"O da bizim gibi İmparatorluğun bir vatandaşı," dedi Takeru, "ve çok seyahat ettiği için bizim sahip olamayacağımız içgörülere sahip." Takeru onun ağzından çıkanları dinlemekle pek ilgilenmiyormuş gibi görünse de Misaki'nin de aynı içgörülerden bolca vardı. "Ayrıca hayatta kalan az sayıdaki akli başında adamdan biri."

"Kavga etmedi, anladığımı kadarıyla?" Kazu söyledi.

Takeru, "Onun gücü başka alanlarda yatıyor," dedi. "İkimiz birkaç aydır belediye başkanının projelerinden biri üzerinde birlikte çalışıyoruz."

Misaki'nin kocasının Kwang Tae-min ile ilişkisi hakkında bildiği tek şey, ikilinin bilgi-iletişim kuleleri planında birlikte çalıştıklarıydı. Projeyi ilk önerenin Takeru olduğunu biliyordu ve bunu gerçeğe dönüştürmek için birlikte çalıştıkça kuzeyli ile yakınlaştıkları da aşıkârdı.

Takeru her zaman daha modern bir kalkınma için baskı yapıyordu - bir yıl asfalt yol, ertesi yıl daha iyi elektrik hatları - ve projelerinin onaylandığı nadir durumlarda, onları yöneten kişi her zaman oydu. Belediye başkanı daha çok bir göstermelikti, sıkıcı ama zararsız bir devlet görevlisiydi, personelinin işini kendisinden daha iyi yapmasına izin vermekten memnundu. İmparatorluk genellikle en iyi ve en parlak adamlarını küçük dağ köylerini denetlemek için göndermezdi.

"Peki ya belediye başkanı?" Kazu sordu.

"Öldü," dedi Takeru, yıllardır yanında çalışan adam için hiçbir duygu belirtisi göstermeden. "Geldiklerinde batı köyündeki evindeydi."

Oğluna talimat vermeyi bitiren Kwang Tae-min aceleyle yanına geldi.

Takeru, "Tsusano-dono, bu Kwang Tae-min, Geomijul İletişim'den bir temsilci," dedi. "Kwang-san, bu Ishihama'dan Tsusano Kazu, Arashiki Lordu ve eşimin kardeşi."

İki adam selamlaştıktan sonra Takeru onları köyün dışına, dağın zirvesine doğru götürdü. Onlar yükseldikçe kar daha da derinleşti, ama Takeru'nun jiya'sının dokunuşuyla önlerinden ayrıldı.

Kazu'nun iki adamı, Kazu onlara dönene kadar onları takip etti. "Burada kalın," diye emretti. "Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olun."

"Evet, efendim."

Adamlar karda pozisyon alırken Misaki şüphelerinin doğrulanmak üzere olduğunu hissetti. Bu saldırı ve Ishihama'da yaşananlar birbiriyle bağlantılıydı ve hükümet bunu gizlemek için büyük çaba harcıyordu.

Takeru onları Kumono Akademisi'ne bakan karlı bir açıklığa götürdü. Tapınaktan okula dönüştürülen yapı, görünüşe göre bombalardan ya da fonyadan etkilenmemiş tek yapıydı. Kayaya karşı her zamanki gibi gururlu ve dingin duruyordu. Belki de dağın çok yukarısında, olayların çoğundan çok uzakta olduğu için kimse onunla uğraşmamıştı. Tırmanış Misaki'nin ağrıyan ciğerlerini kesinlikle yormuştu.

"Şimdi, Lord Tsusano." Takeru Kazu'ya döndü. "Konuşmak istediğin şey neydi?"

"I..." Kazu tereddütle başladı. "Öncelikle, sizi gerektiği gibi uyaramadığım için özür dilemek istiyorum."

"Açıkla."

"Eminim tahmin etmişsinizdir, geçtiğimiz haftalarda Ranganese'nin saldırdığı tek kasaba Takayubi değildi. Ishihama'ya da geldiler. Arashiki ve çevresindeki kasabayı yok eden şey buydu, haberlerde bildirildiği gibi bir fırtına değil."

Takeru sanki başından beri bundan şüpheleniyormuş gibi başını salladı, sanki bunu önerdiği için oğlunu dojo'da tokatlamamıştı.

"Diğer sözde fırtınaların sahili vurduğu yerlere bakarak, biz -babam ve ben- Ranganese'nin Kaigen'in eski savaşçı evlerini hedef aldığını düşündük. Sırada Takayubi'nin olabileceğini düşündük. Elbette öyle olmamasını umuyorduk ama..." Kazu başını salladı. "En azından bundan sonra olacaklar konusunda sizi uyabilirim."

"Ne demek istiyorsun?" Takeru sordu. "Daha fazla saldırı beklemeli miyiz?"

"Hayır, hayır, Matsuda-dono," dedi Kazu telaşla. "Öyle bir şey değil. Buraya gelmeden önce seni Kaigenese ordusu hakkında uyarmak istedim."

Takeru'nun yüzündeki şaşkınlık ifadesi üzerine Kazu sözlerini şöyle sürdürdü: "Kız kardeşime yazdığım mektupta durumumuzu açıklayamamamın bir nedeni var. Kaigenese birlikleri Ishihama'ya varır varmaz, saldırıyı kendi aramızda tartışmamamız ya da olanları kimseye anlatmamamız gerektiğini açıkça belirttiler."

Takeru'nun kaşları düşünceyle çatılmıştı. "Neden?"

"Bilmiyorum." Kazu başını salladı. "Bize söylemediler ama bu saldırılarla ilgili haberleri gizli tutmaya çalıştıkları açıktı. Hatta Yammanka birlikleri hasarı temizlemelerine yardım ederken İmparator'un askerleri hepimizi komşu kasabaya taşıdı."

"Yammankalu işin içinde mi?" Misaki sordu.

Kaigen'in daha güçlü bir müttefikinin onlara askeri destek vermesi alışılmadık bir durum değildi, özellikle de Ranga söz konusu olduğunda, ama bu duruma yeni bir karmaşıklık katıyordu. Yamma kendi amaçları olan, kendi başına bir oyuncuydu.

"Evet. Yammanka askerleri neredeyse bizim ordumuzla aynı anda oradaydı."

"Nasıl davrandılar?" Misaki sordu. "Sana bir şey söylediler mi, yoksa?"

"Sana konuşmaman söylendi," dedi Takeru kısaca.

"Um-" Kazu'nun gözleri yine Misaki ve kocası arasında rahatsız bir şekilde gidip geldi. Kız kardeşi adına konuşacak cesareti ya da yetkisi olmayabilirdi ama sorusuna cevap verdi. "Yammankalu bizimle neredeyse hiç etkileşime girmedi. Çoğu sadece Kaigenese ordusuyla iletişim kurdu ve sonra temizliğe ya da... saldırıdan etkilenen bölgede her ne yapıyorlarsa ona yardım etmeye gitti. Aile üyelerinin cesetlerini bulmak ya da eşyalarını almak için geri dönmemize izin verilmedi. Bir şey değişti mi bilmiyorum ama ben ayrıldığımda durum buydu."

"Sence Takayubi'de de benzer bir şey bekleyebilir miyiz?" Takeru sordu.

"Olabilir. Sadece Kaigenese birlikleri gelmeden önce sizi uyarmak istedim. Adamlarım ve ben daha iyi bir zamanlama yapamadığımız için çok üzgünüm," diye ekledi ciddiyetle. "Daha anlamlı bir destek sunamadığımız için üzgünüm."

"Özür dilemeyin," dedi Takeru. "Gördüğünüz gibi, savaşçılarımız İmparator'un kuvvetleri gelene kadar düşmanları geride tutmak için fazlasıyla yeterliydi."

Bunu her zamanki ilgisizliğiyle söyledi; sanki kardeşinin, oğlunun ve pek çok sivilin ölümü hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

"Ishihama'da böyle bir şeyle karşılaşmamıştık," dedi

Kazu. "Ranganese bu kadar çok asker göndermedi mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım saldırıya katılan Rangalıların çoğu bize hiç ulaşamadı."

O dik uçurumun tepesine tünemiş olan Tsusanoların kasabası, Misaki'nin bildiği kadarıyla Takayubi'den ya da dünyadaki herhangi bir yerden çok daha savunulabilirdi. Tarihte hiçbir ordu buraya girememişti ve bu korkunç yeni Rangan kuvvetinin bile bir istisna olmadığını duyunca rahatladı.

"Kasırğa ile mi saldırdılar?" Takeru sordu.

"Başlangıçta evet. Suyun üzerinde oluştuğunu gördüğümüzde, babam bunun Ranganese olduğunu hemen anladı."

"Öyle mi? Baban daha önce fonyakalu ile karşılaşmış mıydı?" Takeru, muhtemelen Misaki ve Chul-hee onları bunun Ranganese'nin işi olduğuna ikna edene kadar kendisinin ve Takashi'nin birkaç siiranu boyunca kasırğa karşısında nasıl anlayışsız kaldıklarını düşünerek sordu. Takashi'nin utanma nezaketini gösterip göstermediğini merak ediyordu.

"Hayır, Matsuda-dono."

O sadece bir aptal değil. Misaki öfkeyle düşündü.

"Sanırım," dedi Kazu daha nazik bir şekilde, "babam hayatı boyunca o kadar çok yüzlerce fırtına gördü ki, bir fırtınanın normal davranmadığını hemen anlayabiliyordu. Kıyıya en yakın evlerin kaybedileceğini bildiğimizden, elimizden geldiğince çok evi tahliye ettik ve kıyıya ulaşan Rangalılarla yüzleşmek için savaşçıları topladık."

"Ve?"

"Hortum uçuruma çarptığında parçalandı," dedi Kazu ve Takayubi Dağı'nın sivri kayaları ve dik yamacının bile yapamadığını Ishihama Uçurumu'nun yapmış olması Misaki'yi şaşırtmadı. "Açıkçası, Arashiki'miz kenarındaki evlerle birlikte yerle bir oldu. Kasırğanın rüzgârı bazı Ranganlıları uçurumun kenarına fırlattı; sanırım iki düzine kadar. Onları öldürdük." Bu Kazu'nun köprücük kemiğindeki bıçak yarasını açıklıyordu. "Sanırım Ranganese'nin geri kalanı uçuruma tırmanmaya çalıştı ama Yammankalu gelip onları vurmadan önce başaramadılar."

Takeru başını salladı. "Yani, ağır kayıplar vermediniz mi?"

"Savaşçılarımızdan sadece ikisi çatışmada öldü, ancak uçan enkaz etraftaki tıklamalar için yıkıma neden oldu. Ne yazık ki tüm bölgeyi tahliye edecek zaman yoktu ve hortum uçuşunun kenarındaki zayıf kısımları parçalayarak üzerimize bazıları ev büyüklüğünde kayalar yağdırdı. Bu kayalar yüzünden birçok insan öldü - yüze yakın insan olduğunu düşünüyoruz."

"Sence?"

"Güvenli bir yere ulaşip sayım yaptıktan sonra bu kadar kayıp oldu ama dediğim gibi, evlerimize geri dönmedik ve askerler bize hiçbir şey söylemiyor." Başını iki yana salladı. "Tüm bunları örtbas ederek ne kazanacaklarını merak ediyorum."

Misaki *güvenlik hissi* diye düşündü. Saldırı haberleri yayılırsa, insanlar paniğe kapılabilir ve kontrol edilmesi daha zor hale gelebilirdi. Yine de bu Yammarkalu'nun ne tür gizli işler çevirdiğini açıklamıyordu.

"Önemli değil," dedi Takeru. "Uyarınız için teşekkür ederim ama İmparator'un iradesini sorgulamak bizim işimiz değil. Eğer bunlar onun emirleriyse, bizim tek görevimiz itaat etmektir."

"Matsuda," dedi Tae-min tedirgin *bir ifadeyle*, "*İmparator'un senden istediği şeyden hoşlanmayacağın hissine kapılıyorum.*"

"*Sen neden bahsediyorsun?*" Kazu, Tae-min'e dönerken Kaigengua'ya doğru kayarak sordu.

"*Medyanın İmparatorluğun kalbinin güçlü olduğunu ve kaynaklarla dolup taşıdığını öne sürdüğünü biliyorum ama ben Jungsan'ın yerlisiyim ve bence...*" Tae-min durakladı ve endişeyle iki Shirojima adamının arasına baktı. Bir kumar oynuyordu; Kazu'yu tanıımıyordu ve insan Takeru'yu ne kadar iyi tanıyabilirdi ki? "*İmparatorluk ordusunun gerçekliği yansıttığı imajdan çok farklı.*" Kazu'ya döndü. "*Eğer ordu Ishihama'da göründüyse, zaten bir fikriniz var demektir.*"

"Şey..." Kazu kaşlarını çatıyordu. "*Askerlerle çok fazla etkileşime girmedim.*" Sesindeki tereddüt Kwang Tae-min'in söylediklerinde doğruluk payı olduğunu gösteriyordu.

"*Bunu İmparatorluğu küçümsemek ya da seni üzme için söylemiyorum Tsusano,*" dedi kuzeyli dikkatle, "*ama Matsuda...*" Takeru'ya baktı. "*Köyünüz şu anda zor bir durumda. Şu ana kadar çoğu yaralı 42 kişiyi kurtardık. Elinizde sadece Matsuda yerleşkesinden geriye kalanlar ve Mizumaki'den geriye kalan çok az şey var.*"

Tüm bu insanları barındıracak bir ev. Oğlum hala kurtardığımız yiyeceklerin envanterini çıkarıyor, ama bu kadar insanı doyurmaya yetmeyecek-"

"Bunun farkındayım Kwang," dedi Takeru sert bir sesle. "Bunun ordu ile ne ilgisi var?"

"Sadece sizi uyarmak istiyorum... Bu süre zarfında toplumunuzu desteklemek için İmparatorluğa güvenebileceğinizi düşünerek hata yapmanızı istemiyorum. Hayal kırıklığına uğrayacağınızı bilecek kadar buralarda bulundum."

"İmparatorluk hakkında böyle şeyler söylememelisin," dedi Kazu, kaşlarını çatarak.

"Demek kasabanız ihtiyacı olan yardımı aldı, Tsusano?" Tae-min sordu.

"Saldırıdan sonra fazla kalmadım," dedi Kazu. "Eminim şimdiye kadar kalmışlardır." Pek emin görünmüyordu. "Ayrıca Ishihama'nın Takayubi gibi yardıma ihtiyacı yoktu. Halkımın hâlâ altında uyuyacak bir çatısı, ayaklarımızın üzerinde duracak bir yolu var. Eğer bu köy yardım alamazsa..."

Varlığı sona erecek, diye düşündü Misaki acımasızca.

Takeru kararlı bir şekilde, "İmparator ne emrederse, bizim tek görevimiz itaat etmektir," diye tekrarladı. Sözleri sanki hayatlar pamuk ipliğine bağlı değilmiş gibi basitti. "Kaigenese İmparatorluğu'na elimizden gelen her şekilde hizmet etmek bir ayrıcalıktır."

"Elbette," diye onayladı Kazu, "ama tüm bunların tuhaf olduğunu kabul ediyorum. Sadece İmparatorluk birlikleri ve Yammankalu ile ilgili olanlar değil; saldırıların kendisi de mantıklı görünmüyor."

"Ne demek istiyorsun?" Takeru sordu.

"Akıllı bir savaşçı düşmanın zayıf noktalarına saldırır." "Evet?"

"Peki, Ranga Kaigen'in en güçlü savaşçılarının kasabalarına bu yoğun saldırıları düzenleyerek ne yapıyor? Amaçları iç bölgelere sızmaksa ve sürpriz yapma şansları varsa, neden onları püskürtme ihtimali en yüksek olan insanların evlerini hedef alıyorlar?"

Kazu şaşırtıcı derecede iyi bir noktaya değindi. Bu, bir kılıç darbesini kasten zırha ya da bir Kan İğnesini kemiğe yöneltmek gibiydi. En kötü ihtimalle ölüme mahkûmdu; en iyi ihtimalle de israftı. Bu büyüklükte ve beceride bir Rangan kuvvetinin karaya çıkıp herkesi kolaylıkla öldürebileceği, hatta geceleyin hiç fark edilmeden gizlice geçebileceği pek çok yer vardı.

Takeru ona onaylamayan bir bakış fırlatırken Misaki, "Belki de amaçları içeri sızmak değildi," diye önerdi. "Bu saldırılar daha karmaşık bir planın

parçası olabilir. Belki de niyetleri büyük evleri zayıflatmaktı."

"Bu kadar çok asker pahasına mı?" Kazu inanamayarak söyledi.

Yine de haklı olduğu bir nokta vardı. Yüzlerce iyi savaşıyı kaybetmeden de düşmanlarınızı ortadan kaldırmanın yolları vardı. Aklına gelen yolların hiçbirisi onurlu değildi - Misaki'nin aklına ilk gelenler suikastçılar ve zehirdi - ama çocukları katletmek onurlu değildi. Demircileri evlerinde yakmak onurlu bir davranış değildi. Düşmanın kadınlarına tecavüz etmek onurlu bir davranış değildi. Eğer Ranganlılar bu zulümleri yapmaya istekliyse, neden zehre ya da iyi yerleştirilmiş tek bir bombaya tenezzül etmiyorlardı? Neden bu kadar çok savaşıyı feda ettiler?

Sarı rütbeli askerler Rangan Birliği için harcanabilir bir kaynak olabilirdi ama siyahlı askerler on binde birdi. Misaki Daybreak'teyken, Rangan özel kuvvetleri Ranga'nın en güçlü soyları olan Sheng ve Tian ile sınırlıydı. Onların kalibresindeki askerler hesaplanamayacak kadar değerli varlıklardı. Neden düzinelercesini kafa kafaya bir savaşta ölmeleri için gönderelim?

Adamlar daha fazla tartışmaya fırsat bulamadan, Kazu'nun savaşılarından biri yokuş yukarı koşarak yanlarına geldi ve nefes nefese, tırmanmaktan bitkin düşmüş bir halde durdu.

"Ben-" Ciğerleri Takayubi'nin ince havasına alışık olmadığı için nefesini tutmaya çalışarak sözünü kesti. "Böldüğüm için özür dilerim, Matsudadono, Tsusano-dono." Eğilerek selam verdi.

"Ne oldu, Hakuyu-san?" Kazu sordu.

"İmparatorluk birlikleri geldi. Köyün reisini soruyorlar." Hakuyu doğrulurken Takeru'ya baktı. "Onlara sen olduğunu söyledim, Matsudadono."

"Hemen geliyorum."

BÖLÜM 22: ASKERLER

İmparatorluk birlikleri yalnız gelmemiştir. Ishihama'da olduğu gibi, yanlarında Yammanka askerleri de vardı. Misaki Yammankalu'yu ya da Kaigenli olmayan herhangi bir insanı görmeyeli uzun zaman olmuştu. Takayubi'nin bazı sakinleri için yabancı birini görmek tam bir yenilikti. Kadınlar ve çocuklar aval aval bakmak ve mırıldanmak için toplandılar, ancak ateş kullanan askerlerin kendiliğinden yanmasından endişe ediyormuş gibi Yammanka hatlarından dikkatli bir mesafede durdular.

Bir kadın, "Bu kadar uzun olduklarını bilmiyordum," diye hayretini dile getirdi.

"Çok güzeller," diye iç geçirdi başka bir kadın. "Ne kadar koyu tenliler! Filmlerdeki gibi!"

Mizumaki Fuyuko burnunu kıvrarak, "Ve saçları çok... kabarık görünüyor," diye ekledi. "Sence onlardan birinin saçlarına dokunmama izin vermesini sağlayabilir miyim?"

"Aptal olma, Fuyu-chan," dedi başka bir genç kız. "Parmaklarını yakabilirsin."

Fuyuko başını eğdi. "Bunu yapmak için yanıyor olmaları gerektiğini sanıyordum." "Hayır. Ateşin onların içinde, derilerinin altında olduğundan eminim, tıpkı bizim içimizde kan var."

"Ve-bekle bir dinma- bunlar *kadın mı?*" Mizumaki Fuyuko, sanki bu, kanı ateş olan insanlar fikrinden daha tuhaf bir şeymiş gibi ağzını açıp baktı.

"Olamazlar," dedi annesi küçümseyerek. "Mızrakları var." Setsuko eğlenerek, "Göğüsleri de var, Mizumaki-san," dedi.

"Kadın olduklarından oldukça eminim."

"Saçmalık.

Kadınlar-"

"Bakın!" Setsuko, zaten travma geçirmiş komşularını rezil etme fırsatından memnun görünüyordu. "Şunun gerçekten *büyük* göğüsleri var!" Yakındaki bir Yammanka'yı işaret etti.

Söz konusu asker gevezelik eden Kaigenli kadınlara doğru baktı ve uzun uzun iç çekerek gözlerini devirdi. Kaigen'de görev yapmak bir kadın asker için yorucu bir deneyim olmalıydı. Misaki onun için üzölmeye hazırды, ta ki kadının üniformasındaki desenleri görene kadar - pilot

Desenler. Bu kadın ve etrafında duran tajakalu, Takayubi'nin paramparça edilmesinden sorumluydu.

Önceki geceki hava saldırısının karanlığı ve karmaşası içinde uçakların hangi ülkeye ait olduğunu söylemek imkansızdı ama Yammankalu'nun İmparatorluk ordusundan daha hızlı karşılık vermesi Misaki'yi şaşırtmamıştı. Yamma'nın Kaigenese İmparatorluğu'nun dört bir yanına dağılmış askeri üsleri vardı ve krizlere hızlı yanıt vermeleriyle ünlülerdi. Yine de İmparator'un yabancı uçakların kendi topraklarına bomba yağdırmasına izin vermesi tedirgin ediciydi.

Yammanka askerlerinin sırasına bakan bir kadın, "Hepsi oldukça üzgün görünüyor," diye yorum yaptı.

"Onlar tajakalu," dedi Misaki. "Kışın ortasındayız ve onlar burada, buz gibi bir dağın tepesindeler."

Koyu tenli tajakalu'lar bogolan üniformaları içinde titriyor, incecik karda kararlı ama son derece sefil görünüyorlardı. En azından kırk yıllık üniformalarıyla gelmemişlerdi ki Misaki'nin Kaigenese birlikleri için söyleyebileceğinden daha fazlasıydı bu. Keleba'dan beri giydikleri aynı mavi ve ten rengi hanbokları giyiyorlardı.

Takeru'ya hitap eden ilk kişi, kendisini Albay Song olarak tanıtan, biraz göbekli, tıknaz bir Kaigeneli subaydı. Yanında askeri tercüman cübbesi giymiş bir Kaigen jaseli vardı ve bu durum Misaki'yi biraz rahatsız etti. Bu adamlar kendilerini ne kadar eğitimsiz sanıyorlardı?

"*Bana köyün reisi olduğunuz söylendi?*" Albay Song Kaigengua dilinde söyledi.

"*Evet efendim,*" diye yavaşça cevap verdi Takeru, İmparatorluk standardı anadili olan Shirojima Lehçesi'nden daha garip geliyordu diline, "*dün akşam bir saat itibariyle.*"

"*Gerçekten mi?*" Albay Song kaşlarını kaldırdı. "*Dün mü?*" Misaki onun sesindeki küçümseyici tınıyı umursamadı. "*Bunun nasıl olduğunu bana açıklayabilir misiniz?*"

"*Belediye başkanının öldüğü tahmin ediliyor, çünkü yaşadığı batı köyünden henüz kurtulan pek kimse bulamadık. Ben onun muhasebecisi, idari asistanı ve il merkezine rapor vermesi gerektiğinde ofisini yönetmekten sorumlu kişiydim. Bu nedenle, şimdilik, o bulunana ya da yerine başkası bulunana kadar onun sorumluluklarını ben üstleneceğim. Benim*

Yerleşik yönetici savaşçı hanesinin başı olan kardeşimin siz gelmeden birkaç waatinu önce öldüğü doğrulandı, bu yüzden lider olarak onun yerini alıyorum-"

"Anlıyorum," dedi Albay Song, Takeru'nun yavaş ve aşırı telaffuzlu Kaigengua'sından sıkıldığı belliydi. "Yani bu insanların hepsi size mi hesap verecek?"

"Burada, Takayubi'de yaşayanlar, efendim, evet." "Onları kontrol altında tutabiliyor musunuz?"

Misaki, Song'un onlardan baş belası bir hayvan sürüsüymüşler gibi bahsetmesinden hoşlanmamıştı. Takeru'nun tereddütsüz bir şekilde *"Evet efendim"* demesi daha az hoşuna gitmişti.

"Çok iyi. İhtiyacım olan ilk şey, adamlarınızın tüm cesetleri bu köyün güneybatısındaki yerleşim kalıntılarına getirmesi."

"Demirci köyünü mü kastediyorsun?"

"Oh, öyle mi oldu?" Albay Song, Misaki'nin dişlerini sökmek istemesine neden olan eğlenceli bir ağız hareketiyle konuştu. "O zaman, evet, demirci köyü. Yammanka müttefiklerimiz ekipmanlarını orada kurmaya başladılar."

"Onların... ekipmanları mı?" Takeru yavaşça tekrarladı.

Tercüman Shirojima lehçesiyle *"Ekipmanları,"* dedi ve Takeru ona soğuk bir bakış attı.

"Yammankalu İmparatorumuz için önemli bir adli soruşturma yürütüyor," dedi Song. "Siz ve bu köydeki herkes onlarla tam bir işbirliği içinde olacaksınız."

"Elbette, General," dedi Takeru, ancak bu onu duraksatmış gibi görünen ilk emirdi.

Yammankalu, Keleba'dan beri Kaigen'in müttefiki olabilirdi ama yine de yabancıydılar ve Takayubi gibi kadim ve izole köyler yabancıların işlerine karışmasını pek hoş karşılamazdı. Burası Kwanglar gibi Kaigenli yabancıların sadece varlığının bile kargaşaya neden olabileceği bir köydü.

"Anladığım kadarıyla adamlarınıza bu binaya ceset taşıtıyormuşsunuz?"

Takeru, *"Sadece kendi cesetlerimiz,"* dedi, *"arkadaşları ve aileleri olan ve onları dinlendirmesi gerekenler. Uygun ayinleri düzenlemek için komşu dağdan finawu'nun gelmesini bekliyorduk."*

"Anlıyorum," dedi Albay Song, "ama demirci köyünüzdeki Yammankalu'ya getirilen tüm cesetlere ihtiyacımız olacak-Kaigenese ve Ranganese."

Bir duraklama oldu. "Sen... ne?" Takeru boş boş konuştu.

Ya küçümsemeye son derece kararlı ya da işinde son derece kötü olan çevirmen, "Albay, 'tüm cesetler, Kaigenese ve Ranganese' dedi," diye söze girdi.

Takeru hâlâ Song'a bakıyordu. "Anlamıyorum."

"Saldırı sırasında öldürülen herkesin cesedini Yammankalu'ya getirmeleri için adamlarınıza talimat vereceksiniz. Buna yanlılıkla buraya getirdikleri cesetler de dahil." Başını Mamoru'nun örtülü cesedine doğru salladı. "Sadece ceset parçalarının kaldığı durumlarda, kurtarılabilecek her şeye ihtiyaçları olacak."

Misaki, şok içinde durduğu için Takeru'yu suçlamadı.

"Sana kafa karıştırıcı bir şey mi söyledim, Matsuda?"

"Ölüleri kederli ailelerinden almamı mı istiyorsun?" Takeru'nun sesi her zamanki gibi duygusuzdu ama bundan da öte boştu.

"Bu İmparator'un iradesidir."

"Özür dilerim efendim. Ben sadece..." Takeru nadiren kullandığı Kaigengua'da tökezlemeye başlamıştı. "Anlamıyorum."

"Albay diyor ki 'Bu-'"

"Aptal mısın sen?" Misaki çevirmene ters ters baktı. "İmparator'un iradesi' ifadesini bildiği çok açık. Televizyonumuz var." Yıllarca lehçe konuştuktan sonra akıcı Kaigengua'sını kullanma şansı yakalamak hoş bir deneyim olmalıydı ama kendini hecelerinin etrafında dişlerini sıkarken buldu. "Durumu okumayı öğren, seni moron."

Üç adam da durmuş, ona bakıyordu.

Misaki, seni aptal.

Song bir süre sonra, "Chou, gidebilirsin," dedi. Mahcup çevirmen başıyla selam verip ayrılırken, Albay Takeru'ya döndü. "Bu köyü kontrol edebileceğinizi söylemiştiniz. Karınızı kontrol edebilir misiniz?"

"Evet, efendim. Özür dilerim." Takeru, Misaki ile Albay'ın arasına girerek şöyle dedi. "Şok geçiriyor ve hafif bir beyin sarsıntısı geçiriyor."

"Eminim hepiniz büyük acılar çektiniz, ancak tüm bunların İmparatorluğa hizmet için olduğunu bilerek rahatlayın."

"Tabii ki."

"Artık birbirimizi anladığımıza göre, askerlerime cesetleri toplamaya başlamalarını söyleyeceğim." Albay Mamoru'ya dönüp bir elini onun üzerine koyduğunda Misaki dünyasının parçalandığını hissetti. "Bununla başlayacağız."

Albay Song adamlarından bazılarını öne çıkarırken Takeru, *"Bu Mamoru,"* dedi. *"O benim oğlum."* Ses tonunda itiraz yoktu ama bir şeyler vardı. Misaki bir şeyler olduğuna inanmak zorundaydı. Buna izin vermesinin hiçbir yolu yoktu.

"Çok iyi o zaman. Oğlunuzla başlayacağız."

"Emredersiniz efendim." Askerler cesedi kaldırırken Takeru eğildi ve Mamoru'nun yanından kınalı kılıcı aldı. *"Kaigen'e şan olsun. Çok yaşa İmparator."*

Misaki'nin içindeki öfke onu ileri doğru itti. *"Hayır,"* diye hırladı dişlerini sıkarak, *"yapamazsın-"*

Kazu şaşırtıcı derecede hızlı hareket ederek, Takeru ya da askerler onun ilerlediğini fark etmeden önce onu belinden yakaladı.

"Nee-san, yapma!" diye tıslayarak onu geri çekti.

"Bırak!" Misaki kurtulmak için hamle yaptı ama Kazu'nun tutuşu onu tekrar geriye itti. Nami, küçük kardeşi ne zaman bu kadar *güçlenmişti?* *"Bunu yapamazlar! Yapamazlar-"*

Takeru'nun jiası onunkinin üzerine çarptı, kanında ve kemik iliğinde dondurucu bir şok dalgası yarattı. Kocasına ona dokunmamıştı - neredeyse hiç *hareket etmemişti* bile - *ama* darbe onu sersemletmişti. Güçlü bir teonitin kendi gücünü daha zayıf bir teonitin gücü üzerinde uygulayarak onu etkisiz hale getirebileceği bilinen bir şeydi ama Misaki daha önce kendisinininkinden bu kadar yıkıcı bir jiya ile hiç karşılaşmamıştı.

"Matsuda-dono!" Kazu'nun sesi çok uzaklardan, ürkmüş ve biraz da dehşete kapılmış bir şekilde geliyordu.

Misaki, kocasının ağabeyininkinden çok daha soğuk olan nyama'sının Kazu'yla arasına girdiğini ve onu buz gibi bir gölün sularının başının üzerine kapanması gibi sardığını hissetti. Bu his onu öylesine sersemletmişti ki, Takeru'nun soğuk elleri onu yanık tataminin üzerinde dizlerinin üstüne çöktürene kadar neler olduğunu fark etmemişti. Yerleşkenin içinde, Kotetsu Katashi'nin dinlendiği odadaydı.

Demircinin çocukları ve kendi çocukları yakındaki şiltenin üzerinde birbirlerine sokuldular.

Atsushi ağlayan Nagasa'ya ve kendi küçük kardeşlerine *"O geri dönemez,"* diye açıklama yapmaya çalışıyordu.

"Neden olmasın?" diye sordu küçük kız kardeşi Naoko.

"İnsanlar Laaxara'dan geri dönmezler. Yani bazen dönüyorlar ama..." Atsushi titreyerek Naoko'yu kendine yaklaştırdı. *"İyi anlamda değil. Onlar*

onlar olarak geri gelmeyin. Onlar farklı bir şey, kötü bir şey." Nagasa, "Kardeşim kötü biri değil," dedi.

"Hayır, değil," diye kabul etti Atsushi, "ya da *değildi*. Bu yüzden onu bir daha görmeyeceğiz."

Katashi Takeru'ya, "En azından kılıcını saklayabilmiş olman güzel, Matsuda-dono," diyordu.

"Bunu yapmamak israf olurdu," dedi Takeru. "Bu mükemmel bir silah."

"Bu bir *kahramanın* silahı, Matsuda-dono," dedi kılıç ustası. "Gelecek nesillerin kullanması ve hayranlık duyması için ailenizde saklanmalı. Adı Kurokouri ve Kumokei'nin yanında gururla tekrarlanmalı."

"Oğlumun kılıcının bir adı yok."

"Elbette öyle, Matsuda-dono," dedi Kotetsu o kendine has yumuşak, gürleyen sesiyle. "Yapımcısına ve kullanıcısına bunu hak etmeleri için verdi. Bu Mamoriken," kılıcı başıyla işaret etti, "Koruyucu."

Bir an için Takeru'nun yüz hatlarında neredeyse duyguya benzer bir şey titreşti. Neredeyse. Misaki, bu adamın yüzünde duygu bulmaya çalışmanın neden bir örümcek ağının ipliğini yakalamaya çalışmak gibi, bir rüyayı hatırlamaya çalışmak gibi hissettirdiğini merak etti...

"Teşekkür ederim, Kotetsu Kama." Takeru eğildi.

Odadan çıkmadan önce Misaki'nin diz çöktüğü yerde durdu ve onun seviyesine inerek fısıldadı: "Davranışın utanç verici. Saygın bir şekilde davranana kadar burada sessizlik içinde dinleneceksin. Anladın mı?"

Misaki, Takeru'nun alçak sesi ve Shirojima aksanıyla alay ederek, "*Elbette efendim,*" diye mırıldandı. "*Kaigen'e şan olsun. Çok yaşa İmparator.*"

Eğer onu öldürecekse, bunu şimdi de yapabilirdi. Ne de olsa, en yakın aile üyelerinin kaybı onun için hiçbir şey ifade etmiyor gibi görünüyordu. Ama ona elini kaldırmadı. Sanki kalacağını onaylamak istercesine bir elini onun omzuna bastırdı.

"İyi değilsin," dedi. "Dinlen."

Sonra Misaki'nin ilk düşük yaptığı gün yaptığı gibi, her zaman yaptığı gibi gitti. Onun gidişini izledi, keşke ona vursaydı diye düşündü.

BÖLÜM 23: RIPTIDE

Yammankalu'lar sonraki iki gün boyunca çadırlarına hiçbir sivilin yaklaşmasına izin vermedi. Misaki, Albay Song ve embesil çevirmeninden daha fazla yardımcı olacağını umarak Yammanka askerlerinden biriyle konuşmaya çalıştı. Tajaka, albaydan çok daha dost canlısı ve saygılıydı ama yine de ondan pek bir şey öğrenemedi.

"Üzgünüm Koroyaa," diye tekrarladı Koroyaa cesetlerle ne yaptıklarını sormaya çalıştığı her seferinde. "Şu anda size ayrıntılı bilgi veremem."

Yammankalu'lar sohbet sırasında birbirlerine Kaigenese'lerden daha yakın durma eğilimindeydi. Bu da Misaki'nin adama kalp atışlarını hissedebilecek kadar yakın durmasını sağladı; sıcaklık da istenmeyen bir şey değildi.

"Size yardım etmek için buradayız," dedi ciddiyetle. "Falleke üzerine yemin ederim. Eğer buradaki işimiz başarılı olursa, bu köye ve diğerlerine yapılacak başka saldırıları önleyecektir."

Nabızı sabitti, yani ya dürüsttü ya da çok iyi bir yalancıydı.

İçindeki fevri casus kampa gizlice girmeyi düşündü. Tajakalu'ları gece gizlice geçmek sinir bozucu derecede zordu, çünkü herhangi bir garip sese verdikleri ilk tepki alev alıp etrafı aydınlatmak oluyordu. Misaki elbette sessizce hareket etmekte çok iyiydi ve vücudunu karla aynı sıcaklığa kolayca getirerek bir tajakanın tespit edebileceği herhangi bir ısı izini silebilirdi, ancak kampta neredeyse kesinlikle İmparatorluk jijakaluları da vardı ve bunlar onun jiya'sını hissedebilirdi.

Misaki kafasında birkaç senaryoyu gözden geçirdikten sonra kollarında uyuyan Izumo'ya baktı ve ne düşündüğünü merak etti. Merakını gidermek için hayatları riske atan bencil, heyecan arayan kız Sirawu'ydu. Mamoru'ya o kızın ne kadar aşağılık ve saf olduğunu anlatmamış mıydı? Daha iyi öğrenmemiş miydi? Bu, eylemlerinin hiçbir sonucunun olmadığı Livingston macera hikayesi değildi. Burada çocukları ölebilirdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı kamp alanına doğru ve küçük Izumo'yu kucaklayıp yanağını onun yumuşak başına yasladı. "Kaa-chan bunu sana yapmazdı. Bir daha asla."

Yammanka çadırlarına bir daha bakmadan dağa geri çekildi ama merakı azalmadı. O gece, gözlerini kapattığında Mamoru'nun cesedini gördü ve uyku gelmedi. Şafak onu demirci köyünün kalıntılarına bakan bir tepede buldu. Sis, aşağıdaki kampın neredeyse tamamını gizliyordu ama dağ yamacının sessiz maviliğinde dalgalanan alevlerin ışığı, tajakalu'nun gece boyunca iş başında olduğunu gösteriyordu. Kar, tabi'in altında yumuşak bir şekilde çtırdadı ve Misaki, kardeşinin yanındaki sırtta durmaya geldiğini hissetti.

"Günaydın Tsusano-dono," dedi gözlerini sisler dağıldıkça giderek daha da keskinleşen ateş ışığından ayırmadan. Takeru, Kazu'nun 'uygun unvanını' kullanması için ısrar etmişti ama yine de dudaklarında tuhaf bir his uyandırıyor. Omzundan gelen alaycı bir nefes Kazu'nun da aynı şekilde hissettiğini gösteriyordu.

"Günaydın, Matsuda-dono," diye karşılık verdi. "Hanımefendi uyuyamadınız mı?" "Lord Hazretleri kendi işine bakamıyor mu?" Misaki hâlâ sinirliydi.

Albay Song'dan uzak tuttuğu için ona kızgındı. Olmaması gerektiğini biliyordu -bu durumda ihtiyatlı olan oydu- ama öyleydi.

Kazu güldü. "Evin reisi olduğumda bana karşı daha nazik olacağınızı neden düşündüm bilmiyorum."

"Ben de öyle," dedi Misaki hafifçe. "Düşünmek için ne kadar aptalca bir şey." "Bana karşı hep böyle acımasız mı olacaksın?"

"Ben ölene kadar."

"Misaki-nee-san... iyi misin?"

"Buna ne diyebilirim ki, Kazu-kun? Oğlumu daha yeni kaybettim." "Özür dilerim. Tabii ki değilsin, ondan bahsetmiyordum. Demek istediğim..."

Kazu bir an duraksadı, detaylandırması gerekip gerekmediğinden emin değildi. Yutkundu. "Kocanızla her şey yolunda mı?"

"Affedersiniz?" Misaki kaşlarını kaldırdı, kardeşinin bu açık sözlülüğü karşısında gerçekten şaşırmişti.

"O... o sana iyi davrandı mı?" "Aptal olma, Kazu."

"Ne?"

"Akıllı bir koro, gidip böyle bir soru sormadan önce konumunu düşünmelidir."

Kazu ona anlamsızca baktı. "Benim pozisyonum mu?"

"Diyelim ki kocamdan şikayet ettim? Diyelim ki sana onun şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu, bir iblis tarafından ele geçirildiğini söyledim ve sen de beni savaşta savunmak zorunda kaldın. Sence bu nasıl olurdu?"

"I..."

"Kazanabilir misin?" Misaki sordu. "Eğer cevabınız 'hayır' ise, çenenizi kapalı tutmayı düşünebilirsiniz."

"Ben oldukça iyi bir dövüşçüyüm," diye itiraz etti Kazu, sesi on yaşındayken olduğu gibi sevecen çıkıyordu.

"Sen *çok* iyi bir savaşçısın," dedi, "ama berbat bir taktikçisin."

"Bu da ne demek şimdi?"

"İyi bir taktisyen ne zaman yenildiğini bilir."

Kazu ona ekşi bir bakış attı. "Tou-sama'nın seni neden hâlâ bu kadar özlediğini anlıyorum. İkinizin sesi birbirine çok benziyor. Bana *biraz* güvenmenin zararı olur mu?"

"Pekâlâ." Misaki kollarını kavuşturdu, konuşmanın konusunu değiştirme şansı olacaksa ısırmaya hazırdı. "Bana ilham ver, Tsusano-dono. Ana taktik planınız nedir? Varsayımsal olarak, bir Fısıldayan Bıçak'la yüzleşmek zorunda kalsaydınız ne yapardınız? Yanınızda doğru düzgün bir kılıç bile getirmediğiniz." Kazu'nun bir Tsusano liderinin genellikle taşıdığı normal boyuttaki yedek katanayı bırakıp sadece dev Anryuu'yu taşıması gözünden kaçmamıştı.

"Benim Riptide'im var," dedi Kazu savunmacı bir tavırla ve Anryuu'nun önkol hizasındaki sapını okşamak için arkasına uzandı.

"Ah evet," dedi Misaki, alaycı ve dramatik bir tonla, "Kudretli Anryuu, Yeraltı Canavarı, Gemilerin Batırıcısı."

Ataların kılıcı gülünç boyutlarda bir silahtı, o kadar büyüktü ki ancak bir Tsusano patriğinin sırtında taşınabilir, yere çarpıp sürüklenmemesi için geniş bir deri kayışla yerine sabitlenebilirdi. Efsaneye göre, Birinci Matsuda Takeru'nun çağdaşı olan savaş kahramanı Tsusano Raiden için Ishino demircileri tarafından dövülmüştü. Raiden'in boyunun iki kattan fazla olduğu ve bu sayede denize girip Fırtına Kılıcı'yla gemileri ikiye bölebildiği söylenirdi. Misaki, modern Tsusano'ların mütevazı boyları düşünüldüğünde bu efsaneyi her zaman eğlenceli bulmuştu, ancak birisinin neden bu kadar gülünç derecede büyük bir kılıç dövdüğüne dair bir açıklama sağlıyordu.

Misaki küçük kardeşini pek çok şey için kıskanıyordu ama Riptide'ı kullanmayı öğrenmek bunlardan biri olmamıştı. Böylesine büyük bir silahı kullanmayı düşünmek bile omuzlarını ve kollarını yakıyordu.

Meslekten olmayanların usta Matsuda'ların neden çelik kılıçlarla eğitim yaptığını anlayamadığı gibi, pek çok kişi de Tsusano'ların neden Riptide ile eğitim yaptığını anlayamadı. Eğer bir adam elinde Anryuu ile kesip dönebiliyorsa

normal bir kılıçla durdurulamaz. Bu, kişinin el ve ayak bileklerine ağırlık takarak antrenman yapması gibi, maksimum hız ve güç için basit bir kondisyon meselesiydi. Anryuu yüceltilmiş bir eğitim aracıydı. Ishihama demircileri kılıcı keskin tutsa da, onu gerçek bir dövüşte kullanmak aptallıktı.

"Sakın bana bu canavarla biriyle düello yapmayı beklediğini söyleme?" Kazu omuz silkti. "Ranganese üzerinde yeterince işe yaradı."

"Ne?" Misaki'nin gözleri büyüdü. "Kazu, bir Lord için hikaye uydurmak iyi bir şey değil."

"Bunu uydurmuyorum," dedi gerçek bir kızgınlıkla.

"Ama bu imkânsız," dedi Misaki. "Ben de Ranganlarla savaştım. Rütbeli askerler bile pek yavaş sayılmazdı. Güçlü olduğunu biliyorum ama kimse o kadar ağır bir silahı o fonyakalu'larla savaşacak kadar hızlı kullanamaz."

"Tou-sama yapabilirdi," dedi Kazu. "Bunu biliyorsun, Nee-san. Sen de gördün

Stormblade katarlarını yapsın."

"Evet..." Elbette hatırlıyordu. Babası Tsusano'nun ataları tarafından Riptide'in kullanımı için özel olarak bestelenmiş kadim kılıç formlarını kesip biçerken güvenli bir mesafede diz çöktüğünü hatırlıyordu. Çocukken babasını bir tanrı olarak görmüş ve onun yetişkin bir adam kadar ağır bir kılıcı sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi savurabilmesini sorgulamamıştı.

"Ama... o Tou-sama," dedi Misaki, "ve o zamanlar daha gençti."

"Doğru," dedi Kazu. "Onu bir süredir görmediğini unutmuşum. Altmışlı yaşlarında hâlâ eskisi kadar hızlı hareket ettiğini biliyor muydun? Hâlâ Anryuu'yu kullanabiliyor, yani sadece kaldırmakla kalmıyor, yirmili yaşlardaki birinin normal bir kılıcı kullanmasından daha hızlı kullanabiliyor."

"Ne? *Nasıl?*" Misaki şaşkınlıkla sordu.

"Ben de hep bunu merak etmişimdir," dedi Kazu. "Yıllardır ona bunu soruyorum, ama bana hiçbir zaman doğru dürüst bir cevap vermedi, sadece irade hakkında belirsiz basmakalıp laflar etti... Anryuu'yu kullanabilmek için 'insanın kendinden daha büyük olması gerektiğini' söylerdi ki bu bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi. Büyüdüğümde anlayabileceğimi söyledi. Sonra, Ranganese saldırdığında, birden mantıklı gelmeye başladı. Onlarla savaştım, Nee-san. Onlarla Anryuu ile savaştım."

"Ciddi misin?" Misaki haykırdı. "Kolların çelikten işlenmiş olmalı!" Kardeşi onu Song ve askerlerinden uzak tuttuğunda onun gücünden etkilenmişti. Ama Riptide'ı savaşta kullanmak...

"Kollarda değil," dedi Kazu parmaklarını esneterek. "Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

"Bana mı?" Misaki şaşkınlıkla söyledi.

"Şey... saldırıdan sonra her şey çok karıştı. Bunu Tou-sama ile tartışma fırsatım olmadı. Anlayabilecek tek kişinin sen olduğunu düşündüm."

Misaki'nin Anryuu'dan bahsetmekteki tek amacı Kazu'nun dikkatini Takeru'dan başka yöne çekmekti. Şimdi işe yaradığına göre, onun gerçekten ilgisini çekmişti. Yine de uyulması gereken bir edep vardı, bu yüzden kendini sitemle dilini tıkırdatmaya zorladı.

"Kazu-kun, artık bunu yapmadığımı biliyorsun. Ben bir anne ve ev hanımıyım."

"Elbette." Kazu ona bıkkın bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yani, bunu yapmamın bir sakıncası yok." Misaki'nin kolundaki derin kesiklerden birini dürttü.

"Ah!" Kolunu geri çekip göğsüne bastırdı ve kardeşine ters ters baktı. "Anlaşıldı. Övünmek istediğin bu *şaşırtıcı keşif* de neyin nesî?"

"Sana böbürlenmemem gerektiğini biliyorum, Nee-san. Cephaneliğimdeki hiçbir tekniği sen yedi yaşıdayken öğrenmemiştin. Sevdiğin insanları savunmak için savaştıysan, eminim sen de bunu deneyimlemişsindir."

Misaki ona sadece boş boş baktı. "Neyi deneyimledi? Süper güç mü? Tanrılığa yükseliş mi? Yaptığımı söyleyemem."

"Gerçekten mi?" Kazu şaşırmış görünüyordu. "Ama Setsuko-nee-san bana yıllardır kılıçla pratik yapmadan, aralarında seçkin askerlerin de bulunduğu bir Ranganese sürüsüyle savaştığını söyledi. Bunu nasıl başardın?"

"Özensizce." Misaki yelpaze şeklinde kesilmiş kollarını havaya kaldırdı. "Gördüğünüz gibi. Bunu nasıl yaptın?"

"Her şey bir hatayla başladı," dedi Kazu, "her zamanki gibi çok düşüncesiz davrandım. İlk Ranganlı uçurumdan yukarı çıktığında, adrenalinimin beni ele geçirmesine izin verdim ve diğer adamların önüne geçtim. Bu kadar kalabalık olacaklarını tahmin etmemiştim ve etrafım sarıldı. Hemen ardından, siyahlar içindeki canavarlardan biri olan bir fonyaka kılıcımın koluna vurdu ve normal boyutlardaki katanamı uçurarak bileğimi kırdı. O zaman her şey bitmiş olmalıydı. Ölmeliydim..."

"Ama?" Misaki sordu.

"Ama ailem, karım ve çocuklarım henüz güvenli bir yere ulaşmamıştı. Adamlar hâlâ dağınık ve düzensizdi. Fark ettim ki eğer kendimi oraya bırakırsam

Ishihama benimle birlikte düşecekti. Jiya'mın daha önce hiç olmadığı kadar yükseldiğini hissettim. Daha geniş değil, ama daha derin, içimde daha güçlü. Anryuu'yu kınından çıkardım ve aniden, artık canım yanmıyordu. Kılıcın ağırlığı artık önemli değildi. Hiç olmadığım kadar hızlıydım, tüm Ranganese'lerden daha hızlıydım. Bir erkeğin yapamayacağı şeyleri yaptım; bir vuruşta beş fonyakalu kestim, birine öyle sert yumruk attım ki yumruğum sırtından çıktı. Adamlarımdan birinin bacağı küçük bir ev büyüklüğünde bir kayanın altına sıkışmıştı ve ben onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdım. Sanki... efsanelerde olan türden bir şeydi."

Misaki onu masal anlatmakla suçlayabilirdi ama Kazu berbat bir yalancıydı ve övünüyormuş gibi konuşmuyordu. Bunun yerine, sanki anlattığı şeylere kendisi de hâlâ inanamıyormuş gibi, sesi hayretle çıkıyordu.

"Nasıl?" dedi.

"*Kan*, Nee-san." Gözlerinde heyecanlı bir bakışla ona döndü. "Kanı manipüle edebiliriz. Bu çok basit! O fonyakalu'lara karşı Anryuu'yu kullandığımda, bu kaslarımın çalışması değildi. Damarlarımdaki kandı.

-*Hepsi* doğrudan benim irademle hareket ediyor." "Ne?"

"Bence Anryuu'nun atalarımızın kılıcı olmasının bir nedeni var," dedi Kazu, "ve bunun nedeni atalarımızdan birinin dev bir yarı-tanrı olması değil. Bence onu tam anlamıyla idrak etmiş bir Tsusano -ve *sadece* tam anlamıyla idrak etmiş bir Tsusano- kullanabilir. Jiya'sı kendi kanını hareket ettirebilen tek büyük ev biziz. Ve görünüşe göre, yeterince yüksek bir seviyede, bu kan manipülasyonunun gücü normal fiziksel sınırlamaların üstesinden gelebilir."

"Tanrım, Kazu," diye nefes aldı Misaki. "Bu inanılmaz!"

İşte Tou-sama vücuduna her zaman imkansız yaptırmış ve yaşlılığında da bunu yapmaya devam etmişti. O sadece fiziksel olarak güçlü değildi. Kanını, iradesinin doğrudan bir uzantısı haline getirmişti. Kan akışı vücudunu onun için hareket ettirdiğinden, yaşlanan kemiklerinin ve kaslarının zorlanmasına gerek kalmıyordu.

"Çok yeteneklisin Nee-san," dedi Kazu, gözlerini Misaki'ye dikerek. "Bunu yıllar önce anlamamış olmana şaşırdım."

"Ben değilim," dedi Misaki.

Kazu'nun anlattığı şey açıkça beceri kadar irade meselesiydi ve irade hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. Şimdi küçük kardeşi gitmiş ve büyümüş gibi görünüyordu, oysa o hala bir çocuğun sığ jiyasına sahipti.

Çocuk. Elbette, onu herhangi bir çocuktan daha ustalıkla kullanabilirdi, ancak jiya'nın bir kişi olgunlaştıkça derinleşmesi gerekiyordu. Misaki ruhunun bir yerlerinde hâlâ küçük bir kızdı.

"Ama kan konusunda her zaman çok iyiydin," dedi Kazu şaşkınlıkla.

"Küçük kan numaraları," dedi Misaki, "çok fazla kan gerektiren pençeler ve iğneler

hassasiyet ve neredeyse hiç güç yok. Ve her zaman başkalarının kanı," diye ekledi, "kendi kanım değil." Misaki jiya'sını nadiren içe çevirirdi. İçinde derinlerde yatan şeyi düşünmekten pek hoşlanmazdı. Söyleyebildiği kadarıyla, çarpık, şeytani ve dokunulmaması en iyisiydi.

"Her neyse," dedi Kazu, "bir hafta önce bir Fısıldayan Bıçak'a meydan okumayı hayal bile edemezdin. Şimdi... Bunu açıklayamam ama artık daha fazlasıyım. Tsusano Kazu'dan daha fazlasıyım."

"Savaş alanında yaptığın şeyin sadece bir tesadüf olmadığından emin misin?" Misaki sordu. "Yoğun bir dövüşçünün kafasının iyi olmasının sonucu mu?"

"Değildi."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Sağ kolum hâlâ kırık. Fark ettiniz mi?"

"Hayır," dedi Misaki. "O zaman bile..." Yerleşkede onu fiziksel olarak kısıtladığında bile. "Yaranı kendi kanını manipüle ederek mi telafi ediyordun?"

Kazu başını salladı. "Tou-sama'nın yaşlanan vücudunu telafi etmesi gibi. Bu güç... Tam olarak anlayamayabilirim ama sevdiğim insanları koruma isteğimden kaynaklandığını biliyorum. Bunu senin için yapabilirim, Nee-san. Bunun benim görevim olmadığını biliyorum ama ihtiyacın olursa seni korurum."

Ani duygu kabarmasını gizlemek için güldü. "Çok dramatiksin."

"Biliyorum," dedi özür dileyerek, "ama ciddiylim."

"Başka bir lordun evliliğine karışmamalısın."

"Biliyorum," dedi Kazu kararlılıkla, "ama sen söyle, ben de söyleyeyim."

Bakışlarını bir çocuğun beklentili güveni ile bir erkeğin kararlılığı arasında bir yerde bir yoğunlukla tuttu. Küçük kardeşi hâlâ neyin en iyisi olduğunu bildiği konusunda ona güveniyordu, tıpkı Robin gibi, tıpkı Mamoru gibi...

Misaki ayaklarına baktı. "Sözümün pek değeri yok, Kazu-kun. Ben sadece aptal bir kadıyım."

"Misaki." Kazu'nun ses tonundaki bir şey karardı. "Sana zarar vermedi mi?" "Hayır." *Fiziksel olarak değil.* Fiziksel şiddet Misaki'nin yapabileceği bir şeydi.

başıa çıkmak. Bu onun anladığı bir şeydi.

Kardeşini bir kez daha azarlamalı, bir lordun kadınıyla ne yaptığıının kendi bileceği iş olduğunu söylemeliydi ama annelik onu yumuşatmış olmalıydı. Kazu ona böylesine açık bir ilgiyle bakarken ona kısa kesecek gücü kendinde bulamıyordu.

"İyi bir adam olarak yetiştin, Kazu-kun," dedi, "ama büyük bir lider olmanın bir parçası da gerçek sorumluluklarının nerede yattığını anlamaktır. Endişen dokunaklı ama artık ilgilenmen gereken kendi ailen ve kendi köyün var. Bırak ablan kendi başının çaresine baksın, ne dersin?"

Kazu daha fazlasını söylemek ister gibi göründü ama sert bir baş hareketiyle ağzını kapattı. Gerçekten de büyümüştü.

"Peki ya sen?" Misaki sordu. "Karını ve çocuklarını sormaya fırsat bulamadım. Onlar nasıl?"

Kardeşinin yüzünün aydınlanışını içtenlikle ve biraz da kıskançlıkla izledi. Soru, kızının okuldaki yüksek notları, yeni yürümeye başlayan çocuğunun ilk kelimeleri ve yazın gelen yeni bebeği hakkında mutlu bir şekilde gevezelik etmesine neden oldu.

"Kaida artık büyüdüğü için çok inatçı. Ayşe ve onun sonsuz sabrı için Tanrılara şükürler olsun. Üç küçük çocuğu da onun gibi nasıl idare edebilirim bilmiyorum. O kadın bir azize."

"Onu seviyor musun?" Soru birkaç dinmanu boyunca dudaklarının arkasında biriktikten sonra Misaki'nin ağzından döküldü. Belki sormak için garip bir şeydi ama bilmesi gerekiyordu.

Kazu durakladı, şaşırmıştı. "Ne?"

"Karın Aicha. Onu seviyor musun?"

Kazu gözlerini kırptırdı. "I..." Misaki, Kazu'nun kaşlarının düşünceli bir şekilde çatılmasından bunun daha önce kimsenin ona sormadığı bir soru olduğu hissine kapıldı. Uzun bir süre sonra, "Biliyorum," dedi.

"Bunu yeni mi anladın?" Misaki'nin ses tonu şakacıydı ama merakı gerçektir. "O kızla yedi yıldır evlisin."

"Şey, hemen olmadı," dedi Kazu. "Belli ki. Evlendiğimizde neredeyse birbirimize yabancıydık. Başlangıçta o benim için her şeyden çok bir endişe kaynağıydı. İlk yıl evini çok özlemişti. Ailesini ve Hakudao'daki tarlalarını özlemişti. Ben Arashiki'de büyüdüm, bu yüzden sanırım yükseklikten, fırtınalardan ve okyanustan korkan biri için bunun ne kadar tatsız olabileceğini fark etmemiştim."

"Sen de küçükken fırtınalardan korkardın," diye belirtmeden edemedi Misaki.

"Ama sen her zaman beni sakinleştirmek için ne söyleyeceğini bilirdin. Aslında bunu hatırlamak -benimle konuşma şeklini hatırlamak- karımı rahatlatmam gerektiğinde bana çok yardımcı oldu."

"Ciddi misin?" Misaki şaşkınlıkla konuştu. Kazu ağladığında ona karşı belli belirsiz sabırsızlandığını hatırlıyordu.

"Sen her zaman sabırlıydın... Ben de ona karşı sabırlıydım ve bir yıl kadar sonra iyi olduğu ortaya çıktı."

"Etkilendim," dedi Misaki. "Sabır hiçbir zaman senin güçlü yönün olmadı." Kazu omuz silkti. "Ailelerimizin bizi özellikle birbirimiz için seçtiğini biliyordum. Tou-sama ve Kaa-san çok bilge ve iyiler; onlara güvendim.

ve sonunda onun hakkında haklı çıktılar."

"Öyle mi?" Misaki başını eğdi. Kazu uzun zamandır evliydi ama küçük kardeşini bir koca ve baba olarak düşünmeye çalışmak hâlâ garipti. Her iki sıfatta da kötü olacağından değil. Sadece tuhaftı.

"Ayşe hepimizin uçurumdan düşeceğinden korkmayı bıraktığında, aslında çok sakin bir insana dönüştü, çok da akıllı. Ben ne zaman..."

"Aşırı heyecanlı mısın?" Misaki önerdi.

"Beni gerçekten iyi bir eş yaptılar."

Misaki düşünceli bir ifadeyle, "Hmm," dedi.

Kazu bir süre sonra, "Onlar da seni iyi bir eş yaptıklarını düşünüyorlardı," dedi.

"Böyle mi düşündüler?" Misaki sesine acının sızdığının farkındaydı. Ama umurunda değildi.

"Sen hâlâ Daybreak'teyken evliliği planladıkları zamanı hatırlıyorum," dedi Kazu. "Tou-sama sana bulabileceği en güçlü kocayı bulmak için elinden geleni yaptı. Çöpçatanlara söylediği ilk şey, bizimkinden daha zayıf ya da daha düşük soylu hiçbir evle uğraşmamalarıydı. Nedenini sorduklarında, 'Misaki çoğu erkekten daha güçlü ve yeteneklidir. Zayıf bir erkeğe saygı duymayacaktır.'"

"Ben... bunu bilmiyordum."

Misaki, Matsuda ailesiyle evliliğini nasıl ayarladıkları konusunda ailesiyle konuşmaya asla cesaret edememişti. Orada çok fazla incinmişti. Onları sevebilmek, onlara teşekkür edebilmek ve gurur duymalarını sağlamak istiyordu. Hâlâ okulda bir kızken ve başka birine aşıkken onu tanımadığı erkeklerle pazarladıkları gerçeğini düşündükçe bu daha da zorlaşıyordu.

"Sürece dahil değildim elbette," dedi Kazu. "O zamanlar çok gençtim ama şimdi itiraf etmeliyim ki gizlice dolaşıp pek çok şeyi dinledim."

"Tabii ki yaptın." Misaki gülümsedi.

"Hatırlıyorum da, ilk başlarda Matsuda Takashi ile evleneceğin konuşuluyordu." "Ne?" Misaki büyük bir şaşkınlıkla, "Ne?" dedi.

Mantıklı olduğunu düşünüyordu. Kızının iyiliğini düşünen bir baba, onu ilk doğan oğluyla evlendirmeye çalışırdı. Bu şekilde kocası mirasa konacak ve kızının geleceğini güvence altına alacaktı.

"Ama Matsuda Susumu onları geri çevirdi, ha?" Misaki öyle dedi. Kayınpederi onun kirli Tsusano kanından durmadan şikâyet etmişti. Elbette, onun değerli ilk oğluyla karışmasını istemezdi.

"Hayır," dedi Kazu şaşkınlıkla ona bakarak. "Matsuda Susumu çok anlayışlıydı. Tou-sama'ya ilk ve ikinci oğlu arasında bir seçim yapmasını önerdi."

"Gerçekten mi?" Susumu'nun onun kendi ailesiyle evlenmesinden yana olabileceği Misaki'nin aklına hiç gelmemişti; ondan her zaman çok nefret etmiş gibi görünüyordu. Öte yandan, adam kendi oğulları da dahil herkesten nefret ediyor gibi görünüyordu, bu yüzden o kadar da garip olmadığını düşündü. Muhtemelen herhangi bir gelinine karşı da aynı derecede soğuk ve küçümseyici davranırdı.

"Yani... Takeru'yu seçen babamız mıydı?"

Kazu başını salladı. "Elbette, başlangıçta o ve Kaa-san ilk doğan Matsuda ile evlenmenin senin için en iyisi olacağı konusunda hemfikirlerdi. Sonra tüm Matsuda ailesiyle tanışmak için buraya geldik, Matsuda Susumu anne ve babamızı iki oğluyla da tanıştırdı ve sonrasında Tou-sama fikrini değiştirdi. Dedi ki... şey..."

"Ne söyledi?" Misaki aniden meraktan yanıp tutuşarak sordu. "Kazu özür dileyerek, "Ben-uh... Muhtemelen tekrar etmemeliyim," dedi.

Matsuda Takashi'nin ruhuna saygı duyuyorum."

"Ruhu bunu kaldırabilir," dedi Misaki küçümseyerek. "Anlat bana."

Kazu iç çekti. "Kaa-san Takashi'yi daha çok severdi. O ve Tou-sama dönüş yolu boyunca bu konuda tartıştılar. "Takashi çok yakışıklı," diyordu Kaa-san, "ve çok güçlü bir jijaka!" Tou-sama, Takeru'nun aslında ikisi arasında daha iyi bir dövüşçü olduğunu düşünüyor gibiydi. Nasıl anladı bilmiyorum-"

Misaki başını sallayarak, "Tou-sama bu tür konularda her zaman anlayışlıydı," dedi. "O haklıydı. Hepsi bu kadar mıydı? Olayı sadece kimin daha güçlü olduğu sorusuna indirgedi?"

"O kadar basit olduğunu sanmıyorum. Ayrıca Takeru'nun daha akıllı başında ve sorumluluk sahibi olduğunu düşünüyor gibiydi. 'Akıllı

 ocuklarımızla evlenemeyiz' dedi.

büyük bir aptala."

Misaki içinden bir kahkaha patladığını hissetti ve bunun ciğerlerine acı iğneleri saplamasını umursamadı bile.

"Ama Nee-san, bunu sana söylediğimi kimseye söyleyemezsin," dedi Kazu, biraz paniklemiş görünüyordu. "Söz ver-"

"Merak etme, Tsusano-dono," diye güldü. "Gammazlamayacağım."

Yüzündeki gülümseme kayboldu ama sislerin arasından süzülen gün ışığına bakarken göğsündeki acı devam etti. Babası onun için Takeru'yu seçmişti... Duygulansa mı yoksa derinden, öfkeyle incinse mi bilemiyordu. Tou-sama onu sevmiş, onunla şakalaşmış, ona kılıç kullanmayı öğretmişti. Onu tanıması gerekiyordu. Bilge olması gerekiyordu.

Aşağıdaki demirci köyünün kalıntılarında sabah ışığı hareketliliği ortaya çıkardı.

"Ishihama'da da aynı şeyi mi yaptılar?" diye sordu Kazu onun bakışlarını kampa doğru takip ederken.

"Sanırım öyle. Yine de hiç bakamadık."

"Ne yaptıklarını sanıyorsun?" Yammankalu bogolan çadırları arasında karıncalar gibi hareket ediyordu, faaliyetleri bu mesafeden fark edilemiyordu. "O cesetlere ne için ihtiyaçları var?"

"Bilmiyorum," dedi. "Muhtemelen en iyisi bunu sorgulamamak."

"Çok önemli olmalı," dedi Misaki biraz huysuzca, "yeniden inşa etmemize ya da malzeme toplamamıza yardım etmek yerine tüm enerjilerini buna harcadıklarına göre."

Kaigenese ve Yammanka birlikleri iki gündür Takayubi'deydi ve şu ana kadar yiyecek ve battaniye dağıtan yardımsever askerlerin propaganda imajını yerine getirmek için hiçbir şey yapmamışlardı. Tıbbi yardım, yiyecek ya da kendi bombalarının yol açtığı hasarı onarmaya yardım etmediler. İlgilendikleri tek şey Yammankalu için tüm cesetleri toplamaktı. Birkaç asker evlerden kırık kiriş ve çıtaları toplayarak bölgenin temizlenmesine yardım etmişti ama daha fazlası yoktu.

"Adamlarımdan bazılarını daha fazla erzak toplamaları için çevre köylere gönderdim," dedi Kazu, "Amenoslar da Ginkawa'lardan yardım istemek için adamlarından birini daha iç kesimlerdeki dağ kalelerine gönderdi. Balıkçılardan Ginkawa'nın ana kolunun bu tür krizler için büyük yiyecek depoları tuttuğunu duyduk, bu da halkınızın bir süre daha beslenmesine yardımcı olacaktır."

Misaki, "Eğer yardım etmek isterlerse," dedi.

"Elbette yardım edecekler," dedi Kazu. "Hepimiz tanrıların kanındanız."

Misaki ağabeyinin güvenini paylaşmıyordu ama haklı olduğu ortaya çıktı. Ertesi gün, Ginkawa ailesinin gümüş nehir ejderhasını taşıyan yeni sancaklar tepeye tırmandı.

Yüzyıllar önce Shirojima'nın büyük evleri -Matsuda, Tsusano, Ginkawa, Yukino- üstünlük için kıyasıya savaşıyordu. Şimdi hepsinin tek bir halk olması, Ranganese'ye ve temsil ettikleri yaşam biçimini hiçe saymaya kararlı görünen bir İmparatorluğa karşı hayatta kalma mücadelesi vermesi garipti.

Saldırının hemen ardından Misaki eniştesinin yokluğunun pek farkında değildi ama günler geçtikçe bu durum daha da hissedilir hale gelmişti. Takashi felaket sonrasında köyü yönetmek için mükemmel bir donanıma sahip olmayabilirdi ama en azından duruma hakim olabilirdi. Takeru'nun gelen gönüllülere sunduğu tek şey soğuk ve resmi bir selamlama ve asgari talimatlardı.

Mizumaki Fuyuko koşarak çevrelerine girdiğinde Takeru yeni bir gönüllü grubunu selamlamanın ortasındaydı.

"Mizumaki-san," dedi Takeru şaşkınlıkla, genç kadın önünde dizlerinin üzerine çökerken. "Ne yapıyorsunuz? Biz-"

"Matsuda-dono!" diye soluk soluğa bağırdı, o kadar nefessiz kalmıştı ki bir an zar zor konuşabildi. "Böldüğüm için özür dilerim. Hemen gelmeniz gerekiyor."

"Nereye geleyim?"

"Demirci köyü," diye nefes nefese kaldı Fuyuko. "Askerler, onlar... Ne yaptıklarını görmelisiniz!"

Takeru ve diğer adamlar Fuyuko'yu takip etti. Izumo'yu aceleyle sırtına bağlayan Misaki de onu takip etti. Demirci köyüne geldiklerinde Yammankaluların çadırlarını kaldırıp devasa bir çukur kazdıklarını gördüler. Derinliği ancak bir sınır kadar olan çukur, bir zamanlar demirci köyü olan yerin tamamını kaplıyordu. Askerler son birkaç gün içinde topladıkları yüzlerce cesedi içine atmışlardı: Manganlılar ve Kaigeneliler, savaşçılar ve siviller, hepsi bir araya yığılmıştı.

Sarılar ve siyahlar arasında Matsuda mavisini seçmek kolaydı. Mamoru bir yığın fonyaka cesedinin arasında yatıyor, başını katledilmiş numuwu'lardan birinin omzuna yaslıyordu. Küçük bir çocuğun cesedi

O kadar kötü yanmıştı ki, herhangi bir kafo ya da aileye ait olduğu tespit edilemiyordu.

Gördüğü manzara onu dehşete düşürmeseydi, Misaki'nin verimliliğe hayranlık duyması gerekirdi. Sadece Yammanka ordusu birkaç waatinu içinde bu kadar çok toprağı ve bu kadar çok insan bedenini taşıyabilirdi ve belli ki mümkün olduğunca çabuk bitirmek istedikleri bir şeydi. Mizumaki Fuyuko'nun dağdan aşağı indirdiğı köylü dalgası hemen dehşet içinde bağırmaya başladı ve askerlerin ne yaptığını öğrenmek istedi. Kalan birkaç Yammankalu aceleyle teçhizatlarını topladı ve köylüler aşağı inerken oradan ayrıldı. Belli ki, gizli soruşturmaları sonuçlandığına ve Albay Song'un İmparatorluk birliklerinin çok zayıf olduğu ağır işleri yaptıklarına göre Takayubi'de işleri bitmişti

ve kendi başlarına yapmak için dağınık.

"Albay Song," dedi Takeru, bozulmamış hanbokuyla toprağın üzerinde duran kendini beğenmiş adama doğru adım atarak. *"Burada neler oluyor?"*

Albay, Takeru'nun varlığıyla pek ilgilenmiyormuş gibi görünerek, *"Geri çekilirseniz, Matsuda,"* dedi, *"ve köylülerinize işlerinin başına dönmelerini söyleyin. Bunu görmelerine gerek yok."*

"Yapamam," dedi Takeru.

Albay Song bir kaşını kaldırdı. *"Anlayamadım?"*

Takeru, *"Aile üyelerinin cesetleri aşağıda,"* dedi. *"Geri adım atmalarını talep edemem."*

Albay, Takeru'ya sanki Matsuda patriğı çayında bulduğu bir sinekmiş gibi ekşi bir bakış attı. *"Peki,"* dedi ve askerlerine bir işaret verdi. İlerlediler ve ağlayan kadınları yakalayıp zorla çukurdan çıkardılar.

Yakınlarda, Ginkawa Aoki'lerden biri araya girerek bir askeri çığlık atan bir kadından uzaklaştırmaya çalıştı. Asker ona vurdu. Düzgün bir yumruk değil, yaramazlık yapan bir çocuğa vurulabilecek türden ters bir tokat. Ses yükselen kaosu yararak herkesin bir an durup öfkeli bir şaşkınlıkla bakmasına neden oldu. Ginkawa'lı adam her şeyden çok şok olmuş görünüyordu.

İlk konuşan kadınlardan biriydi.

"Bu ne cüret?" diye hırladı askere. "Onun kim olduğunu biliyor musun? Bu imparatorluğu korumak için savaştı! Bu ne cüret?"

Jiya köylüler ve yardımcıları arasında yükseldi. Her iki tarafın elleri kılıçlara gitti.

Albay soğukkanlılıkla, "*Direnen herkesi silahsızlandırın,*" dedi.

Misaki'nin kötücül ve mantıksız yanı Albay Song'un devam etmesini ve denemesini istiyordu. Beyni yıkanmış bahane askerlerinin gerçek savaşçılara karşı nasıl bir performans sergileyeceğini görsün istiyordu. Bu yüz kadar İmparatorluk askeri, önlerindeki bir düzine Ameno ve Ginkawa kılıç ustasıyla dürüst bir dövüşte hayatta kalırlarsa şanslı sayılırlardı. Takeru ya da Kazu'yla karşılaşılırlarsa Tanrı yardımcıları olsun.

"Geri çekilin!" Takeru, sesi çukurun içinde gürleyerek emretti. "Ginkawa, Ameno, Takayubi halkı, geri çekilin!"

Bir an gergin bir durgunluk oldu.

Sonra, yavaşça, yaşlı kadınlar ve gönüllüler geri çekildi, elleri kılıç kabzalarından çekildi ve kolektif jiya'larının kabarması geri çekilen bir gelgit gibi azaldı. Albay Song kaşlarını kaldırdı, bu kadar çabuk itaat etmelerinden hafifçe etkilenmiş görünüyordu.

"*Kendinizi açıklamadınız, Albay.*" Takeru'nun sesi tehlikeli bir hal almıştı. "*Burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz?*"

"*Bu cesetler yakılacak,*" dedi albay, sanki ölen savaşçıların cesetlerini çöp gibi bir çukura atmak son derece normalmiş gibi.

"*Tüm cesetler mi?*"

"*Bu, hastalığı önlemek için standart prosedürdür.*"

Misaki ancak o zaman cesetlerin altına, çukurun dibine serilmiş tahta ve kiriş tabakasını fark etti. Yıkık evlerden odun almak için gelen askerler Takayubi'nin enkazdan temizlenmesine yardım etmiyorlardı; çıra topluyorlardı.

Takeru, "*Ancak Kaigeneler uygun cenaze törenleri için ailelerine iade edilmeli,*" dedi.

"*Bu İmparator'un isteğidir. Köyünüzü temiz tutmamız gerekiyor.*"

"*Bunu anlıyorum,*" dedi Takeru, "*ama en azından kederli ailelerin yakınlarının cenazelerini almalarına izin verebilirsiniz. Sizi temin ederim, cenazeler derhal uygun şekilde yakılacaktır.*"

"*Üzgünüm, Matsuda,*" dedi adam huysuzca. "*Standart prosedür böyle.*"

"*Oğlumuzun cesedi orada!*" Misaki dilini daha fazla tutamayarak patladı. Takeru Mamoru için dua bile etmemişti. Nasıl bir insan babasının dua etmesine izin vermeden bir çocuğun bedenini yakar? "*Yukino Dai içeride. Yapamazsın-*"

"Sessiz ol Misaki," diye tısladı Takeru. "*General, karımın davranışı için özür dilerim.*"

Albay tamamen sahte bir sempatiyle, "Merak etmeyin," dedi.
"Çok şey yaşadı."

"Ama bu cesetlerin hepsi burada yakılacaksa, halkım ölülerini nasıl düzgün bir şekilde toprağa verecek?" Takeru, Misaki'nin zihninde çılgık atan soruyu dile getirdi. "Onlara mezar vermeliyiz."

"İşaretli mezarlar olmayacak," dedi Albay Song, "ve bunlar senin halkın değil, Matsuda. Sen ve tüm bu köylüler İmparator'a aitsiniz."

Misaki kocasına doğru baktı ve onun ellerinin kenetlenmesini izledi. Ondan bu çekilmez adama karşı neden konuşmasını beklediğini bilmiyordu. İtiraz etmeden babasından ve kardeşinden daha kötüsünü almıştı. Oğlunu ölüme terk etme emrini itiraz etmeden almıştı.

"Saygısızlık etmek istemedim, General." Takeru başını eğdi. "Eminim İmparator'un kendine göre sebepleri vardır."

Adamın ağzı küçümseyici bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen akıllı bir adamsın, Matsuda. Birlikte iyi çalışacağımızı düşünüyorum."

Takeru başıyla onayladı. Çukurun karşısında, kalan birkaç tajakalu Kaigenese askerleri için meşaleler yakıyordu.

"Hükümet tarafından onaylanan belediye başkanının yokluğunda, önümüzdeki aylarda bu köyün sorumluluğunu üstlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

"Elbette, efendim."

"O zaman bu insanların bir şeyi anlamasını sağlayacaksın: kimse Rangan saldırısından bahsetmeyecek. Dışarıdan biri sorarsa, burada ölenler başka bir kıyı fırtınasının kurbanlarıydı."

"Savaşta öldüler," dedi Takeru.

"Hayır." Song adamlarına başıyla işaret etti ve onlar da meşalelerini atarak ateşi alevlendirdiler. "Bir fırtınada öldüler."

Alevler sarı kumaşın üzerine sıçradı. Yığından yanan etin çatırtıları ve kabukları yükselmeye başladığında Misaki sonunda anladı. Cesetler hastalığı önlemek için yok edilmiyordu. İmparatorluk saldırının tüm kanıtlarını yakıyordu.

"İmparator buradaki fedakârlığınızı biliyor ve hizmetiniz için size minnettar. Böylesine sadık tebaa için bu kadarı yeterli."

"Elbette..." Takeru duyusuz bir şekilde, "Bu kadarı yeterli," dedi.

"Yammankalu bu akşam ayrılıyor, ben de adamlarımı yarın yola çıkarıyorum."

"Yarın mı?" Takeru şaşkınlıkla Song'a baktı. "Birliklerinizden hiçbiri yeniden inşa etmemize yardım etmek için kalmıyor mu?"

"Ne yazık ki, İmparator'un kuvvetlerinin şu anda ilgilenmesi gereken çok şey var. Başkentteki üstlerim her şeyin İmparator'un isteğine göre ilerlediğini görmek için iki ay içinde geri dönecekler."

"O zaman yardım bekleyebilir miyiz?" Takeru sordu. Elbette sesinde herhangi bir çaresizlik yoktu ama durumları gerçekten çaresizdi. Kışın ortasıydı ve insanların çoğunun kalacak evi yoktu. Komşu bölgelerden gelen gönüllüler şimdilik onlara yardım etmekten mutlu olabilirdi ama Takayubi kışın geri kalanında onların cömertliğine güvenemezdi.

"O halde yardım bir olasılık olabilir." Albay Song kollarını kavuşturdu. "Her şeyin İmparator'un isteğine göre ilerleyip ilerlemediğini göreceğiz." Ne demek istediği açıktı: Sessiz olursanız hayatta kalmak için ihtiyacınız olan yardımı alabilirsiniz. İyi bir köpek olursan yaşayabilirsin.

Takeru bir an hareketsiz kaldı ve ceset yığınının Mamoru'nun cesedine doğru tırmanan alevlere baktı.

"Affedersiniz," dedi bir süre sonra. "Halletmem gereken bazı işler var."

Topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı ve Misaki'yi Albay Song'la birlikte çukurun kenarında, Takayubi'nin kadınlarının feryat figanları arasında bıraktı.

"Oğlunuz için gerçekten çok üzüldüm," dedi Albay, "ama eminim onun gibi iyi bir Kaigeneli çocuk İmparatoru için ölmekten çok mutlu olurdu. Ailenizin İmparatorluğa hizmet edebilmiş olmasından gurur duyuyorsunuzdur."

Misaki bir nefes aldı, albaya İmparatorluk hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemeye hazırdı ama o anda Izumo usulca sırtına doğru kaydı ve bunu yapamayacağını fark etti. Bu adam İmparatorluğun kendisini temsil ediyordu. Eğer ona hakaret ederse, onu bir hain olarak görürse, tüm ailesini öldürmekte haklı olacaktı. Matsuda ve Tsusano soylarının sona ermesinden tek başına sorumlu olacak ve tüm bu acılar bir hiç uğruna çekilmiş olacaktı.

Albay Song, sanki dilinin ucundakini söylemesi için ona meydan okurcasına, sakın ve beklenti dolu bir ifadeyle ona doğru döndü. Kelimeleri söylerken dişlerini sıktı. Yelpazecinin ruhunu bedeninden çekip almaya çalıştığı andaki acı göğsünde alevlendi.

Ranga'nın başladığı yerin burası olduğunu fark etti. Çok uzun tutulan bir nefesle, böyle adamlara daha fazla cevap vermeye dayanamayan bir halkla.

Ancak Ranga yüz binlerce canla satın alınmıştı ve Misaki daha fazlasını feda edemezdi. Ağzını kapattı ve bakışlarını yükselen ateşe doğru indirdi.

"Zor birkaç gün geçirdin Matsuda," dedi albay. "Belki de bunu izlememelisin."

Misaki gözlerini ateşten ayırmadan, *"Mmm," dedi. "Belki de yapmamalıyım."*

Gözlerini açık tuttu ve Mamoru'nun yanışını izledi. Yapabileceği tek meydan okuma buydu.

BÖLÜM 24: İMPARATORLUK

Albay'ı toplu yakma eyleminden vazgeçirmek için Takeru'dan daha kararlı girişimlerde bulunuldu. Kwang Tae-min, Kazu ve yüksek rütbeli Ameno temsilcileri neler olduğunu fark eder etmez durması için ona yalvardılar ama o zamana kadar alevler cesetlerin çoğunu kararmış kabuklara dönüştürmüştü bile. Birkaç waatini içinde külden başka bir şey olmayacaklardı. Albay köylüleri ve gönüllüleri bir araya toplayıp onlara İmparator'un emirlerini verdiğinde Takeru'nun ortalıkta olmaması dikkat çekiciydi. Protestolar vardı. En sadık ve beyinleri yıkanmış Kaigenese vatandaşları bile ölen sevdiklerinin onurunu tartışmasız bir şekilde feda etmeye hazırdı. Ama Albay Song'un yapması gereken tek şey tekrarlamaktı.

İmparator. Elbette İmparator'u gücendirmek istemezsiniz," dedi ve protestolar sessiz gözyaşlarına dönüştü.

Takeru'nun yokluğunda Kazu ile Ameno ve Ginkawa evlerinden gelen yüksek rütbeli gönüllüler insanları sakinleştirmek ve düzeni sağlamak için ellerinden geleni yaptılar. Takeru'nun yokluğunda insanlar rehberlik için onun evindeki kadınlara bile başvurmaya başladı.

O akşam Misaki ve Setsuko'nun etrafı, şikayetlerini edepleri gereği erkeklere iletmeyen ya da aldıkları yanıtlardan tatmin olmayan kadınlarla çevriliydi. Kadınlar, Matsuda dojosu olarak kullanılan geçici yatakhane de birbirlerine yakın bir şekilde kümelenmişlerdi.

Erkekler -geceleri evlerine gidecek yakın bir köyleri olmayan hayatta kalanlar ve gönüllüler- geceleri yerleşkenin sağlam yatak odalarına ve çalışma odalarına zar zor sığabiliyorlardı. Dojo kutsal bir erkek mekânıydı ama altında uyuyacak bir çatısı olmayan kadın ve çocukları barındırabilecek büyüklükteki tek kapalı odaydı. Takeru tapınağı ve silah rafını kaldırmıştı.

Artık her gece, elli kılıç öğrencisini barındırmak için inşa edilen dojo, yirmi kadın ve tüm çocukları için bir uyku alanı ve bu akşam kendi toplantılarını yapacakları bir yer haline geldi.

"Bunu nasıl yapabildiler?" Mizumaki Fuyuko onuncu kez soruyormuş gibi hissetti. "Ölülerimizi yaktılar ve şimdi onları hatırlamamıza bile izin vermiyorlar?"

"Onları hâlâ hatırlayabiliriz, Mizumaki-san," diyerek Misaki rahatlatıcı bir ton denedi, ancak sözleri bu kadar bariz bir şekilde boşken güven verici bir havayı korumak zordu. "Her zaman hatırlayacağız... Sadece ölüm şekilleri hakkında konuşmamamız gerekiyor."

"Bu onları hatırlamak *değil*," dedi Fuyuko'nun annesi Fuyuhi öfkeyle. "Eskiden oldukları gibi değiller. Benim kocam ve oğlum, senin oğlun-" Misaki'ye döndü, "-ve senin kocan-" Setsuko'ya, "-ve seninki-" Hyori'ye, "-tüm adamlarımız savaşçıydı. Eğer ölüm şekillerini hatırlamazsak, onları oldukları gibi hatırlamamış oluruz."

Kadınlar sessizdi. Mizumaki Fuyuhi'nin sözlerini kimse inkar edemezdi.

"Ve sakın bana ne hakkında konuşmadan hatırlayabileceğimizi söylemeye çalışmayın."

Burada olanlar," dedi yaşlı kadın ve Misaki'nin acınacak kadar zayıf yanıtını daha dudaklarında şekillenemeden ezip geçti. "Bir savaşçının mirası onun ruhu için çok önemlidir. Burada olanları inkâr etmek - kendimize ya da bir başkasına- ölülerimize yapabileceğimiz en büyük kötülüktür."

Hayatta kalan az sayıdaki Katakurilerden biri olan Mayumi, "Ve öldürülen savunmasızlar da cabası," diye ekledi, "hemcinslerimiz, numuwu, finawu ve küçük çocuklar." Okçunun dul eşi ağlıyordu ama gözyaşları sadece sesini güçlendiriyor gibiydi. "Onların çektiklerini inkâr mı etmemiz gerekiyor?"

Misaki uzun yıllar boyunca İmparatorluğun propagandasını içlerine çektikleri için bu insanlara tepeden bakmıştı. Uzun yıllar boyunca, onların dar görüşlü cehaletleri onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu garip bir deneyimdi - garip ve üzücü

-Bir köy dolusu insanın uzun zaman önce fark ettiği şeyi fark etmesini izlemek: İmparatorun koruyucu bir babadan çok bencil bir tiran olduğunu.

Korkunç ifşaat karşısında Takayubi'nin kadınları tahmin ettiğinden daha güçlüydü. Tüm yumuşaklıklarına ve ağırbaşlılıklarına rağmen, bu soylu kadınlar iyi eğitilmiş, Kaigen şiiri, tarihi ve felsefesi konusunda bilgiliydiler. Bir inkâr kültürü içinde büyümüş olabilirlerdi ama kanlı gerçek yüzlerine vurduğunda bunu anlayabilecek kapasiteye fazlasıyla sahiptiler. Öfkelenmeye fazlasıyla yetenekliydi. Misaki keşke bu öfkeyi nasıl yatıştıracağını bilseydi. Eğer bilseydi, kendini yıllarca sürececek bir acıdan kurtarmış olurdu.

"Sanki İmparatorluğun umurunda bile değil!" Mizumaki Fuyuhi'nin sesi yükselirken gözleri yaşlarla doldu. "Bunu nasıl yapabildiler? Bunu yapmalarına nasıl *izin verirsin*?" diye sordu ve öfkesini Misaki'ye yöneltti. "Senin evin

bizi koruması gerekiyordu! Ölülerimiz bizden alınırken kocanız ortadan kayboluyor ve şimdi de bize unutmamızı söylüyorsunuz-"

Setsuko diğer kadının sözünü sertçe keserek, "Hey," dedi. "Onunla bu şekilde konuşmana gerek yok."

"Bize ailelerimize olanları inkar etmemizi söylüyor. O bir korkak."
_"

"Ağzından çıkana dikkat et!" Setsuko bağırdı ve bağırmaya başlayan tek kişi Mizumaki Fuyuhi değildi. Neşeli, sade balıkçı kadın Matsuda Setsuko'nun kimseye karşı bu tonda konuştuğunu daha önce kimse duymamıştı. "Kızgın olduğunuzu biliyorum ama burada hepimiz hanımefendiyiz ve ses tonunuza dikkat etseniz iyi olur," dedi ve herhangi bir yüksek doğumlu koro kadar buyurgan ve emredici olabileceğini kanıtladı. "Misaki bu köyün reisinin karısıdır. Onunla saygılı bir şekilde konuşacaksınız."

Şaşkın bir sessizlik oldu.

Sonra Fuyuhi başını Setsuko'ya doğru eğdi. "Özür dilerim, Matsuda-dono."

"Özrüne ihtiyacım yok Mizumaki," dedi Setsuko. "Ben sadece dul bir balıkçının kızıyım. Ondan özür dile." Misaki'yi işaret etti.

Mizumaki Fuyuhi eğildi. "Özür dilerim, Matsuda-dono."

"Bütün lanet dünya ölmemizi istiyor gibi görünüyor," dedi Setsuko, kaba konuşması karşısında irkilen birkaç kadını görmezden gelerek. "Birbirimizi kuduz köpek sürüsü gibi parçalamayı göze alamayız. Şimdi, eğer neden bahsettiğinizi biliyor olsaydınız, Misaki-sama bağıracağınız son kişi olurdu. O bu köyü savunmak için hepimizden daha çok savaştı."

"Doğru," dedi Hyori usulca. Bu onun ilk konuşmasıydı. "Saldırı sırasında Misaki-san bombalar çoktan düşmüş olmasına rağmen benim için geldi. Ayağa kalkamayacak kadar güçsüz olduğumda beni sığınağa taşıdı. Eğer benim için geri gelmeseydi, oğlumla birlikte ölebilirdim."

"Özür dilerim... Bunu fark etmemiştim," dedi Fuyuhi.

"Bizi uyarmaya bile çalıştı," dedi Hyori, "aylar önce, fırtına haberleri gelmeden önce, bize Ranganese'nin gelebileceğini söylemeye çalıştı - ben ve Setsuko-san. Ama biz dinlemedik." Hyori kucağına bakıyordu, gözleri yumuşak ve hüzünlüydü. "Her ne söyleyecekse, şimdi onu dinlemelisiniz."

"Yani İmparatorluğumuzun bizi yalanlarla beslediğini biliyor muydunuz?" Mayumi sordu. "Saldırıya uğrayacağımızı biliyor muydunuz?"

"Hayır," dedi Misaki. "Sadece şüphelenmiştim."

"O zaman neden bir şey söylemedin?" Mizumaki Fuyuhi sordu.

Misaki bir nefes aldı ve ardından, "Aynı nedenle sen de gitmeyeceksin," diye cevap verdi.

"Ne?"

"İmparatorluk düşündüğümüz kadar güçlü olmayabilir ama tehlikeli. İmparator en yetkin orduyu elinde tutmuyor olabilir ama yetkin suikastçılar istihdam ediyor. Eğer onaylamadığımızı açıkça söylersek, insanların ortadan kaybolmaya başlamasından endişe ediyorum."

"Ama... İmparator bize bunu yapmaz!" Katakouri Mayumi itiraz etti. "Adamlarımız onun sınırlarını korudu!"

Setsuko, "Sonra da cesetlerini tören yapmadan yaktırdı," dedi. "Onların hizmetini önemseydiğini sanmıyorum. Bizi umursadığını hiç sanmıyorum."

"Bu doğru değil!" Mayumi bunu söylerken diğerleri de aynı fikirde olduklarını haykırdı. "Bir şeyler yapmamız gerekiyor. Onları durdurmalıyız."

Misaki başını salladı. "İmparatorluğa karşı gelmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek; sadece bizi öldürtecek."

"Peki, ne yapabiliriz?" Mizumaki Fuyuko sordu ve Misaki kızın sesindeki titremeyi fark etti... yerini çaresizliğe bırakan öfkenin dayanılmaz ürpertisini. "Ölülerimiz için ne yapabiliriz? Onlar için nasıl doğru olanı yapabiliriz?"

"Yaşayabiliriz," dedi Misaki. "Takayubi'yi onlar için hayatta tutabiliriz." Bu çok acınası bir teklif gibi geldi.

"Ama..."

"Dinle, Fuyuko-san," dedi Misaki nazıkçe. "Birkaç ay önce oğlum Mamoru yol göstermem için bana geldi. Koşullar önemli değil sanırım ama İmparatorluğun bize nasıl yalan söylediği hakkında bazı şeyler öğrenmişti. Bana güvenemediği bir İmparatorluk için nasıl savaşabileceğini sordu."

"Peki ona ne söylediniz, Matsuda-dono?"

"İtiraf etmeliyim ki, ilk başta ona verecek iyi bir cevabım yoktu. Ama zeki bir çocuktu, sanırım annesinden bile daha zekiydi. Onunla son konuştuğumda, Takayubi'ye düşman gelirse ne olursa olsun onlarla savaşmaya karar vermişti. İmparator emretse de emretmese de, bunun için hatırlansa da hatırlanmasa da, bu dağın insanlarını ve arkasındaki tüm çiftçileri ve balıkçıları korumak için savaşacaktı. Ve yaptığı da buydu. O..."

Misaki durakladı, zorlukla yutkundü. Bu kadınların önünde ağlamak istemiyordu, onlara güç vermeye çalışırken değil. Ama onların da

Biliyorum.

Misaki'nin sözlerine kilitlenenler sadece kızları, eşleri ve anneleri değildi. Hiroshi yakınlarda diz çökmüş, çaresiz bir yoğunlukla dinliyordu. Ağabeyinin geri gelmeyeceğini söylemek dışında Mamoru'nun ölümü hakkında kimse onunla konuşmamıştı. Ne de olsa sadece beş yaşındaydı. Ama beş yaşındaki bir çocuğun görmemesi gereken *şeyler* görmüştü. Belki de duymaya ihtiyacı vardı. Mamoru'nun yerini alacak ve onun imajının peşinden gidecekse, bu imajın bir anlamı olması gerekiyordu. Bir katil olduğunu bilerek ilerleyecekse, bu öldürmenin bir anlamı olmalıydı. Misaki'ye kilitlenmiş her bir çift göz acı çekiyor ve geriliyordu. Hepsi için tüm bunların bir anlamı olmalıydı.

"Mamoru, eksik dişler ve onu anında sakat bırakacak kadar derin bir bağırsak yarası da dahil olmak üzere birçok yarayla savaşıırken öldü. Ayakta kaldı ve savaştı."

Kendisinin ağlamasına izin vermediği gözyaşları diğer kadınların yüzlerinden süzülüyordu.

"Sadece Takayubi bile onun bu kadar acıya göğüs germesine yetecek kadar önemliydi. Mamoru'nun savaşçı arkadaşlarının çoğunun - kocalarınız, babalarınız, kardeşleriniz ve oğullarınız - aynı şekilde hissettiğini hayal etmek zorundayım. İmparatorluk olsun ya da olmasın, bence birçoğu bu dağı korumak için öldü."

Kadınların yüzlerinden onlarla bağlantı kurduğunu görebiliyordu. Anladılar.

"Onlar Takayubi'yi korumak için canlarını verdiler," diye devam etti Misaki, sesi beklediğinden daha güçlüydü. "Şimdi onu koruma sırası bizde. Onlar için yapabileceğimiz şey bu."

"Yani... hiçbir şey yapmayacak mısın?" Mayumi söyledi.

Setsuko, "Hayatta kalmak bir şey değil, Katakouri-san," dedi. "Hayatta kalacağız."

"Nasıl? Devlet yardımı olmadan kışı asla atlatamayız." Setsuko güldü.

"Elbette başaracağız, aptal kız."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Fuyuhi sordu.

"Çünkü bunu daha önce yaptım..." Setsuko bir an parmaklarıyla saydı, "yirmi dört kez. Hatırlayın, Takashi-sama'mla evlenmeden önce -Bu dağın eteklerindeki balıkçı köyünde yaşadım. Bazı kışlar yiyecek pek bir şey bulunmazdı ve ailemin kulübesinde buradaki kurşun delikleri kadar çok delik olduğuna inansanız iyi olur, ama her zaman bir şekilde idare ederdik."

"Ama... biz balıkçı kadın değiliz," dedi Fuyuko.

"Haklısın," dedi Setsuko neşeyle. "Balıkçı kadınlardan daha iyi yetiştirilmişsiniz. Her biriniz savaşçı soyundan geliyorsunuz. Babalarınızı, kardeşlerinizi ve oğullarınızı böylesine güçlü savaşçılar yapan aynı kan damarlarınızda akıyor, değil mi?"

"Evet." Kadınlar tereddütle başlarını salladılar.

"Doğru." Setsuko ışınlandı. "Yani, bir avuç soysuz balıkçı Takayubi kışında yaşayabiliyorsa, siz hanımlar için sorun olmamalı. Siz soyluların zor zamanlara, ezilmeye ve bir odada on ikişer kişi yatmaya alışık olmadığınızı biliyorum ama siz dayanıklı bir grupsunuz. Hepiniz iyi olacaksınız."

Misaki umudun yavaşça odaya dönüşünü izlerken, Takashi'nin Takeru ile yer değiştirmemiş olmasının biraz utanç verici olduğunu bir kez daha düşündü. Setsuko köyün harika bir baş kadını olabilirdi, *oluyordu* da. Soylu kadınlarla dolu bir odanın önünde durup onların sadakatini kazanabilecek çok fazla balıkçı kadın yoktu.

Misaki o gece kardeşiyle birlikte ön güvertede otururken, "Setsuko için Tanrılara şükürler olsun," diye iç geçirdi. Yatağa gitmeyi erteliyordu ve uygun bir şekilde Kazu da uyumak için çok huzursuz görünüyordu, bu da ona konuşacak birini veriyordu.

"Sadece Setsuko-san değildi," dedi Kazu. "Birçok insanın onlara nasıl ilham verdiğinizden ve onları nasıl rahatlattığınızdan bahsettiğini de duydum."

"Ben mi?" Misaki şaşkınlıkla "Ben mi?" dedi. "İnsanlarla aran iyi, Nee-san." "Neyim ben?" Misaki güldü.

"İnsanlarla konuşmakta iyisiniz - onları yükseltiyor, yıkıyorsunuz. Bu konuda her zaman iyiydin."

Şimdi düşününce Kazu'nun haklı olduğunu fark etti. Ishihama'da ve Daybreak boyunca, başkalarıyla olan etkileşimlerine söyleyecek doğru kelimeleri bulacağından emin olarak yaklaşmıştı. Takeru'nun soğuk umursamazlığı ve Matsuda Susumu'nun tacizleri arasında bir yerlerde bunu kaybetmişti.

"Keşke senin yeteneğine sahip olsaydım," diye iç geçirdi Kazu. "Keşke bu insanları rahatlatmak için daha fazlasını yapabilseydim."

Misaki, "Bu senin işin değil," diye belirtti. Aslında Takeru'nun işiydi ama o hâlâ ortalıkta yoktu.

"Ben de... hâlâ çok sarsılmış durumdayım," diye itiraf etti Kazu. "İmparatorluğun bunu yapacağını bilmiyordum. Sen denizaşırı bir okula gittin, Nee-san. Herhangi bir fikrin var mıydı?"

"Pek sayılmaz," dedi Misaki. "Yani, hükümetimizin şeffaf olmadığını biliyordum -hangi hükümet şeffaftır ki? - ama böyle bir şeyi hiç hayal etmemiştim... Belki daha dikkatli olsaydım."

"Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. İmparatorun bize değer verdiğini, güçlü olmamızı istediğini sanıyordum. Neler oluyor böyle?"

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi Misaki. "Belli ki burada bizim göremediğimiz siyasi güçler iş başında."

"Elbette, ama... Bunu haklı çıkaracak herhangi bir siyasi gündem var mı?" Kazu sordu.

Misaki sadece başını salladı. Verecek bir cevabı yoktu.

"Kendimi hasta hissediyorum." Kazu yüzünü buruşturdu. "Sanki öz babam beni sırtımdan bıçaklamış gibi."

"Kazu," dedi Misaki. "Ishihama'da olan biten buysa, eve gitmen gerek."

Kazu cevap vermedi. Önüne baktı, çenesi sabitti ve Misaki yüzündeki ifadeden bütün gün aynı şeyi düşündüğünü ama söylemek istemediğini anlayabiliyordu.

"Karınızın fırtınalardan korktuğunu söylemişsiniz," dedi Misaki. "Eminim yanında olmanı isterdi."

"Ama burada işler çok daha kötü Nee-san," diye itiraz etti Kazu. "Halkınızın yardıma ihtiyacı var-"

"Biliyorum. Bunu tartışmayacağım," dedi, "ama bu senin sorumluluğun değil."

"Peki Ishihama'da olan buysa, ben ne yapabilirim?" Kazu ellerini önünde kavuşturdu ve parmak eklemleri bembeyaz olacak şekilde birbirine geçirdi. "Demek istediğim, bu *İmparatorluk ordusu*, Nee-san. Ne yapabilirim ki?"

"Halkın için orada olabilirsin," dedi Misaki. "Liderlik edebilirsin. Ishihama'daki aileler İmparatorluğun yaptıkları için seni suçlamayacaklar. Orada olduğun ve elinden geleni yaptığın için sana minnettar olacaklar."

Kazu kaşlarını çatarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Haklısın Nee-san," diye iç geçirdi sonunda. "Sen her zaman öylesin. Keşke benim ağabeyim olsaydın-"

"Kendini yeterince takdir etmiyorsun," diye sözünü kesti Misaki, "Tou-sama da etmiyor, eğer hâlâ bu konuda konuşuyorsa. Burada yaptığın iş - gösterdiğin liderlik- takdire şayandı."

"Dalga geçme, Nee-san. Sana iltifat etmeye çalışıyordum."

"Ciddiydim," dedi Misaki. "Eski evimin başında başka birinin olmasını istemezdim."

Kazu başını salladı ve bunun bir tür tuzak olduğundan eminmiş gibi kız kardeşine baktı. "Ne-"

"Sende, kendi ablan da dahil olmak üzere pek çok güçlü Theonit'te olmayan bir şey var." Onun gözlerinin içine baktı. "Sen iyi bir adamsın, Tsusano- dono." İlk kez ironi yapmadan onun unvanını kullandı. "Gerçekten de Tou-sama'nın olduğu gibi, kendinden daha büyük bir şey oldun. Bunu anlamıyor olabilirim ama seninle gurur duyuyorum."

Ertesi sabah Misaki kardeşiyle vedalaştığında Takeru hâlâ orada değildi.

Kazu, "Size ve halkınıza göz kulak olmaları için bazı adamlarımı geride bırakıyorum," dedi.

"Geri dönmeleri gereken aileleri yok mu?" Misaki sordu.

"Hakuyu-san evli değil ve iki Umiro da gönüllü oldu." "İyi."

Misaki gülümsedi. "Bu gerçekten gerekli değil-"

"Ama öyle," dedi Kazu ciddiyetle. "Seninle ilgilenildiğinden emin olmam gerek."

Kazu'nun adamlarının yaptığı ilk şey, öğle saatlerinde hâlâ dönmemiş olan Takeru'yu aramak için dağı taramak oldu.

Sonunda onu Kumono Akademisi'nin yukarısındaki karlı açıklıkta bulan Misaki oldu. Başka hiç kimse dağın o kadar yukarısına bakmayı akıl edememişti. Tercih ettiği meditasyon pozisyonunda bir çıkıntının yanına tünemişti, tek dizinin üzerine çökmüş, başı eğik, iki avucunu yere bastırmıştı.

"Takeru-sama?" dedi ağrıyan ciğerlerine yeterince hava girdiğinde.

Jiya'sı o kadar hareketsiz, vücudu o kadar soğuktu ki karın bir parçası gibi görünüyordu. Misaki'nin kana duyarlı jiya'sı insani olmayan zayıf kalp atışlarını ve kan akışını zar zor seçti. Mavi Matsuda haori olmasaydı, onu tamamen gözden kaçırabilirdi.

"Takeru-sama," dedi daha yüksek sesle.

Omuzlarında bir kıpırdanma - mükemmel bir durgunluk resminde tedirgin edici bir hareket titreşimi. Sonra yavaşça doğruldu. Avuç içleri kardan uzaklaşırken gözleri açıldı ve nyaması normale döndü, Misaki'nin duyularına uygun bir insan kalp atışı ve kan akışı kaydedildi.

"Meditasyon yaparken beni rahatsız etmemen gerektiğini biliyorsun," dedi.

"Bunca zamandır yaptığın şey bu muydu?" Misaki öfkesini sesinden uzak tutmak için mücadele etti. "Meditasyon mu?"

Takeru sesinde bir özür iması bile olmadan, "Evet," dedi.

"Bir günden fazladır buradasın."

Ayağa kalkarak Misaki'nin yanından geçti ve tek kelime etmeden dağdan aşağı indi. Misaki'nin yumrukları sıkıldı.

"Sana ihtiyacımız vardı, biliyor musun?" diye bağırdı sırtındaki Matsuda amblemine. "Halkının sana ihtiyacı vardı!"

Yürümeye devam etti.

BÖLÜM 25: TANRILAR

Sonraki birkaç gün içinde, uzun kırmızı cüppeleriyle dağa tırmanan bir sürü finawu geldi. Bu kadar uzun sürdüğü için bol bol özür dilediler ama uzun bir yol kat etmek zorunda kalmışlardı. Shirojima'nın büyük evleri tarafından uygulanan Ryuhon dini, Kaigen'in çoğunda uygulanan Nagino Falleya'sından farklı, eski bir Falleya biçimiydi. Takayubi'nin tapınağı bu dinin son gerçek kalelerinden biriydi.

Mamoru, Dai ve diğer yüzlercesinin yanarak kül olduğu ateşin üzeri toprakla örtülmüş ve düzgün bir çember haline getirilmişti. Albay Song bu alanı mezar olarak işaretleyebilecek herhangi bir şeyi yasaklamıştı, ancak finawu referans olarak etrafında toplandı ve köylüler ve gönüllüler sırayla onlara katılırken günlerini dualarını söyleyerek geçirdi.

Misaki ikinci gün oğullarıyla birlikte, saçlarına beyaz bir bez bağlayarak mezarı ziyaret etti. Geleneksel yas kıyafetleri tamamen beyazdı, ancak Takayubi sakinlerinin çok azının bırakın tam takım yas kıyafetini, bir tane bile yedek kıyafeti vardı. Bunun yerine doğaçlama yaparak beyaz kumaş şeritlerini bellerine sarıyor ya da saçlarına bağlıyorlardı.

İronik bir şekilde, ziyaretleri genellikle parlak süslemelerin, renkli tatlıların ve geleceğe dair umutların zamanı olan Yeni Yıl'a denk geliyordu. Ancak Yeni Yıl aynı zamanda kötü ruhları uzaklaştırmak için de önemli bir zamandı, bu yüzden Misaki ailesini dua etmeye getirmek için en iyi gün olduğunu düşündü.

Matsuda'lar Mamoru için ritüeller, şarkılar ve dualar okudular, ancak Misaki maskeli ruhların oğluyla konuşurken aracılık etme teklifini kibarca reddetti.

"Onun ruhuyla uzun uzun konuştum, Fina-sama," diye açıkladı kıdemli keşişe doğru eğilerek, "ölümünden kısa bir süre sonra küçük kardeşlerinin yaptığı gibi. Ona sunabileceğimiz başka bir şey yok."

"Peki ya çocuğun babası?" diye sordu kel adam yaşlılıktan titreyen bir sesle. "O da dua etti mi?"

"Ben... Bilmiyorum, Fina-sama." Bu Misaki'yi çok iyi bir eş gibi göstermiyordu ama bir Ryuhon yüksek rahibine yalan söylemek akıllıca değildi. "Fırtınadan beri içine kapanık."

"Meditasyon yapıyormuşsun diye duydum."

"Evet, Fina-sama."

"O zaman size burada mı katılacak?"

"Ano..." Misaki dudaklarını yaladı. "Bunu planladığını sanmıyorum, Fina-sama." Takeru'yu Takayubi'nin zirvesinin yakınlarında meditasyon yaparken bulduğundan beri onunla konuşmamıştı.

"Hmm." Adamın yüzündeki kırışıklıklar Misaki'nin kaş çatma olarak algıladığı bir şekle büründü. "Bu hiç iyi değil, genç Matsuda. Bir erkek ve karısı çocuklarını kaybettikten sonra birlikte olmalıdır. Çocuk yaşarken ikinize de aitti. Onun ruhunun iki parçaya bölünmesini engellemeyi umuyorsunuz ama yine de buraya birlikte gelmiyorsunuz."

"Özür dilerim, Fina-sama. Kocamla konuşmaya çalışacağım ve onu yarın buraya getireceğim."

"Hayır, çocuğum," dedi fina, solmuş elini yavaşça sallayarak. "Bu şey, eğer zorlanırsa, oğlunun ruhuna hiç iyi gelmeyecek. Kocan buraya kendisi için gelmeli, çünkü kendisi bunu istiyor."

Misaki başını salladı, Takeru ile bu konuşmayı yapmak zorunda kalmayacağı için içten içe rahatlamıştı. "Mümkünse, kayınbiraderim Matsuda Takashi için bir maskeyle konuşmak istiyorum."

Son emirleri için onu affedip affedemeyeceğini görmesi gerekiyordu.

Duası bittiğinde Misaki çocuklarını topladı ve aynı anda dua etmek için gelen Kotetsularla birlikte dağa geri dönmeye hazırlandı. Kwang Chul-hee, esasen Kotetsu Katashi'nin koltuk değneği olarak hizmet etmek üzere onlarla birlikteyken, Atsushi daha küçük çocukları topladı. Kotetsu kendisine jiya ile kolayca hareket edebileceği bir sandalye tasarlama sürecindeydi, ancak bunu bitirmek için gerekli malzemelerden yoksun olsa da, hareket etmesine yardımcı olmaları için Atsushi ve diğerlerine güveniyordu. Usta kılıç ustasının nispeten hareketsiz kalmasıyla, numu ailesi kaybettiklerinin ebedi istirahatgahı için dua etme şansını daha yeni elde etmişti.

Ritüeller boyunca Chul-hee çemberin kenarlarında bekledi. Amacı sadece Kotetsu'nun ihtiyacı olduğunda dağa geri dönmesine yardım etmek için orada olduğundan emin olmaktı, ancak meraklı çocuk kısa sürede işlemlerden etkilenmeye başlamıştı. Kotetsu dağdaki tek yaşanabilir yer olan ana köye giden dik patıkaya çıkmadan önce bir süre buzdan bir bankta dinlenmeyi tercih ettiğinde minnettar görünüyordu.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı kuzeyli çocuk, kan kırmızısı cüppeleri içinde ilahi söyleyen rahiplere bakarak. "Neden özel finawu?"

Misaki, "İmparatorluk standardı Nagino Falleya'yı uygulayan keşişler uygun ayinleri yönetemezler," dedi.

"Bir fark var mı?"

Misaki, Kotetsu ve hatta Atsushi bu soruya güldüler.

"Ne?"

Kotetsu, "Ryuhon Falleya senin bildiğin dinden *çok* farklı, evlat," dedi.

"Nasıl yani, Numuba?" Chul-hee sordu.

"*Numuba.*" Kotetsu başlık karşısında yine kıkırdadı. "Dünyanın geri kalanının çok sevdiği o süslü Yammanka adreslerini kullanmadığınızı fark etmişsinizdir."

"Evet." Chul-hee utangaç görünüyordu. "Bunun lehçeyle ilgili bir şey olduğunu sanıyordum."

"Bu gerçekten de bir 'lehçe meselesi'," dedi Kotetsu, "çünkü biz Shirojima Lehçesi konuşurları dünyanın kökeni ve düzenine ilişkin Yammanka versiyonuna pek itibar etmeyiz."

"Ama... Yamma İlk Dikim yeridir," dedi Chul-hee şaşkınlıkla. Kotetsu, "Eğer buna inanıyorsan," dedi.

"Buna nasıl inanmazsın, Numu Kotetsu? Hepimiz gibi sen de hala Nagi ve Nami'ye tapıyorsun, değil mi?"

"Peki Nagi ve Nami senin için ne ifade ediyor Nagino Falleka?" Kotetsu sordu. "Onlar Falleke-Kiye tarafından ekilen mangrov tohumlarının çocukları,

Ruh ve Ateş Tanrısı ile Et ve Madde Tanrıçası Nyaare," dedi Chul-hee, belli ki okulda defalarca tekrarlandığı için derinlere işlemiş bir hikâyeyi anlatırken. Sesi Yamma'dan ithal edilen Falleya efsanelerinin belli belirsiz müzikal tınısına bile bürünmüştü.

"Mangrov, ilk baobab tohumundan Kri ve Sura, ikinci baobab tohumundan Bemba ve Sibi, ilk akasya tohumundan Nege ve Joya, ikinci akasya tohumundan Nyanga ve Chaka ve çınar tohumundan Ölüm Getiren Sayandana'dan sonra insan atalarının altıncı doğan tohumuydu."

"Altıncı doğan, hmm?" Kotetsu hafifçe eğlenmiş görünerek şöyle dedi.

"Evet. Kiye ve Nyaare, Ölüm Getiren'in kötülüğünü topraklardan temizlemek için ateş gönderene kadar kapsülleri açılmamıştı. Bemba, Kri alevleri evcilleştirip ilk tajaka olana kadar onları bedeniyle ateşten korudu. Sonra, Sura'nın şarkısı dünyayı sular altında bırakan yağmurları çağırdığında, tohumlarından ayrıldılar ve tohum kardeşlerini suyun üzerinde taşıyabilmek için dev balık formunu aldılar. Diğer insan atalarını kurtardıktan sonra

Boğulmaktan kurtulmak için yere uzandılar ve çekilen suyla birlikte doğuya doğru yüzerek Yamma'nın Büyük İkiz Nehirlerini karaya oyduklar.

Hikâyeyi anlatmak Chul-hee'yi rahatlatmışa benziyordu, çünkü gözlerini ilahi söyleyen garip finawu kitlesine dikmişti. "Kelendugu'nun sınırının ötesine yüzmeye devam ettiler ve dünyanın okyanusları haline gelen suyu da yanlarında sürüklediler. Buraya gelene ve Kaigen'i sulardan çıkarana kadar durmadılar. Sonra deniz köpüklerinden ilk Kaigen halkını yarattılar-Neden gülüyorsun?"

Kotetsu, "Nagi ve Nami okyanus tanrılarıdır," dedi.

"Evet," dedi Chul-hee.

"Ve biz onların toprak ve ateş tanrılarının çocukları olduğuna mı inanacağız?"

"Şey... I..."

Kotetsu, "Tüm insan ırklarının tohumlardan geldiği düşüncesi bizim için çok saçma," dedi. "Tüm yaşamın okyanustan geldiği reddedilemez bir gerçektir. Dolayısıyla, asıl tanrıların okyanus tanrıları olması mantıklıdır. Nagi ve Nami herhangi bir Yammanka tanrısının çocukları değillerdi. Nami ve Nagi yüce Tanrı ve Tanrıçadır, hepimizin ebeveynleridir."

"Bir dakika, Kiye ve Nyaare'nin varlığını inkar mı ediyorsun?" Chul-hee tamamen skandala uğramış görünüyordu. "Ryuhon Falleka *bu mu yani?*"

"Oh, hayır," dedi Kotetsu ciddiyetle. "Bu keşişlerin hiçbirisi, hepinizin taptığı Kiye ve Nyaare'nin var olmadığını söyleyecek kadar ileri gitmez. Yamma'daki olayların aşağı yukarı Donkili'de anlatıldığı şekilde geliştiğini kabul ediyoruz; Yammankalu sadece bunu yanlış yorumlamış."

"Onlar ne?"

"Nagi ve Nami, Kiye ve Nyaare'nin *çocukları* değillerdi. Onlar yaratıcıların kendileriydi, sadece farklı bir formda yeniden doğdular."

"Yani, temel olarak... her şeyin anne ve babasının toprak ve ateş tanrıları değil de okyanus tanrıları olduğunu mu düşünüyorsun?" Chul-hee yavaşça söyledi. "Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca şey değil."

"Şarkı söyleyen gökyüzü müjdecileri, vahşi çalı ateşi terbiyecileri; bunların hepsi şarkılarda kulağa hoş geliyor ve belki de bir noktada var oldular, ancak bunlar Duna Gezegeni'ndeki ilk varlıklar değildi. Her şeyden önce -bitkiler, insanlar ve diğer canlılar- sonsuz su vardı. Okyanus nihai güç ve yaşam kaynağıdır. Fosil kayıtları bizi haklı çıkarmaya başlamadan çok önce bile Shirojima'da bu bizim için aşikârdı."

Bilimsel kanıtlara başvurması Chul-hee'yi duraksatmış görünüyordu. "Ama... fosil kayıtları da modern insanların Yamma'da ortaya çıktığını ve daha sonra şarkılarda söylendiği gibi dünyanın geri kalanına göç ettiğini gösteriyor."

"Kotetsu omuz silkerek, "Gücümüzün kökeni insan yaşamına dayansaydı, sanırım bu konuyla ilgili olurdu," dedi.

"Ben... ne-ne?"

"Ryuhon Falleya'nın bir diğer önemli parçası da bizim tanrıların kanı olduğumuz bilgisidir. Nagi ve Nami insanları sadece deniz köpüklerinden yaratmadılar. Bundan çok daha önce, tarih öncesinin basit, kıpır kıpır yaratıklarıyla başlayarak sudan yaşam yarattılar. Bu ilk yaratıkların bazıları bizzat yaratıcıların parçalarından oluşuyordu - tanrıların çocukları, daha sonra hepsi de yaratıcıların gücünden bir parça taşıyan kendi çocuklarının sayısız nesline sahip oldular.

"Tanrıların kanı hala en büyük okyanus yaratıklarının içinden akıyor. -Derinlerde yaşayan dev köpekbalıkları, mürekkep balıkları ve çoktan unutulmuş canavarlar. Belki de Nagi ve Nami'nin torunları ilk olarak Yamma'da, diğer küçük insanların arasında insan şeklini aldılar. Bu önemli değildir. Pek çok insan şu anda farklı güçlere sahip olabilir, ancak okyanusun en gerçek gücüne sahip olanlar yalnızca Nagi ve Nami'nin soyundan gelenlerdir.

"İşte bu yüzden biz Shirojima'da Ryuhon Falleya'nın sadık uygulayıcılarıyız ve soyumuzu bu kadar dikkatli koruyoruz. Tanrıların kanını koruyoruz."

Chul-hee şüpheci ama biraz da korkmuş görünüyordu. Hiç değilse kılıç ustasının sözlerindeki cüretkârlık onu etkilemişti. "Yani Ryuhon Fallekalu gerçekten de Matsudaların ve diğer jijaka ailelerinin doğrudan okyanus tanrılarının soyundan geldiğine mi inanıyor?" Kotetsu'dan Misaki'ye baktı.

"Aşağı yukarı," dedi Misaki gülümseyerek. "Bazı soylar diğerlerinden daha saftır. Matsuda soyu tarih boyunca en saf soy olarak bilinir, onu Yukino ve Ginkawa soyları yakından takip eder. Daha az ama önemli miktarda tanrı kanı taşıdığı düşünülen Kotetsu, Ishino, Ameno, Katakouri ve Tsusano gibi aileler de var." Bir elini kendi göğsüne koydu. "Mizumaki ailesinin Takayubi'de olduğu gibi bazı kollarında tanrı kanı olduğu düşünülürken, diğerleri sadece sıradan jijakalu."

"Sanki ölçülebilir bir şeymiş gibi konuşuyorsun, Matsuda-dono," dedi Chul-hee kuşkuyla.

"Pekala," diye karşılık verdi Misaki, Izumo'yu dizlerinin üzerinde zıplatarak, "Nagino Falleya mitolojiniz tüm insanlığın atalarını on parmakla saydığını varsayıyor."

"On altı, Matsuda-dono," dedi öfkeyle. "*On altı* insan atası var."

"Ah, doğru. Özür dilerim. Sapkınlıklarımı öğrenmeyeli uzun zaman oldu."

Chul-hee sanki ona tokat atmış gibi baktı. "Artık Mamoru'nun onu nereden aldığını biliyorum-" Şaşkın bir ifadeyle durdu. "Özür dilerim."

"Hayır, devam et." Misaki sırttı, Chul-hee'nin sağladığı bu küçük oyalanmadan garip bir şekilde keyif aldığını hissetti. "Mamoru neyi nereden aldı?"

Chul-hee, "Matsuda-dono'nun ruhuna saygı duyarak... onun *tavır*," dedi. "Her neyse, on altı ata bir *metafor*. Herkes muhtemelen aynı anda sadece sekiz evli çift insan olmadığını biliyor. Efsane sadece farklı theonite türlerinin kökenlerini açıklıyor. Yani -Taçakalu, Bemba ve Kri'nin soyundan geldiğini ya da daha az geldiğini iddia ederek ortalıkta dolaşmaz."

"Hayır," dedi Misaki, "sadece onların bin yıllık kraliçeler, krallar ve generaller geçidi."

"Evet, ama bu mantıklı," diye itiraz etti Chul-hee. "Bu sadece birkaç bin yıl öncesine dayanan, iyi muhafaza edilmiş bir söylence. Tarih öncesi tanrı-balıkların torunları olduklarını düşünmüyorlar."

"Bu insanın *düşündüğü* bir şey değil, *bildiği* bir şey," dedi Kotetsu sakince, "karın ve gelgitlerin geri dönüşü kadar kesin. Bu bir duygu."

"Uygun," diye gülümsedi Chul-hee, kılıç ustasının onun saygısız esprilerine aldırmayacağını bilecek kadar Kotetsu'yla rahattı artık. "Bu bildiğin bir şey çünkü hissediyorsun. Kanıtlanamaz."

"Şüphe duyuyorsanız, bir Matsuda'nın derinlerin gücünden yararlandığına hiç tanık olmamışsınız demektir."

Chul-hee bir an sessiz kaldı. Gözleri yukarıya, Kumono gölüne ve yukarıdaki artık terk edilmiş okula doğru kaydı. "Sanırım buldum."

"Oh?"

"Bir keresinde Mamoru'yu meditasyon yaparken izlemiştim." "Ve?"

"O... bilemeyeceği şeyler görüyor gibiydi. Karanlıktı, ama kafasında tüm dağı haritalandırdı, sadece dağın üzerindeki sisten

kayalar, çimenlerin üzerindeki çiy ve derelerin akışı. İnanılmazdı."

Kotetsu omuz silkti. "Eğer bunun tanrıların gücünden bir parça olmadan da yapılabileceğini düşünüyorsanız, o zaman Nagino Falleya'nızdan vazgeçmeyin."

Chul-hee sessizdi, bakışları gölün etrafındaki sislerin içinde kaybolmuş gibiydi. "Bu finawu'lar buradalar çünkü nasıl yapılacağını bilen tek kişiler onlar.

Ölülerimizin ruhlarını ait oldukları yere, derinlerdeki gerçek annelerinin kollarına gönderin."

"Laaxara'nın senin versiyonu mu?" Chul-hee hâlâ göle bakarak konuştu.

Kotetsu başını salladı. "Ruhlar Okyanusu." Geniş elini uzatıp Chul-hee'nin omzuna vurdu ve onun şaşkınlığını üzerinden atmasına neden oldu. "Şimdi iyi bir çocuk ol ve bu eski tanrı kanı torbasını dağa taşımaya yardım et."

BÖLÜM 26: RUH

Ryuhon finawu'ları nazik ve dikkatliydi, yas tutan her köylüyü dinlemek için zaman ayırıyor ve onlara uygun dua ve ritüellerde yol gösteriyorlardı. Hatta bazıları Kumono Akademisi olan eski tapınakta ikamet ederek kalmayı bile kabul etti. Ancak onların asil çabaları tüm ruhları huzura kavuşturmamıştı.

Misaki uyurken Mamoru'yu görüyordu. Bazen onu öldüren Ranganlı asker oluyordu -savaşın doruklarında bir manyak gibi heyecanlanıyordu- ancak oğlunu önünde kanlar içinde bulduğunda ve acı onu ikiye böldüğünde ayılıyordu.

Bazen yerleşkenin koridorlarından birinde ya da dojo'da duruyordu, dokunacak kadar yakın görünüyordu ama bir şekilde ulaşamayacağı bir yerdeydi. Bir başka sefer, karanlık koridordaki dövüşü yeniden yaşadı. Askeri göğsünden bıçakladığında Siradenyaa'nın kabzasına kadar Matsuda armasının ortasına gömüldüğünü gördü. Bıçağı kaydırarak çıkardı ve yere düşen Ranganlı çocuk değil Mamoru'ydu, gözleri ihanetle açılmıştı. Ona sarılmak, kanayan kalbini yamamak, onu teselli etmek istedi ama yapamadı. Kan ayak parmaklarının arasından sızarken sadece orada durabildi. Sadece gidişini izleyebildi.

Bir gece, rüya hareket etmesine izin verdi. Adamın yarasından akan kanı durdurmaya çalıştı, ancak kanı vücudundan çekerek onu öldürdü. Bu sefer çılgınlıkla uyandı ama çılgınlıklar ona ait değildi. Gözlerini açtığında Nagasa'yı yanındaki battaniyenin üzerinde çırpınırken buldu, sırtı kemerli, küçük topukları dojo zeminine morartıcı bir güçle vuruyordu. Hiroshi çoktan omuzlarını kavramış, onu sarsarak uyandırmaya çalışıyordu.

"Bu bir kabus, Naga-kun. Uyan artık!"

"Nii-san! Nii-san!" Nagasa sızlandı ama gözlerini açtığında Hiroshi'yi karşısında görünce şaşırdı. "Nii-san?"

"Buradayım, Naga-kun," dedi Hiroshi.

"Hayır. Nerede...?" Nagasa'nın iri gözleri etrafta gezinerek karanlığı ararken Misaki sakinleştirici bir eli onun başına koydu. "Nii-san nerede? Mamoru nerede?"

"O burada değil, Naga-kun." Misaki onun saçlarını okşadı ve kaküllerinin terden ıslandığını gördü. "O gitti."

"Hayır, *hayır!*" Nagasa'nın küçük sesi öfkeyle yükseldi. "O *buradaydı!*"

"Hayır, küçüğüm. Hayır." Üçüncü oğlunu göğsüne bastırdı, hâlâ saçlarını okşuyordu. "Bu sadece bir rüyaydı."

Diğerlerini uyandırmaktan endişe ederdi ama ağlayan tek kişi Nagasa değildi. Dojo'da o kadar çok kâbus vardı ki, ağlayan bir çocuk ancak bir dalgalanma yaratıyordu. Misaki Nagasa'yı yatıştırmak için elinden geleni yaptı ama yumuşak sözleri derin bir korku ve üzüntüyü maskeliyordu. İçlerinden birinin değil de ikisinin Mamoru'yu bu kadar canlı görmesi, yerleşkede bir hayalet olduğuna dair kesin bir işaretti. Mamoru'nun bir parçası hâlâ buradaydı, Duna'ya bağlıydı, acı çekiyordu ve tehlikeliydi.

Setsuko, Matsuda'lar arasında en iyi başa çıkanıydı. Her gün iş bittiğinde küçük Ayumi'yi toplu mezara taşıyordu.

"Gördün mü?" derdi, kızını kalçasında zıplatarak. "Baban burada yatıyor. Baban bir kahramandı, Ayumi. Bunu asla unutma. Baban bir kahramandı, bu yüzden onun için güçlü olacağız, değil mi? Onun ruhunu gururlandıracağız."

Bu trajediden güç almış gibi görünen tek kişi şişman kadındı. İntikam duygusuyla yaşayarak Ranganese'den öç almaya karar vermiş gibi görünüyordu. Daha küçük bir kadın, artık kendisine bakacak bir erkeği olmadığı için hayıflanabilir ya da Misaki'nin Matsuda evinin baş hanımı olarak yerini almasına içerleyebilirdi. Ama Setsuko surat asmak ya da Misaki'ye kıskançlıkla bakmak şöyle dursun, enerjiyle dolup taşıyor ve "Nasıl yardım edebilirim? Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" Sırtında Ayumi'yle en az diğer erkekler kadar yük taşıyordu.

Setsuko kadar hevesle çalışan tek kişi, şaşırtıcı bir şekilde Kwang'lardı. Misaki, baba ve oğlun köyü bir an önce terk etmelerini bekliyordu. Bilgi-com kuleleri köyü kurtarmış olabilirdi ama artık yıkılmışlardı ve kimsenin böyle bir travmanın yaşandığı yerde kalmak isteyeceğini düşünemiyordu.

Ancak şehirli çocuk ve babası kendilerini köyü kendi köyleri gibi yeniden inşa etmeye adadılar. Kwang Tae-min, numuwu'ya kırık info-com kulelerinin sökülmesinde yardım ederek metalin yeni evler inşa etmek için yeniden kullanılmasını sağlarken, Chul-hee de inşaat çalışmaları için gönüllü oldu. Kuzeyli çocuk Takayubi Dağı'nda ancak iki mevsim geçirebilmişti ama bu süre onu dönüştürmüştü. Yumuşak uzuvları kaslarla dolmuştu.

Yukino Dai ve Mamoru ile aylarca kılıç eğitimi aldı. Hiçbir zaman Ranganese'ye karşı işe yarayacak bir savaş becerisi kazanamamış olabilir ama yeni kazandığı güç onu saldırının ardından yeniden yapılanma sürecinde çok değerli kıldı.

Zamanının çoğunu Hyori'nin Atsushi'nin yardımıyla yeni bir ev inşa etmesine yardım ederek geçirmeye başladı. Hyori, geride kalan az sayıdaki kadından biriydi ve evi yeniden inşa etmesine yardım edecek yerleşik ya da ziyaretçi erkek akrabası yoktu. Kız kardeşi ve anne babası batı köyünde yaşıyordu. Saldırının ilk anlarında öldürülmüşler, kimse kendini savunmaya fırsat bulamadan evleri dağın yamacından koparılmıştı. Ne kocası ne de küçük erkek kardeşi savaştan dönmüştü ve küçük oğlu gözlerinin önünde öldürülmüştü. Acı içindeyken ona bakacak kimsesi kalmamıştı.

Misaki ve Setsuko onu sık sık ziyaret etmek için ellerinden geleni yaptılar. Bu arada Chul-hee ve Atsushi de onun moralini yüksek tutmaya çalışarak takdire şayan bir iş yaptılar. Çocuklar Yukino yerleşkesinin temellerinin hala kullanılabilir durumda olduğunu ona gösterdiler, ancak oğlunun öldüğü yerde yaşamama isteğine saygı duydular ve Misaki ve Setsuko'nun ona daha kolay bakabilecekleri Matsuda yerleşkesinin yakınında onun için bir kulübe inşa etmeye başladılar.

Bir gün, Setsuko ve Misaki kıymık batmış parmaklarıyla Matsuda yerleşkesinin yıkıntılarını karıştırırken, hangi tahta parçalarının yeniden kullanılabileceğini ve hangilerinin kullanılamayacağını belirlemeye çalışırken ortaya çıktı.

"Hyori," dedi Misaki şaşkınlıkla. "Bir sorun mu var?"

"Misaki..." Hyori'nin eli karnının üzerindeydi.

Hyori'nin kendisini daha yakına istediğini hissedenden Misaki enkazdan tırmanarak indi ve ona doğru gitti.

"Ne oldu?"

"I..." Hyori'nin eli titreyerek kimonosunun ön kısmına sıkıştı. "Misaki... Ben hamileyim."

"Ne?"

"Kime söyleyeceğimi bilemedim. I..."

"Emin misin?" Misaki sordu. Sadece dört hafta olmuştu ama jijaka kadınları neredeyse her zaman bunu anlayabilirdi.

"Bekle. Hamile misin?" Setsuko telaşla yanlarına gelerek haykırdı.

"Evet," diye mırıldandı Hyori, kendi içine doğru büzülerek.

"Bu harika bir haber!" Setsuko ışınladı. "Bu Dai'nin hâlâ bir çocuğu olduğu anlamına geliyor! Hala onun bir parçası olacaksın. Ne mutlu bir gün!"

Ama gözleri Misaki'ninkilerle buluştuğunda Hyori'nin yüzünde mutluluk yoktu, sadece korku vardı.

Setsuko komşulara haber vermek için koştu ve Misaki, Hyori'nin yüzündeki ifade onu en kötüsünden korkutsa da sormak zorunda kaldı. "Dai'nin mi?"

Hyori umutsuz bir fısıltıyla, "Bilmiyorum," dedi. "Zamanlama... Bunu bilmenin hiçbir yolu yok."

"Hyori-chan." Arkadaşının ellerine uzandı ama Hyori ellerini çekti. Dehşete kapılan Misaki, Hyori'nin son haftalarda biriktirdiği küçük umudun buharlaşmasını izledi.

"Ölmeliydim," dedi.

"Böyle söyleme!" Misaki haykırdı. "Söylemenin bir yolu olmadığını söylemiştin."

Dai'nin bebeği olabilir-"

"Sonra ne olacak?" Hyori sordu. "Sonra ne olacak? Ondan olsa bile, bir çocuğa nasıl bakacağım? Rezil oldum, hiçbir şeyim yok, kocam yok-"

"Seninle ilgileneceğiz," diye söz verdi Misaki, "ben ve Setsuko." "Nasıl?"

Hyori haklıydı. Matsuda'ların evi, ayakta duran birkaç duvar ve çok müstakil bir adam dışında, kendisinden çok daha fazla kaynağa sahip değildi.

"Bunu gerçekleştireceğim," dedi Misaki inatla. "Sana ve bu çocuğa iyi bakılmasını sağlayacağım. Yemin ederim."

Hyori başını sallıyordu. "Ölmeliydim." "Şunu söylemeyi *kes!*" Misaki yalvardı. "Hyori, lütfen!"

Ama bu düşünce Hyori'nin içinde derinlere kök salmış gibiydi ve Misaki ya da başka birinin söylediği hiçbir şey onu sarsamazdı.

"Ölseydim daha iyi olurdu," diyordu aynı boş sesle. "Sanırım o asker evimize girdiğinde ikimizi de öldürmesi gerekiyordu. Benim ölmem gerekiyordu."

"Böyle şeyler söyleme Yukino-san!" diyordu komşular ve gönüllüler. "Yaşamak zorundasın. Kocanın çocuğunu taşıyorsun."

Bu özel rahatlatma çabası genellikle öyle bir inleme ve saç tutma krizine yol açıyordu ki, herkes Hyori'den uzaklaşıp onu rahat bırakmaya karar veriyordu. Bıçakları daha da derine sapladıklarının farkında değillerdi.

Saldırıdan dört hafta sonra, insanların Matsuda yerleşkesinden taşınmaya başlamasına yetecek kadar derme çatma barınak vardı. Misaki, köy sakinlerinin en azından yeni evlerinin başlangıcına sahip olduklarını bilmekten dolayı rahatlamış hissetmeliydi. Ve kendi alanını her zaman sevmiştir; yaralı numuwuların, ağlayan kadınların ve bağırarak çocukların evinden dışarı süzöldüğünü görmek güzel olmalıydı.

"Biraz yalnız hissettiriyor, değil mi?" Setsuko, Misaki'yle birlikte Kotetsu'ların toplanmasına yardım edip onlara veda ettikten sonra, "Biraz yalnız hissettiriyor, değil mi?" dedi.

"Evet," diye mırıldandı Misaki. İşte kelime buydu. Yalnızlık.

Setsuko, "Bir süre için bana evimi, ailemin barakasını hatırlattı," dedi. "On iki kişi hepimiz uyumak için aynı iki odaya sıkışmıştık. Buraya taşındığımda en kötü şey buydu... tüm o sessiz, boş alan. Sanırım sadece birkaç aile üyesi için neden bu kadar çok alana ihtiyaç duyduğunuzu anlayamadım."

"Doğru." Misaki, Setsuko'nun taşınmasından sonraki ilk günleri hatırladı. Setsuko ona tutkal gibi yapışmış, konuşması ve gülümsemesi için ısrar etmişti. Setsuko'nun da bir şeylere uzanıyor olabileceği hiç aklına gelmemiştir. "İyi tarafından bakarsak, evin büyük bir kısmı artık yok."

Ailenin iyi bir parçası da gitmişti.

Koridorlar Takayubi'nin geçici olarak evsiz kalmış, yaralarını saran, birbirlerine teselli veren ve katlanmış battaniyeler üzerinde uyuyan insanlarıyla dolduğunda, anılara yer kalmamıştır. Boşluk, Ryota'nın Nagasa'yla kovalamaca oynamayı, Takashi'nin akşam içkisinden sonra dinlenmeyi, Mamoru'nun okula hazırlanmayı, Chul-hee'yle ders çalışmayı, kardeşleriyle oynamayı sevdiği evi çok fazla anıya açık bıraktı...

Kabuslar daha da kötüleşti.

Misaki bir gün yerleşkeye döndüğünde, saldırıdan önce Takeru ile paylaştığı yatak odasını boş bulduğunda dehşete kapıldı. Dojo'nun zemininde, şok olmuş ve yas tutan birçok insanın arasında, uykusunda mırıldanmak ya da bağırarak uyanmak yersiz değildi. Takeru'nun bunu duymasını istemiyordu. Onun yanında uyumak bile istemiyordu.

Takeru'nun nyama'sının ensesine dokunduğunu hissettiğinde hâlâ yatak odasının kapısında duruyor ve kapının pervazına tutunuyordu.

"Misaki," dedi ve ses tonu zaten kendini birkaç kez tekrarladığını gösteriyordu.

"Özür dilerim-" yatak odasının kapısından kocasına doğru döndü. "Ne oldu?"

"Enkazda bir şey buldum." "Oh?"

Takeru öne doğru bir adım attı ve Misaki geri adım atma dürtüsüyle savaştı. Mamoru doğduğunda, nyama'sının ona babasını hatırlatmasından nefret etmişti. Şimdi de Takeru'nun nyama'sının ona Mamoru'yu hatırlatmasından nefret ediyordu. Ona bakmak istemiyordu. Onu yakınında istemiyordu.

"Bu nedir?" diye sordu Siradenyaa'yı tutarak. "Bu..."

Misaki silaha bakarak, "Bu benim" dedi.

Yalan söylemek aklının ucundan bile geçmiyordu. Bir zamanlar kocasının onaylamamasından korktuğu, hatta ona zarar verebileceğini düşündüğü zamanlar olmuştu ama oğlunun cesedini çalıp yakan bir adama boyun eğdiğini gördükten sonra onu ciddiye alıyor gibi görünmüyordu. Ruhsuz ve omurgasız bir korkaktan korkacak neyi vardı ki?

"Daybreak Akademisi'nde bir arkadaşım benim için yaptırmıştı," diye açıkladı, kocasının geçmişi hakkında konuşma kuralını yüzsüzce hiçe sayarak. "Evlendikten sonra mutfak döşemesinin altına sakladım. Tuhaf; ona hiç ihtiyacım olmayacağını düşünmüştüm. Shirojima'nın en büyük kılıç ustası olan Matsuda Takeru'nun, karısı silaha sarılmadan kendi ailesini koruyabilecek kadar güçlü olduğunu düşünmüştüm. Sanırım yanılmışım."

Takeru bu bariz hakareti görmezden gelmeyi tercih etti. Sözünü sakınmadan elini uzattı ve Siradenyaa'yı yere bıraktı. Misaki'nin eli sahiplenici bir şekilde dışarı fırladı ve yere düşmeden önce silahı yakaladı, otomatik olarak koridor gibi kapalı bir alanda yakın duran bir rakibe saldırmak için mükemmel olan tercih ettiği ters tutuşu benimsedi.

"Hiroshi o bıçağı tanıdığını söyledi. Siyahlı bir adamı öldürmek için kullandığını söyledi."

"Öyle," dedi Misaki. Kocasını açıkça umursamıyorsa neden yalan söyleme zahmetine girsin - neden sözlerine dikkat etsin ki? "Bu bıçağın güzel yanı sadece hafif olması değil; cılız bir kadın ya da anlaşıldığı kadarıyla küçük bir çocuk için kesmeyi kolaylaştıran jilet gibi keskin bir kenarı var."

"Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermemeliydin," dedi Takeru sert bir sesle. "O daha çok genç."

Misaki o kadar öfkeliydi ki ona sadece bakabildi.

"Çocukların saklı kalmasını sağlamalıydın," dedi. "Bir kadın olarak senin işin savaştırmak değil."

"Peki ya işin ne olacak?" Misaki kendini talep ederken buldu. "Peki ya bu aileyi güvende tutma sorumluluğun?"

"Bana verilen emir seni, Setsuko'yu ve çocukları korumaktı."

"Setsuko'yu ve çocukları korudum." Misaki yüzünün bir öfke hırıltısına dönüştüğünü hissetti. "Ranganlılar kapıları kırdığında evde benimle birlikte beş kişi vardı ve hepsi şu anda bizimle birlikte." Hırıltısı yırtıcı bir hal aldı ve dişlerinde kan ihtiyacı hissetti. "Oğullarımızdan *biri* seninleydi. Sadece bir tanesi. Peki o şimdi nerede?"

"Misaki-"

"O şimdi nerede, Matsuda Takeru?" diye vahşice sordu. "Şimdi nerede o?"

Predator'ın gözleri açlıktan deliye dönmüş bir halde onun yüz ifadesini inceledi. Şimdi ona sadece hakaret etmemişti; bulabildiği en ham siniri ısırmıştı. Orada bir öfke olmalıydı. Bir şeyler olmalıydı.

Adam tamamen duygusuz bir şekilde ona baktı. "Benimle bu şekilde konuşmana ihtiyacım yok," dedi. "Kendini topla."

Misaki'nin yumrukları sıkıldı, dilinin ucuna yeni bir hakaret ordusu geldi ama yerde yürüyen çıplak ayakların sesiyle durdu.

Hiroshi köşeyi dönüp koridora çıktı. "Kaa-chan?"

Çocuk durdu ve anne babasına baktı. İfadesiz bir şekilde Takeru'dan Misaki'ye ve annesinin elinde tuttuğu siyah kılıca baktı. Başka bir insanı kesmek için kullandığı silahı görmenin üzerinde herhangi bir etkisi olduysa bile, bu yüzüne yansımada. Ancak anne ve babası arasındaki hassas bir konuşmayı böldüğünü fark etmiş olacak ki dizlerinin üzerine çöktü.

"Özür dilerim, Tou-sama, Kaa-chan." Yetişkin bir kılıç ustasının vakur duruşuyla eğildi. "Bebek uyandı."

Takeru ilgisiz bir tavırla, "Setsuko'ya söyle onunla ilgilen," dedi.

Hiroshi itaat etmek için hareket edemedi Misaki, "Hayır," dedi. "Sorun değil. Ben halledeceğim."

"Burada işimiz bitmedi." Takeru Misaki'ye doğru bir adım attı, sanki onu yatak odasına geri götürüp hapsedecekti.

Misaki, Siradenyaa'yı önce kabzası olmak üzere ters bir tutuşla aralarına aldı. Takeru'nun göğsü Zilazen cam kılıcının küt kabzasına çarptı ve durdu. Misaki onun gözlerine meydan okuyarak baktı. Şu anda, onun pozisyonu

saldırgan değildi, hatta savunmacı bile sayılmazdı ama bıçağın en ufak bir hareketiyle bu durum değişebilirdi. İleriye doğru atacağı bir adım Misaki'yi ya geri çekilmeye ya da bileğini çevirip onu kesmeye zorlayacaktı. Bu onun kumarıydı.

Hareket etmedi.

Ben de öyle düşünmüştüm, Misaki'nin hırçın bir parçası homurdandı. "Sanırım işimiz bitti."

Siradenyaa'yı indirerek hareketsiz kocasının ve kafası karışmış Hiroshi'nin yanından geçip salondan çıktı.

Izumo beşiğinde kıvranıyordu - aslında bu bir beşik değil, yedek giysilerle doldurulmuş bir büro çekmecesiydi. Misaki onun eski beşiğini, evi yıkılan ve çok daha küçük bir bebeği olan bir kadına vermişti.

"Selam ufaklık." Izumo'nun karnını okşadı ama elinde Siradenyaa varken onu kucağına alamadı. "Hemen geliyorum."

Çekmecenin arkasına uzanarak Siradenyaa'nın çiçekli kılıfını son saklandığı yerden çıkardı. Jiya'sının hızlı bir hareketiyle bıçaktaki kurumuş fonyaka kanını temizledi. Siradenyaa'yı kınına soktuktan sonra silahı tekrar sakladı ve Izumo'yu almak için diz çöktü.

"Yosh, yosh," diye yatıştırdı onu sallayarak.

Ağlarken bebeğin kolları hareket ediyor, amaçsızca kendi yüzünü siliyordu. Misaki izlerken, yanaklarından birkaç damla gözyaşı süzüldü ve jiya'sının çekimiyle minik parmaklarına doğru çekildi. Tuzlu damlacıklar açık havada yuvarlandı, tatamiye düşmeden önce bir anlığına parıladı.

Mamoru ve Hiroshi de dış çıkarmaya başladıklarında çok az miktarda su taşıyorlardı; Nagasa ise yürümeye başladığında. Ondan önceki üçünün aksine, Izumo güçlendikçe daha da üşümüyor gibiydi. Küçük bir tajaka gibi haşlanmıyordu ama mütevazı insan sıcaklığı Misaki'nin kucağına aldığı birkaç adyn çocuğununkine benziyordu.

Hoş olan sadece Izumo'nun vücut ısısı değildi. Misaki onun nyama hissini sevmeye başlamıştı - sert değil ama akışkan, asla onun soğukluğuna sürtünmüyor, yavaşça birlikte eriyip ikisi de sıvı hale gelene kadar etrafında dönüyordu. Uzun zaman önce kaybolmuş olan uyumlu, akışkan ve özgür olma hissini geri getirmişti.

Misaki dördüncü oğlunu göğsünde hissetmenin onu sakinleştirmesine, öfkesini dindirmesine izin verdi. Günün geri kalanını Takeru ve Setsuko'nun Matsuda yerleşkesinin enkaz halindeki kısmını temizleme işine devam etmelerine yardım ederek geçirmeyi planlamıştı ama Takeru'yu tekrar görme ihtimalini düşününce

bununla yüzleşemeyeceğini anladı. Bunun yerine Izumo'yu göğsüne yasladığı bir bez askıya aldı ve Hyori'yi ziyaret etmek için yerleşkeden sıvıştı.

Hyori'nin küçük kulübesine yapılan ziyaretler pek keyifli geçmiyordu ama arkadaşının arkadaşlığa ihtiyacı vardı. Ve şu anda Misaki, Takeru orada olmadığı sürece cehenneme girmeye hazır olduğunu hissediyordu.

Hyori onu her zamanki kibarlığıyla karşıladı, Misaki'yi soğuk ve dar alana davet etti ve ikram edecek yiyeceği olmadığı için özür diledi - sanki herhangi birinin yiyeceği varmış gibi.

"Soğuk için üzgünüm," dedi. "Çocuklar hâlâ yalıtım konusunda bana yardım ediyor."

"Matsudalarla yaşıyorum," dedi Misaki, "soğuğa alışkınım."

Tataminin üzerinde birlikte diz çöktüklerinde Hyori, "Endişeliyim," diye itiraf etti.

"Neden?"

"Bu bebek... Ryota'nın içimde hissettirdiği gibi hissettirmiyor."

Misaki, "Oğullarımdan hiçbiri diğeriyle aynı şeyi hissetmedi," dedi. "Hiroshi diğerlerinden çok daha soğuktu-"

"Jijaka gibi hissettirmiyor."

Misaki durakladı. "Hamile olduğunu söyleyebilmen için daha çok uzun zaman geçmesi gerek Hyori-chan. Eminim böyle bir şeyi söylemek için çok erkendir."

"Belki..." Hyori'nin eli beline dayanmış, başparmağı obi'sinde endişeyle ileri geri sürtünüyordu.

Misaki'nin kendi hayatındaki tüm o kalp çarpıntısı karmaşasına rağmen, Hyori'nin karşı karşıya olduğu durumu düşünmek yine de onu ayıltıyordu. Eğer bebek kocasından ise, hayat çok zor olacaktı. Onu destekleyecek bir ailesi olmadığından, çocuğa bakmak için çalışmak zorunda kalacaktı ki bu da ev hanımı olarak yetiştirilmiş soylu bir kız için ürkütücü bir ihtimaldi. Üstelik Takayubi'de çok fazla iş seçeneği de yoktu.

Eğer çocuk Dai'den değilse, her şey çok daha kötü olabilirdi. Misaki uykusuz gecelerinin önemli bir bölümünü, bu en kötü senaryoda Hyori'ye yardım etmek için ne yapılabileceğini bulmaya çalışarak geçirmişti. Arkadaşının hayatını kolaylaştırmak için ne yapabilirdi? Tüm düşünceleri pek bir sonuç vermemişti. Herkes ne olduğunu öğrenecekti. Hyori hayatının geri kalanını kendisinin olmayan bir utançla yaşayacaktı. Ve çocuk... Misaki bu insanların çocuğa nasıl davranacağını düşündükçe ürperiyordu ama endişesini belli edemiyordu. Hyori'nin Misaki'nin stresini artırmasına hiç ihtiyacı yoktu.

"Eminim her şey yoluna girecek." Misaki hissetmediği güvenceyi yansıtmak için elinden geleni yaptı. Hissettiği şey öfkeydi. Bastıran, kaynayan bir öfke bolluğu. Göğsünde kabardı ve yüzünü buruşturmasına neden olan bir acı patlamasına neden oldu.

"İyi misin Misaki?" Hyori dizlerinin üzerinde sürünerek Misaki'nin sırtına bir el koydu.

Misaki göğsünü tutarak, "Ben iyiyim," dedi.

"Ciğerlerin hâlâ seni rahatsız ediyor," dedi Hyori. "Şu anda çok fazla paramız olmadığını biliyorum, ama belki birkaçımız fonlarımızı birleştirip seni röntgen için bir şehir hastanesine götürmeye çalışabiliriz. En azından muayene etmesi için buraya bir uzman getirmeye çalışmalıyız."

"Nami'nin gazabı, Hyori, gerçekten *benim* için endişeleniyor musun?" "Elbette," dedi Hyori.

"Çok iyisin Hyori..." Hyori'nin dokunuşunda teselli bulamadı. Onun yerine, Rangalı askerin arkadaşının üstünde onu tuttuğunu gördü ve *nefret* hissetti. "Sen çok iyisin. Hiçbir erkeğin bunu azaltmasına izin verilmemeli. Hiçbir erkeğin."

"Misaki, hiç mantıklı konuşmuyorsun-"

"Dinle, Hyori-chan." Misaki, Hyori'nin kolunu kavradı. "Belki de kocanın çocuğudur. Belki de değildir. Bunun bir önemi yok."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü çocuk babasına *ait* değil!" Misaki sesindeki öfkeye şaşırarak patladı. "Çocukların babalarına ait olduğunu kim söylüyor? Onları biz taşıyoruz, içimizde besleriz, dünyaya biz getiririz, onları büyütmek için her şeyi biz yaparız. Sonra bu adamlar, bu adamlar onları alıp öldürebileceklerini mi sanıyorlar?"

"Misaki..."

"O Ranganlı piçin senin karnındaki çocuk üzerinde ne hakkı var? Onların ne hakkı var? Ryota Dai'nin olduğu kadar, senindi. Mamoru ne kadar Takeru'nunsa, o da o kadar benimdi. O *benimdi*!" Misaki'nin yere bakmasına ve tatamiyi yumrukladığını fark etmesine neden olan bir acı, bambu kamışlarını kırdı ve altındaki ahşap zemini çatlattı. Izumo askıda ağlamaya başladı.

"Özür dilerim." Misaki elini gözlerine götürdü. "Çok üzgünüm, Hyori-chan. Yardımcı olamıyorum. Ben... gitmeliyim." Eğildi. "Tatami ve tahtaları değiştireceğim. Chul-hee ve Atsushi'ye özürlerimi iletin."

"Misaki..." Hyori endişe ve korku karışımı bir ifadeyle arkadaşına bakıyordu ama araya giren hiçbir duygu gözlerindeki derin hüznü yok edemiyor gibiydi. Misaki ona daha fazla bakmaya dayanamadı.

"Çok özür dilerim." Son bir kez eğildi ve kulübeden kaçtı.

Hyori'den ayrıldıktan sonra Misaki dolaşmaya başladı. Komşuları kontrol etme bahanesiyle tüm köyü dolaştı. Derme çatma evlerinin çatısını yeni bitirmiş olan Katakouri Mayumi ve sakat babası Hisato'yu, kendi evlerini bitirmek üzere olan Mizumaki kadınlarını ve saldırıda yetim kalan birkaç çocuğu barındıracak bir baraka üzerinde çalışmaya yeni başlayan Ginkawa gönüllülerini ziyaret etti.

Yetimhanenin başlangıcında toplanmış olan Ameno'nun adamları onu selamlayıp başlarıyla selamladılar, ama Ameno onların dağıtım için malzeme ayırmaya çalışırken akıllarının başlarından gittiğini fark edince onları rahatsız etmemeye karar verdi. Rakamlarla boğuştuklarına bakılırsa Takeru'nun yardımından faydalanabilirlermiş gibi görünüyordu ama Takeru dağdaki küçük gezisinden döndüğünden beri daha büyük yeniden inşa çabalarına neredeyse hiç katılmamıştı. Rakamları düzeltiyordu ama planlamaların hiçbirinde aktif bir rol almıyor, koordinasyonu hâlâ bacağını kaybetmenin yaralarını sarmakta olan Kotetsu Katashi'ye ve Kusanagi yerlileriyle iletişim kurmakta zorlanan Kwang Tae-min'e bırakıyordu.

Takeru'yu daha fazla düşünmek istemeyen Misaki, marangozluk veya köy planlaması hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmemesine rağmen, Kotetsu ve Kwang'ın önümüzdeki aylarda daha kalıcı konutlar inşa etme planları hakkındaki konuşmalarına zorla dahil oldu. Güneş battığında ve ışıklar sönmeye başladığında Misaki'nin ziyaret edeceği kimse kalmamıştı ve gidecek tek bir yer kalmıştı... eve, yatak odasına. Takeru'ya.

Sürünerek içeri girdiğinde yerleşke karanlıktı. Çoktan askısında uykuya dalmış olan Izumo, fazla telaşlanmadan çekmecesine girdi. Misaki karanlıkta uyuyan dört bakliyat daha buldu: Hiroshi, Nagasa, küçük Ayumi ve Setsuko. Kadın, ev boşaldığından beri çocuklarla aynı odada uyumaya alışmıştı. Artık yanında uyuyabileceği bir kocası yoktu ve Misaki çocukluğunda olduğu gibi ailesinin arasında uyumanın onu rahatlattığını düşündü.

Misaki çekmecedan doğrulurken Setsuko kıpırdandı.

"Hey, güzel kız," diye mırıldandı - karanlıkta söylenmesi komik bir şeydi. -"Geç döndün." Sesi bitkin geliyordu, ama sıkı bir çalışma gününün getirdiği memnun ve mutlu bir şekilde.

"Biliyorum," diye fısıldadı Misaki, Setsuko'ya katılıp onun mutluluğunu paylaşmayı her şeyden çok diliyordu. "Özür dilerim. Lütfen, uyumaya devam et."

Bir an için, burada yengesi ve çocuklarıyla birlikte kıvrılıp, sevgiyle çevrili bir şekilde mışıl mışıl uyumanın kendisi için iyi olabileceği fikrini düşündü. Ama bu söz konusu bile olamazdı. Ana yatak odasının dışında uyuyan bir kadın reddedilmiş demektir. Ve Takeru Misaki'yi reddetmemişti. Henüz reddetmemişti.

Izumo'nun çekmecesinden geri adım atarak, yumuşak nefeslerin ve tatlı kalp atışlarının olduğu odadan çıktı. Kışın ortasında bile Takeru'nun uyuduğu oda her zaman diğerlerinden birkaç derece daha soğuk olurdu. Takeru'nun öz kardeşi de dahil olmak üzere çoğu güçlü teonitin nabızı Misaki'nin çok uzaklardan hissedebileceği kadar güçlüydü. Takeru'nun kalp atışları sabit olduğu kadar zayıftı da. Nefesi havayı zar zor hareket ettiriyordu. Dışarıya yaydığı tüyler ürpertici soğuk olmasa, Misaki kocasının orada, şiltelerinin üzerinde uyuduğunu anlayamazdı. Tanrılar ona bir yılanın gizliliğini bahsettikleri için şükretti. Onu rahatsız etmeden battaniyenin altına, Takeru'nun yanına kayd.

Mamoru ile dojo'da dövüştüğü günü hayal etti. Sadece ellerindeki silahlar bokken değildi. Mamoru güzel yılan kılıcını tutuyordu. Misaki ise Gölge'nin Kızı'nı tutuyordu.

"Dikkatli ol," dedi Misaki, bu tür silahlarla idman yapmanın güvenli olmadığını belli belirsiz farkındaydı. "Kılıcına zarar vermek istemiyorum."

Mamoru güven verici bir sesle, "Eminim her şey yoluna girecek," dedi ve bir şekilde Misaki'nin korkusunun artmasına neden oldu. "Mamoriken güçlüdür."

"Mamoriken...?" Misaki yavaşça tekrarladı. "Bu değil... senin kılıcının bir adı yok." *Henüz değil*, diye bağırdı uzaklardan bir parçası. *Nami lütfen, henüz değil. Bırak bu an kalsın. Burada onunla kalmama izin ver.*

"Tabii ki öyle. Bu Koruyucu."

"Hayır..."

"Bana yapmamı söylediğin şey bu değil miydi?" Mamoru dedi ki.

"Benim için önemli olan insanları ne pahasına olursa olsun korumamı?"

"Ben öyle bir şey demedim." *Bedeli ne olursa olsun demedim. Ben asla-*

"Ama benim adımı sen koydun, değil mi?" Mamoru dedi ki. "Ben doğduğumda mı?"

"Hayır!"

"Daha senin rahmindeyken benim böyle biri olduğumu biliyordun. Doğmadan önce, ben zaten-"

"Hayır!" Sıkıntı içindeki Misaki, Siradenyaa'nın hâlâ elinde olduğunu unutarak saldırdı. Cam ete çarptı. O ve Mamoru yere baktıklarında adamın böğründe açık bir kılıç yarası buldular. Onu öldürmüştü.

"Kaa-chan..." Mamoru onun yüzüne baktığında kızgın değildi. Daha da kötüydü. Şaşkın görünüyordu. "Neden?" diye sordu acı dolu bir sesle. "Neden?"

Misaki'nin gözleri birden açıldı ve doğrulduğunda Mamoru'nun şiltenin ayak ucunda dikildiğini gördü. Oh, Nami-

"Beni bırakmamalıydın," dedi suçlayıcı bir şekilde ve şimdi öfkeliydi. "Neden beni orada yalnız bıraktın?"

Misaki konuşmak istiyordu ama içi donmuş gibiydi, kaskatı kesilmişti, tıpkı kocasının altında kendini tuttuğu ve geri çekilmemeye çalıştığı tüm zamanlar gibi. Bu şiltenin üzerinde o kadar uzun süre hareketsiz yattıktan sonra nasıl hareket edeceğini tamamen unutmuş olabilir miydi? Oğlu için bile mi?

"Bunu neden yapıyorsun?" Mamoru, babasıninki gibi buz gibi soğuk olan nyamasının yükselmesini istedi. "Beni neden burada tutuyorsun? Bunu bana neden yapıyorsun?"

Mamoru'nun soğuk jiya'sı duvarlara tırmanıp buzdan sivri uçlar oluştururken Misaki *bunu yapmak istemedim, demeye* çalıştı. *Özür dilerim! Oğlum, çok özür dilerim!* Ama açık ağzından hiçbir ses çıkmıyordu.

Boynundan ve yüzünden soyulan et, yanarken çatırdıyordu. Fiziksel bedeni yandığında ölü ve hareketsiz kalmıştı ama bu Mamoru öyle değildi. Bu Mamoru *çığlık attı*.

"BENİ NEDEN TERK ETTİN?"

Buz Misaki'ye doğru fırladı, cehennem ateşiyle cızırdadı-

Sarsılarak uyandı. Bu sefer gerçektir; tenine yapışan gerçek ter, yüzündeki gerçek gözyaşları ve karnına bastırılmış, deriyi kıracak kadar sert olmayan, korkunç derecede gerçek bir buz çivisi. Çiviye jiyasıyla kırarak doğruldu ve dehşet içinde etrafına bakındı. Uykuda şekillenme olayını daha önce de duymuştu; bir jijaka o kadar canlı bir rüya görürdü ki jiya'sı harekete geçerdi ama bu daha önce hiç başına gelmemişti. Uyuyan jiya'sı odanın duvarları boyunca buz kaldırmış, şiltenin içine doğru uzun sivri uçlar oluşturmuştu.

Yanı başındaki hırıltılı bir nefes dikkatini kocasına çekti. Takeru dizlerinin üzerindeydi, ay ışığında gözleri kocaman açılmıştı ve -Ah Nami!- kanıyordu! Çivilerden biri sağ kolunu delmiş, diğeri ise yan tarafına saplanmıştı. Bir elini boynunun yanında tutuyordu. Elini indirdiğinde kanla kaplıydı.

Misaki bunu kendisinin yaptığını yürek parçalayan bir kesinlikle biliyordu. Uykusunda jiya'sı Takeru'ya karşı ayaklanmıştı, tıpkı bir zamanlar içinde doğmamış yavrusuna karşı ayaklandığı gibi. Ve boynundan kan akıyordu. İçindeki zehir kontrolden çıkmıştı.

Takeru önce elindeki kırmızıya, sonra da Misaki'ye baktı. Gözleri artık duygusuz değildi. "Defol" diye hırlarken vahşiydiler.

"Takeru-sama, ben-"

"Çık dışarı!" diye
kükredi.

Ve Misaki ayağa kalkarak odadan geri geri çıkmaya başladı. Ön güverteye ulaşana kadar koşmayı bırakmadı, yerleşkeden ayrılmadan yatak odasından gidebildiği kadar uzağa gitti. Bir yanı koşmaya devam etmek, çıplak ayaklarıyla kayaların ve karın içinden geçerek okyanusa inmek ve orada Tanrıların kollarında boğulmak istiyordu. Ama şiddetli bir şekilde titriyordu ve bacakları tutmuyordu.

Isıran kış havasında güvertede tek başına, bir topun içine kıvrıldı. Bir eli saçlarını sıkıca kavrarken, diğer eli karnına doğru kıvrıldı ve karnının etine battı.

Her şey nasıl bu kadar yanlış gitmişti? On beş yıl önce, Takayubi'deki geleceğine gitmek için Carytha'ya sırtını dönmüştü. Bunun ailesi, kendisi ve ülkesi için doğru bir karar olması gerekiyordu; peki neden her şey bu hale gelmişti?

Kendisini her kabı doldurabilecek, bir savaşçı kadar bir anne şeklinde de güçlü olabilecek bir su sanmıştı ama sonunda belki de Koli onun hakkında haklıydı. O bir bıçaktı, keskin bir kenarı vardı, dokunduğu her şeyi öldürüyor ya da kesiyordu. Karnındayken öldürmediği bebekler, büyümeye fırsat bulamadan onları kesen bıçakların dünyasına doğmuştu. Şimdi içindeki kötülük uykusundan uyanmış ve öfkesini kocasına yöneltmişti.

Bir yanı Takeru'nun peşinden gelip onu cezalandırmasını, belki de sonunda öldürmesini bekliyordu. Giderek büyüyen bir parçası, Ay Kulesi'ni ya da Fısıldayan Bıçak'ı ensesinde hissetmek için dua ediyordu. Jiya'sını kaldırmıştı

ona karşı iki kez. İntikamını almaya hakkı vardı, o halde neden olmasındı? Onun için çok kolay olacaktı. Bir vuruş. Hak ettiği tek şey buydu.

Onun yerine, ensesine nazikçe dokundu.

"Misaki?" Setsuko'nun sesi; Misaki'nin hak etmediği ve asla sahip olamayacağı bir güvence sunan şefkatli, tanıdık bir ses. "Abla, ne oldu?"

Misaki dokunuştan çekindi. Bunu asla hak etmemişti.

"Bana yaklaşmamalısın Setsuko," dedi, sesi gözyaşları arasında garip bir şekilde netti - sanki başka birinin ağzından çıkıyormuş gibi. "Bende bir sorun var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu hâlâ görüyor musun,
Setsuko?" "Ne?"

"Kocan. Sana musallat oluyor mu?"

Setsuko başını salladı. "Kiminle evlendiğimi biliyorum ve onunla evlendiğim için ne kadar şanslı olduğumu da biliyorum. Bizimki gibi bir evlilik, yıllar önce balık pazarında dağın tepesindeki güzel asilzadeyle göz göze geldiğimde asla umut etmeyi düşünemeyeceğim bir şeydi. Ben iyi bir evlilik yapmayı ya da aşk için evlenmeyi asla beklemeyen basit bir köylü kıziyım, bu yüzden her ikisini de yaptığımda, sanırım her anının bir hediye olduğunu anladım. Takashi, bu hayat, bu yer, hepsi sahip olmayı hiç beklemediğim şeyler. Savaşırken öldü. O böyle biriydi. Onu özleyeceğim ama sanırım... ona sahip olmam bile yeterli."

"Bir avuç inci," diye mırıldandı Misaki. "O da ne?"

"Hiçbir şey... Sen olağanüstü bir kadınsın."

"Hayır." Setsuko omuz silkti. "İşleri fazla karmaşıktırmak için fazla aptalım."

Misaki, Setsuko'nun şakalarına alışkın olduğu gibi kıkırdamaya çalıştı. Gülümseme gelmedi.

"Kiminle evlendiğimi biliyorum," dedi Setsuko tekrar, daha ciddi bir şekilde. "Onda bir kaşıntı vardı. Yaşlılık, can sıkıntısı, pas, bunun için farklı kelimeler kullanırdı. Adamımın herhangi bir şeyden korkabileceğine inanmak zor, ama sanırım potansiyelini gerçekleştiremeden bu evde yaşlanmaktan korkuyordu. Gittiği yol... Bence bu onun için o yavaş pastan daha nazik bir sondu. Bir şeyler ifade etmek istiyordu."

"Ve sana koca, Ayumi'ye baba olmak için burada mı kalacaksın?" Misaki sormadan edemedi. "Bu onun için yeterli bir anlam değil miydi?"

Setsuko sevgiyle gülümseyerek, "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun," dedi. "Çok dramatikti. Bizi sevmesi yeterli değildi. Bunu mümkün olan en büyük, en saçma şekilde göstermesi gerekiyordu."

"Ama bıraktığı sadece sen değildin," dedi Misaki. "Takeru'yu geri gönderdiğinde tüm bu aileyi, tüm bu köyü lidersiz bıraktı. Bu biraz bencilce değil mi?"

Setsuko inatla, "Hayır," dedi. "Öyle değildi. En *azından sadece* bencillik değildi. Güvendi."

"Ne?"

"Kapalı kapılar ardında Takeru hakkında konuştuğunu hiç duymadınız. Küçük kardeşine, kendisine inandığından çok daha fazla inanırdı."

O zaman düşündüğümden daha da hayalperestmiş. Takeru hâlâ onu almak için evden çıkmamıştı. Ne tür bir lider kendi karısını bile kontrol edemez?

Setsuko kararlılıkla, "Kocam öldüğünde ne yaptığını çok iyi biliyordu," dedi. Sonra dudaklarını birbirine bastırarak durakladı. "Sanırım... Mamoru-kun'un içinde de aynı sihirden biraz vardı. Çok genç olduğunu biliyorum ama bir amaç uğruna öldüğünü kendin söyledin. Ruhunun iyi olması gerekmez mi?"

"Benim yüzümden. Hayatına devam edememesi benim suçum." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü *kızgınım* Setsuko," diye nefes aldı Misaki. "Bunun doğru olmadığını biliyorum, ama ben sadece... Her zaman kızgınım. Bu beni canlı canlı yiyor."

"O zaman bu konuda bir şeyler yapmalısın," dedi Setsuko, basitmiş gibi görünen kararlı bir şekilde.

"Biliyorum," dedi Misaki perişan bir halde. "Ben sadece... Ne olduğunu ya da nasıl olduğunu bilmiyorum." "Peki... seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu biliyor musun?" Setsuko sordu. "Seni bu kadar üzen Ranganese'ye kızgın mısın?"

"Hayır, hayır." Garip bir şekilde Misaki saldırıdan bu yana Ranganese'yi pek düşünmemişti.

"Takashi'ye kızgın mısın?" diye sordu daha nazikçe. "Mamoru yerine Takeru'yu bize geri gönderdiği için mi? Evet diyorsan sorun yok."

Misaki dürüstçe "Hayır," dedi. Mantıklı gelmiyordu ama Takashi'ye de kızgın değildi.

"O zaman kim?"

Misaki başını tutarak, "Bilmiyorum," dedi. "Bilmiyorum." Ama bu doğru değildi.

"Bunu anladıktan sonra, belki de o kişiyle -ya da ruhla- ya da her kimse onunla y zleşmelisin.  fkeni temizle."

"Belki..."

"Eminim bundan sonra sen de Mamoru da dinlenebileceksiniz."

Misaki başını salladı. Setsuko'nun tavsiyesi basit olabilirdi ama doğruydu. Misaki bu öfkeyle bir şeyler yapmazsa, bu onu öldürecekti. Mamoru asla huzura kavuşamayacak ve aileleri sonsuza dek zehirlenecekti. Her savaşçı yavaş yavaş zehirlenerek ölmenin kılıçla ölmekten daha kötü olduğunu bilirdi.

Setsuko yatağına döndükten sonra Misaki, Takashi'nin eski çalışma odasından bir fir a kalemi ve bir tomar kayiri aldı. Bir fener yakarak yere diz çöktü ve yazmaya başladı.

BÖLÜM 27: DÜELLO

Gömülü ateşin üzerine usulca kar yağdı. Song'un askerlerinin çukurun üzerine yığıldığı toprak, etrafındaki kayalık zeminden gözle görülür şekilde farklıydı ama Nagi yeni kar örtüsünü zeminin üzerine sermeyi bitirdiğinde, dağın herhangi bir yerinden ayırt edilemeyecek hale gelecekti.

Takeru çembere ölçülü kılıç ustası adımlarıyla yaklaştı, sol başparmağı Kyougetsu'nun muhafazasında duruyordu, en ufak bir tehlike anında silahı fırlatmaya hazırды. Sonra gözleri rakibinin üzerine düştü.

"Sen mi?"

Misaki yavaşça ayağa kalktı, kendi sol başparmağı Siradenyaa'nın cam muhafazasının üzerinde duruyordu. Beklediği gibi, Takeru onu fazla bekletmemişti. Kar saçlarında ve giysilerinin kıvrımlarında daha yeni toplanmaya başlamıştı. Fina rahibelerinden birinden törensel bir kadın hakaması ödünç almıştı. Bol giysi savaş için tasarlanmamış olsa da, genellikle giydiği kısıtlayıcı obi ve kimonodan daha fazla hareket etmesine izin veriyordu.

"Misaki..." Takeru parçaları tam olarak bir araya getirememiş gibiydi. "Burada ne işin var?"

"Bir randevum var," dedi sakince, adamın gözleri kalçasındaki kılıca kayınca. "Başka bir savaşçıya düello için meydan okudum." Sağ elini Siradenyaa'nın kabzasına koydu. "Belli ki kabul ediyor."

Takeru'nun tepkisi hayal kırıklığı yarattı ama tahmin edilebilirdi.

"Bu çok saçma, Misaki. Derhal eve döneceksin." "Hayır." Hayal kırıklığıyla oturmayı bırakmıştı. Burada, karların üzerinde-Oğlunun örtülü mezarı, birileri bunun bedelini ödeyecekti. "Düello yapacağız."

"Böyle bir şey yapmayacağız," dedi Takeru kararlılıkla. "Bir erkek karısıyla kavga etmez."

"Kaybettin o zaman?" diye sordu. "Bu Matsuda tarihinde bir ilk olurdu, değil mi? Ayrıca eğer istersem kelleni alma hakkını da bana verdiğine inanıyorum."

"Bu gerçek bir düello değilse hükmen yenik sayılamam," diye tersledi Takeru. "Meydan okumak için bir savaşçı olman gerekir ve sen değilsin."

"Öyle değil miyim? Bunu sınırlarınızı aşan Rangalılara anlatmak ister misiniz?" Topuğunu, altında yattığı yere vurdu.

kurbanların gömüldüğünü söyledi. "Sanırım sen beni 'korumaya' gelmeden önce sekiz, Hyori'yi korumayı reddettiğinde de bir tane daha öldürdüm. Yoksa hepsinin kendiliğinden öldüğünü mü düşündün?"

"Silahlanmak senin haddine değil," diyen Takeru'nun sesi yükseldi ve jiya'sı gibi onu ezdi. "Sen bir kadınsın. Senin tek görevin çocuklara bakmak."

"Peki bu nedenmiş?" Misaki sordu, sesi zehir doluydu. "Ah evet. Çünkü Shirojima'daki en büyük kılıç ustası olan kocamın hepimizi koruması gerekiyor."

"Misaki." Sesi tehlikeli bir hal almıştı. "Benimle bu şekilde konuşamazsın. Sen benim karımsın-"

"Ben asla senin karın olmak istemedim!" Misaki patladı ve sesinin bir çığlığa dönüştüğünü fark etti. "Bunların hiçbirini istemedim!" Tanrım, çığlık atmaya o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ses o kadar içgüdüsel oldu ki Takeru bile bir adım geri çekildi. "Bunların hiçbirini istemedim ama o çocuğu doğurdum, emzirdim ve sevdim; hepsi ailem bir Matsuda'yla evlenmemi istediği içindi! Burada olmamın tek nedeni, beni ve çocuklarımı güvende tutması gereken güçlü bir teonit olman! Bunun için hayatımdan vazgeçtim. Güvenlik."

"Daha fazla dinlemeyeceğim-"

"Seninle evlenmek için her şeyi geride bıraktım! İtaatkâr bir eş oldum, sana çocuklar doğurdum, benden istenen her şeyi yaptım, peki bu neden oldu? Oğlum neden gitti?" Misaki sözlerini nefes nefese bitirdi, sanki binlerce parçaya ayrılabilirmiş, dünyayı yiyebilirmiş gibi hissediyordu. Savaşmaya hazırды.

Takeru'nun tek söylediği, "Emirlerimi aldım," oldu.

"Albay Song ölülerimizin cesetlerini yakıp sonra da bize sırtını döndüğünde emir aldığın gibi mi?" Misaki hırladı.

"Bir Matsuda üstlerine itaat eder. Cepheden ayrıldığımda..." Takeru'nun sesi titrer gibi oldu. "Nii-sama açıldı-"

"Takashi umurumda değil," diye tükürdü Misaki. "O artık burada değil. Ne Albay Song ne de baban. Hepinizin arkasına saklanacağı birileri kalmadı. *Seninle* evlendim, senden bir oğlum oldu ve *sen* onu kurtarma şansın varken cephede ölüme terk ettin. Takashi onun ölümünün hesabını vermeyecek. Sen vereceksin." Siradenyaa'yı kınından çıkardı ve bıçağı kocasının göğsüne doğrulttu. "Çek, Matsuda Takeru!"

"Bunu daha fazla duymayacağım, kadın!" Takeru, sanki sesi onu susturabilecekmiş gibi böğürdü. "Bu senin son şansın itaat et-"

"Bir erkek olmayı bıraktığında bana itaat etme hakkını kaybettin!" Misaki onun sözünü kesti. "Eğer eve geri dönmemi istiyorsan, benimle dövüşmek zorundasın. Kendini rezil etmene çok uzun süre seyirci kaldım ama bu benim önümde son kez zayıf düşmen olacak. Birimiz burada oğlumuzla birlikte dinlenecek. Çek!"

Takeru onun bakışlarını tuttu. Kadının içinde kaynayan fırtınanın Takeru'da en ufak bir dalgalanmaya yol açtığına dair hiçbir belirti yoktu. Bir an için aralarındaki tek hareket yağan karın yavaşça dalgalanmasıydı.

"Bu kadar çok bağırmanızın." Sesi birdenbire daha sessizleşti. "Bir hanımefendiye yakışmıyor."

Misaki'nin boğazında öfke düğümlendi ve duruşunu değiştirerek saldırmaya hazırlandı. Öfkesi harekete geçmek için kaşınıyordu ve onu yeterince uyarmıştı-

"Ayrıca," dedi aynı kısık sesle, "mektupta davanızı daha iyi anlattınız."

"Ne?" Misaki'nin parmakları Siradenyaa'nın sapını kavrarken kıpırdandı. Vücudunun kontrolden çıkmasına kalp atışları kalmıştı, tıpkı onu Kazu'nun kollarına gönderen yalpalama, Albay Song'un boğazına doğru sürükleyen öfke gibi ve bunu engellemek için sahip olduğu tüm iradeyi kullandı. Takeru hâlâ Kyougetsu'yu çekmemiş ya da Fısıldayan Kılıcını çağırmamıştı. Eğer çağırdığı düellonun formalitelerini yerine getirecekse, elinde bir silah olana kadar ona saldıramazdı.

"Düello başlamadan önce meydan okumanın gözden geçirilmesi adettendir," dedi Takeru.

Misaki gözlerini kısarak ona baktı. "Bu meydan okumamı *kabul ettiğin* anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Eğer öyleyse, hiçbir şeyin gözden geçirilmesine ihtiyacım yok. Ne söylediğimi biliyorum." On beş yıl boyunca hareketsiz kaldıktan sonra, bir dakika daha dayanabilecek gibi hissetmiyordu. *Savaşmak* istiyordu.

Takeru onu görmezden gelerek kimonosunun kıvrımlarına uzandı ve Misaki'nin yerleşkenin kapısına bıraktığı isimsiz meydan okuma mektubunu çıkardı. Nami aşkına, bu tam ona göre değil miydi? Evrak işlerinin yolunda olduğundan emin olmadan dövüşemezdi bile. Duygusuzca yüksek sesle okudu:

"Matsuda Takeru,

Ben ailemi, evimi, benim için değerli olan her şeyi sizin korkaklığınız ve kötü kararlarınız yüzünden kaybeden pek çok kişiden biriyim. Savaş sırasında cepheyi terk ederek, kendi kardeşiniz ve oğlunuz da dahil olmak üzere diğer savaşçıları ölüme mahkum ettiniz."

"Sana söyledim, okumana gerek yok," dedi ama Takeru devam etti:

"Köyümüz harap edildiğinden beri, köyün sakinleriyle konuşmadın. bizim adımıza hükümet. Ölülerimizin bedenlerine saygısızlık yapıldığında sesinizi çıkarmadınız. Yetkililer bize yardım etmeyi reddettiğinde, kararlarına itiraz etmediniz. Size en çok ihtiyaç duyduğumuz anda, sorumluluklarınızı başkalarına bırakarak dağda kayboldunuz."

Her fırsatta, altınızdakiler sizden bunu beklerken otoriteye karşı durmaktan aciz olduğunuzu kanıtladınız. Benim inancıma göre böyle bir korkak, köyümüzün ihtiyaç duyduğu zamanda liderlik etmeye uygun değildir."

Yazarken Misaki'nin içinde çok fazla haklı öfke vardı. Takeru'nun derin ve sakin sesi kelimeleri duygularından arındırarak basit zalimliklerine indirgedi.

"Bu nedenlerle, dokuzuncu waati'de, bir zamanlar numu köyünün bulunduğu yerde sana teke tek dövüşte meydan okuyorum. Eğer bir erkek olduğunu kanıtlamak istiyorsan, bunu teke tek dövüşte yap."

Takeru hâlâ mektuba bakarak sözlerini bitirdi.

"Otoriteye karşı gelmekten aciz," diye tekrarladı, kızgın olmaktan ziyade garip bir şekilde dalgındı. "Bu Albay Song'a mı yoksa kardeşime mi atıfta bulunuyor?" "İkisi de," dedi Misaki, kılıcı hâlâ çekiliydi. "Söylediklerimin arkasındayım ve

ne yazdığımı. Herhangi birini inkar ediyor musunuz?"

Takeru cevap vermedi. Adam kalçasına uzandığında Misaki kendini savunmaya hazır bir şekilde seğirdi ama Kyougetsu'yu çekmek yerine onu yerinde tutan beyaz ipi yavaşça çözdü ve inci gibi kılıfı kemerinden kaydırıldı. Sonra aynı yavaşlıkla diz çöktü ve Ay Küresi'ni kenara koydu.

Demek böyle olacak, diye düşündü Misaki, Siradenyaa'yı kavrayışını değiştirerek. Hemen Fısıldayan Bıçak'la başlıyor.

Efsaneye göre Sasayaiba her şeyi kesebilirmiş. Zilazen camını kesip kesemeyeceğini göreceğiz. Misaki hazırды. Takeru'nun uyguladığını gördüğü her manevrayı düşünmüştü. Hepsi için sayaçlar planlamıştı. O hazırды-

Ama adamın daha sonra ne yapacağını planlamamıştı.

Kılıcını bir kenara bırakan Takeru, avuçlarını karla kaplı zemine dayadı... ve eğildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Rakibin bana yönelttiği tüm suçlamaları kabul ediyorum. Yani..." Saçlarını yana yatırarak ensesini ortaya çıkardı. "Çekiliyorum," diye eğilerek çıplak boynunu kılıca uzattı, "ve kefarete olarak hayatımı sunuyorum."

Misaki dünyanın durduğunu hissetti. Rüya gördüğünü düşünmüş olabilirdi ama bunu asla hayal edemezdi. En çılgın anında bile, dövüşten vazgeçen, bir kadının önünde diz çöken, ölmeyi isteyen bir Takeru'yu asla hayal edemezdi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Mektubunuzdaki şartları kabul ediyorum," dedi Takeru. "Hayatımı kaybediyorum ve teslim oluyorum."

"Ben... Ben... O mektupta tüm o şeyleri kastetmemiştim," diye kekeleyerek ve şaşkınlıkla geri adım attı. "Ben sadece seni buraya getireceğini düşündüğüm şeyleri yazdım."

"Beni buraya getirmek için tek yapman gereken meydan okumaktı," dedi Takeru. "Bunu biliyor olmalıydın."

Suçluluk duygusu kafasını karıştırdı. Misaki sallanıyordu, tamamen kaybolmuştu. O kadar dikkatle planladığı bu karşılaşma nasıl olmuştu da birkaç dakika içinde kontrolünden çıkmıştı?

Takeru'nun onu zorla eve geri götürmeye çalışıp direnmesine neden olabileceğini ya da küçümseyerek uzaklaşıp peşinden gitmesine yol açabileceğini düşünmüştü. Onun meydan okumasını bir eşit gibi kabul etme şansının zayıf olduğunu biliyordu ama kabul ederse erkekliğini savunacağından ve ona haddini bildireceğinden emindi. Bütün yollar kavgayla sonuçlanır. Bunu böyle planlamıştı, böyle olması gerekiyordu, peki burada neler oluyordu? Neden dizlerinin üzerindeydi?

"Neden?" Soru gergin bir şekilde çıktı.

"Ne?"

"Seni öldürmeden önce," dedi, "nedenini bilmek zorundayım... Eğer tüm suçlamalarımı anladıysan, kabul ediyorsan, o zaman bu neden oldu? Neden Albay Song'a karşı gelmedin? Ya da kardeşine? Seni piç, tüm bunların olmasına nasıl izin verdin?"

"I..." Takeru'nun sesi o kadar sessizdi ki yağın karın sessizliğini zar zor bozuyordu. "Cevabım yok."

Misaki'nin ağız inançsızlıkla açıldı. *İstediğin bu değil miydi?* diye sordu kafasının içinden bir ses. *Onu alçaltmak istemedin mi? Onu öldürmek istemedin mi?* Kocasının başında durup açıkta kalan boynuna bakana kadar cevabın hayır olduğunu anlamadı. Onun hayatını istemiyordu. Ama o zaman ne istiyordu? Neden buradaydı?

"Öldüklerini hissettim." Takeru bu sözleri dizlerine doğru, yüzünü gizleyerek söyledi.

"Sen ne?" Misaki'nin birkaç dakika önce ılgık fırtınasına dönüşen sesi artık bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

"Bazen... Ben bir insan değilim," dedi yavaşça, "Ben dağım," ve Misaki bir dinma için onun delirip delirmediğini merak etti - eğer ikisi de delirmişse - ama konuşmaya devam etti. "Bu, çocukluğumdan beri gerçekleştirebildiğim bir durum. Karların ve nehirlerin derinliklerine çekiliyorum ve kendimi aşağıdaki okyanusa bırakıyorum ve bu dağdaki her şey ben oluyorum, ben de dağ oluyorum. Meditasyon gibi görünüyor ama daha fazlası. Farklı bir tür varlık haline gelmektir..."

"Farklı bir tür varlık mı?" Misaki tekrarlardı.

"*Daha büyük* bir varlık," dedi, "o kadar büyük ki ben, Matsuda Takeru, önemini yitiriyorum. İlk kez başıma geldiğinde çok gençtim. O gün de şimdi olduğu gibi kar lapa lapa yağıyordu. Babam beni bir şey için dövüyordu. Beni avludaki karın içine düşürdü. Ve avuç içlerim yere bakarken, kendimi karın içine dağıtabileceğimi, dağın her tarafına, hatta aşağıdaki denize ve daha derinlere, daha derinlere yayılabileceğimi fark ettim... acı, bir havuza düşen bir damla kan gibi yeni varlığıma yayılana kadar. Belki acı ve utanç küçük bir çocuk için çok fazlaydı ama dağ... dağ hepsini taşıyabilirdi, ben de dağ oldum."

Misaki kocasına sadece hayretle bakabildi. Takeru'nun anlattığı gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı ve Takeru'nun bunu neden şimdi anlattığını da anlayamıyordu.

"Dağ olarak bazı şeylerin aşırı farkındayım. Nehirlerden karlara ve etrafımdaki sisin en ince hareketlerine kadar her su molekülünü hissedebiliyorum. Bu kadar çok duyuşal girdinin ortasında, insan benliğimdeki fiziksel ya da duygusal her türlü his önemsiz ve dolayısıyla katlanılabilir hale geliyor."

"Bana duyguların sana rahatsızlık verdiğinde onlardan kurtulduğunu mu söylüyorsun?"

"Dağın büyüklüğünün onları önemsiz bir noktaya kadar köreltmesine izin verdim."

Takeru'nun tam olarak insan olmadığına dair şüphelerinde haklı çıkmak tuhaftı. Misaki'nin onun yüzüne baktığı ve orada hiçbir duygu bulamadığını hissettiği onca zaman... haklıydı. Ama tüm bunları ona neden şimdi anlatıyordu?

"Diğer Matsuda'ların da yoğun meditasyonla bu duruma ulaştığı biliniyor ama ben bir eldiven gibi, bir hevesle bu duruma geçebiliyorum."

Gücü dağın kendisi kadar büyük olan bir adamla dövüşmeyi düşünmüş olması bile Misaki'yi bir an için sarstı. Zehir onu tüketmiş, küçük, kuduz bir yaratığın kendisinden kırk kat büyük bir hayvanla başa çıkabileceğini düşünmesi gibi tamamen gözü kara bir hale getirmişti.

"Geçmişteki Matsudalar bu yeteneği Tanrıların bir armağanı olarak görürdü," dedi Takeru, "ama ben onu saklanmak için kullandım. Çocukluğumdan beri, babamın gazabından kaçmak için kullandım, saklanmak için kullandım. İnsan olmak çok zor geldiğinde, ben dağ oldum. Bunu hayatım boyunca yaptım - kabul etmek istemediğim bir gerçek, yüzleşmek istemediğim bir karar, katlanmak istemediğim bir acı olduğunda. Pişmanlık, utanç ya da sevgi gibi insani duygulardan arındığım bir duruma girmek daha kolay."

"Hiç aşk hissettin mi?" Misaki sordu. Bu sorunun inattan mı yoksa gerçek bir meraktan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Aynı şeyi hissettiklerine dair çok fazla şey söylüyordu.

Takeru onun sorusuna cevap vermedi. Tekrar konuşması için bir süre geçmesi gerekti, derin -daha ziyade insani- bir nefesle söze başladı.

"Takashi-nii-sama bana köye dönmemi emrettiğinde, dağ oldum. Yapabileceğim tek şey buydu, itaat edebilmemin tek yolu buydu."

Misaki sessizdi. Mamoru'dan ayrılmak için mücadele ettiğini itiraf etmesi onu rahatlatmalıydı. Bunun yerine, eskisinin üzerine yeni bir acı ekledi. Kocasını bunca zamandır insandı.

"Ama ben bir hata yaptım," diye devam etti Takeru. "Kardeşimi ve oğlumu terk etme gerçeğinden kurtulmak için dağın içine çekildim ve onların da bu dağdan doğduklarını hesaba katmadım. Onların jiya'sı da benimki gibi aynı kar, buz ve hareketli suya bağlıydı. Bu durumda onların ölümünü *hissedeceğimi* fark etmemiştim."

Misaki ellerinin Siradenyaa'nın üzerinde titrediğini hissetti.

"Kardeşim öldüğünde köye dönüyordum-ve-" Kaşı seğirdi, sanki yüzü acı için bir ifade bulmaya çalışıyordu ama nasıl olduğunu unutmuştu. "Keskindi Misaki, sadece bir iğne batmasıydı."

ama bir kan iğnesi gibi vurdu. Çok küçük bir şeydi... ve ben felç olmuşum."

Uzun yıllar boyunca Takeru'nun sessizliği onu çileden çıkarmıştı. Şimdi özgürce konuşuyordu ve onun susması için her şeyini verebilirdi.

"Keşke açıklayabilseydim - Kardeşim her konuda benim sığınağımdı. Onun ölümü beni sarstı, derimi yüzdü, tıpkı havaya maruz kalan sinir ve kaslar gibi."

Kelimeler çok çığ, çok yakındı. Süslü kelimelerden pek hoşlanmayan Takashi ve kelimelerden hiç hoşlanmayan Takeru'nun yanında yıllar geçirince, Matsuda'ların kılıç geleneği kadar eski bir şiir geleneği olduğunu unutmak kolaydı. Takeru İmparatorluk Kaigengua'sında tökezleyerek ilerliyor olabilirdi ama Shirojima Lehçesi, Hyori'nin gözlerindeki yalın berraklık gibi canlı ve özlüydü. Dayanılmazdı.

"O andan sonra - derisi yüzülmüş bir adamın hissetmesi gerektiğini düşündüğüm gibi - dağ olduğumu hissettim ve ne Mamoru'ya doğru geriye ne de sana ve küçük çocuklara doğru ileriye doğru hareket edemedim. Kardeşimin emirlerine ya da kendi dürtülerime göre hareket edemiyordum. Ve sonra..."

"Sonra Mamoru öldü," diye fısıldadı Misaki.

Siradenyaa'yı tutuşu gevşemişti. Gözyaşları gözlerini bulandırırken, sığınağın karanlığında benzer bir sisin içinden baktığını hatırladı. Geçirdiği sarsıntının bulanıklığı ya da belki de kendi inatçı inkârının gelgitleri bu anıyı boğmuş, zihninin derinliklerine gömmüştü ama şimdi sallanarak geri geliyordu: Takeru, omuzları titrerken başını sığınağın kapısına yaslamıştı. Karanlıkta, bu alçak ses etraflarındaki ağlama seslerine karışmış ve fark edilmemişti. Ona uzanmamış ya da adını söylememişti, söylemesi gerektiğini bildiği halde. Neden ona ulaşmamıştı?

"Bu..." *Sorun değil, seni affediyorum* demek istedi ama yapamadı. Şu anda bile bir yanı hâlâ çok gururluydu. Çok acımasızdı.

Derin bir nefes alarak tekrar denerdi. "Bir Matsuda'nın işinin, oğulları pahasına da olsa İmparatorluğu savunmak olduğunu biliyorum." Kar taneleri yanaklarından aşağı süzülürken gözyaşlarına takıldı ve onları soğuktan yavaştırdı. "Kiminle evlendiğimi biliyorum."

"Kiminle evlendin, Tsusano Misaki?" Kar, Takeru'nun saçlarında durgunluk içinde toplanmıştı. "Kiminle evlendin?"

"Çocuklarımı güvende tutacak güce ve akla sahip bir adamla evlenmem gerekiyordu."

"O zaman seni tamamen hayal kırıklığına uğrattım."

"Sen..." Misaki, Takeru'ya duyduğu aşırı öfke ile onu savunmak için duyduğu bu yeni ve yabancı dürtü arasında kaybolmuş bir halde kelimelerinde tökezledi. "Bunun olacağını bilmiyordun. Hareketsiz kalacağını bilmiyordun."

"Bu bir mazeret değil. Kardeşimin emirlerini gerektiği zaman yerine getiremediğim ya da gerektiğinde onlara meydan okuyamadığım gerçeğini değiştirmez, bu yüzden beni indirin. Bir kadın olmana rağmen resmi bir meydan okuma yayınladın, bu yüzden Tanrıların gözünde ellerin ve vicdanın temiz olmalı. Ailemi benim ruhani kirliliğimden kurtarabilirsin."

Bu kısım Misaki'yi şaşırttı. "Ruhsal kirliliğin mi?"

"Kardeşıme karşı öfke besliyorum ve oğlumu koruyamadığım için pişmanlık duyuyorum. Bu zayıflık ikisinin de öteki dünyaya geçmesine engel oldu. Belki de Tanrılar, acımın yaşayanlar aleminden çıktığını bilerek Cehennem'de onların yerini almama izin verirler."

"Sen... Mamoru'nun hayaletinin senin yüzünden mi kaldığını düşünüyorsun?" Misaki anlamamıştı. Geceler boyunca korkunç hayallerle acı çeken oydu. Gitmesine izin veremeyen oydu.

"Onun için hiç dua etmedim." "Neden etmedin?"

"Siz hiçbir şey yapmadan dururken öldürülen bir oğulla -dürüst, cesur bir savaşçıyla- nasıl yüzleşirsiniz? Onun ruhunu göndermeyi başaramadım, bu yüzden bunca zamandır peşimizi bırakmadı, senin ve Nagasa'nın uykusunu çaldı. Dün gece jiya'mın uykumdan uyanmasına neden oldu ve neredeyse ikimizi de öldürüyordu."

"Bu..." *O sen değildin, diye* söze başlamıştı Misaki ama sözünü yarıda kesti. Şimdi bir önceki geceyi düşününce, ter ve gözyaşlarıyla sıırıslı uyandığını hatırladı. Jiya'sı aktif olsaydı tenindeki su buza dönüşen ilk şey olurdu. Duvarlardan çıkan buz sivri uçları düz ve berraktı, kendi kusurlu yaratımlarından çok Takeru'nun temiz bıçaklarına benziyordu.

"Kendini *bıçakladın!*" diye haykırdı dehşet içinde. Theonitlerin bilinçsizce kendi evcilleşmemiş nyama'larıyla kendilerini yaraladıklarına dair kayıtlar vardı ama bunun sadece güçleri ölümcül olacak kadar gelişmemiş olan çocukların başına gelmesi gerekiyordu. Bir yetişkinde bu delilik olarak değerlendirilirdi.

"Çılgılık attığın için şanslıydın," dedi. "Jiya'm sana zarar vermeye fırsat bulamadan ses beni uyandırdı."

Misaki o zaman fark etti ki, ona dışarı çıkması için bağırdığında gözlerindeki öfke değil, panikti. Onun güvenliği için endişelenmişti.

"Bunu aklınızda tutarak, bu çabada dikkatli olmalısınız." Takeru başını tekrar eğdi, sesi huzurluydu. "Ölüm jiyamın kardeşiminki kadar dramatik bir şekilde ortaya çıkacağından şüpheliyim ama yine de son derece tehlikeli olabilir. Omuriliğimi keser kesmez oradan uzaklaştığınızdan emin olun."

Kendi ölümü hakkında nasıl bu kadar sakin konuşabiliyordu? Kalp atışları neden bu kadar sabitti?

"Şimdi yapıyorsun, değil mi?" Misaki suçladı. "Dağın içine çekiliyorsun, böylece bununla bir erkek gibi yüzleşmek zorunda kalmayacaksın."

"Değilim."

"O zaman nasıl birdenbire bu kadar sakinleştin? Az önce Mamoru hakkında konuşurken duyguların vardı. Nasıl olur da hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi karından seni öldürmesini istersin?"

"Çünkü... Bu beni üzmüyor."

"Sana inanmıyorum." Takeru gibi güçlü biri nasıl olur da direnmeden kendi hayatından vazgeçebilirdi?

"Size doğruyu söylüyorum. O zamandan beri o duruma girmeye çalışmadım..." Misaki, "Albay Song cesetleri yaktığından beri," dedi. ona çarptığında yüksek sesle. "Bununla yüzleşemediğin için kaçtın, dağın içine çekildin."

"Denedim," dedi Takeru. "Öfke geçmedi."

"Ah, Takeru-sama..." Misaki nefes aldı, sesi kızgınlık ve keder karışımıyla yükseliyordu. "Bu öfke geçmeyecek."

Bir an için içinde kabaran duygunun adını koyamadı. Tanımladığında, delice bir yanı gülmek istedi - çünkü bu *acımaydı*. Karda diz çökmüş bu gülünç adama, onunla on beş yıldır evli olan ve onu olduğu gibi görmeyen bu kör, bencil kadına. On beş yıl boyunca Takeru'ya bir kez bile yardımına ihtiyacı olabilecek biri olarak bakmamıştı. Ya da baktıysa bile, bu *benim* haddim *değil*, *benim sorumluluğum değil*, *benim ailem değil* diyerek konuyu kapatmıştı.

"Eee?" Takeru sordu, sesi her zamanki gibi sakindi. "Yapacak mısınız?"

"Hayır." Başını kaldırdı ve göğsünde bir şeyin canlandığını hissetti, taze bir kararlılık.

Kazu, *insanlarla aranın her zaman iyi olduğunu* söylemişti. Başkalarını umutsuzluklarından çekip çıkarabiliyorsa, Takeru için de aynısını yapabilirdi. Tıpkı onun yaptığı gibi.

onun da herkes kadar insan olduğunu öğrendi.

"Öfken geçmeyecek," diye tekrarladı daha güçlü bir sesle, "ama onunla yüzleşecek ve bir erkek gibi onu evcilleştireceksin."

"Ne?" Takeru kafası karışmış bir halde ona baktı.

"Sen de benimle aynı şeyden suçlusun; büyüklerini memnun etmeye ve onlara itaat etmeye çalışıyorsun." Misaki başını salladı. "Belki de bu bir hataydı. Belki de değildi. Artık bunun bir önemi yok. Artık hiçbiri bize cevap vermek için burada değil. Hepimizin anne babası, büyükanne ve büyükbabası ve kardeşleri yok. Sadece biz varız..." Durakladı, nereye gittiğinden emin değildi. Belki de kendi pişmanlığını bir kenara bırakmak yeterli değildi. Belki de Mamoru için yapması gereken son şey buydu.

Kelimeleri bul, Misaki.

Acı dolu bir nefes aldı. "Mamoru'yu çizgiyi koruması için bıraktığında, sadece emirleri uygulayan ikinci bir oğuldun, ama şimdi bundan daha fazlasısın. Matsuda Hanesi'nin reisisin."

"Ama hiç olmamam gerekiyordu. Barış zamanıydı. Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu."

"Biliyorum." Duyguları Misaki'yi boğdu ve daha önce uzaktan yakından hiç yapmak istemediği bir şeyi yapmak için ani bir dürtüye kapıldı. Takeru'ya koşmak istedi. Ona sarılmak istedi... ve onun da kendisine sarılmasını. Aynı anda, bunun bir seçenek olmadığını fark etti. Onlar çocuk değildi. Koruyucu bir çift koldan daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Daha fazlası *olmaları* gerekiyordu.

"Hatalarım affedilsin ya da affedilmesin, köyümüzü koruyacak donanıma sahip değilim," dedi Takeru, hayal kırıklığı hissedilir, acı vericiydi. "Savaşçılardan oluşan bir güce liderlik edebilirim ama evleri, kaynakları ve İmparatorluk'tan destekleri olmayan bir grup dul ve yetime nasıl bakacağımı bilmiyorum."

"Ama yapmak zorundasın. Bunun farkındasın, değil mi?" Misaki dedi ki. "Eğer köy lideri rolünü üstlenmezsen, hükümet başka birini gönderecek. Onların insafına kalırız ve bu da senin suçun olur."

Bu Takeru'yu duraklattı.

"Bak. Belki şimdiye kadar olan her şey için hatalı değilsin. Belki babanın ve ağabeyinin kararlarından seni sorumlu tutamam ama bundan sonra olaklardan sen sorumlusun." O da öyleydi. Artık bunu anlamıştı ve başarısız olmayacaktı. Bir daha asla.

"Ranganlarla savaşmak bir şeydir - ben bunu yapmak için doğdum - ama İmparatorluğa meydan okumak..." Takeru başını salladı, "Bu benim yeteneğimin ötesinde. Bu imkansız."

"Buzun eliđi kesmesi *imkansızdır*. Bir jįjaka'nın bir kasırgayı durdurması *imkansızdır*. Sen bir Matsuda'sın. İmkansız senin için dojo'da bir gündür."

"Ama yazdığın mektupta-"

"Ne yazdığımı unut!" Misaki bir adım öne çıkarak Takeru'nun elindeki mektubu yırttı ve parçalara ayırdı. "Meydan okumamı geri çekiyorum."

"Öylece-"

"İşte yeni meydan okumam." Kayiri'nin yırtık parçaları ayaklarının dibinde uçuşurken kılıcını ona doğrulttu. "Bir erkek olmayı ve bunu bana telafi etmeyi kabul ediyorsun. Hükümetin desteği olsun ya da olmasın, bu aileyi ve bu köyü korumak için ne gerekiyorsa yapacaksın."

"Misaki-" Takeru ayağa kalkmaya başladı ama kadın Siradenyaa'yı boynuna dayadı ve Takeru dondu kaldı.

"Hayır," dedi soğuk bir şekilde. "Yeni meydan okumamı kabul etmeye hazır olana kadar ayağa kalkmayacaksın. Kabul ediyor musun, Matsuda Takeru?"

"Takayubi'yi *nasıl* koruyacağımı bilmediğimi sana zaten söyledim, kadın." Takeru kendinden şüphe ederken bile bir şekilde küçümser bir ses çıkarmayı başarmıştı. "Yapamam-"

"Yapabilirsin," diye sözünü kesti

Misaki öfkeyle. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"ünkü bu sefer, o yola girdiğimizde, bunu birlikte yapacağız. Bu sefer ben senin olacağım. şartlarımı ve yardımımı kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum," dedi ama yüzü bomboştu. Korku yoktu ama inanç da yoktu. Bu yeterli değildi.

Misaki, "O zaman bunu kanıtlayın," dedi.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne?"

"Seninle evlendiğimden beri tavsiyelerimi ve duygularımı hiçe saymaktan başka bir şey yapmadığın halde yardımımı kabul edeceğine dair sözüne inanamam," dedi soğuk bir sesle, "ve kendini savunmak için bile ayağa kalkmazken Takayubi'yi savunacağına dair sözüne inanamam."

"Benden ne istiyorsun?"

Misaki cevap olarak Siradenyaa'nın düz kısmını yanağına koydu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Gözleri solgun tenine bastırılmış siyah bıçağa kaydı. "Yammanka obsidyeni mi?"

"Bu Zilazen camı. Tecrübe, bilim ve eski Yammanka dini, başka hiçbir silahın onu çizemeyeceğini söylüyor. Ayağa kalktığında, meydan okumaya eşit olduğunu kanıtlayacaksın. İmkansızı yapmaya hazır olduğunu kanıtlayacaksın. Eğer bunu başaramazsan..." *Nami, umarım ne yaptığımı biliyorumdur.* "O zaman bu köyün sana ihtiyacı yok, benim de yok."

Aşağı doğru kesmiş.

Takeru o kadar hızlı hareket etti ki, bu tamamen refleks olabilirdi. Buzdan silah Siradenyaa'ya çarpıp onu hedefinden uzaklaştırmadan önce Misaki Fısıldayan Kılıcı zar zor gördü. Buzun cama çarpması o kadar şiddetliydi ki Misaki'nin kılıcını nasıl tuttuğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Takeru ayaktaıdı.

Kar onun etrafında yükselirken, Misaki'nin jiya'sı da yükseldi, etrafında değil, *içinde*.

Hâlâ Matsuda yerleşkesinin karanlık koridorlarında ailesi için savaşıyordu. Zihninde hiç ayrılmamıştı. Şimdi fark ediyordu ki, bu son ve en tehlikeli rakiple karşılaşana kadar da gidemezdi.

Şu anda önünde beliren düşman Matsuda Takeru'nun kendisi değil, on beş yıl boyunca aralarında biriken sessizliğin acısıydı. Onunla savaşacak, onu öldürecekti. Ve işi bittiğinde bir kocası olacaktı. Çocuklarının bir babası olacaktı. Takayubi'nin bir lideri olacaktı. Mamoru dinlenebilirdi.

Kılıçları birbirine çarptı ve Misaki, Takeru'nun geri çekilmeyip kemik kırıcı bir güçle vurduğunu fark ettiğinde bir anlık memnuniyet yaşadı. Bunu, kemiklerinin kırılmadığını fark ettiğinde yaşadığı büyük bir şaşkınlık anı izledi. O ve küçük Siradenyaa, Takeru'nun Fısıldayan Kılıcı'nın bir darbesine dayanabilmişti. Sadece bu da değil, Zilazen cam muhafızı Sasayaiba'nın buz muhafızıyla kilitletiğinde, Misaki öne çıktı ve insanlık dışı bir güç patlamasıyla Takeru'yu geri itti.

Sorunsuz bir şekilde toparlandı, ayakları hızla biriken karda yeniden duruşunu buldu ama sersemlemiş görünüyordu. Bu kadar ufak tefek bir teonitin bu kadar güçlü olması mümkün olmamalıydı.

"Nesin sen?" Takeru fısıldadı.

Kendimden daha büyük bir şey olduğunu fark etti. "Ben Matsuda Misaki'yim," dedi daha önce bu kelimelere hiç yüklenmediği bir gurur ve dürüstlikle. "Ben senin karınım."

Ve ona saldırdı.

Gençliğinin hızı uzuvlarına yayılmış gibiydi ama bundan daha fazlasıydı. O, Tsusano Misaki ya da Gölge Sirawu'dan daha fazlasıydı. Bir, beş ya da on hayattan daha büyük bir şey için savaşıyordu. Takeru'nun yaşama arzusu, Mamoru'nun ruhu, ailesinin geleceği, Takayubi'nin hayatta kalması, hepsi onun kılıcının ucuna bağlıydı. Bu, Gölge'nin tüm kör aşkı ve acımasızlığıyla asla anlayamayacağı bir şeydi.

Geçmiş savaşlarda Kazu, Tou-sama ve Dev Tsusano Raiden'in Anryuu'nun ağırlığını taşıması gibi, Misaki de Takeru'nun saldırılarını göğüsledi ve onu geri çekilmeye zorladı. Takeru kusursuz formuyla karşılık verdi, açık kapı bırakmadı ama Misaki ilerledikçe savunmaya geçti.

Daybreak'te geçirdiği onca yıl boyunca Misaki hiçbir zaman usta bir kılıç ustasıyla dövüşecek beceriye sahip olmamıştı. Ama onu yıllardır bağlayan sıkı kimono ya da çocuksu korkaklıktan kurtulmuş, bir kızdan daha akıcı ve sınırsız ama bir gölgeden daha katı yeni bir yaratığa dönüşmüştü; şimşek gibi bir *kadın* ve kükreyen bir kan.

Hayatında bir kez olsun, bedeni zihnine ayak uydurmuştu. Bir vuruş hayal ettiği anda, bıçak oradaydı. Bir açıklık kaydettiği anda, onun içindeydi. Duruşunu korumak istediğinde, tutuyordu. Zor nefes alıyordu ama Ruh Çekimi'nden bu yana ilk kez aldığı nefeslerin ciğerlerine zarar vermediğini fark etti.

Fısıldayan Bıçak üç kez kırıldı ama Takeru onu düzeltmekte gecikmedi. *İyi* bir şeydi. Eğer Siradenyaa'ya dayanabilirse, bununla savaşabilirse, o zaman Takayubi için hâlâ umut vardı. Misaki Fısıldayan Bıçak'a dördüncü kez çarpıp onu paramparça ederken kar etraflarında daha hızlı dönmeye başladı.

O an sarsıcıydı. Kanı iradesinin bir uzantısı olarak hizmet ettiğinden, Misaki etkiyi kaslarında ve eklemlerinde hissetmedi. Bunun yerine ruhunda hissetti ve bu ona doğal gelmedi. Fısıldayan Bıçak'ın kırılmaması gerekiyordu. İradesini kendi bedenine yaymış olabilirdi ama bu yine de yeterli değildi. Kendisinin ötesine ulaşmak için ona ihtiyacı vardı. *Ona* ulaşması gerekiyordu.

Bana daha iyisini göster, diye vasiyet etti Takeru ileriye doğru bastırırken. *Bana imkansızı göster.*

Hesaplı bir miktar geri çekildi ama geri çekilmeyi Sasayaiba'sını düzeltmek için kullanmak yerine taktik değiştirerek geniş bir süpürme hareketi yaptı

açık elleriyle. Kar, jiya'sının akışına yükseldi ve Misaki'nin önünde yerden bir yılan yükseldi - tam olarak bir Matsuda Ejderhası değil; bu teknik iki yetişkin Matsuda'nın gücünü gerektiriyordu, ancak yaratık Misaki'nin şimdiye kadar bireysel bir jijaka formunda gördüğü herhangi bir buz yılanından çok daha büyüktü.

Yılan jilet pullu sarmallarını Takeru'nun üzerine koruyucu bir şekilde sardı ve sonra Misaki'yle yüzleşmek için kendini yukarı kaldırdı, buz parçası gözleri parlıyordu. Bir evden daha uzundu, dişli çeneleri onu ikiye bölecek kadar açıktı. Bu iyi bir gözdağı verme girişimiydi ama Matsuda Takeru'nun dıştan korkutucu olmaktan daha fazlasına ihtiyacı vardı; özünde yenilmez olmalıydı.

Misaki buzdan yaratığın görüldüğü kadar güçlü olmasını umuyordu ama bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Yaratık saldırırken, o yerinde durdu. Buz camla buluştu.

Gölge'nin Kızı'nın iki yıldırım darbesiyle Misaki yılanın kafasını paramparça etti. Siradenyaa'yı tek elle ters tutuşa çevirerek açık elini yaratığın başsız boynuna uzattı ve içindeki suyun kontrolünü ele geçirdi. En güçlü halinde bile, yılanın dikenleri ve pullarının kontrolü için Matsuda Takeru'yla savaşılamazdı. Buz onun tartışmasız hakimiyet alanıydı ama Matsuda Ejderhası'nın içine güç verecek kararlı akışkan enerjiye sahip olan Takashi'ydi ve Takashi gitmişti.

Misaki bir kükremeye kolunu geriye savurdu. Jiya'sı, canlı bir yılanın omuriliğini çeker gibi yılanın içindeki sıvıyı söktü. Oluşum, omurgası olmayan bir iskelet gibi çöktü.

Daha iyisini yap. Misaki pul yağmurunda patladı. *Bana daha fazlasını ver.*

TAKERU

Matsuda Takeru büküldü.

Ejderhanın zırhının kontrolünü hiç kaybetmemişti. Takashi'nin suyu göz kamaştırıcı hızlarda hareket ettiğinde veya keskin bir şekilde yön değiştirdiğinde bile onunla birlikte hareket edebilmişti. Takip etmek onun için hiç zor olmamıştı.

Çoğu savaşçı gibi Misaki'nin de ejderhanın yenilmez dış görünüşüne saldıracağını düşünmüştü ama Misaki, Takashi'nin yokluğunda ejderhanın dengesiz iç kısmına yönelmişti. Çarpışmanın etkisiyle zırhı her yöne savrulurken boşluk kalbini sarstı.

Derisi yüzülmüş ve kemiksiz bir halde, uyandırdığı yaratıkla, tanrıların kanından ve öfkesinden gelen bu kadınla yüzleşti.

Cam kılıcını ejderhadan geriye kalanlara doğru savururken yüzü kızarmış, saç telleri topuzundan kurtulmuştu. Sonra ona doğru geldi, siyah gözleri obsidyen kadar parlak ve keskin parlıyordu. Yıllar boyunca, kendisine hediye edilen bu porselen bebeği kırmaktan korktuğu için ona dokunmaktan kaçınmıştı. Bu güzel, tuhaf kadının annesinin yaptığı gibi parçalandığını görmek istememişti. Bir şekilde onu yine de kırmıştı ama porselen gibi sessizce kırılmamıştı. Siyah cam ve buz gibi pürüzlü ve her zamankinden daha tehlikeli bir şekilde kırılmıştı.

Takeru, ejderhanın pullarının bir kısmını Fısıldayan Kılıcını oluşturmak üzere ellerine doğru çekmek için yeterli iradeyi topladı. Jiya'sının refleksif soğukluğu ve basıncı, Misaki'nin cam silahına karşı kırılmayacak kadar sert bir kılıç üretti, ancak Zilazen camını asla kesemeyecekti. Bunu daha kılıçları tekrar karşılaşmadan önce lanetleyici bir kesinlikle biliyordu.

Gerçek bir Fısıldayan Kılıç saf odaklanma ve kararlılık gerektirirdi. Şu anda şekillendirdiği bıçaklar et ve kemiği kesebilirdi. Hatta metali bile kesebilirlerdi ama mükemmel Fısıldayan Bıçaklar değillerdi. Birkaç molekül eksikti.

Siyah kılıç Takeru'nun gardına çarptı ve o da tökezleyerek geri çekildi. Daha önce jiya'sına odaklanmakta hiç zorlanmamıştı. Kılıcı gençliğinden beri mükemmeldi. Ranganese ile dövüştüğünde de mükemmeldi, o gün dojoda Mamoru ile karşılaştığında ve ona zayıf dediğinde de mükemmeldi. İroniye bakın ki Mamoru haklıydı -İmparatorluk, Kwanglar, Ranganese hakkında- ve Takeru ona zayıf demişti.

Gençliğin belirsizliği içinde Mamoru gerçek netliğe babasının hiç olmadığı kadar yakındı. Takeru, Mamoru'dan ayakta durmasını ve gerçeği için savaşmasını talep etmişti. Şimdi karısı ondan ayakta durmasını istediğine göre, yapabileceği tek şey paramparça olmak, paramparça olmak ve paramparça olmaktı.

Misaki yavaşlamadı, tek bir koyin bile vermedi. Kadının vücudunda bir şeyler olmuştu -Takeru'nun anlamadığı derin bir Tsusano kanı büyü- ona insanlık dışı bir güç vermişti. Ama güç tek başına bir dövüşçüyü böylesine zarif bir şekilde hareket ettiremezdi. Ufak tefek kadın onun adımlarına ayak uydururken, Takeru on beş yılını neredeyse kendisine denk bir dövüşçünün yanında kayıtsızca uyuyarak geçirdiğini fark etmek zorunda kaldı.

Nasıl oldu da hiç fark etmedi? Yoksa fark etmiş ve onu rahatsız eden her şeyi görmezden geldiği gibi bunu da görmezden mi gelmişti? Hayatının büyük bir kısmı kar, sis ve meditasyon sisi içinde kaybolup gitmişti de haberi bile olmamıştı.

Sasayaiba, Misaki'nin acımasız kılıç darbesi karşısında çatırdadı. Darbenin etkisinden kurtulmak için bir an bile beklemek yerine, taze bir öfkeyle hızlandı ve bir bıçak darbesine dönüştü. Takeru engel oldu ve buzu parçalanarak obsidyen kılıcı göğsüne saplanamadan zar zor savuşturdu.

Onu gerçekten öldürmezdi... değil mi?

Oyuncak bebeğin içinde yaşayan kadını hiçbir zaman tam anlamıyla tanıyamamıştı ve insanın tanımadığı bir düşmanla savaşıması zordu. Yeni bir Sasayaiba ile saldırgan bir kesik atmaya çalıştı, ancak karısının daha kararlı karşı saldırısı karşısında kırıldı.

Birinci Matsuda Takeru Fısıldayan Kılıcını mükemmel bir netlikte bulmuştu. Koro'nun kalesinden numu'nun demirhanesine, eski dinden yenisine kadar dünyasının her köşesini incelemiş ve hepsini yakından anlamıştı. Atasının aksine Takeru, Fısıldayan Bıçak'ı oluşturacak odağı ancak ülkesine, karısına, hatta kendi duygularına bile kör olduğu dağın karanlık beyazlığına çekilerek bulabilmişti. Nasıl bir adam gözlerini dünyaya kapatır ve buna berraklık derdi?

Takeru'nun bu kadında görebildiği tek şey öfkeli olduğuydu ve bir şey her çatladığında ya da parçalandığında daha da öfkeleniyor, hareketleri daha düzensiz, daha vahşi, okunması daha zor oluyordu. Dövüşünde acı vardı, gücüyle birlikte akıyor, kılıcının her vuruşunda fırtına dalgaları gibi alçalıp yükseliyordu. Acı içindeydi ve bu onun suçuydu. Bunu ona asla yapmak istememişti ama her savunma adımında durumu daha da kötüleştiriyor gibiydi ve buna dayanamıyordu. Hırıltısında babasının acısını, annesinin gözyaşlarını duydu. Mamoru onun gözlerinden kaynıyordu.

Bunu durdurmak zorundaydı.

Onu yakalamak için bir açık aradı ama kadın çok hızlıydı ve yorulma belirtisi göstermiyordu. Kusurlu Sasayaiba'sıyla bastırırsa, obsidyen kılıcı kolunu koparabilirdi. Taktik değiştiren Takeru, fiziksel bedenini onun saldırıları için bir odak noktası olarak kullanırken, etrafındaki karı bir tuzak halinde yükseltti.

Nyama'nın dokunuşuyla, çılgın kar efendisine cevap vermek için koştu. Misaki'nin ortaya koyduğu fiziksel güce rağmen, etrafındaki su hissi doğuştan Matsuda'ninkine kıyasla hâlâ donuktu. Dönen kar karmaşası içinde, arkasında biriken su moleküllerini fark etmedi.

Kılıcının Misaki'nin kılıcına çarparak parçalanmasına izin veren Takeru, iki elini birden açarak suyu geniş bir dalga halinde kendilerine doğru çekti. Dalga omuzlarından aşağısını yutarken Misaki şaşkınlıkla çığlık attı. Eğitimli bir dövüşçünün hızıyla tepki verdi ve kılıcını bırakarak suyu vücudundan atmak için iki elini de kullandı. Ancak Takeru sıvıyı çoktan dondurmuştu ve onun jiası Takeru'nunkine karşı hiçbir şey değildi. Dalga donarak onu hareketsiz hale getirdi.

Takeru yorgunluğunu emredici bir ses tonuyla gizleyerek, "Boyun eğ," dedi.

Bakışları onu delip geçti; bir bıçak gibi değil, *pençeler* gibi saplanıp sıkıca tutarak kurtulmasını imkânsız hale getirdi.

"Bu el altından bir hareketti, Matsuda Takeru," diye tısladı göz göze geldiklerinde, ikisi de aynı derecede hareketsizdi. "Bu kadar bariz bir zayıflık belirtisi olmasaydı etkilenirdim. Seni bir hilekâr olarak düşünmemiştim."

"Savaş şartlarını hiç belirtmediniz," dedi Takeru. Bu acınası bir bahaneydi. Çok az dövüş şartı rakibi zapt eden tekniklere izin verirdi. Öte yandan, jijaka dövüş kuralları hiçbir zaman eşler arasındaki düellolar için tasarlanmamıştı. "Seni incitmek istemiyorum."

"Beni *incitmek* mi?" Misaki'nin soğuk nefesi Takeru'nun sıfırın altındaki aurasında buhar oluşturdu. Mümkünse dövüş telaşında olduğundan daha fazla acı çekmiş görünüyordu. "Bu..." Gözleri vücudunu kaplayan buza kaydı. "Acımı böyle mi dindirmeye çalışıyorsun?"

"I..." Takeru bir şeyleri kaçırdığı hissine kapıldı. "Mamoru'yu geri getiremem," dedi.

"Ama daha iyi olabilirsin." Ona tekrar dik dik baktı ve *merhametli Nami, o pençeler gevşemez miydi?* "Onu kurtaramayan adamdan daha iyi olabilirsin."

"Yapacağım," diye söz verdi Takeru. "Seni bir daha incitmeyeceğim."

"Bana zarar vermek istemiyorsan, benimle gerçek bir dövüşçü gibi yüzleşeceksin," Misaki'nin dişleri hırıltıyla birbirine çarptı, "saygıyla."

Takeru diğer theonitlerin nyama'larının buzla kaplandıklarında hareketsiz kalmasına alışkındı. Uzuvarını hareket ettiremeyen çoğu kişi, etraflarındaki dünyayı etkilemek için güçlerini kullanmakta zorlanıyordu. Ama Misaki'nin gücü etrafta değildi.

İçerideydi, küçük bedenini hapishanesine karşı zorlarken ona tanrısal bir güç veriyordu. Kızın acısı, taşa vuran pençeler gibi ona karşı çılgılık atıyordu ve o da sinmemek için kendini zor tutuyordu.

"Bu dövüş bitti kadın," diye ısrar etti, sanki bu sözleri yüksek sesle söylemek onları gerçeğe dönüştürebilirmiş gibi. "Silahın yok. Teslim ol."

"Yapmayacağım. Yapamam. Henüz meydan okumamı kabul etmedin." "Ettim-"

"Benimle bir Matsuda gibi dövüşmedin."

Vücudu buza *çarptı* ve buzu *kırdı*.

Bu kırılma Takeru'nun ruhunda bir sarsıntı yarattı. Yan yatmış, babasının yumruklarının artçı şoklarıyla titreyen, annesinin nereye gittiğini, neden gittiğini, babasının ondan neden bu kadar nefret ettiğini anlayamayan küçük bir çocuktü. Tou-sama onu iki kez ezmiş, yanağında topuk büyüklüğünde bir çürük ve kaburgalarında bir acı mızrağı bırakmıştı.

Ayakta duramayacağını bildiği için yan yattı ve sürünmeye başladı. Kardeşinin onu korumak için araya girmiş olması gerektiğinin uzaktan da olsa farkındaydı, bu da Takashi'nin muhtemelen kendisinden daha kötü yaralandığı anlamına geliyordu. Bu rahatlatıcı bir düşünce değildi. Suçluluk duygusu, kafa karışıklığı ve kırık kan damarlarıyla birleşerek yeni ve daha kötü bir acı yarattı.

Hareketsiz durup dinlerse Takashi'nin ağladığını duyacağını, kardeşinin acısının bir yankı gibi kendisine cevap verdiğini hissedeceğini biliyordu. Bu yüzden dinlemek yerine, Takeru daha hızlı süründü, tırnakları çaresizlik içinde tatamiyi çizdi. Elleri üzerinde, karla kaplı avluya bakan güverteye ulaşana kadar kendini ileriye doğru sürükledi. Kendini kenara çekerek üzerinden aşağıya, aşağıdaki beyaz kucağa yuvarlandı.

Sert bir şekilde yan tarafına düştü, muhtemelen çürükleri artmıştı ama artık her şey yolundaydı. Yere düştüğü anda kar onu annesinin kolları gibi sarmıştı ve artık güvendeydi. Parmaklarını beyazlığa doğru uzatan Takeru, her şeyin dağa doğru akmasına izin verdi. Acı önce bin, sonra on bin kar tanesine dönüşerek dağıldı ve sabaha doğru sis gibi inceldi.

Takeru hayatı boyunca acısını dağa atmakta haklı olduğundan, bunun tek yol olduğundan emin olmuştu; çünkü bir insan bu kadar büyük bir acıyı insan formu kadar küçük bir şeyin içinde nasıl tutabilirdi ki?

Ama işte bu kadın, her şeyi etten ve kandan oluşan küçük bir beden içinde kırılmadan tutuyordu. Sanki tüm o acı, Fısıldayan Bıçak'ın molekülleri gibi onun ince bedeninde sıkışmıştı ya da

Demirhanede bin kat elik dövülerek bıçak haline getirilmişti. Zorlukların her damlasını bir eki darbesi gibi almış, güce dönüştürmüştü ve Takeru'dan daha güçlüydü. Onu kırıyordu.

"Dur," diye emretti ama kadın çırpınmaya devam etti.

Yarılan buz, Takashi'nin sesiyle, Mamoru'nun sesiyle, uzaklaştırmak için çok uğraştığı her şeyle birlikte çığlık attı. Açık elini etkisiz bir şekilde önünde tuttu.

"Dur!" Bağırdı, sesi artık emredici değildi. Yalvarıyordu. "Dur! Dur!"

Misaki'nin ellerinden biri serbest kaldı. Buz kollarında çizikler bırakmıştı, fonyakalu ile dvşnden kalan beyaz yara izlerinin üzeri kırmızıydı. Bağlandığı yerden fırlayarak ileri atıldı. Silahı yoktu ama yine de ona doğru geldi.

O huşu anında Takeru, çocuklarını doğuran, hiç istemediği bir aile için savaşan, savaşan ve savaşan bu kadına ne kadar borçlu olduğunu fark etti. Ona hayatını vermiş ve karşılığında hiçbir şey talep etmemişti. Mamoru gücünü babasından miras almamıştı. Ondan gelmişti.

Belki de kadın ondan daha güçlüydü. Belki de içinde bir ordunun gücünü taşıyor gibi görünen bu kadının üstesinden gelmesi imkânsızdı. Ama kadın haklıydı. Bir Matsuda imkânsız karşısında tereddüt etmezdi.

Takeru bir kılıç oluşturmak için jiyasını uzattı ama Misaki onun önündeydi. Kalasındaki kılıfı yırttı ve Takeru'nun yüzüne çarptı. Kılıf, bıçağıyla aynı Zilazen camından yapılmış olmalıydı çünkü Takeru'nun şimdiye kadar karşılaştığı tüm buz veya metallerden daha sert vuruyordu.

Adam sendelerken, Misaki onun karnına bir tekme savurdu. Birinin onu yere düşürecek kadar sert vurmasının üzerinden onlarca yıl geçmişti ama Misaki'nin korkunç derecede güçlü haliyle ayağı adamın nefesini kesti ve onu karda yuvarlanmaya gönderdi.

Elleri ve dizleri üzerinde doğrulduğunda Misaki önünde duruyordu, zor nefes alıyordu, saçları rüzgârda serbestçe uçuşuyordu. Kılıcını geri almıştı ama kınını hâlâ sol elinde ikinci bir kılıç gibi tutuyordu. Takeru kaburgalarındaki acı bıçaklarının arasında Takashi'ninkine benzer bir duruş fark etti ve çift kılıç kullanmayı nereden öğrendiğini merak etti... Bu kadar gücü nereden bulmuştu? Babasından beri kimse ona bu kadar sert vurmamıştı.

Kar Takeru'yu kendine çekmiş, acısını dindirmek için şefkatle teklifte bulunuyordu. Takeru'nun parmakları karın çağıran soğukunda uzanmış, ona itaat etmeye hazırdı ama Misaki hâlâ gözlerinde beklentiyle ona bakıyordu. Bu bakışlar onu pençeler ya da bir çift kol gibi kavradı.

Takeru kendini kara bırakmak yerine ellerini sertçe karın içine soktu. Yumruğu sıkılaştı ve kar ona doğru koştu. Acı verici bir dalgalanmayla, kırk yıl boyunca içine gönderdiği her şeyi geri veriyor gibiydi: kardeşinin morlukları, annesinin aciz öfke çığlıkları, hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken yüzünü ellerinin arasına alan on dokuz yaşındaki gelini, babasının elinde tuttuğu bambu çubuğu ona indirmesi.

Sopa kulağına çarptı ve Takayubi'nin yamaçlarına düşen bombaların sesi oldu. Sırtına çarptı ve Kotetsu Atsushi'nin yumrukları oldu, Takeru'ya babası için geri dönmesi için yalvarırken-"*Lütfen! Matsuda-dono! Lütfen!*" Koluna çarptı ve Misaki'nin Kan İğnesi oldu. Parmak eklemlerine çarptı ve Mamoru'nun dişlerine çarparak çocuğun ağzını kana buladığını hissetti.

Oğlu korku içinde ona bakarken, "*Çizgiyi koru,*" demişti.

Ve Mamoru korumuştı. Takayubi'yi her şeyiyle korumuştı. Şimdi sıra Takeru'daydı.

Hayatının gerçeğini avuçlarında tutarak ayağa kalktı.

Misaki şimdi ona doğru koşuyordu, hayatının son ve en önemli parçası ona doğru geliyordu. Ve her ikisini de oldukları gibi gördü: kocasına ihtiyacı olan bir kadın ve karısına ihtiyacı olan bir adam.

Bu netlik bir kenara kadar keskinleşti.

Fısıldayan Bıçak Misaki'nin obsidyen kılıfıyla buluştu ve onu kesti. Gözleri kocaman açıldı ve gülümsedi -Derinlerdeki Tanrılar, *gülümsedi*-çiğ, açık bir gülümsemeydi ve bu tüm Duna'daki en güzel şeydi.

Kılıcı Takeru'nun Fısıldayan Kılıcı'nın geniş tarafına çarparak onu rotasından saptırdı ama bu sefer buz parçalanmadı. Çatlamadı bile.

Misaki kılıfının kesilmiş yarısını atarak yeni bir enerjiyle Takeru'ya saldırdı. İlk kez birbirleriyle karşılaştılar - donmuş bir dağ ve bir oyuncak bebek değil, canlı bir beden, bir erkek ve bir kadın. Misaki'nin gülümsemesi büyüdü. Ondan istediği şeyi almıştı.

Ama Takeru yeni berraklığında, bir erkek olarak ondan istediği bir şey daha olduğunu fark etti. Kadın boynunu kesmek için döndü ve Takeru kolunu indirdi.

MISAKI

Misaki, Fısıldayan Bıçak'ın onu karşılamak için orada olacağını, onu parçalamaya veya çabalarken kırmaya hazır olacağını bilerek tüm vücudunu saldırıya geçirdi.

Darbe gelmedi.

Panik, dövüşçünün en yüksek seviyesinde sarsıldı. Refleksleri yükselmiş haldeyken bile, bıçağı Takeru'nun kafasını omuzlarından ayırmadan önce zar zor durmayı başardı. Siyah cam boynunu ısırды ve dünya dönerek durdu, karın kendisi şok içinde duraklamış gibi görünüyordu.

Takeru'nun boynunda iki damla kan birikirken Misaki nefesi kesilmiş, kalbi küt küt atarak orada durdu. İki damla. Onu öldürmemişti. Ama çok yakın bir şeydi.

Neden? Öfkeyle düşündü. Neden engellemedi?

Karşı koymak için zamanı olmalıydı, peki neden yapmadı? Onu öldürmesi için *kandırmaya* mı çalışıyordu? Onu *test* mi ediyordu?

Ama kocasının yüzüne baktığında, yüz ifadesi kendini beğenmiş ya da bilmiş değildi. Açıkça şaşırılmıştı. Sonra, kadın izledikçe, bu şaşkınlık zaferden daha yumuşak bir şeye dönüştü.

Rahatlama.

Birbirlerine baktılar, göğüsleri eforla kabarıyordu, Siradenyaa hâlâ onun boynunda dinleniyordu. Sonra Fısıldayan Kılıç kara dönüştü ve çırpınarak ayaklarının dibine indi. Takeru'nun parmakları onun kılıç eline dokundu.

"Kabul ediyorum," dedi ve sesi ilk kez minnettarlık, güç ve kışın kararlı ısırlığıyla dolup taşıyordu.

Ve Misaki bir şekilde ona neden bu son fırsatı verdiğini anladı. Eğer onu gerçekten öldürmek istiyorsa, o zaman yalnızdı. Ayakta durmaya ve savaşmaya hazırdı ama bunu tek başına yapmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Eli Misaki'nin eline dokunduğunda kabul ettiği sadece sorumluluğun zorluğu değildi; *onu* da kabul ediyordu.

Serin parmaklar Misaki'nin kılıcını tutan elinin üzerinde gezindi, kolunun üzerinden geçerek saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. Yağan karın içinde Takeru evlendiği kadına baktı ve onu ilk kez gördü.

"Kabul ediyorum."

BÖLÜM 28: YABANCI

Takayubi efsanesine göre bir Matsuda asla rakibinin kanını yere dökmeden bir düellodan ayrılamazdı. Takeru ve Misaki o gün bu geleneği bozdular.

Kan damlalarını düşmeden yakaladı ve boynundaki kesiğin üzerine nazik bir el koydu. Jiya açık yarayı çekiştirip sıvıyı kabuk bağlayacak şekilde örerken bile elini itmedi.

"Düşündüğümden daha güçlüymüşsün," dedi Takeru.

Misaki boğazından küçümseyici bir ses çıkardı. "Bu bir şanstı. Çok daha iyi durumdaydım."

"Kılıç kullanmandan bahsetmiyordum. Bunu hep biliyordum."

Misaki şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, kirpiklerinden karlar dökülüyordu. "Sen mi yaptın?" Sonra içini çekti. "Sanırım senin algılama gücünü hafife almışım."

"Hayır. Baban seni bize ilk tarif ettiğinde bundan bahsetmişti."

"Hiçbir şey söylemedin." Misaki durakladı. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Bilmiyorum..." Takeru'nun kaşlarının arasında düşünceli bir kırıksıklık belirdi. "Özür dilerim, hiç sormadım."

"Hiç teklif etmedim." Bunun yerine, bir şekilde kendini başka bir şeye dönüştürebileceğini umarak gerçek benliğini katı bir cephenin arkasına saklamıştı. "Özür dilerim." Misaki açık avucunu son bir kez Takeru'nun boynunda gezdirdikten sonra göğsüne yasladı. Kesik kabuk bağlamış ve kanamayı durdurmuştu.

"Teşekkür ederim," dedi Takeru, "şimdi teklif ettiğiniz için."

Elini kaldırıp boynundaki kesiğe dokundu - Misaki'nin yeni kabuk bağladığı kesiğe değil, Mamoru'nun hayaletinin o son kâbus sırasında bıraktığı kesiğe.

"Sanırım biraz daha kalmalıyım," dedi, "kardeşime ve oğluma veda etmeliyim."

Misaki başını salladı. "Elbette." Ama Takeru'yu dağın yamacında yalnız bırakma düşüncesinin onu üzdüğünü fark etti. Karda tek başına çok uzun zaman geçirmişti, değil mi? İçindeki insanlığı dışarı atmaya çalışmış, ailesinin kanıyla lekelenmiş bir sığınağın derinliklerine gömülmüştü.

"Sizinle kalmamın bir sakıncası var mı, Takeru-sama?" diye sordu usulca. Takeru bir an sessiz kaldı. Sonra başını salladı. "Lütfen."

.....

İkili eve dönmek için ayağa kalktığında gökyüzü kararıyordu. Misaki bıçağı tutmak için Siradenyaa'nın kılıfının iki parçasını birlikte dondurmuştu. Hava buzun sağlam kalmasını sağlayacak kadar soğuktu ama eninde sonunda yeni bir kılıfa ihtiyacı olacaktı.

Misaki, "Setsuko'dan biz yokken çocuklara göz kulak olmasını istedim," dedi. "Ona biraz gecikebileceğimi söyledim ama umarım endişelenmemiştir."

"Sanırım öyle," dedi Takeru. "Bizi bulması için birini göndermiş gibi görünüyor."

"Ne?"

"Biri dağdan aşağı bize doğru geliyor." Takeru dinliyormuş gibi başını eğdi. "İki kişi."

"Onlarla buluşmaya gitmeliyiz," dedi Misaki dizlerindeki karı fırçalayarak, "ortadan kaybolmadığımızı bilsinler." Savaştıktan ve bacaklarını altına katlayarak uzun süre oturduktan sonra bile hâlâ fiziksel bir acı hissetmemesi tuhaftı.

Misaki'nin gözleri dağdan kendilerine doğru dikkatle inen bir figüre takıldığında, güney geçidinden yukarı çıkmaya henüz başlamışlardı. Kwang Chul-hee Takayubi'nin yamaçlarında ayağını daha iyi tutuyordu ama yine de yerli köylülerden daha yavaş ilerliyordu.

"Ah!" dedi çocuk, yağın karın arasından Misaki ve Takeru'yu gördüğünde. "Bu sensin."

"Kwang," dedi Takeru, yumuşak adımlarıyla tökezleyen çocukla arasındaki mesafeyi zahmetsizce katederek. "Burada ne yapıyorsun?"

"Setsuko-sama ikinizin de uzun süredir ortalıkta olmadığını ve endişelenmeye başladığını söyledi. Sizi aramaya gidip gidemeyeceğimi sordu."

"Gördüğünüz gibi iyiyiz ve dönüş yolundayız," dedi Takeru, ancak Misaki, Chul-hee'nin gözlerinin Takeru'nun boynundaki taze kesiklerde tedirgin bir şekilde gezindiğini fark etti.

"Pekala. I-" Chul-hee kısa bir süre durdu. Gözleri Misaki'nin belindeki kılıca takılmıştı. "Nedir o?"

Takeru biraz sert bir sesle, "Bu benim karımın işi," dedi. "Soylu bir evin hanımı olarak, isterse kılıç taşıyabilir-"

Chul-hee, "Hayır, daha önce de kılıçlı kadınlar görmüştüm," diye açıkladı, "ama *böyle* kılıçlar değil. Matsuda Misaki-dono-sama..." diye heyecanla Shirojima'nın onur ifadelerini karıştırdı. "Düşündüğüm şey bu mu?"

Misaki Siradenyaa'ya baktı. "İyi bir gözün var." "Yani... bu..."

"Zilazen bardağı mı?" Misaki söyledi. "Evet."

"*Şaka yapıyorsun!*" Chul-hee haykırdı, şaşkınlıktan ana dili Kaigengua'ya kaymıştı. "*Kotetsu Zilazen katana olmadığını söyledi!*"

Kaigengua dilinde, "*Kendin görmek ister misin?*" diye sordu.

Chul-hee nefes nefese kalmıştı. "*Yapabilir miyim?*"

Misaki gülümseyerek Siradenyaa'nın bağlarını çözdü ve kılıflı silahı Chul-hee'ye uzattı. O da eğilerek iki eliyle kabul etti.

"*Dikkatli ol,*" diye uyardı adam kabzayı kavrayıp kılıfından kısmen çıkarırken. "*Çoğu kılıçtan daha keskin ama paslanmıyor, bu yüzden parmaklarında yağ bırakma endişesi olmadan düz kısmına dokunabilirsin.*"

"*Oh,*" dedi Chul-hee bıçağı ters çevirirken. "*Ve kılıf da Zilazen camı olmalı?*"

"Um..." Misaki tereddüt etti ama kılıfı elinde tutarken çocuğa yalan söylemenin zor olacağını fark etti. "Evet, içeriden."

"Peki, ne oldu ona?" Chul-hee parmak uçlarını Misaki'nin kılıfı onarmak için kullandığı buzun üzerine koyarak sordu. Bir Takayubi savaşçısı olmayabilirdi ama yine de yetkin bir jijakaydı; kılıfın kopmuş olduğunu neredeyse kesinlikle hissedebiliyordu.

Takeru'ya baktı. "*Ne yazık ki hasar görmüş,*" dedi.

Chul-hee'nin parmakları hâlâ kılıfın üzerindeki buzun üzerinde duruyordu ve alnı şaşkınlıkla kırışmıştı. "*Sanki ikiye bölünmüş gibi hissediyorum.*"

"*Ne kadar ilginç değil mi?*" Misaki gülümseyerek kılıcı ondan aldı ve hakamasının kemerine geri yerleştirdi.

"*Ama kesilmiş!*" Chul-hee şaşkınlık içinde konuştu. "*Zilazen'i hiçbir şey kesemez...*" diye devam etti ve başını kaldırıp Takeru'ya baktı. Gözleri tekrar Takeru'nun boynundaki kesiklere, sonra Misaki'nin dağınık saçlarına ve kıyafetlerine ve tekrar Takeru'ya kaydı. Ağzı bir an için sessizce çalıştı ama dilindeki tüm sorular şüphesiz seslendirmek için uygunsuzdu.

"Köye geri dönmeliyiz." Takeru, Chul-hee ve Misaki'ye arkasından gitmelerini işaret etti ve dağa doğru ilerlemeye başladılar. "Diğerini bulup geri dönelim."

"Diğeri mi?" Chul-hee tekrarladı.

"Bizi aramak için dağdan inen iki kişi vardı, değil mi?"

Chul-hee başını salladı. "Yalnız geldim."

"Hayır..." Takeru birden temkinli davranarak olduğu yerde durdu. "Arkanda biri vardı."

"Emin misiniz, Takeru-sama?" Misaki sordu. Bazen dövüş gibi yorucu bir jiya kullanımı bir theonite'nin duyularını etkilerdi. "Belki..."

İlerideki patikada bir hareket dikkatini çekince sözleri kesildi. Yollarını kesen bir figür duruyordu, Matsuda'nın mavi kimonosu rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu, kalçasında deniz mavisi sarılı bir kılıç vardı.

Mamoru.

Misaki çılgılık atarak ellerini ağzına götürdü. Bir şeyin halüsinasyon görmesine neden olmasından korkarak Takeru ve Chul-hee'ye baktı ama onlar da oldukları yerde donup kalmış, inanamayan gözlerle hayaletin üzerine sabitlenmişlerdi.

"Nasıl?" Chul-hee titreyerek kekeledi. "O neden burada?"

Mamoru katanasını çekti ve bu onu ele verdi. Sadece bir anlığına, bir orman zeminindeki benekli ışık gibi, üzerinde parlaklık titreşti. Misaki daha önce de böyle parlak dalgalanmalar görmüştü ve ne anlama geldiklerini çok iyi biliyordu.

Bu Mamoru değildi, onun hayaleti de değildi.

Mamoru'nun taklidi onlara doğru gelirken, Takeru belirsiz bir adım geri çekildi ve diğer ikisini korumak için bir kolunu uzattı. Ama Misaki öne çıktı ve jiyasını bir buz mızrağına dönüştürdü. Gerçekte o olmadığını bilse bile, doğrudan oğlunun kalbine buz fırlatamazdı. Onun görüntüsünü öldüremezdi.

Chul-hee mermisini ateşlerken bir alarm çılgılığı attı. Buz, taklitçinin omzuna çarparak onu geriye savurdu ve illüzyonu paramparça etti. Mamoru'nun yanaklarına çiller dağıldı, siyah saçları kahverengiye döndü ve mavi kimonosu çırpınan gri bir pelerine dönüştü. Katana elinden fırladı ve Hadean tarzı uzun bir bıçak olarak kara saplandı.

Yaşadığı şoka rağmen Takeru ihtiyatlı bir tepki vererek yabancının kollarını ve bacaklarını yattığı yerde dondurmak için buz kaldırdı.

"O şey de ne?" diye sordu Misaki'nin onu hiç görmediği kadar sarsılmış bir halde. Elleen Elden'le hiç tanışmamış olsaydı, öyle olurdu. "Bir çeşit iblis mi?"

"Bu iblis değil." Misaki düşmüş yaratığa doğru ilerliyordu. "Bu bir littigi."

"Bir ne?"

"Bir tür alt-teonit," diye açıkladı Misaki adamın yanında dururken. "Güçsüz adynler gibi görünürler ama illüzyon yaratmak için ışığı manipüle etme yetenekleri vardır. Carytha'da birkaç tane tanıyordum." Ama onlardan birinin burada ne işi vardı?

Adam sessizce Misaki'ye baktı ama ikisi de artık ona karşı yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Kendisi gibi Littigiwu'lar sadece bir insanın görmesini sağlayabildikleri için tehlikeliydi; Takeru'nun buzundan kendini kurtaracak fiziksel güce sahip olamazdı. Yoğun bir ışık parlaması Misaki'yi geçici olarak kör bırakabilirdi ama yine de gözlerini kullanmadan daha iyi dövüşürdü.

Güvende olduğundan emin olan Misaki bir an için adamı inceledi. Yirmili ya da otuzlu yaşlarında görünüyordu -beyaz insanların yaşlarını kestirmekte her zaman zorlanırdı- donuk yeşil gözleri ve kısa Hadean tarzı kesilmiş kahverengi saçları vardı. Bir dövmenin çizgileri, az sayıdaki kahverengi çillerinin arasında garip, girdaplı bir desen oluşturuyordu. Hafızasında bu adama benzer birini aradı ama bırakın böyle tuhaf dövmeleri olan birini, yeşil gözlü bir littigi ile karşılaştığını bile hatırlamıyordu. Dövmenin mürekkebi bile Misaki'nin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu; parlak ve metalikti.

Misaki, gümüşü parıltıyı hayal edip etmediğinden emin olmak için eliyle yüzüne düşen kırı temizledi. Derisinde bir şey vardı. Dövmelerinin arasından geçen bir metal gibi görünüyordu ama Misaki jiyasıyla uzandığında, parlayan madde neredeyse sıvı gibi hissediliyordu.

"Çok yeteneklisin," dedi. Mamoru'nun bu kopyası Elleen'in illüzyonlarından biriyle aynı seviyedeydi. Neredeyse mükemmeldi. "Sen de kimsin?"

Büyük olasılıkla daha önce hiç beyaz bir insan görmemiş olan Takeru daha temkinli yaklaştı, Chul-hee hemen arkasından takip ediyordu.

"Sorun yok Takeru-sama," dedi Misaki. "O sadece bir insan, senin ya da benim gibi, sadece daha zayıf. İzle."

Adamın koluna bir tabi koyarak biraz baskı uyguladı ve kemik kırıldı. Beyaz adamın vücudu kaskatı kesildi ve yüzü buruştu ama bağırmadı. Çıkardığı tek ses cesurca bastırılmış bir homurtuydu. Misaki kaşlarını kaldırdı. Bu tür bir soğukkanlılık yoğun bir eğitimden kaynaklanıyordu ama adamın kalbinin sıkıntıdan hızla çarptığını hissedebiliyordu.

Misaki, "Pekala, Shirojima lehçenizin ne kadar iyi olduğunu bilmiyorum, o yüzden Yammaninke'yi deneyelim," dedi. *"Sen kimsin ve seni buraya kim gönderdi?"*

Normalde, kendisinden daha zayıf birine, hatta onu öldürmeye çalışmış birine bile işkence etmekten zevk almazdı. Ama bu adam oğlunun yüzünü çalmıştı. Onun vücudundaki her kemiği seve seve kırabilirdi.

"Yammaninke konuşmuyor musun, seni xuro parçası? Sorun değil." Tekrar dil değiştirdi. *"Ben de Lindish konuşuyorum. Şimdi, konuş benimle. Kimsin sen? Buraya Carytha'dan mı geldin?"*

Robin eski düşmanlarının peşine düşmesinden her zaman endişe duymuştu ama Misaki Livingston'da kişisel olarak pek düşman edinmemişti. Elbette birkaç kişiyi doğramıştı ama bu çoğunlukla Robin ve Elleen'e destek olmak içindi. Çoğu insan Ateş Kuşu'nu düşünür ve onun Gölgesi'ni hatırlamazdı.

Kukuletalı gri pelerin hemen aklına Kalleyso ve takipçilerini getirdi ama Kalleyso'nun tüm tuhaf ve korkunç hilelerine rağmen Misaki, çete liderinin takipçilerine yüz dövmesi yaptığını hiç bilmiyordu. Belki de bu yeni bir uygulamaydı? Ya da belki de işaretler adamın diğer bağlantılarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir tür yerel Hadean süslemesiydi?

"Bu Livingston'la mı ilgili?" Ayağını yere vurdu ve yatan littigi'den acı dolu bir homurtu daha çıkardı. *"On beş ya da on altı yıl önce Sirawu'yla karşılaştın mı? Herhangi bir uzvun eksik gibi görünmüyor... Gerçi bunu senin için düzeltmekten mutluluk duyarım."*

"Onu tanıdın mı?" Takeru, Misaki'nin Lindish'ini anlayamayarak sordu.

"Hayır, Takeru-sama. Ya sen?"

Takeru başını salladı ve Chul-hee'ye döndü. "Kwang?"

"Bana bakma, Matsuda-dono," diye kekeledi Chul-hee. "Daha önce bir littigi ile bile tanışmadım."

"Bu bir süredir burada casusluk yapıyor olmalı." Misaki gözlerini kısıtlanmış davetsiz misafire dikti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Littigiwu sihirli değildir. Fotoğrafik hafızaları var, ama eterden yüzler çıkaramazlar. Sadece gözlemledikleri şeyleri yeniden üretebilirler, yani..."

"Bu adam Mamoru hayattayken onu izlemiş," dedi Takeru sessiz bir dehşetle, *"haftalar önce. Neden?"*

"Bize söyleyeceği şey bu." Misaki yabancıya baktı ve uluslararası bir casusun konuştuğu dil olan Yammaninke'ye geri döndü

büyük olasılıkla anlayacaktır. *"Öyle değil mi, littigi? Hala dört uzvun ve bir dilin varken bize bilmek istediğimiz her şeyi anlatacaksın."*

"Oh," dedi Chul-hee ihtiyatla. "M-Matsuda-dono, bunun uluslararası kurallara aykırı olduğundan eminim-"

Misaki, "İyi ki bunlar sadece askeri görevliler için geçerli," dedi. "Ben bir sivilim."

"Ama-"

Takeru kısaca, "Sessiz ol Kwang," diye emretti.

"Yani?" Misaki littigi'ye ters ters bakarak sordu. *"Konuşmak mı istiyorsun yoksa seni kesmemi mi istiyorsun?"*

Işık titredi. Adamın saçları siyaha döndü ve bir an için Mamoru'nun yüzü onunkiyile örtüştü, gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. Misaki'nin içinden acı fişkırdı ve sertçe yere vurdu. Topuğu adamın uyluk kemiğini ve zalim yanılmasını tek bir çıtırtıda kırdı.

Bu sefer cıgılık attı.

"Hayır, hayır," dedi tatlı bir sesle Chul-hee irkilirken. *"Şu anda konsantrasyonunu manipülatif illüzyonlarla harcamak istemezsin. Hayır, işler gerçekten tatsız bir hal almadan önce bana bilmek istediklerimi anlatmaya konsantre olmak isteyeceksin."*

Adam çenesini tuttu, sıkılmış dişlerinin arasından acı dolu nefesler hızla geliyordu. Kalbi hızla çarpıyordu ama cevap vermedi.

"Şimdi, böyle yapma." Misaki Siradenyaa'yı çekti ve Chul-hee gözlerini kapattı. *"Benimle konuşmazsan, önce hangi vücut parçalarını ayırmak istediğini söyleyemezsin. Sadece tahmin etmek zorundayım..."*

Adam o zaman konuştu - Misaki'nin şimdiye kadar duyduğu en tuhaf aksanlı Yammaninke'yle.

"Ses aktivasyonu."

Misaki'nin yüreği ağzına geldi. "Geri çekil!" diye bağırdı.

"Patlat."

Misaki'nin kendisiyle littigi arasında oluşturduğu refleksif buz duvarı patlamaya karşı asla dayanamazdı ve bacakları onu kaçmasına yetecek kadar uzağa itemezdi. Ancak Takeru'nun jiası Misaki'ninkinin yanında yükselerek duvarın boyutunu üçe katladı ve beline dolanan bir kol onu geriye savurdu. Patlama dağı sarsarken birlikte kara çakıldılar.

Misaki'nin kulaklarındaki çınlama düzgün düşünebileceği kadar azaldığında, kendini dirseklerinin üzerine kaldırdı ve başını salladı. Sırtını altındaki kardan daha soğuk bir şeye çarptı ve fark etti ki

Takeru'nun kolunun altında olduğunu fark etti. Onu düşen enkazdan korumak için vücudunu onunkinin hemen üzerine koymuştu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi çarpık ve uzak geliyordu.

Takeru olumlu bir sesle karşılık verdi. Diğer kolunun altında, Chul-hee ellerini başının üzerine koymuş inliyordu. Çocuğun yaralandığından endişelenen Misaki, herhangi bir kanama hissedip hissetmediğini görmek için jiya'sıyla uzandı.

"O iyi," dedi Takeru öfkeyle, tam da Chul-hee'nin inlemeleri '*Çok gürültülü!*

Chul-hee'yi yerde kıvrılmış halde bırakan Takeru ayağa kalktı ve Misaki'nin ayağa kalkmasına yardım etti.

"Bu da neydi böyle?" Misaki, littigi'nin karda yattığı yere dönerek sordu.

"Bana söyleyebileceğinizi umuyordum."

Adamdan geriye bir krater ve dağın yamacına savrulmuş birkaç et ve gri kumaş parçasından başka bir şey kalmamıştı.

Misaki başını salladı. "Onun gibi biriyle hiç karşılaşmadım. Diğer littigiwu'lar, evet. Gri pelerinli diğer insanlar, evet, ama onunki gibi dövmeleeri ya da aksanı olan biriyle hiç karşılaşmadım." Siradenyaa'yı elinden uçtuktan sonra kara saplandığı yerden almaya gitti.

"Gerçekten onu kesecek miydin?" Takeru titreyen Chul-hee'yi ayağa kaldırarak sordu.

"Sadece işbirliği yapmamaya devam ederse," dedi Misaki ve kılıcını dikkatlice kınına geri koydu.

Bir duraklama oldu.

"Bundan hoşlandın." Bu bir yargılama değildi; Takeru sadece bir gözlem yapıyor gibiydi.

Misaki omuz silkti. "Livingston'da arkadaşlarımla yaptığım türden bir şeydi bu."

"Okulda mı?" Takeru şaşkın görünüyordu.

"Şey, okuldan *sonra*," dedi Misaki, "gece. Fazla uyuyamadık." "Matsuda-dono!" diye bir ses duyuldu ve Misaki ile Takeru başlarını kaldırdıklarında

Kazu'nun adamları ve bazı Ameno koronu yamaçtan aşağı onlara doğru koşuyor.

"Bomba gibi bir ses duyduk. Ne oldu?"

Adamlar patlamanın olduğu yerde durduklarında Takeru, "Hayatımıza kast edildi," dedi. "Karımın ve kendimin."

"Ne?"

Takeru sakın bir şekilde adamlara olanları anlattı, tabii ki kulağa saçma geliyordu.

Ameno koronularından biri, "Sence bir suikastçı mıydı?" diye sordu. Misaki, "*Kesinlikle* bir suikastçıydı," dedi.

Bir littigi, dövüşü çabucak bitirmek için bir planı olmadıkça kendini iki güçlü theonite'in karşısına koymazdı. Bu kişi büyük olasılıkla Mamoru'nun illüzyonunun hedeflerini o bıçakla öldürmesi gereken an için hareketsiz bırakacağını ve bu sayede canını kurtararak kaçabileceğini ummuştı. Bomba onun yedek planıydı.

"Sizce onu kim gönderdi?" diye sordu Kazu'nun adamlarından biri. "Ranganese ya da..." Yüksek sesle söyleyemiyordu ama herkes bunu düşünüyordu: İmparatorluk.

"Bu adam Namindugu'dan değildi," dedi Takeru. "O beyazdı."

"Namindugu'da, Ranganese'de yaşayan beyaz insanlar var.

Birlik," diye belirtti Chul-hee. Bu, çoğu Dunialının bilmediği bir şeydi.

"Gerçekten mi?" Hakuyu şaşkınlıkla konuştu.

"Batıda," dedi Misaki, "Hades sınırına yakın bir yerde yaşıyorlar. Kökenleri Malikoviş denen bir Hades kabilesine dayanıyor ama siyasi olarak Rangan Birliği'nin bir parçası sayılıyorlar. Aralarında Littigiwu olduğunu hiç duymadım ama bu mümkün."

Öte yandan, bir örgütün izini kaybettirmek için yabancı bir suikastçı tutması da aynı derecede mümkündü. Ama adam Ranganese tarafından gönderildiyse.

"Ailemin yanında kim var?" Takeru, az önce Misaki'nin zihninde ön plana çıkan soruyu dile getirdi.

"Yengen çocuklarla birlikte," dedi baş Ameno. "Birkaç adamım evdeki çalışmalara yardım ediyor. Güvende olmalılar."

Misaki çoktan yokuş yukarı koşmaya başlamıştı.

Takeru adamlarına "Tetikte olun," dedi. "Olayı tatmin edici bir şekilde araştırır araştırmaz köye geri dönün." Ve onunla birlikte koşmaya başladı.

Köye vardıklarında her şey normal görünüyordu ve Setsuko ile tüm çocukları Matsuda'nın avlusunda güvende bulunca rahat bir nefes aldılar. Setsuko ayağa kalktı ve hemen onları karşılamaya koştu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu acilen. "Patlama gibi bir ses duyduk ve Takeru-Matsuda-sama, yaralanmışsınız!"

"Biz iyiyiz," dedi Takeru. "Ameno-san," diye seslendi evde çalışanlardan birine, Ameno Kentaro adında bir gönüllüye. "Diğer evlere koş. Herkese evlerindeki herkesin güvende olup olmadığını kontrol etmelerini söyle. Her gönüllü lideri kendi grubuyla aynı şeyi yapsın. Şüpheli bir kişi gören olursa derhal buraya bildirsin."

"Ne-"

"Soru sormak için daha sonra vaktimiz olacak," diye sözünü kesti Takeru.

"Git!" "Evet, Matsuda-dono." Adam kaldırmakta olduğu kirişi yere bıraktı.

ve koştu.

"Neler oluyor?" Misaki Izumo'yu baldızından alıp kalçasında hafifçe zıplatırken Setsuko sordu.

Hiroshi ve Nagasa merakla dinlemek için yetişkinlerin yanında toplanırken Takeru, "Hayatımıza kastedildi," dedi. "İkimiz de ciddi şekilde yaralanmadık ama köyde başka kimsenin hedef alınmadığını teyit etmemiz gerekiyor."

"Ne? Seni kim öldürmeye çalıştı?" Setsuko sordu.

"Ayrıntılar şu an için önemsiz," dedi Takeru. "Şimdilik sadece ailem güvende olduğu için rahatladım."

Misaki, Setsuko'nun daha fazla soru sormasını beklerdi ama diğer kadın durmuş, gözlerini Takeru'ya dikmişti. Belli ki ondaki değişikliği, sesinin bir nebze de olsa duygu yüklü olduğunu fark etmişti. Takeru eğilip Nagasa'yı kucağına aldığı anda yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini şoka bıraktı.

Misaki'nin hatırladığı kadarıyla Takeru çocuklarından birini hiç kucağına almamıştı. Nagasa da kendini birdenbire yerden bu kadar uzakta bulunca ne yapacağını şaşırmış görünüyordu.

"Az önce kardeşini görmeye gittim, Nagasa-kun," dedi Takeru.

"Mamoru mu?" Nagasa küçük bir sesle, "Mamoru mu?" dedi.

"Evet."

Nagasa hâlâ son derece şaşkın görünüyordu. "Tou-sama... Mamoru'yu gördün mü?" "Gördüm."

"Nerede o?" Nagasa elleriyle babasının omzunu tutarak sordu. "Mamoru nerede?"

"O şimdi Laaxara'da," dedi Takeru. "Artık sizi rahatsız etmeye gelmeyeceğine söz verdi. O küçük kardeşinin

Uyu."

"Uyuyabilir miyim?" Nagasa'nın babasının ne demek istediğini tam olarak anlayıp anlamadığı belli değildi ama bu sözler onu sakinleştirmiş gibiydi.

"Uyuyabilirsin," dedi Takeru ve Nagasa'yı tekrar ayağa kaldırdı. "Ayrıca sana bir şeyi daha hatırlatmamı istedi." Nagasa'nın küçük çenesini baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. "Bir savaşçı ağlamaz."

Nagasa başını salladı.

"Mamoru ağlamamı istemiyor." Takeru bir elini Nagasa'nın başına koydu ve ikinci oğluna dönmeden önce çocuğun saçlarını karıştırdı.

"Hiroshi..."

"Evet, Tou-sama?"

Takeru bir an için ikinci çocuğunu, omuzlarında bir yetişkini kıracak kadar gergin duran küçük çocuğu inceledi. Hiroshi'yi kucağına almadı - küçük bir bebekken bile Hiroshi kucağa alınmaktan pek hoşlanmazdı- ama onun göz hizasına kadar diz çöktü.

"Mamoru senin yaşındayken ona ders vermeyi reddettim. Bunu biliyor muydun?" "Hayır, Tou-sama."

"Şimdi pişmanım," dedi Takeru sakin bir sesle. "Sadece bir Matsuda'nın olabileceği kadar güçlüydü ve onu eğitecek bir Matsuda'ya ihtiyacı vardı. Sen de aynısın, değil mi?"

Hiroshi bir an babasına baktı ve sonra sanki içinden korkunç bir acı akıyormuş gibi, "Evet, Tou-sama," diye nefes verdi.

"Sana bunu kontrol etmeyi öğretebilirim." Takeru parmak uçlarını Hiroshi'nin göğsüne koydu. "Bu soğuk güç senin beden için çok büyük görünüyor. Eğer hazırsan onu kontrol etmen ve kullanman için seni eğitebilirim. Kardeşin Mamoru, amcan Takashi ve ben, küçükken doğru düzgün eğitim almadık. Sen de bizim gibi güçlüsün, ama benden öğrenmeye hazırsan seni daha da güçlendireceğim. Seni şimdiye kadar yaşamış en güçlü Matsuda yapacağım. Hazır mısın, Matsuda Hiroshi?"

"Evet, Tou-sama."

"O zaman yarın sabah güneş doğmadan önce seninle doroda görüşürüz."

Misaki, Hiroshi'nin omuzlarındaki gerginliğin erimesini hayretle izledi. Bu kadar genç bir çocuk için hâlâ doğal olmayan bir şekilde dik duruyordu ama artık içinde bir şeyler kopacakmış gibi görünmüyordu.

"Büyük Nagi, Misaki," diye fısıldadı Setsuko Misaki'nin kulağına, gözleri kocaman açılmıştı. "O adama ne yaptın?"

Misaki gülümseyerek, "Açıklaması zor," dedi.

Setsuko'nun gözleri Misaki'nin karmakarışık saçlarında, ödünç aldığı hakamasında ve belindeki siyah kılıçta gezindi. Eğer ne olduğunu anlayabildiyse de burnunu sokmadı. Bunun yerine bir elini kaldırdı ve parmağını Misaki'nin yanağına, gamzesine soktu.

"Tekrar hoş geldin, güzel kız."

Patlamaya müdahale eden adamlar kısa bir süre sonra geri döndü. Takeru'nun anlattıklarının delice olduğunu düşünmüş olsalar da, dağın yamacına saçılmış kanlı littigi parçalarını gördüklerinde şüpheleri ortadan kalkmıştı ve şimdi hikâyeyi daha detaylı dinlemek için sabırsızlanıyorlardı.

Ancak Takeru onların soru yağmuruna cevap veremeden Ameno Kentaro koşarak avluya geri döndü.

"Matsuda-dono!" dedi ve Misaki onun yüzünde bir şeylerin ters gittiğini görebiliyordu.

"Ne oldu?"

"Birini kaçırıyoruz." "Ne?"

"Kim?"

"Bir çocuk," dedi adam, "Ginkawa Yukimi adında beş yaşında bir kız çocuğu."

Yukimi, Rangan saldırısında yetim kalan çocuklardan biriydi. Genç babası ve küçük amcaları kuzey geçidini tutmaya çalışırken ölmüştü. Yukino Dai'nin kuzenlerinden biri olan annesi de hava saldırısı sırasında bombalardan birine hedef olmuştu.

"Herkes evini arasın," dedi Takeru. "Adamları dağa yayımları ve dağı aramaları için seferber edin, sadece erkekler," diye ekledi, "ve sadece savaşçılar. Demirciler, keşişler ve kadınlar, suikastçımızın bu dağda gizlenen hiçbir müttefiki olmadığını doğrulayana kadar kendi evlerinde ya da evlerinin yakınında kalsınlar."

"Peki ya kızın ailesi?" diye sordu yeni gönüllülerden biri. "Neredeler?"

"Ailesi yok," dedi Takeru, "ama o hepimizin ailesi. Ginkawa Yukimi'nin babası bu köyü savunurken öldü. Annesi Yıldırım Dai'nin kuzenlerinden biriydi, Yukino ailesinin benim annemle aynı kolundan geliyordu. Bu çocuk bizim kanımızdan. O hepimize ait ve onu güvende bulmak bizim sorumluluğumuz."

Ameno'nun adamlarından biri "Sizce onu bombayı patlatan kişi mi kaçırdı?" diye sordu. "Yoksa onu kaçıran ortakları olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bilemiyorum." Takeru bir an için Misaki'ye baktı, belki bir fikri vardır diye düşündü ama Misaki de en az onun kadar şaşkındı.

Ya bombacı yalnız gelmeseydi? Ya daha fazla littigiwu olsaydı? Bir yabancının Ginkawa Yukimi'nin annesinin ya da babasının yüzüne büründüğü ani ve mide bulandırıcı bir görüntü geldi gözünün önüne. Eğer dövme adam Mamoru'nun yüz hatlarını izleyip ezberlediyse, Takayubi'nin diğer sakinlerine de aynı şeyi yaptığı neredeyse kesindi. Takeru ve Misaki saldırganın illüzyonuna neredeyse kanıyorlardı; travma geçirmiş beş yaşındaki bir çocuğun hiç şansı yoktu.

Takeru, "Eşim ve benim daha önce karşılaştığımız kişi oğlumuzun şeklini almak için illüzyonlar kullandı," dedi. "Karımın bu tür alt-teonitlerle ilgili deneyimi var. Bu illüzyonlardan birini nasıl görebileceğimizi açıklayacak."

Misaki adamlara su yüzeyindeki gibi titreyen ya da dalgalanan ışıklara dikkat etmelerini söyledi. "Konuşmayan herkese karşı dikkatli olun," diye ekledi. "Littigiwu sesleri taklit edemez. Arama ekiplerinizin üyeleri yollarınız her kesiştiğinde birbirleriyle konuştukları sürece, hepinize bir şey olmaz."

Adamlar bir arama organize etmek için çabalarken, Takeru Setsuko'yu kadınları ve çocukları toplaması için gönderdi, böylece ikinci bir sayım yapabilir ve Misaki hepsine bir littigi'nin yanılsamalarını görme konusunda talimat verebilirdi.

Bütün adamlar gittikten sonra Takeru, Matsuda yerleşkesinin dışında diz çöktü ve avuçlarını kara dayadı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu kadınlardan biri.

Takeru gözlerini kapattı. "Ginkawa Yukimi'yi bulmaya gidiyorum."

Neredeyse bir waati boyunca orada kıpırdamadan durdu ve Misaki'yi şaşkın köylülere ve gönüllülere ne yaptığını açıklamaya çalışırken bıraktı. Bazıları şüpheli görünüyordu ama ne kadar tuhaf görünürse görünsün hiçbirisi Takeru'nun yeteneklerini sorgulamaya istekli değildi. Sonunda gözlerini açtığında kaşları çatıktı.

"Adamları geri çağır," dedi sessizce.

"Ne? Neden Matsuda-dono?"

"Davetsiz misafirler artık dağda değil, Ginkawa Yukimi de öyle."

"Ne demek istiyorsun? O öldü mü?"

Takeru başını salladı. "Karda ya da gölde herhangi bir ceset hissetmedim ve eğer kayaların üzerinde açıkta olsaydı gözcülerimiz onu bulurdu. Artık dağda değil."

Kadınlardan biri kendi küçük kızını göğsüne bastırarak, "Yani biri onu alıp götürdü mü?" diye sordu. "Neden biri bunu yapsın ki?"

Teoriler akşamın geri kalanında köyde sağanak yağmur gibi yağdı. Geçtiğimiz hafta Takayubi halkı yiyecek stoklarını bir zamanlar Matsuda'nın oturma odası olan harabe halindeki kalıntılarda toplamaya başlamıştı. İlkbahar geldiğinde bu yarım oda yapısal olarak kullanılmaya uygun olmayacaktı ama şimdilik Takeru'nun buz takviyeleri burayı iyi bir kafeterya haline getirmişti; buzlu yarısı soğutma ünitesi olarak hizmet verirken köyün geri kalanına açık olan ahşap yarısı da yemek pişirme alanı olmuştu.

Misaki her gece bir avuç kadını topluyor ve birkaç büyük tencerede birlikte yemek pişiriyorlardı. Izgarayı ya da kalan tek pilav tenceresini çalıştıracak elektrik olmadığından, tüm köyün yemeğini bir kerede hazırlamak daha verimli oluyordu. Bu gece, Takayubi'deki kadınların neredeyse yarısını oluşturan eşi benzeri görülmemiş sayıda kadın yemeğe yardım etmek için geldi. Bazıları konuşmaya geldi. Bazıları arkadaşlık için geldi. Hepsi ellerini yardım etmekle meşgul etti.

"Sizce bu hükümetin gözümüzü korkutmak için kullandığı bir yöntem mi?" Mayumi Misaki'ye istediği kepçeyi uzatarak sordu.

Misaki, "Öncelikle, böyle şeyler söylemek tehlikelidir," dedi. "Seni kimin duyduğuna dikkat etmelisin. İkincisi, bundan gerçekten şüpheliyim."

"Ama Matsuda-dono, İmparatorun suikastçılar gönderebileceğini söyleyen sizdiniz-"

"Biliyorum," dedi Misaki, "ama zalim bir hükümetin tebaasını sindirmek için kullandığı bazı taktikler vardır. Bir kere, kendilerini oldukları gibi göstermek isterler -üniformalı askerler, tuhaf kostümler giyen yabancılar değil. Ayrıca, eğer bu bir gözdağı verme girişimi olsaydı, kaçırانların yaşayan ebeveynleri olan bir çocuğu kaçıracaklarını düşünüyorum. İşte bu..." Yammarkalu'nun Yerli Baxaryalıları hizaya getirmek için yaptığı şey buydu ama Misaki, İmparatorluğa karşı yeterince ihanet ettiğine, en yakın müttefiklerini de çamura bulamak istemediğine karar verdi.

Başını iki yana salladı. "Psikolojik etkiyi en üst düzeye çıkarmak isteselerdi, bir yetimi seçmezlerdi."

Fuyuhi yaralı bir ifadeyle, "Ama o sıradan bir yetim değildi," diye itiraz etti. "O Takayubi'nin, yani bizim kanımızdan bir çocuktur. Kocanızın dediği gibi, o hepimize aitti."

"Ama hükümet bunu anlamaz," dedi Misaki. Çorbayı karıştırmanın ortasında durakladı, bir avuç baharat kabarcıkların üzerinde duruyordu. Kaynayan suyun sıcaklığı teninin üzerinde gezinirken

Robin'in uzun zaman önce, o çatıda, Livingston'ın North Ender'larının kurtarılmaya değer olup olmadığını sorguladığı sırada ona söylediği bir şeyi hatırladı.

Şehrin bu bölgesindeki herkes, dünyanın geri kalanının bağlı olduğu teonit güçler tarafından ezilmiş ya da terk edilmiştir. Ama pes etmediler. Bunun yerine burada kendilerine bir hayat ve kültür kurmuşlar. Mükemmel değil ama korunmaya değer, her ne kadar yönetici theonitler, politikacılar ve polis aksi yönde karar vermiş olsa da.

Robin'in bu kısmını anlamayı hiç beklemiyordu, bu sözlerin ona bu kadar anlamlı geleceğini hiç düşünmemişti.

"Matsuda-dono?" Fuyuhi söyledi. "İyi misin?"

"Peki." Misaki elini açarak baharatları çorbanın içine bıraktı. "Sadece bir şey hatırlıyorum..." Başını iki yana salladı. "Önemli değil. Mesele şu ki, Albay Song ve adamlarının nasıl olduğunu gördün. Köyümüzün çalışma şekli, birbirimizle ilgilenme biçimimiz onların anlayamayacağı bir şey. Bu, halkını korkutarak itaat ettirmeye çalışan bir hükümetin özelliklerine sahip değil."

"O zaman Ranganese olduğunu mu düşünüyorsun?" Fuyuko sordu.

"Bilmiyorum," dedi Misaki, "ve siz hanımların neden tüm bu cevapları benden beklediğinizi gerçekten anlamıyorum. Benim bir ev hanımı olduğumu, casus olmadığımı biliyorsunuz, değil mi?"

Fuyuko omuz silkti. "Bazen öyle konuşuyorsun."

"Ve çoğu zaman haklısın," dedi Hyori.

Misaki başını salladı. "Kocam ve diğer adamlar bunu öğrenmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaya devam edecekler. Bu arada yapabileceğimiz tek şey birbirimizi güvende tutmak."

Yukimi'nin kaybolması köyü birbirine daha da yakınlaştıran bir etki yarattı. Başka bir kasabada kayıp bir yetim fark edilmeyebilirdi, ancak burası Takayubi'ydi ve kayıp her ebeveynde ve her evde yankılandı. Kotetsu Katashi ve çocukları bir dizi ayaklı meşale yaptı ve koronu daha sonra gece boyunca alanı aydınlatmak ve umarım davetsiz misafirlerin cesaretini kırmak için köyün her yerine yerleştirdi. Mizumaki Fuyuko ve iki gönüllü çocuklara fazladan göz kulak olmak için yetimhaneye taşındı, bir çift Ameno adamı Kumono tapınağına tırmanarak orada ikamet eden keşişleri korudu ve uyku programları yeniden düzenlenerek en az üç kişinin her zaman köyün farklı noktalarında nöbet tutması sağlandı. Tapınak dışında

Takeru'nun Yukimi'yi araştırmak için en yakın balıkçı kasabalarına gönderdiği birkaç adam dışında herkes -köy sakinleri ve gönüllüler- köyde ya da köyün yakınında kalıyordu.

Misaki Ginkawa Yukimi'yi ya da ailesini tanı mıyordu ama yine de kendi çocuklarını yatırırken küçük kız için bir acı hissediyordu. Köydeki herkes bunu hissediyordu, sanki başarı sızlık hepsine aitmiş gibi.

Misaki yatak odasının kapısını kaydırarak açtığında, Takeru'yu tataminin üzerinde diz çökmüş, sırtı ona dönük bir halde buldu.

"zr dilerim," diye fısıldadı meditasyonun dinginliğini fark ederek. "Sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Sorun yok," dedi. "O gitti." Başını salladı ve Misaki'ye döndü, yüzü fener ışığında boş ve yorgun görünüyordu. "Bir anlamı yok."

"Bunca zamandır onu bulmaya mı çalışıyordun?"

"Hepimizi güvende tutacağıma dair sana söz verdim."

"Elinden gelen her şeyi yaptın," dedi Misaki yumuşak bir sesle. "Kimse bunu tahmin edemezdi."

şu anda tuvalet masası olarak kullanılan tahta kalasın önünde diz çöken Misaki, saındaki tokaları çekip omuzlarının üzerinden aşağı bıraktı.

"Yani, ne olmuş olabileceğine dair herhangi bir fikrin yok mu?" Takeru parmaklarını saçlarında gezdirip kafa derisindeki gerginliği hafifletirken sordu.

Başını iki yana salladı. "zr dilerim, Takeru-sama." "Kalleyso kim?"

Bu soru Misaki'nin duraklamasına neden oldu, parmakları hala salarındaydı. "Pardon?" "Littigi'ye Kalleyso adında birini sormuşsunuz," dedi Takeru. "Kalleyso'nun isim tanıdık geliyor."

"Muhtemelen bir ara televizyonda duymuşsunuzdur. O bir Livingston suç lordu. Ben gençken Carytha'da iyi tanınırdı. Takipçileri gri cübbeler giyerlerdi ama yüzlerinde dövme ya da sesle aktif hale gelen bombalar yoktu."

"Ama hemen onu sormak aklına geldi," dedi Takeru. "Dünyanın öbür ucundan gelen yerel bir suç lordunun Takayubi ile ne işi olabilir ki?"

"İş yaptığı kişinin Takayubi olmaması mümkün." Misaki'nin parmakları saçının ucuna doğru kayarak oradaki bir düğümle oynadı. "Benim."

"Neden?" Takeru sordu. "Bu suç lorduyla ilişkiniz nedir?"

Misaki nefes alarak derme çatma tuvalet masasından kocasına doğru döndü. "Daybreak Akademisi'ndeki son yılını onunla savaşıarak geçirdim."

"Ne?"

"Doğrudan kavga etmedik," diye düzeltti, parmakları saçındaki düğümle uğraşırken. "Sanırım sadece bir fiziksel çatışma yaşadık. Çoğunlukla, okul arkadaşlarım ve ben onun takipçileriyle savaştık ve Livingston'ın diğer çetelerini ele geçirmesini engellemeye çalıştık."

Takeru, gün boyunca yeni deneyimlere doymuş bir adamın boş bakışlarıyla ona göz kırptı. Son yirmi saatini içinde kendi bilinçaltının, karısının, bir illüzyonistin ve bir bombanın saldırısına uğramıştı; yaptığı tüm konuşmalar da cabasıydı, ki bu da çalışma odasının ya da dojosunun sessizliğinde en rahat olan kişi için yorucu olmalıydı. Muhtemelen özümseyebileceği tuhaf şeylerin sonuna gelmişti.

"Muhtemelen önemli değil," diye iç geçirdi Misaki. "Gri pelerini gördüğümde aklıma gelen ilk şüpheli Kalleyso'ydu ama gerisi pek akla yatkın değil. Sekhmet-Kalleyso- benim gerçek kimliğimi bile bilmemeli. Dövuştüğümüz tek seferde ikimiz de maskeliydik."

"Bu kişiyle dövüştün mü?"

"Pek başarılı olamadım. Beni bir binadan aşağı attı."

"Sen... bir suç savaşçısı mıydın?" Takeru söyledi.

Misaki, "Yardımcı suç savaşçısı," dedi. "İşin çoğunu arkadaşlarım yaptı."

"Arkadaşların."

"Evet... Aslında onlardan biriyle tanıştın." Misaki Takeru'nun gözleriyle karşılaşmadan kucağına baktı.

"Buraya senin için gelen çocuk," dedi Takeru. "Robin Thundyl."

Misaki yüzünü buruşturdu. "Evet." Omuzları gerildi ama Takeru Robin hakkında daha fazla yorum yapmadı.

"Babanla sadece kılıç eğitimi aldığınızı sanıyordum," dedi onun yerine. "Pratik deneyiminin bu kadar ileri gittiğini fark etmemiştim."

"Elbette söylemedin," dedi Misaki, sıkıntısını gizleyemeyecek kadar yorgun ama gerçek bir öfke duyamayacak kadar da yorgundu. "Daybreak Akademisi'nde geçirdiğim zaman hakkında asla konuşmamamı söylemiştin."

"Ah, evet. Sanırım... koşullar göz önüne alındığında, bu emri tekrar gözden geçirebiliriz."

"Bunu neden yaptın?" diye sordu kendini durduramadan. Şansını zorlayıp zorlamadığından emin değildi. Bu yeni Takeru'yu ve ona karşı sabrının nereye kadar uzanacağını bilmiyordu ama canı yanmıştı ve sormak zorundaydı. "Neden geçmişim hakkında konuşmama izin vermiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, sert gözleri fener ışığında onu inceliyordu. "Belki de korkuyordum."

"Neyden
korkuyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Annem... ne zaman bizden önceki hayatından bahsetse, bu onu ya üzerdi... ya da kızdırırdı."

Misaki, Takeru'nun annesi hakkında konuştuğunu hiç duyduğunu sanmıyordu.

Sıkıntılı görünüyordu.

"İyi misiniz, Takeru-sama?"

"Sadece yorgunum."

"O halde uyumalısın," dedi. "Unutma, Hiroshi'yi şafaktan önce eğiteceğine söz vermiştin."

"Ah." Takeru'nun yüzünde belli belirsiz bir mutsuzluk ifadesi belirdi. "Doğru ya." Bir an durakladı ve kaşlarını çatarak karşı duvara baktı. "Gerçekten de senin kılıcınla bir adam mı öldürdü?"

"Evet." Misaki yere baktı. "Keşke yapmasaydı, işler kontrolden çıkmıştı. Özür dilerim-"

"Üzgün olması gereken sen değilsin. Hepinizi korumak için orada olmalıydım. Ve ben orada olmasam bile, beş yaşındaki bir çocuğun saklandığı güvenli yeri terk edip öldürmeye katılacağını düşünmek için hiçbir nedeniniz yoktu. Bırakın başarılı olmayı, beş yaşındaki hiçbir çocuk böyle bir şeye kalkışmaz. O çocuğun bana çok fazla benzemesi sizin suçunuz değil."

"Senin gibi mi?"

"Tamamen insan değil. Bence bu ailede yaptığımız gibi güçlü soyları karıştırmak tehlikeli olabilir. Çok güçlü soylar karışırsa, yavrular insan olmaktan çıkıp tanrılara benzemeye başlar."

"Amaç da bu değil mi?" Misaki sordu. "O değerli tanrıların kanını ortaya çıkarmak, yapabileceğimiz en güçlü yavruları yapmak?"

"Evet, ama bu çocuklar ve anneleri için tehlikeli olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Hiroshi seni öldürmediği için şükrediyorum."

"Ne?"

"Kılıçla değil," diye açıkladı Takeru. "Ondan önce..."

"Takeru-sama, neden bahsediyorsunuz?"

Gözlerini onun göremeyeceği bir yere dikmiş, fener ışığının dalgaları gözlerinin altındaki halkaları belirginleştiriyordu. "Biliyorsun. Güçlü bir kadın bile bir tanrı doğurmaya çalışırken pek başarılı olamaz."

"Takip etmiyorum, Takeru-sama."

"Annem Yukino Tatsuki, esrarengiz derecede güçlü bir jijaka idi. Elbette, bir kadın olarak jiyakasını büyük ölçekte kullanmak için pek fırsatı olmamıştı ama... Bir el hareketiyle avluyu kardan temizleyebildiğini hatırlıyorum. Kadınlar bir keresinde küçük bir çocuğun nehre düştüğünü ve akıntıya kapıldığını anlatırlardı. Çocuğun annesi peşinden suya dalamadan, benim annem nehri *kaldırıp* çocuğu tekrar kıyıya yerleştirmiş."

Misaki şakayla karışık, "Harika Nami, Takeru-sama," dedi. "Kendimi çok yetersiz hissetmeme neden oluyorsun."

"Hayır." Takeru başını salladı. "Bence Matsuda'larla Yukino'ları evlendirmek hata olabilir. Böylesine büyük güce sahip yaratıklar -aynı türden bir güç- feci sonuçlar doğurabilir."

"Ama baban-" Misaki saygısızca bir yorum dudaklarından dökülemeden kendini durdurdu. Kocasıyla dürüstçe konuşma alışkanlığı edep duygusunu karıştırmış olabilirdi ama karşısındakinin Takeru olduğunu unutmaması gerekiyordu. Matsuda Susumu hakkında kötü konuşamazdı.

"Babam bir Fısıldayan Kılıç ustası değildi," diye kabul etti Takeru, ne demek istediğini açıkça biliyordu ama kızgın görünmüyordu, "ne de bir jijaka olarak yüceliğe ulaşabildi, ama yine de Matsuda soyunun kanını taşıyordu. Annemin gücüyle birleşince o kadar doğal olmayan bir güç ortaya çıktı ki, annem bile onları taşımakta, yani *bizi* taşımakta zorlandı."

Takeru yere baktı, yüz hatlarına bir suçluluk gölgesi düştü. "Neredeyse insan sınırlaması varlığımıza direniyor gibi görünüyor, belki de... Tanrılar, torunlarının kendilerini aşmasını istemeyen türden ebeveynlerdir."

Misaki bir an için kocasını inceledi. Kocasını Tanrılar tarafından saf kıştan yontulmuş bir yaratık gibi görünürken, onun mükemmel yüzünün hatlarını pek çok kez izlemiş, gerçekten insan eti ve kanı olup olmadığını merak etmişti. O yaratık *olmanın*, ne kadar tuhaf bir yaratık olduğunu bilmenin ne kadar garip bir his olduğunu merak etmeyi hiç düşünmemişti.

"Bana Takashi-nii-sama'nın doğumunun annemi zayıf ve hasta bıraktığı söylendi. *Benim* doğumum onu neredeyse öldürüyormuş ve bir yıl boyunca yatalak kalmış. Üçüncü hamileliğinin sonlarına doğru, ben henüz çok küçükken düşük yapmış. Annem

ondan sonra iyi olabilirdi, ama babam tekrar denemeleri için ısrar etti. Dördüncü hamileliğinden birkaç ay sonra öldü."

"Özür dilerim, Takeru-sama. Bunların hiçbirini bilmiyordum."

Misaki'ye kayınvalidesi hakkında söylenen tek şey, onun inatçı bir hastalıktan öldüğüydü. Matsuda ailesinde düşüklerin ve ölümlerin olağan olduğunu fark etmemişti. Babasının bilip bilmediğini merak etti. Eğer bilseydi, onu bu evle evlendirir miydi? Bu düşünceleri bir kenara itti. Bir önemi yoktu. Artık her şey bitmişti. Yıllar önce yapılmıştı. Ve Misaki şu anda kocasıyla birlikte hâlâ hayattaydı. Önemli olan tek şey buydu.

"Bu konuda konuşmadık," dedi Takeru. "Eğer Takashi ya da ben bundan bahsedersek - annemiz hakkında konuşursak - Tou-sama bizi döverdi."

Bu da Misaki için yeni bir düşünceydi. Yıllarca Matsuda Susumu'yu zorba olarak görmüştü; Takeru ve Takashi'nin onun oğulları olarak neler çekmiş olabileceklerini hiç düşünmemişti. Ve iki kardeşin de babalarının şiddet eğilimlerini devam ettirmedikleri için şükretmeyi hiç düşünmemişti.

Takeru'nun Mamoru'ya el kaldırdığı durumlar çok azdı. Belki de sadece bir kez olmuştu - Mamoru'nun İmparatorluğunu ve yaşadığı her şeyi sorguladığı o garip gün. Elbette, Takeru'nun eğitim sırasında Mamoru'nun yanına ya da eklemlerine vurduğu dojo vardı, bir açıklık bıraktığında, öğrenilecek bir ders olduğunda. Ama Takashi ve Takeru üstün kılıç kullanmayı büyükbabaları Matsuda Mizudori'den öğrenmişlerdi. Susumu onlara hiç ders vermemişti. Sadece kızgınlık.

"Bence," dedi Takeru çok yavaş bir sesle, "iyi bir baba değildi. İyi bir baba değildi.

kesinlikle iyi bir koca değil."

Misaki tam bir şok içinde Takeru'ya baktı. "Ne oldu?" diye sordu, gözlerinin kocaman açıldığını görünce.

"Ben sadece... Daha önce babanı eleştirdiğini duyduğumu sanmıyorum."

Adamın yüzünde beliren utanç ifadesini istememişti. "Ona saygısızlık etmemeliydim. Biliyorum. Ama..."

"Ama?"

"Annemi incitti."

Bu Misaki için sürpriz değildi, özellikle de Takeru'nun annesi anlattığı kadar güçlüyse. Susumu'nun her şeyden çok nefret ettiği bir şey varsa, o da kendi yetersizliğinin hatırlatılmasıydı.

"Ona da vurdu," diye yavaşça devam etti Takeru, sanki hafızasının derinliklerinde muhtemelen hiç dile getirmediği, muhtemelen unutmaya çalıştığı şeylere ulaşıyormuş gibi. "Sürekli kavga ederlerdi. Diğer insanlara karşı annem iyiydi, nazik bir insandı ama babamla hiçbir konuda anlaşamazlardı ve birbirlerini perişan ederlerdi. Babam annemle konuştuğunda bağıırıyordu. Annem onunla konuşsa ağlıyordu. Takashi-nii-sama bana çok sonraları onun harika bir gülümsemesi olduğunu söyledi." Başını iki yana salladı. "Onun gülümsediğini hiç hatırlamıyorum."

"Özür dilerim," dedi Misaki sessizce. "Bilmiyordum." Ama bunu ona neden şimdi söylüyordu? Çok yorgun görünüyordu. Şüphesiz, bir gün için yeterince acı çekmişti.

"Benimle evlendiğinde burada olmak istemediğin çok açıktı," dedi Takeru, "bu yüzden seninle aramda saygılı bir mesafe bırakmaya çalıştım. Buraya gelmeden önceki hayatından ve geride bıraktıklarından bahsedersen kavga edeceğimizden emindim."

O haklıydı. Misaki, Livingston ve Robin üzerinde durmasına, bu konuda konuşmasına izin *verseydi*, onunla savaşırdı. Ama bu gerçekten o kadar kötü bir şey olur muydu? On beş yıllık mutlak yalnızlıktan daha mı kötü olurdu?

"Aramızdaki şeylerin annemle babam arasında olduğu gibi olmasını istemedim," dedi Takeru. "Oğullarımızın benim gibi büyümesini istemedim... tam olarak insan değiller."

Misaki fener ışığında kocasına bakarken her şey anlam kazanmaya başladı. Takeru şiddetin olmadığı bir evliliğe hiç tanık olmamıştı. Bildiği tek yolla onları bundan uzak tutmaya çalışıyordu. Sessizlikle. Çarpık bir şekilde, her şey anlam kazanmıştı.

"İlk düşük yaptığında, annemle aynı kaderi paylaşacağından endişelenmiştim. Seni öldürdüğümü düşündüm."

"Ama sen yapmadın," dedi Misaki, Takeru'nun vücudunun zayıflığı için kendisini suçlaması fikri karşısında hem duygulanmış hem de kafası karışmıştı. "Bu benim başarısızlığımdı, senin değil."

"Başarısızlık değil," dedi Takeru. "Hâlâ hayattasın." "I..." Misaki gözlerini kırptırdı.

"Çocuklarını kaybettim."

"Açıkladığım gibi, bu Matsuda eşleri arasında yaygındır. Bir kadının bir kez bile düşük yapıp hayatta kalması pek sık rastlanan bir durum değildir. Tanrılar tarafından korunmuş olmalısınız... ya da belki de kanınızdaki büyü sayesinde

AİLE böyle Güçlü. Belki de senin bilinçaltı kan Hamilelik ikinizi de öldürmeden önce manipölasyon tehlikeli yavrularınızı ortadan kaldırdı." Misaki, "Çocuklarını öldürdüğümü düşünöyorsun," dedi, "babanın her zaman yaptığı gibi

dedi."

"Sanırım karımı sen kurtardın," dedi Takeru. "Tsusano kanın annemin hayatta kalamadığı yerde senin hayatta kalmana yardımcı oldu. Bu şekilde, sanırım babalarımız bizi iyi bir eş yaptı."

Misaki çarpık bir gülümsemeyle nefes verdi. "Bu biraz ürkütücü, Takeru-sama."

Takeru gülümsemesine karşılık vermedi. Hâlâ Misaki için çok yeni olan, çok gecikmiş olsa da bakması çok zor olan acılı, pişman ifadesini takınıyordu.

"Çocuklarını kaybettikten sonra acı çektiğini biliyordum," dedi, "tıpkı annemin ölmeden önce çektiği acı gibi. Ama itiraf etmeliyim ki, utancımından ne yapacağımı bilemedim. Hâlâ da bilmiyorum..."

"Benimle konuşuyorsun," dedi Misaki. "O zaman tek istediğim benimle konuşmandı, böylece yalnız kalmayacaktım."

Takeru başını salladı. "Kendimi sana yaklaştırmaya çalıştığımda beni uzaklaştıracığını düşündüm. Seninle konuşursam bunun bir kavgaya dönüşeceğini düşündüm."

"Ama kavgadan daha kötü şeyler de var," dedi Misaki. "Ben biraz kavgayı *severim*. Dayanamadığım şey sessizlik."

"O zaman ben Kaigen'deki en kötü kocayım."

"Hayır..." Misaki usulca, "Sessizliği ben de bozabilirdim," dedi. Sadece cesaret edememişti.

Öfkesinin büyük kısmı Takeru'nun ona bir oyuncak bebek gibi davranmasından kaynaklanmıştı ama o da daha iyi davranmamıştı. Buzun oluşmasının tamamen insani nedenleri olabileceğini düşünmeden ona insan şeklindeki bir buz kütlesi gibi davranmıştı.

"Seni bunca zaman sessiz bıraktığım için özür dilerim," dedi Takeru. "Anlıyor muyum bilmiyorum... ama bugün dövüştüğümüz için mutluyum."

Misaki başını salladı. "Ben de."

Birinci Matsuda Takeru gibi adamlar sadece efsanelerde vardı, çünkü elbette bir kılıç darbesiyle bir krallığın sorunlarına son verebilecek gerçek adamlar yoktu. Misaki ve Takeru'nun kavgası onlara sihirli bir şekilde sevgi ve anlayış aşılammıştı. Acılarını iyileştirmemişti.

Mamoru'nun yokluğu. Ama bu bir şeydi, bir kabuğun başlangıcı gibi. İşlerin daha iyiye gidebileceğinin ilk işaretiydi.

Misaki ve Takeru birlikte şiltelerine uzandıklarında, soğuk dalgaları fenerin alevini söndürdü ve geriye sadece ay ışığı ile gölgelerin gri-mavi karışımı kaldı. Karanlık, Misaki artık içinde yalnız olmadığı için kâbusları tehdit etmiyordu. Takeru ona dokunmak için hamle yaptığında dünyadaki en doğal şeymiş gibi göründü - sonra durakladı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Sana dokunmamdan nefret ediyorsun," dedi - bir suçlama değil, basit bir gerçek. "Her zaman nefret ettin."

Misaki inkar etmeye çalışmadı.

Onun dokunuşundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyordu ama eğildi ve yanağını onun parmaklarına değdirdi. Sonra uzandı ve ona sarıldı. Soğuktu. Ama bunun ne önemi vardı ki? O da öyleydi. Daha da yaklaşarak başını onun omzuna yasladı. Arzusunu alevlendiren o sıcak kıvılcıma asla sahip olamayacaktı ama gözlerini kapadığında kâbuslar gelmiyordu.

Kocasının kucağında, onun düzenli nefes alışının sesiyle sarmalanmış halde, bir ay sonra ilk kez mışıl mışıl uyudu.

BÖLÜM 28: YABANCI

Takayubi efsanesine göre bir Matsuda asla rakibinin kanını yere dökmeden düellodan ayrılamazdı. Takeru ve Misaki o gün bu geleneği bozdular.

Kan damlalarını düşmeden yakaladı ve boynundaki kesiğin üzerine nazik bir el koydu. Jiya açık yarayı çekiştirip sıvıyı kabuk bağlayacak şekilde örerken bile elini itmedi.

"Düşündüğümde daha güçlüymüşsün," dedi Takeru.

Misaki boğazından küçümseyici bir ses çıkardı. "Bu bir şanstı. Çok daha iyi durumdaydım."

"Kılıç kullanmandan bahsetmiyordum. Bunu hep biliyordum."

Misaki şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, kirpiklerinden karlar dökülüyordu. "Sen mi yaptın?" Sonra içini çekti. "Sanırım senin algılama gücünü hafife almışım."

"Hayır. Baban seni bize ilk tarif ettiğinde bundan bahsetmişti."

"Hiçbir şey söylemedin." Misaki durakladı. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Bilmiyorum..." Takeru'nun kaşlarının arasında düşünceli bir kırıksıklık belirdi. "Özür dilerim, hiç sormadım."

"Hiç teklif etmedim." Bunun yerine, bir şekilde kendini başka bir şeye dönüştürebileceğini umarak gerçek benliğini katı bir cephenin arkasına saklamıştı. "Özür dilerim." Misaki açık avucunu son bir kez Takeru'nun boynunda gezdirdikten sonra göğsüne yasladı. Kesik kabuk bağlamış ve kanamayı durdurmuştu.

"Teşekkür ederim," dedi Takeru, "şimdi teklif ettiğiniz için."

Elini kaldırıp boynundaki kesiğe dokundu - Misaki'nin yeni kabuk bağladığı kesiğe değil, Mamoru'nun hayaletinin o son kâbus sırasında bıraktığı kesiğe.

"Sanırım biraz daha kalmalıyım," dedi, "kardeşime ve oğluma veda etmeliyim."

Misaki başını salladı. "Elbette." Ama Takeru'yu dağın yamacında yalnız bırakma düşüncesinin onu üzdüğünü fark etti. Karda tek başına çok uzun zaman geçirmişti, değil mi? İçindeki insanlığı dışarı atmaya çalışmış, ailesinin kanıyla lekelenmiş bir sığınağın derinliklerine gömülmüştü.

"Sizinle kalmamın bir sakıncası var mı, Takeru-sama?" diye sordu usulca. Takeru bir an sessiz kaldı. Sonra başını salladı. "Lütfen."

.....

İkili eve dönmek için ayağa kalktığında gökyüzü kararıyordu. Misaki bıçağı tutmak için Siradenyaa'nın kılıfının iki parçasını birlikte dondurmuştu. Hava buzun sağlam kalmasını sağlayacak kadar soğuktu ama eninde sonunda yeni bir kılıfa ihtiyacı olacaktı.

Misaki, "Setsuko'dan biz yokken çocuklara göz kulak olmasını istedim," dedi. "Ona biraz gecikebileceğimi söyledim ama umarım endişelenmemiştir."

"Sanırım öyle," dedi Takeru. "Bizi bulması için birini göndermiş gibi görünüyor."

"Ne?"

"Biri dağdan aşağı bize doğru geliyor." Takeru dinliyormuş gibi başını eğdi. "İki kişi."

"Onlarla buluşmaya gitmeliyiz," dedi Misaki dizlerindeki karı fırçalayarak, "ortadan kaybolmadığımızı bilsinler." Savaştıktan ve bacaklarını altına katlayarak uzun süre oturduktan sonra bile hâlâ fiziksel bir acı hissetmemesi tuhaftı.

Misaki'nin gözleri dağdan kendilerine doğru dikkatle inen bir figüre takıldığında, güney geçidinden yukarı çıkmaya henüz başlamışlardı. Kwang Chul-hee Takayubi'nin yamaçlarında ayağını daha iyi tutuyordu ama yine de yerli köylülerden daha yavaş ilerliyordu.

"Ah!" dedi çocuk, yağın karın arasından Misaki ve Takeru'yu gördüğünde. "Bu sensin."

"Kwang," dedi Takeru, yumuşak adımlarıyla tökezleyen çocukla arasındaki mesafeyi zahmetsizce katederek. "Burada ne yapıyorsun?"

"Setsuko-sama ikinizin de uzun süredir ortalıkta olmadığını ve endişelenmeye başladığını söyledi. Sizi aramaya gidip gidemeyeceğimi sordu."

"Gördüğünüz gibi iyiyiz ve dönüş yolundayız," dedi Takeru, ancak Misaki, Chul-hee'nin gözlerinin Takeru'nun boynundaki taze kesiklerde tedirgin bir şekilde gezindiğini fark etti.

"Pekala. I-" Chul-hee kısa bir süre durdu. Gözleri Misaki'nin belindeki kılıca takılmıştı. "Nedir o?"

Takeru biraz sert bir sesle, "Bu benim karımın işi," dedi. "Soylu bir evin hanımı olarak, isterse kılıç taşıyabilir-"

Chul-hee, "Hayır, daha önce de kılıçlı kadınlar görmüştüm," diye açıkladı, "ama *böyle* kılıçlar değil. Matsuda Misaki-dono-sama..." diye heyecanla Shirojima'nın onur ifadelerini karıştırdı. "Düşündüğüm şey bu mu?"

Misaki Siradenyaa'ya baktı. "İyi bir gözün var." "Yani... bu..."

"Zilazen bardağı mı?" Misaki söyledi. "Evet."

"*Şaka yapıyorsun!*" Chul-hee haykırdı, şaşkınlıktan ana dili Kaigengua'ya kaymıştı. "*Kotetsu Zilazen katana olmadığını söyledi!*"

Kaigengua dilinde "*Kendin görmek ister misin?*" diye sordu.

Chul-hee nefes nefese kalmıştı. "*Yapabilir miyim?*"

Misaki gülümseyerek Siradenyaa'nın bağlarını çözdü ve kılıflı silahı Chul-hee'ye uzattı. O da eğilerek iki eliyle kabul etti.

"*Dikkatli ol,*" diye uyardı adam kabzayı kavrayıp kılıfından kısmen çıkarırken. "*Çoğu kılıçtan daha keskin ama paslanmıyor, bu yüzden parmaklarında yağ bırakma endişesi olmadan düz kısmına dokunabilirsin.*"

"*Oh,*" dedi Chul-hee bıçağı ters çevirirken. "*Ve kılıf da Zilazen camı olmalı?*"

"Um..." Misaki tereddüt etti ama kılıfı elinde tutarken çocuğa yalan söylemenin zor olacağını fark etti. "Evet, içeriden."

"Peki, ne oldu ona?" Chul-hee parmak uçlarını Misaki'nin kılıfı onarmak için kullandığı buzun üzerine koyarak sordu. Bir Takayubi savaşçısı olmayabilirdi ama yine de yetkin bir jijakaydı; kılıfın kopmuş olduğunu neredeyse kesinlikle hissedebiliyordu.

Takeru'ya baktı. "*Ne yazık ki hasar görmüş,*" dedi.

Chul-hee'nin parmakları hâlâ kılıfın üzerindeki buzun üzerinde duruyordu ve alnı şaşkınlıkla kırışmıştı. "*Sanki ikiye bölünmüş gibi hissediyorum.*"

"*Ne kadar ilginç değil mi?*" Misaki gülümseyerek kılıcı ondan aldı ve hakamasının kemerine geri yerleştirdi.

"*Ama kesilmiş!*" Chul-hee şaşkınlık içinde konuştu. "*Zilazen'i hiçbir şey kesemez...*" diye devam etti ve başını kaldırıp Takeru'ya baktı. Gözleri tekrar Takeru'nun boynundaki kesiklere, sonra Misaki'nin dağınık saçlarına ve kıyafetlerine ve tekrar Takeru'ya kaydı. Ağzı bir an için sessizce çalıştı ama dilindeki tüm sorular şüphesiz seslendirmek için uygunsuzdu.

"Köye geri dönmeliyiz." Takeru, Chul-hee ve Misaki'ye arkasından gitmelerini işaret etti ve dağa doğru ilerlemeye başladılar. "Diğerini bulup geri dönelim."

"Diğeri mi?" Chul-hee tekrarladı.

"Bizi aramak için dağdan inen iki kişi vardı, değil mi?"

Chul-hee başını salladı. "Yalnız geldim."

"Hayır..." Takeru birden temkinli davranarak olduğu yerde durdu. "Arkanda biri vardı."

"Emin misiniz, Takeru-sama?" Misaki sordu. Bazen dövüş gibi yorucu bir jiya kullanımı bir theonite'nin duyularını etkilerdi. "Belki..."

İlerideki patikada bir hareket dikkatini çekince sözleri kesildi. Yollarını kesen bir figür duruyordu, Matsuda'nın mavi kimonosu rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu, kalçasında deniz mavisi sarılı bir kılıç vardı.

Mamoru.

Misaki çılgılık atarak ellerini ağzına götürdü. Bir şeyin halüsinasyon görmesine neden olmasından korkarak Takeru ve Chul-hee'ye baktı ama onlar da oldukları yerde donup kalmış, inanamayan gözlerle hayaletin üzerine sabitlenmişlerdi.

"Nasıl?" Chul-hee titreyerek kekeleydi. "O neden burada?"

Mamoru katanasını çekti ve bu onu ele verdi. Sadece bir anlığına, bir orman zeminindeki benekli ışık gibi, üzerinde parlaklık titreşti. Misaki daha önce de böyle parlak dalgalanmalar görmüştü ve ne anlama geldiklerini çok iyi biliyordu.

Bu Mamoru değildi, onun hayaleti de değildi.

Mamoru'nun taklidi onlara doğru gelirken, Takeru belirsiz bir adım geri çekildi ve diğer ikisini korumak için bir kolunu uzattı. Ama Misaki öne çıktı ve jiyasını bir buz mızrağına dönüştürdü. Gerçekte o olmadığını bilse bile, doğrudan oğlunun kalbine buz fırlatamazdı. Onun görüntüsünü öldüremezdi.

Chul-hee mermisini ateşlerken bir alarm çılgılığı attı. Buz, taklitçinin omzuna çarparak onu geriye savurdu ve illüzyonu paramparça etti. Mamoru'nun yanaklarına çiller dağıldı, siyah saçları kahverengiye döndü ve mavi kimonosu çırpınan gri bir pelerine dönüştü. Katana elinden fırladı ve Hadean tarzı uzun bir bıçak olarak kara saplandı.

Yaşadığı şoka rağmen Takeru ihtiyatlı bir tepki vererek yabancının kollarını ve bacaklarını yattığı yerde dondurmak için buz kaldırdı.

"O şey de ne?" diye sordu Misaki'nin onu hiç görmediği kadar sarsılmış bir halde. Elleen Elden'le hiç tanışmamış olsaydı, öyle olurdu. "Bir çeşit iblis mi?"

"Bu iblis değil." Misaki düşmüş yaratığa doğru ilerliyordu. "Bu bir littigi."

"Bir ne?"

"Bir tür alt-teonit," diye açıkladı Misaki adamın yanında dururken. "Güçsüz adynler gibi görünürler ama illüzyon yaratmak için ışığı manipüle etme yetenekleri vardır. Carytha'da birkaç tane tanıyordum." Ama onlardan birinin burada ne işi vardı?

Adam sessizce Misaki'ye baktı ama ikisi de artık ona karşı yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Kendisi gibi Littigiwu'lar sadece bir insanın görmesini sağlayabildikleri için tehlikeliydi; Takeru'nun buzundan kendini kurtaracak fiziksel güce sahip olamazdı. Yoğun bir ışık parlaması Misaki'yi geçici olarak kör bırakabilirdi ama yine de gözlerini kullanmadan daha iyi dövüşürdü.

Güvende olduğundan emin olan Misaki bir an için adamı inceledi. Yirmili ya da otuzlu yaşlarında görünüyordu -beyaz insanların yaşlarını kestirmekte her zaman zorlanırdı- donuk yeşil gözleri ve kısa Hadean tarzı kesilmiş kahverengi saçları vardı. Bir dövmenin çizgileri, az sayıdaki kahverengi çillerinin arasında garip, girdaplı bir desen oluşturuyordu. Hafızasında bu adama benzer birini aradı ama bırakın böyle garip dövmeleri olan birini, yeşil gözlü bir littigi ile karşılaştığını bile hatırlamıyordu. Dövmenin mürekkebi bile Misaki'nin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu; parlak ve metalikti.

Misaki, gümüşü parıltıyı hayal edip etmediğinden emin olmak için eliyle yüzüne düşen karı temizledi. Derisinde bir şey vardı. Dövmelerinin arasından geçen bir metal gibi görünüyordu ama Misaki jiyasıyla uzandığında, parlayan madde neredeyse sıvı gibi hissediliyordu.

"Çok yeteneklisin," dedi. Mamoru'nun bu kopyası Elleen'in illüzyonlarından biriyle aynı seviyedeydi. Neredeyse mükemmeldi. "Sen de kimsin?"

Büyük olasılıkla daha önce hiç beyaz bir insan görmemiş olan Takeru daha temkinli yaklaştı, Chul-hee hemen arkasından takip ediyordu.

"Sorun yok Takeru-sama," dedi Misaki. "O sadece bir insan, senin ya da benim gibi, sadece daha zayıf. İzle."

Adamın koluna bir tabi koyarak biraz baskı uyguladı ve kemik kırıldı. Beyaz adamın vücudu kaskatı kesildi ve yüzü buruştu ama bağırmadı. Çıkardığı tek ses cesurca bastırılmış bir homurtuydu. Misaki kaşlarını kaldırdı. Bu tür bir soğukkanlılık yoğun bir eğitimden kaynaklanıyordu ama adamın kalbinin sıkıntıdan hızla çarptığını hissedebiliyordu.

Misaki, "Pekala, Shirojima lehçenizin ne kadar iyi olduğunu bilmiyorum, o yüzden Yammaninke'yi deneyelim," dedi. *"Sen kimsin ve seni buraya kim gönderdi?"*

Normalde, kendisinden daha zayıf birine, hatta onu öldürmeye çalışmış birine bile işkence etmekten zevk almazdı. Ama bu adam oğlunun yüzünü çalmıştı. Onun vücudundaki her kemiği seve seve kırabilirdi.

"Yammaninke konuşmuyor musun, seni xuro parçası? Sorun değil." Tekrar dil değiştirdi. *"Ben de Lindish konuşuyorum. Şimdi, konuş benimle. Kimsin sen? Buraya Carytha'dan mı geldin?"*

Robin eski düşmanlarının peşine düşmesinden her zaman endişe duymuştu ama Misaki Livingston'da kişisel olarak pek düşman edinmemişti. Elbette birkaç kişiyi doğramıştı ama bu çoğunlukla Robin ve Elleen'e destek olmak içindi. Çoğu insan Ateş Kuşu'nu düşünür ve onun Gölgesi'ni hatırlamazdı.

Kukuletalı gri pelerin hemen aklına Kalleyso ve takipçilerini getirdi ama Kalleyso'nun tüm tuhaf ve korkunç hilelerine rağmen Misaki, çete liderinin takipçilerine yüz dövmesi yaptığını hiç bilmiyordu. Belki de bu yeni bir uygulamaydı? Ya da belki de işaretler adamın diğer bağlantılarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir tür yerel Hadean süslemesiydi?

"Bu Livingston'la mı ilgili?" Ayağını yere vurdu ve yatan littigi'den acı dolu bir homurtu daha çıkardı. *"On beş ya da on altı yıl önce Sirawu'yla karşılaştın mı? Herhangi bir uzvun eksik gibi görünmüyor... Gerçi bunu senin için düzeltmekten mutluluk duyarım."*

"Onu tanıdın mı?" Takeru, Misaki'nin Lindish'ini anlayamayarak sordu.

"Hayır, Takeru-sama. Ya sen?"

Takeru başını salladı ve Chul-hee'ye döndü. "Kwang?"

"Bana bakma, Matsuda-dono," diye kekeledi Chul-hee. "Daha önce bir littigi ile bile tanışmadım."

"Bu bir süredir burada casusluk yapıyor olmalı." Misaki gözlerini kısıtlanmış davetsiz misafire dikti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Littigiwu sihirli değildir. Fotoğrafik hafızaları var, ama eterden yüzler çıkaramazlar. Sadece gözlemledikleri şeyleri yeniden üretebilirler, yani..."

"Bu adam Mamoru hayattayken onu izlemiş," dedi Takeru sessiz bir dehşetle, *"haftalar önce. Neden?"*

"Bize söyleyeceği şey bu." Misaki yabancıya baktı ve uluslararası bir casusun konuştuğu dil olan Yammaninke'ye geri döndü

büyük olasılıkla anlayacaktır. *"Öyle değil mi, littigi? Hala dört uzvun ve bir dilin varken bize bilmek istediğimiz her şeyi anlatacaksın."*

"Oh," dedi Chul-hee ihtiyatla. "M-Matsuda-dono, bunun uluslararası kurallara aykırı olduğundan eminim-"

Misaki, "İyi ki bunlar sadece askeri görevliler için geçerli," dedi. "Ben bir sivilim."

"Ama-"

Takeru kısaca, "Sessiz ol Kwang," diye emretti.

"Yani?" Misaki littigi'ye ters ters bakarak sordu. *"Konuşmak mı istiyorsun yoksa seni kesmemi mi istiyorsun?"*

Işık titredi. Adamın saçları siyaha döndü ve bir an için Mamoru'nun yüzü onunkiyile örtüştü, gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. Misaki'nin içinden acı fişkırdı ve sertçe yere vurdu. Topuğu adamın uyluk kemiğini ve zalim yanılmasını tek bir çıtırtıda kırdı.

Bu sefer cıgılık attı.

"Hayır, hayır," dedi tatlı bir sesle Chul-hee irkilirken. *"Şu anda konsantrasyonunu manipülatif illüzyonlarla harcamak istemezsin. Hayır, işler gerçekten tatsız bir hal almadan önce bana bilmek istediklerimi anlatmaya konsantre olmak isteyeceksin."*

Adam çenesini tuttu, sıkılmış dişlerinin arasından acı dolu nefesler hızla geliyordu. Kalbi hızla çarpıyordu ama cevap vermedi.

"Şimdi, böyle yapma." Misaki Siradenyaa'yı çekti ve Chul-hee gözlerini kapattı. *"Benimle konuşmazsan, önce hangi vücut parçalarını ayırmak istediğini söyleyemezsin. Sadece tahmin etmek zorundayım..."*

Adam o zaman konuştu - Misaki'nin şimdiye kadar duyduğu en tuhaf aksanlı Yammaninke ile.

"Ses aktivasyonu."

Misaki'nin yüreği ağzına geldi. "Geri çekil!" diye bağırdı.

"Patlat."

Misaki'nin kendisiyle littigi arasında oluşturduğu refleksif buz duvarı patlamaya karşı asla dayanamazdı ve bacakları onu kaçmasına yetecek kadar uzağa itemezdi. Ancak Takeru'nun jiası Misaki'ninkinin yanında yükselerek duvarın boyutunu üçe katladı ve beline dolanan bir kol onu geriye savurdu. Patlama dağı sarsarken birlikte kara çakıldılar.

Misaki'nin kulaklarındaki çınlama düzgün düşünebileceği kadar azaldığında, kendini dirseklerinin üzerine kaldırdı ve başını salladı. Sırtını altındaki kardan daha soğuk bir şeye çarptı ve fark etti ki

Takeru'nun kolunun altında olduğunu fark etti. Onu düşen enkazdan korumak için vücudunu onunkinin hemen üzerine koymuştu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi çarpık ve uzak geliyordu.

Takeru olumlu bir sesle karşılık verdi. Diğer kolunun altında, Chul-hee ellerini başının üzerine koymuş inliyordu. Çocuğun yaralandığından endişelenen Misaki, herhangi bir kanama hissedip hissetmediğini görmek için jiya'sıyla uzandı.

"O iyi," dedi Takeru öfkeyle, tam da Chul-hee'nin inlemeleri '*Çok gürültülü!*

Chul-hee'yi yerde kıvrılmış halde bırakan Takeru ayağa kalktı ve Misaki'nin ayağa kalkmasına yardım etti.

"Bu da neydi böyle?" Misaki, littigi'nin karda yattığı yere dönerek sordu.

"Bana söyleyebileceğinizi umuyordum."

Adamdan geriye bir krater ve dağın yamacına savrulmuş birkaç et ve gri kumaş parçasından başka bir şey kalmamıştı.

Misaki başını salladı. "Onun gibi biriyle hiç karşılaşmadım. Diğer littigiwu'lar, evet. Gri pelerinli diğer insanlar, evet, ama onunki gibi dövmeleeri ya da aksanı olan biriyle hiç karşılaşmadım." Siradenyaa'yı elinden uçtuktan sonra kara saplandığı yerden almaya gitti.

"Gerçekten onu kesecek miydin?" Takeru titreyen Chul-hee'yi ayağa kaldırarak sordu.

"Sadece işbirliği yapmamaya devam ederse," dedi Misaki ve kılıcını dikkatlice kınına geri koydu.

Bir duraklama oldu.

"Bundan hoşlandın." Bu bir yargılama değildi; Takeru sadece bir gözlem yapıyor gibiydi.

Misaki omuz silkti. "Livingston'da arkadaşlarımla yaptığım türden bir şeydi bu."

"Okulda mı?" Takeru şaşkın görünüyordu.

"Şey, okuldan *sonra*," dedi Misaki, "gece. Fazla uyuyamadık." "Matsuda-dono!" diye bir ses duyuldu ve Misaki ile Takeru başlarını kaldırdıklarında

Kazu'nun adamları ve bazı Ameno koronu yamaçtan aşağı onlara doğru koşuyor.

"Bomba gibi bir ses duyduk. Ne oldu?"

Adamlar patlamanın olduğu yerde durduklarında Takeru, "Hayatımıza kast edildi," dedi. "Karımın ve kendimin."

"Ne?"

Takeru sakın bir şekilde adamlara olanları anlattı, tabii ki kulağa saçma geliyordu.

Ameno koronularından biri, "Sence bir suikastçı mıydı?" diye sordu.

Misaki, "*Kesinlikle* bir suikastçıydı," dedi.

Bir littigi, dövüşü çabucak bitirmek için bir planı olmadıkça kendini iki güçlü theonite'in karşısına koymazdı. Bu kişi büyük olasılıkla Mamoru'nun illüzyonunun hedeflerini o bıçakla öldürmesi gereken an için hareketsiz bırakacağını ve bu sayede canını kurtararak kaçabileceğini ummuştı. Bomba onun yedek planıydı.

"Sizce onu kim gönderdi?" diye sordu Kazu'nun adamlarından biri. "Ranganese ya da..." Yüksek sesle söyleyemiyordu ama herkes bunu düşünüyordu: İmparatorluk.

"Bu adam Namindugu'dan değildi," dedi Takeru. "O beyazdı."

"Namindugu'da, Ranganese'de yaşayan beyaz insanlar var.

Birlik," diye belirtti Chul-hee. Bu, çoğu Dunialının bilmediği bir şeydi.

"Gerçekten mi?" Hakuyu şaşkınlıkla konuştu.

"Batıda," dedi Misaki, "Hades sınırına yakın bir yerde yaşıyorlar. Kökenleri Malikoviş denen bir Hades kabilesine dayanıyor ama siyasi olarak Rangan Birliği'nin bir parçası sayılıyorlar. Aralarında Littigiwu olduğunu hiç duymadım ama bu mümkün."

Öte yandan, bir örgütün izini kaybettirmek için yabancı bir suikastçı tutması da aynı derecede mümkündü. Ama adam Ranganese tarafından gönderildiyse.

"Ailemin yanında kim var?" Takeru, az önce Misaki'nin zihninde ön plana çıkan soruyu dile getirdi.

"Yengen çocuklarla birlikte," dedi baş Ameno. "Birkaç adamım evdeki çalışmalara yardım ediyor. Güvende olmalılar."

Misaki çoktan yokuş yukarı koşmaya başlamıştı.

Takeru adamlarına "Tetikte olun," dedi. "Olayı tatmin edici bir şekilde araştırır araştırmaz köye geri dönün." Ve onunla birlikte koşmaya başladı.

Köye vardıklarında her şey normal görünüyordu ve Setsuko ile tüm çocukları Matsuda'nın avlusunda güvende bulunca rahat bir nefes aldılar. Setsuko ayağa kalktı ve hemen onları karşılamaya koştu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu acilen. "Patlama gibi bir ses duyduk ve Takeru-Matsuda-sama, yaralanmışsınız!"

"Biz iyiyiz," dedi Takeru. "Ameno-san," diye seslendi evde çalışanlardan birine, Ameno Kentaro adında bir gönüllüye. "Diğer evlere koş. Herkese evlerindeki herkesin güvende olup olmadığını kontrol etmelerini söyle. Her gönüllü lideri kendi grubuyla aynı şeyi yapsın. Şüpheli bir kişi gören olursa derhal buraya bildirsin."

"Ne-"

"Soru sormak için daha sonra vaktimiz olacak," diye sözünü kesti Takeru.

"Git!" "Evet, Matsuda-dono." Adam kaldırmakta olduğu kirişi yere bıraktı.

ve koştu.

"Neler oluyor?" Misaki Izumo'yu baldızından alıp kalçasında hafifçe zıplatırken Setsuko sordu.

Hiroshi ve Nagasa merakla dinlemek için yetişkinlerin yanında toplanırken Takeru, "Hayatımıza kastedildi," dedi. "İkimiz de ciddi şekilde yaralanmadık ama köyde başka kimsenin hedef alınmadığını teyit etmemiz gerekiyor."

"Ne? Seni kim öldürmeye çalıştı?" Setsuko sordu.

"Ayrıntılar şu an için önemsiz," dedi Takeru. "Şimdilik sadece ailem güvende olduğu için rahatladım."

Misaki, Setsuko'nun daha fazla soru sormasını beklerdi ama diğer kadın durmuş, gözlerini Takeru'ya dikmişti. Belli ki ondaki değişikliği, sesinin bir nebze de olsa duygu yüklü olduğunu fark etmişti. Takeru eğilip Nagasa'yı kucağına aldığı anda yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini şoka bıraktı.

Misaki'nin hatırladığı kadarıyla Takeru çocuklarından birini hiç kucağına almamıştı. Nagasa da kendini birdenbire yerden bu kadar uzakta bulunca ne yapacağını şaşırmış görünüyordu.

"Az önce kardeşini görmeye gittim, Nagasa-kun," dedi Takeru.

"Mamoru mu?" Nagasa küçük bir sesle, "Mamoru mu?" dedi.

"Evet."

Nagasa hâlâ son derece şaşkın görünüyordu. "Tou-sama... Mamoru'yu gördün mü?" "Gördüm."

"Nerede o?" Nagasa elleriyle babasının omzunu tutarak sordu. "Mamoru nerede?"

"O şimdi Laaxara'da," dedi Takeru. "Artık sizi rahatsız etmeye gelmeyeceğine söz verdi. O küçük kardeşinin

Uyu."

"Uyuyabilir miyim?" Nagasa'nın babasının ne demek istediğini tam olarak anlayıp anlamadığı belli değildi ama bu sözler onu sakinleştirmiş gibiydi.

"Uyuyabilirsin," dedi Takeru ve Nagasa'yı tekrar ayağa kaldırdı. "Ayrıca sana bir şeyi daha hatırlatmamı istedi." Nagasa'nın küçük çenesini baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. "Bir savaşçı ağlamaz."

Nagasa başını salladı.

"Mamoru ağlamayı istemiyor." Takeru bir elini Nagasa'nın başına koydu ve ikinci oğluna dönmeden önce çocuğun saçlarını karıştırdı.

"Hiroshi..."

"Evet, Tou-sama?"

Takeru bir an için ikinci çocuğunu, omuzlarında bir yetişkini kıracak kadar gergin duran küçük çocuğu inceledi. Hiroshi'yi kucağına almadı - küçük bir bebekken bile Hiroshi kucağa alınmaktan pek hoşlanmazdı- ama onun göz hizasına kadar diz çöktü.

"Mamoru senin yaşındayken ona ders vermeyi reddettim. Bunu biliyor muydun?" "Hayır, Tou-sama."

"Şimdi pişmanım," dedi Takeru sakin bir sesle. "Sadece bir Matsuda'nın olabileceği kadar güçlüydü ve onu eğitecek bir Matsuda'ya ihtiyacı vardı. Sen de aynısın, değil mi?"

Hiroshi bir an babasına baktı ve sonra sanki içinden korkunç bir acı akıyormuş gibi, "Evet, Tou-sama," diye nefes verdi.

"Sana bunu kontrol etmeyi öğretebilirim." Takeru parmak uçlarını Hiroshi'nin göğsüne koydu. "Bu soğuk güç senin beden için çok büyük görünüyor. Eğer hazırsan onu kontrol etmen ve kullanman için seni eğitebilirim. Kardeşin Mamoru, amcan Takashi ve ben, küçükken doğru düzgün eğitim almadık. Sen de bizim gibi güçlüsün, ama benden öğrenmeye hazırsan seni daha da güçlendireceğim. Seni şimdiye kadar yaşamış en güçlü Matsuda yapacağım. Hazır mısın, Matsuda Hiroshi?"

"Evet, Tou-sama."

"O zaman yarın sabah güneş doğmadan önce seninle doroda görüşürüz."

Misaki, Hiroshi'nin omuzlarındaki gerginliğin erimesini hayretle izledi. Bu kadar genç bir çocuk için hâlâ doğal olmayan bir şekilde dik duruyordu ama artık içinde bir şeyler kopacakmış gibi görünmüyordu.

"Büyük Nagi, Misaki," diye fısıldadı Setsuko Misaki'nin kulağına, gözleri kocaman açılmıştı. "O adama ne yaptın?"

Misaki gülümseyerek, "Açıklaması zor," dedi.

Setsuko'nun gözleri Misaki'nin karmakarışık saçlarında, ödünç aldığı hakamasında ve belindeki siyah kılıçta gezindi. Eğer ne olduğunu anlayabildiyse de burnunu sokmadı. Bunun yerine bir elini kaldırdı ve parmağını Misaki'nin yanağına, gamzesine soktu.

"Tekrar hoş geldin, güzel kız."

Patlamaya müdahale eden adamlar kısa bir süre sonra geri döndü. Takeru'nun anlattıklarının delice olduğunu düşünmüş olsalar da, dağın yamacına saçılmış kanlı littigi parçalarını gördüklerinde şüpheleri ortadan kalkmıştı ve şimdi hikâyeyi daha detaylı dinlemek için sabırsızlanıyorlardı.

Ancak Takeru onların soru yağmuruna cevap veremeden Ameno Kentaro koşarak avluya geri döndü.

"Matsuda-dono!" dedi ve Misaki onun yüzünde bir şeylerin ters gittiğini görebiliyordu.

"Ne oldu?"

"Birini kaçırıyoruz." "Ne?"

"Kim?"

"Bir çocuk," dedi adam, "Ginkawa Yukimi adında beş yaşında bir kız çocuğu."

Yukimi, Rangan saldırısında yetim kalan çocuklardan biriydi. Genç babası ve küçük amcaları kuzey geçidini tutmaya çalışırken ölmüştü. Yukino Dai'nin kuzenlerinden biri olan annesi de hava saldırısı sırasında bombalardan birine hedef olmuştu.

"Herkes evini arasın," dedi Takeru. "Adamları dağa yayılmaları ve dağı aramaları için seferber edin, sadece erkekler," diye ekledi, "ve sadece savaşçılar. Demirciler, keşişler ve kadınlar, suikastçımızın bu dağda gizlenen hiçbir müttefiki olmadığını doğrulayana kadar kendi evlerinde ya da evlerinin yakınında kalsınlar."

"Peki ya kızın ailesi?" diye sordu yeni gönüllülerden biri. "Neredeler?"

"Ailesi yok," dedi Takeru, "ama o hepimizin ailesi. Ginkawa Yukimi'nin babası bu köyü savunurken öldü. Annesi Yıldırım Dai'nin kuzenlerinden biriydi, Yukino ailesinin benim annemle aynı kolundan geliyordu. Bu çocuk bizim kanımızdan. O hepimize ait ve onu güvende bulmak bizim sorumluluğumuz."

Ameno'nun adamlarından biri "Sizce onu bombayı patlatan kişi mi kaçırdı?" diye sordu. "Yoksa onu kaçıran ortakları olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bilemiyorum." Takeru bir an için Misaki'ye baktı, belki bir fikri vardır diye düşündü ama Misaki de en az onun kadar şaşkındı.

Ya bombacı yalnız gelmeseydi? Ya daha fazla littigiwu olsaydı? Bir yabancının Ginkawa Yukimi'nin annesinin ya da babasının yüzüne büründüğü ani ve mide bulandırıcı bir görüntü geldi gözünün önüne. Eğer dövme adam Mamoru'nun yüz hatlarını izleyip ezberlediyse, Takayubi'nin diğer sakinlerine de aynı şeyi yaptığı neredeyse kesindi. Takeru ve Misaki saldırganın illüzyonuna neredeyse kanıyorlardı; travma geçirmiş beş yaşındaki bir çocuğun hiç şansı yoktu.

Takeru, "Eşim ve benim daha önce karşılaştığımız kişi oğlumuzun şeklini almak için illüzyonlar kullandı," dedi. "Karımın bu tür alt-teonitlerle ilgili deneyimi var. Bu illüzyonlardan birini nasıl görebileceğimizi açıklayacak."

Misaki adamlara su yüzeyindeki gibi titreyen ya da dalgalanan ışıklara dikkat etmelerini söyledi. "Konuşmayan herkese karşı dikkatli olun," diye ekledi. "Littigiwu sesleri taklit edemez. Arama ekiplerinizin üyeleri yollarınız her kesiştiğinde birbirleriyle konuştukları sürece, hepinize bir şey olmaz."

Adamlar bir arama organize etmek için çabalarken, Takeru Setsuko'yu kadınları ve çocukları toplaması için gönderdi, böylece ikinci bir sayım yapabilir ve Misaki hepsine bir littigi'nin yanılsamalarını görme konusunda talimat verebilirdi.

Bütün adamlar gittikten sonra Takeru, Matsuda yerleşkesinin dışında diz çöktü ve avuçlarını kara dayadı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu kadınlardan biri.

Takeru gözlerini kapattı. "Ginkawa Yukimi'yi bulmaya gidiyorum."

Neredeyse bir waati boyunca orada kıpırdamadan durdu ve Misaki'yi şaşkın köylülere ve gönüllülere ne yaptığını açıklamaya çalışırken bıraktı. Bazıları şüpheli görünüyordu ama ne kadar tuhaf görünürse görünsün hiçbirisi Takeru'nun yeteneklerini sorgulamaya istekli değildi. Sonunda gözlerini açtığında kaşları çatıktı.

"Adamları geri çağır," dedi sessizce.

"Ne? Neden Matsuda-dono?"

"Davetsiz misafirler artık dağda değil, Ginkawa Yukimi de öyle."

"Ne demek istiyorsun? O öldü mü?"

Takeru başını salladı. "Karda ya da gölde herhangi bir ceset hissetmedim ve eğer kayaların üzerinde açıkta olsaydı gözcülerimiz onu bulurdu. Artık dağda değil."

Kadınlardan biri kendi küçük kızını göğsüne bastırarak, "Yani biri onu alıp götürdü mü?" diye sordu. "Neden biri bunu yapsın ki?"

Teoriler akşamın geri kalanı boyunca köyde sağanak gibi yağdı. Geçtiğimiz hafta Takayubi halkı yiyecek stoklarını bir zamanlar Matsuda'nın oturma odası olan harabe halindeki kalıntılarda toplamaya başlamıştı. İlkbahar geldiğinde bu yarım oda yapısal olarak kullanılmaya uygun olmayacaktı ama Takeru'nun buz takviyeleri şimdilik burayı iyi bir kafeterya haline getirmiş, buzlu yarısı soğutma ünitesi olarak hizmet verirken köyün geri kalanına açık olan ahşap yarısı da yemek pişirme alanı olmuştu.

Misaki her gece bir avuç kadını topluyor ve birkaç büyük tencerede birlikte yemek pişiriyorlardı. Izgarayı ya da kalan tek pilav tenceresini çalıştıracak elektrik olmadığından, tüm köyün yemeğini bir kerede hazırlamak daha verimli oluyordu. Bu gece, Takayubi'deki kadınların neredeyse yarısına tekabül eden eşi benzeri görülmemiş sayıda kadın yemeğe yardım etmek için geldi. Bazıları konuşmaya geldi. Bazıları arkadaşlık için geldi. Hepsi ellerini yardım etmekle meşgul etti.

"Sizce bu hükümetin gözümüzü korkutmak için kullandığı bir yöntem mi?" Mayumi Misaki'ye istediği kepçeyi uzatarak sordu.

Misaki, "Öncelikle, böyle şeyler söylemek tehlikelidir," dedi. "Seni kimin duyduğuna dikkat etmelisin. İkincisi, bundan gerçekten şüpheliyim."

"Ama Matsuda-dono, İmparatorun suikastçılar gönderebileceğini söyleyen sizdiniz-"

"Biliyorum," dedi Misaki, "ama zalim bir hükümetin tebaasını sindirmek için kullandığı bazı taktikler vardır. Bir kere, kendilerini oldukları gibi göstermek isterler -üniformalı askerler, tuhaf kostümler giyen yabancılar değil. Ayrıca, eğer bu bir gözdağı verme girişimi olsaydı, kaçırانların yaşayan ebeveynleri olan bir çocuğu kaçıracaklarını düşünüyorum. İşte bu..." Yammankalu'nun Yerli Baxaryalıları hizada tutmak için yaptığı şey buydu ama Misaki İmparatorluğa karşı yeterince ihanet ettiğine, en yakın müttefiklerini de çamura bulaştırmaması gerektiğine karar verdi.

Başını iki yana salladı. "Psikolojik etkiyi en üst düzeye çıkarmak isteselerdi, bir yetimi seçmezlerdi."

Fuyuhi yaralı bir ifadeyle, "Ama o sıradan bir yetim değildi," diye itiraz etti. "O Takayubi'nin, yani bizim kanımızdan bir çocuktı. Kocanızın dediği gibi, o hepimize aitti."

"Ama hükümet bunu anlamaz," dedi Misaki. Çorbayı karıştırmanın ortasında durakladı, bir avuç baharat kabarcıkların üzerinde duruyordu. Kaynayan suyun sıcaklığı teninin üzerinde gezinirken

Robin'in uzun zaman önce, o çatıda, Livingston'ın North Ender'larının kurtarılmaya değer olup olmadığını sorguladığında ona söylediği bir şeyi hatırladı.

Şehrin bu bölgesindeki herkes, dünyanın geri kalanının bağlı olduğu teonit güçler tarafından ezilmiş ya da terk edilmiştir. Ama pes etmediler. Bunun yerine burada kendilerine bir hayat ve kültür kurmuşlar. Mükemmel değil ama korunmaya değer, her ne kadar yönetici theonitler, politikacılar ve polis aksi yönde karar vermiş olsa da.

Robin'in bu kısmını anlamayı hiç beklemiyordu, bu sözlerin ona bu kadar anlamlı geleceğini hiç düşünmemişti.

"Matsuda-dono?" Fuyuhi söyledi. "İyi misin?"

"Peki." Misaki elini açarak baharatları çorbanın içine bıraktı. "Sadece bir şey hatırlıyorum..." Başını iki yana salladı. "Önemli değil. Mesele şu ki, Albay Song ve adamlarının nasıl olduğunu gördün. Köyümüzün çalışma şekli, birbirimizle ilgilenme biçimimiz onların anlayamayacağı bir şey. Bu, halkını korkutarak itaat ettirmeye çalışan bir hükümetin özelliklerine sahip değil."

"O zaman Ranganese olduğunu mu düşünüyorsun?" Fuyuko sordu.

"Bilmiyorum," dedi Misaki, "ve siz hanımların neden tüm bu cevapları benden beklediğinizi gerçekten anlamıyorum. Benim bir ev hanımı olduğumu, casus olmadığımı biliyorsunuz, değil mi?"

Fuyuko omuz silkti. "Bazen öyle konuşuyorsun."

"Ve çoğu zaman haklısın," dedi Hyori.

Misaki başını salladı. "Kocam ve diğer adamlar bunu öğrenmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaya devam edecekler. Bu arada yapabileceğimiz tek şey birbirimizi güvende tutmak."

Yukimi'nin kaybolması köyü birbirine daha da yakınlaştıran bir etki yarattı. Başka bir kasabada kayıp bir yetim fark edilmeyebilirdi, ancak burası Takayubi'ydi ve kayıp her ebeveynde ve her evde yankılandı. Kotetsu Katashi ve çocukları bir dizi ayaklı meşale yaptı ve koronu daha sonra gece boyunca alanı aydınlatmak ve umarım davetsiz misafirlerin cesaretini kırmak için köyün her yerine yerleştirdi. Mizumaki Fuyuko ve iki gönüllü yetimhaneye taşınarak çocukların üzerinde fazladan göz olduğundan emin oldu, bir çift Ameno adamı Kumono tapınağına tırmanarak orada ikamet eden keşişleri korudu ve uyku programları yeniden düzenlenerek en az üç kişinin her zaman köyün farklı noktalarında nöbet tutması sağlandı. Tapınak dışında

Takeru'nun Yukimi'yi araştırmak için en yakın balıkçı kasabalarına gönderdiği birkaç adam dışında herkes -köy sakinleri ve gönüllüler- köyde ya da köyün yakınında kalıyordu.

Misaki Ginkawa Yukimi'yi ya da ailesini tanı mıyordu ama yine de kendi çocuklarını yatırırken küçük kız için bir acı hissediyordu. Köydeki herkes bunu hissediyordu, sanki başarı sızlık hepsine aitmiş gibi.

Misaki yatak odasının kapısını kaydırarak açtığında, Takeru'yu tataminin üzerinde diz çökmüş, sırtı ona dönük bir halde buldu.

"zr dilerim," diye fısıldadı meditasyonun dinginliğini fark ederek. "Sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Sorun yok," dedi. "O gitti." Başını salladı ve Misaki'ye döndü, yüzü fener ışığında boş ve yorgun görünüyordu. "Bir anlamı yok."

"Bunca zamandır onu bulmaya mı çalışıyordun?"

"Hepimizi güvende tutacağıma dair sana söz verdim."

"Elinden gelen her şeyi yaptın," dedi Misaki yumuşak bir sesle. "Kimse bunu tahmin edemezdi."

şu anda tuvalet masası olarak kullanılan tahta kalasın önünde diz çöken Misaki, saındaki tokaları çekip omuzlarının üzerinden aşağı bıraktı.

"Yani, ne olmuş olabileceğine dair herhangi bir fikrin yok mu?" Takeru parmaklarını saçlarında gezdirip kafa derisindeki gerginliği hafifletirken sordu.

Başını iki yana salladı. "zr dilerim, Takeru-sama." "Kalleyso kim?"

Bu soru Misaki'nin duraklamasına neden oldu, parmakları hala salarındaydı. "Pardon?" "Littigi'ye Kalleyso adında birini sormuşsunuz," dedi Takeru. "Kalleyso'nun isim tanıdık geliyor."

"Muhtemelen bir ara televizyonda duymuşsunuzdur. O bir Livingston suç lordu. Ben gençken Carytha'da iyi tanınırdı. Takipçileri gri cppeler giyerdi ama yüzlerinde dövme ya da sesle aktif hale gelen bombalar yoktu."

"Ama hemen onu sormak aklına geldi," dedi Takeru. "Dünyanın öbür ucundan gelen yerel bir suç lordunun Takayubi ile ne işi olabilir ki?"

"İş yaptığı kişinin Takayubi olmaması mümkün." Misaki'nin parmakları saçının ucuna kayarak oradaki bir düğümle oynadı. "Benim."

"Neden?" Takeru sordu. "Bu suç lorduyla ilişkiniz nedir?"

Misaki nefes alarak derme çatma tuvalet masasından kocasına doğru döndü. "Daybreak Akademisi'ndeki son yılımı onunla savaşıarak geçirdim."

"Ne?"

"Doğrudan kavga etmedik," diye düzeltti, parmakları saçındaki düğümle uğraşırken. "Sanırım sadece bir fiziksel çatışma yaşadık. Çoğunlukla, okul arkadaşlarım ve ben onun takipçileriyle savaştık ve Livingston'ın diğer çetelerini ele geçirmesini engellemeye çalıştık."

Takeru, gün boyunca yeni deneyimlere doymuş bir adamın boş bakışıyla ona göz kırptı. Son yirmi saatini içinde kendi bilinçaltının, karısının, bir illüzyonistin ve bir bombanın saldırısına uğramıştı; yaptığı tüm konuşmalar da cabasıydı, ki bu da çalışma odasının ya da dojosunun sessizliğinde en rahat olan kişi için yorucu olmalıydı. Muhtemelen özümseyebileceği tuhaf şeylerin sonuna gelmişti.

"Muhtemelen önemli değil," diye iç geçirdi Misaki. "Gri pelerini gördüğümde aklıma gelen ilk şüpheli Kalleyso'ydu ama gerisi pek akla yatkın değil. Sekhmet-Kalleyso- benim gerçek kimliğimi bile bilmemeli. Dövuştüğümüz tek seferde ikimiz de maskeliydik."

"Bu kişiyle dövüştün mü?"

"Pek başarılı olamadım. Beni bir binadan aşağı attı."

"Sen... bir suç savaşçısı mıydın?" Takeru söyledi.

Misaki, "Yardımcı suç savaşçısı," dedi. "İşin çoğunu arkadaşlarım yaptı."

"Arkadaşların."

"Evet... Aslında onlardan biriyle tanıştın." Misaki Takeru'nun gözleriyle karşılaşmadan kucağına baktı.

"Buraya senin için gelen çocuk," dedi Takeru. "Robin Thundyl."

Misaki yüzünü buruşturdu. "Evet." Omuzları gerildi ama Takeru Robin hakkında daha fazla yorum yapmadı.

"Babanla sadece kılıç eğitimi aldığınızı sanıyordum," dedi onun yerine. "Pratik deneyiminin bu kadar ileri gittiğini fark etmemiştim."

"Elbette söylemedin," dedi Misaki, sıkıntısını gizleyemeyecek kadar yorgun ama gerçek bir öfke duyamayacak kadar da yorgundu. "Daybreak Akademisi'nde geçirdiğim zaman hakkında asla konuşmamamı söylemiştin."

"Ah, evet. Sanırım... koşullar göz önüne alındığında, bu emri tekrar gözden geçirebiliriz."

"Bunu neden yaptın?" diye sordu kendini durduramadan. Şansını zorlayıp zorlamadığından emin değildi. Bu yeni Takeru'yu ve ona karşı sabrının nereye kadar uzanacağını bilmiyordu ama canı yanmıştı ve sormak zorundaydı. "Neden geçmişim hakkında konuşmama izin vermiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, sert gözleri fener ışığında onu inceliyordu. "Belki de korkuyordum."

"Neyden
korkuyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Annem... ne zaman bizden önceki hayatından bahsetse, bu onu ya üzerdi... ya da kızdırırdı."

Misaki, Takeru'nun annesi hakkında konuştuğunu hiç duyduğunu sanmıyordu.

Sıkıntılı görünüyordu.

"İyi misiniz, Takeru-sama?"

"Sadece yorgunum."

"O halde uyumalısın," dedi. "Unutma, Hiroshi'yi şafaktan önce eğiteceğine söz vermiştin."

"Ah." Takeru'nun yüzünde belli belirsiz bir mutsuzluk ifadesi belirdi. "Doğru ya." Bir an durakladı ve kaşlarını çatarak karşı duvara baktı. "Gerçekten de senin kılıcınla bir adam mı öldürdü?"

"Evet." Misaki yere baktı. "Keşke yapmasaydı, işler kontrolden çıkmıştı. Özür dilerim-"

"Üzgün olması gereken sen değilsin. Hepinizi korumak için orada olmalıydım. Ve ben orada olmasam bile, beş yaşındaki bir çocuğun saklandığı güvenli yeri terk edip öldürmeye katılacağını düşünmek için hiçbir nedeniniz yoktu. Bırakın başarılı olmayı, beş yaşındaki hiçbir çocuk böyle bir şeye kalkışmaz. O çocuğun bana çok fazla benzemesi sizin suçunuz değil."

"Senin gibi mi?"

"Tamamen insan değil. Bence bu ailede yaptığımız gibi güçlü soyları karıştırmak tehlikeli olabilir. Çok güçlü soylar karışırsa, yavrular insan olmaktan çıkıp tanrılara benzemeye başlar."

"Amaç da bu değil mi?" Misaki sordu. "O değerli tanrıların kanını ortaya çıkarmak, yapabileceğimiz en güçlü yavruları yapmak?"

"Evet, ama bu çocuklar ve anneleri için tehlikeli olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Hiroshi seni öldürmediği için şükrediyorum."

"Ne?"

"Kılıçla değil," diye açıkladı Takeru. "Ondan önce..."

"Takeru-sama, neden bahsediyorsunuz?"

Gözlerini onun göremeyeceği bir yere dikmiş, fener ışığının dalgaları gözlerinin altındaki halkaları belirginleştiriyordu. "Biliyorsun. Güçlü bir kadın bile bir tanrı doğurmaya çalışırken pek başarılı olamaz."

"Takip etmiyorum, Takeru-sama."

"Annem Yukino Tatsuki, esrarengiz derecede güçlü bir jijaka idi. Elbette, bir kadın olarak jiyakasını büyük ölçekte kullanmak için pek fırsatı olmamıştı ama... Bir el hareketiyle avluyu kardan temizleyebildiğini hatırlıyorum. Kadınlar bir keresinde küçük bir çocuğun nehre düştüğünü ve akıntıya kapıldığını anlatırlardı. Çocuğun annesi peşinden suya dalamadan, benim annem nehri *kaldırıp* çocuğu tekrar kıyıya yerleştirmiş."

Misaki şakayla karışık, "Harika Nami, Takeru-sama," dedi. "Kendimi çok yetersiz hissetmeme neden oluyorsun."

"Hayır." Takeru başını salladı. "Bence Matsuda'larla Yukino'ları evlendirmek hata olabilir. Böylesine büyük güce sahip yaratıklar -aynı türden bir güç- feci sonuçlar doğurabilir."

"Ama baban-" Misaki saygısızca bir yorum dudaklarından dökülemeden kendini durdurdu. Kocasıyla dürüstçe konuşma alışkanlığı edep duygusunu karıştırmış olabilirdi ama karşısındakinin Takeru olduğunu unutmaması gerekiyordu. Matsuda Susumu hakkında kötü konuşamazdı.

"Babam bir Fısıldayan Kılıç ustası değildi," diye kabul etti Takeru, ne demek istediğini açıkça biliyordu ama kızgın görünmüyordu, "ne de bir jijaka olarak yüceliğe ulaşabildi, ama yine de Matsuda soyunun kanını taşıyordu. Annemin gücüyle birleşince o kadar doğal olmayan bir güç ortaya çıktı ki, annem bile onları taşımakta, yani *bizi* taşımakta zorlandı."

Takeru yere baktı, yüz hatlarına bir suçluluk gölgesi düştü. "Neredeyse insan sınırlaması varlığımıza direniyor gibi görünüyor, belki de... Tanrılar, torunlarının kendilerini aşmasını istemeyen türden ebeveynlerdir."

Misaki bir an için kocasını inceledi. Kocasını Tanrılar tarafından saf kıştan yontulmuş bir yaratık gibi görünürken, onun mükemmel yüzünün hatlarını pek çok kez izlemiş, gerçekten insan eti ve kanı olup olmadığını merak etmişti. O yaratık *olmanın*, ne kadar tuhaf bir yaratık olduğunu bilmenin ne kadar garip bir his olduğunu merak etmeyi hiç düşünmemişti.

"Bana Takashi-nii-sama'nın doğumunun annemi zayıf ve hasta bıraktığı söylendi. *Benim* doğumum onu neredeyse öldürüyormuş ve bir yıl boyunca yatalak kalmış. Üçüncü hamileliğinin sonlarına doğru, ben henüz çok küçükken düşük yapmış. Annem

ondan sonra iyi olabilirdi, ama babam tekrar denemeleri için ısrar etti. Dördüncü hamileliğinden birkaç ay sonra öldü."

"Özür dilerim, Takeru-sama. Bunların hiçbirini bilmiyordum."

Misaki'ye kayınvalidesi hakkında söylenen tek şey, onun inatçı bir hastalıktan öldüğüydü. Matsuda ailesinde düşüklerin ve ölümlerin olağan olduğunu fark etmemişti. Babasının bilip bilmediğini merak etti. Eğer bilseydi, onu bu evle evlendirir miydi? Bu düşünceleri bir kenara itti. Bir önemi yoktu. Artık her şey bitmişti. Yıllar önce yapılmıştı. Ve Misaki şu anda kocasıyla birlikte hâlâ hayattaydı. Önemli olan tek şey buydu.

"Bu konuda konuşmadık," dedi Takeru. "Eğer Takashi ya da ben bundan bahsedersek - annemiz hakkında konuşursak - Tou-sama bizi döverdi."

Bu da Misaki için yeni bir düşünceydi. Yıllarca Matsuda Susumu'yu zorba olarak görmüştü; Takeru ve Takashi'nin onun oğulları olarak neler çekmiş olabileceklerini hiç düşünmemişti. Ve iki kardeşin de babalarının şiddet eğilimlerini devam ettirmedikleri için şükretmeyi hiç düşünmemişti.

Takeru'nun Mamoru'ya el kaldırdığı durumlar çok azdı. Belki de sadece bir kez olmuştu - Mamoru'nun İmparatorluğunu ve yaşadığı her şeyi sorguladığı o garip gün. Elbette, Takeru'nun eğitim sırasında Mamoru'nun yanına ya da eklemlerine vurduğu dojo vardı, bir açıklık bıraktığında, öğrenilecek bir ders olduğunda. Ama Takashi ve Takeru üstün kılıç kullanmayı büyükbabaları Matsuda Mizudori'den öğrenmişlerdi. Susumu onlara hiç ders vermemişti. Sadece kızgınlık.

"Bence," dedi Takeru çok yavaş bir sesle, "iyi bir baba değildi. İyi bir baba değildi.

kesinlikle iyi bir koca değil."

Misaki tam bir şok içinde Takeru'ya baktı. "Ne oldu?" diye sordu, gözlerinin kocaman açıldığını görünce.

"Ben sadece... Daha önce babanı eleştirdiğini duyduğumu sanmıyorum."

Adamın yüzünde beliren utanç ifadesini istememişti. "Ona saygısızlık etmemeliydim. Biliyorum. Ama..."

"Ama?"

"Annemi incitti."

Bu Misaki için sürpriz değildi, özellikle de Takeru'nun annesi anlattığı kadar güçlüyse. Susumu'nun her şeyden çok nefret ettiği bir şey varsa, o da kendi yetersizliğinin hatırlatılmasıydı.

"Ona da vurdu," diye yavaşça devam etti Takeru, sanki hafızasının derinliklerinde muhtemelen hiç dile getirmediği, muhtemelen unutmaya çalıştığı şeylere ulaşıyormuş gibi. "Sürekli kavga ederlerdi. Diğer insanlara karşı annem iyiydi, nazik bir insandı ama babamla hiçbir konuda anlaşamazlardı ve birbirlerini perişan ederlerdi. Babam annemle konuştuğunda bağıırıyordu. Annem onunla konuşsa ağlıyordu. Takashi-nii-sama bana çok sonraları onun harika bir gülümsemesi olduğunu söyledi." Başını iki yana salladı. "Onun gülümsediğini hiç hatırlamıyorum."

"Özür dilerim," dedi Misaki sessizce. "Bilmiyordum." Ama bunu ona neden şimdi söylüyordu? Çok yorgun görünüyordu. Şüphesiz, bir gün için yeterince acı çekmişti.

"Benimle evlendiğinde burada olmak istemediğin çok açıktı," dedi Takeru, "bu yüzden seninle aramda saygılı bir mesafe bırakmaya çalıştım. Buraya gelmeden önceki hayatından ve geride bıraktıklarından bahsedersen kavga edeceğimizden emindim."

O haklıydı. Misaki, Livingston ve Robin üzerinde durmasına, bu konuda konuşmasına izin *verseydi*, onunla savaşırdı. Ama bu gerçekten o kadar kötü bir şey olur muydu? On beş yıllık mutlak yalnızlıktan daha mı kötü olurdu?

"Aramızdaki şeylerin annemle babam arasında olduğu gibi olmasını istemedim," dedi Takeru. "Oğullarımızın benim gibi büyümesini istemedim... tam olarak insan değiller."

Misaki fener ışığında kocasına bakarken her şey anlam kazanmaya başladı. Takeru şiddetin olmadığı bir evliliğe hiç tanık olmamıştı. Bildiği tek yolla onları bundan uzak tutmaya çalışıyordu. Sessizlikle. Çarpık bir şekilde, her şey anlam kazanmıştı.

"İlk düşük yaptığında, annemle aynı kaderi paylaşacağından endişelenmiştim. Seni öldürdüğümü düşündüm."

"Ama sen yapmadın," dedi Misaki, Takeru'nun bedeninin zayıflığı için kendisini suçlaması fikri karşısında hem duygulanmış hem de kafası karışmıştı. "Bu benim başarısızlığımdı, senin değil."

"Başarısızlık değil," dedi Takeru. "Hâlâ hayattasın." "I..." Misaki gözlerini kırptırdı.

"Çocuklarını kaybettim."

"Açıkladığım gibi, bu Matsuda eşleri arasında yaygındır. Bir kadının bir kez bile düşük yapıp hayatta kalması pek sık rastlanan bir durum değildir. Tanrılar tarafından korunmuş olmalısınız... ya da belki de kanınızdaki büyü sayesinde

AİLE böyle Güçlü. Belki de senin bilinçaltı kan Hamilelik ikinizi de öldürmeden önce manipülasyon tehlikeli yavrularınızı ortadan kaldırdı." Misaki, "Çocuklarını öldürdüğümü düşünüyorsun," dedi, "babanın her zaman yaptığı gibi

dedi."

"Sanırım karımı sen kurtardın," dedi Takeru. "Tsusano kanın annemin hayatta kalamadığı yerde senin hayatta kalmana yardımcı oldu. Bu şekilde, sanırım babalarımız bizi iyi bir eş yaptı."

Misaki çarpık bir gülümsemeyle nefes verdi. "Bu biraz ürkütücü, Takeru-sama."

Takeru gülümsemesine karşılık vermedi. Hâlâ Misaki için çok yeni olan, çok gecikmiş olsa da bakması çok zor olan acılı, pişman ifadesini takınıyordu.

"Çocuklarını kaybettikten sonra acı çektiğini biliyordum," dedi, "tıpkı annemin ölmeden önce çektiği acı gibi. Ama itiraf etmeliyim ki, utancımдан ne yapacağımı bilemedim. Hâlâ da bilmiyorum..."

"Benimle konuşuyorsun," dedi Misaki. "O zaman tek istediğim benimle konuşmandı, böylece yalnız kalmayacaktım."

Takeru başını salladı. "Kendimi sana yaklaştırmaya çalıştığımda beni uzaklaştıracığını düşündüm. Seninle konuşursam bunun bir kavgaya dönüşeceğini düşündüm."

"Ama kavgadan daha kötü şeyler de var," dedi Misaki. "Ben biraz kavgayı *severim*. Dayanamadığım şey sessizlik."

"O zaman ben Kaigen'deki en kötü kocayım."

"Hayır..." Misaki usulca, "Sessizliği ben de bozabilirdim," dedi. Sadece cesaret edememişti.

Öfkesinin büyük kısmı Takeru'nun ona bir oyuncak bebek gibi davranmasından kaynaklanmıştı ama o da çok daha iyi davranmamıştı. Buzun oluşmasının tamamen insani nedenleri olabileceğini düşünmeden ona insan şeklindeki bir buz kütlesi gibi davranmıştı.

"Seni bunca zaman sessiz bıraktığım için özür dilerim," dedi Takeru. "Anlıyor muyum bilmiyorum... ama bugün dövüştüğümüz için mutluyum."

Misaki başını salladı. "Ben de."

Birinci Matsuda Takeru gibi adamlar sadece efsanelerde vardı, çünkü elbette bir kılıç darbesiyle bir krallığın sorunlarına son verebilecek gerçek adamlar yoktu. Misaki ve Takeru'nun kavgası onlara sihirli bir şekilde sevgi ve anlayış aşılamamıştı. Acılarını iyileştirmemişti.

Mamoru'nun yokluğu. Ama bu bir şeydi, bir kabuğun başlangıcı gibi. İşlerin daha iyiye gidebileceğinin ilk işaretiydi.

Misaki ve Takeru birlikte şiltelerine uzandıklarında, soğuk dalgaları fenerin alevini söndürdü ve geriye sadece ay ışığı ile gölgelerin gri-mavi karışımı kaldı. Karanlık, Misaki artık içinde yalnız olmadığı için kâbusları tehdit etmiyordu. Takeru ona dokunmak için hamle yaptığında dünyadaki en doğal şeymiş gibi göründü - sonra durakladı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Sana dokunmamdan nefret ediyorsun," dedi - bir suçlama değil, basit bir gerçek. "Her zaman nefret ettin."

Misaki inkar etmeye çalışmadı.

Onun dokunuşundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyordu ama eğildi ve yanağını onun parmaklarına değdirdi. Sonra uzandı ve ona sarıldı. Soğuktu. Ama bunun ne önemi vardı ki? O da öyleydi. Daha da yaklaşarak başını onun omzuna yasladı. Arzusunu alevlendiren o sıcak kıvılcıma asla sahip olamayacaktı ama gözlerini kapadığında kâbuslar gelmiyordu.

Kocasının kucağında, onun düzenli nefes alışının sesiyle sarmalanmış halde, bir ay sonra ilk kez mışıl mışıl uyudu.

BÖLÜM 29: ÇIRAK

Ertesi hafta Albay Song geri döndü, bu kez yanında amirleri, Shirojima eyalet valisi ve Yammanka ordusundan temsilciler vardı. Song'un aptal çevirmeni Chou Kyung-tek, beceriksiz Shirojima lehçesiyle hepsini tanıtmak için oradaydı.

"Size General Chun Chang-ho, Teğmen Bek Jin-kyu ve Valiniz Lo Dong-soo'yu takdim ediyorum. Sanırım Albay Song Byung-woo ile zaten tanışmıştınız."

Takeru adamların her birine kibarca selam verdi.

"Ayrıca Yammanka müttefiklerimizin temsilcileri General Burema Kende, Korgeneral Lansana Wagadu ve onların tercümanı ve danışmanı Jali Seydu Tirama'ya da hoş geldiniz demenizi rica ediyorum." Yammankalu'nun yanında, ilkinden daha genç ve daha sade cübbeler giyen ikinci bir jaseli vardı. Misaki onun gerçek jaseli'nin çırağı olduğunu tahmin edebiliyordu -yaşına ve gerginliğine bakılırsa oldukça yeni bir çıraktı- ama kendisini tanıtmadılar.

"*Sizinle tanışmak bir zevk.*" Takeru, Kaigengua'daki Yammankalu ile konuştu ve Jali Tirama onun sözlerini Yammaninke'ye sorunsuzca tercüme etti. "*Burada olduğunuz için teşekkür ederim.*" Ardından, Yammanka tarzında, Takeru uzandı ve General Kende'nin elini tuttu.

Misaki Takeru'yla tajaka selamlama hareketinin üzerinden geçmiş, doğal gelmeye başlayana kadar onunla pratik yapması için onu ikna etmişti. Bu alıştırma kısmen Takeru'nun yabancı ziyaretçiler karşısında daha bilgili görünmesini sağlamak içindi. Misaki her şeyden çok Yammankaluların kiminle muhatap olduklarını *hissetmelerini* istiyordu. İşe de yaradı. Parmakları Takeru'nun parmaklarına ve dudakları parmak eklemlerine dokunduğunda tajakaluların yüzlerinde belli belirsiz şaşkınlık ifadeleri fark etti. Takeru İmparator'un temsilcilerinden daha soğuk ve hissedilir derecede daha güçlüydü ve Yammankalu hiç değilse güce saygı duyuyordu.

General Chun, "*Elbette bizi evinizde ağırlayacaksınız, Matsuda,*" dedi.

"*Evet,*" dedi Takeru sert bir sesle. "*Elbette.*"

Harika, diye düşündü Misaki. Önemli yetkililerin her biri kendi odasına yerleştirildiğinde, yarı yıkık binada yer kalmayacaktı.

Matsudalar için Matsuda yerleşkesi. Misaki ve Setsuko'nun çay ve yemek servisi için hazır olmaları elbette beklenecekti ama ailenin uyumak için başka bir yer bulması gerekecekti.

"Eklemek istediğin bir şey var mı Manga, yani Koroyaa?" diye sordu genç jaseli.

Koroyaa. Misaki sorunun kendisine yöneltildiğini anlayınca şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bu, savaşçı sınıfının bir kadın üyesi için saygılı bir hitaptı. Yersiz soru jaseli'nin masumiyetine işaret ediyordu; Yamma'da evli bir erkek ve kadın eşitti ve tüm önemli işleri birlikte yönetirlerdi. Cinsiyet dinamikleri onu bu kadar rahatsız ettiğine göre Kaigen'e ilk kez geliyor olmalıydı.

Sadece bu da değil, neredeyse Misaki'ye *Manga* Koroyaa diyecekti; bu, yönetici bir klanın kadınına verilen bir unvandı. Başka bir ülkede Matsudalar gibi soylu bir aile manga koro statüsüne sahip olabilirdi ama Kaigen'de tek resmi manga koro ailesi İmparatorluk hanedanıydı. Kaigen, birçok güçlü ailenin güçlerini sergilemelerine ve istedikleri takdirde taht için yarışmalarına izin verilen Yamma gibi değildi. Kaigen İmparatoru, kendi soyundan başka hiçbir soyun, ne kadar küçük olursa olsun İmparatorluğunun herhangi bir parçasını yönetme hakkına sahip olmasını istemiyordu.

"Bana aldırma Jalike," diye karşılık verdi Misaki, aynı derecede saygılı bir şekilde. "Ben sadece kocama destek olmak için buradayım."

Bu aşağılayıcıydı ama Misaki kendini gülümserken buldu. Casusluk yaptığı günlerden deneyimsiz bir jaseliwunun kötü korunan bir hazineye benzediğini öğrenmişti. Yalnızca jaseliwu'nun koruduğu şey paradan çok daha değerliydi; *bilgiydi*.

Askeri yetkililer ve çevirmenleri Matsuda yerleşkesine rahatça yerleştikten sonra Misaki, "Setsuko, bir iyilik isteyeceğim," dedi.

"Elbette."

"Bir süreliğine benim yerime ev sahibeliği yapmanı istiyorum." "Nereye gidiyorsun?"

Misaki boynunu kırarak, "Sadece küçük bir maceraya çıkıyorum," dedi. "Eskiden düşündüğüm kadar zeki olup olmadığımı görmeye gidiyorum."

"Yeğenimi getireyim mi?" Misaki küçük kılıcın kökenini ve 'Gölge'nin Kızı' adını açıkladığından beri Setsuko Siradenyaa'yı böyle çağırmaya başlamıştı.

"Hayır," diye güldü Misaki, "ama bu yeğenini ben alacağım." Izumo'yu çekmecesinden çıkardı -nasıl olsa bu odayı misafirlerine bırakmak zorunda kalacaklardı- ve onu bir askıya yerleştirdi.

"Maceraya mı?" Setsuko meraklı bir ifadeyle, "Maceraya mı?" dedi.

"O benden daha sevimli," dedi Misaki, "beni sempatik ve tehditkâr göstermiyor. Öyle değil mi, küçük dostum?" Izumo'nun burnuna hafifçe vurdu.

"Ne-"

"Döndüğümde size nasıl gittiğini anlatırım... eğer anlatacak bir şey varsa. Umarım çok fazla olur."

Misaki, Hyori'nin kulübesinin arkasındaki gölgelerde, köyün içinden geçen patikanın görüş alanının dışında bekledi. Çıraklar neredeyse her zaman ustaları için ayak işlerine gönderilirdi. Genç jaseli eninde sonunda tek başına ortaya çıkacak ve ona bir fırsat doğacaktı.

Onun ayak seslerini ve bahar havasında dişlerinin takırdadığını duyunca kulübenin arkasından çıktı ve 'yanlışlıkla' ona çarptı.

"Oh," dedi çocuk şaşkınlıkla. Sonra komik bir şekilde Kaigengua dilinde konuşmaya çalıştı: *"Ben... işin gerçeği... Ben... sevgiliyle konuşmak için gidilen yere doğru yürüyordum-"*

Misaki gülmemek için kendini zor tutarak, *"Ben nyuman, Jaliden,"* dedi. *"N'ye Yammaninke muku."*

"Oh." Jaseli'nin omuzları rahatlayarak gevşedi. *"Benim dilimi konuşabildiğini unutmuşum. Dediğim gibi -ya da demeye çalışıyordum- bu mesajı kocanıza iletmeye gidiyordum."* Cübbesinin önünden bir parça kayiri çıkardı.

"Kocam şu anda meşgul," dedi Misaki, *"ama sizin için teslim etmekten mutluluk duyarım."*

"Ah..." çocuk tereddüt etti ve sonra mektubu ona uzattı. *"Pekâlâ. Teşekkür ederim."*

"Sorun değil. Ve özür dilerim. Adını alamadım, Jaseli." "Oh-özür dilerim, Koroyaa. Ben Moriba Gesseke."

Gesseke. Çocuk prestijli bir aileden geliyordu. Zekâ ve çekicilikten yoksun olmasına rağmen böylesine yetenekli bir jaseli'nin yanında çıraklık yapmasını sağlayan da muhtemelen buydu. Yamma'daki evinde sözlerini bu kadar sürçtürseydi, klanı utançtan kaçınmak için onu kasıtlı olarak yurtdışına çırak olarak göndermiş olabilirdi. Misaki onu onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başında, yani ilk ciddi çıraklığını almak için doğru yaşta kabul ederdi.

"Aslında burada olmana çok sevindim," dedi Misaki. "Efendinize birkaç şey soracaktım ama siz bir Gesseke olduğunuz ve çok yetkin görüldüğünüz için bana yardımcı olup olamayacağınızı merak ediyorum."

"Deneyebilirim Koroyaa," dedi çocuk, belli ki gururu okşanmıştı. "Ne oldu?"

"Sadece, konuştuğum Kaigenese askerlerinden bazı çelişkili bilgiler aldım. Eşsiz bilgi sahibi konumunuzdan bana biraz açıklık getirip getiremeyeceğinizi merak ettim."

"Oh-um..." Gesseke endişeli görünüyordu. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Gerçekten mi?" Misaki üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Yammankalu'nun buradaki ana jaseli'nin çırağı olarak, bu köye gerçekte ne olduğunu bilebileceğini düşündüm."

"Biliyorum, Koroyaa. Sadece sana söyleyebileceğimden emin değilim. Üstlerimden izin almadan olmaz."

"Kederli bir kadının şüphelerini gidermesine yardımcı olmak için üstlerinizden izin mi almanız gerekiyor?"

"Bilmeni istemediğimden değil. Sadece İmparatorluğunuzun bunu yapmamı isteyeceğinden emin değilim. Bunu riske atamam."

"Riske atamaz mısın?" Misaki hesaplanmış bir inanmaz korku titremesiyle söyledi.

"Pardon?"

"Benim bir ailem var, jaseli," Misaki sesinin titremesine izin verdi, sesi savunmasız geliyordu. Kontrolden çıkmış değil. Sadece yeterince savunmasızdı. "Küçük bir bebeğim var. Hepsini öldürtmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Ben... ima etmeye çalıştığım şey bu değildi-"

"Kaigenese İmparatorluğu'nun hoşnutsuzluğundan endişe ediyorsanız, ben korkmanız gereken biri değilim. Tek istediğim ailemi güvende tutmak. Ve burada, Kaigen'de, güvende olmak İmparatorluğun planına uygun olmak demektir. Anlamıyor gibisiniz; bunu yapabilmemin tek yolu tüm hikayeyi bilmemdir."

"Bilmiyorum, Koroyaa..."

"Bana söylediklerini kimseye tekrarlamamı istemiyorsan, tekrarlamam. Sadece bilmem gerekiyor."

"Ama..."

Misaki bir jaseli taktiği denemeye karar vererek, "Büyük bir söz ustaları soyuna mensupsun Moriba Gesseke," dedi, "kralların ve kraliçelerin şarkıcıları ve sırdaşları." Daybreak jaseliwu her zaman bir adamın kafası övgüyle şiştiğinde daha yumuşak başlı olduğunu söylerdi. "Nesiller

boyunca,

Ailenizin üyeleri Yammanka seçkinlerine yardım etti, öfkelerini yatıştırdı, güçlerini artırdı ve pek çok sıkıntılı zamanda onlara rehberlik etti. Bir lider için iyi bir danışmana sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu en iyi siz anlarsınız."

Gesseke kafası karışmış gibi görünse de, "Evet," diye onayladı.

"Onu dizginleyecek sadık bir sırdaşı olmayan güçlü bir koronun tehlikesini anlıyorsunuz."

"Tabii ki."

"Bu köyde hiç jaseliwu yok," diye söze girdi Misaki, genç adam daha fazla kendini kaybetmeden. "Tek jaseliwu'muz Hibikilerdi ve onların da tüm ailesi saldırıda yok oldu. Kocamın hiç danışmanı yok. Sadece ben varım. Kocamdan gelen nyama'yı hissetmişsinizdir. Onun öfkesi hafife alınacak gibi değil."

"Koro Matsuda, beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır." Misaki sesinin skandal ve incinmiş çıkmasına izin verdi. "Asla, Jaseli! Sana yalvarıyorum. Kocam öfkesini dindiremezse, saldırganlaşırsa, tüm ailem tehlikeye girecek. Lütfen. Ailemi kurtarmama yardım edin."

Çocuk parçalanmış görünüyordu.

"Kocam harika bir adam ama aynı zamanda geleneksel bir adam. Kaigenese, Yammanka ve Ranganese kültür ve fikirleri arasında benim yapabildiğim gibi pazarlık yapamaz. Şimdi, üstlerinizin planları doğrultusunda çalışmasını sağlayabilirim, ancak bunu yapmak için bu planların ne olduğunu bilmem gerekiyor. Gerçekte neler olup bittiğini anlamam gerekiyor."

Gesseke hâlâ kararsız görünüyordu. *"Bu konuları yerel halkla konuşmam gerektiğinden emin değilim..."*

Misaki, Takayubi halkına sırlarını ifşa etmemesinin açıkça söylenmemiş olmasına şaşırmişti, ta ki Takayubi'de kimsenin onunla iletişim kuracak kadar Yammaninke konuşmasını beklemediklerini fark edene kadar.

"Anlıyorum," dedi hemen, "ama inanın bana, bilginizi kötüye kullanmak niyetinde değilim. Yemin ederim." Ciddi bir ton takındı. "Jali Gesseke, Falleke üzerine yemin ederim ki bu anlattıklarımın tek kelimesini bile kimseye tekrar etmeyeceğim." Duna nüfusunun yüzde doksanından fazlası Falleke'ye tapıyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Yammanka doğumlu bu jaseli'nin aklına Misaki'nin onlardan biri olmayabileceği gelmemiştir. Etrafına bir göz attıktan sonra onu açık alana doğru yönlendirdi. Hyori'nin kulübesinin arkasında güvendeyken Misaki'nin gözleriyle karşılaştı.

"Jakama'ma seninle bu kadar açık konuştuğumu söylememelisin."

"Elbette," diye güvence verdi Misaki. "Jaseliwu'ların arasına asla karışmam."

"Eminim bu saldırıdan da fark etmişsinizdir, Rangan ordusu Keleba'dan bu yana birliklerinin eğitimi konusunda büyük ilerlemeler kaydetmiştir."

"Fark ettik."

"Buna rağmen, Ranga dünya sahnesinde hala nispeten genç bir güç. Eninde sonunda Kaigen'le yeni bir savaşa girip İmparatorluğu tamamen yok etmek gibi bir hedefleri var ama ordularına pek güvenmiyorlar. Rangalı casuslarımız bu saldırıların bir tür test olduğunu tespit ettiler."

"Test mi?" Misaki kendini hasta hissederek sordu.

"Akıllı bir kadına benziyorsunuz; eminim Ranga'nın saldırdığı tüm bölgeler arasındaki ortak noktayı fark etmişsinizdir."

Misaki başını salladı. "Bunlar eski savaş güçleri, Keleba sırasında Ranganese'nin en ağır kayıpları verdiği yerler."

Gesseke başını salladı. "Köyünüze ve hedef alınan diğer bölgelere olanlar, Ranga'nın Kaigen'e açık savaş ilan edecek kadar güçlenip güçlenmediğini görmek için yapılan bir deneydi."

"Peki ne buldular?" Misaki'nin midesi dehşet içinde düğümlendi ve Izumo'ya sıkıca sarıldı. Eğer Kaigen başka bir savaşa girmek zorunda kalırsa, o zaman hepsi ölmüş olacaktı. Bunu daha önce hiç kabullenemediği soğuk bir kesinlikle anlıyordu artık. Kaçmak diye bir şey olmayacaktı. Kaigen'in bıçak kenarıyla evlenmiş ve ailesini burada kurmuştu. "Savaş olacak mı, jaseli?"

"Hayır, ama çok yakındı, Koro Matsuda. Ranganese güçlerini toplam sekiz hedef üzerinde test etti."

"Sekiz mi?" Misaki şaşkınlık içinde konuştu. Takayubi saldırıya uğramadan önce sadece Heibando, Yongseom ve Ishihama'dan fırtına haberleri gelmişti.

Gesseke, "Dört büyük ev ve dört askeri kale," dedi.

"Anlıyorum." Birkaç sivilin karıştığı bir saldırıyı örtbas etmek daha kolaydı. "Peki askeri kalelere ne oldu?"

"Hepsi tamamen istila edildi," dedi jaseli. "Üç vakada, Kaigenese ordusu Ranga'nın rütbeli ve rütbesiz askerlerini durdurmayı başardı, ancak bu seçkin kuvvetler... onlarla boy ölçüşemezlerdi."

Misaki, Kaigenese askerlerini pek suçlayamazdı. Siyahlar içindeki Ranganlılar kadar iyi savaşçılarla karşılaşmak için birkaç yıllık askeri eğitimden fazlası gerekiyordu.

"Bilmem farkında mısınız," dedi Caşeli, "burada yaptığınız şey olağanüstü."

"Hayır," dedi Misaki masumca, ancak elbette bunun ne kadar sıra dışı olduğunun farkındaydı. Kaigen'in beceriksiz askeri yetkililerinden emir almak zorunda kalmanın bu kadar aşağılayıcı olmasının nedeni buydu. "Yani, biz sadece hayatta kalmaya çalışıyorduk."

"Bu süreçte tüm imparatorluğunuzu hayatta tutmuş olabilirsiniz," dedi Gesseke. "Rangan Birliği hâlâ sizin gibi eski evlerin savaşçılarından korkuyor, haklı olarak. Küçük bir avuç sivilin en iyi savaşçılarından yüzlercesini ortadan kaldırabileceğini düşünmek korkutucu olmalı. İşte bu korkuyu İmparatorunuz ve biz Yammankalu, Ranga'yı ateşkese zorlamak için kullandık."

Yani İmparator bizi düşmanlarının gözünü korkutmak için kullanacak ama bizi desteklemeyecek mi? Misaki acı acı düşündü.

"Biz... Ranganlılara sizden kaç kişiyi yanlarında götürmeyi başardıklarından bahsetmedik."

Misaki bu yeni bilgiyi kafasında evirip çevirirken bir meşale alevinin karda gezinen gölgesini izledi.

"Bu da Ranganlıların neden bomba, suikastçı ya da daha gizli taktikler kullanmadığını açıklıyor," diye düşündü. "En güçlü savaşçılarını doğrudan bizimkilerle karşı karşıya getirmek istediler..."

"Bu doğru. Burada kasırgalarını dağıtabilecek ya da Sheng ve Tian savaşçılarıyla yakın dövüşte karşılaşabilecek Theonitlerin olduğunu bildiklerinden şüpheliyim. Söyleyebileceğimiz kadarıyla, en iyi savaşçılarından bazıları buraya gönderilmiş."

"Kasırğa koptuktan sonra," dedi Misaki, "askerlerini dalgalar halinde üzerimize gönderdiler. Amaç sayım yapmak mıydı? Bizi yok etmek için kaç kişi gerekiyordu?"

"Öyle düşünüyoruz."

"Anlıyorum. Yani Rangan askerleri de sadece oyun taşlarıydı." "Tam olarak değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Fankama'mın birlikte çalıştığı Jamuttaana'ya göre, bu saldırıya katılan Rangan askerlerinin çoğu buraya zorla getirilmemiş. Gönüllü olmuşlar."

"Ne? Neden?"

"Jamuttaana, bazılarının ebeveynlerinin ve büyükanne ve büyükbabalarının Kaigenese İmparatorluğu altında çektiklerinin intikamını almak istediğini düşünüyor gibiydi. Bazıları

Sizi özgür bıraktıklarına inanıyorlardı. Çoğu Kaigen'in en büyük savaşçı evlerini yıkmanın zaferini yaşamak istiyordu.

"Cesetleri topladığımızda, İmparatorluğun askeri doktorları kaçının bombalarımız ve mermilerimizle, kaçının da jiya kaynaklı yaralanmalarla öldüğüne dair kabaca bir araştırma yaptı. Ranganlılara, Yammarka hava desteği buraya ulaşmadan önce jijakalu'nun adamlarının çoğunu öldürdüğünü kanıtlayan kapsamlı fotoğraf kanıtları -yüzlerce resim-gönderdik."

"Ve senin sözüne inandılar mı?"

"Tüm olay Jamu Kurankite ajanları tarafından şeffaflık için arabuluculuk edildi. Bu Yamma, Kaigen ve Ranga arasında süregelen bir tartışma. Keşke kocanızın ve diğerlerinin bilmesine izin verilebilecek bir yol olsaydı... Sizler burada yaptıklarınızla inanılmaz derecede gurur duymalısınız. Bu kadar sıkı savaşarak İmparatorluğunuzu gerçekten korudunuz. Her Jaseli, gelecek nesillere yaptıklarınızı anlatmaktan gurur duyacaktır."

"Ama sessiz kalması gerekecek," dedi Misaki.

Genç jaseli başını salladı. "Koro Matsuda... Oğlunuz için çok üzgünüm."

Misaki sadece başını salladı. Etkileşimi kontrol etmekte iyi bir iş çıkarmıştı. Mamoru hakkında düşünmesine izin verirse, bu kontrolü kaybedecekti.

"Teşekkür ederim, Jaseli. Bunun için minnettarım." "Gerçekten, keşke senin halkın da bilebilseydi."

"Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim."

Jaseli daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ama buna fırsat bulamadan Misaki Izumo'yu göğsüne yaklaştırdı ve gölgelerin içinde eridi.

.....

O gecenin ilerleyen saatlerinde Misaki, Takeru'yu karanlıkta dışarı çıkardı - Mizumaki'lerin evine iki aile birden sıkışmıştı, tek mahremiyetleri buydu - ve ona jaseli'den öğrendiklerini anlattı. Misaki sözlerini bitirene kadar Takeru kaşlarını çatarak onu dinledi.

"Dolayısıyla, Ranganese'den kaynaklanan acil bir tehlike yok," dedi.

"Yeniden inşa etmek için zamanımız var."

"Evet."

"Güzel. Bu bilgiye sahip olduğumuza sevindim. Bununla birlikte, bana danışmadan böyle bir şey yapmamalıydınız."

Misaki kaşlarını çatı, sinirlendi. Güç kullanarak tehdit edilemeyen bir jaseli'den bilgi almanın ne kadar zor olabileceğini biliyor muydu? Ve ona bu şekilde mi teşekkür etti?

"Saygısızlık etmek istemem Takeru-sama ama Yammaninke'niz pek iyi değil. Yapabilir miydin bilmiyorum-"

"Ben senin kocam, Misaki. Bir daha benim iznim olmadan hareket etme."

Misaki kızgın olmalıydı. Kızgındı. Onun yaptıklarını gördükten sonra, Takeru onlarca yıllık cinsiyetçiliğini ve kibrini bir hafta içinde yenememişti. Hâlâ onunla gelişigüzel konuşuyordu. Hâlâ ondan itaat etmesini bekliyordu. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Derin bir nefes aldı, ona istediğini yapmak için onun iznine ihtiyacı olmadığını söylemeye hazırda ama o anda bir şeylerin değiştiğini fark etti. Öfkesi artık sessizliğe gömölüp onu boğmuyordu. Meydan okuyan nefesi ciğerlerini kolayca doldurdu ve korkmadan ona fırlatacağı bir iğneyle ağzını açmıştı bile. Ve bu - tartışmaktan korkmadığı basit gerçeği - harika hissettiriyordu.

Sonunda tartışacaklarını anladığında yüzüne bir sırıtiş yayıldığını hissetti. Bugün değilse bile ertesi gün ya da bir sonraki gün yine kavga edeceklerdi. Çoğu insan için bu mutlu bir evliliğin işareti gibi görünmeyebilirdi ama Misaki hiçbir zaman biriyle bir çatışmanın ortasında olduğu kadar içgüdüsel bir bağ hissetmemişti. Babası ve kardeşleriyle, Koli, Elleen ve Robin'le, gerçekten sevdiği herkesle kavga etmişti.

Çılgın bir kadın gibi kocasına gülümsedi. "Neden gülümsüyorsun?" Takeru tedirgin görünüyordu.

"Karışık bir durum."

"Bu korkutucu."

Misaki kıkırdadı, sonra da pişman görünmek için elinden geleni yaptı. Takeru'nun bugün yeterince derdi vardı, bir de ona saldırmısaydı. Başka bir zaman. Artık o kadar soğuk ve boş görünmeyen bir gelecekte.

"Özür dilerim." Ciddiydi, ama dudaklarındaki kalıcı gülümseme dürüstlüğü yansıtmak için pek bir şey yapmamış olabilirdi. "Gerçekten, sana saygısızlık etmek istememiştin."

Takeru, "Jaseli'yle konuştuğun için hoşnutsuz değilim," dedi. "Tek başına hareket etmenden hoşnut değilim."

"Üzgün olduğumu söyledim. Bir dahaki sefere sana itaat edeceğim."

"Bana itaat etmek mi? Misaki, ben böyle..." Takeru tedirgin bir şekilde ofladı ve kışın ortasında bile nefesi o kadar donmuştu ki buğulandı ve karanlığa gömüldü.

"Sen ne?" Misaki, aralarındaki gerginlik iyice arttığında sordu.

"Bana karşı dürüst olmanı ve seni korumam için bana güvenmeni istiyorum." "Sana güveniyorum," dedi ciddiyetle. "Özür dilerim."

"Bu senin için tehlikeli bir şeydi. Ya öğrenilseydin?"

"O kadar da büyük bir kumar değildi, Takeru-sama. Çocuk gerçek bir jaseli değildi, sadece boyunu aşan bir çırağı. Onunla başa çıkabileceğimi biliyordum."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

Misaki omuz silkti. "İ asılı dışarı ile bazı Yammarka jaseliwu Daybreak'te. Zayıf olanları tespit etmeyi öğrendim."

"Fonyaka kasırgalarını tespit etmeyi öğrendiğin gibi mi?" "Elbette."

Takeru'nun kaşları daha da çatılmıştı ama kızgın görünmüyordu. "Sana kör gibi mi görünüyoruz?"

"Ne?"

Takeru, "Bu köyde büyüyen bizler, hükümetin bize söylediği her şeye sıkı sıkıya inandık," dedi. "Size çok kör görünüyor olmalıyız."

"Takeru-sama..." Misaki 'hayır' demek istedi ama dürüst olmadığı için özür dilemeyi daha yeni bitirmemiş miydi? "Bu senin hatan değil," diye iç geçirdi. "Ben şanslıydım. Ailem eğitimimi tuhaf bir denizaşırı maceraya dönüştürmeme izin verdi, tek yapmam gerekenin okuldan sonra iyi bir evlilik yapmak olduğunu biliyordum ve şans eseri bunun karşılığını faydalı bilgilerle aldım. Dünyayı dolaştığınızda ve farklı türden yalanlar gördüğünüzde, bunların iç yüzünü görmek kolaylaşıyor. Yanlış bilgilendirildiğiniz için sizi suçlamıyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Babam aptal bir adamla evlenmeyeceğimi düşündüğü için başkaları yerine seni seçti. Ve haklıydı da." Başını kaldırıp Takeru'nun gözleriyle buluştu. "Evlenmezdim."

Takeru'nun kaşlarının çatıklığı geçmemişti. "Mamoru'yu İmparatorluğu sorguladığı için cezalandırdım," dedi uzun bir süre sonra ve Misaki durakladı. Onu rahatsız eden şey bu muydu?

"Ondan sözlerinin arkasında durmasını, ağzından çıkanları düşünmesini talep ettiniz," dedi. "Bunu yapmakla yanlış yaptığınızı düşünmüyorum."

"Ama İmparatorluk hakkında yanılmışım. Bana neden güvenmediğinizi anlıyorum-"

"Sana güveniyorum," diye ısrar etti Misaki. "Şimdi sözlerinin arkasında dur, Matsuda Takeru. Bizi koru."

Misaki, Takeru ile başkentten gelen askeri temsilciler arasındaki toplantıya davet edilmemişti. Ancak, yeni Matsuda patriğinin eşi olarak, erkeklere çaylarını ikram etmek üzere odaya girmesine izin verildi.

Konuşmanın çoğunu Kaigenese askeri yetkilileri yaparken, jaseli tercüman Yammanka yetkililerine sessizce mırıldanarak onları konuşmadan haberdar ediyordu. Takeru'nun çoğunlukla sadece dinlemesi ve onaylaması bekleniyordu. Misaki ikinci tur çayı doldurmak için içeri girdiğinde, Takayubi'nin en acil sorusunu sormak için konuşmada bir boşluk bulmayı başardı:

"Ne zaman yardım bekleyebiliriz?"

General Chun, *"İmparator'un adamları müsait olduğunda,"* dedi. Bu gerçek bir cevap değildi. *"Gerçek bir asker değil de bir sivil olarak bunu anlamayacağınızı biliyorum ama İmparator, eyaletlerini yabancı işgalcilerden korumakla meşgulken yiyecek ve erzak dağıtmak için asker ayıramaz."*

Takeru, *"Saygılarımla General, İmparator'un birlikleri bu vilayeti korumadı,"* dedi. *"Biz koruduk."*

Muhtemelen yanlış bir şey söylemişti ama Misaki kendini gülümsememek için kendini zor tutarken buldu. Takeru'nun hiç bu kadar çekici olmadığıнын farkında olup olmadığını merak etti. O ana kadar hiç aklına gelmemiştir ama belki de erkeklerde en çekici bulunduğu şey hiçbir zaman güç olmamıştır. Hiçbir zaman tehlike de olmamıştır. Cesaretti. Ve kendi dili olmayan bir dilde bu yalancılarla yüzleşen kocası, savaş alanında bir orduyla yüzleşen herhangi bir Matsuda'dan daha cesurdu.

Gözleri masanın diğer tarafına kaydı ve görevlilerin yüzlerindeki rahatsız ifadeden memnuniyet duymaktan kendini alamadı. Soğukkanlılığını korumayı en iyi başaran General Chun öne doğru eğildi ve ellerini önündeki masanın üzerinde kavuşturdu, gözleri kısıldı.

"Bilmenizi isterim ki Kaigen ordusu her zaman olduğu kadar güçlü ve İmparatorluğu korumak için fazlasıyla yeterli. Huzursuzluk çıkmaması için saldırılar kamuoyuna duyurulmamış olsa da, Ranganese tarafından birkaç askeri üs hedef alındı."

"Öyle mi?" Takeru kaşlarını kaldırdı ve "Farkında değildim," diyerek kusursuz bir yalancı olduğunu kanıtladı.

"Evet. Tüm bu askeri kalelerde, Ranganlılar ve kasırgaları en az kayıpla kararlı bir şekilde püskürtüldü. Siz ve sivil dostlarınız burada Ranganlılara karşı bu kadar mücadele vermişken bunun anlaşılmaz göründüğünü biliyorum ama işte bu yüzden ordu sizi korumak için burada."

Jali Tirama Yammanka temsilcileri için çeviri yaparken, Misaki Gesseke'nin önce ona sonra da Takeru'ya endişeyle baktığını fark etti. Muhtemelen aralarındaki anlaşmayı ihlal edip etmediğini ve gerçeği kocasına iletip ilemediğini merak ediyordu. Neyse ki herkes için Takeru General Chun'un yalanlarını sineye çekti.

"Anlıyorum. O halde yersiz konuşmuşum gibi görünüyor. Özür dilerim." Takeru'nun monoton sesi o kadar yumuşak ve samimiydi ki general kendisiyle alay edilip edilmediğine karar vermekte zorlanıyor gibiydi.

Takeru, Misaki'nin saf Jaseli arkadaşından topladığı bilgiler olmasa bile generalin yalan söylediğini anlayabilirdi. Takeru gibi bir theonite başkasının gücünü ve becerisini hissedebilirdi ve hiçbirinin onun seviyesinde değildi - ya da Misaki'nin. Bir ejderha ne zaman solucanlara ve yılanlara baktığını bilirdi. Bunlar üniformaları içinde çok iyi görünen ama gerçek jiya karşısında boyun eğen adamlardı. Kıyafetlerinde ilahi güç taşıyorlardı ama içlerinde hiçbir şey taşıyorlardı. Bu adamların içi boştu.

"Sana bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum, Matsuda. Aile adın, bu bölgede sahip olduğunu düşündüğün güç ne olursa olsun, İmparatorluk için hiçbir şey ifade etmiyor. Sen ve ailen İmparatorluğun değerli vatandaşlarısınız, ne eksik ne fazla. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Takeru önündeki masaya baktı. Jiya'sı hareketsiz, tamamen sakinleşmişti. *İnsan olmak çok zor geldiğinde, dağ olurum.* Dehşet Misaki'nin midesini bulandırdı. Takeru'nun önünde sadece iki seçenek vardı: Ya boyun eğecek ve bu adamın topuğunun altına yatacağı ya da odadaki herkesi öldürecekti. Her iki durumda da Takayubi mahkûmdu. Her iki durumda da başarısız olacaktı.

"Matsuda." General Chun sordu. *"Birbirimizi anlıyor muyuz?"*

Takeru başını kaldırdı. Tekrar konuştuğunda sesi sakin olmaktan çok öteydi. Güçlüydü. *"Mükemmel."*

General gülümsedi. *"Mükemmel."*

"Bir isteğim daha var," dedi Takeru, *"izin verirsiniz."*

General Chun devam etmesi için başıyla onayladı.

"Lütfen İmparator'a Takayubi'ye şimdi veya gelecekte herhangi bir zamanda yardım etmemesini söyleyin."

Askerler birbirlerine şaşkın bakışlarla baktılar. *"Affedersiniz?"*

"İmparatorluk birlikleri gizli bir savaş sürecindeyse, çabalarını ihtiyaç duyulmayan bir yerde harcamalarını asla istemem."

"Ama Matsuda," diye araya girdi Vali Lo, afallamış görünüyordu. *"Bu köy neredeyse tamamen yok edildi. Hükümet yardımı olmadan-"*

"Hayatta kalacağız Vali Bey," dedi Takeru, *"geçmişte yüzlerce savaşta olduğu gibi. General Chun'un da dediği gibi, biz İmparatorluğun sadık vatandaşlarıyız. Kendi başımızın çaresine bakabilecek durumdayken İmparatorluk ordusundan kaynak almamız vicdanen asla kabul edilemez."*

Albay Song kaşlarını çatarak, *"Kendinizden çok emin görünüyorsunuz,"* dedi.

"Bizler burada dilenci değil savaşçıyız ve bir sonraki gelişinizde yeniden ayağa kalkmış olacağız. Aslında, vaktiniz olduğunda tekrar ziyaret etmenizi tavsiye ederim. Yeri gelmişken, eksik konaklama için tekrar özür dilemek istiyorum. Dönüşünüzde yüksek standartlarımıza uygun hale getirilecektir."

"Şey..." General Chun tereddüt etti, şüpheli görünüyordu ama Takeru'nun sözlerinde yanlış bir şey bulmuş gibi görünmüyordu. *"Sanırım buna itiraz edemem. Yeni bir belediye başkanı seçmek için geri dönmemiz gerekecek."*

"Buna gerek kalmayacak."

"Üzgün müsün?"

"Ben sadece kardeşimden sonra Matsuda soyunun halefi değilim. Yıllarımı merhum belediye başkanının ofisinde hizmet vererek, saldırı sırasında başkentle bu kadar hızlı iletişim kurmamızı sağlayan bilgi-iletişim kulelerinin inşası gibi projeleri bütçeleyerek ve planlayarak geçirdim. Şu anda belediye başkanının ofisinin enkazını kazacak olsanız, altı yıl öncesine ait her önemli evrakın üzerinde benim el yazımı bulursunuz."

"Oh..."

"Elbette, İmparator kendi belediye başkanını atama ihtiyacı hissederse, itiraz etmeyi düşünmem. Ancak bu köyü onu memnun edecek şekilde yönetebileceğimden oldukça eminim. Eğer döndüğünüzde, bu köyde herhangi bir hata bulursanız"

Liderliğimden, sizin seçeceğiniz bir aday lehine memnuniyetle istifa edeceğim."

"Gerçekten bu köyü tekrar bir araya getirebileceğini mi düşünüyorsun?" Albay Song alay etti.

Takeru sakince Albay Song'un gözlerinin içine baktı. *"Yapacağıma söz verdim."*

"Ve bu vaatleri yerine getirebilecek niteliklere sahip olduğunuza inanıyor musunuz?" "Niteliklerimi açıkladım-"

General Kende Yammaninke dilinde, *"Böldüğüm için beni bağışlayın Koro Matsuda, Koro Song,"* dedi. Heybetli tajaka ilk kez konuşuyordu. Jaseli, Chou'dan daha hızlı davranarak kelimeleri Kaigengua diline sorunsuzca çevirdi.

General Kende, General Chun ve Albay Song'a hitaben, *"Kafam karıştı," dedi. "Az önce bu insanlara yardım sunacak kaynak ve insan gücünden yoksun olduğunuzdan yakınıyordunuz. Bu adamı sevdim."* Takeru'yu işaret etti. *"İşinin ehli birine benziyor. Eğer köyüne bakabileceğinden eminse, neden bunu yapmasına izin vermeyelim?"*

Bir süre tartıştılar ama Yammanka Generali ve jaseli garip bir şekilde bu durumda herhangi bir Kaigeneliden daha fazla güce sahip görünüyordu. Bu, İmparatorluk açısından rahatsız edici bir zayıflık işaretiydi. Belli ki Kaigen İmparatorluğu, düşman komşusundan çok daha zayıf olduğu bir noktaya kadar gerilemişti ve artık tüm kararları Yamma veriyordu. Bu durum Misaki'nin Takeru'ya Yammanka el sıkışmasını öğretmek için zaman ayırdığına iki kat memnun olmasını sağladı. Bir Yammanka'nın odadaki en güçlü theonite'ı tanıyıp saygı göstereceğine neredeyse her zaman güvenilebilirdi.

Misaki daha fazla gözlem yapamadan Albay Song çay getirmesi için onu kovdu. Yeni bir demlikle döndüğünde sohbet Takayubi'nin sağduyusu konusuna dönmüştü. Bunların hepsi eski haberlerdi: kimse evlerinin içinde ya da dışında saldırıdan bahsetmeyecek, toplu mezar hiçbir şekilde işaretlenmeyecekti.

Matsuda'lar nihayet evlerinden kovulduklarında hava kararmıştı ama Misaki'nin zalimlere güzel bir kahvaltı sunmak için sabah erkenden dönmesi gerekecekti.

Mizumaki'lerin evine geri dönerlerken Takeru hiç konuşmadı. O erzaklara ihtiyaçları vardı ama Takeru elinden gelen her şeyi yapmıştı. Eğer daha fazla zorlasaydı, general İmparator'un topuğunu daha sert bir şekilde yere vuracak ve onu küçük düşürecekti. Eğer sesini yükseltseydi

ya da tehdit olarak yorumlanabilecek herhangi bir şey yapsaydı, kendisini ve ailesinden geriye kalanları mahvedebilirdi. Takayubi'yi güvende tutmuş ve bu süreçte kurtarabildiği kadar itibarını kurtarmıştı. Birinin yapabileceği en iyi şey buydu.

Kocasının arkasında saygılı bir adımla yürüyen Misaki, ay ışığında ona baktı. Gece berraktı, beyaz ışık Misaki'nin onun kızgın olmadığını görebilmesi için yüzünü yeterince iyi aydınlatıyordu. Kaşlarının hafifçe birbirine kenetlenmiş olması dışında, onun meditasyon halinde olduğunu ve tüm duygulardan kaçındığını düşünebilirdi. Düşünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu usulca.

"Olacak," dedi, "bir plan hazırlamaya fırsat bulduğumda." "Bir plan mı?"

"Artık bir tane yapabilirim," dedi Takeru, "artık o kadar kör değilim."

Birkaç dakika geçti ve Misaki'yle yan yana yürüyebilmek için iki adım geri çekildi. Misaki uzun yıllar boyunca güneşin ve ateş ışığının özlemini çekmişti. Takeru'nun kendi ışığına sahip olduğunu görecektik kadar yakından bakmamıştı. İnce ama net. Ay ışığındaki kar gibi bir şey onun teninde yaşıyor gibiydi.

"Bu köyün artık iyi bir teonit akademisi yok," dedi. "Hükümetin önümüzdeki yıllarda fikrini değiştirmesi ve Kumono Akademisi'ni bir şekilde restore etmemize yardımcı olması durumunda bile, kaybettiğimiz tüm eğitmenler olmadan aynı olmayacak."

"Mmm," diye kibarca onayladı Misaki.

"Hiroshi yeterince büyüdüğünde, Carytha'daki Daybreak Akademinize gidecek. Eğer orada başarılı olursa, bence belki de üç çocuk da gitmeli."

Misaki'nin ağzı açık kalmıştı. "Ciddi misiniz, Takeru-sama?"

"Kendi neslim kadar kör bir nesil daha yetiştirmeyeceğim."

Gece olduğu ve etrafta görecektik kimse olmadığı için Misaki uzandı ve kocasının kılıç nasırlı parmaklarını buldu. On beş yıldır evliydim. İlk kez el ele tutuşmuşlardı.

BÖLÜM 30: GELECEK

Askeri maiyet ertesi gün, toplanan köylüleri birkaç örtülü tehdit ve boş teşvik sözleriyle baş başa bırakarak ayrıldı. Takeru daha sonra kalabalığa seslendi ve kendi yaptığı bir buz platformunun üzerine çıkarak General Chun'a aynı derecede boş teşekkür sözleri söyledi.

Takeru'nun sözleri pek bir şey ifade etmiyordu ama platformun yerini dikkatle hesaplamıştı. Hükümet yetkilileri için bunun hiçbir anlamı yoktu. Ancak Takayubi ve çevresindeki köylüler, buranın bin yıl önce Birinci Matsuda Takeru'nun Yukino Izumi ile karşılaştığı yer olduğunu biliyordu. Burası, toplumlarının kurucusunun yeni bir düzen ilan ettiği yeri.

Askeri yetkililere hitap etmeyi bitirdiğinde, "Şimdi bazı duyurulara gelelim," dedi. "Yarımdan itibaren bu köy, hayatta kalmamız için gerekli olacak bazı yeni uygulamaları hayata geçirecek. Bugün, tüm yiyecekler Matsuda yerleşkesine, tüm inşaat malzemeleri Kotetsu Katashi'nin kulübesine getirilecek. İstisna yok."

"Bu emirler senin mi yoksa İmparatorluğun mu?" diye sordu birisi küstahça. "Bunlar benim emirlerim," dedi Takeru. "General Chun'a söz verdim,

Döndüğünde köyü tamamen yeniden inşa etmiş olacaktık. Bu süreç bugün başlıyor. Yarın sabah talimatlar için hepiniz burada toplanacaksınız. Kaigen'e şan olsun," diye bitirdi. "Çok yaşa İmparator."

"Çok yaşa İmparator," diye karşılık verdi köylü coşkusuzca.

Misaki ve Setsuko yiyeceklerin toplanmasına nezaret ederken, Takeru Kotetsu Katashi ve Kwang Tae-min ile planları gözden geçirdi. Misaki Takeru'nun çalışma odasına gittiğinde akşam olmuştu.

"Tüm yiyecekleri tek bir yerde topladık," dedi ona. Misaki başka bir grup insanla karşılaştı, ailelerin ya da bireylerin erzak sakladığından şüphelenirdi ama burada değil.

"Güzel," dedi Takeru. "Sen ve Setsuko'nun malzemeleri gözden geçirmenizi ve elimizdeki her şeyin tam bir envanterini çıkarmanızı istiyorum."

"Pekala."

"Envanterin hafta içinde, bir ay içinde tüketilmesi gereken ve buzlar eriyene kadar saklanabilecek ürünler olarak ayrılmasını istiyorum."

"Evet, efendim."

Görev Misaki ve Setsuko'nun günün geri kalanını almasına neden oldu ve fener ışığında bitirmek zorunda kaldılar, son sayımlarını gözden geçirirken bebekleri sallayarak uyuttular.

"Bunun tam ve doğru olduğundan emin misin?" Misaki ona çalışmasının sonuçlarını getirdiğinde Takeru sordu.

"Evet." Misaki dikkatlice kontrol etmişti. "Güzel."

"Sana biraz çay da getirdim."

"Güzel," dedi ama onu gerçekten duymuş gibi görünmüyordu. Gözleri çoktan envanterin üzerinde gezinmeye başlamıştı, gerçi altlarındaki halkalara bakılırsa kafeine ihtiyacı vardı.

"Hemen bırakıyorum..." Misaki, listeler ve notlarla kaplı olmayan bir yüzey alanı bulana kadar bir süre masayı aramak zorunda kaldı. "Tam buraya."

Sert bir "Teşekkür ederim" sesi duyduğunda kapıya doğru yol almıştı bile. "Bir şey değil."

"Kapıyı kapatabilir misiniz? Rüzgar çok gürültülü ve konsantre olmaya çalışıyorum."

"Um..." Misaki, Takeru'nun ona saldırıp odanın içine hapsettikten sonra... kırıp parçaladığı ve artık birkaç kıymıktan başka bir şey olmayan kapıya baktı.

"Ah-" Takeru gözlerini kırıştırdı, alışılmadık bir şekilde telaşlı görünüyordu. "Boş ver."

"Özür dilerim," dedi Misaki çünkü bunu yapması gerektiğini hissetmişti.

Takeru başını salladı. "Onu tekmeleyen bendim." Gözlerini ondan kaçırarak sıcak çay bardağını, ağabeyinin sake içerken gösterdiği çaresizlikle geri fırlattı. "Git. Biraz uyu."

"Evet efendim," diye mırıldandı Misaki ve yatak odasına çekildi.

Mamoru artık rüyalarını işgal etmiyordu ama o gece uykunun gelmediğini fark etti. Oda çok mu sıcaktı? Bu doğru olamazdı. Kış mevsimiydi. Bir kolunu uzatarak yanındaki şiltenin boş olduğunu gördü. Hâlâ mı? Ayağa kalktı, kimonosunu düzeltip düzgün olduğundan emin olduktan sonra koridorda ilerledi. Takeru'nun çalışma odasından sızan fener ışığı koridorun ahşap zeminine hafifçe vuruyordu.

"Hâlâ uyanık mısın?" diye mırıldandı kapı aralığından içeri girerken.

Takeru başını masasından kaldırmadan, "Hâlâ meşgulüm," diye cevap verdi. Masasının üzerinde birkaç kat daha kayiri-her bir yaprak tıka basa dolu

Metin, diyagram ve denklemlerin bir kombinasyonu.

Gözleri bir sayfadan diğerine, bir savaştının kılıcının bir avdan diğerine geçerken gösterdiği hız ve vahşilikle gidip geliyordu. Kocasının köşeli yüzünü her zaman yaşlanmayan ve bozulmamış bir şey olarak düşünmüştü ama burada, fener ışığında, gerçekten kırklı yaşlarında bir adam gibi görünüyordu.

"Bırak beni," dedi kısaca. "Konsantre oluyorum."

Misaki'nin aklına itaat etmek geldi. Hâlâ kocasının kendi sorumluluğu olmadığını söylediği zamanlarda da böyle yapardı. "Yarın halkının önünde konuşmak zorundasın," diye hatırlattı.

Onu. "Uykusuzken bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

Takeru'nun dinlenen yüzü, gözlerinin etrafında korkutucu halkalar olmadan da yeterince hüznüydü. Eğer uyumazsa, Takayubi'nin geri kalan nüfusunu korkutup dağın yamacından kaçırabileceğinden endişeleniyordu. Adam ona baktı, halsizdi, gözleri kısılmıştı ve bir an için onu sorgulamaması için tersleyeceğinden emin oldu.

"Bir planım olmadan bunu yapmak istemiyorum," dedi sert bir şekilde. "Bunu anlayabilirsin, değil mi?"

Misaki başıyla onayladı. Sonra uzanıp elini adamın omuzlarından geçirdi ve sırtına doğru kaydırıldı; dört elmaslı Matsuda ambleminin ve altındaki sarmal kasların üzerinden geçti. Bir an için kaskatı kesildi, omuzları sanki eli silkecekmiş gibi geri çekildi. Sonra yeniden düşünür gibi oldu ve dokunuşun altında sakinleşti. Her zaman böyle gergin miydi? Bu kadar soğuk mu? İnsan derisine sarılmış dondurucu çelik kablolar gibi... Parmaklarını bir basınç noktasına bastırdı.

Bir an için, parmaklarını katı taşa bastırmaya çalışmaktan daha etkili olmadı. Sonra parmak uçlarından bir jiya nabızı gönderdi ve adamın omuzlarından en ufak bir gerginliğin kalktığını hissedince gülümsedi.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. "Sayılarla aran iyi midir?"

"Hayır," dedi dürüstçe.

"Mmm." Kaşlarını çattı. "Bu durumda, sabah Kwang'a çalışmalarımı gözden geçirmesini söyleyeceğim."

Omuzlarını kıvrarak Misaki'nin elini geri itti. Misaki bu küçük hareketi ret olarak algıladı ve geri çekilmek üzereydi ki Takeru masanın diğer tarafına uzanıp birkaç kayiri yaprağı aldı.

"Benim için şuna bak."

Misaki kayiri'yi ondan aldı ve bu sayfalarda rakamlar değil, sütun sütun kelimeler olduğunu görünce şaşırdı. Takeru'nun fırça işçiliği herhangi bir hattatınki kadar zarif ve kusursuzdu, ancak birçok satırın üzeri çizilmiş ve yeniden yazılmıştı.

Takeru, "Ağabeyim... başkalarına ilham verme konusunda iyiydi," diye açıkladı. "İnsanlarla aram hiçbir zaman onun kadar iyi olmadı. Eğer kelimeleri planlamazsam, ne söyleyeceğimi bilemem."

"Ve... benden... yapmamı mı istiyorsun?"

"Benim için bak. İnsanları tanıyorsun. Lütfen?"

"Elbette." Misaki, Takeru'nun karşısındaki masaya diz çöktü ve konuşmayı okumaya başladı.

Takeru o güne kadar gördüğü en az yer kaplayan yazıya sahipti, mümkün olan her yerde geniş fonetik karakterler yerine kompakt Ranji harflerini kullanıyordu. Utanç verici bir şekilde, Misaki yazıyı okumayı biraz zor buldu. Konuştuğu Kaigengua dili Takeru'nunkinden çok daha iyi olsa da, Takeru'nun eski karakterleri kullanmakta daha usta olduğu açıktı.

Şafak gökyüzünü renklendirirken, kayiri'yi ona geri verdi.

"Sence bunu mu söylemeliyim?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman ezberleyeceğim. I..." Kayiri'ye baktı ve durakladı. "Bütün bu sayfanın üstünü çizmişsin." Kafası karışmış bir şekilde diğer sayfaları karıştırdı. "Sen... hepsinin üstünü çizmişsin."

"Yaptım," dedi Misaki. "Başlangıçta notlar aldım ve eklemeler yaptım. Sonra fikrimi değiştirdim."

"Anlamıyorum."

"Bunların hiçbirini söylemenize gerek olduğunu sanmıyorum."

"Şey..." Takeru gözlerini kırıpıştırdı, elinin topuğuyla bir gözünü ovuşturdu, "O zaman... ne-"

"Onlar için bir planınız var mı, Takeru-sama?"

"Evet."

"İyi bir tane
mi?" "Sanırım
öyle."

"O halde önemli olan da bu," dedi Misaki kararlılıkla. "Yeterince 'İmparatorluğun Şanı' ve boş teselli sözleri duydular - seninkiler güzel değildi gerçi. Kardeşin gibi davranmak zorunda değilsin."

"Peki... onlara ne söylemem gerekiyor?"

"Senin planın," dedi Misaki. "Ne eksik, ne fazla. Sen bir korosun Takeru-sama; eylemlerin her zaman sözlerinden daha yüksek sesle konuşacaktır. Bu köydeki herkes belediye başkanı için ne kadar uzun süre çalıştığını zaten biliyor, onları önemseydiğini biliyorlar ve gücüne tanık oldular. Şimdi bilmeleri gereken tek şey her şeyin yoluna gireceği."

Koridorun aşağısından gelen Izumo'nun ağlama sesini duyunca başını kaldırdı.

"Gidip şu işi halletmeliyim." Gitmek için ayağa kalktı ama kocasına bakarak durakladı. Hiç düşünmeden eğildi ve onu başından, tam kaşlarının arasındaki kırıxıklıktan öptü.

"Ne?" Şaşkınlıkla başını kaldırdı-

Ve onu dudaklarından öptü. Adam geri çekilmeyince parmaklarını adamın saçlarına geçirdi, ensesini kavradı ve onu kendine doğru bastırdı.

Ağzı da geri kalanı gibi buz gibiydi ama bir şekilde öpücük sert değildi. Rendelemiyordu. O dondurucu soğuk öpücükte Misaki kocasında hiç bilmediği bir incelik buldu. O katı bir buz kütlesi değildi. Donmuş dağın altında, gelgitlerin kabarması vardı. Karın altında, Kumono kaynağının fokurdaması ve buzun altında ve yeraltının derinliklerinde akan nehirler vardı. Çamların ürpertisinin altında, kökleri dağın baharla ısınmış çekirdeğini kavramak için parmaklar gibi toprağa uzanıyordu.

Burada buharın patlaması ve tıslaması yok, karanlığı amaçsız bir heyecanla zıplatacak bir alev yok. Ama ışığın olduğu yerde her zaman gölgeye de yer vardı. Takeru'nun soğğunun bembeyaz ışığıyla sarmalandığında, kendini içine sızarken ve derinlere kök salarken buldu.

Kız öpücüğünü bıraktığında Takeru sessizdi ama artık kafası karışmış görünmüyordu. Bunun ne anlama geldiğini anlamış gibiydi.

"Planınızı dört gözle bekliyorum," dedi ve Izumo ile ilgilenmek için aceleyle yola koyuldu.

İnsanlar Takeru'yu dinlemek için buz platformunun önünde toplanırken, Misaki ve Setsuko Hyori'yi bulup yanında durdular. Artık gözle görülür bir şekilde hamile olan genç kadın, Takeru kadar uyumuş gibi görünüyordu.

"Günaydın, Hyori-chan."

"Ah." Hyori karanlıkla çevrelenmiş boş gözlerle Misaki'ye göz kırptı. "Günaydın."

"Nasıl hissediyorsun?" Misaki sordu.

"İyiyim," dedi Hyori titreyerek. "Kendimi iyi hissediyorum. Teşekkür ederim."

Setsuko daha açık bir şekilde, "Saçmalama Hyori," dedi. "Yüzünde bu kar kadar renk var ve gözlerin bir rakununki gibi görünüyor."

Misaki, "Bu şekilde ifade etmek zorunda değilsin Setsuko," dedi.

"Sorun yok." Hyori yüzünü buruşturdu, dudağı titriyordu. "Çirkinleştiğimi biliyorum." "Hey, hey!" Ben öyle demedim!" Setsuko itiraz etti.

"Bana rakun dedin."

"Evet. Gelmiş geçmiş en şirin rakun." Setsuko Hyori'nin yanağını çimdikledi - çimdiklenecek çok az yeri vardı. "Belli ki."

"Ah, Setsuko," diye iç geçirdi Misaki.

"Yemek yedin mi?" Setsuko, Hyori'nin yanağındaki çukuru dürterek sordu.

"Pek aç değildim." Hyori ellerini kollarının içine sokmuştu.

Titrediklerini gizlemek için kimonosunu sıyırdı. Misaki,

"Hyori-chan, yemek yemelisin," dedi.

Setsuko parlak bir ifadeyle, "Bugün bizimle öğle yemeği yiyeceksin," dedi. "Sorun değil, Setsuko-san. Ben-"

Takeru platforma çıkıp boğazını temizlerken Misaki, "Israr ediyoruz," dedi.

"Takayubi halkı." Sesi her zamanki gibi monoton olsa da, net ve güçlü çıktı. "Günaydın. Hepinizi buraya çağırdım çünkü hayatta kalmamızı sağlayacak bir plan geliştirdim." Notlarından hiçbirini yanında getirmemişti. Getirmesine de gerek yoktu. Adam bir bilgisayar gibi rakamları kafasında tutabiliyordu.

"Lütfen beni iyi dinleyin, çünkü önümüzdeki aylarda hayatta kalmayı umuyorsak hepimizin bu plana sıkı sıkıya bağlı kalması gerekecek. Eşim ve baldızımın yorulmak bilmeyen çabaları sayesinde, köyde şu anda sahip olduğumuz tüm yiyeceklerin envanterini çıkardım ve karneye bağladım. Burada sahip olduklarımıza ek olarak, komşularımız ihtiyacımız olduğu sürece her ay cömert miktarda pirinç, taze balık ve ürün katkısında bulunmayı kabul ettiler. Hesaplamalarım göre bu tedarik, 5370 Sokolokalo'ya kadar, önümüzdeki on bir ay boyunca tüm köyü ve sınırlı sayıda gönüllü ziyaretçiyi destekleyecektir.

"Yiyecek dağıtımı ve hazırlanması eşim Misaki ve ona yardımcı olması için atadığı kişiler tarafından denetlenecektir. Tüm ekstra yiyecek talepleri onun aracılığıyla işleme alınmalıdır."

Misaki kalabalığa endişeyle baktı ama kimse itiraz etmedi. Ona güveniyorlardı.

Takeru devam ederken bu farkındalık göğsünde sıcak bir his yarattı.

"Herkesin şunu anlamasını istiyorum ki, bugünden itibaren dışarıdan gelen tüm gıda ve işgücü katkılarını bağış değil ödünç olarak kabul ediyorum."

"Ne?" dedi birkaç ses.

"Bu ne anlama geliyor, Matsuda-dono?"

"Bu," dedi Takeru sakince, "gelecekte bu iyi insanlara hizmetlerinin karşılığını ödeyeceğimiz anlamına geliyor. Şu anda hepinizin toparlanmak ve yeniden inşa etmekle meşgul olduğunuzun farkındayım, ancak bu şekilde kalmayacağız. Önümüzdeki on bir ay içinde her ailenin güvenilir bir gelir kaynağı bulmasını bekliyorum."

"Nasıl?" diye sordu biri.

Ikeno kadınlarından biri, "Hepimiz ev hanımıyız," dedi. "Bırakın gönüllülere yaptıklarının karşılığını ödemeyi, ailemizi geçindirecek parayı nasıl bulacağız?"

"Sorduğunuz için teşekkürler, Ikeno-san," dedi Takeru. "Sorunuz beni planımın bir sonraki kısmına getiriyor. Şu anda elimizde pek bir şey olmadığının farkındayım, ancak gözden kaçırdığımız bir kaynak var."

Ginkawa'nın adamlarından biri, "O nedir, Matsuda-dono?" diye sordu.

"Çam ormanları," dedi Takeru. Batı köyünü çevreleyen kadim ormanın büyük kısmı hortum tarafından yerle bir edilmiş, geri kalanı da ağır hasar görmüştü. Bu doğa harikasının ıssızlığı başlı başına bir trajediydi, ancak bunca insan kaybının ortasında kimse bunu pek düşünmemişti. Köylüler ve gönüllüler devrilen ağaçlarda ceset aramaya başladıktan sonra kimse ormana geri dönmemişti.

Takeru, "Hepiniz bu ormanın Yukino Hayase ve Birinci Matsuda Takeru'nun günlerinden beri ayakta olduğunu biliyorsunuz," dedi. "Kökleri sandığınızdan daha derinlere iniyor ve onu bu dağ yamacının ayrılmaz bir parçası haline getiriyor. Toprak kaymaları, toprak bozulması ve dağımızdaki diğer tehlikeli ekolojik değişikliklerden kaçınmak istiyorsak, yıkılan ağaçların yeniden büyümesine izin vermek için kaldırılması gerekecek. Bu muazzam miktarda çalışma gerektirecek olsa da, kısa vadede Takayubi'ye çok ihtiyaç duyulan parayı getirmemiz için de bir fırsat sunuyor.

"Kotetsu Katashi, devrilmiş ve zarar görmüş ağaçları soyup uygun şekilde işlediğimiz takdirde birkaç bin guli değerinde kereste toplayabileceğimizi tahmin ediyor. Vali Lo bunu satmamız için bize lisans verdi.

keresteyi ilkbaharda eyalet başkentindeki inşaat şirketlerine teslim edecek. Tedarikin geri kalanı devam eden inşaat projelerimiz için ayrılacak. Nihayetinde herkesin ailesinin evini yeniden inşa ettirmeyi planlıyorum, ancak ilk projemiz fırtınada yıkılan Takayubi devlet ilkokul, ortaokul ve liselerinin yerine yapılacak basit bir okul binası olacak. Numu Kotetsu planları hazırladı ve inşaat hemen başlayacak."

"Ne?" Birisi şaşkınlıkla "Ne?" dedi.

"Neden bir okul inşa edelim ki? Hepimize yetecek kadar evimiz bile yok."

Takeru, "Çocuklarımızın eğitimlerinden geri kalmalarına izin veremeyiz," dedi. "Ayrıca, batı köyündeki Takayubi devlet okulları birçok aile için hayati bir gelir kaynağıydı. Hükümet bize doğrudan yardım sunmuyor olabilir ama devlet okulu personelinin maaşlarını ödemeleri gerekiyor. İmparatorluk standart müfredatını okuma ve öğretme becerisine sahip her vatandaş, kadınlar da dahil olmak üzere öğretmen ve idari personel olarak görev yapabilir."

Bu iyi bir fikirdi. Takayubi nüfusunun çoğu Kaigengua okuyabilecek kadar eğitimliydi.

"Okuyamayanlar için de okulun temizlik ve bakım personeline ihtiyacı olacak ve bunların maaşları da devlet tarafından karşılanacak. Her şey Numu Kotetsu'nun planına göre ilerlerse, okulun iki ay içinde inşa edilmesi ve öğrencilere açılması bekleniyor

-Eğer numuwu'muza yardım etmek isteyen koroniler olursa daha erken. İl Valisi Lo, Takayubi'nin devlet okulu ruhsatlarını, bu süre içinde yeni tesisleri derslere açabilirsek aktif tutmayı kabul etti. Okul binası tamamlandığında, yeni bir köy konağının inşaatına başlayacağız ve bu da en az dört devlet işinin daha açılmasını sağlayacak."

Takeru'ya bakan Misaki, Izumo'yu oldukça sıkı tuttuğunu ve gerginlikten dudağını ısırıldığını fark etti. Tek bir okul ve devlet dairesi bütün bir kasabaya istihdam sağlayamazdı ve Takayubi'nin yetişkin kadınlarının çoğu artık düzgün bir işte çalışacak zamanı olmayan bekar ebeveynlerdi, ama Takeru'nun işi bitmemişti.

"Şimdi geçtiğimiz haftalarda bize yardımcı olan tüm gönüllülere seslenmek istiyorum. Cömertliğinizin karşılığını gelecekte ödemenin yanı sıra, hepinizi burada kalmaya davet ediyorum."

Kalabalıktan kafa karışıklığı mırıltıları yükseldi.

"Şu anda maddi tazminat teklif edemem, ancak Matsuda dojosunu eğitim için yeniden açıyorum."

Bu, ikinci ve daha heyecanlı bir fısıltı ve ünlem dalgasına yol açtı.

"Dul kalan kadın akrabalarına destek olmak için Takayubi'ye taşınmak isteyen erkekler olursa -hatta kendi ailelerini de getirip buraya yerleşmek isterlerse- onları eğiteceğim."

Birkaç ay önce olsa bu cazip bir teklif olmazdı. Kılıç, barış zamanında pratik olmayan, tamamen törensel bir uğraş gibi görünüyordu. Ancak Ranga'nın her an kapılarını çalabileceğini ve İmparatorluk ordusunun onları korumak için hiçbir şey yapmayacağını anlayınca, Kaigen'in Kılıcı'ndaki en büyük savaşçıyla eğitim almak birdenbire çok cazip göründü.

"Numu Kotetsu Katashi de ortak ve çırak arıyor, eğer burada bize katılmak isteyen zanaatkârlar varsa." Neredeyse karşı konulmaz bir teklif daha. "İki balıkçı ailesi buradaki sularda balık tutmak için dağın eteklerine taşındı, ancak hepimiz Takayubi kıyılarının bir zamanlar yirmiden fazla balıkçı ailesini desteklediğini biliyoruz - ruhları için nama." Takeru başını Setsuko'ya doğru eğdi. "Bu ailelerden birinin hayatta kalan tek üyesi olan baldızımla ve komşu bölgelerdeki Chibalarla konuştum. Bu sahilin, buraya yerleşmek isteyen tüm balıkçılara açık olması gerektiği konusunda hemfikir oldular. Bu dağın eteklerine taşınan tüm balıkçılara yeni bir ev inşa etmeleri ve işe başlamak için ihtiyaç duyabilecekleri her konuda yardım edeceğiz."

"Saygılarımla, Matsuda-dono, İmparatorluk ordusunun yardımı ne olacak?" "Şey... bunun konuyla ilgisi yok," dedi Takeru. "Az önce açıkladığım gibi, biz buna ihtiyacımız olmayacak."

Takeru'nun konuşmasından sonra tüm köy yeniden canlanmış görünüyordu ve yeni okul binasını inşa etmek için hevesle aşağı yamaçlardan kereste toplamaya başladılar.

Dikkate değer bir istisna Hyori'ydi. Diğerleri kederlerinin üstesinden gelirken, Hyori saldırının dehşetini asla atlatamamış görünüyordu. Gözlerinde Misaki'nin aklından çıkmayan bir boşluk vardı, sanki arkadaşı o rüzgar ve mermi gecesinde bir yerlerde ölmüştü.

Bir gece Misaki, tataminin üzerindeki minik çıplak ayak sesleriyle uyandı.

"Kaa-chan?" diye bir ses duydu ve Nagasa'nın kapıda durduğunu görmek için doğruldu.

"Naga-kun? Ne oldu?"

"Dışarıda bir hayalet var."

"Ne?" Misaki gözlerini ovuşturarak mırıldandı. Nagasa son bir ayda düşüncelerini ifade etme konusunda daha iyi hale gelmişti; bu her zaman mantıklı oldukları anlamına gelmiyordu ama bir kâbusla uyanmayalı aylar olmuştu.

Nagasa karanlıkta gözlerini kocaman açarak, "Dışarıda bir hayalet var," diye tekrarladı. "Onu duyabiliyorum."

Misaki'nin yanında, Takeru mışıl mışıl uyuyordu. Öylesine bitkin düşmüştü ki, dağ altlarında parçalanmaya başlamadıkça uyanması pek mümkün görünmüyordu. Misaki onu rahatsız etmemeye özen göstererek yorganın altından çıktı ve Nagasa'nın yanına gitti.

"Hadi, Naga-kun. Seni geri götürelim-"

Oğlunu uyandıran sesi duyunca durakladı. Nagasa ciddiyle, "Hayalet," diye ısrar etti.

Bu ağlamaklı feryat rüzgârdan bozulmuştu ama hiçbir anne bunu yanlış anlayamazdı...

"O bir hayalet değil, Naga-kun," dedi Misaki. "O bir bebek."

"Bebek mi?"

"Evet." Ses Hyori'nin evinden geliyordu. "Naga-kun, burada kal. Yatağına geri dön. Kaa-chan yakında dönecek."

Misaki aceleyle genkan'a gitti, tabi'ını giydi, hızlı parmaklarıyla bağladı ve dışarı çıkarken paltosunu aldı. Ön kapıdan dışarı adımını attığında Setsuko'nun çoktan dışarıda dikildiğini gördü.

"Misaki," dedi. "Duydun mu-?"

"Evet," dedi Misaki, paltosunu yatak örtülerinin üzerine çekmeyi bitirirken. Hyori'nin kulübesinden bebeğin ağlama sesleri geliyordu. "Sence çoktan doğurmuş mudur? Erken değil mi?"

Setsuko parmaklarıyla ayları ve haftaları sayıyor, düşünceli düşünceli kendi kendine konuşuyordu. "Evet, biraz." Canlandı. "Belki bu iyiye işarettir. "Biliyorsun... belki..."

Belki de bebek Dai'nindi.

Misaki başını salladı.

"Hadi gidelim."

Matsuda kadınlarına Fuyuko, Fuyuhi ve sese uyanan komşu evlerden birkaç erkek de katıldı. Mizumaki kadınları ellerinde fenerler taşıyordu ve Misaki erkeklerden ikisinin

-Ginkawa Aoki ve Ameno Kentaro adlı gönüllünün kılıçları vardı. Yeni bir anne ve bebeğini kontrol etmek için silah getirmek tuhaf görünüyordu ama bu ciyaklamada rahatsız edici bir şey vardı. Grup kapının etrafında toplandığında kulübenin duvarları gıcırdadı.

"Hyori-chan?" Setsuko hevesle kapıyı çaldı. "İçeri girebilir miyiz?"

Yanıt gelmedi, sadece bebeğin çılginca tekrarlayan ağlamaları, sanki orada başka kimse yokmuş gibi kesintisiz devam etti.

"Yukino-san!" Ginkawa Aoki biraz daha yüksek sesle denedi. "Orada mısın?" "Hyori!" Setsuko'nun sesi daha acil bir hal almıştı. "Hyori, lütfen cevap ver

Bize! İyi misin?"

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz Yukino-san," dedi Aoki sonunda, "içeri geliyoruz." Ve kapıyı kırdı.

İçeri ilk koşan Setsuko oldu, onu Misaki ve Mizumaki kadınları fenerleriyle takip etti.

Hyori, Yukino Dai'nin eski evinden kurtardığı kimonolarından birinin üzerinde yan yatmış, bir eli kumaşın içine kıvrılmıştı. Takenagi vücuduna saplanmış, gümüşü bıçağı sırtından çıkıntı yapıyordu.

O ölmüştü.

"Hayır! Hayır!" Setsuko hıçkırarak Hyori'nin bedenine kapanırken, Fuyuko şok içinde dizlerinin üzerine çöktü ve Fuyuhi yüzünü çevirdi. "Hyori, hadi!" Setsuko gözyaşları yanaklarından süzülerek yalvardı. "Hadi tatlım, aç o güzel gözlerini. Hyori! Hayır! Hayır! Hayır!"

Misaki cesedin yanına gitmedi. İçinde hiç gözyaşı kalmamıştı. Bunu açıklayamıyordu; bir şekilde, onlar kapıyı kırmadan önce Hyori'nin gittiğini biliyordu. Uzun zamandır yoktu.

"Misaki, bir şeyler yap!" Setsuko Hyori'nin başını kucağına alarak hıçkıra hıçkıra ağladı. "Kanamayı durdur!"

Misaki sadece başını salladı. Hyori'nin kalbi hâlâ atıyor olsa bile, bir insanı böyle bir yaradan kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Hyori, Takenagi'yi bir şeye dayamış ve tüm ağırlığını bıçağın üzerine vermiş olmalıydı - kesin bir son.

"Üzgünüm Setsuko," diye fısıldadı Misaki. "O gitti."

Misaki, Setsuko'nun yanından usulca geçerek, ağlamanın dinmediği beşiğe gitti. Bebek bir kızdı, battaniyeye sarılmış yatıyordu, ağlarken gözleri kapanmış ve başı geriye atılmıştı. Misaki'nin şimdiye kadar gördüğü en küçük bebektir ama minik elleri hareket ettikçe kulübenin içindeki hava kıpırdanıyor, Misaki'nin saçlarını ve kollarını okşuyordu.

Büyük Nami. Hiçbir çocuk, hatta bir Matsuda bile, doğduğu gün güçlerini ortaya koymazdı. Bu duyulmamış bir şeydi. Sarsılan Misaki, Hyori'nin tecavüzcüsünün korkunç ölüm fonyasını hatırladı; o kadar büyüktü ki Misaki'yi duvara fırlatmış ve odayı yerle bir etmişti.

Ameno Kentaro korkulu bir fısıltıyla, "Bu Yukino-dono'nun çocuğu değil," dedi. "Bizden biri değil."

Bebeğin boynunda ancak bir Kotetsu bıçağıyla açılacak jilet inceliğinde bir kesikten kan akıyordu. Misaki ürpererek, Hyori'nin Takenagi'yi bebeğinin boğazına dayamış olması gerektiğini fark etti... ama son kesiği atmamıştı. Sonunda, kendi çocuğunu öldürecek gücü kendinde bulamamıştı.

Ameno Kentaro'nun eli katanasına gitti.

"Hayır." Misaki hızla beşiğin etrafından dolaşarak savaşçı ile bebeğin arasına girdi.

"Kenara çekil, Matsuda-dono." Kentaro kılıcını çekmeye başladı.

Kanı yükselen Misaki, adamın kolunu yakaladı ve silahı zorla kılıfına geri soktu.

"Yapma."

Kentaro'nun gözleri onun gücü karşısında büyüdü. "M-Matsuda-dono..." Bileğinin etrafında kenetlenmiş zarif ele anlamsızca baktı. "Ne-ne -"

"Bu çocuğa zarar vermeyeceksin," diye tısladı Misaki.

"Bu bir fonyaka," diye itiraz etti, kolunu Misaki'nin elinden çekmeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Şu kesiğe bak. Yukino onu öldürmeye hazırды."

"Ama o yapmadı!" Misaki şiddetle karşılık verdi. "Kılıcı tuttu ve seçimini yaptı. Bu dünyadaki son kararı bu çocuğun yaşamasıydı. Biz kimiz ki bunu ondan alıyoruz?"

"Ama... o bir Ranganese çocuğu-"

"O Hyori'nin çocuğu," diye tısladı Misaki, onu geri iterek, "bu da onun hepimize ait olduğu anlamına geliyor. Uzak duracaksın."

"Matsuda-dono," diye başladı Ginkawa Aoki.

"Sanmıyorum-" "Geri çekil, Ginkawa-san."

Beşiğin üzerine eğilen Misaki bir elini bebeğin boynuna koydu ve kesiği elinden geldiğince iyileştirdi. İnce olmasına rağmen derindi. En iyi kabuk bağlamayla bile, neredeyse kesinlikle yara izi kalacaktı. Misaki kabuğun tutacağından emin olduğunda, minik kızı dikkatlice kundakladı, kıvrınmasını ve ona eşlik eden esintiyi durdurdu.

"Matsuda-dono," diye tekrar denedi Aoki. "Bir kadın olduğunu ve annelik içgüdülerine tabi olduğunu biliyorum ama bunu mantıklı bir şekilde düşünmemiz gerekiyor. O şey bir fonyaka."

Misaki, Ginkawa'nın itirazlarına aldırmadan bebeği kucağına aldı ve yumuşak başını okşayarak ona sarıldı. Çok küçüktü ve iki adam da hâlâ

elleri kılıçlarının üzerinde.

"Şimdi gitmek isteyeceksiniz, beyler."

"Gitmiyoruz, Matsuda-dono."

"Bence öylesin."

"Ama-"

Misaki, "Çocuğun emzirilmesi gerekiyor," dedi ve bu onları susturdu.

Karanlıkta cesetlerin üzerine tırmanan ve yoldaşının kolunu kılıcının bağıyla turnike yapan Ginkawa Aoki utanç içinde ayaklarına baktı. Ameno Kentaro'nun yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Çık dışarı," dedi ve bu sefer ikisi de itiraz etmedi.

Sonunda Hyori'nin bebeği Misaki'nin memesini almadı ama sonunda ağlamayı kesti. Sabah olduğunda Misaki yeni doğan bebeği yetimhaneye götürdü.

"Saldırıda yetim kalan diğer çocuklarla birlikte onu da siz büyüteceksiniz," dedi oradaki finawu'ya. "Onu yanıma alamam ama bu çocuk benim korumam altında. Ona herhangi bir zarar geldiğini duymak istemiyorum. Anlıyor musunuz?"

"Evet, Matsuda-dono."

Hyori ertesi gün yakıldı. Ağza alınmayacak bir intihar eylemiyle lekelenen ev de yakılmak zorunda kaldı. Böylece, Takayubi'nin Yukino'ları gerçekten gitmiş oldu. Ne de olsa bebek bir Yukino değildi.

Konuşmalarına izin verilmese de, herkes sessizce çocuğun çok şey alıp götürün rüzgarla birlikte geldiğini anladı. Büyüdükçe, içinde bir damla bile jiya olmadığı anlaşıldı, ancak etrafındaki hava her zaman huzursuzdu. Sanki annesinin kederi onun içine doğmuş gibiydi. Gözleri kocaman, yaşlı ve periliydi.

Kimse ona resmi bir isim vermemişti ama köydekiler fısıltı halinde, onu aralarına getiren korkunç şey için ona Kazeko, Rüzgâr Çocuk diyorlardı. Belki de Takayubi'nin onun varlığına tahammül etmesinin nedeni buydu: o yürüyen bir hafızaydı. Cesetler yakılabilir ve gömülebilirdi. Ölülerin kanı bir kılıçtan temizlenebilirdi. Ama Yukino Hyori'nin gözlerine ve bir fonyakanın gücüne sahip olan bu yaratık reddedilemezdi. Ondan korkuyor ve nefret ediyor olababilirlerdi ama o, İmparatorluğun silmeye çalıştığı her şeyin yaşayan bir kanıtıydı.

Duna'da yürüdüğü sürece Kaigen'in Kılıcı'nda olanları kimse unutamazdı.

31. BÖLÜM: ROBIN

Ertesi yıl bahar geldiğinde Takayubi yine bir köydü. Eskisinden daha küçük ve daha fakirdi ama evleri, dükkanları ve her sabah işlerine gitmek için uyanan insanlarıyla tanınabilir bir köydü.

Cesetlerin yakıldığı zengin toprakta uzun otlar filizlenmiş ve dağdaki diğer yerlerden daha gür bir ağaç korusu oluşmaya başlamıştı. Canlı yeşilliğin büyümesini izlemek Misaki'ye huzur ve tatmin duygusu veriyordu. İmparatorluk Takayubi halkının ölülerinin mezarlarını işaretlemesine izin vermemiş olabilirdi ama dağ unutmamıştı.

Misaki her gün sabah pazarından dağa dönerken yaptığı gibi dua etmek için orada durdu. Balık ve sebze sepetlerini bir kenara bırakıp çimen dalgaları arasında ilerledi ve orada ince bir patikanın oluştuğunu fark etti; kendi ayaklarının, Takeru'nun, Hiroshi'nin ve Nagasa'nın ayaklarının geçtiğimiz aylarda pek çok kez aynı yoldan yürüdüğü çimenlerde bir mola. Misaki bugün ilk kez Izumo'yu göğsündeki askıdan aldı ve kendisiyle birlikte yürümesi için ayağa kaldırdı.

En küçük oğlu henüz iki yaşına basmamıştı ve aniden etrafında yükselen parlak yeşil dünyadan ne anlam çıkaracağından emin olamayarak geniş gözlerle çimlere bakıyordu. Mamoru, Hiroshi ve Nagasa yürümeye başladıklarında atalarının büyüklüğünün parçalarını sergiliyorlardı - Mamoru vahşi ruhuyla, Hiroshi buz gibi sakinliğiyle, Nagasa enerjisi ve kelime dağarcığıyla. Izumo'da bunların hiçbiri yoktu.

Bir şekilde kardeşlerinden daha yumuşaktı. Bir çift katilin çocuğu olarak doğmasına rağmen

-Annesi sinsi bir pusu yırtıcısı, babası ise tartışmasız bir alfa yırtıcısıydı; onda daha çok avlara özgü gergin bir hava vardı. Su kıpırdıyor ama ona dokunduğunda asla donmuyordu ve Misaki'nin tanıdığı herhangi bir Matsuda'nınkinden çok daha yuvarlak ve geniş olan gözlerinde sürekli bir temkinlilik vardı. Bakışlarını çimenlerden ayırmadan, bilinçsizce annesine doğru eğildi ve minik elini ona doğru uzattı. Annesi ona işaret parmağını uzattı ve yeşilliklerin ortasına doğru ilerlerken o da elini sıkıca tuttu.

Burada bir kara çam yetişiyordu, korudaki diğer her şey gibi gençti ama sıırım gibi ve güçlüydü. Misaki burada diz çöktü ve avuçlarını yere koydu. Diğer insanların koruda seçtikleri kendi özel işaretleri vardı.

dua etmek. İmparatorun iradesine itaat eden Takayubi'de hiç kimse nerede ve neden dua ettiği hakkında konuşmazdı, ancak bu insanlar arasında konuşulan kelimelerden daha derin bir anlayış vardı.

Takayubi'deki herkes, Birinci Matsuda Takeru'nun aile işaretini ve mührünü yeni çağ için yeniden tasarladığında, 'bekleme alanı' anlamına gelen karakterleri seçtiğini biliyordu - "İsme bir vaat duygusu vermek için" diye açıklamıştı torunlarına. Bundan önce Matsuda isminin 'çam tarlası' anlamına gelen daha eski karakterlerle yazıldığını herkes biliyordu.

Tanrıların kanı gibi, Takayubi'nin bildiği şeyler de binlerce yıl öncesine dayanıyordu ve bin yıl daha tapınak çanının çınlamasında sözsüz olarak yankılanacaklardı. Dağa hangi rüzgar ya da bomba düşerse düşsün, kökleri gibi kalacaklardı. Yammankalu'nun yüzyıllar boyunca ayakta kalabilmesi için Jaseliwu'nun tarihlerini yüksek sesle söylemesi gerekebilirdi. Hadalılar ise kendi tarihlerinin kitaplarda yazılmasına ihtiyaç duyabilirdi. Takayubi'nin gerçeği, okyanusun derinliklerinden ve ağaçların köklerinden hissedilen bir şeydi.

Su buharını ellerinde sıvı hale getiren Misaki, iki dikdörtgen buz bloğu oluşturdu. Her ikisine de karakterler kazıdı; ilkinde arınma büyüsü, ikincisine ise anne sevgisi büyüsü yazdı.

Çoğu Kaigeneli dualarını bez parçalarına ve kayiri üzerine yazıyor, daha sonra bunları kutsal alanlarındaki ağaçlara veya tapınak direklerine bağlıyorlardı. Bu tür dualar İmparator'un bölgeyi işaretlememe emrini ihlal edeceğinden, Takayubi halkı ölülerini onurlandırmak için farklı bir yola, modern Falleya'dan önce gelen eski bir dua biçimine geri dönmüştü.

Misaki gözleri kapalı bir şekilde büyülü sözleri usulca söyledi. Sonra buz tılsımlarını uzattı ve parmaklarının arasında eriyerek toprağa karışmalarını, genç çamı ve çevresindeki yeşili sulamalarını sağladı.

Nyama sana, Mamoru.

Gitmek için ayağa kalktığında Misaki, Izumo'yu elleri ve dizleri üzerinde bir karıncanın ağaç kökünden bir çim yaprağına sürünmesini izlerken buldu. Dua ettiği süre boyunca Izumo hiç ses çıkarmamıştı. Hiroshi dışında Misaki hiç bu kadar sessiz bir çocuk tanımamıştı.

Ancak Hiroshi'nin aksine, Izumo ona kafasının bir düşünce feryadıyla canlı olduğu izlenimini veriyordu. Etrafında ne olursa olsun, her zaman kendisini büyüleyecek küçük bir şey buluyor gibiydi - bir buz sarkıtının ucundan damlayan damla, kendi kollarını bir arada tutan dikişler, bir

Arkadaşlarının koku izlerini takip eden bir karıncanın yavaş ilerleyişi gibi. Nagasa'nın aksine, anlamadığı bir şey bulduğunda hemen yarım düzine soru sormazdı. Bunun yerine oturup izler, izler ve izlerdi...

"Izu-kun?" Misaki nazikçe -ve belki de tam olarak av gibi değildi- dedi. Av bir ses duyunca başını kaldırdı ama Izumo onu duyamayacak kadar dalgın görünüyordu. Tek bir parmağını uzattı, bu kadar küçük bir çocuk için hassas bir şekilde kontrol etti ve karıncanın dönen antenlerini fırçaladı.

"Izu-kun," dedi Misaki tekrar ve gözlerini kırıştırarak ona baktı.

"Su mu?" Çimlerin üzerine tünemiş karıncayı işaret ederek sordu. "İçinde su mu var?"

"Çimenlerin içinde, evet," dedi Misaki. "Böceğin içinde farklı şeyler var." "Kan mı?"

"Tam olarak değil," dedi. "Seninki ve benimki gibi değil. Vücudu farklı bir maddeyle dolu..." bir an için kelimeyi bulmakta zorlandı, okul günlerinin kimyasal jiya derslerini hatırlamaya çalıştı. "*Hemolenf*, sanırım."

Pratikte bu bilgi, tatlı veya tuzlu su dışındaki maddeleri manipüle etme becerisine sahip olmayan çoğu jijakalu için işe yaramazdı. Ancak Izumo bir karıncanın vücudunda bulunan yabancı sıvının minicik zerresini hissedebilme yeteneğine sahipse, Misaki gibi çok çeşitli maddeleri manipüle edebilen istisnai birkaç kişiden biri olabilirdi.

"Gitme zamanı." Kadın elini uzattı ve erkek kardeşlerinininkinden çok daha zayıf ve yumuşak olan ilk iki parmağını kavradı.

Normalde Misaki'nin kendisinde veya başkalarında zayıflığı küçümsemekten başka yaptığı bir şey yoktu. Bir Shirojima koro için bu normaldi. Takeru daha şimdiden en küçük oğluna hoşnutsuzlukla bakmaya başlamıştı; Izumo'nun kardeşlerinin gücünden hiçbir şey göstermediği her hafta kaşları daha da çatılıyordu. Garip bir şekilde, Misaki Izumo hakkında tam tersini hissederken buldu kendini. Daha önce hiç kimsenin fiziksel çevresini dördüncü oğlu kadar yakından incelediğini görmemişti - belki de kendi neslinin en büyük mucidi Koli Kuruma dışında hiç kimse. Izumo'nun kardeşlerinin hiçbirinde olmayan bir şeye sahip olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Onun bir dahi olabileceğinden şüpheleniyordu. Ve ne kadar gülünç davranırsa, onu o kadar çok seviyor gibiydi.

Izumo ayağa kalktı, genç çamın dalları saçlarını okşadı ve Misaki gülümsedi. Ne kadar büyürse büyüsün, onu göreceği için heyecanlıydı. Bu

bir anını bile kaçırmayacaktı. Izumo'nun elini tutarak kara çamın önünde son bir kez eğildi.

Yarına kadar, Mamoru.

Korudan çıktıktan sonra Izumo'yu tekrar göğsündeki yerine bağladı, sepetlerini aldı ve Matsuda yerleşkesine giden patikaya yöneldi. Eve ulaştığında her şey normal görünüyordu. Geçtiğimiz aylarda Matsuda malikânesine hâkim olan sessizlik yerini bu sabah havayı dolduran seslere bırakmıştı: Nagasa ve Ayumi'nin koridorlarda birbirlerini kovalayan kahkahaları, Takeru'nun öğrencileri dojoda ısınırken tahta kılıçların çıkardığı gümbürtüler, evin önüne yapılan yeni ekleme üzerinde çalışan numuwu'nun gümbür gümbür çekiç sesleri.

Genkan'da duran, Yammanke tarzı mıknaşlı, siyah, tanıdık olmayan bir çift ayakkabıyı fark ettiğinde tabi'sinden sıyrılıyordu. Bir Shirojima yerlisinin ayakkabıları değildi. Karnı endişeyle sıkıştı. Burada hükümetten bir temsilci mi vardı? Belki de İmparatorluk geri dönmeye ve her şeye karışmaya karar vermişti? Ayak seslerini duyunca başını kaldırdı ve Setsuko'nun köşede onu karşılamak için koşturduğunu gördü.

"Misaki!" Setsuko'nun yüzünde heyecan ve endişe arasında bir yerde garip bir ifade vardı. "Dönmüşsün!"

"Evet." Misaki şaşkınlıkla baldızına baktı. "Neler oluyor? Bir sorun mu var?"

Setsuko hâlâ nefes nefese, "Ben... emin değilim," dedi. Telaşlı olmasına rağmen üzgün görünmüyordu.

"Ne-"

"Sadece gel." Setsuko, Misaki'nin omuzlarından ağır sepetleri alarak içeri girmesini işaret etti. "Gel de kendin gör."

"Kim var burada?" Misaki siyah ayakkabılara dönüp bir bakış attı.

"Sadece... sadece gidip bakın." Setsuko yakın zamanda yeniden inşa edilen oturma odasının kapısına doğru başıyla işaret etti.

"Ama-"

"Adamınız biraz zorlanıyor. Yammaninke'sinin pek iyi olmadığını biliyorsun."

"Yammaninke'si mi? Ne-"

"Git." Setsuko geniş kalçasını Misaki'nin küçük kalçasına doğru iterek onu oturma odasına doğru tökezletti.

Kafası iyice karışan ama bir o kadar da meraklı olan Misaki son bir kez Setsuko'ya baktı, o da ona cesaret verici bir baş hareketiyle karşılık verdi. Sonra doğruldu ve

oturma odasının kapısından içeri adım attı. Setsuko'nun garip davranışları onu en kötüsünü beklemeye itmişti -Albay Song ya da İmparatorluğun başka bir temsilcisi inşa ettikleri her şeyi mahvetmek için buradaydı. Bulduğu şey ise çok ama çok daha tuhaftı.

Robin Thundyil, Takeru'nun karşısındaki alçak oturma odası masasında bir minderin üzerine diz çöktü.

Çay içiyorlardı.

Misaki'nin dünyası aynı anda hem parçalandı hem de kendi üzerine çöktü. En canlı anıları ile önündeki sahnenin nefes kesen gerçekliği arasında baş döndürücü, parçalayıcı bir yırtık açıldı. Robin buradaydı, oturma odasının ortasındaydı, tanıdık yüzü gözle görülür bir şekilde on beş yıl yaşlanmıştı ve çay içiyordu.

Kendini sabitlemek için bir elini kapının pervazına koydu. Diğer eliyle Izumo'yu kavradı ve hâlâ gerçek dünyada olduğunu teyit etmek için atan kalbini hissetmek üzere çocuğu göğsüne bastırdı.

Onu ilk Takeru fark etti.

"Misaki," dedi, sesi olabildiğince nötr ve sakindi. "Döndüğüne sevindim."

Robin çay fincanını indirdi ve ona bakmak için döndü, yanan siyah gözleri on altı yıl önceki kadar sıcaktı. Bu gözler hafızasında yer etmişti ve onlarla gerçekte karşılaşmak tamamen kafa karıştırıcıydı. Robin'in bakışlarını algılayamayınca, onun yerine Takeru'yu aradı.

"Kabalığımı bağışlayın, Thundyil-san. Öğrencilerimi eğitmeye geri dönmeliyim." Takeru ayağa kalktı. "İzninizle." Robin'e kısa bir selam verdi ve karısının hâlâ şok içinde donup kaldığı kapı aralığına doğru ilerledi.

"Ne-ne-ne... bu da ne?" Misaki fısıldayarak Takeru'ya baktı. "Neler oluyor?"

"Eski dostun seni görmek için uzun bir yoldan geldi." "Ama-ne-"

"Öğrencilerim beni bekliyor. Misafirimize biraz daha çay hazırladığınızdan emin olun. Setsuko'nun yaptığı demliği neredeyse bitirdi." Takeru, Misaki'yi şaşkınlık içinde bırakarak koridorda uzaklaşmadan önce tek söylediği buydu.

Robin ayağa kalktı, gülümsüyordu - merhametli Nami, o gülümseme. Çok tanıdık. Yine de bu aynı zamanda bir yabancıнын gülümsemesiydi, anılarındaki Robin'e ait olmayan çizgiler ve açılarla derinleşmişti.

"*Şu haline bak,*" dedi ve Lindish'in sesi göğsünde uzun zamandır unutulmuş bir duyguyu harekete geçirdi. "*Gittin ve bir hanımefendiye dönüştün.*"

Misaki zayıf bir kahkaha attı. Hâlâ sahip olduğu üç kimonodan biri olan soluk kimonosu o kadar çok yıkanmıştı ki yıpranmaya başlamıştı. Yeniden inşa ve her zamanki ev işleri arasında, saçlarını düzgün tutmaktan neredeyse vazgeçmişti. Hayatında hiç bu kadar az hanımefendi gibi görünmemişti.

"Şu haline bak," diye karşılık verdi Robin'in siyah kırmızı kimonosuna ve sırtındaki kumaş bohçaya eğlenen bir bakışla. *"Çok şık görünüyorsun."*

"Kapa çeneni."

O dalga geçiyordu ama Robin aslında her zaman her kıyafetle, tanıştığı her insanın yanında evindeymiş gibi görünmekte iyiydi. Görünüşünü değiştirme konusundaki istekliliği, kendine özgü açıklık anlayışının bir parçasıydı. Robin bir insanla oturduğunda, her zaman onun kendisine, kendisinin de onlara ait olduğu hissi uyanırdı. Bir yetim olarak gittiği her yerde aile kurmayı öğrenmişti.

Kabalık derecesine varacak kadar onun kıyafetlerine baktığını bilen Misaki, bakışlarını yukarıya, onun yüzüne, o açık gülümsemeye doğru zorladı. Bu hâlâ bir hayaleti görmek gibiydi - onu bir daha asla göremeyeceği fikrine kendini teslim ettikten sonra bir hayalet kadar iyiydi.

Bir yanı geri çekilmek istedi. Aynı derecede güçlü bir parçası da öne düşüp ona doğru koşmak istiyordu. İkisinin arasında kalarak sallanıyor, ayak parmakları eşikte kıvrılıyordu. Ona dokunamazdı. Bunu ikisi de biliyordu. Omzuna basit bir dokunuş bile uygunsuz sayılırdı ve eğer onun tenine dokunursa... çözülebilirdi.

Izumo sessizliği şaşkın bir mırıltıyla bozdu ve Robin gülümsemesini çocuğa çevirdi.

"Geldiğimde iki büyük oğlunuzla tanıştım. Bu kim?"

"Oh," diye nefes aldı Misaki, gerginliğin azalmasına şükrederek. *"Bu Izumo."* Örtüyü çözerek en küçük çocuğunu Robin'e bakacak şekilde çevirdi ve onu ayağa kaldırdı. *"O-"* Izumo arkasına geçip kollarını dizine dolayınca gözlerini sevgiyle devirerek durakladı. *"Yabancıların yanında utangaçtır."*

Izumo'nun bacağına yapışan küçük bedeninden neredeyse memnundu. Bu onun sallanmasını engelliyordu. Kendini toparlamaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, küçük kahverengi bir el dışarı fırlayana kadar Robin'in sırtındaki bohçanın hareket etmeye başladığını fark etmedi. El Robin'in omzunu kavradı ve kısa süre sonra onu uykuda dağılmış saçlar ve kömür karası bir çift göz takip etti.

Onun da bir çocuğu vardı.

Çocuk kesinlikle Robin'in oğluydu. Aynı gözlere, aynı saçlara sahiplerdi ve çocuğun teni Robin'inkinden bir ton daha koyu olmasına rağmen aynı ateşli ışıltıyı yayıyordu. Uykulu çocuk gözlerini ovuştururken Robin gülümsedi.

"Daniel," dedi, "bu Misaki Teyze."

"Ne..." Misaki'nin sesi alışılmadık şekilde yükselmiş ve nefes nefese kalmıştı.

"Bu... Bu ne zaman oldu?" Robin,

"Bu uzun bir hikâye," dedi.

Misaki Robin'e dokunamamış olabilir ama...

"Alabilir miyim?" Kollarını uzattı.

"Elbette." Robin, sırtındaki kumaş şalı herhangi bir Kaigeneli ev kadını kadar zarif bir şekilde açtı. "Seni uyarmalıyım," dedi, mavi benekli kumaşı katlarken küçük çocuğu omzuna oturttu, "rastgele yanacak yaşta."

"Doğru." Misaki tajaka çocukları hakkında söylenenleri hatırladı.

"Çok ısınırsa onu bırakmaktan çekinmeyin."

"Ne?"

"Elleen'in yaptığı şey bu. Genellikle ayaklarının üzerine düşer."

Misaki uzanıp Robin'in oğlunu kucağına alırken güldü. Çocuğun sıcaklığı kollarına dolduğunda, acı verici bir şekilde çağrıştıran duman ve baharat kokusu üzerine çöktü.

"Merhaba, Daniel," dedi, sesi onu aniden ele geçiren duyguyu gizlemek için yumuşaktı.

"Ben Daniel," dedi küçük tajaka parlak bir sesle.

"Ben de öyle duydum."

"Artık 'adın ne' diyebilirsin?" Robin nazikçe önerdi.

Daniel bunun yerine Misaki'nin saç tokalarından birini tuttu ve "Bu da ne?" dedi.

"O benim saç tokam." Misaki başının arkasına uzandı ve adamın elini aksesuardan uzaklaştırdı. "Ben olsam dokunmazdım. Biraz keskin."

"Keskin olan ne?"

Robin, Misaki'nin bilmediği bir dile, "Nukeela," diye tercüme etti. "Canını yakabilir. Ahh."

Daniel mutlulukla, "Ah," diye tekrarladı ve parmağını ağzına soktu.

"Nyama'n tıpkı babaninki gibi," diye yorum yapmaktan kendini alamadı Misaki.

"O benim babam." Daniel parmağını ağzından çıkarıp Robin'i işaret etti.

"Biliyorum," diye güldü Misaki.

"Ben Daniel."

"Evet, bana söylemişsiniz. İlginç bir isim." Kesinlikle Disanka değil.

Robin'e baktı. "Nereden geliyor bu isim?"

Robin'in gülümsemesi kaybolmadı ama parlaklığının bir kısmını kaybetti.

"Annesi seçti."

"Ah." Misaki durakladı. "Peki ya annesi?" "O

gitti."

"Oh, Robin, ben... Özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu-"

"Eski oda arkadaşın Guang Ya-li beni bulup seni kontrol etmemi önerene kadar burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İletişim halinde olmak için daha iyi bir iş çıkarmamız gerektiği konusunda anlaşalım."

"Evet." Misaki gülümsemeye çalıştı ama bu biraz zor oldu. "I..." Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı. "Ben, şey..." Daniel perçeminden bir tutam yakalayıp omuzlarına tırmanmaya çalışarak onu kurtardı. Robin oğlunu tanımadığı bir dilde azarlarken, "Tırmanmayı seviyor musun?" diye kıkırdadı.

Daniel ona, "Ben iyi bir tırmanıcıyım," dedi.

"Benim Mamoru'm da senin yaşındayken aynıydı."

"İlk oğlunuza olanları da duydum," dedi Robin. "Çok üzüldüm. Keşke zamanında burada olabilseydim de... Keşke onunla tanışabilseydim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Misaki, tehditkâr duygu kabarmasını bir başka kahkahayla geçiştirerek. "İkiniz tehlikeli bir şekilde birbirinize benziyorsunuz. Onun başını her türlü belaya sokabilirdiniz." Bir kez daha Robin'in gözlerine bakamadığını fark etti. "Yani..." Daniel'ı ayağa kaldırmak için eğildi. "Sana evi gezdiren oldu mu?"

"Henüz değil."

"Harika," dedi Misaki. "Sana etrafı gezdireyim." Robin'i odadan çıkarmak için döndü ve dalgın haliyle, kimonosunun diğer tarafına tutunmak için etrafından dolanan Izumo'ya neredeyse takılıyordu.

"Ara-!" diye bağırdı ve kendini kapının pervazında yakaladı. "Izu-kun! Ne yapıyorsun?"

Izumo, kararlı bir şekilde 'merhaba' demeye çalışan Daniel'dan çekiniyor gibi görünüyordu.

"Ben Daniel," dedi minik tajaka, Izumo'nun tabii ki anlamadığı Lindish dilinde. "Benimle oynamak ister misin?"

Izumo yüzünü Misaki'nin kalçasına gömdü ve dehşet dolu bir ses çıkardı. "Izumo'nun oynamak istediğini sanmıyorum, Daniel," dedi Robin, Daniel'in gömleğinin arkasını iki parmağının arasına sıkıştırıp oğlunu birkaç adım geriye çekerek.

adımlar. "Onu şimdilik yalnız bırakalım."

"Neden?" Misaki Izumo'yu bacağından ayırmaya çalışırken Daniel sordu.

"Çünkü oynamak istemiyor." "Neden?"

"Bilmiyorum. Bu onun işi. Belki daha sonra ona sorarız."

Izumo, Robin Daniel'i kucağına alıp omuzlarına koyana kadar annesinin bacağını bırakmak istemedi. Korkunç derecede arkadaş canlısı olan çocuğun kendisine ulaşamayacağından emin olduğunda, ayrılıp Misaki'nin parmağını tutmaya razı oldu.

"Başına dikkat et," diye uyardı Robin Daniel, ikisini dikkatle oturma odasının kapısından geçirip Misaki'yi salona kadar takip ederken.

Daniel sanki bunun bir anlamı varmış gibi, "Başının üstüne," dedi.

"Hayır, 'kafana dikkat et'," dedi Robin. "Kisee bhee cheez par apana sir mat maaro. Kafanı hiçbir şeye çarpma."

"Vur kafana! Vur kafana!" Daniel mutlu bir şekilde, açık avucunu Robin'in kafasına bir davul gibi vurarak bağırdı.

Misaki güldü ve Daniel burada olduğu için ne kadar minnettar olduğunu fark etti. Robin'in bir çocuğu olması, onun burada çocuklarıyla birlikte olması fikrini kafasında oturtmak hâlâ zordu ama iki yaşındaki mutlu bir çocuğun her şeyi kolaylaştıran bir yanı vardı.

"Her zaman bu kadar enerjik midir?" Misaki, küçük tajaka anlaşılır bir dilde olmadığı anlaşılan bozuk bir şarkıya başladığında sordu.

Daniel kafasını davul gibi kullanmaya devam ederken Robin ona acı dolu bir bakış attı. "Hiçbir fikrin yok."

Bir zamanların görkemli Matsuda yerleşkesinin küçülmüş halinden utanıyor olabilirdi ama bir insanı asla maddi varlığıyla yargılamayacağını bildiği bir kişi varsa o da Robin'di.

Alçak bir sesle, "Ve buradan da dojo geçiyor," dedi.

Takeru talimatlar verirken ve öğrencileri tahta bokkenlerini birbirine vurarak karşılık verirken bir süre sessizce izlediler. Daniel bile hayranlıkla sessizliğe bürünmüş, babasının başının üzerine eğilmişti.

eğitim jihakalu'sunun mükemmel bir uyum içinde talimlerinde ilerleyişini izlemek için başını kaldırdı - pek de mükemmel sayılmazdı. Kwang Chul-hee hâlâ diğerlerinin yarım dinma gerisindeydi ama gittikçe iyileşiyordu.

Takeru'nun otuz kadar öğrencisi, tek başına antrenman yapan biri hariç, boylarına göre eşleştirilmişti. Hiroshi'nin hareketleri yetişkinlerinki kadar keskin ve temizdi ama yetişkin erkeklerle ya da gençlerle eşleşemeyecek kadar küçüktü.

"Sınıfı rahatsız etmemeliyiz," diye fısıldadı Misaki ve Robin'e koridorda onu takip etmesini işaret etti. "Sınıf öğrencilerle dolu olmadığında daha yakından bakmak için geri gelebiliriz."

Robin onu takip etmeden önce dojo kapısında bir an duraksadı.

"Oradaki oğlunuz Hiroshi miydi?"

"Evet."

"Sadece altı yaşında olduğunu sanıyordum." "Altı yaşında."

"Ve yetişkin erkeklerle antrenman mı yapıyor?" Robin hayretle sordu.

"Şey, o normal bir altı değil."

Son durakları Kotetsu'nun yeni çıraklarının Matsuda yerleşkesinin yan tarafına inşa etmeye başladıkları ek binaydı. Numuwu'lar mola vermişti ama Misaki dış duvara başladıklarını görmekten memnun oldu.

"Peki bu nedir?" Robin çıplak yapıya bakarak sordu.

Misaki kirişlerden birine dokunarak, *"Bu," dedi, "benim restoranım olacak."*

"Neyiniz?"

"Bir restoran açıyorum."

Takeru karısının bir köylü gibi normal bir işte çalışması fikrine şiddetle karşı çıkmıştı ama karısının diğer köylülerden bazılarını işe alabileceğini söylemesi ve bir iş planı üzerinde çalışmalarını üzerine pes etmişti. Sonunda, Takeru'nun Matsuda gururu bile mali hassasiyetlerine üstün gelememiş gibi görünüyordu.

Vali Lo'nun parlak tavsiyesiyle Takeru, Takayubi Belediye Başkanı olarak kalmaya devam etmişti. Bu mütevazı devlet maaşı ve kılıç öğrencilerinden topladığı az miktardaki gelire son aylarda aileyi ayakta tutmuştu ama ayakta tutmak yeterli değildi. Mülklerini korumak ve çocuklar ile Ayumi için iyi bir gelecek kurmak istiyorlarsa daha fazlasına ihtiyaçları vardı.

Robin etrafına bakınırken yüzüne geniş bir sırıtış yayıldı.
Shirojima erkekleri böyle gülümsemezdi. *"Misaki, bu harika!"*

"Bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bu harika bir fikir! Gerçi biraz küçük olabilir." "Ne demek istiyorsun?"

"Peki, vilayet yemeklerinizi tattıktan sonra, buraya sığdırabileceğiniz beş ya da altı masanın tüm müşterilerinizi oturtmaya yeteceğini düşünüyor musunuz?"

Misaki gülümsemesini engelleyemeyerek kollarını kavuşturdu. *"Sanırım yemeklerimin ne kadar iyi olduğunu yanlış hatırlıyorsun."*

"Hayır," dedi Robin kendinden emin bir şekilde, *"değilim. Bu fikri nereden buldun?"*

"Fırtınadan sonra Takeru beni yiyecek tedarikimizi karneyle dağıtmakla görevlendirdi. Sadece çok sayıda insan için yemek pişirmekte iyi olmadığımı anladım; verimli bir şekilde dağıtmakta ve bir mutfakı yönetmekte de oldukça iyiydim. Setsuko ve ben kızlarımızın yanımızda olmasını özliyoruz. Onları yanımızda tutmak için birkaç kişiyi işe almanın iyi bir yol olabileceğini düşündük."

"Pita! Pita!" Daniel babasının kafasının yanlarına vurarak söyledi.

"Ne oldu Daniel?" Robin sordu.

"Uç!"

"Tamam." Daniel'ın küçük kırmızı kimonosundan bir avuç kapmak için geriye uzanan Robin, onu açık çatıdan havaya fırlattı. Misaki telaşla inerken bile minik tajaka kahkahalarla çığlık attı. Robin'in reflekslerinin ne kadar iyi olduğunu unutmuştu. Robin çocuğu aşağı inerken bileğinden yakaladı.

"Şimdi ne var ufaklık?" diye sordu sallanan oğlu kıkırdarken. *"Yukarı mı? Aşağı mı?"*

"Aşağı!"

"Tamamdır." Robin baş aşağı duran Daniel'ı yere indirdi ve bileğini bıraktı.

Misaki izlerken, yürümeye başlayan çocuk ellerinin üzerinde birkaç adım ilerledi ve sonra ayaklarının üzerine yuvarlanarak yoluna devam etti.

Robin, *"Şimdi çok uzağa kaçma,"* dedi.

Daniel gözlerini kırıştırarak ona baktı, kafası karışmıştı. Robin diz çökerek dil değiştirdi. *"Bahut door bhaago mat, tamam mı?"*

"Tamam, Pita."

Misaki, Robin ve Daniel'in birbirleriyle konuştukları güzel, dalgalı dilin Disaninke olması gerektiğini fark etti; bu dil Robin'in küçük bir çocukken anavatanı Disa'dan kaçmak zorunda kaldığından beri pek kullanma fırsatı bulamadığı bir dildi. Hayatının büyük bölümünü Lindish ve Yammaninke konuşulan Carytha ülkesinde geçirmiş olmasına rağmen Robin, Daniel'i ana dilini akıcı bir şekilde konuşabilmesi için yetiştiriyordu. Pek pratik olmayabilirdi ama çok tatlıydı.

Daniel alanı keşfetmeye başladığında Robin, *"Bu gerçekten harika görünüyor Misaki,"* dedi. *"Elimden gelen her şekilde yardım etmeye hazır olduğumu biliyorsun."*

"Numuwu'ya senin için bir işleri olup olmadığını soracağım." *"Yani-"*

"Ne demek istediğini biliyorum," diye sözünü kesti Misaki. *"Çok nazıksın ama gereksiz. Ayrıca söz konusu bile olamaz. Matsuda evinin bir gururu var."*

"Bağış olması gerekmez," dedi Robin. *"Yatırım yapabilirim-"*

Misaki başını salladı. *"Her şey yoluna girecek."*

Durumun ironisi Misaki'nin gözünden kaçmamıştı: Robin'le ilk tanıştıklarında, Misaki zengin bir aileden geliyordu ve Robin'in hiçbir şeyi yoktu...

"Robin?"

"Hmm?"

"Sana bir şey söylemem gerekiyor." Onu oturma odasında gördüğünden beri aklını **k u r c a l a y a n** bir şey vardı.

Gülümsemesi soldu. Muhtemelen kadının sesindeki gerginliği fark etmiş ve kendini hazırlamıştı.

"Özür dilerim-"

"Yapma." Sesi gerginleşmişti. *"Misaki, lütfen. Özür dileme -"*

"Bunun için değil." O bile *bu konuyu* açacak kadar zalim değildi. *"Ya da... sadece bunun için değil. Bu daha karmaşık. Sadece hayatında tatil yaptığım için üzgün olduğumu söylemeliyim."*

"Ne?" Robin gerçekten şaşırmış görünüyordu. *"Sen neden bahsediyorsun?"*

"Gençken ülkenize geldiğimde sizin, Elleen'in ya da Carytha'daki herhangi birinin neler çektiğini hiç anlamamıştım ve çok saygısızca davrandım."

"Saygısızlık ettiğini düşünmüyorum."

"Ama öyleydim," dedi Misaki üzüntüyle. *"Senin ne yapmaya çalıştığını ve bunun neden önemli olduğunu anlamayan zengin, bencil bir kızdım. Seni*

kullandım

ve işinizi tehlike arzumu tatmin etmek için kullandım ve bu yanlıştı. Aşağılık biri idim."

"Sana asla aşağılık demezdim," dedi hak ettiğinden çok daha fazla şefkatle. "Aşırı hevesli, belki."

"Bunu nasıl söylersiniz? İnsanlarınızın hayatını kendiminkinden daha az önemsedim. Onların acılarını gördüm ve bu benim için önemli değildi. O kadar soğuk bir insanım ki, o kişi ben olana kadar... benim evim, komşularım, benim..." Dudaklarını birbirine bastırdı ve bir elini Izumo'nun başının üzerine koyarak yapışan çocuğu kalçasına doğru bastırdı.

"Oğlun mu?" Robin nazikçe söyledi.

"Şimdi, onu ne kadar sık düşünürsem, Kalleyso'nun geride bıraktığı tüm o cesetleri düşünmek zorundayım... insanların oğullarını ve kızlarını. Bunu asla kabullenemedim." Takayubi'nin şehit savaşçıları kayıp oyun taşları olarak gören Albay Song ve askerleri kadar kötüydü. "Bu yüzden özür dilemem gerekiyor. Hayatınıza bir oyun gibi davrandığım için özür dilerim."

"Bunu sana karşı asla kullanmadım, Misaki."

"Nasıl?" diye sordu inanamayarak. "Nasıl bu kadar bağışlayıcı olabiliyorsun?" "Anlayabilmenin hiçbir yolu yoktu. Sen olana kadar yapamazsın. I

Bunu biliyorum."

"Bu onu doğru yapmaz."

"Hayır, ama insanlar böyledir. Ateş Kuşu fikrini oluşturmaya başladığım anda kimsenin beni anlamayacağını biliyordum. Bu önemli değildi. Yapmak zorundaydım. Nedenini anlamasanız bile beni tehlikeye atacak kadar bana inandınız. Bunun için her zaman minnettar olacağım."

Misaki sessizce, "Bunun sadece inanç olmadığını biliyorsun," dedi.

"Peki o zaman, yine de gururum okşandı."

Aralarında olanlara, ne olduklarına dair ikisinin de cesaret edebileceği kadar yakındı.

"Misaki, karşılıklı özürlerimizi sunarken, yapmadığım için özür dilerim..." ama tabii ki Robin bunu söyleyemedi. Onu götürmesi gerektiğini söyleyemedi. İç çekti. "Tam zamanlı bir iş olarak insanlara yardım etmeye çalışan biri için bazen... Bunu yapmanın en iyi yolunu bulma konusunda çok kötü olabiliyorum. Seni herhangi bir şekilde hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim."

Misaki ne diyeceğini bilemiyordu. Robin'le son karşılaşmalarında ona söylediği şeyleri tekrarlayamazdı - onu istemediğini, ondan aşağı olduğunu, ilişkilerini yanlış anladığını. Ona karşı tekrar bu kadar acımasız olamazdı, özellikle de bunların hiçbirisi doğru değilken. Ve

Yine de ona gerçeği söylemek de bir o kadar zalimce olmaz mıydı? Onu bir sonraki nefesinden daha çok istediğini, onu alıp götürmesi için her şeyini verebileceğini, yıllarca acıyı içinde tuttuğunu? Bunun yerine, hiçbir şey söylemedi.

"*Daniel,*" dedi Robin, oğlunun kirişlerden birine tırmandığını fark ederek. "*Bence oradan aşağı inmelisin.*"

Daniel yaramaz bir gülümsemeyle, "*Yukarı,*" dedi ve yukarı doğru sallanmaya devam etti.

Robin kararlı *bir şekilde* "*Aşağı,*" dedi ve inatçı çocuğu kirişten kaldırmak için boşluğa geçti.

"*Şimdiden senden daha iyi bir tırmanıcı oldu,*" dedi Misaki etkilenerek. Oğullarından hiçbirisi böyle tırmanamamıştı, tırmanmayı çok seven Mamoru bile.

"*Evet,*" dedi Robin, Daniel'ı ayağa kaldırıp çıplak kirişlerden oluşan ağdan uzaklaştırmaya çalışarak. "*Bunu annesinden almış.*"

Misaki dudaklarını büzdü, sonra gülümsemeye çalıştı. "*Livingston'ın çatılarında seni kovalamak zorunda kaldığında bu işine yarayacaktır.*"

"*Belki.*" Robin'in sesine bir burukluk karışmıştı.

"*Ne demek 'belki'?*"

"*Çatılardan atlayabilmenin hayatta kalmanın garantisi olduğunu düşünmeyelim.*"

Misaki, konuşmaları boyunca ilk kez bir yabancıyla konuştuğu hissine kapıldı.

"*Hey şimdi,*" dedi şaşkınlıkla. "*Tanıdığım o korkusuz iyimser insana ne oldu?*"

Robin omuz silkti. "*Büyüdü.*"

Ses tonundaki bir şey -sesindeki mutlak yenilgi- onu derinden sarstı. "*Robin... Ne oldu sana böyle?*"

Sadece başını salladı. "*Bu çok uzun bir hikâye. Uzun ve üzücü. Ve seni gördüğümünden beri yeterince üzüntü yaşamışsın gibi görünüyor.*"

"*Hey,*" Misaki onun sesindeki şiddetli savunma notasına şaşırdı.

"*Her şey o kadar da kötü değildi.*"

Robin kaşlarını kaldırdı ve o da karşılık olarak çenesini kaldırdı. "*Affedersiniz ama bu çocuğu gördünüz mü?*" Misaki, Izumo'nun yüzünü baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. "*Ne kadar sevimli olduğunu görüyor musun?*"

Robin gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı.

Misaki iç çekerek elini Izumo'nun saçlarında gezdirdi ve daha ciddi bir ifadeyle, *"Korkunç şeyler oldu, evet. Kayınpederim benden nefret etti, iki kez düşük yaptım, en yakın arkadaşlarımdan biri intihar etti ve ilk oğlumu kaybettim."* Gözünü kırpmadan Robin'in bakışlarını tuttu. *"Ama Firebird'den öğrendiğim bir şey varsa, o da bir insanın yaşadığı trajedinin onu tanımlamadığı ya da hayatındaki tüm iyi şeyleri yok etmediği. Çok sevdiğim dört harika çocuğum oldu. Üçü hâlâ yanımda ve şimdi, bunca yıldan sonra, iyi bir kocam olduğu ortaya çıktı."* Misaki bu sözleri söyleyeceğini hiç düşünmemişti, özellikle de Robin Thundyl'e. *"Biliyorum, onun hakkında bildikleriniz göz önüne alındığında, muhtemelen inanılmaz görünüyor-"*

"Buna inanıyorum."

"Misaki, *"Bunca yolu beni görmene izin verir diye geldiysen, herhalde bunu ummuş olmalısın,"* dedi.

"Ben yapmadım," dedi

Robin. *"Ne demek istiyorsun?"* *"Beni o davet etti."*

"O ne?"

"Artık ikimiz de anne baba olduğumuza göre arayı kapatmanın hoşumuza gidebileceğini ve seni görmeye gelmek için biraz zaman ayırabilirsem minnettar olacağını söyledi. Bana Rang'dan sonra bir tür olay olduğunu söyledi-" Kendini tuttu. *"Fırtınadan sonra."*

"Evet," dedi Misaki. *"Gerçekten çok garipti. Bir littigi suikastçısı tarafından saldırıya uğradık."*

Robin'in yüzündeki rengin bir kısmı çekildi. Robin'in tenindeki ısıltının hiç bu kadar azaldığını ve onu kül rengi bıraktığını görmemişti. *"Bir littigi mi?"*

"Kocamın bunu sizinle konuştuğunu söylediğinizi sanıyordum."

"Tek söylediği, yaşadığınız 'fırtınadan' sonra bir 'olay' hakkında danışmak istediği ve Yammaninke'sinin ayrıntı vermek için çok sınırlı olduğuydu. Gelip bu konuyu doğrudan sizinle konuşmamı istedi."

"Anlıyorum." Yani Takeru'nun Robin'i ziyaret etmek istemesinin pratik bir nedeni vardı. Tabii ki vardı. O Takeru'ydu. *"Konuşalım o zaman."*

Misaki, Robin'i oturma odasına geri götürdü ve orada masaya diz çöktüler. Suikastçının görsel tasvirinin üzerinden üç kez geçmesini istedi. Üçüncü seferde çantasından bir karalama defteri çıkardı ve çizmeye başladı.

"Dövmelerin daha önce hiç görmediğiniz bir desende olduğunu söylemiştiniz?"

Robin ateş kalemini kayiri üzerinde hararetle kaşıyarak konuştu. *"Tarif et*

tekrar. Tam olarak neye benziyorlardı?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkti Misaki. "Girdaplı. Yammanka tasarımları gibi köşeli değil ama Kaigen sanatı gibi dalgalı da değil. Daha kıvrımlıydılar sanırım. Bilmiyorum. Ben sanatçı değilim."

"Bunun gibi mi?" Robin elindeki çizimi havaya kaldırdı.

"Evet," dedi Misaki şaşkınlıkla. "Bu kadar güzel çizebileceğimi sanmıyorum ama evet, tam olarak böyle görünüyordu."

"Emin misin?"

"Oldukça eminim."

"Ve kapüşonlu gri bir pelerin mi giyyordu?"

"Evet. Bunu üç kez söyledim."

"Tanrılar..."

"Ne oldu Robin? Bu ne anlama geliyor?"

"Şey... Bu, tüm çılgın korkularımın aslında çılgınca olmadığı anlamına gelebilir. Hepsi birbiriyle bağlantılı. Hepsinin arkasında o var."

"Kim?"

"Farklı isimlerle gitti. Hâlâ gerçek ismini bulmaya çalışıyorum." Misaki'ye döndü. "Sana saldıran littigi... O buradayken başka garip olaylar oldu mu? Kaybolan çocuklar oldu mu? Hiç yetim kaldı mı?"

"Evet," dedi Misaki şaşkınlıkla, "küçük bir kız. Nereden biliyorsun?"

"Burası gri pelerinlilerin tercih ettiği türden bir av alanı," dedi Robin, hasta görünüyordu, "güçlü theonitlerle dolu ama modern toplumun ağından uzak. Etrafta korumasız dolaşan güçlü yetimleri bulabileceği savaş bölgelerini seçmeyi seviyor."

Misaki, "Bir dakika, şu gri pelerinleri gönderen adam," dedi. "Sen ve Rakesh Disa'dayken tanıştığınız biri mi?"

"Bir bakıma."

"Tamam. Gizemli ve sinir bozucu olma yeteneğinizi kaybetmediğinizi görmek güzel."

"Gizemli olmaya çalışmıyorum. Ben sadece... Kiminle uğraştığımızdan tam olarak emin değilim. Tek bildiğim uzun vadeli planlar yaptığı ve kendine bir ordu kurduğu."

"Bir ordu mu?"

"Evet," dedi Robin, "ya da on üç yıl sonra bir ordu olacak." "Sadece asker toplamakla kalmıyor. Onları o yetiştirecek." Misaki daha korkunç bir şey düşünemezdi.

Robin başıyla onayladı. *"Bu yüzden sadece çocukları alıyor, asla altı yaşından büyükleri değil."* *"Yani bu genç jihakaluları kendi kişisel ordusu olarak yetiştirmek için mi kaçırıyor?"* *"Sadece jihakalu değil,"* dedi Robin.

"Theonit ve alt-theonit çocuklar savaş bölgelerinden, gecekondular mahallelerinden ve Hades, Disa, Taiyang Adaları ve muhtemelen sayılamayacak kadar çok yerdeki küçük köylerden kayboldu. Dediğim gibi, ve gri Pelerinler hedef alanlar o değil korumalı tarafından onların hükümetler."

"Tanrılar!" Yani bu gizemli ordu reşit olduğunda çoklu güce mi sahip olacaktı? Nasıl uygulandığına bağlı olarak, bu onu potansiyel olarak dünyanın en tehlikeli savaş gücü haline getirebilir.

Robin, *"Aldıkları tüm çocuklar arasındaki tek ortak nokta ortalamanın üzerinde bir güce sahip olmaları,"* dedi. *"Kaybolan kızın yaşına göre güçlü olduğunu varsayıyorum?"*

"Öyleydi," dedi Misaki.

Şimdi düşününce, Ginkawa Yukimi Robin'in tarif ettiği korkunç şey için mükemmel bir adaydı. Eğer biri Littigi'nin bombasının patladığını duymuşsa -eğer bir çocuğu hızla kaçırıp fark edilmeden kaçması gerekiyorsa- o kişi o olurdu. Diğer yetimlerden daha küçüktü, fiziksel olarak alt edilmesi kolaydı ama damarlarında iki güçlü klanın kanı dolaşıyordu.

"Anladığım kadarıyla, kimseye fark ettirmeden kaçırabilecekleri en gelecek vaat eden çocukları seçmeye çalışıyorlar," dedi Robin. *"Tanrılara şükürler olsun ki oğullarınızın ya da yeğeninizin peşine düşmediler. Eminim bu onların hoşuna giderdi. Littigi'nin sizi ve kocanızı öldürmeye çalışmasının nedeni bu olabilir."*

"Gerçekten mi?" Misaki dehşet içinde konuştu.

"Bu ya da toplumu istikrarsızlaştırmaya yönelik daha genel bir girişim olabilir. Pelerinliler ne kadar çok kaos yaratabilirlerse, istedikleri çocukları yakalanmadan almaları o kadar kolay olur. Biri onları bulmaya yaklaşıp yaklaşmaz ortadan kaybolacaklardır."

"Ama onları durduracaksın," dedi Misaki. *"Bu çocukları kurtaracak mısın?"*

Robin ondan uzağa, yere doğru baktı, aynı anda hem daha yaşlı hem de daha küçük görünüyordu. *"Yapabileceğimi sanmıyorum."*

"Ne?" Gri pelerinlerin ardındaki bu adam kimdi? Robin Thundiyil'e ne yapmıştı? *"Ne demek istiyorsun?"*

"Anlamıyorsun, Misaki. Bu adam benim de ötesinde yeteneklere sahip... hepimizin ötesinde. Bu dünyada senin ve benim Daybreak'teyken hayal edebileceğimizden çok daha güçlü güçler -onitler- var."

"Biliyorum Robin," dedi Misaki bıkkın bir ifadeyle. "Geçenlerde bir grup fonyakalu'nun bir kasabayı uçuracak kadar büyük bir kasırga yarattığını gördüm."

"Doğru," dedi Robin. "Şimdi, bir grup yerine tek bir kişi olduğunu hayal edin."

"Ne? Robin, bu kulağa imkânsız geliyor."

"Öyle olmalı."

"Yani, bu kişiyi durdurmaya çalışmayacak mısınız?"

"Denedim," dedi Robin bir öfke patlamasıyla, "ve şimdi Daniel'ın bir annesi yok."

Bu Misaki'nin sessiz kalmasına neden oldu. *"Robin, ben..."* Özür dilemeye başladı ama Robin ondan önce davrandı.

"Özür dilerim. Seni terslemek istememiştim. Ben sadece... biraz şaşkınım. Birbirine uymayan çok fazla bilgi var. Mümkünse tüm bunları sizinle ve kocanızla birlikte tartışmak isterim."

Misaki başını salladı. *"Onunla konuşup zamanı olup olmadığına bakacağım. Umarım yardım etmek için yapabileceğimiz bir şeyler vardır."*

"Ben de öyle umuyorum," dedi Robin acımasızca. "En azından bu iyi bir şey." İkisinin arasında eliyle işaret etti. "Fikir alışverişinde bulunabileceğimiz birinin olması güzel." "Memlekette bu işi iyi yapan bir sürü insan var. Mesela Thundyil Firması'nda hâlâ Rakesh'le birlikte çalıştığınız o profesyonel jasele çalışıyor mu?

bu kadar heyecanlı

mısın?" "Evet."

"Fikir alışverişinde bulunulacak kişi kesinlikle o. Neden onunla konuşmadınız?"

"Onu neredeyse dört yıldır görmedim."

"Ne?"

"Misaki, ben Carytha'da bulunmadım. Elleen ve ben 66'dan 69'a kadar üç yıl boyunca Hades'teydik."

"Ah." Misaki, Elleen'in güçlerini halkına yardım etmek için kullanıp kullanamayacağını görmek üzere savaştan harap olmuş memleketine geri dönmeye niyetli olduğunu her zaman biliyordu. Robin boş yere onunla gitmekten bahsetmişti ama Misaki bunu yapacağını hiç düşünmemişti. Ateş Kuşu'nun Livingston'a ait olduğunu düşünmüştü. Şehri kendi başının çaresine bakması için asla terk etmezdi.

"Üç yıl mı?" dedi inanamayarak.

"Bu kadar uzun sürmemesi gerekiyordu. İşler çok hızlı bir şekilde karmaşıklaştı ve sonra..." İçini çekti. "Dediğim gibi, uzun hikâyeye ama Daniel'in annesini kaybettikten sonra Elleen ve ben çocuklarımızla birlikte ülkeden kaçmak zorunda kaldık."

"Bekle, ne!?" Misaki haykırdı. "Elleen'in de mi çocuğu var?"

"Evet. Bundan bahsetmemiş miydim? İkizleri var, bir kız ve bir erkek."

"Ne ama kiminle?" Misaki ne tür bir insanın Elleen gibi soğuk ve korkutucu birine kur yapacak kadar cesur olabileceğini hayal etmekte güçlük çekiyordu ve o Matsuda Takeru ile evliydi.

"Adı Uther," dedi Robin, "Elleen kadar yetenekli başka bir littigi tanımadık. Ne yazık ki Jamu Kurankite bizi ülke dışına çıkardığında onu geride bırakmak zorunda kaldık. Çok fazla isyana karışmıştı. Bir Jamuttaana bile onu asla sınırdan geçiremezdi."

"Yani, sen ve Elleen Hades'te bir sürü zaman geçirdiniz ve bebekler yaptınız."

Misaki dedi ki. "Peki ya Koli? O nasıl?" "Oh, Koli bizimle Hades'e gitti."

"Ne?" Bu Elleen'in çocuk sahibi olduğu haberinden bile daha sarsıcıydı. "Bu onun yapacağı bir şey değil!" Hades gezginler için dünyanın en tehlikeli ülkesi olarak bilinirdi. Neden bir numu kendini böyle bir tehlikeye atmak istesin ki, özellikle de kafasına, parmaklarına ve yüksek teknoloji atölyesinde rahatsız edilmeden geçirdiği zamana bu kadar değer veren biri?

"Tuhaf göründüğünü biliyorum," dedi Robin. "Ailesi onu mirastan mahrum bıraktıktan sonra huzursuz ve düşüncesiz biri oldu."

"Bekle, neyden sonra?" Misaki eski sınıf arkadaşlarıyla ilgili daha fazla sarsıcı haberle başa çıkıp çıkamayacağından emin olamayarak haykırdı. Kurumalar Koli'yi mirastan mı mahrum etmişti? Bu hiç mantıklı gelmiyordu. O her zaman ailesinin şımarık, en sevdiği oğlu olmuştu; zekâsıyla tüm kardeşlerini utandıran bir dahiydi. "O ne yaptı?"

"Evlendi," dedi Robin. "Ailesi onun bu seçimini onaylamadı." "Neden?" Misaki merakla gözlerini kocaman açarak sordu. "Onun nesi varmış?" Ne tür bir kadın Yamma'nın en büyük numu ailesinin nesiller boyunca en çok gelecek vaat eden varislerini kovmasına neden olacak kadar kötü olabilirdi? "O bir jaseli miydi? Bir koro mu? Bir adyn?"

"Hayır, hayır." Robin gülümsedi. "Bunların hiçbirisi değil. Nyeru Dumbaya adında hoş ve başarılı bir numu ile evlendi."

"Nyeru? Ama... bu bir erkek ismi değil mi?"

"Ailesinin hoşlanmadığı kısım buydu."

Misaki'nin nefesi kesildi, iki eli de ağzına gitti. *"Hayır!"*

"Koli'nin eşcinsel olduğunu bilmiyor muydun?" Robin eğlenmiş görünüyordu.

"Hayır!" Misaki dedi ki. *"Sen mi yaptın?"* *"Tabii ki."*

"Ne zamandan beri?"

"Bilmiyorum." Robin omuz silkti. *"İkinci yılımız, belki. Sana bundan bahsetmemesine şaşırdım. İkiniz her zaman çok konuşurdunuz."*

"Silahlar hakkında, erkekler değil!" Misaki sesi tizleşerek şöyle dedi.

"Aman Tanrım!"

"Yani ailesi onu bir erkekle evlendiği için mirastan mahrum mu bıraktı?" *"Maalesef, evet."*

Misaki bunun mantıklı olduğunu düşündü. Yamma'nın kalbindeki namuslu bir numu ailesinin başka türlü tepki vermesi beklenemezdi.

Robin düşünceli bir ifadeyle, *"Bu onu rahatsız etmiyormuş gibi davrandı,"* dedi. *"Böyle tuhaf biri ama umursamamanın zor olacağını tahmin ediyorum. Yani, onlar onun ebeveynleriydi ama sanırım bunu benden daha iyi anlıyorsunuz..."* Robin boğazını temizledi, cümleye başladığına pişman olduğu belliydi.

"Evet..."

Misaki için Koli'nin onun olmadığı yerde meydan okuması sürpriz değildi ama *bir erkekle evlenmek?* Bu onu sadece ailesinden koparmadı. Onu klanından, dininden ve tüm toplumundan da koparmıştı. Yammanka Falleya, Shirojima'da uygulanan Ryuhon Falleya gibi kan bağına ve üremeye derinden bağlıydı. Koli bir daha asla kendi halkı arasında hoş karşılanmayacaktı.

"Ailesinin şirketini miras alabilirdi," dedi Misaki, boğazında garip bir acı hissederek. *"Dünyayı değiştirebilirdi."*

Robin kıkırdadı. *"Bence Koli, dünyayı değiştirmek için ailesinin arkadaşlığına ya da onayına ihtiyaç duyduğunun ima edilmesine içerlerdi."*

"Haklısın." Misaki gülümsedi. *"Söylediğim aptalca bir şeydi. Ama yine de..."*

Misaki Robin'le kaçmayı düşündüğünde, ailesinin ve Shirojima halkının kabulünü kaybetme riskini göze almıştı. Koli milyarlarca dolarlık bir mirastan, Yamma'nın en büyük şirketlerinden birinin kontrolünden, ailesinden, arkadaşlarından, zanaatkâr ağından, hatta dininden bile vazgeçmişti... Düşüncesi bile onu ürpertiyordu.

"Birbirlerini gerçekten seviyorlar," dedi

Robin. *"Bu yeterli mi?"* Misaki yüksek sesle merak etti. *"Asıl soru bu, değil mi?"*

Robin'le ilgili süregelen tüm pişmanlıklarına rağmen, kendi köklerinden asla bu kadar kopamayacağını biliyordu. Onun gücü bu insanlardaydı. Kanı Shirojima'nın okyanusundan geliyordu. Hayatında ilk kez Koli'nin özgürlüğüne uzaktan, kıskanmadan hayranlık duyarken garip bir berraklık anı yaşadı. O Koli'ydi. O Misaki'ydi ve son zamanlarda bundan memnun olmaya başlamıştı.

Misaki, *"O olaydan sonra neden her şeyden uzaklaşmak istemiş olabileceğini anlayabiliyorum,"* dedi.

"Sonunda, bizimle Hades'e gelmesi o kadar da iyi bir fikir olmayabilirdi," dedi Robin, *"onu nasıl kaybettiğimizi görünce."*

"Sen ne?" Misaki o kadar yüksek sesle bağırdı ki Izumo kucağına çıktı ve Setsuko her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için kafasını odaya soktu.

"Oh, o ölmedi," dedi Robin hemen. *"Kaybolduğundan beri onunla iletişim kurduk ve iyi olduğuna dair bize güvence verdi. Tabii ki, 'İyi değilim, gelin bana yardım edin' diyen şifreli mesajlar için iletişimlerini taradık. Gönderdiği son mektupta eski suçla mücadele kod sistemimize dayanan gizli bir mesaj vardı. Diyordu ki: 'Ben aslında iyiyim, aptallar. Beni rahat bırakın.'"*

Misaki gülümsedi. *"Kulağa onun gibi geliyor. Sanırım onu rahat bıraksanız iyi olur."*

"Elleen ve ben de öyle düşünmüştük," dedi Robin. Yabancı bir ülkenin ortasında sırra kadem basmak Koli'nin yaptığı en tuhaf şey bile değildi. *"Şaşırtıcı bir şekilde, kocası bizden pek memnun değil."*

"Yani ben yokken üçünüz de gidip evlendiniz mi?" Misaki, Izumo'yu sallayarak düşündü.

Robin'in birini bulmuş olmasına şaşırmamıştı ama küçük gruplarının diğer iki üyesini romantik ilişkiler içinde hiç hayal etmemişti. Özellikle Koli her zaman işine o kadar dalmıştı ki, onun bir kıza -ya da duruma göre bir erkeğe- zaman ayırabileceğini hiç düşünmemişti.

"Komik olan da bu," dedi Robin. *"Aslında hiçbirimiz teknik anlamda evli değiliz."*

"Ne demek istiyorsun?"

"Koli ve Nyeru'nun durumunda bu yasal değil. Tüm törenlere katıldılar ama birliktelikleri Yamma ya da Carytha tarafından tanınmadı. Elleen'in Uther'le geçirdiği zaman o kadar kaotikti ki resmi bir evlilik yapamadılar."

"Peki Daniel'in annesi?"

İç çekti. *"İnsanlara evli olduğumuzu söylemek işleri kolaylaştırıyor, daha az soru sorulmasına neden oluyor. O sırada saklandığımız köyde yapılan yerel bir törendi sadece. Kelimelerin yarısını bile anlamadım. Yasal olarak bağlayıcı olup olmadığını bile bilmiyorum."* Sanki anılarından arınmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. *"Ama söylemeliyim ki... burada olmak ve kocanızla iyi geçindiğinizi görmek çok rahatlatıcı."*

"Özür dilerim," dedi Misaki. "Bu şansı elde edemediğin için üzgünüm."

Robin her zamanki kahkahasının acı verici bir benzerini attı. *"Daniel'in annesiyle bir hayat kurma planlarım varmış gibi konuşuyorum ama onunla böyle bir şansım olduğunu hiç sanmıyorum. O... tam bir karakterdi, yuva kurup aile sahibi olacak bir tip değildi."*

"Anlıyorum." Robin'in acısını hisseden Misaki konuyu değiştirmeye çalıştı. *"Peki, Hades'ten geçen yıl ayrıldıysan, o zamandan beri neredeydin?"*

Robin omuz silkti. *"Etrafta."*

İnsanları izinden uzak tutmak ve Yamma'da, Disa'da, Taiyang Adaları'nda şunu ya da bunu araştırması gerektiğiyle ilgili belirsiz şeyler söyleyerek açıklamaya çalıştı. Daniel doğduğundan beri, tehlikeli bir kara yırtıcısıyla yeni karşılaşmış ve şimdi hiçbir yere konmak istemeyen bir kuş gibi oradan oraya uçup durduğu açıktı. Korkuyordu.

"Kendimi kötü hissediyorum," dedi. "Mesajlarından birini almadan önce kocanız bir süredir benimle iletişime geçmeye çalışıyordu. Muhtemelen tek kişi o değildir-"

Misaki, *"Robin, eve gitmen gerekiyor," dedi.*

"Gerçekten mi?" Robin kaşlarını kaldırdı. *"Buraya çok geçmeden kapı dışarı edilmeyi bekleyerek geldim ama senin tarafından değil."*

"Çocukluk etme," diye tersledi Misaki kastettiğinden daha sert bir şekilde. "Hemen şimdi demek istemedim. Bana kalırsa burada her zaman hoş karşılanırsın ve istediğin kadar kalabilirsin ama burası senin evin değil. Livingston senin evin."

"Teknik olarak, Disa benim vatanım."

"Ama sen Livingston'da yeni baştan yaratıldın, tıpkı benim burada yeni baştan yaratıldığım gibi."

"Peki sen bütün müsün?" Soruda meydan okuma ya da kızgınlık yoktu, sadece endişe vardı.

"Evet," dedi Misaki ve bu doğrudu. Robin'in doğrudan gözlerinin içine bakıp "Ben bir bütünüm," dediği an ilk kez doğrudu.

Bütünlüğün, acının yokluğu değil, onu tutabilme yeteneği olduğunu öğrenmişti.

"Livingston seni sen yaptı. Asla o sokaklarda olduğundan daha fazla kendin olamayacaksın. Gücünü başka bir yerde bulmayı umuyormuş gibi dünyanın dört bir yanına koşarak ne yaptığını bilmiyorum."

"Muhtemelen haklısın," diye iç geçirdi. "Hades'e hiç gitmemeliydim. Gerçekte size ait olmayan bir yerde yapabileceğiniz kalıcı iyilikler çok sınırlıdır."

"Bak ne diyeceğim," dedi Misaki. "Kocamla konuşacağım ve bir şartla istediğiniz tüm soruları sormanıza izin vereceğiz."

"Öyle mi?"

"Bu iş bittikten sonra Livingston'daki evine git ve kendini topla."

Robin bir şey söylemedi ama başıyla onayladı. İkisi bir süre sessiz kaldı. Izumo Misaki'nin kucağında uyumaya gitmişti.

"Bana ondan bahsetmek ister misin?" Bu sözleri söylemek Misaki için düşündüğünden daha kolaydı.

"Keşke yapabilsem."

"Ne demek istiyorsun?"

"Keşke onun hakkında anlatacak yüzlerce hikâyem olsaydı." Robin'in sesi sessiz ve uzaktaydı. *"Ama onu çok az tanıyordum. Tanıyacaktım. En azından deneyecektim..."*

"Peki, ne oldu?" Misaki sordu. *"Bir hastalığa mı yakalandı?"* *"Hayır. Koro'nun ölümüyle öldü."*

Misaki kendini iç çekerken buldu. *"Lanet olsun, Robin."* *"Ne?"*

"Sadece ben... bunca yıl boyunca beni rahatlatan birkaç şey vardı. Dışarıya bakardım." Oturma odasının açık kapısından görünen ufka doğru başını salladı. *"Güneşe. Ve bir yerlerde senin mutlu olduğunu hayal ederdim. Her şeyi bir şekilde yoluna koymuşsun. Kalbine nazik davranacak kadar iyi ve içindeki her şeye ayak uyduracak kadar sert bir kız buldun ve her zaman istediğin aileye sahip oldun."*

"Ah." Robin bir an için duygulanmış gibi göründü, sonra Misaki'ye eğlenen bir gülümseme verdi. *"Bu pek de makul bir varsayım değildi."*

"Ama bu beni mutlu etti."

Robin bir kahkaha attı. *"Büyük Falleke, Misaki. Arkadaşım acımasız alaycıya ne oldu?"*

Misaki inatla çenesini kaldırdı. *"O büyüdü."*

"Ha, ha. Ne yaptığını anladım."

"Misaki!" Setsuko koridordan seslendi ve ardından oturma odasının kapısında belirdi. "Hey, böldüğüm için özür dilerim ama akşam yemeği için bana yardım edebilir misin? Kendim yapardım ama misafirimiz var ve berbat olmasını istemiyorum."

"Elbette." Misaki özür dileyerek Izumo'yu kalçasına doğru kaydırıp ve ayağa kalktı.

Oturma odasından çıkarken Daniel koşarak yanından geçti ve onu küçük kırmızı kimonosunun arkasından yakaladı. *"Daniel," diye fısıldadı, yaklaşıp, "senin için önemli bir işim var."*

"Ne?"

"Git babana sarıl."

Daniel bir an için kafası karışmış gibi göründü ama gidip kollarını Robin'in omuzlarına doladı.

Misaki o gece Takeru'ya Robin'i evlerine davet ederken ne düşündüğünü sormak için yatak odasına gitti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, orada değildi. Dojo'da öğrenci yetiştirdiği için büro işlerini gece geç saatlere kadar sürdürmek zorundaydı. Misaki onun en son ne zaman kendisinden önce uyuduğunu hatırlayamıyordu.

Şu anda çalışma odasında, harıl harıl çalışıyor olmalıydı. Rahatsız edilmenin hoş karşılanmayacağını bildiğinden, konuşabilmeleri için onu beklemeye karar verdi. Feneri yakınına çekerek dikişini çıkardı ve kendisini uyanık tutacak bir şeyler dikmeye başladı. İşe yaramadı. Waatinu daha sonra, serin ellerin iğneyi ve ipliği parmaklarından alıp feneri söndürmeden önce bir kenara koyduğunu belli belirsiz fark etti. Karanlık çöktü ve tanıdık serinlik onu bir kar örtüsü gibi kapladı. Şafağın aydınlığına uyandığında Takeru yanı başında mışıl mışıl uyuyordu.

Uyuyan kocasını düşünmek için dizlerinin üzerine çöktüğünde dışarıdaki sisin içinde kuş sesleri yankılanıyordu. Takeru zeki bir insandı ama insan duyguları söz konusu olduğunda kör bir noktaya sahip olma eğilimindeydi. Robin hakkında ne hissettiğini gerçekten bilmiyor olabilir miydi? Bir elini sürekli atan kalbinin üzerine koydu ve onun bilmesi gerektiğine karar verdi. On altı yıl önce o gün Robin'le birbirlerine nasıl baktıklarını görmüştü ve aptal değildi.

Zihni, adamın Fısıldayan Kılıcını indirip boynunu açığa çıkardığı o kalp durdurucu ana geri döndü. Bu o muydu? Bir çeşit test mi?

"Ne yapıyorsun aşkım?" diye mırıldandı sabahın sessizliğinde. Hâlâ derin bir uykuda olan kocası cevap vermedi.

Takeru üç gün boyunca dojo ve idari işlerle meşgul oldu. Robin bu sürenin önemli bir kısmını inşaatta numu adamlarına yardım etmeye çalışarak geçirdi. Bir koro olduğu için taya'sını kaynak yapmak için kullanmakta pek iyi değildi ve bir de dil engeli vardı. Kendisine engel olunduğunu hissettiğinde Misaki ve Setsuko'yu takip ederek yardım edebileceği ev işleri soruyor, bu da Setsuko'yu çok eğlendiriyordu.

Misaki ona dilimlemesi için biraz yeşil soğan verdiğinde ve Setsuko kahkaha krizine girdiğinde, *"Ben bekâr bir ebeveynim,"* dedi. *"Ve Daniel bana benziyorsa, büyüdüğünde dipsiz bir kuyu olacak. Er ya da geç yetkin bir şekilde yemek yapmayı öğrenmem gerekecek."*

Misaki Setsuko için tercüme etti, bu da onu daha çok güldürdü. "Kare ippai kane ga aru jyanai ka?"

"Şimdi ne dedi?"

"Siz çok zengin değil misiniz?" Misaki tercüme etti. *"Zengin insanların yemek yapmasına izin verilmiyor mu?"* *"Zengin erkeklerin yok."*

"Bıçağı nasıl tutacağını bile bilmiyor!" Setsuko kıkırdadı.

"Setsuko'ya aldırma," dedi Misaki güven verici bir şekilde. *"Senin yemeğin onunki kadar kötü olamaz."*

Sebzeleri, yumurtayı, unu ve eti karıştırıp hamur haline getirdiklerinde Setsuko hâlâ başını sallıyordu. "Bir asilzadeyi yemek yaparken göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Misaki hamuru bir tavaya dökerken, "Çok şey kaçırmışsın," dedi. "Bunu izle." Tavayı Robin'e uzattı, o da açık avucunu metal alt tarafa yerleştirdi ve dikkatlice ekonomiyakiyi pişirmeye başladı.

"Ne?" Setsuko şaşkınlıkla haykırdı, ardından Robin'in elindeki cızırdayan tavaya aldırmadan koluna bir tokat attı. "Sonsuza kadar kalmalısın, Thundyil-san! Benzinden bir servet tasarruf ederiz!"

Setsuko'nun Robin'le flört etmesi, Misaki'nin son zamanlarda sindirmek zorunda kaldığı en tuhaf şeylerden biriydi. Yine de Setsuko pek çok kişiyle flört ediyordu, bu yüzden Misaki bunun üzerinde durmamaya karar verdi.

"Bunu kırk altı derecede tut Koumbia," dedi Robin'e. *"Ben çocukları çağırmaya gidiyorum. Hemen dönerim."*

Şimdi dört yaşında olan Nagasa, Daniel'i yakından izlemek ve alev alırsa onu ıslatmakla görevlendirilmişti ama şimdiye kadar buna gerek kalmamıştı. Küçük tajaka şu anda Ayumi'yle birlikte bir topa ileri geri vuruyordu.

Yangın tehlikesine rağmen Daniel etrafta bulunmaktan hoşlanan biri haline gelmişti. Çoğu çocuk yabancılarla dolu yabancı bir yerde en azından biraz temkinli ve rahatsız bir zaman geçirirdi, ancak Robin'le geçen bir hayat Daniel'i yabancı yerlere ve insanlara alıştırmış gibi görünüyordu. Birinci günün sonunda küçük tajaka Nagasa ve Ayumi ile kuzenlerden biriymiş gibi oynamaya başlamıştı bile. Utangaç Izumo'nun ona ısınması bir gün daha sürdü ama Daniel o kadar ısrarla arkadaş canlısıydı ki - Izumo'nun anlamadığı Lindish ve Disaninke karışımı bir dilde ona sürekli gevezelik ediyordu - Izumo sonunda yumuşadı ve kabuğundan sıyrıldı.

Çocuklar arasında Robin'in coşkulu oğluna ısınamayan tek kişi Hiroshi'ydi. Daniel ile konuşmadı, onun yerine Daniel'a evinde tahammül etmeye zorlandığı bir tür garip sokak hayvanı gibi baktı.

Misaki bir sabah kahvaltıda, "Ona arkadaşça davranmayı deneyebilirsin," diye önerdi. "O da senin gibi sadece bir çocuk."

"Garip kokuyor," dedi Hiroshi açıkça, "yıkanmamış bir numu gibi." "Bütün tajakalu'lar böyle kokar," dedi Misaki. "Bu sadece duman." "*Tuhaf* bir duman," dedi Hiroshi. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Kaba olmak için bir sebep yok, Hiro-kun."

Hiroshi'nin kaşları daha da çatıldı. "Bir fonyaka gibi görünüyor."

Misaki güldü. "Fonyakalu'ya benziyoruz, Hiro-kun. Daniel'in tajaka gibi koyu bir teni ve Karythialılar gibi düz, kısa saçları var. Onda fonyaka ile ilgili hiçbir şey yok."

"*Ne hakkında konuşuyoruz?*" Robin konuşmada oğlunun adını duyunca sordu.

"*Önemli bir şey değil,*" dedi Misaki elini sallayarak. "*Hiroshi nedense oğlunuzun bir fonyaka gibi görüldüğünü düşünüyor.*"

"Ah." Robin kaşlarını Hiroshi'ye doğru kaldırdı. "*Akıllı çocuk.*" "Ne?"

"*Bu konuyu açmayacaktım... malum nedenlerden dolayı,*" dedi özür dileyerek, "*ama...*" Sesini alçalttı. "*Daniel bir fonyaka ya da en azından dörtte biri. Annesi yarımdaydı... ve onun burnuna sahip.*"

Hiroshi'ye altı yaşındaki soğuk çocuğun karşılık vermediği bir gülümseme sundu. *"İyi tespit, ufaklık."*

"Ben de *ondan* hoşlanmıyorum," dedi Hiroşi açıkça, Robin'in onu anlayamayacağını farkındaydı.

Robin'in gülümsemesi Hiroshi'nin gözlerinin içine bakarken soldu ama kibarlığı kaybolmadı. Misaki o akşam çocuklar yattıktan sonraya kadar oğlunun davranışı için doğru dürüst özür dileme fırsatı bulamadı.

"Pek arkadaş canlısı bir çocuk değildir ama büyüklerinin yanında genellikle terbiyelidir," dedi kirli yemek çubuklarını, tavaları ve pilav kâselerini bir yığın halinde toplarken. *"Bugün ona ne oldu bilmiyorum."*

Robin, ona getirmesini söylediği leğeni yere bırakarak, *"Sorun değil,"* diye güvence verdi.

"Ben biliyorum." Misaki kollarını arkadan bağladı ve kızgınlıkla kumaş şeritleri sertçe çekti. *"Ben velet yetiştirmeye çalışmıyorum."*

Misaki mutfak penceresini açıp yağmur tulumundan küvete su akıtırken Robin, *"Çok sert,"* dedi. Takeru, Kwang Tae-min ve Kotetsu Katashi Takayubi'nin akan suyunu onarmak için harıl harıl çalışırken, Matsuda'ların mutfak lavabosu bulaşık yıkamak için hâlâ çok huysuzdu.

Küvet dolduğunda Robin bir eliyle suyu ısıttı. Diğer eliyle de yığından her seferinde bir tabak alıp küvete koydu. Misaki sağ eliyle sıcak suyu döndürmeye devam etti. Küvetin dibindeki bir tabağın temiz olduğunu hissettiğinde, sol eliyle onu aldı, üzerindeki suyu çalkaladı ve temiz tabak yığınının içine koydu.

Küvetin buharı bukleler halinde yükselirken Robin, *"Çok ısınırsa bana söyle,"* dedi. *"Seni yakmak istemiyorum."*

"Lütfen," dedi Misaki öfkeyle. *"Kendini övme."*

Bir tabak için elini uzattığı o kısa anlar, onları on beş yıldır dokunmaya en çok yaklaştıran anlardı. Neredeyse çok yakındı. Misaki yanaklarının kızarmasından endişelenebilirdi ama muhtemelen görünmeyecek kadar loştu. Ayrıca, bu sığağa karşı normal bir tepkiydi.

Robin bir süre sessiz kaldıktan sonra başını kaldırıp yüzüne baktı ve onu kollarına bakarken buldu. Normalde kimonosu yara izlerini kapatıyordu ama kolları arkadan bağlıydı.

"Oldukça korkutucu, değil mi?" Sırıtarak küvetten bir pirinç kâsesi kaptı. *"Tehlikeli görünmüyor muyum?"*

"Bıçaklar mı?" diye sordu, başını çapraz çizgilere doğru eğerek.

"Kanatlı vantilatörler," Misaki kaseyi havaya fırlattı, ters dönerken su damlacıklarını buhar haline getirdi. "Eğer inanabiliyorsan." Pirinç kâsesini yakaladı ve diğerlerinin yanına yığıdı. Bir an için tek ses, aralarında dönen suyun sessiz telaşıydı.

"Ne kadarını gördü?" Robin uzun uzun sordu.

"Ne?"

"Hiroshi. 'Fırtına' sırasında... çatışmayı gördü mü?"

Misaki, *"Daha da kötüsü,"* dedi ve Robin'e Hiroshi'nin saldırı sırasında neler yaptığını anlattı.

"O çocuğu anlamıyorum," diye itiraf etti bıkkınlıkla. "Bebekliğinden beri hiç anlamadım. Tüm Matsudalar savaşçı olarak yetiştirilir ama o sanki ana rahminden öldürmek için bilenmiş olarak çıkmış gibi. Beni bilirsiniz; içimde hep bir şiddet eğilimi vardı, öldürmek isteyen küçük bir karanlık şeridi. Hiroshi ile. Onun içinde başka ne var bilmiyorum. Bu sert, vahşi dürtünün onun her şeyi olabileceğinden endişeleniyorum."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Beş yaşındaki bir çocuk bir adamı başka nasıl öldürebilir?"

"Annesini korumak için mi?" Robin, sanki insanların iyiliğine inanmak çok açık ve basit bir şeymiş gibi, o ses tonuyla öneride bulundu.

"Bilmiyorum..."

"Kardeşim Rakesh'i hatırlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki." Robin'in huysuz tek yumurta ikizi hiçbir zaman arkadaş gruplarının bir parçası olmamıştı ama Misaki'nin birkaç dersine girmişti.

"Biz küçükken Disa'da ikimizi hayatta tutmak için akıl almaz şeyler yaptı. Bu kadar küçükken ve bu kadar stres altındayken bir çocuğu çok sert yargılayabileceğinizi sanmıyorum-"

"Onu suçladığımı asla söylemedim," dedi Misaki. "Her şeye rağmen doğru olanı yaptı -her yetişkin koronun gurur duyacağı bir eylem. Sadece... bu beni korkutuyor Robin. Elimde değil ama onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun? Sizi tanıdığım kadarıyla, onu korumak için elinizden gelen her şeyi yaptığınıza eminim."

"Hayır, öyle değil - yani - elbette zayıflığımdan pişmanlık duyuyorum. Hangi savaşçı pişman olmaz ki? Ama bundan daha fazlası var. Kocam müthiş bir savaşçıdır ama şiddetten hoşlandığını sanmıyorum. Benim yaptığım gibi değil, ya da gençken yaptığım gibi. Hiroshi'nin şiddete karşı derinlerde yatan bir eğilimi varsa, bu ona benden miras kalmış bir şeydir. Bu konuda ustalaşmasına yardım etmek bana düşer. Ama o da tıpkı babası gibi duygusuz ve m e s a f e l i .

Bu yüzden onunla hiçbir zaman bağ kuramadım. Şimdi bir adam öldürdü ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Ona bakıyorum ve hala o fonyakanın altında sıkışıp kalmış olabilirim. Onu kurtarmak için hala bir şey yapamıyorum."

"Onu affettiğini söyledin mi?" Robin, "Onu yine de sevdiğini söyledin mi?" dedi.

"Neden benim affıma ihtiyacı olsun ki? O beni korudu. O kadar küçük bir Matsuda ki, benim onu affetmem ona hakaret sayılabilir."

"Olabilir. Ama ona sahip olduğunu bilmesi gerekiyor." "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

Bunu izleyen sessizlikte Misaki, Robin'in haklı olduğunu fark etti. Kendisinin bir katil olduğunu düşündüğünde, Setsuko'nun iyiliğine olan basit inancı onu karanlıktan çekip çıkarmıştı. Şüphesiz her insanın bir düzeyde böyle bir ihtiyacı vardı.

"Onu sevmeye devam et," dedi Robin. "Ben de kardeşime böyle yaptım ve o da iyi oldu..." Başını eğdi, "çoğunlukla iyi."

Misaki, Thundyl ikizlerinin paradan politikaya ve dövüş tekniklerine kadar her konuda ne kadar şiddetli tartıştıklarını hatırlayarak bir kahkaha attı. *"Onun ortaya çıkış şeklini onaylıyormuş gibi davranamazsın."*

"Ama hayatımı ona borçluyum," dedi Robin ciddiyetle, "her anlamda. O sadece büyümemin sebebi değil. Temiz ellerle büyümemin sebebi de o. Ne kadar çekilmez olursa olsun, ne kadar kavgaya edersek edelim, ona minnettar olduğumu biliyordu. Bunun yardımcı olduğunu düşünmek zorundayım."

Misaki bir tabak daha alarak, *"Biz Matsuda'yız," dedi. "Hiçbirimiz bu işten alnımızın akıyla çıkamadık."*

"Kaç tanesini öldürdün?"

"Dokuz, gece bittiğinde." Robin'e baktı ve küvetteki su yavaşça dönmeye başladı. "Ne? Ders yok mu?"

"Aileni korumak zorundaydın."

Misaki sertçe başını salladı. Onun bunu söylemesinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu bilip bilmediğini merak etti... onu küçümsemediğini bilmek. Nami, o haklıydı, değil mi? Affetmenin yardımı oldu.

"Aslında sana teşekkür etmem gerektiğini düşünüyorum." "Bana teşekkür etmek mi?"

Misaki hazırlıksız yakalandığını söyledi.

"Beni korumak için birini öldürebileceğin konusunda hep ısrar ederdin ve şimdi şaka yapmadığını biliyorum. Dürtülerini kontrol ettiğin için sana minnettarım."

Livingston'daki tüm çalışmalarımız boyunca. Sizi içine soktuğum durum düşünülduğünde bu zor olmuş olmalı."

"Çok tuhafsin Robin." Misaki elindeki suyu silkeledi ve kollarını tekrar aşağı indirdi. "Temelde aynı fikirde olmadığın insanları nasıl affettiğini asla anlayamayacağım."

"Kolayca," dedi Robin. "Sen, kardeşim ve Elleen tam olarak olduğunuz gibi olmasaydınız, hiçbirinizle aynı fikirde olmayacak kadar hayatta olmazdım."

Üçüncü gün Misaki ve Takeru nihayet oturup Robin'le özel olarak konuşmak için zaman ayırdılar. Takeru'nun öğrencilerinin hepsi evlerine gitmişti ve Setsuko avludaki çocukları izliyordu, Daniel'in güçleri herhangi bir şeyi ateşe verme tehdidinde bulunursa onu söndürmeye hazırdı.

"Thundiyil-san'ın ikimize de sorması gereken bazı sorular var," diye açıkladı Misaki kocasına, "soruşturmalarından biriyle bağlantılı olarak, sizin için de uygunsa?"

"O bizim misafirimiz. Tabii ki."

"Devam et." Misaki Robin'e başıyla onay verdi.

"Shirojima'nın büyük evlerinin güçleri hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

Misaki tercüme etti ve eğer Takeru'nun ufak tefek farklılıklar gösteren ifadelerini okuyabilecek kadar dikkatli biri varsa o da Robin'di. Daha Takeru konuşmadan yaşlı adamın endişesini anlamıştı.

"Sırlarınızı ihlal etmek istemem," dedi hemen. "Asla sizin ya da Misaki'nin soyuna ait bilgileri çalmaya çalışmam. Aslında benim araştırmam daha çok birinin bu bilgileri çalıp çalmadığını tespit etmeye yönelik."

Misaki açıkladı ve Takeru misafirlerinin sorularını dinlemeyi kabul etti. Kocasının cevabını Lindish diline çevirdiğinde, Robin çantasından iki paket çıkardı ve her birinin içinde küçük bir metal levha olduğunu görmek için paketleri açtı. Onları masanın üzerine koyduğunda Misaki, ikiye bölünmüş gibi görünen kaba bir balta başının yarısı olduklarını fark etti.

"Sana sormak istediğim ilk teknik Fısıldayan Bıçak," dedi Robin. "Aileniz dışında hiç böyle buz yapabilen biri oldu mu - metali kesebilen buz?"

Misaki cevabın 'hayır' olduğunu biliyordu ama yine de nezaketen Takeru'ya tercüme etti.

"Tabii ki hayır," dedi Takeru. "Ne aptalca bir soru."

"Hayır," dedi Misaki, ikinci kısmı tercüme etmeden. *"Metal kesen buz Matsuda serisine özeldir."*

"Ona bu metal parçalarını neden çıkardığını sorun."

"Sorularınızın bunlarla ne ilgisi olduğunu merak ediyor." İkiye ayrılmış balta başına doğru başını salladı.

"Bu balta tanıdığım bir adama aitti," dedi Robin. *"Kuruma ya da Kotetsu çeliğinden çok daha kalitesiz bir metalden yapıldığını biliyorum ama buzla kesilmiş. Bunu kendi gözlerimle gördüm."*

Robin, Takeru'nun incelemesi için iki metal parçasını masaya uzatırken Misaki Diyalekt'e tercüme etti.

Takeru parmaklarını çeliğin üzerinde gezdirirken Robin, *"Konuyla ilgisi varsa, onu tutan adam da ikiye bölünmüş,"* dedi, *"iri yarı bir fankatigi. İyi bir adam. İyi bir savaşçı."*

Misaki çeviriyi yaptıktan sonra, kendi deneyimlerine göre fankatigi kasını kesmenin genellikle çelikten daha zor olduğunu ekledi.

Takeru elindeki metale kaşlarını çatarak bakıyordu. "Kore wa Sasayaiba no shiwaza jyanai desu."

Misaki bir an kocasına baktı, sonra Robin'e döndü. *"Bu kesiğin bir Fısıldayan Bıçak'ın işi olmadığını söylüyor."*

"Emin misin?" Robin sordu.

"Honki desuka?" Misaki tercüme etti.

Bunun üzerine Takeru Robin'e belli belirsiz kızgın bir bakış attı. Sonra balta başının bir parçasını havaya fırlattı. Balta yere düştüğünde, Fısıldayan Bıçak elinden fırlayarak baltayı ikiye böldü.

"Oh!" Robin şaşkınlıkla haykırdı.

Fısıldayan Bıçak süblimleşirken, balta başının bir parçası Takeru'nun eline düzgünce indi. Diğer Robin'e doğru uçtu ve Robin keskin kenarı kendini kesmeden onu havadan kapmayı başardı.

Takeru kuru bir bakışla, Robin'e Fısıldayan Bıçağı'nın kestiği kusursuz pürüzsüz yüzeyi göstermek için elindeki parçayı kaldırdı.

"Ah..." Robin Takeru'nun elindeki metal parçasından kendi eline baktı. Takeru'nun Fısıldayan Bıçağı'nın darbesi, orijinal kırılmadan çok daha temiz, ayna gibi bir yüzey yaratmıştı. *"Anlıyorum."*

"Aru jutsu," dedi Takeru, "kono mura de futsuu ni tsukawanai..."

"Bu köyde pek sık uygulanmayan bir jijaka tekniği var," diye devam ederken Misaki kocası için tercüme etti, *"dövüşçünün su kullandığı"*

ya da metal bıçakları itmek için buz. Katiliniz böyle bir şey kullanıyor olabilir mi?"

"Belki..."

"Bu tekniğin uzmanlarını bulmak için çok daha güneye gitmeniz gerekir. Kocam Sabaisu ve Nadamui kasabalarını öneriyor."

"Teşekkür ederim," dedi Robin. "Bununla ilgileneceğim. Sormak istediğim bir teknik daha var."

"Tabii. Ne oldu?"

"Bana Kan Kuklacılığından bahset."

Misaki şok içinde Robin'e baktı. *"Ne?"*

"Kare ima donna kettou-jutsu kikumashita?" Takeru karısının yüzündeki ifadeyi fark ederek sordu. Şimdi ne hakkında sordu?"

"Tsusano Kettou-jutsu... Chiningyo," diye yanıtladı Misaki.

"Sou desuka?" Takeru, Misaki'nin arkadaşına bir kan bağı tekniği ile bir hayalet hikayesi arasındaki farkı açıklamasını önermeden önce eğlenmiş görünüyor.

"Hai," dedi Misaki tereddütle ve sonra Robin'e döndü. "Kan Kuklacıları bir efsane."

"Biliyorum," dedi Robin, "ama tartışmanın hatrına, sadece beni eğlendir, tamam mı? Eğer mümkün olsaydı, bir tajaka üzerinde işe yarar mıydı?" Dalgınca koluna masaj yapmaya başlamıştı. "Ya da bir fonyaka?"

"Ah, evet." Misaki'nin bu teknik konusunda Takeru'ya danışmasına gerek yoktu; kan manipülatörü oydu. "Diğer kan bazlı teknikler gibi işe yarayacağını varsaymak zorundayım. Bunlar en iyi jihakalu olmayanlar üzerinde işe yarar, çünkü vücutlarındaki sıvı üzerinde sınırlı kontrolleri vardır."

"Çok hoş."

"Ama Takeru'nun dediği gibi, bu mümkün değil. Babam nesiller boyunca en başarılı kan manipülatörüdür ve o bile bunun sadece bir masal olduğunu söylüyor. Hiçbir zaman belgelenmiş bir vaka olmadı, sadece söylentiler var."

"Biliyorum..."

"Bir 'ama' geliyor, değil mi?" Misaki söyledi. "Robin, ne gördün?"

"Gördüğüm ya da duyduğum bir şey değil," dedi, "yoksa seni bu sorularla rahatsız etmezdim. Kulakların ve gözlerin kandırılabilceğini biliyorum ama bu bana oldu Misaki. Hissettim."

"Kare nanto iimashita?" Takeru sordu ve Misaki onu konuşmadan haberdar etti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onun şüphesini paylaşıyordu, ancak Robin

hikayeler uyduran biri. Takeru'ya da öyle söylemişti.

"Bu kulağa garip gelecek..." Robin iki jijakalu'nun arasına baktı.

"Biriniz bana en iyi atışını yapabilir mi?"

"Pardon?"

"Lütfen," dedi Robin. *"Birinizin kanımı kontrol etmeye çalışmasına ihtiyacım var. Daha önce başıma gelenin bu olduğundan emin olmak için bunu tekrar hissetmem gerekiyor."*

"Ben... bilmiyorum..." Misaki tedirgin ve kararsız bir şekilde dönüp Takeru'nun bu istek hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için ona tercüme etti.

"Sonna koto suru to wa sugoku abundai desu. Shinakute ga iinjanai desune," dedi Takeru kaşlarını çatarak. *"Aku no jutsu desu."*

"Kocam bunun hafife alınacak bir şey olmadığını söylüyor," diye tercüme etti Misaki, *"ve... Robin, ben de aynı fikirdeyim. Bu tür bir teknikte kötülük var."* *"Lütfen,"* dedi Robin. *"Sanırım..."* Bir nefes aldı. *"Sanırım bu şekilde karımı öldürdü."*

Misaki sessizdi ve Takeru onu konuşmaya teşvik edene kadar Robin'e baktı.

Kız yarım yamalak tercüme edince Takeru daha ayrıntılı bilgi istedi.

"Gördüğüm en hızlı dövüşçülerden biriydi," diye açıkladı Robin. *"Bir şekilde hareketsiz kalmasaydı ona vuramazdı. Ayağa kalkıp bir şeyler yapabilmem gerekirdi ama hareket edemedim. Lütfen. Neden hareket edemediğimi bilmem gerek."*

"Oh..." Misaki tercüme etmeden önce zorlukla yutkundu.

Takeru uzun bir süre Robin'e baktıktan sonra kısaca, *"Ona yardım et,"* dedi.

Misaki gözlerinin açıldığını hissetti. *"Ne?"*

"Gücünüzün yettiği bir yerdeyse, içinizde bir parça Kan Kuklacısı varsa, bence onun istediğini yapmalısınız."

"Ama az önce dedin ki-"

"Seni bunu yapmaya asla zorlamam," diye ekledi Takeru, *"ama eğer o senin arkadaşınsa, bence denemelisin. Kanı manipüle etme yeteneğin tarihteki herhangi bir Tsusano ile aynı seviyede. Eğer ona yardım etmezsen, bunu yapabilecek kimse kalmayabilir."*

"Haklısın," dedi.

"Yani?" Robin Misaki'den Takeru'ya baktı.

"Ben hâlâ bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedi Misaki, *"ama kocam size yardım etmem gerektiğini düşünüyor."*

"Oh-yapacak mısın?" Robin şaşkınlıkla söyledi.

"Takeru benden daha güçlü ama o bir kan manipölatörü değil. Eğer bunu yaparsak, ben yapmalıyım."

Robin endişeli görünüyordu.

"Hâlâ denemek istiyor musun?" Misaki sordu.

Robin kendini toparlamış görünüyordu ve *"Evet, eğer mümkünse"* diye cevap verdi.

"Dürüst olmak gerekirse, öyle olup olmadığından emin değilim," dedi Misaki. *"Bunu yapabilmem için bana zaman vermen gerekecek ve çok hareketsiz olmana ihtiyacım olacak."*

Kan dolaşımını kolayca kontrol altına alabileceği, az miktarda kan içeren bir vücut parçası üzerinde denemeye karar verdi. Robin'in nyama'sının en güçlü olduğu, atan kalpten uzak bir uçta olmalıydı.

"Elini masanın üzerine koy."

Robin sağ kolunu kaldırdı.

"Solunuz," dedi Misaki. *"Bunun ne kadar güvenli olduğunu bilmiyorum. Baskın eline kalıcı hasar vermek istemiyorum."*

Bu uyarı Robin'in sinirlerini bozmak için son bir çabaydı ama tabii ki işe yaramadı. Başını salladı ve sol elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masaya koydu. Misaki ona dokunmadı; sadece elini onunkinin üzerinde tuttu ve jiyasıyla uzandı. Sesin kendisinden mi yoksa Robin'den mi geldiğinden emin değildi ama bunu Robin'in iç sıcaklığıyla buluştuğunda keskin bir nefes aldı.

Burada, birbirlerine kenetlenmiş güçlerinin derinliklerinde, onun ne kadar değiştiğini tam olarak fark etti. Gençliğinde Robin'in nyaması onunkine karşı sıçrayıp çatırdardı, acı verici ama aynı zamanda neşeliydi. Yolunun bir yerinde, Robin enerjiye dönüştüremeyeceği bir acıyla, onu kıran bir şeyle karşılaşmıştı. Bu şey onun içinde derinlerde, erimiş metal gibi ağır, ateşten daha sıcak ama alevin neşeli parlaklığından yoksun bir yerde oturuyordu.

Tanıdığı Robin Thundyil artık yoktu.

Elbette Misaki de değişmişti. Eskiden dünyanın yüzeyinde sığ ve özgürce dans eden gücü, şimdi Robin'in erimiş damarlarının derinliklerine batıyor ve onun yoğunluğuyla eşleşiyordu. Çoğu jijakalu bir tajaka'nın kanı kadar sıcak bir sıvıyı kontrol edemezdi ama Misaki sıcağı her zaman benimsemişti ve jiya'sını Robin'in dolaşımına zorlayarak damarlarını kendi damarları haline getirdi.

"Şimdi..." Misaki sesinin titrediğini fark etti. *"Yumruğunu kapatmaya çalış."*

Robin yaptı ve tüm gücüyle serçe parmağını çekti. Korkunç bir anda, kaslarının ona karşı gerildiğini ve sonra kasıldığını, küçük parmağın

büküldüğünü hissetti ve bir nefesle kanını serbest bıraktı.

Robin elini geri çekince Misaki kendini öne doğru yığılmış buldu. Bu çaba onu çok yormuştu ama işe yaradığını Robin'in yüzünden anlayabiliyordu. Kolları titreyerek kendini masanın kenarında yakaladığında, Takeru bir elini omzuna koydu. Bu dokunuş onu sakinleştirmiş, vücudundaki alev gibi acı spazmlarını hafifletmişti ama gözleri hâlâ Robin'in yüzündeydi.

"İşte buydu," dedi. *"Bana yaptığı buydu... tüm vücuduma."* *"Tüm vücuduna mı?"* Misaki inanamayarak söyledi. O sadece kontrolü ele geçirmişti.

Robin'in en küçük parmağının ucuna kadar geldi ve onu bitkin bıraktı.

Robin başını kaldırıp Misaki ve Takeru'ya baktı. *"Evlerinizin Theonitlerin tanrılara en yakın olabileceği yerler olduğunu sanıyordum."*

"Öyleyiz," dedi Misaki.

"O zaman sanırım..." Robin eline baktı. *"Sanırım bir tanrının yanlış tarafına geçmiş olabilirim."* Hasta gibi görünüyordu.

"Robin..." Misaki'nin sesi ürkekti, neredeyse yalvarır gibiydi, sanki tanıdığı, hiç bu kadar korkmuş görünmeyen çocuğu geri çağırabilirmiş gibi. O dehşeti yüzeye çıkardığı için özür dilemek istedi. Ondan bunu istemişti, evet, ama yine de üzgündü. *"Robin, ben-"*

"Affedersiniz." Robin çok hızlı bir şekilde ayağa kalktı, her zamanki zarif hareketleri dengesizdi. *"Yardımanız için teşekkürler, Koro Matsuda."* Eğildi, hâlâ Misaki'nin manipüle ettiği eli tutuyordu. *"Benim sadece... İzninizle."* Odadan çıktı.

Takeru onun arkasından bakarak, "Arkadaşın çok tuhaf," dedi. "Öyle."

"Peşinden gitmelisin."

"Takeru-sama?"

"Bu tekniğin onun üzerinde ne gibi etkileri olacağını bilmiyoruz. Lütfen, zarar görmediğinden emin olun."

Misaki başıyla onayladı ve Robin'i takip etmek için ayağa kalktı.

Onu oturma odasında, aile tapınağının önünde diz çökmüş, Mamoru ve Takashi'nin basılı fotoğrafları ona bakarken buldu. Takashi'nin fotoğrafı eski bir fotoğraftı, Setsuko ile evlendiği günden kalma. Kendini görkemli bir şekilde tutuyordu, ama Misaki fotoğraf çekildiğinde biraz çakırkeyif olduğundan şüphelendi, ağzının köşesinde Matsuda'ya özgü olmayan bir gülümseme vardı.

Mamoru'nun fotoğrafı yeniydi, Kumono Akademisi'nin son okul fotoğrafı günü olacağını kimsenin fark etmediği bir zamanda çekilmişti. Okul üniformasının içinde dimdik oturuyor, ciddi görünmek için çok çaba sarf ediyordu. Misaki'ye göre bu mükemmeldi.

Oğlunu ele geçirdi - hiçbir şey için çok uğraşmak zorunda kalmayacak kadar yetenekli bir çocuk, her şeyde herkesten daha çok uğraşmıştı, ta ki sonuna kadar.

Robin, Mamoru ya da Takashi ile hiç tanışmamıştı. Bu, kendi başına evrende garip bir boşluk yaratıyordu - kendi başına bir hayalet. Takayubi'deki ilk gününde tapınağı ziyaret etmiş ve dua etmişti. Şimdi burada diz çöküp fotoğraflara bakması için hiçbir neden yoktu. Onları tanımıyordu bile. Ama Misaki'nin manipüle ettiği parmağını ovma için sol elini sağ eliyle kavrarken fotoğraflara yakıcı bir yoğunlukla baktı.

"Ya her şey tekrar olursa?" diye sordu kısık bir sesle. "Ya Daniel'i koruyamazsam?"

Misaki cevap vermeden önce bir an dudaklarını birbirine bastırdı. *"Belki de yapamazsın."*

"Bununla nasıl yaşayabilirim?" Robin ona baktı. "Nasıl yaptın bunu? Hepiniz... bunu nasıl yaptınız?"

"Nasıl" diye bir şey yok Robin," diye iç geçirdi Misaki. "Bu bir düello ya da sokak kavgası değil. Bunu atlatmak için kazanma tekniği yok, seni bundan koruyabilecek bir buz yok, onu yakıp yok edebilecek bir ateş yok. Bunu biliyorsunuz. Daha önce de aileni kaybettin."

"Senin gibi değil..." Robin başını salladı. "Kötü bir arkadaş oldum. Onu daha önce sormalıydım. Bu konuda konuşmak istemesen bile en azından sorabilirdim, tıpkı senin karım hakkında sorduğun gibi. Nasıl biri olduğunu sormalıydım."

Gözden kaçma Misaki'yi rahatsız etmemişti. Mamoru hakkında konuşmadığı için değildi ama yine de canı yanıyordu. Her zaman acıtacaktı.

"Madem sormadığın için kendini bu kadar kötü hissediyorsun, neden sormadın?" diye sordu ellerini kalçalarına koyarak.

"Korkarım," dedi Robin, Mamoru'nun resmine bakmak için geri dönerek. "Korkarım o harikaydı. Senin gibi zeki, güçlü, cesur ve olabileceği her şeye sahip olmasından korkuyorum."

"Öyleydi," dedi Misaki yumuşak bir sesle.

"Ve bu önemli değil miydi?" Robin söyledi.

"Önemliydi," dedi Misaki şiddetle. "Sonunda, bunu önemli kıldı. Şu anda bu köyde sadece o olabileceği her şey olduğu için hayatta olan insanlar var, ama..."

Ama yine de gitti.

Bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Bu düşünce tüm çevrelerinde havada asılı duruyordu. Misaki bunun ağırlığıyla yaşamayı, gününe devam etmeyi, yemek pişirmeyi, temizlik yapmayı ve yaşayan çocuklarıyla oynamayı öğrenmişti, orada asılı dururken, sessiz ama her zaman mevcut. Robin bunun altında eziliyor gibiydi.

"Misaki..." Ona döndüğünde, sıcak gözleri yaşlarla dolmuştu. *"Çok özür dilerim."*

"Gel bakalım Robin." Gülümsemeye çalıştı. *"Sen yetişkin bir adamsın. Ağlama."*

"Bu senin başına gelmemeliydi."

Misaki başını salladı. *"Bu kimsenin başına gelmemeli."*

"Ben ne yaptım Misaki?" Robin tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken sordu. *"Ben ne yaptım?"*

"Bilmiyorum," dedi ses tonunu hafif tutmaya çalışarak. *"Detaylandırmaya istekli görünmüyorsun. Tek duyduğum kan kuklacısı bir tanrı hakkında saçma sapan şeyler. Ama işiniz gereği tehlikeyle karşı karşıya kalacağınızı her zaman biliyordunuz. Hatta bunun etrafınızdaki insanları etkileyeceğini de bir dereceye kadar anladınız. Bu-"*

"Çocuk sahibi olmak istememiştim," dedi Robin. *"Yapmayacağıma karar vermiştim."*

"Sen neden bahsediyorsun? Sen hep çocuk isterdin." Robin on altı yaşındayken bile çocuk istediğinden söz etmişti.

"Bu benim ne istediğimle ilgili değil. Misaki, hayatım -sorumluluklarım- bir çocuk için çok tehlikeli bir hal aldı."

"Hep böyle değil miydi?" Misaki sordu. Sadece bunu fark edememişti. İkisi de bunu görememişti.

"Belki," diye iç geçirdi, *"ama yakın zamana kadar -ironik bir şekilde, Daniel gerçekten doğana kadar- değer verdiğim insanları her şeyden koruyabilecek kadar güçlü olabileceğimi sanıyordum. Şimdi bunun doğru olmadığını anlıyorum. Ve artık çok geç."* Başını ellerinin arasına aldı ve parmaklarını kısa saçlarına geçirdi, yumruklarını sıktı.

"Bu bir hataydı. Onu hamile bırakmak istememiştim. Bir çocuk olmasını istememiştim. Bunların hepsi bir hataydı."

"Öyle söyleme." "Ama-"
"

"Ben ciddiylim!" Misaki gerçekten kızgın bir şekilde konuştu. *"Bunu bir daha asla söyleme."*

"Benim önümde değil, hele Daniel'in önünde hiç değil."

O devam ederken Robin şaşkınlıkla ona baktı.

"Belki söylediğiniz her şey doğrudur. Belki şu ana kadar mümkün olan en kötü kararları vermiş olabilirsin, ama bu senin ve oğlunun şu anda burada olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Onun varlığına bir hataymış gibi davranmanın ikinize de bir faydası olacağını gerçekten düşünüyor musun?"

"I..."

"Ayağa kalk," diye iç geçirdi Misaki.

"Ne-"

"Benimle gel." Onun kimonosunun önünü tuttu.

Hiçbir zaman Robin'i çekip çevirecek kadar güçlü olmamıştı ama son birkaç ay içinde komutla kanından jiya göndermeyi öğrenmişti. Onu sanki Izumo'dan daha büyük değilmiş gibi ayağa kaldırdı ve odadan çıkardı. Avluya bakan güvertede durana kadar onu bırakmadı. Numuwu restoran eklentisi üzerinde çalışırken Nagasa, Ayumi ve Daniel bahar çimlerinde oynuyordu.

"Bak." Misaki avlunun karşısındaki Daniel'ı işaret etti. *"Ona bakın."*

Robin yaptı.

"O senin oğlun," dedi Misaki, sesi aniden duygusallaşarak sertleşti. "Şimdi, doğum koşullarının ne kadar talihsiz olduğunu bilmiyorum ve peşinde ne tür bir kötülük olduğunu bilmiyorum, ama önemli değil. Hayatı zor olsa bile, her şey hayal ettiğin gibi korkunç bir şekilde sonuçlansa bile, ondan pişman olmayacaksın. Ondan asla pişman olmayacaksın."

Robin cevap vermeden avluya baktı. Nagasa bir kartopunu zikzaklar çizdirerek oynatırken, Ayumi ve Daniel onu yakalamak için birbirleriyle yarışıyor, birbirlerine takılıyor ve kahkahalarla çığlık atıyorlardı.

"Sana her şeyin yoluna gireceğini söyleyemem," dedi Misaki. "Artık ikimiz de o kadar saf değiliz, ama sana o çocukla geçireceğin zamanı endişe ve pişmanlıkla geçirmek yerine yaşamayı söyleyebilirim. Onunla yirmi yıl geçirebilirsin. Sadece iki yılınız da olabilir. Eğer bu zamanı boşa harcarsan, kaçırırsan, bittiğinde kendini yaşamış en büyük aptal gibi hissedersin."

Misaki ağladığını fark edene kadar bir an geçti. Mamoru için ağlamayalı uzun zaman olmuştu. Robin'i burada oğluyla birlikte görmek tüm duygularını yeniden yüzeye çıkardı. Ona fiziksel olarak uzanmamıştı. Bu yeni yetişkin Robin o kadar ileri gitmiyordu ama sıcaklığının tenine dokunduğunu hissetti.

"Is-um-" Yutkundu ve kolunu gözlerinin üzerine çekti. *"Parmağın iyi mi?"*

"Ne?"

"Bir bakayım." Daha iyi düşünemedi onun elini yakaladı. *"Oh-"* Robin tenleri birbirine değdiğinde şöyle dedi. *"Yapmak zorunda değilsin-"* Misaki kalın bir sesle, *"Kocam hasar olup olmadığını kontrol etmemi söyledi,"* dedi.

Neredeyse hiç dokunmuyorlardı -Misaki onun en küçük parmağını başparmağı ve işaret parmağı arasında tutuyordu- ama yanıyordu.

"Eee?" Robin dedi ki. *"Kan damarlarım iyi mi?"* *"Öyle görünüyor,"* dedi Misaki ama gitmesine izin vermedi.

İşaret parmağı serçe parmağının etrafında kıvrıldı ve birlikte düğümlendiler - karanlık ve aydınlık, sıcak ve soğuk. O anda bunun asla geçmeyecek bir şey daha olduğunu biliyordu. Robin'i her zaman sevecekti, aynı Mamoru'yu her zaman özleyeceği gibi. Değişen her şeye rağmen bu değişmemişti. Acı veriyordu. Derinlerdeki Tanrılar, acıtıyordu ama onu tüketmiyordu. O kadar uzun zaman sonra, bunu bir kadın gibi taşımayı öğrenmişti.

"Pişmanlık duyarak çok zaman geçirdim," diye itiraf etti. *"Harika bir oğlum, sevgi dolu arkadaşlarım ve etrafımda büyüyen koca bir ailem vardı. Ve ben bunların değerini bilemeyecek kadar kendi pişmanlığıma gömülmüştüm. Her şey parmaklarımın arasından kayıp gidene ve artık çok geç olana kadar o hayata sahip çıkmadım."*

"Çok üzgünüm," dedi Robin. *"Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı-"*

"Üzülme," dedi Misaki kararlılıkla. *"Sadece bana söz ver ki aynı hatayı yapmak. Benim için yapabileceğin şey bu. Senden tek istediğim bu, Robin Thundyil."* Nagasa bir kartopu daha atıp o da almak için koşarken Daniel avlunun öbür ucunda sevinç çığlıkları atıyordu. *"Eğer o çocuk senin gibi bir babaya sahip olmayı geçirirsa, bu gerçekten evrendeki en büyük kayıp olur."*

Robin ertesi gün Takayubi'den ayrıldı.

Daniel'in Matsuda çocuklarıyla vedalaşmasını izlemek, Misaki'nin içinde dolaşan duygu karmaşasından tamamen eğlenceli bir şekilde uzaklaşmasını sağladı. Tajaka çocukları hakkında unuttuğu şeylerden biri de sarılmayı ne kadar çok sevdikleriydi. Nagasa, Izumo ve Ayumi bunu oldukça iyi karşıladılar, sadece bir an için şaşkınlıktan donup kaldılar ve sonra gülümseyip Daniel'in sırtını sıvazlamayı başardılar. Küçük tajaka onu sıkıca kavrayınca Hiroshi kaskatı kesildi, dudakları öfkeyle aralandı. Misaki bir an için Daniel'in göğsüne bir buz çivisi saplanacağından endişelendi ama

Setsuko sonunda Hiroshi'yi kurtardı ve Daniel'i coşkulu bir şekilde kucakladı.

"Güle güle, küçük tuhaf şey!" Daniel'ın saçlarını karıştırdı ve saçlarının kafasından bolca aptalca açılarla çıkmasını sağladı. "Yakında yine gel, olur mu?"

Daniel'i babasının ayaklarının dibine bırakan Setsuko, Robin'e daha çekingen bir veda ettikten sonra Misaki ve Robin'e biraz zaman tanımak için Ayumi ve kardeşleri uzaklaştırdı.

"Ziyarete geleceğim," dedi Robin kıvranan Daniel'i kumaş askısına sokmaya çalışırken. *"Eğer beni hâlâ kabul edersen... ve eğer hâlâ yaşayanlar diyarındaysam."*

"Ne demek 'eğer'?" Misaki sert bir şekilde konuştu. *"Bana bir söz vermiştin, hatırladın mı?"*

"Ne?"

"Yıllar önce Livingston'da Yaotl Texca ile savaştığımız gün kendini öldürtmeyeceğine söz vermiştin. Şimdi, kendini neyin içine soktuğun umurunda değil, seni buna bağlı tutuyorum. Anlaştık mı Thundyil?"

"Kristal berraklığında." Robin ona bir gülümseme verdi ama bir süre sonra gülümsemesi soldu. *"Keşke bundan sonra ne yapacağım konusunda net olsaydım."*

"Sana ne yapacağını söyleyeyim. Evine geri döneceksin, Thundyil Firması'ndan aldığın milyonları oğluna güzel ve istikrarlı bir hayat kurmak için kullanacaksın ve işe koyulacaksın."

"İş mi?"

"Evet. Sanırım yetişmemiz gereken bir sürü suçla mücadele var."

"Ve cevabın bu olduğuna emin misin?"

"Hayır," diye itiraf etti, "ama bir keresinde Firebird fikrinin bir çocuğu erkeğe dönüştürdüğünü görmüştüm. O sokaklara ve bu yola ilk başlama nedenine geri döndüğünde, bence gücünü yeniden bulacaksın."

"Teşekkür ederim," dedi usulca.

Aralarında tanıdık bir sızı yükseldi; asla yapamayacaklarını bildikleri halde kucaklaşmak için yanıp tutuşan bir dürtü. Gözleri buluştuğunda aralarında bir gerginlik oluştu. Gençken olduğu gibi sarsılmadılar, bağırmadılar ya da ağlamadılar. Artık dönüştükleri kadın ve erkek gibi onun ağırlığını taşıyorlardı.

Misaki, *"Tekrar karşılaştığımızda daha yaşlı olalım,"* dedi.

"Ne?"

"Sadece yıllar değil. Bir dahaki sefere daha iyi, daha bilge ve daha parlak olalım."

Robin başını salladı ve Daniel'ı bebek askısına sokmak için bir deneme daha yaptı.

"Hayır, Pita!" Daniel sızlanarak Robin'in ellerini uzaklaştırmaya çalıştı. "Hayır, hayır!"

"Yah jaand ka samay hai," diye sertçe konuştu Robin Disaninke'deki Daniel'e.

"Seni küçük aptal, yürümek için çok uzak."

Daniel suratını astı ve ellerini babasına doğru uzattı. "Sür," dedi.

"Dayanacak mısın?"

"Evet." Daniel başını salladı.

"Tamam o zaman." Robin bez sargıyı çantasına yerleştirdi ve Daniel'ı omuzlarına aldı. "Sıkı tutun ufaklık," diye hatırlattı ona ve Daniel hemen Robin'in saçlarını tuttu. "Nyama sana, Matsuda Misaki."

"Ve sana, Ateş Kuşu."

"Güle güle de Daniel," dedi Robin ve el sallayarak bir gösteri yaptı.

"Güle güle!" Daniel elini dalgaya benzer bir şekilde çırparak "Hoşça kal!" dedi. Robin Matsuda yerleşkesinden ayrılıp köy yolundan aşağı, kızılbaşan gökyüzüne doğru yürürken "Güle güle!" diye tekrarlamaya devam etti. "Güle güle!"

Son seferinde Robin'i yaralı halde bırakmıştı. Kanatlarını kırıp onu bir uçurumdan aşağı iterek hafızanın sislerine gömmek gibi hissettirmişti. Bu sefer, Daniel omuzlarındayken, onu geleceğe göndermek gibi hissettirmişti. Onu kanatlarla göndermek gibi.

Misaki, Robin ve oğlu dağın yamacında gözden kaybolana kadar onları izledi. On altı yıl önce burada durduğunda, acıdan kaskatı kesilmiş, yumrukları sıkılmıştı. Robin gittiğinde tamamen yalnız kalacağı hissine kapılmıştı. Bu kez çıplak ayaklar güverteden ona doğru ilerledi ve yumuşak bir el işaret parmağını kavradı.

"Teşekkürler Izumo," diye mırıldandı.

En küçük oğlu ona doğru uzandı ve Misaki onu kucağına alarak gökyüzü kızıla dönerken yanağını onun başına yasladı. Misaki'nin arkasında daha soğuk bir aura belirdiğinde Izumo başparmağını ağzına götürmüş uyukluyordu.

"Çoktan gitti mi?" Takeru sordu.

Misaki küçük bir baş sallama hareketi yaptı, gözleri hâlâ batmakta olan güneşteydi. "Özür dilerim. Onu uğurlamak için burada olmak istiyordum."

"Genelde eve daha erken gelirsin," dedi. "Neredeydin?"

"Kwang Tae-min'i ziyaret ediyordum. Robin Thundyil'in Geomijul

İletişim'e tüm bilgi-iletişim sistemlerinin değıştirilmesi için ödeme yaptığını biliyor muydun?

yıkılan kuleler?" "O ne?"

"Ayrıca Kwang Tae-min'e iyi yollar yapmak ve yeni bir yetimhane inşa etmek için hangi inşaat şirketlerini tavsiye edeceğini sordu. Sonra onları da işe aldı."

Misaki iç çekti. "Sanırım bu beni şaşırtmadı."

"Şaşırtmadı mı?"

"Yetimlere karşı her zaman zaafı olmuştur. Parasını reddettik, o da bir şeyler yapmak zorunda kaldı."

"Zengin olduğunu biliyordum," dedi Takeru, "ama anlaşılan onu hafife almışım."

Misaki, "Bu aslında onun için alışılmadık bir şey değil," dedi. "Parası yokken bile son derece cömertti."

Takeru başını salladı. "Sadece cömert değil. Zeki biri. Kısa vadede inşaat, hiç işi olmayan Numuwu ve Koronu'ya iş sağlayacak. Uzun vadede ise kuleler ve yollar, kurmaya çalıştığımız yeni işletmelere müşteri ve malzeme getirme konusunda çok yardımcı olacak."

"Bu iyi," dedi Misaki. "İleride ona borcumuzu ödeyebileceğiz." Robin'in kendisinden habersiz yardım etmenin bir yolunu bulmasına şaşırmamıştı, Ama onlar hâlâ Matsuda'ydı. Hâlâ gururları vardı.

"Elbette," dedi Takeru. "I..." Kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Robin Thundyl ile fırtınadan sonra olanlar hakkında yüz yüze konuşmamızın önemli olduğunu düşündüm. Onun burada olması sizin için rahatsız edici olduysa özür dilerim."

"Hayır," dedi Misaki ciddiyetle. "Hayır, o eski bir arkadaşım. Rahatsız olmadım. Sadece onu son gördüğümüzde... yaptığı şeyden sonra bir daha buraya gelmesine izin vermene şaşırdım."

"Bu uzun zaman önceydi," dedi Takeru. "Yine de acı verdiyse özür dilerim."

Misaki şaşkınlıkla kocasına baktı. "Neden-" "Ben aptal değilim," dedi yumuşak bir sesle.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve yanaklarına suçlu bir kızarıklık yayıldığını hissetti. "Ve yine de buraya gelmesine izin mi verdin?"

"Sana güveniyorum."

Bir yanda tenine dokunan son güneş, diğer yanda Takeru'nun soğuğu varken Misaki duygularının büyüklüğü karşısında büyülenmişti. Robin'i hâlâ sevdiğini fark ettiğinde şaşırmamıştı.

Tuhaf olan, aynı anda hem onu hem de Takeru'yu sevebilmesiydi. Geçen yıl içinde içinde ne kadar çok acı tutabildiğine şaşırmişti ama yanında Takeru ve kollarında Izumo ile o ön güvertede durana kadar hiç bu kadar çok sevgi tutmamıştı.

Belki de Robin'in aradığı 'nasıl' buydu, kendini bir arada tutmasını sağlayan basit sihir. Sahip olduklarına ve kaybettiklerine duyduğu sevgi. Acı ne olursa olsun sevgi.

"Siz ikiniz... arayı kapatmak hoşunuza gitti mi?" Takeru sordu.

"Yaptık. Suikastçımız hakkında daha somut bilgilere ulaşamadığı için üzgünüm."

"Onu buraya çağırmamın tek nedeni bu değildi." "Değil miydi?"

"Ben... seni sessizliğin içinde bırakmak istemedim." Takeru kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "On altı yıl. Hiç veda edemedin."

Misaki gülümseyerek kocasına döndü. Robin'in alevlerini kovalarken ara sokaklarda koştururken yüzünü aydınlatan manik savaşçı gülümsemesinden farklıydı, daha huzurluydu. O zamanlar tek istediği kaynamak, yanmak, savaşmak ve hissetmektir. Bu, acıyı bilmeden, oğlunun bedeninin yandığını görmeden önceydi. Şimdi kendini Takeru'nun gücünün soğukkanlılığını takdir ederken buluyordu.

"Bitirmem gereken bazı işler var," dedi Takeru ve geri çekildi. "Seni yalnız bırakayım-" Misaki onun kolunu baş ve işaret parmakları arasında yakaladı. "Kal," dedi usulca ve bedenleri birbirine yaslanana kadar onu kendine çekti.

birlikte. "Kal ve benimle güneşin batışını izle."

Kırmızı gökyüzünden denize dökülen kan gibi sızdı ve geriye sadece akşamın mavi dalgaları kaldı. Gölgele dağ yamacının kıvrımlarına yerleşti ve Misaki, Takeru'nun nyama'sına karşı sertleşmek yerine, gün ışığı alacakaranlığa dönerken onu serinletmesine izin vererek içine battı.

Nefes verdi ve hayaletlerin sonuncusu da kalktı. Sadece Mamoru'nunki değil. Burada sıkışıp kalmış başka hayaletler de vardı: vahşi bir genç kızın ve sevdiği çocuğun ruhu. Artık onlar da gitmiş, ait oldukları, dinlenebilecekleri hafıza âlemine geçmişlerdi. Ruhlar kaybolurken, Misaki'yi uzun yıllar boyunca ufka bağlayan son bağlar da suda eriyen kan iplikleri gibi çözüldü.

Izumo kollarında gözlerini kırpıştırarak uyanırken, Misaki kendi içine, evine ve kocasına doğru döndü. Küçük oğlu ona gülümsüyordu ve gelecek

Artık denizin yakıcı kenarında değildi. Burada, usulca atan bir kalpte ve umutla parlayan siyah gözlerdeydi.

YAZARIN NOTU

Merhaba Sevgili Okuyucu!

İlk yüksek fantezi romanımı elinize aldığınız için teşekkür ederim! İster *Kaigen'in Kılıcı* ile ilk deneyiminiz olsun, ister 2017'den beri güncellemelerimi takip ediyor olun, umarım Takayubi trajedisinin bu son versiyonunu beğenmişsinizdir.

Matsudalar ve Thundyillerle ilgili daha fazla bilgi için *Kaigen'in Kılıcı*'ndan on üç yıl sonrasını konu alan *Theonite Serime* göz atabilirsiniz. İlk *Theonite* kitabını ücretsiz okumak için [buradan](#) [kaydolabilir](#) veya Amazon'dan [buradan](#) edinebilirsiniz.

Yeni çıkan kitaplar, çekilişler ve fırsatlar hakkında sürekli güncellemeler almak istiyorsanız, [Theonite Bültenime](#) abone olmak isteyeceksiniz. Duna Gezegenini daha fazla keşfetmek ister misiniz? Beni mlwangbooks.com [adresinde](#) ziyaret edin; burada haritalar, karakter profilleri, dil kaynakları ve *Theonite* dünyasından ücretsiz kurgular yayınlıyorum.

Son olarak, sizden bir iyilik isteyeceğim. Eğer *Kaigen'in Kılıcı'nı* beğendiyseniz, **lütfen [Amazon'a](#) (ya da isterseniz [Goodreads'e](#)) bir yorum bırakmayı düşünün.** Çevrimiçi yorumlar bağımsız bir kitabın görünürlüğü için kritik öneme sahiptir, bu nedenle tek bir cümle bile uzun bir yol kat eder.

Kaigen'in Kılıcı'nda kahramanlarıma katıldığınız için tekrar teşekkür ederim.

Saygılarımla,
M. L. Wang

KARAKTER KADROSU

SHIROJIMA AİLELERİ

(sadece isimli karakterler)

İsimler Kaigenese sırasına göre listelenmiştir: aile adı ve ardından verilen ad (örn. Matsuda Mamoru). Kaigenese veya Ranganese olmayan karakterlerin aile ve verilen isimleri arasında virgül vardır (örn. Thundyil, Robin). Shirojima isimleri haneye göre gruplandırılmış ve erkek hiyerarşisine göre sıralanmıştır.

MATSUDA 待つ田

Takayubi'nin önde gelen savaşçı evi, Fısıldayan Kılıç ustaları (ayrıca Sasayaiba), Yukino ailesinin geleneksel müttefikleri ve Kotetsus ile benzersiz bir çapraz kafo çıraklık ilişkisi.

İlk TAKERU 岳瑠 Matsuda soyunun efsanevi kurucusu, Fısıldayan Kılıç'ın ilk ustası, Mitsuki'nin kocası.

MITSUKE 美月 (kızlık soyadı Yukino) Yukino Izumi'nin en büyük kızı, Birinci Takeru'nun eşi, Yukino Hayase'nin ablası.

MIZUDORI 同 Susumu'nun ve birkaç kızının babası, Takashi ve Takeru'nun dedesi ve kılıç ustası, Fısıldayan Kılıç ustası.

SUSUMU 進 Mizudori'nin tek oğlu, Tatsuki'nin kocası, Takashi ve Takeru'nun babası.

TATSUKI 龍貴 (kızlık soyadı Yukino) Susumu'nun eşi, Takashi ve Takeru'nun annesi.

TAKASHI 傑 Susumu ve Tatsuki'nin ilk oğlu, Setsuko'nun kocası, Ayumi'nin babası, Nagimaru ve Namimaru kılıçlarının kullanıcısı, silah ustası

Fısıldayan Bıçak.

SETSUKE 節子 (kızlık soyadı Chiba) Takashi'nin eşi, Ayumi'nin annesi.

AYUMI, Takashi ve Setsuko'nun tek çocuğu.

TAKERU 岳瑠 Susumu ve Tatsuki'nin ikinci oğlu, Misaki'nin kocası, Mamoru, Hiroshi, Nagasa ve Izumo'nun babası, kılıç kullanıcısı Kyougetsu Yari (Ay Kulesi olarak da bilinir), Fısıldayan Kılıç ustası.

MISAKI 海咲 (kızlık **soyadı** Tsusano, takma adı: Sirawu, Gölge) Tsusano Koya, Takeru'nun eşi, Mamoru, Hiroshi, Nagasa ve Izumo.

MAMORU 真守 Takeru ve Misaki'nin ilk oğlu, Kumono Akademisi öğrencisi, Yukino Yuuta ve Mizumaki Itsuki ile yakın arkadaş.

HIROSHI 洋 Takeru ve Misaki'nin ikinci oğlu.

NAGASA 永佐 Takeru ve Misaki'nin üçüncü oğlu, Yukino Ryota ile yakın arkadaş.

IZUMO 出雲 Takeru ve Misaki'nin dördüncü oğlu.

YUKINO 雪之

Takayubi'nin ikinci en büyük **SAVAŞÇI** Ev, bilinen için onların beceri içinde geleneksel kılıç oyunları, Matsuda ailesinin kadim müttefikleri, atalarının kılıcı Takenagi'nin (Bambu Kesici) koruyucuları.

IZUMI 泉 Takayubi'yi yirmi yıl boyunca yöneten ve Birinci Matsuda Takeru ile düello yapan, efsanevi zamanlardan kalma erken bir Falleya din değiştiricisi.

HAYASE 早瀬 Izumi 'nin oğlu, Mitsuki'nin küçük kardeşi, Takayubi'de Falleya'yı kurtarmasıyla tanınır.

RYOSUKE 涼介 Dai ve diğer iki oğlunun babası, Takayubi'nin eski köyünde ikamet ediyor.

DAI (lakabı: Şimşek Dai) Ryosuke'nin ikinci oğlu, Hyori'nin kocası, Ryota'nın babası, Takenagi kılıcının kullanıcısı, kılıç ustası Kumono Akademisi.

HYORI 孝利 (kızlık soyadı Ikeno) Dai'nin eşi, Ryota'nın annesi.

RYOTA, Dai ve Hyori'nin tek oğlu.

YUUTA 勇太 Kumono Akademisi öğrencisi, Matsuda Mamoru ve Mizumaki Itsuki ile yakın arkadaş, Dai'nin küçük kuzeni, bir Takayubi'nin batı köyü.

HITOMU 夢 Kiyomu ve Shiro'nun babası, Ryosuke'nin küçük kuzeni, Takayubi'nin eski köyünün bir sakini.

KIYOMU 清 Hitomu'nun ilk oğlu.

SHIRO Hitomu'nun ikinci oğlu.

TSUSANO 津佐之

Ishihama'nın önde gelen savaşçı evi, Arashiki sakinleri (aynı zamanda Stormfort), atalarının kılıcı Anryuu'nun (Riptide veya Undertaker olarak da bilinir) koruyucuları, kan manipülasyonundaki yetenekleriyle bilinirler.

RAIDEN 雷電 (takma adı: Dev) Anryuu'nun ilk kullanıcısı olan efsanevi bir kahraman.

KOYA 功也 Misaki, Kazu, Kaito ve Raiki'nin babası.

KAZU 和 Koya'nın ilk oğlu, Aicha'nın kocası, Kaida'nın ve iki küçük çocuğun babası.

AICHA 愛子 (kızlık soyadı Mizumaki) Kazu'nun eşi, Kaida ve iki küçük çocuğun annesi.

KAIDA 海田 Kazu ve Aicha'nın kızı.

KAITO 海翔 Koya'nın ikinci oğlu.

RAIKI 雷貴 Koya'nın üçüncü oğlu.

GINKAMA 銀川

Shirojima'da şubeleri olan eski bir savaşçı evi.

AOKI Takayubi'nin eski köyünden bir kılıç ustası.

YUKIMI 雪美 Takayubi'nin eski köyünden beş yaşında bir kız çocuğu.

AMENO 之

Kusanagi'de güçlü kolları olan eski bir savaşçı evi Yarımada. Ana kaleleri Tatsuyama, Shirojima'da olup burada yönetici aile konumundadırlar. Takayubi kolunun üyeleri Matsuda hanesinin vassallarıdır.

KENTARO 健太郎 Tatsuyama'dan bir gönüllü.

SAMUSA 寒 ざ Takayubi'nin ilkokulunda bir kılıç eğitmeni, bir Takayubi'nin eski köyünün sakini.

IKENO 池之

Eski bir Shirojima savaşçı hanesi, Matsuda'nın geleneksel vasalları ve Ameno evleri.

TSUYOSA 強 ざ Takayubi'nin eski köyünde ikamet eden mevcut Ikeno patriğinin ilk oğlu.

SHUN 俊 Takayubi'nin eski köyünün sakini, Tsuyosa'nın kuzeni.

KATAKOURI 硬氷

Okçulukta uzmanlaşmasıyla tanınan daha küçük bir Takayubi savaşçı evi Matsuda Hanesi'nin geleneksel vassalları.

HAKUZORA 空 Kumono Akademisi'nde bir öğrenci, Takayubi'nin eski köyünün bir sakini.

Takayubi'nin eski köyünün sakinlerinden Mayumi'nin babası **HISATO** 壽 人 bir bacağı burkulmuş olarak doğdu.

MAYUMI Hisato'nun kızı ve bakıcısı.

MIZUMAKI 卷

Eski bir küçük savaşçı hanedanı, Matsuda'ların geleneksel vasalları Yukinos, ve ve Ginkawas, ile birçok diğer şubeler Shirojima boyunca.

ITSUKI 樹 Kumono Akademisi öğrencisi ve Takayubi'nin batı köyü sakini, Matsuda Mamoru ve Yukino Yuuta ile yakın arkadaş.

TOKI 岐 aile reisi, Hyousuke'nin ağabeyi, Takayubi'nin eski köyünün bir sakini.

FUYUHI 冬日 Toki'nin karısı, Fuyuko'nun annesi.

FUYUKO 冬子 Toki ve Fuyuko'nun kızı.

HYOUSUKE 兵介 Toki'nin küçük kardeşi.

CHIBA 千波

Sıradan balıkçılar, tüccarlar ve çiftçilerden oluşan bir aile Shirojima boyunca.

MIZUIRO Takayubi yakınlarındaki bir köyden bir balıkçı.

KOTETSU 鋼鉄

Takayubi'nin önde gelen demirci evi, Matsudaların geleneksel demirci ustaları,

Yukinolar ve onların vasalları, Takenagi, Kurokouri, Kumokei ve Kyougetsu da dahil olmak üzere birçok büyük kılıcın yaratılmasıyla tanınan Matsuda hanesi ile benzersiz bir çapraz kafo akıl hocası ilişkisi ile.

KENZOU 建造 Birinci Matsuda Takeru'yu Yukino istilacılarından kurtaran ve aralarında özel bir ilişki başlatan efsanevi demirci aileleri.

CHIZUE 千壽恵 Katashi'nin annesi.

KATASHI 堅 Chizue'nin oğlu, Tamami'nin kocası, Atsushi'nin babası, Hotaru, Naoko ve Kyoko, Takayubi'nin en iyi kılıç ustası.

TAMAMI 珠実 Katashi'nin karısı, Atsushi, Hotaru, Naoko ve Kyoko'nun annesi.

ATSUSHI 敦 Katashi ve Tamami'nin ilk oğlu, Matsuda Mamoru ile yakın arkadaş.

HOTARU 螢 Katashi ve Tamami'nin ikinci oğlu. **NAOKO** 直子 Katashi ve Tamami'nin kızı. **KYOKO** 鏡 Katashi ve Tamami'nin kızı.

SAORI 沙織 Takayubi'nin numu köyünde bir lake uzmanı, Katashi'nin kuzeni, Kasumi ve birkaç çocuğun annesi.

KASUMI 霞 Saori'nin en büyük kızı, kendi küçük bebeğinin annesi.

DIĞER SHIROJIMA AİLELERİ

HAKUYU Tsusano ailesinin geleneksel vasalları olan daha küçük bir Ishihama savaşçı evi.

UMIRO 海色 Tsusano ailesinin geleneksel vasalları olan daha küçük bir Ishihama balıkçı ve savaşçı evi.

TETSUKAI 鉄火 bir Kusanagi demirci evi, Kotetsu ailesinin eski akrabaları.

ISHINO 之 bir Ishihama demirci evi, Tsusanoların ve vasallarının geleneksel demirci ustaları, Tsusanoların atalarından kalma demirleri dövmekle tanınırlar kılıç Anryuu.

HIBIKI 響き Shirojima ve Hakudao'da şubeleri olan küçük bir jaseli evi.

DIĞER KARAKTERLER

BAN-HYANG JEE Jaseli'den Kaigen İmparatoru'na.

BEK JIN-KYU İmparatorluk Kaigenese Ordusu'nda bir teğmen.

CHOU KYUNG-TEK İmparatorluk Kaigenese Ordusu'nda bir tercüman jaseli.

CHUN CHANG-HO İmparatorluk Kaigenese Ordusu'nda bir general.

ELDEN, ELLEEN (takma adı: Whitewing) bir Hadean-Carythian koro, littigi, Daybreak Akademisi öğrencisi, Robin Thundyil ve Tsusano Misaki'nin sınıf arkadaşı ve yakın dostu.

GESSEKE, MORIBA Seydu Tirama'nın yanında çırak olarak çalışan bir Yammanka jaseli.

GUANG YA-LI bir Rangan korosu, Daybreak Akademisi öğrencisi, Misaki'nin eski oda arkadaşı.

KALLEYSO (gerçek adı: Shumba Sekhmet) bir Livingston suç lordu.

KENDE, BUREMA Yammanka ordusunda bir general.

KURUMA, KOLI üretken bir Yammanka mucidi, Misaki'nin Daybreak Akademisi'nden eski sınıf arkadaşı, Siradenyaa'nın tasarımcısı ve komisyon üyesi.

KMANG CHUL-HEE Takayubi'nin Kumono Akademisi'nde Tae-min'in oğlu olan kuzeyli bir Kaigeneli transfer öğrenci.

KMANG TAE-MIN, Chul-hee'nin babası Geomijul İletişim'in Kuzey Kaigeneli bir temsilcisi.

LO DONG-SOO, Shirojima, Kaigen eyalet valisi.

MATHABA, KOLONKA Yaotl Texca ve Mecatl Silangwe ile müttefik olan bir Livingston suçlusu.

SILANGME, MECATL Yaotl Texca ve Kolonka Mathaba ile müttefik olan bir Livingston suçlusu.

SONG BYUNG-MOO, İmparatorluk Kaigenese Ordusu'nda bir albay.

TARORE, AZAR Daybreak Akademisi'nde bir öğrenci.

TEXCA, YAOTL Kolonka Mathaba ve Mecatl Silangwe ile müttefik olan bir Livingston suçlusu.

TIRAMA, SEYDU Yammanka ordusunda tercüman jaseli.

THUNDYIL, ROBIN (takma ad: Firebird) a
Disanka-KarythianKoro, sınıf arkadaşı ve Tsusano Misaki'nin yakın arkadaşı.

MAGADU, LANSANA Yammanka ordusunda bir korgeneral.

MANGARA, KINORO Yammanka-Sizveli bir kılıç ustası ve eski Daybreak Akademisi öğrencisi, Mekan'ın oğlu, eski üst sınıf öğrencisi ve Tsusano Misaki'nin arkadaşı.

MANGARA, MAKAN Yammanka kılıç ustası ve Daybreak Akademisi eğitmeni, Kinoro'nun babası, Tsusano Misaki'nin kılıç ustası.

SÖZLÜK

Abiria, Kuzey Baxaria kıtasının güney kısmını işgal eden bir ülke, yerli Abirialılar, Yammanka sömürgecileri ve beraberlerinde getirdikleri Hadean kölelerinin torunları tarafından doldurulan eski bir Yammanka kolonisi.

adyn telekinetik yetenekleri veya gelişmiş gücü olmayan bir kişi (Dünya standartlarına göre normal bir insan).

Appa gayri resmi bir Kaigengua ismi ve 'Baba' veya 'Papa' anlamına gelen bir hitap terimidir.

Arashiki, Ishihama, Shirojima, Kaigen'deki Tsusano ailesinin atalarından kalma kalesi, aynı zamanda 'Fırtına Kalesi' olarak da adlandırılır.

'yani', 'iyi', 'tamam', 'iyi' veya 'um' anlamına gelen bir Yammaninke kelimesi. Shirojima Lehçesinde 'o', 'um' veya 'yani' anlamına gelen bir sözcüktür.

Ba veya **-ba** önemli bir kişi için kullanılan saygılı bir Yammaninke ekidir.

Baba, Sizwean dilinde "**Baba**" demek.

Baxaria eski Yammanka kolonileri olan Carytha ve Abiria ile eski Sizwean kolonileri olan Malusia ve Zandile'yi kapsayan iki kıtadır ve Yammaninke dilinde 'Yeni Dünya' anlamına gelmektedir.

kan bağı tekniği bir aile soyundan geçen ve yabancılardan gizli tutulan bir dövüş manevrası veya ticari sır (genellikle belirli güçler gerektirir).

Kan İğnesi Tsusano ailesine özgü bir jijaka soy tekniğidir; uygulayıcı kurbanının vücudundaki kanın küçük bir kısmını kontrol altına alır ve Shirojima Lehçesinde 'Chihari' olarak adlandırılan basınç noktalarına vurmak veya hayati organları delmek için kullanılan iğne şeklinde dondurur.

Kan Kuklacısı Sadece efsanelerde ve hayalet hikayelerinde var olduğu düşünülen, başka bir kişinin kanını manipüle ederek tüm vücudunu kontrol edebilecek kadar güçlü bir jijaka.

bogolan zenginlik, statü ve profesyonellikle ilişkilendirilen geleneksel bir Yammanka kumaşı türüdür.

bokken katananın yaklaşık ağırlığına ve boyutlarına sahip, genellikle ahşaptan yapılmış kör bir alıştırma kılıcı.

bir Dunian mesafe ölçüsüne bağlıdır (kabaca 26,4 fit veya 7,74 metreye eşdeğerdir).

Carytha, Kuzey Baxaria kıtasının kuzey kesimini işgal eden bir ülke, çeşitli yerli halkların, Yammanka sömürgecilerinin ve Hadean kölelerinin torunları tarafından doldurulan eski bir Yammanka kolonisi.

-chan yakın bir kadın arkadaşına ve/veya konuşmacıdan daha düşük statüdeki bir kadın kişiye hitap etmek için kullanılan gayri resmi bir Shirojima Lehçesi son eki.

tıklanan bir dilin sesinin ne kadar uzağa taşınabileceğine dayanan Dunian bir mesafe ölçüsüdür (kabaca 1,75 mile eşdeğerdir).

Daybreak Akademisi Livingston, Carytha'da bir teonit akademisi.

dinma (çoğ: **dinmanu**) bir Dunian zaman ölçüsü (kabaca 0.43 saniyeye eşdeğerdir).

Disa Namindugu kıtasında, yerli Disankalu ve Yammanka sömürgecilerinin tajakla torunlarının yaşadığı eski bir Yammanka kolonisi olan bir ülke.

Disanka (çoğ: **Disankalu**) Disa'dan bir kişi; Disa ulusundan veya kültüründen gelen bir kişiyi veya şeyi tanımlayan bir sıfat.

Disaninke Disa ülkesinde konuşulan ana dil (Dünya'daki Hintçe'ye benzer).

dojo Shirojima dövüş geleneğinde bir eğitim alanı.

Donkili, finawu tarafından başkalarına dünya tarihini ve bunun Falleya diniyle ilişkisini öğretmek için söylenen bir şarkı.

-dono son derece resmi bir Shirojima Lehçesi eki (yüksek koro ailesinin bir üyesine hitap etmek için kullanılır).

Duna, bizimkine paralel bir boyutta Dünya'ya çok benzeyen bir gezegen, ayrıca daha genel olarak şimdiki zamanın ve yaşayanların alemine atıfta bulunmak için kullanılır.

jakama (çoğ. **jakamanu**) 'öğretmen', 'akıl hocası' veya 'usta' anlamına gelen bir Yammaninke kelimesi, bir çırağın akıl hocasına hitap etmek için kullandığı resmi bir hitap.

fankatigi (çoğ. **fankatigiwu** veya **fankatiwu**) ortalama bir theonite eşit veya ondan daha fazla fiziksel güce sahip bir alt-theonite.

Falleke, Yammanka kökenli Fallekya dininde Tanrı Kiye ve Tanrıça Nyaare'nin kutsal birleşimidir.

Falleka, Falleya'nın bir uygulayıcısı.

Falleya, Duna'da uygulanan Falleke (Tanrı Kiye ve Tanrıça Nyaare arasındaki evlilik) merkezli bir Yammanka dinidir.

fina (çoğ: **finawu**) fina kafo'nun bir üyesi; fina kafo'nun bir üyesi için İngilizce 'Mr.' veya 'Ms.'e benzer bir önek.

Firebird suçla savaşılan ikinci kişiliği Robin Thundyil.

fonya fonyoya'nın kısaltılmış hali, havayı kontrol etme yeteneği.

fonyaka fonyojaka'nın kısaltılmış hali (çoğ: **fonyakalu**) havayı kontrol etme yeteneğine sahip bir teonit.

genkan geleneksel bir Shirojima evinin girişidir, tipik olarak ayakkabıların çıkarıldığı veya giyildiği yerdir.

Geomijul, info-com cihaz teknolojisinde uzmanlaşmış bir Kaigenese teknoloji şirketi.

guli bir Kaigen para birimi (kabaca 50 Amerikan sentine eşdeğer).

gbaati kewaati ya da **kettewaati** (çoğ: **gbaatinu**) sözcüklerinin kısaltılmış halidir ve Yammanka zaman ölçüsüdür (Dünya saatiyle 36 dakika).

Hades, Namindugu kıtasının en batısındaki ülke, eski bir Yammanka kolonisi, Duna'nın adynlerinin çoğunun asıl vatani.

Modern Rangan Birliği'nde bir kıyı şehri olan **Haijing**, Keleba'dan önce Kaigenese İmparatorluğu'nun önemli bir askeri kalesiydi ve Rangagua'da 'Deniz Başkenti' anlamına geliyordu.

hakama Shirojima, Kaigen'de kılıç ustaları, okçular ve diğer dövüş sanatçıları tarafından giyilen geleneksel bir tür bol pantolon.

haori Shirojima, Kaigen'de statü sahibi erkekler tarafından giyilen geleneksel uzun bir ceket.

Heibandao, Holangoku, Kaigen'de bir kıyı kenti.

Ishihama Shirojima'da bir kasaba, Kaigen, Tsusano ailesinin atalarının evi.

Jali, İngilizce "Bay" veya "Bayan" a benzer şekilde, jaseli kafo üyesi için kullanılan bir önektir.

Jaliden, Jaseli Kafo'nun genç bir üyesi için küçültücü bir hitaptır.

Jalike, jaseli kafo'nun erkek bir üyesi için kullanılan saygılı bir hitap şeklidir ve kabaca İngilizcedeki 'Efendim' ifadesine eşdeğerdir.

Jamu Kurankite, Yamma'da bulunan yüksek eğitimli teonitlerden oluşan küresel bir barış koruma ve insani yardım gücüdür ve kelimenin tam anlamıyla 'Barış Ordusu' anlamına gelmektedir.

Jamuttaana (çoğ: Jamuttaananu) Jamu Kurankite'nin bir ajanı.

jaseli (çoğ: **jaseliwu**) konuşma, müzik ve dansa uzmanlaşmış endogam Yammanka sosyal sınıfının bir üyesi.

jijaka (çoğ: **jijakalu**) suyu kontrol etme yeteneğine sahip bir teonit.

jiya suyu kontrol etme yeteneği.

Jungsan, Kaigenese İmparatorluğu'nun başkenti olup Kaigengua dilinde 'Orta Dağ' anlamına gelmektedir.

Kaa- anneye hitap ederken kullanılan bir Shirojima Lehçesi ön eki (genellikle -chan veya daha resmi olan -san ile birlikte).

kafo (çoğ. **kafonu**) endogam meslek temelli bir sosyal sınıf.

kafoka (çoğ. **kafokalu**) koro kafo dışındaki bir kafo ve/veya kişinin kendi kafosu dışındaki bireyleri ifade etmek için kullanılan bir Yammaninke kelimesi.

Kaigen, Namindugu kıtasının en doğusunda yer alan, Kaigen İmparatorluğu'nun merkezi olan ve Duna'nın jijakalularının çoğuna ev sahipliği yapan bir ülkedir.

Kaigengua, Kaigen ülkesinde ve Kaigenese İmparatorluğu'nda konuşulan birincil dildir (Dünya'daki Korece'ye benzer).

kallaana Yammaninke dilinde 'ceset' anlamına gelen ve beyaz adınlara atıfta bulunmak için kullanılan ırksal bir hakarettir.

Kama, hane reisi (kişinin fankaması), kişinin akıl hocası (kişinin jakaması) veya konuşmacı üzerinde otorite konumunda olan biri için saygılı bir hitaptır, kabaca İngilizce 'Master'a eşdeğerdir, bir ad veya soyadına son ek olarak kullanılabilir.

kamaya geleneksel Yammanka sosyal hiyerarşisine atıfta bulunan bir terim olup, güçlü koronuların hizmetleri karşılığında diğer kafonuların üyelerini sağlaması ve gençlerin kendi kafolarının daha deneyimli üyelerine hizmet etmesi ve ıraklık yapması uygulamalarını içerir ancak bunlarla sınırlı değildir.

katana geleneksel bir Kaigen kılıcı.

Kağıda benzer ancak yanmaz ve daha sağlam olan **kayiri** sentetik malzeme.

Keleba, Duna'nın teonit süper güçleri arasında yapılan ilk ve tek açık savaştır. 5291 yılında Daybreak Akademisi müdürü Oyeda Biida'nın birkaç öğrenciyle birlikte öldürölmesiyle başlayan bu savaş Yammaninke dilinde 'Büyük Savaş' anlamına gelmektedir.

Falleya'nın Yammanka dininde **Kiye** Tanrısı, tipik olarak ruh, canlılık ve güneş ile ilişkilendirilir.

Kolunjara Yamma'nın başkenti.

koro (çoğ: **koronu**) savaşçı veya halk sınıfının bir üyesi, 'kele koro' olarak da adlandırılır.

Koro İngilizce "Bay" veya "Bayan "a benzer şekilde manga koro veya kele koro kafo üyesi için bir ön ek

Koroden, manga koro veya kele koro kafo'nun genç bir üyesi için küçültücü bir hitaptır.

Koronkalo adını Yamma'nın üçüncü kraliçesi olan Kraliçe Koronkan Wagadu'dan alan on iki aylık Dunian takviminin beşinci ayı (kabaca Dünya'nın Kasım ayına denk gelir).

koroyaa kele koro veya manga koro kafo'nun bir kadın üyesi için kullanılan ve kabaca İngilizce 'ma'am' ifadesine eşdeğer olan saygılı bir hitap şeklidir.

koyin (çoğ. **koyinu**) yetişkin bir insanın başparmağı genişliğinde (kabaca üç Dünya santimetresine eşdeğer) bir Dunya ölçü birimi.

Kri, Falleya dininde efsanevi bir figür, ilk kadın insan atası ve tüm tajakaluların anası.

Kribakalo adını Donkili efsanevi insan atası Kri'den alan on iki aylık Dunian takviminin son ayı (kabaca Dünya'nın Haziran ayına denk gelir).

Kudazwe, bağımsız Kudazwe ülkesi ve Kaigenese İmparatorluğu'na ait Kaigenese Kudazwe olmak üzere iki *ulus* arasında bölünmüş bir Dunian kıtasıdır.

Kumono Akademisi, geleneksel olarak Matsuda ailesi tarafından yönetilen Shirojima, Kaigen'deki Takayubi Dağı'ndaki eski bir tapınakta koro erkekleri için özel bir lise.

Kumono Gölü, Shirojima, Kaigen'deki Takayubi Dağı'nda kaynakla beslenen bir göldür.

-kun, yakın bir erkek arkadaşına ve/veya konuşmacıdan daha düşük statüdeki bir erkek kişiye hitap etmek için kullanılan gayri resmi bir Shirojima Lehçesi son ekidir.

Kusanagi, Shirojima, Kaigen'de bir yarımada ve olası işgalcileri kesme geçmişi nedeniyle 'Kaigen'in Kılıcı' olarak adlandırılır.

Kyougetsu Yari, Kotetsu Katashi tarafından dövülen ve Matsuda Takeru tarafından kullanılan beyaz laklı katananın adıdır ve Shirojima Lehçesinde 'Aynalı Ayın Mızrağı' anlamına gelir, ayrıca 'Ay Kulesi' olarak da adlandırılır.

Laaxara, Falleya dininde öbür dünya diyarıdır.

langa veya **lanya** (çoğ: **langana**) 'lanet' veya 'beddua' anlamına gelen bir Yammaninke küfür sözcüğü.

Lazou Linghun, dövüşçünün kurbanının vücudundaki havayı ağız yoluyla boşaltarak ciğerlerini çökerttiği, Rangagua dilinde 'Ruh Çekme' anlamına gelen bir fonyaka soy tekniğidir.

Lindish, Hades'in batı adalarından kaynaklanan ve Carytha ve Abiria'nın bazı bölgelerinde konuşulan bir dildir (Dünya İngilizcesiyle neredeyse

aynıdır).

littigi (çoğ: **littigiwu** veya **littiwu**) ışığı kontrol etme yeteneğine sahip bir alt teonit.

Livingston, Carytha ülkesinin en büyük şehri.

Uzunev Konfederasyonu, Yammarka sömürgecilerini Abirya'dan çıkarmak ve bir kez 5135'te ve tekrar 5290'da bağımsız bir ulus kurmak amacıyla bir araya gelen Yerli Abirya kabilelerinden oluşan bir koalisyondur.

manga koro (çoğ. **manga koronu**) yönetici kafo'nun bir üyesi.

Manga Koro manga koro kafo'nun bir üyesi için Yammaninke öneki, İngilizce 'Lord' veya 'Lady'ye benzer.

mattaku bir Shirojima Lehçesi kızgınlık ifadesi.

Matsuda Takeru tarafından kullanılan ve Shirojima Lehçesinde 'Kyougetsu Yari' veya 'Kyougetsu' olarak adlandırılan beyaz laklı katananın adı **Ay Kulesi**'dir.

Na Yammaninke dilinde 'Anne' ya da 'Anne' anlamına gelir.

Nadamui, Shirojima'nın en uzak güney adalarından birinde bulunan ve yerel lehçede 'Gözyaşı Tepesi' anlamına gelen bir kasabadır.

Nagi, Donkili efsanevi bir tanrı, Namindugu'da kurucu erkek ata, Ryuhon Falleya'da Tanrı Kiye ile birleştirilmiştir.

Nagidon Sekiz günlük Dünya haftasının ilk günü, adını Donkili efsanevi insan atası Nagi'den alır, bir çalışma günüdür.

nagiji Kaigenese ve/veya Ranganese kökenli yazılı karakterlere atıfta bulunmak için kullanılan bir sözcüktür.

Nagimaru, iki elini de kullanabilen Matsuda Takashi'nin (genellikle sağ elinde) kullandığı, daha kısa wakizashi Namimaru'ya eşlik eden Kotetsu yapımı katananın adıdır.

Nagino Falleya, Yammarka yaratılış efsanesinin tüm ana unsurlarını benimseyen Kaigenese İmparatorluğu'ndaki hakim Falleya mezhebidir.

Nami Donkili efsanevi bir tanrı, Namindugu'da kurucu kadın ata, Ryuhon Falleya'da Tanrıça Nyaare ile birleştirilmiştir.

Namimaru, iki elini de kullanabilen Matsuda Takashi'nin (genellikle sol elinde) kullandığı Kotetsu yapımı wakizashi'nin adıdır ve daha uzun bir katana olan Nagimaru'ya eşlik eder.

Na-Nyaare ya da **Na-Nyaxare**, Yammarka Falleya dininde Tanrıça Nyaare için kullanılan ve kelimenin tam anlamıyla 'Nyaare Ana' anlamına gelen, bazen hafif bir yemin olarak kullanılan saygılı bir hitaptır.

ne İngilizce "no?" "isn't it?" veya "okay?" ifadelerine benzer şekilde onay talebini belirten bir Shirojima Lehçesi parçacığı

nenneko ninnilerde yatıştırıcı bir dolgu sesi olarak kullanılan Shirojima Lehçesine ait anlamsız bir sözcüktür.

Nii- Shirojima Lehçesinde ağabey için kullanılan bir hitap şeklidir (genellikle -san son eki veya daha saygılı olan -sama ile birlikte kullanılır).

numu (çoğ: **numuwu**) alet, silah, kil eşya ve makine yapımında uzmanlaşmış endogam Yammanka sosyal sınıfının bir üyesi.

Numu, numu kafo'nun bir üyesi için kullanılan bir önektir, İngilizce 'Bay' veya 'Bayan'a benzer.

Numuden numu kafo'nun genç bir üyesi için küçültücü bir hitap.

Falleya'nın Yammanka dininde **Nyaare** veya **Nyaxare** Tanrıçası.

nyama evrendeki herhangi bir aktif veya potansiyel enerji.

Ranga Namindugu kıtasında bir ülke, Kaigenese İmparatorluğu'nun eski bir kolonisi, Ranganese Birliği'nin şu anki merkezi, Duna'nın fonyakalularının çoğuna ev sahipliği yapıyor.

Rangan Birliği, Namindugu kıtasının büyük bir kısmını işgal eden, fonyakalu ve jijakalu karışımından oluşan bir ulus-devletler topluluğudur.

Rangagua, Ranga ülkesinde ve Rangan Birliği'nin çoğunda konuşulan birincil dildir (Dünya'daki Mandarin Çincesine benzer).

Ryuhon Falleya, tüm yaşamın okyanustan kaynaklandığı fikrine dayanan ve Nagi ile Nami'nin dünyanın iki kurucu tanrısının gerçek formu olduğuna dair bir inançla tanımlanan en eski Kaigenese Falleya mezhebidir.

Ryuhon Falleka (çoğ. Ryuhon **Fallekalu**) Ryuhon Falleya'nın bir uygulayıcısı.

Sabaisu, Shirojima'nın en uzak güney adalarından birinde bulunan ve yerel lehçede 'Köpekbalığı Sahili' anlamına gelen bir kasabadır.

-sama resmi bir Shirojima Lehçesi ekidir ve konuşmacıdan daha yüksek statüdeki birine hitap etmek için kullanılır.

-san biraz resmi bir Shirojima Lehçesi eki, bir tanıdığa, arkadaşına veya konuşmacıya benzer veya ondan biraz daha yüksek statüde birine hitap etmenin kibar bir yolu.

Sasayaiba, Matsuda ailesine özgü bir jijaka soy tekniğidir ve uygulayan kişi buzu çelik silahlara karşı savaşta kullanılabilecek kadar sert ve teorik olarak her şeyi kesebilen bıçaklı bir silaha dönüştürür, Shirojima Lehçesinde 'Fısıldayan Bıçak' anlamına gelir.

senkuli (çoğ. **senkuliwu**) cam işçiliğinde uzmanlaşmış endogam Yammanka cam işçisi sınıfının bir üyesi.

Senpai bir Shirojima Lehçesi ismi, son eki ve 'üst sınıf' veya 'kıdemli' anlamına gelen hitap terimidir.

Sensei, Shirojima Lehçesinde 'öğretmen' anlamına gelen bir isim, son ek ve hitap terimidir.

shimatta Shirojima Lehçesinde ünlem içeren bir küfür.

Shirojima, Kaigenese İmparatorluğu'nda irili ufaklı adalar kümesinden oluşan bir eyalettir.

Shirojima Lehçesi Shirojima'nın ana dili Kaigen (Dünya Japoncasına benzer).

Sibikalo On iki aylık Dunian takviminin altıncı ayı, adını Donkili efsanevi insan atası Sibi'den alır (kabaca Dünya'nın Aralık ayına denk gelir).

siira (çoğ. **siiranu**) bir Dunian zaman ölçüsü (kabaca 0.72 Dünya dakikasına eşdeğer).

Sizwe Kelendugu kıtasının en güneyindeki ülke, çoğunlukla tajakalu nüfuslu, eski bir imparatorluk gücü ve Yamma'nın eski rakibi.

Sokolokalo adını Yamma'nın ikinci kraliçesi olan Kraliçe Sokolo Wagadu'dan alan on iki aylık Dunian takviminin dördüncü ayı (kabaca Dünya'nın Ekim ayına denk gelir).

sondatigi (çoğ. **sondatigiwu** veya **sondatiwu**) sesi kontrol etme yeteneğine sahip bir alt teonit.

alt teonit Özel yetenekleri olan ancak littigiwu, sondatigiwu ve fankatigiwu gibi orijinal teonit türlerinden (tajaka, jijaka, fonyaka veya artık yok olan senjaka ve kabaka) biri olarak nitelendirilmeyen kişi.

adım Dunian bir mesafe ölçüsü (kabaca bir metre veya 3,3 feet'e eşdeğer).

Suradon, sekiz günlük Dunian haftasının yedinci günü, adını Donkili efsanevi insan atası Sura'dan alır, bir dinlenme ve düşünme günüdür.

Shirojima, Kaigen'de giyilen iki parmaklı bez ayakkabılar.

tajaka (çoğ. **tajakalu**) ateşi kontrol etme yeteneğine sahip bir teonit.

Takayubi, Shirojima, Kaigen'deki Kusanagi Yarımadası'nın ucunda, adını paylaşan küçük bir köy kümesine ev sahipliği yapan bir dağ.

Takayubi Lisesi Shirojima, Kaigen'deki Takayubi Dağı'nda bulunan karma devlet lisesi.

Takenagi, Yukino kılıç ustalarının (en son Yukino Dai) nesiller boyu kullandığı atadan kalma Kotetsu dövme katananın adıdır ve Shirojima Lehçesinde 'Bambu Kesici' anlamına gelir.

tanto geleneksel bir Kaigenese hançeri.

taya ateşi kontrol etme yeteneği.

teonit Fiziksel çevresini hava, su, ateş veya katı maddeler şeklinde uzaktan manipüle etme yeteneğine sahip kişi.

Thulanizm, Sizwe'de ortaya çıkan anti-emperyalist bir ideolojidir.

Tou- Shirojima Lehçesinde babaya hitap etmek ve ona atıfta bulunmak için kullanılan bir ön ek olup, genellikle '-san' veya daha saygılı '-sama' ekiyle birleştirilir.

waati (çoğ. **waatinu**) bir Dunian zaman ölçüsü (Dünya saatiyle bir saat 12 dakika).

walla (çoğul: **wallanu**) dünyanın büyük bölümünde kullanılan bir Yammanka para birimi (kabaca iki dolara eşdeğer).

wakizashi geleneksel bir Kaigen kılıcıdır, tam boy bir katanadan daha kısadır ancak bir hançerden önemli ölçüde daha uzundur, katananın çok uzun olduğu yerlerde yakın dövüş için iyidir.

Mhispering Blade, Matsuda ailesine özgü bir jijaka soy tekniğidir ve jijaka buzu, Shirojima Lehçesinde 'Sasayaiba' olarak adlandırılan çelik ve cam silahlara karşı savaşta kullanılabilecek kadar güçlü kanatlı bir silaha dönüştürür.

xuro güçlü bir Yammaninke küfür sözcüğüdür, anlam ve uygulama açısından İngilizce 'shit' sözcüğüne benzer.

Yamma, Kelendugu kıtasının orta ve kuzeybatı kesimini işgal eden, çoğunlukla tajakalu nüfuslu bir ülke.

Yammanka (çoğ: **Yammankalu**) Yamma'dan bir kişi; Yamma ulusundan veya kültüründen gelen bir kişiyi veya şeyi tanımlayan bir sıfat.

Yammanka obsidyeni, Yamma'nın senkuliwu'su tarafından geliştirilen, endüstriyel jonjo camı ve neredeyse geçirimsiz Zilazen camı da dahil olmak üzere bir dizi özellikle sağlam cam türünü ifade eder.

Yammaninke Yamma'da konuşulan ana dil, Duna Gezegeninde en yaygın olarak konuşulan dil (Dünya'nın Batı Afrika dilleri Maninka, Bambara ve Soninke'ye benzer).



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.